

BRUNNER

JOHN

VICTIMELE NOVEI

DU
Style

John Brunner

VICTIMELE NOVEI

Versiune în limba română de
ALIN ZĂBAVĂ

FUTURA
DU
Style

București, 1996

POLYMATH

© 1974 by Brunner Fact & Fiction Ltd.

O versiune mai redusă și substanțial diferită a acestui roman a apărut în 1963 și este sub copyright © 1963 John Brunner

THE AVENGERS OF CARRIG

© 1974 by Brunner Fact & Fiction Ltd.

O versiune prescurtată și considerabil diferită a acestui roman a apărut în 1962 purtând titlul THE SECRET AGENT OF TERRA și drepturile asupra acesteia sunt deținute de © 1963 John Brunner

THE REPAIRMEN OF CYCLOPS

© 1974 by Brunner Fact & Fiction Ltd.

O versiune ușor prescurtată a acestui roman a apărut ca serial în FANTASTIC STORIES, © Ziff-Davies Publishing Co. Versiunea de față a fost publicată în ediție du buzunar © 1965 Ace Books, Inc; începând cu 1971 toate drepturile asupra acesteia sunt deținute de autor. Versiunea de față a fost revizuită pentru ediția publicată în 1981.

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin editurii DU STYLE

©1996 DU STYLE

ISBN 973-97309-8-1

Versiune ebook: [1.0] hunyade

POLYMATHUL

1.

— Cel puțin la atât au fost bune afurisitele alea de vijelii din timpul iernii, spuse Delvia pe un ton ce se dorea să pară că vrea neapărat să găsească ceva util într-un adevărat dezastru. Ne-au permis să acumulăm suficientă energie ca să avem acum cu ce ne juca.

— Dar de luat, ne-au luat cu mult mai multe, murmură Naline.

— Cred că ai dreptate. Totuși, să nu disperăm încă. S-ar putea să descoperim că nu stăm atât de rău pe cât ne așteptăm.

Delvia tăie legătura cu acumulatorul și compresorul amuți. Cu degete îndemânatic decuplă ultimul cilindru de la cupla de ieșire, se asigură că manometrul funcționează lăsând să scape puțin aer – din supapă se auzi un fel de scârțâit – apoi îl lăasă să cadă cu o bufnitură lângă ceilalți doi, care erau deja pregătiți și stăteau pe straniul nisip verzui. Apucând imediat un cilindru gol, începu să-l conecteze la compresor.

— Poți să-i iei pe ăștia trei, Lex, adăugă ea.

— Bine, încuviință Lex. Ai terminat, Naline?

Fata mai brunetă – „copilul” refugiaților supraviețuitori – dădu din cap și se întoarse, încercând să atragă atenția unui bărbat cu figură imobilă ce se afla la câțiva pași de ei, pe plajă.

— E rândul dumneavoastră, domnule căpitan! rosti ea în cele din urmă, dându-și părul lung și negru pe spate.

Auzind-o, căpitanul reveni la realitate, parcă de pe alt tărâm. Privise țință o suprafață metalică arcuită ce ieșea din apa liniștită și albastră a golului. Acum, cu mișcări mecanice, porni spre Naline.

Lex, a cărui înălțime suplă era reliefată de veșmântul ciudat pe care-l purta, luă în brațe cei trei cilindri cu aer comprimat pregătiți pentru el. Era îmbrăcat într-un costum spațial, al cărui material portocaliu-fluorescent – asigurând vizibilitate maximă în spațiul cosmic – strălucea aproape orbitor în lumina albastru-albă a soarelui dimineții. Naline îi legase benzi lucioase de elasticon la încheieturi și pe talie, pentru a strânge pe corp surplusul de material – costumele fusesse croit pentru o persoană mult mai robustă decât el. Apoi își ridică și casca, dădu rapid cu mâna pe ea, să se asigure că de garnitura

de etanșare nu rămăsese lipit vreun fir de nisip, și-i spuse lui Arbogast:

— Domnule căpitan, mă duc jos la băieți, să văd dacă e gata barca.

— În regulă, răspunse Arbogast.

Vocea îi era tot atât de lipsită de viață pe cât îi era și figura lipsită de expresie. Părea incapabil să-și ia ochii de la suprafața aceea metalică ce răsărea din mare.

— Mâna stângă, vă rog, zise Naline.

Fata îi făcea căpitanului exact ce-i făcuse mai înainte lui Lex, deoarece, deși costumul de pe Arbogast era chiar al lui, privațiunile din timpul iernii îl costaseră mai bine de zece kilograme în greutate, și operația era necesară și în cazul lui. Ascultător ca un cățelandru, omul ridică brațul și-l întinse spre față.

Compresorul porni din nou, și Delvia se ridică în capul oaselor. Privind la Lex, îi zise:

— Zău că te invidiez. După iarna asta cumplită, mă simt murdară până și pe dinăuntru. Nimic nu mi-aș dori mai mult acum decât o baie, cât mai lungă și mai răcoritoare.

Chiar părea gata îmbrăcată pentru asta – sau mai degrabă dezbrăcată. Nu avea pe ea decât o tunică roșie zdrențuită, crăpată în părți. Și era evident că semi inaniția prin care trecuseră cu toții avusese, în cazul ei, efectul de a-i cizela și mai mult formele sculpturale ale trupului. Carnea îi era tare și sănătoasă, iar pe sub pielea netedă se vedeau mișcările mușchilor, pe care-i ghiceai puternici. Era reconfortant să vezi că măcar câțiva dintre refugiați erau capabili să rămână sănătoși în condițiile de aici. Chiar dacă asta le sărea în ochi și celor mai puțin norocoși, și, mai târziu, putea crea probleme...

— În locul tău n-aș încerca asta, îi răspunse Lex sobru. Mai ales după ce i s-a întâmplat tânărului Bendle.

Delvia încuviință, dând din cap și strâmbându-se. Cu o mișcare necontrolată, își ridică un picior de pe nisip și, sprijinindu-se cu o mână de compresor, începu să se frece cu talpa pe gamba celui alt picior, ca și cum s-ar fi scărpinat. Lex se uită imediat atent la ea și văzu pe piele o porțiune iritată, roșiatică.

— Del! spuse el. Te mănâncă tare?

Jenată, ea își lăsa imediat piciorul pe nisip și-i răspunse:

— Nu prea tare. Cred că e o iritație, din cauza soarelui.

— Atunci ce cauți doar cu zdreanța aia pe tine? Ce vrei, să faci un lupus din cauza nivelului ridicat de ultraviolete? Aici nu suntem...

Se opri brusc, dându-și seama că și Naline și Arbogast își întorseseră ochii spre el. Fusesse pe punctul să spună „Aici nu suntem pe Zarathustra”. Și asta ar fi fost o remarcă absolut stupidă, în acel moment. Așa că, după ce își trecu limba peste buze, continuă:

— Ar trebui să umbli complet îmbrăcată, Del.

O clipă crezu c-o să-i răspundă răstit – să-și vadă de treburile lui și să nu-și bage nasul în ale altora. Dar, spre surprinderea lui, o auzi oftând.

— Știu, știu... Sunt blondă și e prostie curată ce fac. Dar, după iarna asta, mi-e imposibil să mai suport! Să știi că nu glumeam deloc când am zis că mă simt murdară până și pe dinăuntru. N-am purtat în viața mea aceleași haine atâta timp. Am senzația că murdăria mi-a ajuns până-n oase! Dădu din umeri a neputință, înfiorându-se. Dar ai dreptate. O să-l întreb pe doctorul Jerode dacă n-are vreo cremă ecranantă.

— Dacă are, te poți considera norocoasă, murmură Lex.

Dădu scurt din cap către Arbogast, se întoarse și începu să se depărteze.

În spate, o auzi pe Naline cum mormăie exasperată:

— Del! Ai cumva o foarfecă?

— Eu nu, dar știu pe cineva care are. De ce?

— O să te rog să-mi tai părul. Treaba asta e destul de migăloasă – nu se poate face decât un singur fel de nod – și, dacă nu nimeresc tensiunea benzii cum trebuie, ori alunecă, ori blochează circulația...

Îndepărtându-se, Lex auzea vocea fetei din ce în ce mai slab, până ce ajunsese un murmur, după care nu mai auzi nimic.

Apropiindu-se de locul unde Aldric și Cheffy verificau dacă barca lor improvizată nu ia cumva apă, Lex se simțea de-a dreptul voios, chiar dacă îi era cam teamă de ceea ce vor descoperi – el și Arbogast – pe fundul golfului. Cețurile grele și înghețate, și vijeliile teribile din timpul iernii, fuseseră un fel de închisoare a spiritului. Acum, peste noapte – în sensul aproape propriu al cuvântului – se simțeau eliberați și aveau în față o vară cam cât un an terestru. Înduraseră tot ce le putea pune mai rău în față noul lor adăpost, și covârșitoarea lor majoritate supraviețuise. Chiar și cei care crezuseră că pentru ei viitorul nu mai există, o dată ce planeta lor natală fusese calcinată, începuseră să se comporte ca niște ființe umane, și nu aidoma unor sălbăticiuni înfricoșate.

Ceva mai departe de malul mării, în valea râului pe malul căruia era așezarea lor, casele deteriorate începuseră să fie reparate și se planificau construcții noi. Aici, pe plajă, sub conducerea căruntului Bendle – care își revenise după șocul produs astă toamnă de moartea fiului său – o duzină de oameni cercetau sistematic stâncile și ochiurile de apă. Firește, tot peisajul era schimbat față de astă-toamnă, pentru că vânturile puternice din timpul iernii nu se mărginiseră doar la a învârti săptămâni în șir elicele generatoarelor lor eoliene. Dunele, bancurile de nisip, dâmburile imense, presărate ici și colo pe plajă ca stafidele într-un enorm pudding de nisip, arătau cu totul altfel de cum

fuseseră înaintea iernii.

Dar, privită în ansamblu, situația i se părea... ei bine, da! De-a dreptul promițătoare!

Pe plajă se vedeau din loc în loc resturi organice de fel de fel de culori, de la maroniu la roșatic și la verzui. Fuseseră primele studiate de echipa lui Bendle. Majoritatea erau rămășițe inofensive ale unor plante marine, smulse de pe fundul apei de furtunile puternice. Animalele, care erau încă mobile și potențial periculoase, chiar dacă urmau să moară pe uscat, în absența apei, fuseseră marcate pentru avertizare cu câte o pată de vopsea albă. Iar o creatură fusese pironită în nisip cu un țărșuș ascuțit, iar în jurul ei se trăsesse un cerc.

Lex se opri s-o privească. Nu murea ușor, ca majoritatea animalelor marine. Era colorată în nuanțe de roz și verde, dublu simetrică, și din trupul pironit, care continua să zvâcnească și să pulseze, se scurgea un fluid rău-mirositor. Cele două organe flexibile cu aspect de trunchi – membre, esofaguri, canale de excreție și ajutoare de reacție, combinate într-o singură unitate anatomică – se întinseră în van spre el, ajungând până aproape de cercul tras pe nisip, dar fără să-l depășească.

O baie lungă și răcoritoare în mare... Lex simți că-l trec fiorii și o luă brusc din loc.

— Admirai exponatul principal? îl întrebă Aldric, scoțându-și ochelarii de soare în timp ce Lex se apropia de el.

Era un om solid, cu păr roșu, despre care cândva se putuse spune că e gras. Dar acum nu mai era cazul, în primăvara asta nici unul dintre refugiați nu mai era gras.

— Așa s-ar zice, încuviință Lex, lăsând jos cilindrii cu aer comprimat și așezându-și casca peste ei. A inventat cineva vreo denumire pentru obiectu' ăla?

— Eu aș vrea să-i spunem *polistoma abominabilis*, zise Cheffy, fără să-și ridice capul rotund, împodobit cu cârlionți negri tunși scurt, spre ei.

Avea într-o mână un spray cald și întindea plastic cu întărire rapidă pe o pereche de furcheți ce ieșeau din partea de sus a copastiei. În cealaltă mână avea o spatulă cu care dădea materialului forma dorită, înainte ca expunerea la aer să-l întărească precum piatra.

— Asta înseamnă, adăugă el, ceva de genul scârboșenie cu o droaie de guri.

— Sugestiv, murmură Lex. Și fiindcă ai pomenit de guri și de găuri, cum stăm cu etanșeitatea bărcii?

— Acum e bine. N-au fost decât vreo două sau trei crăpături, pe care le-am astupat deja.

Cheffy întrerupse funcționarea spray-ului, dădu o ultimă tușă cu spatula și se ridică în picioare.

— Pentru ce sunt cârligele astea? întrebă Lex. Pentru vâsle?

— Da, bineînțeles.

Aldric lovi ușor două obiecte lungi, lățite la unul dintre capete, care erau așezate pe nisip, lângă barcă.

— Padelele de anul trecut nu erau prea eficiente, cred că-ți aduci aminte. Și nici ghionderul.

Lex dădu din cap aprobându-i vorbele. Din cauza ghionderului, care se înfipsea în nămolul de pe fund, tânărul Bendle căzuse în apă și nu mai ieșise viu la suprafață.

— Așa că, în timpul liber, m-am gândit să încropesc cheștiile astea, continuă Aldric. Teoretic ar trebui să asigure o propulsie mult mai bună, chiar și când barca e încărcată. Și o să folosim și o cârmă, fixată acolo, la pupa. Dar, îți dai seama, nu pot garanta, sub nici o formă, rezultatele. Fiindcă nu mi-am închipuit vreodată c-o să fiu obligat să meșteresc asemenea improvizații primitive... Dacă n-ar fi fost pasiunea lui Cheffy pentru istoria timpurie a Pământului, cred că nu mi-ar fi dat prin cap nici măcar ideea de vâsle.

Lex încuviință din nou. Nu era pentru prima dată când cunoștințele pur teoretice ale lui Cheffy despre dispozitive de nivel tehnologic primar fuseseră transformate în obiecte reale – mai ales de Aldric, care era un meșteșugar foarte priceput – improvizate din te miri ce. Deprimat o clipă de enormitatea sarcinii ce le stătea în față, zise:

— De ce ești așa sigur că vom avea barca *încărcată* la întoarcere?

Aldric privi spre larg.

— Nava e în poziție stabilă, nu crezi?

Lex îi răspunse cu un oftat.

— Cred că mai corect ar fi să spunem că e în poziție scufundată, zise Cheffy. Și probabil că e deja pe jumătate plină cu nisip. O să fie nevoie să lucrați la cel puțin patru metri adâncime, Lex.

— Să nu ne plângem prea mult. Până acum norocul a fost mai mult de partea noastră, replică Lex pe un ton forțat dezinvolt. Și poate că lucrurile nu stau așa de rău pe cât ne închipuim noi.

Cheffy fornăi supărat. După o scurtă pauză, adăugă:

— Cum crezi că au reușit să se descurce ceilalți? Am aflat că Ornella a tot încercat să ia legătura cu ei prin radio, însă fără succes.

Așa era. Și, ca urmare, nu prea mai erau mulți în grupul lor care să dea fie și doi bani pe șansele de supraviețuire peste iarnă ale celorlalți refugiați care-și găsiseră adăpost pe planetă. Nu-i plăcea că Cheffy adusesese tocmai acest subiect în discuție. Sperase ca oamenii să fie preocupați de altele și, măcar vreo câteva zile, să nu-și facă griji în legătură cu ceilalți, a căror navă asolizase – mai bine zis se zdrobise de sol – pe platoul înalt din interiorul continentului.

— Probabil că acolo sus, la ei, vijeliile au fost de-a dreptul groaznice, zise Aldric apropiindu-se de pupa bărcii. Ei bine, hai s-o împingem în apă. Căpitanul e gata, Lex?

Punându-și mâna streășină la ochi, Lex se întoarse și privi în direcția din care venise, spre compresor.

— Cred c-o să vină imediat, răspunse el.

Ultima bandă era legată cum trebuie. Cu o mină critică, Naline își trecu mâna peste suprafața alunecoasă a costumului, atingând fiecare nod. Când ajunse la cel de pe pieptul lui Arbogast, murmură surprinsă:

— Vă simțiți bine, domnule căpitan?

— Bineînțeles, mormăi Arbogast. De ce?

— Pentru că am avut impresia că aveți frisoane, răspunse Naline.

Delvia, care era pe punctul de a așeza ultimul cilindru cu aer comprimat pe care îl încărcase lângă ceilalți doi, pe nisip, ridică imediat privirea spre ei.

— Absurd, zise Arbogast.

Se dădu un pas înapoi, evitând să o privească în ochi pe fată.

— Delvia, cilindrii mei sunt gata?

— Da, toți trei.

Arbogast se aplecă țeapăn să-i ridice de jos, se opri un moment pentru ca Naline – pe fața căreia se citea încă îngrijorare – să-i așeze casca peste ei și o porni imediat spre barca ce îl aștepta.

Privind în urma lui, Naline spuse cu voce joasă:

— Sper că nu are febră. Nu se vede cu ochiul liber, dar dacă-l atingi ai senzația că tot corpul... parcă îi vibrează.

— Asta n-are nimic de-a face cu febra, zise Delvia.

Se întoarse repede spre compresor, deconectă acumulatorul, apucă o foaie pentru colectarea energiei solare și începu să o despăturească.

— Vrei, te rog, să mă ajuți s-o întind bine? adăugă ea vorbind peste umăr spre fată.

Punându-se docilă în mișcare, așa cum făcea întotdeauna când era vorba de o rugămintă a Delviei, Naline insistă asupra celor spuse mai înainte, pe un ton în care se simțea nedumerire:

— Da' să știi că are frisoane, sunt absolut sigură. Și asta în plin soare!

— Nu are nici un frison. Pur și simplu tremură. Delvia înfipse colțurile primului panou colector în nisip și cuplă terminalele acestuia la bornele acumulatorului.

— Ce?! De ce?

— Din cauza navei, de ce altceva? Toată iarna n-a vorbit decât de repararea ei și de repunerea în funcțiune. Și acum, că a ieșit din casă și a văzut ce s-a întâmplat cu ea... Cred că e cu moralul la pământ.

— Dar nu suntem *toți* în aceeași situație? replică Naline cu amărăciune în glas.

— El e cosmonaut. Cred că din cauza asta suportă mai greu totul. Și nici nu mai e așa de tânăr.

Delvia își scutură nisipul de pe ea și continuă:

— Pe deasupra, nu-ți mai aduci aminte că astă iarnă, când vremea abia începuse să se înrăutățească, încerca să ne convingă pe toți să ne adăpostim în navă?

Făcu un gest spre suprafața metalică ce ieșea din apă:

— Cum ți-ar fi plăcut să fii acum acolo? Hai, cred că acum o să avem puțin timp liber și te pot tunde.

2.

— Aer comprimat, spuse Aldric, verificând echipamentul, aplecat peste pupa bărcii. Unu, doi, trei cilindri. Centuri lestate. Bocanci...

— Când am făcut ultima scufundare, îşi dădu brusc seama Lex, nu am avut decât de mers, pur şi simplu, pe fund. Dar ăştia sunt bocanci spaţiali ordinari, cu tălpi magnetice. Nu cred că-mi surâde ideea să mi-o ia picioarele înainte, de fiecare dată când mă apropii de coca navei.

— Am avut deja grijă de asta, îi răspunse Cheffy scurt. I-am zis lui Aldric să schimbe magneţii cu bucăţi de plumb. Dar n-am găsit. Aşa că s-a mulţumit cu oţel chior. Dă-i înainte, Aldric.

— Plase... Lex, te rog să nu iei nimic prea greu de jos, să nu fim obligaţi să folosim cablul pentru ridicare, bine? Încă nu ştiu bine cât de stabilă e barca asta, şi nu prea m-ar încânta să mă trezesc aruncat în apă. Una lanternă etanşă. Cel puţin aşa e scris pe ea. Două securi, cea mai bună soluţie pe care am putut-o găsi în materie de armament. Nu există *absolut* nici un mod de a face o armă energetică să funcţioneze sub apă. Cheffy mi-a zis că, odinioară, pentru armele subacvatice se utiliza aerul comprimat, aşa că o să încerc să fac una, imediat ce-o să rezolv problema muniţiei. Ne trebuie ceva de care să nu ne pese că se pierde.

— Gândeşte-te la o muniţie recuperabilă, îi sugera Lex. Ceva suficient de lung, de care să se poată lega o coardă. De asta nu ducem lipsă, chiar deloc.

— Acolo jos sunt nişte chestii – replică Aldric, arătând supărat cu degetul spre apă – de care n-aş vrea deloc să mă ştiu legat, dacă le vine cumva ideea s-o ia spre adânc. Bineînţeles, dacă îţi doreşti emoţiile provocate de o călătorie subacvatică, în compania unui monstru furios şi rănit...

— S-a marcat, îi răspunse Lex, rânjind mânzeşte.

— Îmi pare bine. Cred că prima noastră grijă trebuie să fie să pierdem cât mai puţini oameni. Ce zici de noua noastră ancoră?

Aldric ridică, un obiect strălucitor de metal, compus dintr-un arbore şi patru braţe curbate, ascuţite la capete. Pe arbore era făcut un

filet cu pas mare, pe care aluneca liber un guler în care fuseseră fixate patru lame extrem de ascuțite.

— Dacă o să se prindă cumva în ierburile de pe fund, sau dacă încearcă vreo bestie să se agațe de ea, tragem brusc de cablu, așa se eliberează piedica asta, și, din cauza arcului, lamele vor începe să se miște în sus, pe arbore.

Dădu mulțumit o palmă creației sale și o puse în barcă.

— Cheffy, te duci tu cu ei, sau mă duc eu?

— Mă duc eu. Tu poți să te pregătești pentru cursa următoare.

Cheffy își trecu picioarele peste copastie.

— Vrei să ne împingi câțiva metri? Dar să fii atent pe unde calci!

La rândul lui, Lex se sui cu ușurință în barcă și se așează pe bancheta de la provă.

— O. K., căpitane, îi zise el lui Arbogast. Te așteptăm!

Dar Arbogast privea din nou țintă spre nava scufundată, cu mâinile împreunate în față și cu încheieturile degetelor albite de forța cu care și le ținea încleștate. Părea să nu fi auzit ce-i spusese.

— Suntem gata, căpitane! rosti Aldric tare.

Arbogast își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp. Înainte de a vorbi, înghiți în sec:

— M-am... m-am răzgândit. Nu mai merg.

— Ce? Aldric făcu un pas spre el.

Cheffy, uimit, se opri din treabă – fixa ramele în furcheți. Doar Lex se răsuci pe bancheta pe care stătea, ca să-l poată vedea mai bine pe căpitan și dădu încet din cap. Vorbele căpitanului nu-l luaseră pe nepregătite.

Arbogast își lăsă capul în jos și o luă în sus pe plajă, târșându-și picioarele și lăsând urme lungi în nisip. Oribilitatea pironită de sol îl simți apropiindu-se și încercă să-l ajungă.

— Hei, un moment! spuse Aldric furios, pornind după el. Nu-l poți lăsa pe Lex să...

— *Aldric!*

Lex îi rostise numele ca și cum ar fi vrut să tragă o săgeată în aer.

— Aldric, lasă-l în pace!

— La toți dracii! se răsti Aldric. Uite ce e, n-a fost ideea lui că el trebuie neapărat să meargă? Nu-i așa? O să mai pierdem încă o oră încercând să găsim un costum care să se potrivească pe mine sau pe Cheffy, să-l legăm pe noi și să căutăm o altă pereche de bocanci? Ieri n-am făcut decât asta, aproape toată ziua!

— Ține-ți firea! ripostă Lex. Și încearcă să te pui în pielea lui. Cum ți-ar plăcea să vezi că nava care ți-a ținut ani de zile loc de casă a ajuns o epavă, plină de creaturi stranii, care se târăsc prin toate colțurile?

— Dar eu i-am propus asta? Eu?

Aldric se șterse pe față.

— Și... la dracu'! Ce să mai vorbim de case ajunse ruine!

— Calmează-te, Aldric, spuse și Cheffy. Lex are dreptate. Cel puțin noi nu suntem *obligăți* să vedem ce s-a ales din casele noastre.

Scuipă supărat peste copastie. Aldric inspiră adânc.

— OK, zise el resemnat. Hai să căutăm un costum pentru mine.

Lex ezită un moment, amintindu-și cu acreală cum o admonestase cu numai câteva minute mai înainte pe Delvia, că își asumă riscuri inutile. Dar – își caută el scuze – era absolut necesară o recunoaștere în navă înainte de adunarea generală de mâine, când vor trece în revistă toate resursele de care dispuneau. Așa că spuse hotărât:

— O să mă duc singur.

— Ești nebun, îi răspunse Aldric. Fără să ai telefon? Când nu cunoaștem prea bine cum se comportă nici măcar jumătate din speciile de viețuitoare marine? Și exact acum când, aproape sigur, este perioada de împerechere pentru diverse monstruoziități la fel de oribile ca porcăria aia pe care Bendle a fost obligat să o ținuiască în nisip? Ai mari șanse să sfârșești pe post de provizii pentru vreun cuib cu ouă!

— O să țin tot timpul securea în mână. Hai o dată, suie-te în barcă!

Lex devenise brusc nerăbdător.

— E neapărată nevoie să știm care e situația în navă!

Și, ca ultim argument, care abia atunci îi venise în minte:

— Am mai făcut două scufundări astă-toamnă, fir-ar ale dracului. Iar căpitanul nu a făcut nici una, în starea în care e el acum, poate că e mai bine pentru mine să mă duc de unul singur.

Aldric dădu din umeri.

— OK... dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi și placă ideea ta.

Se aplecă spre pupa bărcii, se propti în ea cu toată forța și o împinse de pe nisip până când începu să plutească. Barca se balansă violent atunci când sări și el în ea. Cam un minut, Cheffy păru să nu se descurce cu vâslele, nu reușea să-și sincronizeze mișcările. Apoi brusc descoperi secretul, și barca începu să înainteze constant pe suprafața liniștită a apei. Pe plajă, oamenii din echipa lui Bendle se opriseră din lucru și priveau la ei.

Arbogast își continua drumul, fără să se întoarcă spre ei. Lex le văzu pe Delvia și pe Naline vorbind agitate – evident despre căpitan. Spera din tot sufletul ca nici una dintre ele, și nici altcineva, să nu se ia după el și să-i ceară explicații.

Se răsuci hotărât pe banchetă și privi spre suprafața pătată, dar încă strălucitoare, a navei. Vedea deja cum continuă curbura cocii sub apă, dar, ca să fie în stare să-și dea seama care parte a navei era la suprafață, era nevoie să se mai apropie. Și asta le va mai lua câteva minute bune, pentru că viteza bărcii era evident mai mică decât a unui om care mergea pe jos.

— S-a mișcat cel puțin cinci sute de metri din locul în care am asolizat, zise Aldric de la pupă. Lex, cum crezi că s-a-ntâmpat asta?

— Cred că prin rostogolire. Era prea grea ca sa poată pluti. Cine oare și-ar fi putut imagina ca pe o planetă ca asta, lipsită de sateliți naturali – și deci lipsită și de marea – nici o plajă nu este constituită din sol ferm?

Printre ei nu se găsea nici un geolog. Adevărul e că nu erau decât o mână de oameni cu pregătire de specialitate în grupul de fugari care se năpustiseră cuprinși de panică în navă, așa că un diletant ca Cheffy și un meșteșugar de ocazie îndemânat, precum Aldric, ajunseseră să se impună practic de la sine în calitate de coordonatori, atunci când era vorba de probleme tehnice.

— Dacă îmi aduc bine aminte care era amplasamentul inițial, continuă el, s-ar zice că toată porțiunea de teren pe care am asolizat era erodată. Și între timp ne-am mai dat seama și că fundul mării se înclină ușor, dar continuu. Cred că imediat ce s-a rostogolit destul ca să ia apă prin deschiderile libere, nimic nu mai putea împiedica scufundarea. Iar stratul de nisip de pe fund cred că era la fel de fluid ca un terci, din cauza curenților puternici, așa că probabil că acum e înfiptă bine în el.

— Dacă blestematele alea de uși de acces n-ar fi fost libere! exclamă Cheffy. Vă mai aduceți aminte ce zgomot făceau? Vântul ăla cumplit, suflând puternic în teren deschis, făcea nava să sune de parcă era o orgă ce cânta la propriile ei funeralii. Sper să nu mai aud vreodată ceva atât de straniu.

Lex și Aldric rămaseră o clipă tăcuți, aducându-și aminte nu numai de zgomot – pe care-l vor purta în minte până la sfârșitul zilelor lor – ci și de altele... Cum își pierduse Arbogast cumpătul când își dăduse seama ce era cu sunetul acela straniu, cum încercase el să ajungă la navă în timpul unei furtuni, când vântul bătea cu o viteză de peste o sută patruzeci de kilometri pe oră și valurile mării se spărgeau direct de coca navei. Cum tunase și fulgerase împotriva nenorocitului care lăsase deschiderile neasigurate și nu fusese în stare să tragă ușile după el, până când singur își dăduse seama că nenorocitul respectiv fusese chiar el, atunci când încercase să-i convingă pe toți să se adăpostească pe navă în timpul iernii, să nu aibă încredere în colibele lor șubrede, improvizate în pripă, din bârne și chirpici.

— Dar, în fond, de ce a fost ales chiar locul ăsta pentru asolizare? mormăi Aldric.

— Crezi că ne-ar fi mers mai bine pe un teren mai înalt? ripostă Cheffy imediat.

— Nu. Nu... probabil că nu. Lex, ce crezi că s-o fi întâmpnat cu ceilalți? Crezi că au reușit să iasă din iarnă?

— Poate că da. De fapt, nu văd de ce n-ar fi reușit.

— Eu nu prea văd cum ar fi putut s-o facă, îl contrazise Aldric. Nu au luat deloc legătura cu noi, de când s-au terminat furtunile, nu-i așa?

— Poate că li s-a defectat pur și simplu antena, răspunse Lex. Nu uita că ei aveau un adăpost sigur, în navă. Greu de crezut că ar fi putut fi rostogolită de vreo furtună în halul în care era.

— Așa am auzit și eu, zise Cheffy. Parcă era un ou turtit de sol! Și nu era Arbogast de-a dreptul încântat? Până când a văzut ce făcuse celălalt căpitan din nava lui, își tot reproșa că asolizase prost. Dar oare cum îl cheamă... pe căpitanul celălalt?

— Gomes, îl ajută Lex. Da, nava lor era crăpată rău de tot.

— Și pe deasupra, adăugă Aldric, probabil că ei vor avea parte de temperaturi sub zero grade mult mai multă vreme decât noi. Cred că toată iarna au fost înghețați bocnă și îngropați în nămeți – cel puțin pe noi picăturile fine de apă de mare sărată ne-au scutit de asemenea „plăceri”. Dar am văzut cum veneau pe râu sloiuri de gheață, până acum două sau trei zile.

— Nu-i nevoie să ne spui nouă toate astea, zise Cheffy încercând să privească peste umăr, să vadă cât mai aveau până la navă, pierduse controlul vâslelor și trebui să se lupte nițel să rămână pe bancheta lui. Ha! Nu sunt făcut pentru mers cu spatele înaintea! Cât mai avem?

— Am trecut deja de jumătatea distanței, spuse Lex.

— La întoarcere o să vâslesc eu, se oferi Aldric. Cine știe? Poate că barca o să fie mai ușoară, în loc să fie mai grea.

Abia terminase el de vorbit, și ceva se năpusti asupra vâslei din dreapta, ca un fel de subliniere la umorul lui cam macabru. Când vâsla se ridică din nou, văzură că de ea era atârnată o creatură roză, care se contorsiona în fel și chip și care-și înfipsea colții în lemn.

— Afurisită porcărie, zise Cheffy pe un ton resemnat. Aldric, ți-am spus doar că ar fi fost mai bine dacă făceai minunile astea din metal. De preferință din aluminiu. Pentru că e și ușor.

— Când o să-mi pun în funcțiune turnătorul meu electrică, o să-ți dau de veste, n-o să te uit, replică Aldric. Poți să scuturi drăcia aia?

Cheffy trase neîndemânatic vâsla stângă în barcă, apoi o apucă pe cealaltă cu amândouă mâinile și o scutură cu putere. Creatura împrășcă un jet de fluid galben, care coloră rapid apa mării, însă continuă să se țină bine.

— Întoarce vâsla spre mine, zise Lex, punând mâna pe secure.

Cu oarecare dificultate Cheffy se execută iar el lovi vietatea, făcând-o să zboare înapoi, în apa mării. Dar în lemnul vâslei rămăseseră două șiruri de găuri subțiri și adânci, ca de cuie.

— Ai mai meditat la ideea de a te scufunda de unul singur? se interesă Aldric.

Lex scutură din cap.

— Dinții ăștia nu sunt în stare să perforeze materialul costumului deși, dacă fălcile animalului sunt destul de puternice, m-aș putea alege cu o ciupitură extrem de neplăcută, sau cu o vânătaie zdravănă. Dar, după cum s-a repezit la vâslă, cred mai degrabă că vietatea asta vânează, de obicei, păsări-pescar. Și fiindcă veni vorba!

Se ridică în picioare, privind spre cer:

— Unde sunt? Astă toamnă golful era plin de ele!

— Poate că sunt migratoare, sugerează Aldric. Dar acum, că vremea s-a schimbat, probabil că or să revină.

— Ați văzut vreo specie de pasăre de uscat? Întrebă Lex. Eu am văzut câteva ieri.

— Și să fi văzut, eu tot nu le-aș fi remarcat. De când a venit dezghețul, am fost tot timpul mult prea ocupat. Dar îl putem întreba pe Bendle, când ne întoarcem.

Aldric manevră ușor cârma și privi peste umărul lui Cheffy.

— Ne apropiem, îi anunță el. Pregătește ancora, Lex.

— Bine.

O ridică cu atenție, evitând să atingă lamele ascuțite ca briciul. Probabil că vor constitui o surpriză șocantă – tăioasă – pentru orice răpitor marin care îi va obliga să pună dispozitivul în funcțiune. O capcană periculoasă, greu de bănuț. La fel cu cea care provocase scufundarea navei lor.

Își aminti că, de fapt, nu răspunsese clar la întrebarea lui Aldric: „De ce fusese ales tocmai locul ăsta pentru asolizare?”, și nici Cheffy n-o făcuse. Îl aleseseră fiindcă atât marea cât și uscatul erau pline de viețuitoare, ceea ce, potențial, le oferea o gamă dublă de posibilități de hrană proaspătă. Și, cum orice mare este un adevărat depozit de săruri minerale, în cazul în care nu ar fi putut digera protoplasma indigenă, sau ar fi avut nevoie s-o îmbogățească, puteau obține elemente-trasoare pentru sintetizatoarele nutriționale printr-o prelucrare relativ simplă a apei de mare. De asemenea, în apropiere se afla gura de vărsare a unui râu, care curgea printr-o vale adâncă și adăpostită, iar malul unei ape potabile curgătoare era cel mai logic loc în care putea fi stabilită o mică așezare. În plus, tot aproape, se aflau un fel de copaci, și, cum lemnul era un material ce putea fi prelucrat ușor cu scule manuale... Oh, alegerea locului ăsta nu fusese făcută deloc la întâmplare și era o alegere bună, din aproape toate punctele de vedere.

Din păcate, singura particularitate ce se dovedise, până acum, necorespunzătoare așteptărilor – solul de sub navă – putea avea, în cele din urmă, consecințe de-a dreptul catastrofale.

Lex vedea acum bine toată coca navei, prin apa limpede. Aproape la limita de vizibilitate era o ușoară întunecime, și un fel de mișcare, ce nu se datora în totalitate schimbării unghiului de refracție o dată cu

deplasarea bărcii. Lex simți cum îl trece un fior.

Se pare că nu sunt făcut din aluat de erou!

Vara trecută, când a fost nevoie să improvizeze la iuteală o tehnică de scufundare – pentru a recupera trupul tânărului Bendle – fusese destul de simplu. Nu mai avusese timp să se gândească a doua oară la ceea ce-și pusese în cap, pentru că succesiunea era cât se poate de logică: aer comprimat, un costum etanș, niște bocanci care să te țină în poziție verticală și o centură lestată. După care își văzuse de treabă cu maximă urgență.

Dar, între timp, avusese destulă vreme, pe timpul iernii, să se tot gândească la riscurile metodei folosite.

Și totuși ceea ce avea el de gând să facă trebuia neapărat făcut de cineva, astăzi.

— Gata cu vâslitul, Cheffy, zise el, mulțumit să audă că vocea nu-i reflecta deloc neliniștea.

Aruncă ancora peste copastie, și aceasta începu să se scufunde, în timp ce el dădea drumul la cablu, atent să nu cumva să-l tensioneze prea tare și să elibereze astfel piedica dispozitivului de deblocare. Când simți că ancora a ajuns la fund, legă strâns cablul de știftul de la prova, destinat special pentru asta.

— Poftim centura, îi spuse Cheffy. Cât timp ți-o pui, eu o să-ți fixez cilindrul cu aer.

— Bine.

Centura. Bocancii, securea, lanterna, plasa. Cântărea probabil vreo cinci kilograme peste greutatea care i-ar fi asigurat o flotabilitate neutră, deci, o dată intrat în apă, se va scufunda ușor spre fund. Când va dori să revină la suprafață, nu avea decât să arunce lestul din centură și se va ridica la fel de ușor ca la coborâre. Sau, dacă era „grăbit”, putea să deschidă complet regularizatoarele de aer ale costumului, acesta s-ar fi umflat și atunci ar fi țâșnit spre suprafață, ca o bulă de aer. Ușor. Atunci de ce transpira atât de mult? Pentru că era deja convins că sub apă va găsi un adevărat dezastru?

— Ți-am cuplat rezervoarele de aer, îi spuse Cheffy.

— Bine, urați-mi baftă, își puse casca pe cap și o răsuci scurt, cu amândouă mâinile, etanșând costumul.

Gata de misiune.

Avea ochii roșii de nesomn, vocea îi era răgușită de cât vorbise inutil în microfon, capul i se clătina pe umeri, iar cuvintele pe care le rostea acum își pierduseră orice sens.

Brusc, Ornella simți că e la capătul puterilor. Aruncă microfonul, puse brațele pe masă, își lăsă capul pe ele și începu să plângă. În ultima vreme viața o obligase să treacă prin emoții intense, cărora nu era pregătită să le facă față. Își dorea să fi murit. Cum muriseră și ceilalți.

A fost odată – „aproape ca niciodată” era acum o realitate crudă – o planetă numită Zarathustra. Locuitorii ei îi spuneau, familiar, „Zara”, iar numele acesta era rostit cu afecțiune de două sute nouăzeci de milioane de oameni. În imaginația Ornellei apărură șiruri de siluete carbonizate, mărșăluind printr-un deșert dogoritor care, cândva, nu de prea multă vreme, fusese pământ fertil. Aproximativ că auzi țipătul unui copil arzând. Nu asistase la asemenea scene. Dacă ar fi rămas acolo până ar fi putut vedea una ca asta, ar fi ars și ea o dată cu ceilalți.

Zarathustra își găsisese sfârșitul într-un asemenea coșmar încât – dacă realitatea s-ar fi dovedit până la urmă vis – cei care l-ar fi visat ar fi fost în stare să-și sfâșie carnea de pe ei ca să se trezească, și, o dată treji, ar fi preferat să se arunce mai degrabă pe pământ gol, decât să revină în pat și să se lase pradă somnului care-i putea duce la o nouă întâlnire cu acele orori de neimaginat. Totul fusese de-a dreptul incredibil, soarele lor strălucea alb-gălbui pe cer ca în fiecare zi, rotund și bun. Nu se vedea nici o schimbare. Dar, într-un observator, cineva rostise o vorbă cu valoare de sentință de condamnare la moarte: *novă*. Altcineva întrebase: *peste cât timp?* Iar mașinile calculaseră și dăduseră răspunsul.

Curând.

Apoi, prin viața lor, liniștită și civilizată, haosul și teroarea începuseră să treacă precum coasa prin iarbă. Plecați acum, li s-a spus. Nu, nu vă mai opriți să luați câte ceva de acasă. Nu, nu vă mai căutați

copiii sau părinții, nici vreun iubit sau vreun prieten.

Plecați imediat.

Și dacă nu o făceai, nu mai era nimeni să tragă de tine.

Plecați imediat.

Funcționari albi ca varul la față. Cosmonauți care se mișcau ca niște mașini. Mașini mișcându-se ca niște oameni cuprinși de panică. Goleau calele navelor cargou pe câte un cosmoport aflat pe față întunecată a planetei. Mărfuri devenite inutile, aruncate claie peste grămadă, date pur și simplu la o parte. Apoi lângă nave apăruseră camioane și elicoptere, pline cu hrană conservată și deshidratată, cu medicamente, cu baloturi de îmbrăcăminte. Containerele sintetizatoarelor nutriționale erau încărcate cu elemente-trasoare. Și peste tot, tot timpul, nu se auzeau decât țipete, vaiete, și, din când în când, câte un urlat de furie sălbatică, cerând o clipă de calm și de liniște. Iar la sfârșit, oamenii înghesuți ca niște jucării stricate în pânțele navelor strălucitoare.

Apoi, la orizont, începuseră să se ivească zorile și toți își dăduseră cu groază seama că în emisfera luminată a Zarathustrei căldura ardea ca o torță, distrugând orice urmă de viață.

Și atunci apăruseră și cei incapabili să-și poarte singuri de grijă și cei care rămăseseră, până atunci, pasivi – precum Ornella – și care fuseseră obișnuiți ca alții să aibă tot timpul grijă de ei. *Simțiseră*, instinctiv, cât de crudă era realitatea ce-i aștepta și sosiseră plângând și văitându-se, goi – exact cum se smulseseră din pat – urlând ca lupii după o șansă de supraviețuire. Dar navele erau deja pline și începuseră să decoleze, una după alta, spre nemărginirea spațiului cosmic.

În timpul călătoriei, avuseseră destulă vreme să se gândească la cei rămași în urmă, acasă. Calele aglomerate nu erau luminate și întunericul era extrem de apăsător, nu atât fizic cât psihic. Mai târziu, aflaseră despre alte nave, care reușiseră să ia legătura cu a lor, nave supraîncărcate, pe care oxigenul se dovedise insuficient și refugiații începuseră să se sufoce, sau nave pe care începuseră să se răspândească tot felul de boli, devorând cu ferocitate trupurile slăbite de foame. Însă pe nava lor totul fusese suficient. La limită, dar suficient.

Nu reușiseră să afle vești de la prea multe alte nave. Din niște motive pe care Ornella nu le înțelegea prea bine, pentru a scăpa de distorsiunile continuumului spațio-temporal produse de proaspăta novă, în care se transformase fostul lor soare, care acum arunca mase de materie fantastice, la distanțe și cu viteze uluitoare, era necesar să se meargă drept înainte, pe prima direcție aleasă imediat după decolare, cu motoarele hiperfotonice funcționând în regim maxim.

De fapt, direcția spre care se îndreptaseră toți era bezna

necunoscută a spațiului cosmic.

În momentul în care soarele ei explodase, transformându-se în novă, Zarathustra se găsea într-un punct al orbitei ei aflat în opoziție cu direcția pe care se aflau Pământul și marea majoritate a planetelor colonizate de oameni. Asta pentru că era o planetă deschisă destul de recent pentru colonizare, aproape de limita la care ajunsese explorarea spațiului cosmic. Chiar părinții Ornellei se născuseră pe Pământ și emigraseră pe când erau tineri. Echipajul navei luase în considerație ideea de a încerca să ocolească nova și să se îndrepte spre o planetă colonizată, dar așa ceva era imposibil. Nava lor era un simplu cargou spațial, nu una dintre acele nave-expres de pasageri, ale cărei rezervoare stocau resurse energetice aproape egale cu cele ale unei mici stele.

Apoi, strânși între două uși – rezervele de combustibil care scădeau și sistemul de regenerare atmosferică al navei, care abia mai făcea față – ce se închideau rapid în fața lor, își dăduseră seama că singura lor speranță era să găsească o planetă – *orice* planetă – cu gravitație adecvată și a cărei atmosferă să aibă un conținut corespunzător de oxigen. Statistic, un sistem solar din șaiszeci avea o planetă pe care ființele umane puteau supraviețui, și aproximativ unul din două sute una pe care oamenii puteau duce o viață absolut normală.

Aproape la capătul tuturor resurselor, asolizaseră aici, într-un moment când vara era pe sfârșite. Nu mai avuseseră timp să determine dacă planeta făcea parte din categoria „unu-la-șaiszeci” sau din „unu-la-două-sute”. La început doar câțiva, hotărâți să supraviețuiască cu orice preț, forțaseră marea majoritate să se comporte ca și cum ar mai fi existat încă speranțe. Pentru că acei care alcătuiau această mare majoritate se simțeau nu numai izolați, ci de-a dreptul abandonați și condamnați.

Sosirea unei alte nave de pe Zarathustra, cea care asolizase pe un platou înalt, din interiorul continentului, fusese un eveniment cu totul deosebit pentru această majoritate, ca un fel de răsărit de soare. Dintr-o dată cei mai mulți aveau senzația că era posibil nu numai să supraviețuiască un timp, ci chiar să reînceapă o viață normală. Și, în timp ce refugiații, cuprinși brusc de o vitalitate demonică, se apucaseră să construiască un mic orașel rudimentar, din lemn, chirpici uscat la soare și câteva nimicuri demontate de pe navă, o mică echipă de cercetare își croise drum spre locul în care asolizase celălalt grup, dornici să se intereseze de prieteni sau de rude.

Dar în celălalt grup nu erau nici prieteni, nici rude. Nava decolase de pe un alt continent al Zarathustrei. Dar simpla ei prezență era reconfortantă. Așa că se înțeleseseră să mențină o legătură radio pe o frecvență stabilită de comun acord și păstraseră legătura tot timpul verii și al scurtei toamne care îi succedase.

Iarna, care venise brusc, îi făcuse să renunțe la o a doua expediție pe platou. Mai mult, îngreuiată de gheață, antena lor principală se prăbușise în timpul unei furtuni, cu luni în urmă. Dar imediat ce fusese posibil să o repare, pusese din nou aparatul de radio în funcțiune. Ornella – pentru care prezența unor alte ființe umane pe această planetă avea o semnificație cu totul deosebită, deși nu putea preciza exact despre ce anume era vorba – așteptase nerăbdătoare să afle vești de la ei.

După câteva zile de apeluri intermitente, majoritatea oamenilor se resemnaseră să-i considere pe ceilalți dispăruți. Dar Ornella insistase să i se permită să continue cu apelurile și, cum nu avea vreo pregătire deosebită într-un domeniu anume, o lăsaseră. Acum se găsea de aproape trei zile și trei nopți în fața microfonului, chemând, chemând, chemând... fără să primească vreun răspuns. Dacă nu și-ar fi auzit vocea în difuzorul receptorului de control, aflat în cealaltă parte a încăperii, ar fi fost poate tentată să creadă că aparatul de emisie era stricat.

Asta nu era genul de viață care să-i dea senzația de siguranță, cel puțin ei așa i se părea. Era doar o iluzie. Planeta asta stranie reușise deja să omoare jumătate din intrușii sosiți din spațiu și probabil că nu era decât o problemă de timp să le vină de hac și celorlalți.

Ornella încercase din răsputeri să se convingă că, dacă părinții ei fuseseră în stare să emigreze de pe Pământ, era și ea capabilă să trăiască într-o lume străină. Dar părinții ei sosiseră pe o planetă care fusese pregătită să-i primească și pe care se stabiliseră deja cincizeci de milioane de oameni. Expertii sterilizaseră mai întâi o insulă și o trecuseră prin procesul de teraformare. Urmase apoi un întreg lanț de insule, după care fiecare formă de viață indigenă fusese examinată din punct de vedere al riscului pe care-l prezenta pentru ființele umane, și toată flora și fauna fusese catalogată în trei categorii: utilă, neutră și periculoasă. În final, pe planetă se crease un sistem ecologic complet nou, în care fuseseră incluse diverse animale domestice, plante și chiar bacterii aduse de pe Pământ. Chiar și așa, emigranții nu fuseseră invitați să se instaleze decât după încă o jumătate de secol de supraveghere atentă și de organizare minuțioasă. Iar atunci când aceștia începuseră să sosească, avuseseră la dispoziție unul dintre acele fabuloase calculatoare umane – un *polymath* – gata să-i îndrume și să-i protejeze.

Ce șanse aveau câteva sute de refugiați – care nu dispuneau decât de câteva unelte și arme, printre care nu se găseau decât o mână de specialiști și care erau complet lipsiți de experiență în materie de existență la nivel primitiv – să facă față unei planete ostile și complet imprevizibile?

— Ornella! Ornella!

Își săltă capul, tresărind vinovată. În pragul ușii, ținând cu o mână perdeaua de la intrare și cu nelipsita lui trusă în cealaltă, stătea doctorul Jerode. Cămașa lui albă, la fel ca și pantalonii, era îngălbenită și arăta uzată de atâta purtare, ba chiar – din cauză că nu mai putuse să folosească eficientul tratament cu tricolenă – și părul lui părea să fi fost *uzat* de șederea pe această planetă, deoarece coama bogată și căruntă pe care o avusese la venire se redusese acum la un fel de creastă rară, ce nu-i mai acoperea decât o parte din pielea craniului, spre ceafă. Dar când îl vedeai, nu puteai spune despre doctor că nu arată bine, mai ales din pricina bronzului sănătos al tenului său, care începuse deja să înlocuiască paloarea iernii.

— Te rog să mă ierți, doctore. Nu te-am auzit venind.

Ornella își trecu limba peste buze. Își simțea gâtul rigid din cauza plânsului și vorbirea îi provoca dureri.

— Mă simt bine. Nu sunt decât puțin obosită.

— Obosită! exclamă doctorul. Poate vrei să spui extenuată.

Intră în încăpăre – pașii lui erau însoțiți de zgomotele podelei făcută din scânduri nefasonate – și își puse trusa pe masă.

— Vino încoace, trebuie să mă asigur că nu ai nici o infecție în organism. Scoate-ți hainele!

— Da, bine... Imediat.

Ornella se ridică în picioare și își descheie bluza. Ca toți ceilalți, în timpul iernii se încotoșmănase cu tot ce, avusese la-ndemână, hainele deveniseră de la o zi la alta tot mai murdare și mai urât mirositoare, iar acum nu mai purta pe ea decât un minimum de veșminte, dictat de noțiunea personală de decență. Stătea apatică, în timp ce Jerode îi plimba pe trup senzorii unității de diagnosticare.

— Nici o problemă în privința germenilor de cultură, doar niște chestii minore, despre care știm deja că sunt inofensive, zise el în cele din urmă.

Însă continuă să o privească atent:

— Deci ai dreptate. Ești pur și simplu extenuată. Dar... de cât timp stai aici, la aparatul de radio?

— Ah... de aproape trei zile, recunosc eu.

— În perioada asta ai dormit măcar ca lumea? Nu e nevoie să-mi răspunzi, văd și singur și e evident că nu ai făcut-o. Doar te-am văzut cum îți înfulecai până și mâncarea, pe nerăsuflăte, ca să te întorci mai repede aici... Ține, înghite pastila asta.

Jerode alesese un tub din trusă, în care se aflau niște pastile mici și albe, și, în timp ce i-o întindea pe a ei, privea îngrijorat la cât de puține îi mai rămăseseră.

— Fire-ai afurisită, femeie! De ce trebuie să mă lași și tu baltă?

— Ce!?

Ornella avea o cană cu apă pe colțul mesei și se oprise în timp ce se întindea după ea, ca să înghiță pastila.

— Exact cum ai auzit, îmi tot spuneam că ești unul dintre puținii indivizi de aici pe care să mă pot bizui, la o adică, unul dintre puținii oameni care și-au păstrat mintea limpede, în ciuda faptului că erai complet nepregătită pentru situația în care ne găsim, în timp ce alții, care se presupune că au beneficiat de o pregătire exact în acest sens, și-au pierdut capul și se învârt ca niște căței după propria lor coadă, fără a fi în stare să se smulgă din cercurile vicioase în care au intrat! Dar, cum spuneam, văd că și tu mă lași baltă.

— Mi-e teamă că nu te înțeleg, murmură Ornella.

— Păi, în primul rând, ce-i cu obstinația asta de a lua legătura cu celălalt grup? Probabil că la ei iarna a fost mult mai aspră decât aici. Antena noastră s-a prăbușit din cauza gheții și a vântului. Așa că s-ar putea să li se fi întâmplat și lor același lucru. Și, cum probabil că încă mai sunt îngropați în nămeți, s-ar putea să nu fi avut încă vreme să o repare. Sau, dacă au reparat-o, să nu-și poată permite să se dispenseze de un om, pe care să-l pună să stea zi și noapte în fața afurisitului de aparat de radio, doar ca să ia legătura cu noi. Lasă-le și lor puțin timp, să scape de mizeria care s-a strâns peste iarnă, să se organizeze nițel...

— Dacă au avut necazuri serioase, zise Ornella cu obstinație, primul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă ar fi fost să ia legătura cu noi, să afle dacă aici e totul în regulă. Dacă n-au avut necazuri, atunci tot asta ar fi trebuit să facă, să vadă dacă noi nu avem cumva nevoie de ajutor. Nu, mi-e teamă că dinspre partea lor nu mai avem nici o speranță.

Oftă adânc și își înghiți pastila pe care o avusese în mână.

— Deci asta e greutatea pe care o cari tu în spinare. Una pur imaginară. Exact cum mi-am închipuit.

— Greutate în spinarea mea? Ce vrei să spui?

— Că stai aici ca... ca o marionetă prost mânuită. Uite, privește ce ai făcut din tine. Jerode desfăcu din nou capacul trusei lui medicale și-i pusa oglinda din interiorul acestuia în față. Ar trebui să-ți fie rușine că ți-ai adus trupul într-un asemenea hal!

Mohorâtă, Ornella fu obligată să privească imaginea pe care i-o arăta oglinda. Avea pielea palidă, ochii roșii de nesomn și de plâns, cearcăne, iar sânii cu sfârcuri palide îi atârnavă ca niște pere fleșcăite, în timp ce pântecul i se revărsa spre înainte. Dar nu din cauza grăsimii.

— Suge-ți burta, femeie! îi ordonă Jerode. Respiră adânc, trage-ți umerii spre spate și uită-te să vezi cum arăți acum.

Așteptă până când ea făcu ce-i spusese. Apoi, văzând cum i se schimbă expresia feței, închise trusa.

— Ai nevoie de soare, adăugă el. Zece sau cincisprezece minute pe

zi la început – în nici un caz mai mult, am destule arsuri pe cap. Dar, în cel mult zece zile, vreau să te văd că ai aceeași culoare ca și mine, s-a înțeles? Pe tot corpul, fără excepții. Nu obținem prea mult calciferol de la soare, dar trebuie să folosim tot ce ne stă la dispoziție.

Înroșindu-se, Ornella se întoarse să-și ia hainele de pe scaunul pe care le atârname.

— Te rog să mă ierți, zise ea după o clipă de tăcere. Doar că... știi... Jerode nu răspunse nimic, și ea continuă:

— Oricum, de ce aveai nevoie de mine?

— Am nevoie de un sfat. De părerea unei femei, înainte să mă hotărâse ce să fac în legătură cu o problemă apărută recent. O știi pe Delvia?

Punându-și bluza pe ea, Ornella chicoti amar:

— Dacă o știi pe... exhibiționista aia? Cine n-o știe?

— Da, comportamentul ei e cam atipic în grupul nostru, nu-i așa? Cam sare-n ochi! Ei bine, a venit la mine – e unul dintre cazurile de arsură – și i-am făcut un control general. E gravidă.

Ornella îl privi țintă, evident surprinsă.

— Ei bine, la asta chiar că nu mă așteptam! zise ea în cele din urmă.

— De ce? Pentru că nu prea e genul matern?

— Asta chiar că nu poate intra în discuție! Nu, nu mă așteptam ca tocmai ea să fie atât de neglijentă. Și nu cred că e vorba de lipsă de experiență, jur că nu e așa. De fapt...

Ornella avu o ușoară ezitare:

— De fapt cred că e de-a dreptul nimfomană.

— E adevărat că ai avut probleme cu ea în timpul iernii, la voi, în baraca femeilor celibatare?

— Cine ți-a spus asta?

— Oamenii le spun doctorilor fel de fel de lucruri, nu știi? Și, din moment ce nu avem nici un psiholog cu noi... Oricum, „cine” nu are nici o importanță acum, ci cu totul altceva. La sosire, de comun acord, am luat hotărârea să nu se permită nici o naștere până când nu vom afla mai multe despre mediul în care trăim. Țesuturile embrionare sunt deosebit de fragile și nu cred că ne-ar fi folosit să apară malformații congenitale încă de la început. Dar adevărul e că acum cred că avem deja suficiente cunoștințe ca să putem s-o lăsăm mai ușor cu regula asta, și, la adunarea generală de mâine, mă gândesc să cer voluntari care să devină părinții primilor noștri copii. Dar, pe moment, regula este încă strict valabilă. Și, după cum spuneai și tu, Delvia nu este nici genul de om potrivit ca părinte. Așa că întrebarea care se pune este următoarea: putem permite ca o hotărâre luată în colectiv să fie tratată de cineva cu ușurință, și chiar încălcată?

— Bineînțeles că nu!

— Atunci mă-ntreb dacă nu e cazul să creăm un precedent în privința asta, impunându-i Delviei un avort obligatoriu.

Ornella tăcu un moment.

— Vrei să știi care e părerea mea personală? zise ea în cele din urmă. Sau mă întrebi care ar fi reacția celorlalte femei în cazul ăsta?

— Și una și alta.

— Ei bine... Cred că marea noastră majoritate – femei sau nu – sunt de acord că regulile pe care ni le stabilim noi înșine nu trebuie să fie încălcate, de nici un individ. Și în acest caz particular, dat fiind că Delvia nu este un personaj tocmai popular... nu cred că ar fi nici o problemă cu aprobarea unei moțiuni în acest sens.

— Și părerea ta personală?

Ornella închise ochii.

— Dacă e să rămânem aici pentru totdeauna, așa cum pare mai mult decât probabil, nu cred că mi-ar plăcea să știu că istoria noastră a fost pătată de un asemenea fapt, încă de la începuturile ei. Pe deasupra, unul dintre motivele pentru care iarna a fost aproape de nesuportat a fost exact ăsta: faptul că nu am avut copii cu noi. Pentru mine, să-mi știu copiii prin preajmă face parte integrantă din „a trăi”, și este o parte absolut indispensabilă. Și, din moment ce spui că ai de gând să recomanzi aprobarea primelor nașteri...

— Da... Jerode se frecă pe obraz. Dacă ar fi fost oricine altcineva și nu Delvia, poate că aș fi fost înclinat să trec cu vederea. Și încă o mai pot face. Pentru că sunt aproape sigur că nici ea însăși nu știe – sarcina nu are decât cinci sau șase zile. Dar, cum ai spus și tu, probabil că a fost neglijentă, sau că pur și simplu a încercat să sfideze o regulă cu care nu este de acord. Ambele tendințe sunt periculoase, nu crezi? Mai ales când e vorba de o personalitate atât de puternică.

— Totuși, un avort obligatoriu... Cred că trebuie să mă mai gândesc puțin în privința asta, înainte de a avea o opinie categorică.

— Chiar te rog. Diseară, după ce se întunecă, o să avem o întâlnire a comitetului de coordonare, pregătim materialele pentru adunarea de mâine. Te-aș ruga să vii și tu și să ne spui la ce concluzie ai ajuns, bine?

— Da, bineînțeles.

Și, pe când el se întorcea către ușă, adăugă:

— Doctore, aveai copii... acasă?

— Da. Și știu că și tu aveai. De asta am venit să mă consult cu tine.

Lex se lasă să alunece în apa, și imediat avu o senzație stranie, ca și cum lichidul ar fi fost extraordinar de îndepărtat de trupul lui, pentru că izolația costumului era foarte eficientă. Dar a te afla în apă, fără să îi simți răcoarea, era de-a dreptul deconcertant. În timpul scufundărilor de anul trecut nu remarcase nimic din toate astea, dar atunci se gândea la cu totul altceva. Căuta trupul băiatului lui Bendle. Îl găsisese la prima scufundare, și la cea de-a doua reușise să-l recupereze – mai bine zis ceea ce mai rămăsese din el. Nu fusese nici o consolare să vadă că toate flămândeale vietăți marine, care se repeziseră să se înfrupte din carnea băiatului, atârnav încă de corpul lui, însă lipsite de vlagă, decolorate, pe moarte, pentru că una din componentele protoplasmei umane era otrăvitoare pentru ele.

Trase adânc aer în piept, conștient că asemenea gânduri morbide sunt un handicap serios pentru viteza reacțiilor lui, de care acum avea nevoie să fie cât mai mare, și se agăță de cablul ancorei, ca să se oprească înainte de a ajunge la fund și să arunce o privire atentă în jur.

Silueta ovoidală, argintie, a navei era îngropată cam o treime în nisip. Pe o distanță considerabilă, fundul mării era acoperit cu același nisip verzui și ferm ca și plaja, dar în apă acesta era mai puțin stabil, mai nămolos și acoperit de o masă vegetală impresionantă, în care coca navei se înfipsea adânc. Datorită luminii difuze și insuficiente, nu-și putea da seama dacă mișcările pe care le observase în vegetația de pe fund se datorau curenților sau prezenței unor viețuitoare ce se ascundeau.

Nava nu avea decât patru puncte de acces prin care se putea pătrunde în ea: două pentru echipaj, și alte două, mult mai mari, pentru marfă. Pe partea dinspre el, deasupra vegetației, se vedea una din ușile pentru marfă. Un adevărat noroc, deoarece dacă intra pe acolo, putea să cerceteze destul de amănunțit nava, chiar dacă în interior pătrunsese mult nisip.

Pentru o clipă, își simți fâlcile încheștate de un acces de furie

neputincioasă în fața sortii aspre de care avuseseră parte. Ca și cum nu le-ar fi fost destul că se treziseră azvârliți pe o planetă complet necunoscută, având la dispoziție doar resursele extrem de limitate ale unei nave cargou și o mână de nimicuri aruncate la bord în graba de dinaintea decolării, până și acest puțin le fusese luat, și acum zăcea aici, să fie stricat de apa corozivă a mării. Ceea ce scosese din navă fusese dictat exclusiv de necesități stringente și imediate. Aparatura radio, de exemplu, fusese demontată încă de la început, pentru că prevăzuseră că vor avea nevoie de ea pentru a ține legătura cu diverse echipe de explorare, chiar înainte să se pună problema unui contact permanent cu ceilalți refugiați.

Dar la ce le-ar fi folosit amărâta asta de aparatură radio convențională, atunci când se punea problema unor comunicări interstelare? Pentru asta ar fi fost nevoie de echipamentul de comunicații subterice al navei. Iar respectiva aparatură încă nu fusese demontată în momentul catastrofei, din două motive bine întemeiate: în primul rând factorul de atenuare al atmosferei și în al doilea rând consumul lor extrem de ridicat de energie. Comunicațiile folosind unde subterice permiteau transmisii practic instantanee la distanțe oricât de mari, dar eficacitatea lor era aproape complet nulă, dacă aceste unde aveau de străbătut atmosfera unei planete. De aceea, sistemul telefonic ordinar de comunicații interplanetare utiliza o tehnică mixtă: transmisii radio între solul planetar și un satelit artificial folosit ca releu intermediar, demodularea mesajului și mixarea lui pe o purtătoare subterică, și abia apoi transmisia la mare distanță. Și, pentru ca fasciculul subteric să poată traversa hăul dintre stele, era nevoie de energia unui reactor cu fuziune – al satelitului-releu sau al motoarelor unei nave. Altfel...

Ce bine ar fi fost dacă, înainte de asolizare, s-ar fi gândit să lase pe orbită o baliză de semnalizare subterică...! Evident că emisese permanent, tot timpul zborului, dar viteza lor era atât de mare – doreau în primul rând să scape de efectele noiei – încât aproape că-și depășeau propriile lor semnale. Iar când ajunseseră în acest sistem solar, pe jumătate sufocați de bioxidul de carbon a cărui concentrație creștea continuu în interiorul navei, deoarece purificatoarele atmosferice ale acesteia nu fuseseră dimensionate pentru necesitățile unui grup de opt sute de oameni, nu se mai gândiseră la nimic altceva decât să asolizeze imediat.

Și poate că, oricum, n-ar fi contat prea mult existența unei balize de semnalizare pe orbită. Depășiseră cu cel puțin douăzeci de parseci¹ limita oricărei explorări anterioare. Erau deci puține șanse ca semnale de la o asemenea distanță să fie recepționate vreodată de cineva.

De aceea, aparatura de comunicații subterice rămăsese pe navă. De aceea, această aparatură se găsea acum pe fundul mării și probabil

că apa sărată deja o corodase, dincolo de orice speranță de a fi reparată. Sintetizatoare nutriționale, panouri colectoare de energie solară, scule, unelte, acumulatori, echipament medical, cărți, benzi magnetice, instrumente științifice – puține câte fuseseră – toate fuseseră transferate la sol. Dar aproape nimic altceva.

Lex oftă și începu să coboare din nou. Când privi în jur, avu impresia că în apă e mai întuneric. Să fi fost vreun nor pe cer? Puțin probabil, cu numai câteva minute mai înainte era perfect senin. Aprinse imediat lanterna, dar își dădu seama că asta nu-i folosea la nimic. Parcă era înconjurat de ceață. Dar de ce?

Rămase un moment nedumerit de ceea ce se întâmpla. Apoi, privind la lentilele lanternei, își dădu seama despre ce e vorba. Peste ele se așternuse un film verzui uniform, care se ștergea cu ușurință, la cea mai ușoară atingere. La fel era și cu casca lui. Și, de fapt toată suprafața costumului pe care-l purta era acum acoperită cu o peliculă de aceeași culoare – probabil că tocmai făcuse cunoștință cu echivalentul indigen al planctonului. Asta nu i se întâmplase în timpul scufundărilor de anul trecut, dar atunci vara era aproape pe sfârșite, pe când acum desprimăvărarea bruscă revigiorase puternic toată flora și fauna.

Nu-și putea închipui că fenomenul s-ar fi putut dovedi periculos, doar neplăcut. Îndreptă lanterna spre coca navei și văzu că sub filmul superficial se zărea metalul strălucitor, ceea ce însemna că fenomenul în sine nu prezenta caracteristici de depunere în straturi succesive. Așa că se liniști complet.

Își atașă lanterna de cască, pentru a nu fi obligat să dea drumul cablului de ancoră, și apoi scoase câteva din pietrele care-i lestavă centura. În condițiile astea era de preferat o flotabilitate neutră decât una negativă. Mai ales că nu-i plăcea deloc cum arăta masa vegetală aflată în partea de jos a ușii-cargo prin care se hotărâse să pătrundă în navă și ar fi preferat să se strecoare înăuntru fără să fie obligat să atingă acele plante.

Simți o atingere pe mâna cu care se ținea de cablu.

Își întoarse brusc capul și lanterna de pe cască îi dezvălui despre ce e vorba. Era o creatură roșiatică multipodă, ale cărei picioare se terminau cu gheare și al cărei corp arăta ca un fel de sac. Creatura mergea efectiv pe cablu, ținându-se strâns de el cu câte patru gheare o dată. Ajungând la obstacolul reprezentat de mâna lui, se opri să cerceteze despre ce e vorba. Avea un gât ca o lipitoare, în capul căruia se găsea o gură de tip ventuză, înconjurată de un grup de antene, care acum băjbăiau pe lângă brațul lui.

Lumina lanternei părea să nu fi afectat deloc creatura. Bendle spusese că la aceste viețuitoare marine vederea este unul dintre simțurile care se dezvoltă foarte târziu, deși unele dintre ele prezentau

zone epidermice fotosensibile, care puteau distinge între lumină și întuneric.

Se putea ca ființa aceea să fie total inofensivă, se gândea Lex. Dar ghearele ei arătau neplăcut de puternice și de bine dezvoltate. Și, în plus, probabil că lui Aldric și lui Cheffy nu le-ar fi făcut nici o plăcere să se trezească cu ea năvălind în barcă. Avea peste un metru lungime, și era posibil ca mușcătura ei să fie tot atât de otrăvitoare pentru om, pe cât se dovedise protoplasma umană pentru viețuitoarele indigene.

Așa că apucă securea. Apoi, chiar în clipa în care animalul ajunsese la concluzia că brațul său este de preferat ca sprijin cablului, pe care-l folosise până atunci, o lovi cu lama metalică și ascuțită ca briciul, tăindu-i primele șase sau opt picioare și așteptându-se să o vadă căzând la fund.

Instantaneu, sacul ce părea să fie corpul creaturii se deschise, eliberând un fluid galben ce se împrăștie rapid în apă, orbindu-l în numai câteva secunde. Surprins, Lex dădu drumul cablului și începu să cadă spre fund. Imediat ce ieși din norul galben se răsuci și putu să-l contemple de la câțiva metri ca pe un fel de glob galben și scârbos. Dar din interiorul lui, asemeni unor săgeți trase spre el, țâșneau mici replici miniaturale ale ființei pe care tocmai o atacase. Drept spre el. Își agită violent securea în față, spintecându-le pe cele mai multe, dar două dintre ele reușiră să se prindă de vizor. Văzu cum micile guri-ventuză se deschid larg, atingând cam cinci centimetri în diametru, și cum pereții acestora încep să se retragă spre spate, ca și cum micile creaturi ar fi vrut să se întoarcă pe dos.

Între timp continuase să coboare, și acum simți că atinge fundul cu picioarele. Se echilibra imediat și trase de cele două creaturi până ce le desprinsese, după care le aruncă pe cât de departe era posibil să le azvârle în apă. Părea că, din cauza efortului depus pentru sucțiune, pierduseră orice capacitate de a înota, așa că picară printre ierburi până când ceva – Lex nu-și dăduse exact seama ce anume, pentru că se mișcase foarte repede – se repezi la ele, le înghiți, și, o secundă după aceea, emise un jet din acel fluid galben și opac.

Lex începuse să regrete decizia de a se scufunda fără nici un însoțitor. Nu-și închipuisese nici un moment că va avea de înfruntat un mediu atât de neprimitor. De multe ori în timpul iernii își spusese că *acum* este momentul ca Omul să se arate superior altor specii în lupta pentru supraviețuire, dovedind că se poate adapta mai bine la mediu și că este un animal mai eficient decât altele. Dar abia acum și aici începea să-și dea seama pentru prima dată de dimensiunile reale ale acestui truism.

Se afla la câțiva metri de ușa-cargo și se clătina, pentru că aruncase din balast și era prea ușor ca să fie stabil la verticală și încă prea greu ca să plutească. Compromisul acesta părea satisfăcător și îi permitea

să facă mici salturi, ca și cum s-ar fi aflat în condiții de gravitație foarte scăzută. Picioarele îi erau înfipite aproape până la genunchi în ierburile de pe fund și avea impresia că tălpile bocancilor îi alunecau în nămol, dar fără să se scufunde în el.

Ceva se interpusese între el și suprafață. Privi imediat în sus și văzu o creatura rotundă și plată, sub corpul căreia atârnav grupuri de tentacule, neuniform distribuite. Părea să nu-i acorde nici o atenție. În jur, o serie de alte creaturi, unele mai mari, altele mai mici, își vedeau liniștite de propriile lor treburi.

Ei bine, dacă ele îl ignorau, nu le va băga nici el în seamă. Treaba lui era să ajungă la ușa-cargo. O săritură calculată cu grijă, urmată de un zbor lent, ca de vis, îl aduse lângă colțul din stânga sus al deschiderii, unde se prinse de un mâner și privi înăuntru.

Îi reveni în minte tot timpul petrecut acolo, pe priciurile metalice montate în grabă, tari ca piatra. Era cala în care, pe toată durata călătoriei, fuseseră înghesuiți patru sute de bărbați. Acum podeaua înclinată era acoperită de nisip, punctat ici și colo de mănunchiuri de ierburi și de mici animale cu guri filtrante, care se hrăneau cu plancton. Iar pe pereți atârnav ciorchini de colonii simbiotice ale unei alge având rădăcini aderente cu un animal cu tentacule.

Interiorul navei fusese deja năpădit de jungla acvatică și începuse să se integreze în ea. De la prima privire, Lex își dăduse seama că operațiile de salvare vor dura mult timp – cea mai mare parte a lungii veri care îi aștepta – și că erau de-a dreptul lipsite de sens atâta vreme cât nu erau în stare să dispună sub apă de unelte electrice, cu ajutorul cărora să înceapă să demonteze și să recupereze însăși coca navei, construită din aliaje extrem de utile pentru ei.

Cum podeaua era relativ curată, se împinse în jos spre ea și se aventură un pic mai departe, în interiorul navei. Din fericire, câteva din ușile interioare erau încă închise. La apropierea lui, animale speriate, rătăcite pe culoare, dispăreau grăbite sau adoptau atitudini amenințătoare pe care – în alte condiții majoritatea lor i s-ar fi părut caraghioase sau de-a dreptul ridicole – aici, pe această planetă, încă nu știa cum să le aprecieze. Își continuă drumul spre tunelul central al navei, fără să deschidă nici o ușă pe care o găsea închisă, în speranța că măcar câteva din ele sunt încă etanșe, și apoi spre compartimentele de control al zborului, din partea din față.

Aici erau cele mai prețioase echipamente. Și dezastrul era cumplit.

Calculatoare demontate de pe șasiuri, gata să fie transferate la sol, apoi lăsate pe loc, atunci când iarna venise atât de brusc, căzuseră pe podele și fuseseră făcute praf. Aparatura de comunicații subterice era – așa cum se temuse – corodată și acoperită cu o crustă de sare de mare. În sala de navigație era un asemenea haos, încât nu putu să aleagă decât câteva nimicuri, pe care le aruncă în plasă.

Deprimat de cele văzute, o porni spre partea din spate, spre compartimentul motoarelor. Și aici se întâmplase ceva extrem de neplăcut. În peretele rezervorului de combustibil se căsca o gaură suficient de mare ca să poată trece prin ea mergând, fără să se aplece. Era primul semn al unei serii de explozii, care distruseseră aproape complet cea mai mare parte a sistemului de propulsie. Nici o șansă să-l repare vreodată. La lumina lanternei văzu pete multicolore de coroziune, plăci metalice crăpate, panouri cu instrumente a căror tablă era deja ciuruită, ca și cum ar fi fost împușcate cu alice.

Putea rezuma pe loc raportul pe care-l va prezenta la adunarea de mâine: nava lor nu mai merita să fie privită decât ca o grămadă de materii prime și materiale.

Da, poate că vreun instrument ciudat va putea fi reparat și, în niște mâini capabile, va ajunge să îndeplinească cine știe ce funcție importantă și utilă. Dar asta nu însemna că trebuie să-și concentreze inutil forțele asupra navei.

Ștergându-și filmul verde de pe cască, dezamăgit, se pregăti să se întoarcă de unde venise.

Când se apropiase de ușa-cargo, venind din interiorul navei, avusese impresia că afară se întunecase, sau că apa devenise mai închisă la culoare. Abia mai apoi își dăduse seama că deschiderea era obturată de ceva. La lumina lanternei văzu o suprafață lucioasă, de culoare închisă, pulsând și tensionându-se, care începu să se deschidă de-a lungul mai multor linii, ejectând hoarde întregi de „obiecte” mititele, care se zbăteau agitate și spre care tentaculele și filamentele de pe pereți se întindeau cu nerăbdare.

Când văzu asta, simți cum îl cuprinde o furie vecină cu nebunia. Vorbi cu voce tare și-și auzi cuvintele reverberând în cască:

— Lua-te-ar toți dracii! E încă a noastră! Orice ar fi, încă mai e a noastră!

Își ridică securea și se năpusti la creatură, izbind și spintecând la grămadă, în mulțimea de puieți. Începu să taie, să rupă, să sfâșie în pielea cărnăasă, și cu securea și cu mâinile. Plonja chiar spre centrul deschiderii, și, după o clipă în care crezu că era parcă în mijlocul unui vârtej întunecat, ajunse afară, în apa decolorată, unde carnivorele mai mici începuseră deja să se strângă, în speranța că se vor înfrupta din cadavrul încă proaspăt. Apoi, acoperit din cap până-n picioare de o secreție respingătoare și cu câteva fâșii de țesuturi agățate de el – dovezi ale triumfului său inutil – o porni spre suprafață.

Pe Zarathustra ziua avea o durată de aproximativ douăzeci și două de ore terestre și jumătate și, așa cum era obiceiul pe planetele colonizate, fusese împărțită în douăzeci de ore. Dar aici, ziua dura circa douăzeci și opt de ore terestre. Făcuseră niște încercări să modifice unul din ceasurile de la bordul navei dar renunțaseră, pentru că erau treburi mai urgente de rezolvat. Așa că acum ceasurile pierduseră orice legătură cu timpul astronomic local, și, în materie de timp, singurul lucru exact și actualizat era o evidență a zilelor scurse de când sosiseră aici.

Era oare o dovadă de adaptare faptul că oamenii începuseră să gândească în termeni de „zi” și „noapte”, sau era un prim semn al revenirii la primitivism? Jerode frământa întrebarea în cap pe când privea mica așezare de pe veranda nefinisată a sediului administrativ. Cei mai mulți oameni începuseră să vină de la munca lor de peste zi la masa de seară, mergând încet, obosiți. Doar echipa lui Fritch continua să lucreze pe malul celălalt al râului, reparând acoperișul de la baraca burlacilor. Se auzea zgomotul loviturilor de ciocan și, din când în când, îi ajungea la urechi și câte un strigăt.

El mâncase deja, pentru că voia să aibă puțin timp de meditație înainte de întrunirea comitetului de coordonare. La masă avuseseră parte, ca de obicei, de o turtă umedă și păstoasă de sintetizator, învelită în două frunze proaspete de copac-de-salată, și de o bucățică de gem de fructe, ceva mai mare ca un degetar. Până acum nu identificaseră decât puține plante din flora locală ce erau atât inofensive biologic pentru ei, cât și nutritive: copacul-de-salată și încă vreo trei, mult mai puțin gustoase. Cea mai mare parte a vegetației conținea un alergen care-i dăduse dureri de cap serioase la sfârșitul verii trecute, până când descoperise că are un medicament care-i neutraliza efectele. Ca toți ceilalți, când părăsise Zarathustra, înșfăcase pur și simplu ce-i picase-n mână, și, la momentul respectiv, aproape că habar n-avea ce luase cu el.

Asta însă trebuia să se schimbe. Și, ca o problemă de primă urgență

în materie, unul dintre sintetizatoare va trebui modificat ca să poată produce un antidot pentru acest alergen. Incorporat de la început în orice hrană gătită, poate însoțit de niște sare de mare, le va da posibilitatea să mai utilizeze încă aproape treizeci de vegetale în dieta lor.

Și containerele cu elemente-trasoare ale sintetizatoarelor erau aproape goale – în toiul iernii nu mâncaseră nimic în afară de turtă de sintetizator – așa că o altă problemă urgentă era să amenajeze niște bazine de evaporare suplimentare, pentru a precipita mai multe săruri, pentru a fracționa precipitatul în componentele necesare, pentru a...

Jerode își trecu obosit mâna peste față. Părea că lista cu sarcini urgente nu se mai termină.

Fluxul de oameni spre și de la bucătării devenise aproape constant, ceea ce era cam ciudat. Văzu câțiva oameni care ieșeau imediat după ce intraseră, și abia atunci realizează că își luau cu ei porția și se duceau pe malul râului, să mănânce acolo, având drept singură companie umbrele prelungi ale amurgului. Bine cel puțin că soarele nu le mai putea provoca arsuri sau insolație! Nu putea să nu îi înțeleagă. În climatul controlat al Zarathustrei, asemenea seri lungi de vară erau mai mult decât obișnuite și se obțineau la comandă. Iar după lunga iarnă pe care o înduraseră, a nu profita de ele ar fi fost o adevărată risipă.

Râul acela era ca o binecuvântare, cugetă Jerode. Nu era prea lat, excepție făcând doar la vărsare, și avea albia suficient de adâncă să nu se reverse nici măcar acum, când la izvoarele lui probabil că zăpada începuse să se topească. Bineînțeles că împărțea mica așezare în două și că în timpul iernii cele două părți fuseseră mai mult izolate, dar asta durase doar până când aruncaseră peste el o punte de frânghii, ce se dovedise destul de zdravănă ca să reziste celor mai cumplite furtuni. Fusesse însă, oricum, vorba de un risc calculat, pentru că nu vruseseră să fie obligați să transporte trunchiuri de copaci de la și la distanțe prea mari. Și cum pe fiecare mal era câte o mică pădure, hotărâseră de la început să-și construiască așezarea pe ambele maluri.

Cel mai important beneficiu pe care-l aveau de pe urma râului era apa potabilă proaspătă, chiar dacă uneori o aduseseră în clădiri sub formă de blocuri de gheață. Cu toate că, o dată ce vor avea destule rezervoare de evaporare și de sedimentare, poate că ar fi mai bine să utilizeze pentru băut apă distilată, iar apa de râu să o folosească doar pentru spălat...

Da, ținând cont de condițiile în care fusesse fondată, așezarea ce i se dezvăluia în fața ochilor putea fi considerată ca un mic târgușor înfloritor. Târgușor? Ei bine, cel puțin nu folosise termenul de „orașel”! Dar, pentru cele cincisprezece clădiri care alcătuiau așezarea, chiar și eticheta de „târgușor” reprezenta un fel de speranță pioasă. La

început dormiseră în navă, dar, după asolizare, înghesuiala începuse să provoace tensiuni de nesuportat între oameni. Chiar el insistase să se înceapă imediat construirea unor locuințe la sol. Așa că lutul pe care-l găsiseră de-a lungul râului îl folosiseră pentru podele, iar restul construcțiilor era din lemn – niște clădiri lungi, fără etaj, cu pereții din scânduri fixate pe stâlpi din trunchiuri de copaci. Iar Lex, care era extrem de descurcăreț când era vorba de probleme mai puțin ortodoxe, îl ajutase pe el să „convingă” un sintetizator să producă un adeziv organic zdravăn care, în covârșitoarea majoritate a locurilor unde fusese utilizat, rezistase cu succes rigorilor iernii. O baracă pentru burlaci, o alta pentru femeile celibatate și încă alte cinci clădiri divizate rudimentar într-un soi de separeuri, pentru cuplurile care fie că existaseră încă de la plecare, fie că se formaseră după aceea.

Bineînțeles că apăruseră niște probleme datorită legăturilor sentimentale ce se născuseră în timpul iernii. Dar cele câteva certuri care avuseseră loc puteau fi puse liniștit pe seama anxietății și claustrofobiei. La fel ca pe majoritatea planetelor colonizate, pe Zarathustra tradițiile se împotriveau hotărât geloziei violente cu motivație sexuală. Iar acum se făceau deja planuri pentru extinderea locuințelor pentru „familii”.

Jerode oftă. Da, va fi nevoie de o anume disciplină pentru ca aceste cupluri să reziste în timp, o concepție ceva mai rigidă asupra noțiunii de familie decât nonșalantele obiceiuri de genul „dacă-ți place, de ce nu?” existente pe Zarathustra. Pentru că, dacă adunarea de mâine va aproba ideea, de anul acesta vor apărea și copii, iar creșterea acestora *nu* trebuie să pice în spinarea comunității. Deoarece vor fi prea multe resentimente din partea celor fără de copii.

Își dorea să fi știut mai multe despre psihologia grupurilor umane primitive. Prinsese de la Cheffy câteva chestiuni interesante, dar, de fapt, întreaga lor evoluție socială va fi un proces de eliminare prin încercări, ca toată evoluția lor pe această planetă, de altfel.

Patru dintre cele cincisprezece clădiri pe care le construiseră inițial erau acum în ruină. Nu fuseseră terminate până la venirea iernii, și, de atunci, Fritch și echipa lui utilizaseră din materiale pentru a le consolida pe celelalte. Cea în care se găsea el acum – sediul administrativ, „birourile” – se prezenta într-o condiție destul de bună. Jerode lovi mulțumit cu palma scândurile lungi ale peretelui.

Ca și cum atât ar fi așteptat, una dintre ele se desprinsese și căzu cu zgomot pe jos.

Îngrijorat, doctorul se aplecă imediat să o examineze mai atent. Pe pata maronie de adeziv, care fixase până atunci scândura la locul ei, erau niște găngănii, care se mișcau alandala, ca și cum ar fi fost orbite de lumină. Deci un parazit, căruia îi plăcea să se înfrupte din adezivul lor. Încă un punct pe lista de urgențe „urgente”.

— Doctore, văd că ai făcut deja cunoștință cu cea mai recentă problemă cu care suntem confrunțați, se auzi o voce în spatele lui.

Se întoarse. Era Fritch, un brunet-măsliniu care, pe Zarathustra, fusese arhitect și care aici coordonase toată activitatea de construcții.

— Sunt multe cazuri? E ceva serios? îl întreba Jerode.

— Destule.

Fritch dădu din umeri. Își ținea mâncarea în mână ca pe un sandviș și mușca din când în când din ea.

— Mica Hannet s-a sprijinit de o blană unde molia aia sau cum i-o fi zicând își făcuse treaba temeinic, lipitura a cedat, și ea a căzut de la vreo trei metri și jumătate. Din fericire n-a pățit nimic. A aterizat pe un pat.

— Deci suntem pe punctul să ne cadă casele în cap?

— Nu, nu cred că e chiar așa de grav. De altfel, am pus deja câțiva oameni să taie cuie din tablă. O să putem ranforsa pereții cei mai afectați fără probleme, până când tu sau Bendle o să găsiți ceva de amestecat în adeziv, care să ne scape de „moli”. Bendle zicea că are impresia că unele plante marine conțin antimoniu și că vrea să ardă câteva, să vadă dacă nu cumva cenușa lor ajută la ceva. Oricum, schimbă el concluzia, ducându-și turta la gură, văd că m-am grăbit degeaba. Credeam că ceilalți sunt deja aici.

— Arbogast vine chiar acum, răspunse Jerode uitându-se spre râu. Bendle s-a întors de pe plajă, la fel Aldric și Cheffy, i-am văzut acum câteva minute ducându-se la masă. Nu l-ai văzut tu cumva pe Lex?

— Ba da. A reușit să intre în navă. Spune că este într-un hal fără hal, imposibil de reparat.

— Nici nu ne așteptam la prea multe. Totuși, continuă Jerode încruntându-se, dacă Lex spune asta, atunci o putem lua chiar *ad litteram*. Dacă mi-ar fi spus-o Arbogast, aș fi zis că e defetist. El ce zicea, n-ai aflat? Era de acord cu asta?

— El nu s-a mai dus, zise Fritch cu gura plină.

— Nu s-a mai dus? exclamă Jerode. De ce?

— Cred că nu s-a mai simțit în stare să o facă.

— Asta nu-mi place deloc, absolut deloc, murmură Jerode. Cred că ar fi mai bine să am o discuție între patru ochi cu el pe tema asta.

— N-o să-ți placă nici ce-o să-ți spun acum, zise Fritch. Nanseltine se tot agită să devină membru în comitetul de coordonare și destul de mulți oameni sunt deja de acord că, dacă acasă era manager continental plin, e destul de competent pentru a fi numit. De altfel, asta e singurul lui argument *pro*.

— Nu e deloc competent. *Chiar* deloc.

Tonul lui Jerode devenise tăios.

— Cineva care toată iarna n-a făcut decât să stea în fund și să se plângă, nu poate fi în nici un caz destul de competent pentru asta.

— Desigur, sunt perfect de acord. Dar mi-e teamă că mâine o asemenea afirmație va întâmpina o opoziție serioasă.

Pentru o clipă, tăcură amândoi. Apoi, de după colțul clădirii învecinate, apărură Arbogast, mergând cu capul aplecat. Când îl salutară, le răspunse abia murmurând cuvintele și intră imediat în încăpere, ducându-se la locul lui.

Jerode își ridică o sprânceană, privind întrebător spre Fritch, care îi răspunse ridicând din umeri:

— Fă ce știi doctore, numai să-l pui pe picioare, murmură el. Avem mare nevoie de oameni capabili ca el.

Jerode dădu din cap și-i răspunse vorbind la fel de încet:

— Fiindcă veni vorba de relații interumane, am invitat-o și pe Ornella să vină aici astă-seară. Am avut tot timpul o impresie bună despre ea și cred că are mult bun-simț. În plus, am aflat că a devenit administratorul *de facto* al barăcii femeilor celibatate. Și o să fie nevoie de cineva care să se ocupe de viața oamenilor la fel de mult ca de organizare.

— Nu-i rea ideea, îl aprobă Fritch. Dar eu, unul, îmi pun toate speranțele în Lex. Are cea mai creatoare minte dintre noi toți. Restul – mă refer și la noi, cei din comitet – suntem plini de rutina și de prejudecățile de acasă. Dar el este deosebit de inventiv, nu crezi?

— Taci din gură, zise Jerode. Uite-l că vine.

Câteva minute mai târziu erau strânși cu toții în jurul mesei: Arbogast în capul ei, conform tradiției, și Jerode la dreapta lui. Din moment ce în timpul călătoriei fiecare dintre ei se obișnuise să asculte de căpitan și să se bizuie pe doctorul lor, ei doi preluaseră aproape automat conducerea grupului. Urmau apoi Fritch, Bendle, Aldric, Cheffy, fiecare dintre ei autoimpunându-se cam de la sine, datorită cunoștințelor lor deosebite sau îndemânării profesionale. Bendle arăta foarte obosit. Lângă el era Ornella, tăcută și palidă, iar la urmă, în fața lui Arbogast, Lex, pe care-l cooptaseră atunci când venise cu ideea punții de frânghie peste râu și care, de atunci, mai propusese niște improvizații atât de ingenioase, încât îl surprinseseră până și pe Cheffy, cu toate vastele lui cunoștințe în materie de istorie tehnică terestră timpurie.

Nu, Nanseltine n-are ce căuta aici, nu s-ar potrivi deloc, se gândea Jerode. De fapt, singura justificare a faptului că noi ne aflăm aici este că lucrăm bine împreună. Pe când el nu știe decât să dea ordine, și nimic altceva. Nu e nici măcar un organizator bun. În realitate, chiar și acasă, pe Zara, nu era decât purtătorul de cuvânt al unui calculator de genul celor de care noi nu dispunem aici.

Dar îl îngrijora faptul că până acum nu apăruse încă nici o femeie care să-și impună autoritatea în fața celorlalți, așa cum se întâmplase

cu ei. Gândindu-se un pic mai departe, la zilele când problemele vor trebui abordate cu mai multă diplomatie și chiar cu îndemânare politică – moment în care femeile celibatate ar fi putut constitui un grup de presiune deloc neglijabil – o alesese pe Ornella pentru că, așa cum îi spusese și lui Fritch, ea se dovedise o figură cu puternice înclinații materne față de cei din jur. Dar nu era deloc convins că făcuse cea mai bună alegere. Singur timpul va hotărî.

Acum aștepta. Tăceau toți și-l priveau nerăbdători pe Arbogast, care continua să stea cu capul plecat. Cu glas răgușit, căpitanul zise brusc:

— Cred... cred că ar trebui să eliberez locul pe care-l ocup, pentru cineva care-l merită într-adevăr.

Apoi își împinse scaunul spre spate, se ridică și ieși fără să mai scoată un singur cuvânt, fără să se uite nici la dreapta, nici la stânga.

Bendle și Ornella, surprinși, avură intenția să încerce să-l oprească. Jerode îi aruncă o privire lui Fritch și amândoi le făcură semn celorlalți să nu scoată o vorbă. După ce Arbogast ieșise, Jerode se hotărî rapid. Se mută în capul mesei și își dresе glasul.

— Cred că domnul căpitan nu se simte prea bine, spuse el. A fost foarte afectat de... ei bine, de ceea ce s-a întâmplat cu nava lui. Cred că ați aflat deja, corect?

Lex, Aldric, Cheffy și Fritch dădură din cap. Jerode privi la notele pe care și le pregătise și care erau împrăștiate pe masă, în fața lui.

— M-am hotărât să vorbesc cu el mai încolo. Pe moment aș prefera să nu mai discutăm nimic pe tema asta și să ne vedem de treabă. Eu o să vă prezint situația în domeniul sănătății, Lex o să ne spună cum e cu nava, Fritch ne va vorbi despre construcții, Bendle despre biosfera de vară, Aldric despre resursele materiale, și Cheffy despre proiectele noi. Apoi vom alcătui o listă de priorități, și, înainte de a încheia, va trebui să examinăm o problemă care se va ridica în adunarea de mâine, motiv pentru care am rugat-o pe Ornella să ni se alăture în seara asta. Să-i dăm drumul!

Nu era rău. Nu era rău deloc. După ce ascultaseră rapoartele și după ce lista de priorități fusese stabilită – singurele excepții erau niște neclarități legate de urgența relativă a câtorva puncte – Jerode considera că pot să asculte și recomandările lui, legate de nașteri, despre care la început nu suflase o vorbă. După ce și le expuse, adăugă că permisiunea trebuia acordată pe durată limitată și destul de scurtă, astfel încât copiii concepuți acum să se poată naște până la sfârșitul verii.

— Și acum ajungem la o problemă deosebită, legată de disciplina de grup, urmă el.

Avertizându-i că trebuie să-și țină gura în frâu, le povesti despre

Delvia. Toți își întoarseră ochii spre Ornella, așteptându-i comentariile. Până acum femeia nu scosese nici măcar o vorbuliță.

— În privința copiilor, zise ea încet, cred că ar trebui să răspundem „da”. Nu numai pentru că asta va contribui la adâncirea „rădăcinilor” noastre psihologice în acest loc...

Bună remarcă! Și capetele din jurul mesei se mișcară de sus în jos, aprobator.

— ...ci și pentru că, deși eram destul de puțini, acum că iarna a reușit să extermine celălalt grup...

— Ornella, o întrerupse Jerode, văzând dezamăgirea din privirile celorlalți. Încă nu avem nici o dovadă că ceilalți nu au supraviețuit.

— Ei bine, la întrunirea asta a voastră n-am auzit nimic despre vreo expediție care să cerceteze asta! ripostă Ornella. Asta nu înseamnă că sunteți deja convinși că așa e?

— Nu, evident, îi răspunse Jerode. Dar avem nevoie de toată puterea de muncă de care dispunem ca să facem față necesităților noastre urgente.

— Absurd. Dacă vreunul dintre voi credea că mai sunt în viață, ar fi fost mai mult decât nerăbdător să ajungă pe platou, să vadă dacă nu ne putem ajuta unii pe alții.

Ornella vorbea ca și cum ar fi rostit o sentință.

— Oricum, nu cred că are rost să ne mai contrazicem pe tema asta. În privința Delviei, nu cred că are rost să-i impunem un avort obligatoriu. Am întors problema pe toate fețele, și sincer nu cred că are rost. Mai mult decât probabil, imediat ce-și va da seama ce-i cu ea, va cere să avorteze din proprie inițiativă. Pentru ea un copil n-ar fi decât un handicap major, care i-ar perturba... celelalte activități. Puteți să mă credeți că știu ce spun. Am avut-o sub ochii mei toată iarna.

— S-ar putea să ai dreptate, zise Jerode. Dar sunt îngrijorat că, dacă se va afla ceva, resentimentele împotriva ei vor fi și mai puternice, tocmai din cauză că noi nu am impus o decizie a întregii colectivități.

— Ah, sigur! Ornella se aplecase în față și-și pusese coatele pe masă. Dar mai e ceva la care voi, bărbații, nu cred că v-ați gândit. Nu toate femeile au optat în mod conștient să renunțe la copii. La cele mai multe era vorba de disperare. De apatie. De certitudinea că nu avea nici un sens să avem copii, pentru că tot vom muri cu toții, adulți și copii la grămadă. Ei bine, cu planurile voastre frumoase și ordonate sunteți pe cale să convingeți pe toată lumea că nu suntem chiar blestemați și că avem niște șanse. Dar va trebui să faceți față unei noi probleme!

Își trânti palma de masă:

— Ce vă veți face dacă, o dată ce le veți reda oamenilor încrederea,

ei vor decide – întreaga colectivitate! – că nu mai au de gând să facă exact ceea ce le spuneți voi, experții autopromovați?

6

— Îmi pare bine ca ai invitat-o pe Ornella, spuse Lex cu voce joasă.

Jerode își ridică ochii de pe notele pe care încerca să și le pună în ordine. Materialul pe care erau scrise fusese prima lor descoperire utilă pe această planetă: o plantă de apă dulce, ale cărei frunze creșteau sub forma unor suluri strânse, galbene care, derulate, puteau fi uscate și erau un excelent înlocuitor al hârtiei. Singurul inconvenient era mirosul, neplăcut și persistent.

Ceilalți erau lângă ușă. Ornella era deja afară și nu mai putea să audă. Totuși Jerode răspunse pe un ton la fel de scăzut:

— Chiar crezi că a fost o idee bună? N-a avut o atitudine prea constructivă și încep să-mi schimb părerea despre ea.

— Prezența ei a fost extrem de utilă.

Lex se așezase pe colțul mesei și-l privea cu o figură cât se poate de serioasă.

— Știi care-i necazul cu cei mai mulți dintre noi, doctore?

— Sunt curios să te aud ce diagnostic pui, replică Jerode cu acreală în glas.

— Îndepărtarea de realitate, spuse Lex imperturbabil. Nu în sens clinic, vreau să spun că nu este vorba de vreo boală psihică, ci doar de o consecință a modului de viață pe care l-am avut.

Se aplecă ușor în față:

— Amintește-ți cât de detașați eram noi de necesitățile vieții de zi cu zi acasă. Zara nu era o planetă prea bogată, dar, chiar și așa, tot nu munceam decât cinci ore pe zi, patru zile pe săptămână. Sarcinile noastre erau însă la nivel strict tehnic, manageriale sau de control. Iar pe Zarathustra se muncea cu mult mai mult decât pe alte planete. Imaginează-ți că am fi locuit, de exemplu, pe Pământ. Acolo ești liber să alegi lenevia absolută, pentru că disponibilitățile materiale sunt atât de mari, încât efectiv nu mai contează dacă o anume persoană muncește sau nu.

— Și acum uită-te la cei care au preluat diverse responsabilități aici, la noi. Ce avem noi în comun? Practic nimic, exceptând o singură

trăsătură de caracter: flexibilitatea. Noi ne-am adaptat mai repede decât ceilalți și, în fiecare caz în parte, îți poți da seama și de ce s-a întâmplat asta. Fritch este un creator, obișnuit să-și vadă ideile materializate și capabil oricând să pună umărul, ca să fie sigur că realitatea va fi exact cum și-o imaginase el. Bendle este un cercetător științific, și, în cazul lui, interesul de o viață-ntreagă pentru noi floare și faune constituie un mobil suficient de puternic ca să-l impulsioneze zi de zi. Cheffy este un istoric amator, și singurul care știe câte ceva despre cum e viața când nu ești înconjurat din toate părțile de fabrici automatizate. Aldric este un modelier, un meșteșugar înăscut și născut parcă într-o epocă anacronică pentru îndemânarea lui. Iar tu munceai și acasă în contul altor oameni, spre binele lor. Nu, să nu negi. Acum, că te-ai trezit pe cap și cu responsabilitatea căreia Arbogast nu-i mai putea face față, modestia ar fi un handicap pentru tine.

Jerode îl privi pe Lex cu atenție, gânditor. Vorbele tânărului îi dezvăluiseră o față a personalității lui cu care nu mai avusese de-a face până acum. Într-un târziu, zise:

— Destul de ciudat, înainte de întâlnirea noastră mă gândeam exact la problema asta.

— Și, întâmplător, nu era nici o legătură între Nanseltine și gândurile tale?

— Ba da. Cum ai ghicit?

— N-am ghicit. Am mirosit chestia asta de multă vreme, ca să zic așa. De aceea spuneam că sunt bucuros că a fost și Ornella aici, în seara asta. Pentru că ea este un exemplu tipic pentru resursele umane pe care le avem la dispoziție. Tu nu ești. Fritch nu e. În schimb, mi-e teamă că Nanseltine e mai mult decât reprezentativ.

— Sper din toată inima să greșești, zise Jerode după o clipă de tăcere. În ultima vreme n-am auzit de la el – sau de la soția lui, ceea ce-i tot una – decât un șir nesfârșit de plângeri, deghizate sub forma unor critici constructive, și o listă de descrieri ale simptomelor unor boli pur imaginare. N-o să înțeleg niciodată cum a reușit să capete postul ăla de manager continental pe care-l avea, și cum a putut să se și mențină în funcție.

Doctorul ezită un moment, apoi continuă:

— Dar, fiindcă tot vorbeam despre motivele care ne-au făcut să ne impunem ca membri ai comitetului de coordonare, despre tine ce poți să spui? Îmi pare bine că nu ești de acord ca oamenii să fie exagerat de modești, pentru că asta îmi permite să-ți spun că tu ai, de departe, cea mai inventivă minte dintre noi toți. Spuneai că nu ai nici un fel de pregătire în domeniul spațial, dar, la plecare, când s-a aflat că un membru al echipajului e în permisie și că nu va mai reveni la navă, te-ai oferit imediat să-l înlocuiești, corect? Și nu-mi aduc aminte să-l fi

auzit pe Arbogast plângându-se de tine! Ideea cu puntea de frânghii a fost extraordinară și, din câte știu, parcă tot tu ți-ai dat primul seama că putem adapta un costum spațial pentru a-l folosi la scufundări, atunci când a trebuit să-l căutăm pe tânărul Bendle și... ei bine, și așa mai departe. Acum am ajuns că, dacă ne izbim de ceva, aproape că preferăm să dăm fuga la tine, să te întrebăm ce să facem, decât să ne mai batem capul singuri să găsim o soluție. Și totuși îmi dau seama că nu știm aproape nimic despre tine.

Lex râse și se ridică în picioare, întinzându-se.

— Ei bine, doctore, nu-i nimic surprinzător în asta. În fond, suntem toți niște străini, nu-i așa? Doar întâmplarea a făcut să nimerim împreună pe aceeași navă.

— Cred că aş prefera să-mi răspunzi ceva mai direct.

Jerode îl privea pe tânărul din fața lui drept în ochi, și pentru asta își dăduse bine capul pe spate.

— Ai explicat de minune de ce Fritch și Bendle și toți ceilalți sunt atât de potriviți să fie aici, în comitet. Și eu am enunțat puțin mai devreme motivele pentru care și tu ești potrivit. Dar... ei bine, poate că nu-i decât o prejudecată ingrată dar... câți ani ai?

Lex ezită un moment. În cele din urmă spuse:

— Douăzeci de ani tereștri standard.

— Ce? Jerode se dădu un pas înapoi. Uite ce e, Lex! Ai uitat că sunt medic? Îți bați joc de mine? E evident că din punct de vedere biologic ai treizeci de ani standard – eroarea de apreciere nu poate depăși un an – și că ești într-o formă fizică excepțională!

— Nu, adevărul adevărat e că nu am vârsta asta.

Lex părea ciudat de jenat.

— Asta e... hm... un fel de coloratură de protecție. Știi, sunt un polymath în pregătire. Gene tetraploide, neuroni modificați, vedere extinsă în infraroșu, reflexe amplificate, accelerarea transmisiei semnalelor nervoase, structură osoasă compactată, imunitate la aproximativ orice fel de germeni cunoscuți sau nu... În fine, am avut parte de tratamentul biologic complet. Dar asta nu e un merit al meu. Toate astea au fost *făcute* pentru mine, de alții.

Gura lui Jerode se deschisese parcă de la sine și rămăsese așa. Acum, când realizează faptul, și-o închise cu un clănțănit sec al dinților, după care explodă:

— *Un polymath!* Și de ce mama dracu' n-ai scos o vorbă până acum?

— Pentru că nu sunt un polymath, eu am spus polymath *în pregătire*, și asta e realitatea. Ai idee cât mai aveam până să-mi termin studiile? Evident că nu știi. Mai mulți ani decât vârsta mea actuală! Pentru un polymath studiile durează un sfert de secol, douăzeci și cinci de ani. Dacă în seara asta Arbogast nu s-ar fi ridicat din scaunul ăla, nu ți-aș fi spus o vorbă. Și vreau ca nici tu să nu vorbești cu

altcineva despre asta.

— Nu! Nu-mi poți cere așa ceva!

Jerode începuse să transpire, în lumina unicului bec din încăpere, pe care nu-l aprindeau niciodată decât după ce se lăsa întunericul, fața îi lucea umedă.

— Lex, dintre toți oamenii de aici, tu ești singurul care ai beneficiat de o pregătire specială – indiferent că ți-ai terminat-o sau nu – pentru exact genul de situație în care ne găsim. Asta înseamnă un singur lucru: că ești cel mai potrivit să preiei conducerea. Ți place sau nu, ești oricum mult mai potrivit pentru asta decât mine!

— Ia mai gândește-te! ripostă Lex cu încăpățănare. Gândește-te de ce, aparent, par eu să am cu zece ani mai mult decât în realitate. Chiar și așa, și tu, și ceilalți, tot vă gândiți la mine ca la „tânărul Lex”. Câți ani ai, doctore? Șaptezeci?

— Șaizeci și nouă.

— Deci ești încă departe de a fi bătrân. Speranța medie de viață pe Zara este – era – de o sută doisprezece ani pentru bărbați și de o sută optsprezece ani pentru femei. Ce-o să se întâmple cu asta aici, *fără* clinici geriatrice, regenerări de țesuturi, diete ortofazice și *cu* fel de fel de deficiențe, alergii și infecții pe care încă nu le cunoaștem? Într-o singură generație se va reduce cel puțin la trei sferturi, și cineva de vârsta ta va fi un om remarcabil de bătrân! Dar acum, în momentul ăsta, nimeni dintre cei mai în vârstă – și în nici un caz cei care, pe Zara, aveau o oarecare funcție – nu vor accepta să le comande un „tinerel”. O știi prea bine! Și încă ceva!

Își ațintise degetul spre Jerode:

— Un polymath e pregătit să ia în primire o planetă nou-deschisă pentru colonizare. *O anumită planetă!* Până la patruzeci de ani, nici nu se duce pe planeta *lui*. Și nu e lăsat singur la conducere decât după șaizeci de ani. La nouăzeci de ani de obicei se pensionează, pentru că și-a terminat treaba. Și, în general, câțiva ani mai târziu moare. Consumat, ars pe dinăuntru. Dar satisfăcut. Pentru că a avut o relație sentimentală de-o viață cu o întreagă planetă, ceva ce nu poate fi egalat de nici o relație interumană. Polymathul ajunge să-și cunoască planeta mult mai intim decât reușesc majoritatea soților să-și cunoască soțiile!

O porni către ușă – o umbră întunecată ce se pregătea să se contopească cu întunecimea mai densă de afară. Se opri un moment și se întoarse spre doctor, adăugând:

— Încă ceva, poate cel mai important lucru în ceea ce mă privește: asta nu e planeta *mea!* Și de aceea nu *vreau* să preiau conducerea!

Afară stelele punctau cu un desen încă nefamiliar catifeaua cerului. Morocânos, Lex o porni către baraca burlacilor, de unde se auzea cum

râde cineva. Dar abia făcuse câțiva pași când își auzi numele rostit de o voce de femeie și se întoarce, trezindu-se față-n față cu Ornella, care-l privea stânjenită, ținându-și mâinile împreunate în față.

— Te deranjează dacă te rog să facem câțiva pași împreună? Îl întrebă ea cu voce joasă. Aș vrea... aș vrea să te rog ceva. Nu-mi place să mă amestec în treburile altora, dar cineva trebuie s-o facă și... și sinceră să fiu, după întâlnirea comitetului ăsta al vostru de astă-seară, cred că tu ești singurul abordabil...

Lex oftă, sigur că sunetul era prea estompat ca femeia din față lui să-l audă, și răspunse politicos:

— Ei bine, dacă te pot ajuta cu ceva...

Ornella i se alătură și începu să meargă fără să-l privească.

— M-am hotărât să-ți vorbesc numai din cauza discuției despre Delvia, spuse ea. O știi pe Naline?

— Bineînțeles. Deși nu foarte bine.

— Și ce părere ai despre ea?

Lex cugetă o clipă, întrebându-se ce vrea de la el, după care spuse:

— Sincer să fiu, nu m-a impresionat în mod deosebit cu ceva. Probabil că, prin firea ei, e destul de timidă, chiar dacă supracompensează asta uneori, prin bruschețe comportamentală. Mi se pare cam nesigură pe ea, întoarsă pe dos ca toată lumea și fără să beneficieze de experiența maturilor pentru a se echilibra psihic rapid – dar e explicabil, n-are decât șaisprezece ani, nu-i așa? Însă, cum pare să aibă o inteligență peste medie, cred că o să se descurce.

— O găsești atractivă?

Asta ce mai era? Lex simți cum mintea începe să-i alerge. De fapt, fata era destul de ștearsă, o față rotundă care nu exprima nimic deosebit și o siluetă absolut comună. Singurul lucru frumos la ea era părul lung și negru, dar parcă dimineată spunea că vrea să și-l tundă.

— Cred că nu foarte tare, zise el pe un ton neutru, mai ales dacă judecăm după standardele de pe Zara. Dar asta o să se schimbe, ba, în condițiile noastre, chiar foarte repede.

Ornella se opri. Ajunseseră pe malul râului, în locul în care ea trebuia să se întoarcă și s-o ia spre baraca femeilor celibatate. Se răsuci spre el și-l privi drept în față:

— Uite ce e, Lex. O să ți-o spun direct. Naline nu e prea drăguță. E tânără, dar asta n-o să dureze o veșnicie. Eu... ei bine, acasă eu aveam două fete gemene, puțin mai mici decât ea, dar nu foarte mult. Iar Delviei nu-i pasă prea mult de oamenii din jur. E obișnuită să se folosească de ei. Din fericire, cei mai mulți dintre adulți știu cum să se ferească singuri de asta. Dar Naline nu știe.

— Totuși, încă nu-mi dau seama ce vrei să spui, murmură Lex.

De fapt, începuse să bănuie încotro bate dar voia să audă din gura ei ce dorea, ca să fie sigur că nu se înșală.

— Am încercat să trec totul sub tăcere, continuă Ornella. Nu voiam să mai fac și eu atmosferă în baraca aia a noastră.

Arată cu mâna spre clădirea femeilor.

— Și Delvia are, într-adevăr, o serie-ntreagă de calități: e o femeie foarte capabilă și are o vitalitate excepțională. Dar e și brutală și insensibilă, însă Naline cred că s-a simțit flatată când Del a început să-i facă curte.

— Chiar în sensul propriu al cuvântului?

— Ți-o poți imagina pe Delvia umblând cu jumătăți de măsură? Ah, nu e nici pe departe singura! Asta face parte din natura umană și, cum suntem și înghesuite toate claie peste grămadă... Dar pentru Del asta nu e decât un fel de înlocuitor temporar.

Făcu o pauză și chicoti scurt:

— Da, cred că asta e cea mai adecvată definiție! Nu pot să neg că dă ceva semne că ar mai avea urme de conștiință în ea. Adică acum, că poate din nou să dispară prin tufişuri cu bărbatii, n-a aruncat-o pur și simplu pe Naline la o parte. Dar prietenia lor nu mai atârână decât de un fir de păr, și, mai devreme sau mai târziu, Naline o să aibă un șoc teribil, când o s-o vadă pe Delvia defilând cu partenerul preferat.

— Nu crezi că partenerul ăsta există deja? Întrebă Lex încruntat.

— Te referi la sarcina ei? Am impresia că, de când se poate culca pe pământ fără să riște să degere, pune mâna pe primul bărbat care-i iese în cale și-l trage în tufiş. Cel puțin de două ori pe zi. Cred că vrea să-i încerce pe toți.

Lex se gândi că, dacă era adevărat, atunci Delvia se adaptase la realitățile noii lor vieți mult mai bine decât Ornella sau decât oricine altcineva.

— Ei bine, mi-ai spus care e problema, zise el. Dar tot nu văd ce pot face eu.

— Chiar nu înțelegi?

Ornella se apropie de el și-i puse mâna pe braț:

— Lex, nu cred că aș fi putut să-i cer așa ceva unui alt bărbat, dar tu pari mai echilibrat, mai sigur pe tine și ceva mai sensibil decât ceilalți. Cineva trebuie să amortizeze șocul pe care o să-l sufere Naline. La vârsta ei, emoțiile sunt foarte puternice și dominante, e încă în stadiul în care-și caută idoli. Sunt convinsă că de asta s-a agățat așa de tare de Delvia. Are nevoie de cineva care s-o bage în seamă, s-o încurajeze... ei bine, s-o trateze cu puțină afecțiune.

Se întrerupse brusc, ca și cum ar fi fost jenată că fusese pe punctul să-i spună pe față că voia s-o seducă pe Naline, și întrebă:

— Am impresia că la voi, la bărbatii, nu sunt probleme similare, nu-i așa?

— Nu... Cred că nu. Suntem toți ceva mai în vârstă decât Naline. Și cred că știm deja ce vrem de la viață. Dacă tânărul Bendle n-ar fi

murit, poate că situația ar fi fost alta. Dar toată iarna n-au fost decât vreo două scandaluri și atât.

— Două toată iarna! exclamă Ornella. Noi am avut parte de câte două pe zi, cel puțin mie așa mi s-a părut. Dar... Ce zici, Lex?

Nu-i răspunse imediat, începuse să calculeze, nu cinic, judeca doar niște fapte reale. Femeile depășeau ușor ca număr bărbații și pareau să fie un pic mai rezistente. Nu muriseră decât șapte dintre ele, față de paisprezece bărbați. Pe de altă parte, trebuia ținut cont de capacitatea lor de perpetuare a speciei...

Simți că se revoltă. Pregătirea lui nu ajunsese încă în stadiul în care să poată judeca complet detașat asemenea probleme înainte de a lua o decizie, așa cum se cerea din partea oricărui polymath înainte să-și ia postul în primire. Și nu putea accepta ideea de a și-o lua de soție pe cea mai tânără fată din grup, doar pentru că ea va avea o perioadă mai lungă de fertilitate.

— Îmi pare rău, spuse el, trecându-și limba peste buze. Nu pot face una ca asta.

— Foarte bine.

Ornella oftă.

— Nu știam că ai deja o prietenă dar...

— N-am nici o prietenă. Nici n-am pus măcar ochii pe cineva. E vorba de o chestiune de principiu. S-ar putea ca, în ultima instanță, supraviețuirea noastră pe această planetă să depindă exact de sinceritatea noastră față de noi înșine, de capacitatea de a privi realitatea în față, exact așa cum e ea. Repercusiunile oricărui act care pornește de la o minciună se pot dovedi dezastruoase. Indiferent cât de lipsită de egoism este motivația care stă la baza unui asemenea act. Noapte bună, Ornella.

Pe tot drumul spre clădirea lor se gândi dacă făcuse bine spunându-i Ornellei ce-i spusese, chiar dacă era adevărat. Înăuntru nu erau decât cinci sau șase oameni, care stăteau liniștiți de vorbă. Ceilalți erau pe afară, câțiva încă mai lucrau, cei mai mulți încercau să se relaxeze.

Nu se putu abține să nu se întrebe dacă vreunul dintre absenți nu era acum cu Delvia.

— Ce părere ai, Lex? zise Jerode.

Era vizibil sub tensiune, privind la oamenii care veneau la adunare. Începuseră să se strângă toți supraviețuitorii care rezistaseră iernii, otrăvurilor, bolilor frigului, să ia cunoștință de situația în care se găseau și să dezbată recomandările comitetului de coordonare.

Lex stătea la umbra clădirii în care se găseau birourile și se uita la oameni – cum se grupau înainte de a se așeza direct pe jos, pe panta domoală din fața clădirii – încercând să-și dea seama de consecințele acestor comuniuni de idei mărturisite implicit. Ca răspuns la întrebarea doctorului, scutură din cap:

— Cred că Ornella s-ar putea să fi avut mai multă dreptate decât bănuia chiar și ea, zise el.

— Așa am și eu impresia.

Jerode avea în mână un teanc de hârtii, peste care lovi cu palma liberă:

— Am întocmit toată lista asta de activități, dar mă întreb dacă nu trebuia să și nominalizăm câte un responsabil pentru fiecare în parte.

— Și de ce n-ai propus asta aseară?

— Unu: este genul de probleme de care, de obicei, se ocupa Arbogast. E mai firesc ca oamenii să fie numiți de căpitanul unei nave. Doi: mie mi se pare mai normal să ne bazăm pe nuclee de voluntari pentru fiecare sarcină în parte și să ne biziim pe ei ca să-i coopteze pe toți ceilalți într-o activitate sau în alta, fie prin invitații directe, fie prin jena de a-i vedea pe unii muncind în timp ce alții taie frunză la câini.

— Nu pare gândit rău, spuse Lex.

— Deci ești de acord?

Jerode părea nerăbdător să-i audă răspunsul.

— Uite ce e, doctore, nu sunt ghicitor în stele, îi răspunse Lex cu oarecare iritare în glas. Tot ce se întâmplă aici e la fel de nou pentru mine ca și pentru tine. Să vedem cum merge ideea ta. Dacă nu ține, o să încercăm altceva, însă eu mă întreb – și vocea lui devenise și mai

joasă, în timp ce continua să privească mulțimea din fața lor – pentru cine ține Rothers ocupate locurile alea două din primul rând. Cred că îl știi, e tipul care lucra la centrul de calcul al cosmoportului de unde am decolat noi. Ah, bineînțeles! Asta trebuie să fie!

— Ce anume?

Jerode îl privea clipind nedumerit.

— Domnul manager Nanseltine și soția sa încă nu au venit. Și nici Delvia, fiindcă veni vorba de cine n-a sosit încă. Cei care au avut funcții importante acasă sunt nerăbdători să-și facă rost de altele și aici. Și cred că știi unul care nu se va da în lături de la nimic pentru asta, doar de dragul de a putea să dea din nou ordine. Uite-i că vin.

Mulțimea de oameni așezați își întoarse capetele. Se apropia Arbogast și, lângă el, sporovăind volubil, înaltul și solidul Nanseltine, împreună cu înfloritoarea lui soție. Era absolut clar că Arbogast nici nu-l bagă în seamă și nici nu ascultă ce-i spunea.

— Cum de a reușit Nanseltine să fie încă așa de împlinit, după foamea de astă-iarnă? murmură Jerode.

— Cei mai mulți dintre noi n-am slăbit numai de foame, am mai dat jos din grăsime și prin sudoare, răspunse Lex. Se pare că, dinspre partea asta, cu munca, mai sunt și excepții.

— Cred că ai dreptate... Ei bine, hai să începem o dată.

Jerode oftă și făcu câțiva pași în întâmpinarea căpitanului.

Primul moment de rumoare fusese produs de scaunele familiei Nanseltine. Pe verandă se aflau două scaune pentru Arbogast și Jerode – nimeni nu se opusese vreodată ca aceștia doi să beneficieze de un asemenea privilegiu – dar toți ceilalți se așezaseră în toate ocaziile similare direct pe jos. Cei care stăteau în spatele scaunelor aduse pentru Nanseltine și pentru soția lui începură să se plângă că nu mai văd nimic și așa izbucni o mică ceartă. Arbogast nu făcu nici o încercare să calmeze spiritele, stătea pur și simplu imobil pe verandă, privind în gol.

Situația are și părțile ei bune, se gândi Lex. Sprijinit de colțul clădirii în care se găseau birourile – atent să nu cumva să dăръme vreo scândură de la locul ei – continua să studieze figurile din mulțime. Da, erau diverse facțiuni, era clar. Pe de-o parte cei „folositori”, precum Cheffy, Aldric, poate chiar și Delvia: gata să privească realitatea în față și să muncească din greu. Mulți dintre ei erau adunați în jurul lui Bendle, având în mâini creioane și bucăți de „hârtie”, pregătiți să ia note. Alții erau adunați în jurul lui Fritch: echipele de constructori. Nu era pentru prima dată că Lex mulțimea sorții că, printr-un ciudat accident statistic, cei mai mulți din grupul lor erau oameni sub patruzeci de ani, aproape fără nici un copil. Bineînțeles, asta se datorase în primul rând anotimpului în care avusese loc catastrofa Zarei. La momentul respectiv, nouă copii din zece care locuiau în

emisfera nordică erau departe de casă, la niște cursuri speciale pentru adaptare la mediul înconjurător.

Așa că acum Naline, la cei șaisprezece ani ai ei, era cea mai tânără. Băiatul lui Bendle fusese cu câteva luni mai mic și mai fuseseră încă patru copii mici. Dar muriseră toți, din cauza unei infecții pulmonare...

Trăiește în prezent, nu în trecut, își aminti el, nemulțumit că se lăsase furat de gânduri. Deci, de partea celor nefolositori – nu! greșeală: de partea celor *mai puțin* folositori, deoarece, mai devreme sau mai târziu, fiecare din cei de față va trebui să pună umărul – Nanseltine și cei asemenea lui. Acum îi puteai vedea clar: toți cei care începuseră să protesteze că nu aveau și ei scaune, pentru ca nu vedeau nici un motiv ca soții Nanseltine să aibă și ei nu. Și lingăii, de genul lui Rothers și al celor strânși în jurul soției lui Nanseltine, care susțineau că, *evident*, domnul MANAGER Nanseltine *trebuia* să aibă un scaun!

Și la mijloc, între cele două categorii extreme, aproape jumătate din membrii grupului: indecizii.

Vociferările se terminară abia când Cheffy, cu tactul lui caracteristic, propuse ca cele două scaune să fie mutate lateral, acolo unde nu vor mai putea să împiedice pe nimeni să vadă. Oftând ușurat, Jerode se întoarse spre Arbogast. Din mulțime se înălța un murmur de nerăbdare.

Încet, Arbogast se ridică în picioare. Părea teribil de îmbătrânit, ca și cum de ieri pentru el ar fi trecut cincizeci de ani și nu o singură zi. Dar vocea îi era încă fermă și domina mulțimea.

— Tovarăși... de naufragiu! Până în acest moment v-ați pus, într-un fel, sub comanda mea directă. N-am avut nici o obiecție în acest sens. În timpul călătoriei, și imediat după sosire, cred ca eram și potrivit pentru această sarcină. Dar toate cunoștințele mele se limitează la navigația spațială și la nave cosmice. Acum, că ne aflăm stabiliți ferm pe suprafața unei planete, cred că a sosit momentul să trec această sarcină în seama cuiva care-i poate face față mult mai bine decât mine, în aceste circumstanțe.

Lex privi spre Nanseltine, să vadă dacă-și dădea seama ce va urma. Nanseltine părea să nu reacționeze, nu însă și soția lui. *Trebuia să-mi fi închipuit asta...*

— De aceea, continuă Arbogast, vă propun ca această adunare să fie prezidată de cineva care este respectat și admirat de toată lumea, pentru modul în care ne ajută pe toți. Doctore Jerode, vrei te rog să...?

Căpitanul zâmbi scurt, apoi își luă scaunul și o porni spre partea exact opusă celei în care se afla așezat Nanseltine. Înțelegând, în sfârșit, ce se întâmplă, acesta îl privea cu ochii mari – iar soția lui cu

furie. Se auzi zumzetul scurt al unor comentarii, care se stinse rapid.

Jerode privi spre Lex și dădu din umeri; apoi, spre mulțime:

— Se acceptă propunerea domnului căpitan?

Îi răspunse un ropot de aplauze.

— Foarte bine, vă mulțumesc.

Apoi doctorul își ridică notele:

— După cum știți, situația noastră s-a îmbunătățit simțitor în ciuda...

Când Jerode începu să treacă în revistă problemele cele mai stringente, care trebuiau rezolvate în viitorul imediat, Lex avu posibilitatea să-i categorisească pe mult mai mulți dintre cei de față. Cei din categoria „utili” se încruntau dar se înviorau pe măsură ce își dădeau seama că aveau în față un plan de acțiune la care se gândise temeinic. Cei *mai puțin* se încruntau și ei apoi, după un timp, încetau să mai asculte, și începeau să murmure între ei, discutând în contradictoriu și, evident, criticând. Totuși, până ce Fritch n-a terminat de vorbit despre construcții, n-au mai fost întreruperi. Nimeni nu avea nimic împotriva ideii de a locui cât mai confortabil.

După aceea, Bendle vorbi mult despre posibile noi surse de hrană, cu detalii, folosind o droaie de termeni de specialitate, iar oamenii deveniră vizibil nerăbdători. Vocea lui Jerode nu era tocmai sigură când îi dădu cuvântul lui Aldric, pentru a prezenta situația legată de rezervele de apă, de fabricarea unor noi unelte și de alte probleme tehnice.

— Nava! strigă cineva din spate. Hei! Ce e cu nava?

— Da! Da!

Strigaseră pe puțin douăzeci de voci și o mulțime de capete se mișcau de sus în jos, ca iarba sub suflarea vântului. Jerode, surprins, stătea clipind, iar Aldric – în picioare, pregătindu-se să vină pe verandă – ezita, cu notele lui în mână.

— Foarte bine, spuse doctorul în cele din urmă. Dacă așa doriți, atunci o să-i dau cuvântul lui Lex, care a fost ieri la navă.

Acum aplaudau cei *mai puțin*. Ceilalți erau doar foarte atenți. Lex făcu un pas mare, ca de uriaș, ajungând imediat lângă Jerode, pe verandă.

— Nava, zise el clar și cu voce vibrantă, este înfiptă în nisipul de pe fund cam o treime, și o altă treime e sub apă. Apă de mare, sărată. Un lichid extrem de coroziv. Am pătruns înăuntru printr-o ușă-cargo deschisă – ochii îi alunecaseră aproape fără să vrea către Arbogast, care tresări auzindu-l, dar el, unul, nu putea șterge faptele cu buretele – și am văzut că tot ce nu era fixat solid a fost făcut zob, atunci când nava a început să se rostogolească. Ce nu a fost distrus prin lovire este aproape imposibil de reparat, datorită coroziunii intense. Iar în compartimentul motoarelor au avut loc cel puțin două explozii, în

zona rezervoarelor, încât sistemul de propulsie este complet distrus. În navă a pătruns nisip și nămol – sute de tone – și diverse creaturi, care au început să-și facă cuib. Exact cum ne așteptam.

Făcu o pauză, pentru ca să priceapă toată lumea exact și ce spusese, și ce nu spusese.

— Ca urmare, rezumă el, singurul mod în care nava noastră ne mai poate fi utilă este ca sursă de aliaje metalice și de alte materii prime și materiale. Și nici acestea nu vor fi ușor de recuperat. Va trebui să găsim o modalitate de acționare a uneltelor noastre așchietoare sub apă, o cale de a flotabiliza bucăți mari de metal pentru a le aduce la țărm – probabil că folosind plute – și să rezolvăm o serie de alte probleme care ne vor lua atât timp, încât nu pot recomanda să fie luate în considerație în viitorul apropiat. Tot ce recomand, pe moment, este să demontăm numai acele piese care pot fi aduse la mal cu barca.

Se uită la Jerode:

— Cred că asta e tot ce am avut de spus.

— Mulțumesc, Lex. Cum spuneai și tu, nu cred că raportul tău are ceva surprinzător în el. Acum să-i dăm cuvântul lui Aldric și...

— Un moment!

Era Rothers, care rămăsese lângă cei doi Nanseltine când aceștia își mutaseră scaunele. Lex privi spre el. Soția lui Nanseltine îi vorbea insistent soțului ei, și o serie de oameni din jurul lor dădeau viguros din cap. După încă o clipă, Nanseltine se ridică, impozant, în picioare.

— Cine a fost la navă? Întrebă el, trăgându-și umerii spre spate. Nimeni în afară de tine?

— Exact, răspunse Lex în timp ce urca înapoi, pe verandă.

— Deci doar tu!

Vorbind, Nanseltine își recăpăta vechiul lui manierism:

— Atunci presupun că această... această opinie defetistă se bazează exclusiv pe observațiile tale, care nu ești chiar un expert în materie?

— Poți oricând să pui un costum pe tine și să mergem să vezi cu ochii tăi despre ce e vorba. Sper să găsim unul care să ți se potrivească.

Deliberat, Lex rostise fiecare cuvânt pe un ton plin de sarcasm.

— Tinere, nu te deda la atacuri personale! se răsti Nanseltine, în timp ce, în mulțime, cei care până atunci nu înțeleseseră încotro bătea Lex, începură, la rândul lor, să zâmbească, indiferent de partea cui erau, de fapt.

Între timp, fostul manager continental continuă:

— Ceea ce vreau eu să știu – și mulți dintre cei de față – este de ce nu ni se prezintă opinia de expert a unui cosmonaut ci doar această... evaluare de amator.

Tăcere. Cineva șopti:

— Care cosmonaut?

Cuvintele rămăseseră parcă suspendate deasupra oamenilor și Arbogast le auzi. Demn, cu capul sus, bătrânul – dintr-o dată părea că se poate de normal să i te adresezi cu un asemenea apelativ – căpitan se ridică în picioare și se răsuci spre Nanseltine.

— Domnule manager Nanseltine! Începu el. Cred că nu cunoașteți situația exactă a *cosmonauților* de care pomeneați. De altfel, am impresia că nu prea sunteți la curent cu ceea ce se întâmplă pe aici!

Îi răspunse un cor de vociferări.

— În echipajul meu erau exact patru oameni! Unul a murit, cu capul crăpat de un container de mărfuri, care s-a prăbușit pe când goleam calele, să facem loc pentru voi. Unul este aici de față, are un picior amputat din cauza degerăturilor. Unul a încercat să vadă care e situația cu puntea pe frânghii de peste râu, astă-iarnă, în timpul unei vijelii, a alunecat și a căzut în apă. Putem presupune că s-a înecat. Și unul a rămas pe Zara, fiind plecat în permisie în momentul decolării. Ca urmare, nu mai intră în discuție decât propria mea persoană și Lex, care s-a oferit voluntar să lucreze sub comanda mea și în care eu, spre deosebire de *dumneavoastră*, tocmai datorită acestui fapt, am toată încrederea.

— Nu pot nega că am avut intenția să mă duc eu însumi să-mi inspectez nava. Dar n-am făcut-o din niște motive...

Căpitanul păru pe punctul de a se prăbuși, dar, cu un efort teribil adăugă cu o voce mult mai joasă:

— ... pe care aș prefera să nu vi le explic. Dar îmi voi cere scuze pentru asta. Vă rog să mă scuzați!

Își aplecase din nou capul și, după ce tăcu, se îndepărtă imediat, dispărând din vedere, după colțul primei clădiri.

Nanseltine avea suficientă minte să-și dea seama că, dacă ar fi insistat în direcția asta, și-ar fi ridicat toată audiența împotriva. Așa că, încercând să salveze situația neplăcută în care fusese pus, spuse tare:

— Din moment ce domnul căpitan are atâta încredere în părerea lui Lex, consider că asta e de ajuns.

Din nefericire, nu toți cei de față aveau tot atâta minte ca el. Rothers, fostul programator, sări la rândul lui în picioare:

— Vreți să spuneți că nici măcar n-o să încercăm să reparăm nava ca să scăpăm de pe... bulgărele ăsta pestilențial de nămol?

Cuvintele lui parcă îi loveau fizic pe cei din categoria „utili” și îi răneau adânc.

— E bună doar pentru fier vechi, n-ai auzit? strigă Cheffy la el.

— Ah, mai bine taci din gură! se repeziseră alte zece sau douăzeci de voci tinere la el.

Părea că totul se va opri aici. Dar, chiar atunci – Lex își încleștă

pumnii, cuprins de o furie neputincioasă – se găsi Ornella să toarne gaz peste foc:

— Și ceilalți, de pe platou, aveau o navă, zise ea tare. Acea nu se poate să fie sub apă. Și, cum nu au luat deloc legătura cu noi, e posibil ca ei să nu mai aibă ce face cu ea. De ce să nu trimitem un grup să vadă care e situația acolo?

Propunerea asta tembelă păru să-i fascineze pe toți cei care preferau să se amăgească cu niște iluzii mai mult decât deșarte, decât să pună umărul la treabă, spre propria lor salvare. Imediat se auzi un vuiet de exclamații. Oamenii începură să sară în picioare unul după altul – Nanseltine din nou, Rothers din nou, patruzeci sau cincizeci alții, cerând, toți, să vorbească. Jerode striga în van să se facă liniște.

Lex își mușca buza de sus și privea la Ornella. Era albă la față de emoție, dar îl privea, la rândul ei, sfidător. Trase aer adânc în piept și lasă să-i scape un fel de lătrat sonor, care surprinse și amuți pe toata lumea. Și, înainte ca cineva să-și revină, îi aruncă o întrebare lui Rothers:

— Șantierul ăla de reparații, de la cosmoportul tău... deservea și nave de asemenea capacitate?

— Dar... dar bineînțeles! răspunse cel întrebat.

— Cât de mare era?

— Ah...

Omul își trecu limba peste buze.

— Cred că vreo patru kilometri pătrați.

— Câte operații se efectuau manual?

— Dar... dar... nici una, evident!

Se auzi un hohot de râs. Delvia. Cel puțin ea era, evident, în toate mințile.

— Doctore, propun o moțiune, zise Lex repede. Cred că este cazul să solicităm un vot de încredere în comitetul de coordonare.

— Exact la asta mă gândeam și eu, spuse Jerode cu ușurare în glas. Cei care...

Nu mai putu să continue și nici nu a mai fost nevoie să numere. Moțiunea era aprobată prin aclamații, cu o majoritate ce depășea evident două treimi din numărul celor prezenți. Lex observă că prima care începuse să aplaude fusese Delvia.

Chiar dacă se simțeau oarecum frustrați, cei *mai puțin* se supuseră majorității și nu mai ridicară alte probleme. Iar Lex era extrem de mulțumit că, până la urmă, nu se mai ridicase chestiunea sarcinii Delviei. Jerode pur și simplu n-o mai menționase. Nici n-ar fi fost prea înțelept s-o facă, în atmosfera deja încinsă a adunării.

Deci, cel puțin de data asta, reușiseră să se descurce!

N-au găsit corpul lui Arbogast decât pe înserat, după ce se

terminase adunarea. Era printre stâncile de pe plajă, cu o armă energetică în mâna dreaptă. De altfel, această mână era singura parte a lui după care mai putea fi recunoscut. Deschisese diafragma armei la maximum, o întorsese spre el și declanșase impulsul fatal.

Avea impresia că toate zilele senine și fierbinți care urmaseră fuseseră parcă umbrite cumva de moartea lui Arbogast. Acum, în timp ce trăgea pe nisip o sanie plină cu deșeuri aduse de la navă, îndreptându-se către locul în care Aldric și echipa lui lucrau la boilerele solare, Lex se întreba câtă vreme va mai dura precarul echilibru în care se găsea grupul lor. Trecuseră de atunci mai întâi douăzeci de zile, apoi treizeci, și încă nu avusese loc nici un dezastru. Dar avea presimțirea, care nu-l slăbea nici o clipă, că timpul le macină permanent moralul, și în cele din urmă...

Aldric își ridică spre el fața pe jumătate ascunsă sub niște ochelari negri și-i mulțumi pentru noul transport. Lex răsturnă cu zgomot în nisip ce era pe sanie, se îndreptă de șale și-și șterse sudoarea de pe frunte.

— Cum merg lucrurile la tine, Aldric? întrebă el cu voce joasă. De la distanță, totul pare în regulă.

Aldric ezită o clipă. Apoi, prefăcându-se că vrea să se uite mai bine la cele aduse, se apropie de Lex, destul ca să-i poată vorbi în șoaptă:

— Adevărul e că nu e chiar în regulă. De fapt, chiar voiam să stau puțin de vorbă cu tine, și nu văd de ce n-aș face-o chiar acum. Hai să facem câțiva pași pe plajă.

— Bine.

Lex apucă mânerul saniei cu mâna și o trase după el, alăturându-i-se lui Aldric.

— Săniile astea sunt bune pe plajă, murmură el, dar în curând o să avem nevoie de ceva care să se miște pe roți... Scuză-mă. Ce voiai să spui?

— Printre altele, că mă întreb cât de cald o să fie în toiul verii.

Aldric se opri, considerând că ajunseseră destul de departe de ceilalți ca să nu mai poată fi auziți.

— Am început să am o mulțime de plângeri, legate de munca în perioada amiezii, și nu de la oameni slabi de înger. Ieri am avut chiar un caz de insolăție. Cheffy zicea că, pe Pământ, cândva, în țările cu

climat foarte cald, se obișnuia să se ia o pauză pentru odihnă, la amiază. Nu sunt sigur că e o soluție. E mai ușor să te adaptezi la o zi de lucru mai lungă decât cea terestră, și mai greu dacă e mai scurtă. Iar dacă aplicăm o asemenea soluție, am avea, practic, două zile de lucru scurte, în timpul fiecărei zile-lumină. Două jumătăți de zi distincte.

— Dacă Cheffy spune că asta e soluția la care s-a recurs pe Pământ, probabil că nu se înșală, răspunse Lex. Dacă însă o să meargă și aici, la noi... asta e o altă problemă. Dar dacă zăpușeala devine de nesuportat... Ei bine, când nu muncești, poți face altceva decât să dormi?

— Înțeleg ce vrei să spui, mormăi Aldric. Ori la muncă, ori la odihnă!

Punându-și mâna streășină la ochi, Lex se uită pe plajă. În imediata lor apropiere era domeniul lui Aldric: boilerele solare – un păienjeniș de țevi și de rezervoare voluminoase – care îndeplineau o funcție dublă, de distilare a apei și ca sursă primară de abur pentru turbinele generatoarelor electrice. Cea mai mare parte a pieselor fuseseră demontate din sistemul de propulsie al navei, imediat ce toată lumea fusese convinsă că nu mai există nici o șansă, dar absolut nici o șansă, de a o repara. Ornella fusese ultima care cedase, după vreo săptămână.

Mai departe se vedeau plase pescărești atârinate la uscat, pe stâlpi de lemn, și fetele care le controlau, reparându-le nodurile desfăcute sau rupte. Bendle reușise să prepare un antidot împotriva celor mai răspândiți alergeni din protoplasma viețuitoarelor marine, și astfel pe lista lor de bucate fuseseră adăugate cinci sau șase specii care, chiar dacă arătau oribil și atunci când erau fierte, erau destul de gustoase să fie considerate o variație binevenită în meniul zilnic. Echipa lui Bendle era acum departe de mal, în zona în care se defrișa solul, pentru diverse culturi. Studiau ciclul reproductiv al primei lor achiziții – copacul-de-salată – sperând ca, prin selecție, să poată mări cantitatea și calitatea frunzelor produse de exemplarele cultivate.

La o oarecare distanță de boilere erau panourile colectoare de energie solară. Toate foile erau întinse și acumulatele erau încărcate continuu. O văzu pe Delvia – era deja tuciurie – râzând și glumind cu câțiva dintre băieții lui Fritch, care așteptau să-și schimbe acumulatele de la sculele lor.

Depart de țărm, se auzea zgomot de ferăstraie, și, din când în când, bufnituri. Se tăiau copaci. Zărea de aici trunchiuri galbene, puse la uscat în bătaia soarelui. Pe ele se vedeau siluetele albe ciudate ale păsărilor-pescar. Întâlneai acum găinașurile lor negre și lipicioase peste tot, pe plajă, ca să nu mai pomenim de acoperișuri și, mult mai neplăcut, pe potecile micii așezări. Prezența lor devenea o adevărată

pacoste și probabil că, în curând, vor fi obligați să găsească o cale de a le goni.

— Mă întreb unde se duc păsările astea în timpul iernii, murmură el. Poate că n-ar fi rău să le urmărim exemplul.

Aldric râse, cu superioritatea cunoscătorului.

— Nu cred că ne-ar face prea mare plăcere, zise el. Mi-a povestit unul din oamenii lui Bendle ce-i cu ele. Nu sunt migratoare. Se încapsulează – secretă un fel de cochilie gelatinoasă – și stau toată iarna lipite de stânci. Când le-au văzut prima dată, au crezut că sunt ouă, dar perioada cuibăritului abia acum începe.

Lex dădu absent din cap. Șirul ciudățeniilor faunei locale era prea lung ca să mai fie surprins de ceva. În plus, fusese educat, cu grijă, să se aștepte totdeauna exact la ce era mai de neașteptat.

— Ei bine, spuse el, dacă zăpușeala e problema noastră, ori facem cum a spus Cheffy – și nu cred că adaptarea o să fie așa de grea cum ai tu impresia, ținând cont că vara zilele sunt foarte lungi – ori punem la punct un program secundar de lucrări, astfel ca, pentru o oră sau două, toată lumea să stea la umbră.

— Nu cred că o muncă alternativă e o soluție bună, răspunse Aldric. Cred că problema reală e starea de încordare a oamenilor. Uite, i-am dat lui Rothers ceva de făcut, să stea potolit – l-am pus să topească deșeuri în cuptorul solar – și i-am dat și vreo cinci ajutoare. Mi-am zis că, dacă simte că are o oarecare autoritate asupra altora, o să fie satisfăcut.

— Și n-a fost?

— N-a fost. S-a luat la ceartă cu unul dintre oamenii lui, și-a pierdut cumpătul, l-a lovit și l-a izbit de partea din spate a oglinzii cuptorului, care s-a deformat vizibil. De asta nu-l vezi acum la lucru. A trebuit să pun doi dintre cei mai îndemânatici oameni pe care-i am să repare oglinda. Și, între timp, Rothers plânge în brațele nu știu cui și mi-a încetinit și mie ritmul de muncă.

Făcu un gest, ca și cum ar fi îmbrățișat tot ce vedeau:

— Toate astea arată formidabil. Sunt semne evidente de progres. Dar, dedesubt, lucrurile stau să explodeze.

— Mie-mi spui, oftă Lex. Sunt absolut de acord cu tine, că o muncă alternativă nu va rezolva treaba. Cred că e timpul să ne înviorăm cumva... să găsim un pretext să ne putem autofelicita pentru mărețele noastre realizări. O să vorbesc cu Jerode, să pregătim un raport pentru următoarea adunare generală. Poate să inițiem niște hobbyuri, să stimulăm cumva competiția între oameni, să producem câteva nimicuri de lux... Mă întrebam dacă muzica n-ar putea fi o soluție. Cred că nu ne-ar fi greu să facem niște instrumente.

— În nici un caz, dacă-mi spunei cum sunt alcătuite, zise Aldric. Am prea multe pe cap ca să mă mai gândesc și la chestii de genul ăsta.

De aia am și vrut să-ți spun ție.

Da, se gândi Lex, problemele psihologice încep să treacă pe primul loc. Celelalte începeau să fie surmontate. Până la sfârșitul verii, așezarea lor va deveni destul de confortabilă. Vor avea de două ori mai multă căldură până la iarna și mult mai mult spațiu locuibil, astfel că oamenii se vor putea răsfira. Problema hranei fusese aproape rezolvată. Apa era suficientă și bună. Pentru îmbrăcăminte încă nu găsiseră o soluție dar era de-a dreptul uimitor cât de mult puteau rezista fragilele lor materiale. Și, oricum, pe căldurile astea nimeni nu umbla înhăimurat.

Își aminti de ceva și privi din nou spre Delvia. Da, Naline era și ea acolo. Pe când oamenii lui Fritch își ridicau acumulatorii acum încărcate, ea se ținea mai în spate, pe jumătate întoarsă, ca să nu o mai vadă pe Delvia râzând și sporovăind.

Încă nu ajunsese la limită, dar probabil că în curând va exploda. Afurisită să fie Delvia! Vechea ei tunică ajunsese numai zdrențe, însă ea, în loc s-o cârpească, așa cum procedau toate fetele, preferase s-o reducă la dimensiunile unui soi de kilt. Și astfel, toată lumea putea observa că are cei mai frumoși sâni din tot grupul de refugiați!

Și totuși femeia muncea din greu, te puteai bizui pe ea. Ce motiv te putea face să reprimi unul dintre cei mai utili oameni din grup? Nu-i fusese încredințată nici o muncă în mod special. Dar, singură, își dăduse seama că acumulatorii erau unul din punctele lor sensibile și că cineva trebuie să aibă grijă să-i încarce cum trebuie și la timp, ordonat, ca să nu li se simtă lipsa, și nici să nu se strice prea repede. Iar Naline, evident, se ținuse de coada ei.

Ar fi fost oare bine să o coopteze în comitetul de coordonare? Jerode îi tot puneă întrebarea asta și, de fiecare dată, Lex îi dădea același răspuns: ea și Ornella se vor certa ore-n șir din cauza unor neînțelegeri personale și vor ajunge toți să piardă timpul degeaba. Iar prezența Ornellei era utilă, pentru că se descurca bine în problema relațiilor interumane, care îi fusese repartizată. Registrul pentru planificarea nașterilor, de exemplu, fusese ideea ei. Va mai fi deschis încă o lună. Deoarece, pe cât era omeneste cu putință, doreau să evite nașterile pe timpul iernii.

Dar Delvia... Până la urmă nu fusese nici o problemă cu sarcina ei. Când i se spusese, după adunare, suportase fără să crâcnească admonestările lui Jerode și ceruse singură să i se facă imediat injecția avortivă.

Nu se puneă problema unei comparații între cele două femei, pentru a stabili o ierarhie. Dar, instinctiv, Lex începuse să creadă că această colonie involuntară ar fi avut nevoie de ceva mai multe Delvii și de mult mai puține Ornelle și Naline.

Trăgând sania după el, se apropia de locul în care echipa lui de scafandri verifica echipamentul, după seria de scufundări de dimineață. Costumele spațiale, chiar dacă erau făcute dintr-un material extrem de rezistent, se puteau rupe în contact cu obiecte tăioase sau cu colțuri ascuțite. Securile – articol esențial acum că apa mării clocotea de viață, și vegetală, și animală – erau tocite și trebuiau ascuțite. O cască era crăpată și trebuia, cumva, peticită. Barca era trasă pe nisip, cu fundul în sus, și una dintre fete – cu vârful limbii scos printre dinți, de concentrare – răzuia atent masa de cochilii care se prinseseră de cocă.

Fusese norocos, cugetă Lex. Avea o echipă foarte bună. Probabil că la asta contribuise din plin și gradul ridicat de pericol fizic, palpabil, presupus de munca sub apă. Oamenii se selecționaseră de la sine.

Ca să nu mai pomenim de faptul că acceptaseră să lucreze sub conducerea unui om atât de tânăr...

— Lex! Lex!

Se răsuci pe călcâie. Dinspre râu venea fugind Cheffy, strigând și dând din mâini. Își dădu seama de la prima privire că e vorba de ceva grav și urgent. Dădu drumul saniei din mână și o luă la goană, în întâmpinarea lui.

— Ce s-a întâmplat? strigă el, gândindu-se la tot felul de posibile catastrofe.

Cheffy lucra la ceea ce ei – cu o oarecare exagerare – numeau proiectele de instalații urbane: instalația de aducțiune a apei, cea de canalizare și cea de distribuire a căldurii.

— Vino să vezi! se răsti Cheffy, răsucindu-se în loc și pornind-o de unde venise.

Chiar dacă era mult mai obișnuit cu efortul fizic decât atunci când sosiseră, omul fugea atât de repede încât nu mai avea capacitatea să mai și vorbească.

În câteva clipe ajunseseră pe malul a ceea ce doar ieri încă mai era o întindere de apă lată, care curgea liniștit la vale, colorată ciudat de o suspensie de larve ale unei specii de viețuitoare acvatice care trebuiau să ajungă în apa sărată a mării înainte de a se metamorfoza în exemplare adulte.

Ieri? Chiar și azi-dimineață, când Lex venise la muncă!

Acum nu mai era decât un firicel de apă. Se vedeau dâmburi neregulate de nămol, făpturi zbătându-se sufocate în băltoacele ce se evaporau rapid și ierburi care începuseră deja să se îngălbenească. Din cauza soarelui puternic, deja se răspândea o miasmă cât se poate de neplăcută. Prin estuar, debitul era, de obicei, atât de mare încât curentul de apă dulce putea fi observat ușor intrând până la vreo sută de metri în mare. Acum marea intrase în albia râului.

Lex se opri împietrit. Toate speranțele lor erau legate de apa râului.

Cheffy proiectase un sistem de rezervoare de sedimentare, amplasate la un kilometru și jumătate în amonte, pentru a înlocui rudimentarele fântâni cu scripeți pe care le utilizau acum. Se hotărâseră să introducă apă curentă în fiecare clădire și câte un W.C. la fiecare douăzeci și cinci de oameni. Pe moment, dacă tot nu puteau înota în mare, și aceasta era lipsită de maree și nu le putea astfel înapoia dejectiile, gura de scurgere a canalizării era chiar pe țărm, dispersarea resturilor menajere rămânând în grija curenților. Era cel puțin mai igienic decât latrinele pe care le folosiseră în prima lună după ce sosiseră. Dar începuseră să fabrice conducte de canalizare – trunchiuri groase, găurite și etanșate cu un film de material plastic – și, în curând, o vor muta la aproape trei kilometri de mica lor așezare.

Dar acum... asta!

Cheffy nu-l chemase numai pe el să vadă îngrijorătorul fenomen. Jerode era deja acolo. De-a lungul râului, toate echipele se opriseră din lucru, și oamenii se strângeau în jurul lor, discutând cu voce scăzută, îngrijorați. Privind în sus, pe râu, Lex văzu că vreo doi sau trei oameni din echipa care lucra la rezervoarele de sedimentare coborau spre ei, de-a dreptul prin mijlocul albiei.

Jerode dădu din cap salutându-l când îl văzu, după care îl întrebă:

— Ce zici de una ca asta?

— Când s-a întâmplat? replică Lex încă uimit.

— Nivelul a început să scadă cam acum vreo oră, o oră și jumătate cel mult, spuse Cheffy. La început scădea așa de încet, încât cred că un timp nici n-am observat. Apoi a început să scadă rapid, văzând cu ochii. Ca apa care se scurge dintr-o cadă de baie. Crezi că e vorba de un fenomen sezonier? Pentru că, în cazul ăsta, putem să aruncăm la gunoi toate proiectele noastre!

— Nu, nu cred că e ceva sezonier, răspunse Lex. Adu-ți aminte, când am sosit, vara era pe sfârșite, dar râul era larg și adânc. În plus, dacă ar fi doar o problemă de alimentare la izvoare – deși acum se tolesc zăpezile pe înălțimi – debitul ar fi trebuit să scadă mult mai lent, în zile sau în săptămâni. Asta se datorează unui baraj. Unui obstacol solid.

Jerode, care se apropiase de el, încuviință, dând din cap:

— Așa se pare. Dar care să fie cauza... vreo alunecare de teren? Sau...

Se scarpină gânditor pe chelie:

— Parcă îmi aduc aminte că, pe Pământ, există un animal care zăgăzuiește râurile, îi zice... *costor*?

— *Castor*! exclamă Cheffy. Da, bineînțeles! Lex, crezi că există și pe aici un animal care știe să construiască zăgazuri?

— Nu mai e vorba de o simplă bănuială, spuse Lex după o scurtă pauză. Sunt absolut sigur.

Cheffy și Jerode îl priviră surprinși.

— Omul, adăugă Lex. Dacă vă amintiți, valea asta duce drept la locul unde a asolizat celălalt grup.

— Dar e absurd, Lex! se răsti Jerode. Am tot încercat să luăm legătura cu ei – încă mai încercăm – dar tăcerea radio e absolută. Probabil că sunt morți cu toții!

Și adăugă pe un ton mai scăzut:

— Chiar dacă îmi displace că trebuie să fiu de acord cu părerea Ornellei.

Lex dădu din umeri:

— N-o lua chiar așa, *ad litteram*, doctore. N-a fost decât un răspuns logic la întrebarea lui Cheffy: da, din câte știm există un astfel de animal.

— Uite ce-i! zise Cheffy. Indiferent din ce cauză s-a oprit apa, noi avem mare nevoie de râul ăsta. Așa că trebuie să înlăturăm obstacolul ăla, la nevoie chiar aruncându-l în aer!

Jerode ezită o clipă.

— Da, bineînțeles... Ei bine, mă gândeam ca la următoarea adunare să propun ca, din moment ce treburile merg destul de bine – adică mergeau bine – să organizăm o nouă expediție spre platou. Să vedem dacă mai sunt supraviețuitori, și, în caz că nu mai sunt, să vedem în ce stare e nava lor. De fapt, se întoarce el spre Lex, mă gândeam să te rog pe tine să conduci expediția asta.

Vestea că râul a secat se răspândise cu iuțeala fulgerului. Într-o jumătate de oră se întrerupsese orice activitate. Nu mai lucra decât una din echipele lui Fritch, dar doar fiindcă tocmai fixau grinda unui acoperiș, lungă de peste zece metri și foarte grea, și oamenii nu se puteau opri cu treaba făcută numai pe jumătate. În rest, veniseră toți acasă, chiar și scafandrii lui Lex și cei din celelalte echipe ale lui Cheffy, care lucrau în amonte și care voiau să știe ce să facă acum. Așa că era inevitabil să nu propună cineva să se țină pe loc o adunare extraordinară.

Ca de obicei, când se zvoni că e rost de o adunare, cei „importanți” – gen Nanseltine, Rothers și compania – se strânseseră în jurul lui Jerode ca muștele la miere, bombardându-l cu tot felul de idei și de rugăminți, care mai de care mai imposibile. Dură mai mult de o oră să-i convingă pe oameni să se întoarcă la lucru și să țină adunarea abia pe înserat, ca să nu piardă o zi întreagă cu ea.

Apoi Jerode trimise după membrii comitetului de coordonare și-i chemă la „birouri”, ca să discute în detaliu singura cale rezonabilă de rezolvare a problemei apărute.

— Nu prea văd ce avem de discutat, zise Fritch.

Părea mai degrabă nemulțumit că fusese întrerupt din munca lui decât neliniștit de faptul că râul secase.

— Cineva trebuie să o pornească pe râu în sus, să găsească zăgazul ăla afurisit și să-l îndepărteze sau, dacă este prea mare ca să rezolve treaba pe loc, să vină înapoi, după ajutoare. Deci nu trebuie să hotărâm decât cine să plece.

Jerode își dresе glasul:

— Eu mă gândeam să-l trimitem pe Lex.

Cu excepția Ornellei, toți aprobară, dând din cap.

— Deși încă nu mi-a spus dacă acceptă, adăugă Jerode.

— Ei, bineînțeles că mă duc, răspunse Lex dând din umeri. Și nici nu va fi o pierdere prea mare dacă echipa mea își va întrerupe puțin activitatea. Am scos din navă aproape tot ce era de scos, cu

posibilitățile noastre actuale. Pentru ce a mai rămas, avem nevoie de aparate de tăiat la cald, și, până nu vom reuși să stabilizăm un arc electric sub apă, în condiții de siguranță pentru cel ce-l folosește, sau până când nu vom produce fluorină pură, nu ne putem atinge de coca propriu-zisă. Flacăra oxiacetilenică nu are temperatura necesară pentru a o putea folosi. Așa că, eu zic că n-ar fi o idee rea ca, după ce curățăm albia râului, să mergem mai departe, până pe platou. Dacă presupunerea Ornellei e corectă, experiența pe care o are echipa mea, de la demontarea navei noastre, va fi extrem de utilă pentru a aprecia ce e de făcut cu cea de acolo.

— Eu credeam că plecăm de la presupunerea că ceilalți încă mai trăiesc, spuse Cheffy. Poate că barajul e construit chiar de ei.

— Mai devreme eu n-am vrut decât să arăt că undeva, pe râu în sus, poate exista un animal care știe să construiască zăgazuri și baraje, explică din nou Lex cu răbdare. Îmi cer scuze că nu m-am exprimat mai clar de la început.

Cheffy părea surprinzător de nervos. Și nici nu era de mirare, când își vedea toate proiectele lui, atât de meticolos întocmite, amânate pentru o perioadă absolut nedefinită.

— Da, Bendle? spuse repede Jerode.

Biologul se aplecă în față, frecându-și o blândă maronie de pe obraz, amintire lăsată de o plantă pe care o botezaseră „iarbă-de-foc”.

— Nu sunt convins că Lex trebuie să ia cu el toată echipa de scafandri. Aș propune să meargă și unul dintre oamenii mei, cineva care cunoaște foarte bine și flora și fauna locului. Poate că n-ar fi rău să plece și unul dintre oamenii lui Fritch, în cazul în care o să fie nevoie de un specialist pentru a demola barajul ăla.

— Mi se pare corect, răspunse Fritch reticent. Dar sper să nu-mi ții prea mult omul, Lex.

— O să încerc, murmură Lex.

Le putea citi părerea despre el pe fețe: *E un tânăr foarte capabil, muncitor și cu capul limpede – și mai bine să se ducă el decât eu.*

— Foarte bine, spuse Jerode. Acum, problema numărului de oameni. De câți ne putem dispensa?

Priviră toți la Lex.

— De câți crezi că ai nevoie? îl întreabă Aldric.

— Cel mult șase, e maximum posibil, răspunse Lex. Nu avem decât șapte arme energetice.

— Și vrei să le iei pe toate cu tine? izbucni Ornella. Să presupunem că, în timp ce voi sunteți plecați...

— Nu presupunem nimic! se răsti Fritch. Lex are dreptate. Armele sunt mult mai importante pentru niște oameni care se aventurează într-un teritoriu necunoscut decât pentru noi, care rămânem pe loc.

— Dar dacă pierdem...

— Preferi să pierdem oameni, sau arme?

Ornella amuți, cu obraji în flăcări. Fritch continuă:

— Ce rații luați cu voi, Lex, pentru o săptămână?

— Cel mult. Am putea lua mai multă mâncare, dar nu cred că o să putem căra apă pentru mai mult timp. Apa e grea și, pe căldura asta, se bea destul de multă. Vrei, te rog, să soliciți un voluntar din echipa ta? Și tu, Bendle? De cei din echipa mea, mă ocup eu.

— Atunci asta e, rămâne așa, zise Fritch satisfăcut. Doctore, pentru că tot sunt aici: clădirea aia, pe care vrei să o extindem și să o transformăm într-o infirmerie...

Adunarea începu după ce se lăsase seara. Becurile, pe care le luaseră de pe navă și pe care le utilizaseră în timpul iernii, începuseră să se ardă și încă nu găsiseră nici o posibilitate de a le înlocui, deși Cheffy pomenise ceva de filamente făcute din carbon. Ca urmare, în afara clădirilor fuseseră ridicați mai mulți stâlpi, pe care acum erau fixate torțe din rășină aprinse, care fumegau. Curios, oamenilor părea să le placă modalitatea asta de iluminare, ca și cum focul ar fi simbolizat un fel de apropiere prietenoasă de natura înconjurătoare.

Nu fuseseră probleme cu alegerea oamenilor. Dintre scafandri, vorbise în primul rând cu Minty, o femeie robustă, de vreo treizeci de ani, cu siluetă de atletă, și cu brunetul și imperturbabilul Aykin. Cei doi erau unul din primele cupluri care dăduseră semne că vor să întemeieze o familie și Lex considera asta ca o manifestare de hotărâre.

Apoi, înainte să mai vorbească cu altcineva din echipa lui, își dăduse seama că neglijase ceva la întâlnirea de comitet. El îl însoțise pe Arbogast astă-toamnă, când făcuseră excursia aceea hazardată până pe platou. E drept, atunci era toamnă, ba chiar se apropia iarna, și peisajul arăta complet diferit acum, vara. Totuși, în cazul în care lui i s-ar fi întâmplat ceva, trebuia să mai fie cineva în echipă care să cunoască drumul, care-l mai făcuse și astă toamnă. Și știa pe cine dorea să ia cu el: un bărbat înalt, blond, care se numea Baffin. Omul studiasse hidraulică și hidrodinamică și n-ar fi fost rău să arunce o privire la râul lor.

— Da, poți să-l iei! îi spusese Cheffy fără nici o ezitare. Tot nu are nimic de făcut fără apă!

Fritch îi recomandase un tânăr pe care-l chema Aggereth, cu care Lex se împrietenise destul de mult în dormitorul lor. Considera că alegerea e foarte bună, pentru că Aggereth era un om pe care puteai pune bază și nu se speria de greutate. Iar Bendle i-o recomandase pe Lodette, o brunetă cu față plinuță. Femeia își concentrase atenția asupra studiului florei și faunei de uscat, și cunoștințele ei în domeniu aproape că le egalau pe ale lui Bendle.

În ultimul moment apăruse Jerode, care îl căuta grăbit, cu o nouă propunere: nu ar fi fost bine să fie cu ei una dintre fetele care, din iarnă, începuseră să se specializeze ca asistente medicale și care acum își petreceau cea mai mare parte a timpului studiind medicină și anatomie, din manualele care se găseau pe navă? Dacă el, Lex, era de acord, Zanice ar fi fost încântată să li se alăture. Era o femeie de vreo patruzeci de ani, blondă, cu ochii aproape gri, pe care Lex o știa din vedere dar cu care nu-și amintea să fi vorbit vreodată.

Așa deci: un grup foarte bine echilibrat, cu specialiști în diverse domenii. Lex era mulțumit de rezultat.

Lex le ceru celor șase ca, în timpul adunării, să se împrăștie în mulțime și să se ofere imediat ce va solicita el voluntari. Procedau așa respectând principiul lui Jerode – voluntariat, când era vorba de o treabă grea și periculoasă – chiar dacă luaseră deja o hotărâre. Nu era nici un risc să se trezească și cu alți amatori, pentru că oricum va exista o întârziere psihologică între momentul în care el își va prezenta cererea și reacția majorității. Era însă îngrijorat să nu se găsească cineva care să-l conteste chiar pe el, în calitate de conducător al expediției, sub motiv că ar fi prea tânăr. Dar seara nu se întâmplă nimic de genul ăsta.

Și nimeni – nici măcar Ornella – nu se opuse obiectivului secundar al expediției, acela de a vedea cum stau lucrurile pe platou. Ideea fusese acceptată cu calm, exact cum le fusese propusă: dacă oamenii tot o porneau pe râu în sus, nu era logic să ajungă și pe platou?

Întrebările oamenilor fuseseră, aproape fără excepție, exact cele la care se așteptase el. Nu cumva secase râul din cauză că era vară? În fond nu mai plouase de aproape două luni. Cum se vor descurca cu apa de băut și cu cea pentru spălat până când debitul râului va reveni la normal? De ce lăsaseră liderii autodesemnați ai comunității să se întâmple una ca asta? (Ultima întrebare nu fusese rostită, dar se citea pe fața acidă a soției lui Nanseltine care, cea mai mare parte din timp, nu făcuse decât să se certe în șoaptă, dar cu furie, cu soțul ei. Acesta se pare că, între timp, mai învățase puțin cum e cu bunul-simț și nu rosti cu glas tare nimic din ce-i spusese ea.)

Lex era foarte mulțumit de modul în care mergeau treburile când, după ce un hohot de râs îl redusese pe Rothers la tăcere – ridicase o problemă absolut stupidă și fără nici o legătură cu cele discutate – Jerode îi dădu cuvântul, în calitate de conducător al expediției.

Când ceru să se prezinte voluntari, cei șase cu care vorbise deja se ridicară în picioare – nu prea grăbiți – și rămaseră așa, în timp ce el le nota numele și le mulțumea. Dar mai apăruse un voluntar, cineva la care nu se așteptase... adevărul e că era ultima persoană la care s-ar fi gândit că vrea să meargă, ba încă și cu insistență.

— Vreau să merg și eu, zisese Delvia cu glas ferm, tare și clar.

Acum ce era de făcut? Lex începu să gândească febril. Observă cum Naline – în ciuda tuturor celor întâmplare fata continua să se țină de Delvia – se întinde și o apucă de mână, trăgând-o de ea, ca să o facă să stea jos. Enervată, Delvia se scutură, ca să-și elibereze degetele. Lex începu să recite calitățile celor pe care-i alesese deja și pe care și-i dorea ca tovarăși de drum, sperând să demonstreze astfel ce gamă largă de probleme sunt în stare acești oameni să acopere, dar nu-l mai băga nimeni în seamă. Toți o priveau pe Delvia.

Deși soarele apusese și era răcoare, nu adăugase nimic la veșmântul ei de lucru și era aproape goală. Acum, cu câteva sute de perechi de ochi întorși spre ea, părea să regrete asta. Poate că jena o va face să renunțe și să se așeze? Nu, observă Lex cu regret. *Nu pe Delvia.*

Ei bine, trebuia să improvizeze rapid ceva, să o facă să stea jos.

— Hm... nu cred că avem nevoie de o echipă mai mare... Oricum, vor lipsi de aici atâția oameni cheie. Unul în plus...

— Aiurea, îl întrerupse Delvia. Eu nu fac parte dintre „oamenii cheie”. Treaba pe care o fac eu e atât de simplă, încât am fost în stare să mă descurc de una singură. Iar Naline, care a lucrat cu mine încă de la început, poate să facă absolut tot ce fac eu acum.

Neplăcut de adevărat. Lex aruncă o privire neliniștită spre Jerode, întrebându-se dacă nu e doctorul mai inspirat decât el. Dar, considerând că tăcerea lui momentană este o încuviințare resemnată, Delvia începu să avanseze prin mulțimea de oameni care stăteau jos.

— Nu!

Țipătul venea de la Naline, care țâșnise în picioare și se agățase de spatele Delviei.

— Nu! N-o să pleci!

Mâna ei, care prinsese cârpa ce alcătuia unicul veșmânt al Delviei, trase. Se auzi zgomot de țesătură sfâșiată, și fusta minusculă se desprinsese de pe cea care o purta. Înjurând, Delvia se răsuci spre ea.

Cu lacrimile curgându-i și șiroaie pe obraji, cu vocea răgușită din cauza isteriei, Naline continua să țipe:

— De ce nu spui de ce vrei să pleci? De ce nu spui că vrei să scapi de mine? De ce nu spui că vrei să te culci cu Lex, așa cum ai făcut-o cu orice bărbat pe care ai putut pune mâna?

Ridică îmbrăcămintea ruptă la nivelul ochilor:

— Ce nevoie mai ai de asta? Nu te-a dezbrăcat până acum și cine a vrut, și cine n-a vrut?

Fata aruncă zdreanță din mână, se întoarse și, cu mâinile înainte, ca o oarbă, dispăru în noapte.

Se așternu o liniște apăsătoare, ca și cum cei de față încercau să se convingă că ceea ce urmăriseră nu se întâmplase în realitate. Tăcerea fu întreruptă de Delvia, a cărei voce era perfect controlată când rosti

cât se poate de calm:

— Îmi puteți da tunică, vă rog?

Îi fu înapoiată imediat și și-o puse pe ea, aranjând-o și înnodând-o pe șolduri, astfel că arăta aproape la fel ca înainte. Apoi, cu o aroganță care-i tăie respirația lui Lex, își continuă drumul început.

— Ar fi bine să se ducă cineva după Naline, îi spuse Lex lui Jerode din colțul gurii.

— Evident murmură doctorul.

Se uită după cineva potrivit pentru asta, dar Zanice îi auzise și se pusese deja în mișcare.

Lex inspiră adânc. Ei bine, nu avea încotro!

— Delvia! spuse el tare. Te rog să te întorci la locul tău!

Ea se opri, ridicându-și capul sfidătoare:

— Ah! Deci ți-e frică să nu fi spus Naline adevărul?

— Nu cred că a spus ceva ce nu știam deja cu toții, răspunse Lex cu brutalitate. Dar, Delvia, toată lumea știe cât ești tu de impulsivă. Nu se pune acum problema să fii blamată pentru asta. Însă noi plecăm într-o expediție printr-un teritoriu sălbatic, plin de pericole încă necunoscute. Prezența ta ar fi un risc, pe care nu ni-l putem permite.

— Bine, zise Delvia după o clipă de tăcere. Foarte bine, tu ești responsabil în privința asta.

După care, cu o grație aparent perfectă, se întoarse la locul ei și se așează. Se auzi murmur de comentarii, dar glasul lui Jerode le redusese imediat la tăcere. După care adunarea continuă, fără nici un alt incident.

Însă, tot timpul, Delvia continuase să zâmbească, și asta îl deranja foarte tare pe Lex, mai ales pentru că nu reușea să-și dea seama de ce o face.

— Să stau de gardă lângă aparatul de radio! spuse acru Elbing. Ei bine, nici nu cred că mai sunt bun pentru altceva.

Își ridicase piciorul de lemn de pe pământ, ca să ușureze apăsarea de pe ciot. Era ultimul supraviețuitor din echipajul lui Arbogast și, ca majoritatea cosmonauților, suferea de diverse afecțiuni circulatorii. Iar astă-iarnă, circulația proastă împreună cu degerăturile îl costaseră piciorul drept, care îi fusese amputat ceva mai jos de genunchi.

Lex îl prinse de umăr într-un gest de îmbărbătare:

— O să fim mai liniștiți dacă știm că, de aici, ne urmărește cineva care știe cum trebuie făcută treaba asta. Intră înăuntru. Aykin se străduiește să încropească un dispozitiv de transport pentru aparatul nostru.

Îi făcu semn lui Elbing s-o ia înainte, iar el aruncă o privire în jur. Aerul era apăsător, jilav, iar pe mare, departe, spre orizont, se vedeau nori întunecați. Atmosfera era extrem de încărcată, și asta parcă îi paraliza mintea. Avea impresia că mai are ceva extrem de necesar de făcut aici, înainte de a pleca, dar nu-și putea da seama ce anume.

Dădu din umeri. Necesar nu înseamnă neapărat și posibil. Așa că intră după Elbing.

Aparatele lor de radio erau demontate de pe navă și erau, evident, mari și grele, pentru că nu fuseseră construite nici ca să fie mutate dintr-un loc într-altul, nici ca să funcționeze cu acumulate portabile. Aykin făcuse un fel de ladă de lemn, de care erau prinse niște bretele, cu ajutorul cărora o puteai fixa pe umeri. Când intră Lex, tocmai și-o dădea jos din spate și o așeza cu grijă pe o masă.

— Cum merge? îl întreabă Lex. De câte acumulate de rezervă o să avem nevoie?

— De nici unul, îi răspunse Aykin cu satisfacție în glas. Uite! Minty a avut ideea asta.

Ridicase de pe masă o bucată scurtă de țeva pe care era înfășurată niște sârmă:

— Nu avem decât să mărim lungimea antenei. Minty crede că ar fi chiar și mai bine dacă am putea agăța sârma de un copac. Am făcut

mai multe probe și se pare că vom putea să și emitem să și recepționăm, cu putere destul de redusă ca să putem renunța la orice acumulator de rezervă.

— Ingenios.

Elbing dădu din cap, așezându-se țeapăn pe un scaun. Lex se încruntase, nu pentru că nu i-ar fi plăcut ideea, ci pentru că tot încerca să-și dea seama de ce avea senzația că îi scapă ceva esențial.

— Ați verificat și ideea mea, zise el vorbind rar, să luați o foaie de panou colector, să o întindeți și să vedeți dacă nu putem alimenta direct aparatul de radio?

Exista, evident, un mare inconvenient legat de asta: ar fi fost obligați să transmită numai în timpul zilei, când interferența solară era maximă, în loc să transmită seara, comod, din tabăra de noapte. Și, oricum, problema fusese rezolvată. Dar spera ca diverse asociații de idei să-i lumineze mintea și să-și dea seama ce era chestia aia care-i scăpa cu obstinație, înnebunindu-l.

Minty și Lodette, care stăteau într-un colț al încăperii, își ridicară ochii spre el:

— Lodette zice că, dacă o ținem pe râu în sus, s-ar putea să nici nu vedem soarele, spuse Minty.

— Așa e.

Biologa adăugă:

— Nu știu dacă ai mers ceva mai departe de mal în vara asta, dar pot să te asigur că vegetația este deasă, bine de tot.

— Și, în plus, se înnoarează, zise Aykin, punând pe masă ghemul de sârmă pentru antenă. S-ar putea să vină furtuna.

Lex pocni brusc din degete. Asta era! Sârmă – copac – furtună – *paratrăsnet!*

— Mă întorc imediat, zise el și ieși, pornind în fugă după Jerode.

Clădirea pe care Fritch avea intenția s-o transforme în infirmerie era puțin mai spre marginea așezării. Dacă aveai nevoie de doctor, era logic să-l cauți acolo. Privind neliniștit la norii apăruți la orizont și întrebându-se dacă nu va fi cumva obligat să-și amâne plecarea, Lex se apropia de ușa acoperită cu o perdea. Când se afla doar la câțiva pași, perdeaua se dădu la o parte și ieși Ornella, palidă la față.

Văzându-l pe Lex, păru să înghețe pentru o clipă, apoi lăasă perdeaua să cadă în urma ei și continuă să înainteze.

— Jerode e aici? o întrebă Lex.

— Da, dar nu poți să vorbești cu el. Are treabă.

În vocea ei era o amărăciune agresivă care-l luă pe neașteptate.

— Ce e? S-a întâmplat ceva grav?

— Da. Ceva ce ai fi putut împiedica să se întâmple. Dar, pentru tine, au fost mai importante niște principii. Naline a încercat să o ia pe

urma lui Arbogast. Jerode spune că va supraviețui, dar se pare că a reușit să se orbească. Ești mulțumit de ce-ai făcut?

— De ce? Din cauza Delviei? o întrebă Lex, făcând un efort să treacă peste învinuirea absurdă.

— Tu de ce crezi?

— Cum s-a întâmplat?

— Ea și Delvia încărcau armele pentru expediția ta, zise Ornella acru. Îmi închipui că s-au certat. Poate că Delvia i-a spus în față că a folosit-o ca jucărie, ca să-i treacă iarna mai ușor. Iar Naline a luat o armă și a plecat în pădure. A găsit-o Bendle, când a auzit-o gemând. Arma nu era încărcată. Abia a fulgerat puțin. Dar destul ca să-i ia ochii.

— Și Delvia?

— *Aia!* Ornella bătu din picior. Cred că încă îți încarcă armele. Mai devreme sau mai târziu o să-și dea seama că lipsește una. Poate că a și observat deja. Dar n-am văzut-o venind s-o caute.

Lex inspiră adânc.

— Și ești hotărâtă să-mi pui mie în spinare toată vina?

Ornella îl privea cu ochi ca de foc.

— Expediția *mea*, armele *mele*, vina *mea!* se răsti Lex la ea. Uite ce e, Ornella! M-am săturat de toate astea și nu am de gând să ți le mai tolerez. Tu ai făcut ceva să o ajuți pe Naline? Ai *făcut* ceva? Ai stat măcar de vorbă cu Delvia?

Ornella tresări și ripostă pe un ton defensiv:

— Te-am rugat pe tine...

— De ce pe mine? Ai avut totul sub ochi, de la început, și nu ai luat nici o atitudine, nici tu, nici vreo altă femeie așa-zis responsabilă din baraca aia a voastră. Ai stat toată iarnă și te-ai uitat, și apoi singurul lucru pe care ai fost în stare să-l faci a fost să încerci să-mi pui mie în cârcă întreaga responsabilitate. Dar eu *n-am nici un chef* să mă simt vinovat în locul tău. Nici în locul tău, nici în locul altuia. Ai înțeles?

Buzele Ornellei se mișcau necontrolat. Și brusc, masca ei cedă. Rostind o înjurătură porcoasă, se repezi la el și-i trase o palmă peste față. Lex primi lovitura perfect impasibil.

— Ticălosule, țipă femeia. Voi, bărbații sunteți toți niște mizerabili! Să nu zică nimeni o vorbă despre căteua aia, despre curva aia!

Lex o prinse de încheieturi și-i răsuci cu dexteritate mâinile la spate, unde i le prinse cu o singură mână și o ținu zdravăn. După care puse capăt torentului de obscenități ce se revărsa acum din gura Ornellei, astupându-i-o cu cealaltă mână. Perdeaua de la intrarea în infirmerie se dăduse la o parte, și în ușă apăruse Jerode, nedumerit.

— O injecție tranchilizantă, doctore. Urgent. E într-o stare proastă, rău – gelozie isterică! S-o aduc înăuntru?

— Da... dacă poți! spuse doctorul uimit.

Putea. Câteva secunde după aceea, Ornella, drogată, zăcea moale pe unul din paturile din încăpere.

— Ce dracu' s-a mai întâmplat? îl întrebă Jerode.

Lex îi spuse repede.

— Trebuia să-mi fi dat seama mai de mult, își sfârși el povestirea. E geloasă la nebunie pe Delvia, pe care situația noastră nu o poate împiedica să se bucure cât poate de viață. La început m-a păcălit, zicea că e neliniștită de Naline, pentru că și ea avea două fete pe Zara.

Își dădu seama că nu mai spusese „acasă pe Zara”. Și că tot așa zicea și marea majoritate a celor de aici. Cu excepția celor *mai puțin*.

— Crezi că... începu Jerode, dar Lex i-o tăie scurt:

— Doctore, cred că trebuie să afli repede de tot ce s-a întâmplat în realitate astă-iarnă în clădirea femeilor. Cât mai amănunțit. Pentru ca la anu' să nu se mai repete. Ornella s-a prefăcut numai că era dezinteresată. De fapt, voia s-o mămească pe Naline, ca pe un fel de surrogat al fetelor ei, pe care le-a pierdut pe Zara. Și, cum Nalinei nu-i convenea asta, s-a refugiat lângă cea mai puțin mămoasă dintre femei. Mi-e teamă că vom mai avea multe căderi nervoase printre femeile care și-au pierdut familiile și care, în subconștient, consideră o vină faptul că s-au salvat. Și care, ca și Ornella, încearcă să găsească înlocuitori cu orice preț.

— Se pare că ai dreptate, zise Jerode. Trebuia să-mi dau singur seama de asta, chiar dacă sunt generalist și nu psiholog. Cred că munca administrativă mă împiedică să-mi văd ca lumea de meserie. Și... Lex, îmi pare rău să ți-o spun. Dar nu crezi că, în parte, e și vina ta?

Urmă un moment îndelungat de tăcere. Lex revăzu în minte tot ce i se întâmplase de când sosise pe această planetă. Dezamăgirea amară pe care o resimțise când își dăduse seama că nu-și va putea îndeplini marea lui ambiție încă mai persista. Și probabil că va rămâne în el toată viața. Pe de altă parte însă, nu mai avea în față zeci de ani de studiu, de antrenamente, de analize, de examene, de teste...

În fond, aici era o planetă. Nouă-nouță. Și care probabil că se va dovedi, până la urmă, locuibilă. Oare nu asta era esența mării lui ambiții – să construiască o lume nouă?

În cele din urmă se întoarse. Cu spatele la Jerode, spuse:

— Știu. Ai dreptate. Te rog să mă ierți. Adineauri, Ornella încerca să-mi pună în spinare o responsabilitate ce nu-mi aparținea și mi-am pierdut cumpătul, pentru că mi-e rușine că nu am fost în stare să accept acele responsabilități care într-adevăr îmi aparțin. Nu se mai poate să lăsăm pe capul tău toată munca administrativă. Când ne vom întoarce din expediție, o să-i las pe Minty și pe Aykin la conducerea scafandrilor și eu o să-mi iau în primire treaba care e a mea.

Jerode expiră prelung, ca și cum ar fi revenit la suprafață după o

scufundare aproape insuportabil de lungă.

— Lex, nici nu-ți închipui cât de bucurosi sunt să te aud vorbind așa. Cât de repede crezi că o să te întorci?

Zâmbind, stăpân din nou pe sine, Lex se întoarce cu fața spre el.

— Ei... nu cred să dureze mai mult de șapte zile. Asta, presupunând că vom putea să înlăturăm zăgazul ăla de pe râu. Dacă vegetația e așa de deasă cum spune Lodette, deși cred că putem ajunge pe platou, acolo unde au asolizat ceilalți, în cel mult două zile, o să ne ia probabil mult mai mult să ne întoarcem, pentru că va trebui să ne croim drum cu securea în mână.

— Ei bine, să te grăbești! zise Jerode.

Avea ochii strălucitori și, brusc, izbucni în ras.

Din colțul în care era Naline se auzi glasul supărat al Zanicei, care cerea liniște.

De la infirmerie plecase dus pe gânduri. Îi spusese lui Jerode de paratrăsnete, și el îi promisese că va vorbi cu Fritch. Probabil că un singur stâlp metalic, fixat pe una din colinele din apropiere, va fi suficient.

Dar căderea nervoasă a Ornellei îi dădea noi motive de îngrijorare. Se întreba în ce măsură asta se datora faptului că toată iarna femeia sperase că celălalt grup li se va alătura, și astfel viața va fi mai ușoară pentru toți. Oare câți alți oameni, care încă nu se aflau – ca Ornella – la limita nebuniei, se vor simți disperați, dacă ei se vor întoarce cu dovezi palpabile că toți membrii celui alt grup erau morți? Contrar celor ce le spusese lui Cheffy și lui Jerode despre animalul care știa să construiască zăgazuri, el personal nu mai considera probabil să mai găsească pe cineva în viață pe platou.

Și, ținând cont de ceea ce se aștepta să găsească acolo, nici nu era nerăbdător să ajungă în zona respectivă.

Aproape fără să-și dea seama, pașii îl purtaseră spre plajă, spre locul în care lucra de obicei Delvia. Ridicându-și privirea, o văzu chiar în fața lui, înconjurată de acumulate și de foile panourilor colectoare. Pe un rastel, făcut din bețe legate cu sârmă, se aflau cele șapte arme energetice pe care le poseda comunitatea, încărcate ochi.

Deci cineva i-o adusese înapoi pe cea pe care o folosisese Naline și îi povestise ce se întâmplase. Totuși, ea își văzuse în continuare de treabă, fierbând în suc propriu. Nu avea pe ea, ca de obicei, decât tunică aceea ridicolă, legată strâns în jurul soldurilor.

Unul dintre acumulate era gata. Îl deconectă, îl puse pe un altul și apoi peste încă unul și le duse pe toate trei până la un cărucior din apropiere. Ușurința cu care se mișcase îl ului pe Lex. Lucrurile acelea erau grele, foarte grele. Dovadă că urmele pașilor ei în nisip erau aproape de două ori mai adânci când le avusese în brațe.

— Delvia! o strigă el.

Ea se îndreptă de șale și se întoarce spre el, ștergându-și palmele de transpirație pe tunica-fustă zdrențuită.

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu Naline? întrebă el cu voce aspră.

— Da. Un tip din echipa lui Bendle... mi-a adus arma înapoi.

Făcu un semn spre rastel:

— Poți să le iei, sunt gata.

Lex stătea fără să scoată o vorbă și o privea insistent. Ea rezistă un moment, după care se răsti la el:

— Ce-i? Ce-i? Vrei să mă vezi izbucnind în lacrimi și făcând o criză de isterie?

— Nu tocmai, îi răspunse el. Ba chiar mai mult, mă întreb de ce și-o fi ales Naline o armă despre care știa perfect că e descărcată!

Îl privi cu uimire. Și, după o clipă, oftă ușurată:

— Îți mulțumesc, Lex. Ți s-a spus și că Naline a avut grijă să o vadă patru sau cinci oameni cu arma în mână, și nici unul dintre ei nu și-a dat osteneala s-o întrebe ce făcea cu ea?

— Nu, dar asta nu mă surprinde.

Lex se apropie de cărucior și se așează pe un colț al lui.

— Cred că trebuia să fi venit mai înainte chiar la tine, să te întreb cum s-a întâmplat. Dar nici acum nu e târziu.

Ea ezită, apoi începu să vorbească:

— Ai avut dreptate, când ziceai că nu sunt potrivită să vin cu voi în expediție. Sunt, într-adevăr, impulsivă și, cum, de când mă știu, n-am fost niciodată obligată să mă stăpânesc, nu prea mi-e ușor s-o fac. Din anumite puncte de vedere cred că semăn foarte mult cu un animal. Am instincte și reflexe puternice. E mai ușor să te lași în voia lor, decât să încerci să ți le stăpânești, mai ales că, de multe ori, e și mai nostim așa.

Lex dădu din cap.

— Dar acum trebuie să înveți să te stăpânești, Delvia. Pentru binele tuturor, inclusiv al tău.

— Da, știu, știu, zise ea cu glas frânt.

Se lăsase în genunchi pe nisipul fierbinte.

— Dacă aș fi știut în ce mă bag... Ascultă, vede toată lumea că nu sunt genul de femeie mămoasă. Nu cred că am în mine nici măcar un dram de instinct matern. Dar toată gașca aia de muieri – în frunte cu Ornella – tăbărase pe Naline, se purtau cu ea de parc-ar fi fost păpușă însuflețită sau copil de țâță. Și Nalinei nu-i plăcea deloc asta, nu-i plăcea să fie tratată ca un copil. Voia să fie tratată ca o persoană independentă. Ca un om în toată firea. Ceea ce, evident, încă nu e. E o adolescentă care încă mai dramatizează orice, e capricioasă... Eu nu o cocoloșeam, și din cauza asta s-a atașat de mine. La început, asta a fost tot...

— ...apoi, s-a făcut într-adevăr frig. Îți amintești ce ger era în toiul iernii?

Vorbea pe un ton jos dar vehement.

— Într-o noapte m-am trezit cu ea în pat, lângă mine, înghețată tun. Știu ce-ar fi trebuit să fac, știu prea bine! Instinctele mele îmi spun perfect când trebuie să mă opresc! Ar fi trebuit să-i dau ei pătura mea și să ies afară, să stau cu fundu-n zăpadă până mă răcoream. Ei bine, n-am făcut-o. Tremuram de frig până și în somn, afară era o vijelie de nu vedeai la doi pași, iar eu nu mă simțeam în stare de gesturi nobile. Și, după ce s-a încălzit destul ca să poată să se miște, ce dracu' ai fi vrut să fac eu, când a început să mă pipăie peste tot și-mi mai băga și limba prin ureche?

Se lovi cu palma deschisă peste coapsă.

— Înșă, să știi de la mine: dacă Ornella sau vreo altă „doamnă” îți spune că n-ar fi făcut la fel, să n-o crezi, minte!

— Continuă, spuse Lex pe un ton neutru.

— Mulțumesc, asta și am de gând să fac! Dacă tot e să punem lucrurile la punct, cel puțin s-o facem până la capăt. Uite ce e, eu am trecut de mult de adolescență – oricum, a mea n-a semănat nici pe departe cu a Nalinei – și mi-a luat rușinos de mult timp până mi-am dat seama de ce e așa de atașată de mine. Ea nu m-a văzut niciodată așa cum sunt în realitate. A inventat o Delvia care n-a existat niciodată, blândă și generoasă și... așa mai departe, totul în cantități suficiente ca să-și poată justifica sieși de ce se agață în halul ăsta de mine. De ce crezi tu că am început să culeg bărbații ca pe... ca pe niște trofee, încă de pe vremea când era atât de frig încât nu era deloc plăcut să stai pe jos și nu... nu era nici măcar o distracție? Încercam să distrug imaginea aia ireală din capul Nalinei, s-o fac să o vadă pe Delvia-cea-reală.

— Tu i-ai spus azi să vină aici să lucreți împreună?

— Nu. Nu i-am spus niciodată ce să facă. Dar nici nu i-am spus să plece. Speram să-și fi revenit, după criza de isterie de ieri. Dar nu-și revenise. A încercat să se certe cu mine, eu mi-am păstrat calmul, atunci m-a acuzat că o urăsc, a smuls o armă și a fugit. Iar eu nu m-am dus după ea. Nu credeam că-și poate face vreun rău cu arma aia. Când îmi fuseseră aduse, mi se spusese că sunt complet descărcate. Lex, jur că nu știam că mai e vreo picătură de energie în ele!

Era palidă la față și buzele îi tremurau. Lex o privi îndelung, în cele din urmă îi spuse:

— Del, du-te să vorbești cu Jerode. Ornella a suferit o cădere nervoasă și a spus o mulțime de lucruri. Cred că acum e pregătit pentru ceea ce o să audă de la tine. Pentru că trebuie neapărat să găsiți o soluție, altfel riști să fii linșată, când o să se afle de Naline.

Dimineața, micul grup s-a pus în mișcare o dată cu prima geană de lumină, în parte ca să parcurgă o distanță cât mai mare până la căderea serii, în parte ca să evite să transforme plecarea într-un fel de ceremonie. Lex fusese în recunoaștere până în vârful unei înălțimi, de unde văzuse bine prima porțiune a drumului și știa că, măcar la început, vor putea înainta rapid. Dar considerase că asta nu e un motiv să întârzie plecarea.

Soarele nu se vedea. Vântul bătea dinspre mare și împingea spre uscat mase mari de nori, pe care ieri le văzuseră doar la orizont. Cu puțin noroc, poate că nu se vor descărca decât după ce vor trece de înălțimile care se vedeau departe, în interiorul continentului.

Lex și tovarășii lui înaintaseră în ritm susținut. Din cauza norilor, în unele momente fusese atât de beznă, încât fuseseră obligați să folosească lanternele. Bine cel puțin că încă nu începuse să plouă.

Dar oamenii pe care-i lăsaseră în urmă probabil că ar fi fost mai mulțumiți dacă ploua. Asta ar fi însemnat apă proaspătă pentru spălat și supliment la rația de apă de băut, pe care o furnizau distileriile lui Aldric... supliment care însă n-ar fi durat cine știe ce, dacă nu apărea soarele repede, să pună distileriile în funcțiune, la capacitate normală.

Contrastul cu călătoria pe care o făcuse anul trecut era izbitor. Acum drumul era mult mai greu. Pe malurile râului se vedeau fel de fel de plante proaspăt răsărite, și din bancurile din albie răsăreau rădăcini. Disparația apei le făcuse să se usuce și să capete un aspect fibros. În locurile în care se mai păstrasera, pentru un timp, mici băltoace de apă se vedeau grămezi de animale de apă dulce, moarte din cauza uscăciunii. Imediat după ce plecaseră, văzuseră un timp copaci înalți, între zece și cincisprezece metri, de care atârnavă, ca niște plase, mari cantități de plante agățătoare, cărora încă nu le dăduseră un nume. Apoi râul se îngustase, panta albiei devenise mai abruptă, și, puțin mai încolo, pe maluri își făcuseră apariția tufe dese, având numai jumătate din înălțimea copacilor, dar la fel de împânzite de plante agățătoare.

Nămolul era uscat și mergeau ușor. Au înaintat în forță toată dimineața. Auzeau fel de fel de zgomote ciudate: păsări galbene, gri sau maro, care ciripeau sau țipau, insecte cu carapace, care sâsâiau sau țiuiau, și, uneori, un horcăit, ca și cum un animal ar fi fost strâns de gât.

Lex și Baffin treceau, pe rând, în frunte, cu armele în mâini, gata de tragere. Imediat după ei mergea Lodette, ai cărei ochi pătrunzători scrutau permanent drumul, avertizându-i de fiecare dată când se apropiau de plante periculoase, precum iarba-de-foc, și oprindu-i precaută atunci când zărea ceva ce nu mai întâlnește până atunci. Uneori utiliza câte unul din prețioasele cuburi pentru unicul lor aparat de fotografiat. Reușiseră să recupereze peste cinci sute de cuburi de pe navă care, aproape toate, fuseseră utilizate deja de echipa lui Bendle.

În urma ei veneau Zanice și Aggereth, amândoi destul de înfricoșați. Iar la urmă Minty și Aykin, mână în mână, ultimul având în spate greoiul lor aparat de radio și acumulatorul acestuia.

Era aproape de amiază când, la numai câțiva metri în fața lor, se auzi acel horcăit ce-i neliniștise de mai multe ori până atunci. De data asta, văzând și niște ierburi care se mișcau, se opriră ca împietriți, așteptându-se să se trezească față în față cu un monstru dintr-un moment într-altul. Lex auzi dinții lui Aggereth clănțănind scurt, înainte ca acesta să-și încleșteze fălcile și să se stăpânească.

Cu arma în mână, avansă spre mal. Vorbind peste umăr, spuse:

— Lodette, până acum n-am întâlnit carnivore mari, nu-i așa?

— Nu. Și nici mediul n-ar putea tolera asemenea viețuitoare. Un animal de – să zicem – vreo cincisprezece kilograme, ar fi prea greu să se poată adapta la o viață arboricolă – ramurile sunt prea subțiri să reziste – și prea mare să se poată mișca repede prin încălceala vegetală de la sol. Carnivorele mari trăiesc în teritorii cu vegetație de tip savană.

— Atunci asta ce e? zise Lex, surprins și el de cât de calmă îi era vocea.

Printre ierburi și plante agățătoare, la mai puțin de patru metri în fața lor, se zărea capul unui animal. Acea parte anatomică putea fi identificată drept cap în primul rând datorită prezenței gurii. Pentru că, în general, pe această planetă, evoluția naturală nu dusesese încă la apariția unor organe anatomice specializate, așa cum se întâlneau pe majoritatea planetelor locuite de oameni. Animalul din fața lor era multicolor. Iar capul acela, așezat pe un gât scurt, se bălăbănea în toate părțile.

— Ăsta... zise Lodette, după care făcu o pauză și înghiți în sec, asta e un ierbivor. Am mai văzut vreo două și acasă. Se dădeau la arborii-de-salată. Dar i-am gonit fără probleme, se sperie ușor.

Gura animalului se deschidea și se închidea continuu, și, în cele din

urmă, înțepeni cu capul spre cer. Horcăiala se repetă... și atunci Lex își îndreptă arma spre sol și trase. Vegetația se chirci și se retrase. Se înălță un mic nor de fum, mirosind neplăcut, care se împrăștie repede.

— Uite și carnivorul nostru, zise Lex încet.

Pe sol se vedea ascuns – sau încastrat sau pur și simplu așezat – ceva ca un sac negru, mai mult gură. Era închis în jurul părții din spate a ierbivorului și îl sugea, trăgându-l în jos.

Priveau scena fascinați și îngroziți. Părea imposibil ca acel sac negru, chiar dacă era mare, să poată înghiți complet animalul, care era cam de talia unui ponei. Și totuși asta se întâmpla. Cu un ultim „plop” acesta le dispăru din fața ochilor.

— Creatura asta trăiește într-un bârlog subteran! realizează brusc Lex. Asta e doar gura!

— Lex! Atenție! strigase Aykin, de la vreo cinci metri în spate, înainte de a se arunca spre el.

Dar Lex, cu reflexele lui accelerate artificial, nu avusese nevoie decât de zgomotul unei pietricele ca să devină atent la ceea ce se întâmpla.

La câțiva centimetri în fața picioarelor lui, aproape perfect mascat de nămol, de ierburi uscate și de rădăcini, se deschidea un alt sac negru. Mișcarea făcu să crape nămolul uscat. Gura aceea se deschise, se închise, apoi se deschise din nou, atingând un diametru de aproape un metru și jumătate, astfel încât Lex putea să privească înăuntru. Interiorul era plin de filamente, ce atârnavă moale.

— Se pare că monstrul ăsta are nevoie și de apă, nu numai de hrană, zise Lex gânditor.

— Vrei să spui... vrei să spui că sunt gurile aceleiași creaturi? întrebă Aggereth îngrozit. Atunci înseamnă că-și are bârlogul chiar sub noi!

— Foarte posibil, încuviință Lex. E ceva greu de imaginat. De acum înainte va trebui să fim ceva mai atenți. Lodette, poți să găsești niște semne caracteristice după care să ne putem orienta?

Biologa își mușca buzele. Se răsuci încet, scrutând împrejurimile. În timpul ăsta, sacul negru din mijlocul albiei – care continua să caute în van apă – se ridicase nedumerit din nămol, precum un ulcer, cam la un metru înălțime. Și apoi „râgâi” prelung, emanând o duhoare groaznică. Ca o confirmare a spuselor lui Lex, prin nămolul tare le ajungeau la tălpi vibrații, produse de mișcarea gazelor în trupul animalului de sub ei.

— Da, asta este, spuse brusc Lodette.

Arăta spre o tufă bogată verde-albăstruie, plină de inflorescențe, amintind vag de un asparagus.

— Ierbivorele sunt înnebunite după planta asta. De obicei îi mănâncă toate inflorescențele, până la înălțimea la care pot ajunge.

Dar uitați-vă, asta le are intacte până la nivelul solului, nu-i lipsesc decât câteva.

— Deci ierbivorele o mănâncă doar dacă nu sunt, la rândul lor, mâncate de altceva, corect? zise Minty zâmbind.

Se ținea de brațul muscular al lui Aykin cu amândouă mâinile.

— Exact. Când o să vedem vreuna tot așa de plină de inflorescențe, să fiți convinși că trebuie să ne uităm bine pe unde călcăm.

— Excelent, Lodette, încuviință Lex. În regulă, am stat destul aici.

— Și... monstrul ăsta? întrebă Aggereth, arătând spre sacul negru.

— O să crape de sete, îi răspunse Lex. N-are rost să-l omorâm noi.

După cotul următor al râului văzură că se întâmplă exact ceea ce, de un timp, se așteptau să se petreacă dintr-un moment într-altul: cele două ziduri de vegetație, de pe maluri, se uneau în partea de sus. Aveau în față gura unui tunel verde și întunecat. Lex oftă și, uitându-se la ceilalți, le văzu privirile dezamăgite.

— E mult mai rău decât anul trecut, zise Baffin.

— Da, așa e.

Lex se uită la cer. Norii erau tot mai întunecați, însă ploaia nu se pornise. Dar putea să înceapă în orice moment. Se hotărî:

— Ne oprim aici, să ne odihnim și să mâncăm, spuse el. O să stăm în cerc și o să supraveghem împreună împrejurimile, să nu apară ceva. Scoateți rațiile, dar fiți atenți, s-ar putea să fie nevoie să le lungim nițel la întoarcere. Aykin, pentru că tot suntem destul de aproape, cred că e cazul să luăm legătura cu Elbing.

Toți erau ușurați și nu-și ascuseră cătuși de puțin bucuria. Își dăduseră rapid bagajele jos din spate și se întindeau obosiți. Doar Aykin, care continua să se uite ținută la tunelul vegetal din față, nu făcu nici o mișcare, nici măcar nu-i răspunse imediat.

— Lex, ești chiar convins că râul e blocat de o alunecare de teren?

— Pare cea mai plauzibilă explicație, răspunse Lex.

— Da... dar uită-te la plantele astea, cât sunt de dese. N-ar fi posibil ca rădăcinile lor să se împletească, până la urmă, în asemenea hal încât să zăgăzuiască râul? Asta ar explica și de ce acesta își reia cursul normal spre toamnă, când vegetația se rărește.

— Posibil, dar nu cred că asta este, zise Lex. Plantele ar trebui să crească cu o viteză de-a dreptul fantastică, pentru a seca tot debitul în ceva mai mult de o oră, așa cum s-a întâmplat.

— În plus, adăugă Lodette, dacă ar fi vorba de un fenomen sezonier, carnivorul acela din urma noastră ar trebui să fie deja adaptat la el. Dar ați văzut că moare de sete.

— Da, aveți dreptate, răspunse Aykin și începu să pregătească aparatul de radio.

— De fapt cred că și știu unde e alunecarea de teren, continuă Lex.

Baffin, îți mai aduci aminte de locul ăla, în care râul se apropie de marginea platoului?

— Acolo unde a trebuit să ne strecurăm printre stânci și lespezi masive? Da, bineînțeles. Acolo malurile sunt destul de înalte. Crezi că apa s-a strâns în spatele barajului? Sau și-a găsit deja o nouă albie?

— Sper să-și fi găsit o noua albie, spuse Lex. Dacă a început să se formeze un lac, probabil că va inunda toată tabăra celuiilalt grup.

— Sunt gata, Lex, zise Aykin.

Ridică antena, ochi cu grijă și o aruncă spre vârful celui mai înalt copac din apropiere. Nu avea decât puțin peste cinci metri, dar, la distanța la care erau, nici nu era nevoie de mai mult.

Semnalul era foarte clar, deși cam slab – proiectat pentru comunicații cu solul, de pe orbită, aparatul avea nevoie de o sursă energetică ceva mai puternică decât acumulatorul lor portabil. Lex rezumă rapid situația și descrie „tunelul” în care se pregăteau să pătrundă.

Elbing confirmă laconic recepția tuturor informațiilor și le transmise urări de bine de la Jerode.

— Cum se simte Naline? se interesă Lex.

— Din câte am auzit, mai bine. Dar spiritele au început să se încălzească serios. Doctorul a afișat peste tot o notă despre cum vede el treburile – că fata știa că arma e descărcată și că, de fapt, n-avea nici un gând serios, doar să atragă atenția asupra ei... și tot restul. Totuși, treaba e încă destul de neplăcută.

Oare ce vor găsi la întoarcere? Isterie de masă? Tribunal? Linșaj? Nimic de bine, se gândi Lex. Se pregăti să întrerupă legătura.

— Cum e vremea? îl întrebă Elbing.

— Până acum n-a plouat, îi răspunse Lex. Cu puțin noroc...

Exact în clipa aceea din aparat se auzi un pârâit. Își ridică ochii spre înălțimi și apoi sări în picioare. Da, norii se adunaseră în zona lor, și acum erau străbătuți de limbile argintii ale fulgerelor. Vag, destul de estompat, ajunsese și tunetul la ei.

Așezați pe bagaje, mâncară în grabă. Scuturându-și firimiturile de pe buze, Baffin zise:

— Lex, vreau să te întreb ceva.

— Î...hî?

— Dacă cei din grupul celălalt sunt morți cu toții, care crezi că a fost cauza? Pur și simplu condiții meteo proaste?

— Eu așa zic. Tu ce crezi, Zanice?

— Da, sunt convinsă. Nu uitați că nici noi n-am scăpat așa ușor. Gândiți-vă la Elbing și la piciorul lui.

— Dar ar putea să fie vorba și de o boală, zise Minty. Sau să fi mâncat ceva otrăvitor. Parcă ei nu aveau tot atâtea sintetizatoare

nutriționale ca noi, nu-i așa?

— Și nici specialiști care să le modifice, pentru a produce tot felul de antialergeni, confirmă Baffin. Adevărul e că am încercat din toate puterile să-i convingem să coboare la noi, pe țărm, pentru că, la ei, nu sunt aproape nici un fel de resurse în apropiere. Nici urmă de copaci pe kilometri întregi, ceva apă, dar nu câtă avem – pardon, aveam – noi, doar piatră chioară... Dar se hotărâseră să rămână pe loc.

— Ei bine, și ei au ajuns aici la fel ca noi, adică pe jumătate sufocați, zise Lex.

După ce își terminase porția de turtă de sintetizator, își trecuse mâinile peste genunchi și acum se legăna în față și în spate.

— Așa că nu au avut vreme să se gândească amănunțit la toate, continuă el. Dar asolizarea pe un teren pustiu, atunci când ajungi pe o planetă complet necunoscută, nu e chiar o idee rea. Te scutește să intri imediat în contact cu plantele și animalele indigene și cu felurile lor otrăvuri. Și trebuie ținut cont că, în grupul lui Gomes, singurii oameni cu pregătire superioară erau ingineri. Pe de altă parte, însă, nu pot să neg că are și Baffin dreptatea lui. Pentru că, dacă au aflat că noi avem un doctor și un biolog cu noi, a fost prostie curată să nu se mute. Evident că asta ne-ar fi solicitat nouă la limită toate facilitățile, dar ar fi fost și o mulțime de indivizi apti de muncă în plus.

— Cred că s-au comportat de-a dreptul nebunește, spuse Baffin. Și eu, unul, le-am și spus-o în față. Dacă țineau neapărat să asolizeze pe teren descoperit, să fi ales măcar o zonă deșertică, cu o pânză freatică bună dedesubt. Platoul ăla stâncos, la înălțime atât de mare... e o adevărată catastrofă.

Aggereth se ridică și-și puse bagajul pe umeri. Le zise aspru:

— Nu credeți că discuția asta e cam cinică? În fond, se pare că drumul nostru duce chiar spre mormintele oamenilor de care vorbiți.

— Ai dreptate, încuviință Lex. O.K., să-i dăm bătaie.

Avansau constant prin tunelul vegetal. Văzând cât de deasă e vegetația, Lex era din ce în ce mai încruntat. Planificase din start ca drumul la întoarcere să dureze cu o zi mai mult decât la ducere, dar, din câte vedea acum, subestimase mult dificultățile. Așa că ori se vor mulțumi cu o privire aruncată în treacăt în tabăra celuiilalt grup, în loc să cerceteze atent și să inventarieze articolele utile rămase acolo, ori vor fi obligați să tragă de proviziile lor pentru încă o zi. E drept, la întoarcere nu vor urca – de câțeva vreme panta se accentuase – dar mersul la vale nu va constitui un avantaj real, atât timp cât vor fi obligați să-și croiască drum cu securea la fiecare pas.

Pe sub vegetație se mișcau fel de fel de animale. Din când în când apărea câte unul chiar și printre ramurile de deasupra râului. O dată, își smulsese arma și trăsesese – un impuls scurt și bine ținut – și în fața lor picase o creatură cu șase picioare simetrice, cu un corp ca o pernă de ace. De trup, din partea de dedesubt a acestuia, atârna un fel de tentaculă lungă și elastică, la capătul căreia se găsea un fel de minge lipicioasă. Lodette confirmă imediat presupunerea lui că apendicele folosea la prinderea prăzii, deși se îndoia că ar fi putut face vreun rău unei ființe umane, dacă nu cumva mingea din capul lui nu era otrăvită. Dar nimeni nu se oferi să testeze această posibilitate.

Căzuseră, încă de la început, de acord să încerce să parcurgă o distanță cât mai mare în această primă zi. Ca urmare, nu s-au oprit imediat ce apusese soarele, ci continuaseră să înainteze un timp, la lumina lanternelor. Dar albia începuse să fie plină de pietre, mari și mici, și, cum de multe ori mai degrabă se cățarau decât mergeau, dificultățile mersului prin beznă erau prea mari ca să mai merite riscul de a înainta cu orice preț.

— Ajunge pentru astăzi, spuse Lex în cele din urmă. Hai să curățim un loc de tabără, bine? Rămânem aici. Baffin, hai să ardem nițel vegetația. Ceilalți, dați-vă mai în spate și fiți atenți, n-am vrea să va prăjim și pe voi.

Îl ascultară docili. Fasciculele orbitoare ale armei lui Baffin și a lui Lex măturară covorul vegetal pe o distanță de vreo cincizeci de metri,

pe ambele maluri. Mirosul era oribil, dar în câteva minute se risipi.

Făcură focul cu rădăcini uscate și-și încălziră niște supă, stabiliră ordinea schimburilor de planton până-n zori, și apoi, epuizați, se vârară în sacii de dormit. Cu excepția țipătului câte unui animal, era o liniște absolută. Pe când se strecura în sacul lui, Lex, care o lăsase pe Minty în primul schimb, își zise că era chiar plăcut.

Dar, dintr-o dată, o auzi pe Minty exclamând surprinsă. Se ridicară toți, să vadă despre ce e vorba, alarmați.

— Apă! strigă ea, luminând solul cu lanterna. Priviți!

Prin nămolul uscat, printre pietre, își croiau drum firicele de lichid maroniu. Aggereth se ridică grăbit în picioare.

— Dacă e râul, trebuie să ne îndepărtăm rapid. Ne-am putea îneca!

— Nu e râul, fii liniștit. N-o să se înece nimeni, zise Lex după ce se uitase atent. Sunt efectele ploii de la munte. Dacă n-o să stăm în partea cea mai de jos a albiei, chiar dacă acolo e mai neted, o să fie totul în regulă.

Fornăind supărată, Lodette, care se așezase pe o bucată foarte netedă de nămol, se sculă și-și trase echipamentul spre un loc mai sigur.

— Crezi că e cazul să luăm legătura cu Elbing? Întrebă Aykin. Ca să știe și ei când o să ajungă apa acolo? Decât deloc... Poate că o să le folosească la ceva un pic de apă de ploaie.

Lex scutură din cap.

— N-o să ajungă în nici un caz până pe coastă. O să fie absorbită de pământul uscat.

— Ești sigur?

Din cauza oboselii, Lex fusese pe punctul să-i răspundă răstit: „Bineînțeles că sunt sigur”, fără nici o altă explicație, dar își reveni și zise pe tonul lui normal, zâmbind ciudat:

— Da! Dacă nu eram sigur, mi-aș fi mutat și eu culcușul, nu crezi? Hai mai bine să dormim!

În timp ce vorbea, își dăduse seama surprins că era chiar sigur de ce spunea. *Da, sunt sigur, încep să simt planeta asta. Ca și cu creatura aia cu bila ei lipicioasă. N-am mai văzut nici una până acum. Dar parcă știam ce e cu ea, că e periculoasă!*

Și avusese dreptate. Până dimineața nu mai rămăseseră decât câteva pete umede, pe care mai apucară să le zărească ici și colo, în timp ce mergeau. Era evident că ajunseseră destul de sus. Trecuseră prin câteva defilee lungi și întâlniseră mai multe cascade mititele. Începuseră să vadă din nou cerul deasupra capului, uneori chiar și pe distanțe mai mari de o sută de metri, pentru că vegetația se rărise considerabil. În timpul micului dejun vorbiseră cu Elbing, care le spusese că Jerode voia să vorbească neapărat cu ei în dimineața asta,

dar că, pe moment, dormea, era foarte obosit după o noapte agitată. Ornella avusese încă un acces de isterie, cineva din clădirea femeilor îi umpluse Delviei patul cu iarbă-de-foc, și de aici ieșise o tevatură nebună.

Nu era nevoie decât să dea cineva un exemplu, se gândea Lex în timp ce se strecura printre pietroaie, și toți începeau să se poarte ca niște copii proști. Tâmpita aia de Naline!

Către amiază, aproape că își atinseseră obiectivul. Vedeau din ce în ce mai des stâncile de la marginea platoului, și, o dată, Lex zări chiar o strălucire, care putea fi luată drept o rază de soare reflectată de învelișul navei. Dar încă nu vedeau nicăieri ceea ce barase râul și toți priveau acum nerăbdători în față, în loc să fie atenți mai mult la maluri. Iar el trebuia să le reamintească tot timpul că malurile erau periculoase.

În cele din urmă zări o stâncă masivă, aproape cubică, având latura de peste zece metri, care zăcea pe jumătate înfiptă în pământul moale, la un cot al râului. Era un loc ideal pentru popasul de prânz. Se cățărară toți pe fața netedă de piatră și se eliberară de poverile din spate.

Aykin puse imediat aparatul de radio în funcțiune. În timp ce-și mânca rația, Lex îl auzi pe Elbing confirmând recepția, în ciuda paraziților ce afectau orice transmisie în timpul zilei, și cerându-l pe el, pentru că Jerode voia să-i vorbească, urgent.

— Doctore, zise Lex, cum merge treaba?

— Prost, i se răspunse scurt. Ați reușit să localizați alunecarea aia de teren? S-a făcut iar cald și avem urgent nevoie de apă. Canalizarea noastră pute de-ți mută nasul.

— Nu, încă n-am găsit-o, spuse Lex îngrijorat. Și aproape că am ajuns sus, pe platou. Probabil că este exact în locul în care bănuiam. Lângă locul unde au asolizat ceilalți. Dacă totul merge bine, probabil că în după-masa asta suntem acolo, dar s-ar putea ca, din diverse motive, să nu putem da drumul la apă până mâine dimineață.

— Dați-vă toată osteneala, insistă Jerode. Lipsa apei nu face decât să pună capac unei situații care și așa e explozivă. I-am salvat Nalinei ochiul drept. Dar pentru stângul ar fi nevoie de un transplant de cornee și, cu resursele noastre, nu pot face nimic. Dacă iarna trecută aș fi început să organizez o bancă de organe, în loc să-i îngropăm intacti pe cei morți... Ți-a spus Elbing ce i s-a întâmplat aseară Delviei?

— Da.

— Ei bine, eu personal sunt foarte înclinat să accept versiunea ei, dar faptele rămân fapte, și cele mai multe dintre femei îi sunt ostile. De dimineață a venit la mine Nanseltine, tunând, fulgerând și sforăind, pentru că vreo câteva aiurite au apelat la el, cerând ca Delvia

să fie judecată. N-am nici cea mai vagă idee ce acuzație i s-ar putea aduce – nici nu cred că a încălcat cu ceva Codul Galactic Unificat – dar lor nici nu le pasă. O să inventeze ceva, la nevoie.

În ciuda paraziților, se simțea că doctorul e de-a dreptul dezgustat.

— Și bineînțeles că, fără apă, sunt cam mulți oameni care stau degeaba și dau din gură. Toți oamenii lui Cheffy, și alții.

Lex își mușcă buzele. Văzu că Baffin se încruntă și că Minty și Aykin schimbă priviri îngrijorate. Sperând să aibă vreo idee bună, îi privi întrebător.

— Nanseltine ăla! spuse Minty și scuipește peste marginea stâncii pe care stăteau.

— Nu atât el, cât nevastă-sa, o corectă Zanice calmă. Știu prea bine asta. Doctorul m-a trimis pe mine de câteva ori, când l-au chemat. De fiecare dată, n-a fost vorba decât de o zgârietură, de o julitură sau de niște banale dureri de cap, pe care le luau drept semnele vreunei boli terminale. Am văzut eu cum își fac ei socotelile și cum își organizează scenariile!... Nu sunt buni decât să-i ia Lex în barca voastră, să-i ducă la un kilometru de mal și s-o scufunde pe tăcute.

Baffin chicoti.

— Nici o propunere viabilă de la noi, doctore, spuse Lex în microfon. O să încercăm să găsim cât mai repede alunecarea aia de teren și o să luăm legătura cu voi înainte de a da drumul la apă. OK?

— Grăbiți-vă, vă rog din suflet. O să punem pe cineva lângă aparat zi și noapte.

O pauză, apoi slab, ca și cum doctorul ar fi avut capul întors de la microfon:

— Ce mai vrea și ăla?... Bine, spuneți-i c-o să vin imediat! Apoi din nou tare, normal: Lex, mă caută Others. Trebuie să plec. Dați-vă toată osteneala, grăbiți-vă și întoarceți-vă cât mai repede!

Terminară de mâncat în tăcere, își strânseseră imediat lucrurile și plecară. Lumina soarelui le părea dintr-o dată apăsătoare și rece.

Baffin era în frunte, iar Lex încheia șirul. Acum, că vegetația se reducea doar la niște ierburi pipernicite, nu mai era nevoie să fie atât de precauți, dar tot nu puteau înainta mai repede. La fiecare câteva sute de metri întâlneau fie o cascadă secată, fie un zid de rocă friabilă, înalte de câte doi, trei sau chiar cinci metri, pe care trebuiau să se cațere, folosind prize mai mult decât precare.

Oprindu-se o clipă în fața unei asemenea cascade secate, înaltă de aproape doi metri și jumătate, Baffin se pregăti, ca de obicei, să o escaladeze. Sări cât putu de sus și se prinse cu mâinile de partea de deasupra a cascadei. Apoi își ridică trupul, până când își trecu și capul peste creastă, dar, în loc să se înalțe mai departe, se opri, scoase o exclamație de uimire și se lăsă să cadă înapoi.

— Ce e? se repezi Lex la el.

— Am ajuns la baraj! spuse Baffin, ștergându-se pe frunte. Du-te să vezi și tu!

Lex îi imită aproape fiecare mișcare, trecu complet peste creastă, apoi se ridică în picioare. Punându-și mâna streășină la ochi, privi spre ce văzuse Baffin. Din locul în care stătea el, albia râului ducea, drept ca o ață, către tancurile ce mărgineau platoul. La câteva sute de metri în față, exact în locul în care-și imaginase el că ar fi putut avea loc o alunecare de teren, era un perete. Care nu bloca numai albia râului, ci se prelungea mai departe, pe ambele maluri, până ce ajungea să se îmbine aproape natural cu pantele înălțimilor, ce mărgineau trecerea îngustă din acel punct. La baza peretelui se vedeau grămezi de pietre mari. Din loc în loc erau stâlpi de lemn, iar între ei Lex bănuia că sunt garduri de nuiete împletite, impermeabilizate cu frunze și lut. Încă mai privea nedumerit, când Baffin se cațără lângă el și se întoarse, să-i ajute și pe ceilalți.

— Ce este? întrebă Minty de jos.

— Un baraj, răspunse Lex scurt.

Continua să-l privească atent. Pe ambele laturi erau câte doi stâlpi foarte groși, iar gardurile dintre ele, din câte își putea da el seama, păreau să nu fie fixe, ci doar legate, jucând rol de stăvilare.

Dar...! Făcu un pas înainte, extrem de nedumerit. O privire de la stânga la dreapta îi permisesese să aprecieze până la ce nivel urma să se ridice apa. Admițând cele mai fanteziste valori pentru rezistența stâlpilor și a împletiturilor, barajul ăsta nu putea, pur și simplu, să reziste!

Acum erau toți sus lângă el, exclamând, uimiți de ceea ce vedeau. Aykin tocmai dădea glas gândurilor lor, când fură întrerupți:

— Dar ăsta e făcut de mână omenească. Asta înseamnă...

— Stați toți pe loc și nu mișcați!

Încremeniră. Dintre stânci apărură un bărbat îmbrăcat cu o cămașă gri pătată și cu niște pantaloni maro. Era ars de soare – aproape negru – și-și ținea ochii aproape închiși, din cauza luminii puternice. Dar în mână avea o armă energetică, îndreptată spre ei.

— Vă așteptam, zise el nonșalant. V-am ascultat transmisiile radio, tot timpul. În regulă, veniți și luați-le armele! adăugă el ceva mai tare.

Din ascunzători apărură și alți bărbați, la fel de bronzăți ca și el.

— Ce ai de gând să faci? izbucni Baffin. N-ai nici un drept să ne tratezi ca pe niște... ca pe niște tâlhari!

— Nu aveți voi de gând să ne distrugeți barajul? zise omul. Nu aveți voi de gând să ne furați singura resursă naturală de care dispunem?

— Fă ce-ți spune, Baffin, ordonă Lex.

El își aruncase deja arma pe pământ.

— Dar...!

— Faceți ce vă spune! repetă Lex ferm.

Furioși, în cele din urmă îl ascultară.

— Foarte înțelept, aprobă omul care-i întâmpinase. Apoi se răsti la însoțitorii lui: Hai, mai repede!

— Cred că ne-am cunoscut anul trecut, spuse Lex.... Cardevant, nu-i așa?

— Exact. Omul îl privi atent. Ah, da, îmi amintesc și eu, erai cu căpitanul Arbogast. Încercați să ne convingeți să ne alăturăm afurisitei voastre de politici defetiste, să abandonăm tot ce avem aici, ca să ajungem să ne dați voi ordine. Mi se pare că-l recunosc și pe omul de lângă tine.

Zâmbi acru și-și puse arma în holster². Toate armele noilor veniți erau acum la tovarășii săi.

— De asta ce ziceți? adăugă el, arătând spre baraj. Nu-i așa că e ceva? Acolo e rezervorul nostru!

— Și vrei să zici că noi suntem tâlharii! strigă Minty. Când voi ne-ați furat un râu întreg!

— Ooo! Când o să se umple rezervorul, o să vă lăsăm să aveți parte de scursură.

— Mult mai înainte! spuse Lex calm.

— Hei, nu crezi că vorbești fără să știi prea multe? O să dureze foarte multă vreme, ți-o spun eu.

Izbucni în râs:

— Și, după cum v-am spus, v-am ascultat toate transmisiile radio, de când ați plecat. Acum câteva minute nu se plângea doctorul vostru că vă pute canalizarea?

— Ce legătură are una cu alta? Apa o să ajungă înapoi, la noi, cu de la sine putere. Aș zice... hm!... Ei, bine, ca să fiu sigur trebuie să văd și fața cealaltă... dar nu cred că o să reziste mai mult de trei zile, în cel mai bun caz!

Cardevant clănțâni din dinți ca și cum l-ar fi lovit cineva în plex, apoi inspiră adânc, șuierat:

— Ticălos defetist și ordinar! N-am de gând să-ți mai ascult smiorcăielile!

Se întoarse spre tovarășii lui:

— Luați-i! se răsti el. Îi ducem la domnul căpitan Gomes!

Când fură împinși în fața căpitanului Gomes, Lex se simțea deja ca bolnav. Aici se depuseseră niște eforturi de necrezut. Dar fuseseră dirijate de o minte care, fără ezitări, putea fi considerată dementă.

Râul, ale cărui izvoare se găseau undeva, în munții încă neexplorați de dincolo de platou, inunda acum încet valea din spatele barajului. Se lămurise cum fusese construit. Mai întâi fuseseră ridicate părțile laterale, apoi în apa râului fuseseră aruncate grămezi de pietre mari, pe care stătuseră constructorii și ridicaseră partea de sus a secțiunii centrale, iar la sfârșit fuseseră coborâte împletiturile impermeabilizate cu frunziș și lut în această porțiune și legate rapid la locul lor. Probabil că lucraseră peste o sută de oameni, ca sclavii, ca să se poată înălța o construcție de asemenea dimensiuni într-un interval atât de scurt. Și, din păcate, în curând se va prăbuși.

Ca sclavii... Denumirea i se părea perfect adecvată lui Lex. Pe când erau mânați pe ultimele sute de metri până la platou, văzuse grupuri de bărbați și de femei, murdari și slabi, părând înfometate, trudindu-se să consolideze barajul, conduși de câte un om care țipa tot timpul la ei, dându-le ordine. Iar o dată ajunși pe platoul la marginea căruia se găsea nava – turtită ca un ou zdrobit pe o masă, își aminti el dezamăgit – deși te așteptai să vezi construcții, nu întâlneai decât niște bordeie mizerabile – din aceleași împletituri de nuiele acoperite cu lut – dispuse rânduri-rânduri, ca niște grajduri. Aerul trăsnea de mirosul dejecțiilor umane și de fum: din loc în loc vedeai oale rudimentare de lut nears, atârinate pe trepieduri deasupra focului care ardea în vetre, tot de lut.

Femei și bărbați cu fețe supte priveau cu ochii goi la intrușii ce treceau pe lângă ei, până când supraveghetorii urlau la ei să-și vadă mai departe de treabă.

În jurul navei fusese ridicat un cadru din trunchiuri de copaci de care atârnavă, în dezordine, funii. Lex apreciasse munca cerută de transportul trunchiurilor folosite la baraj remarcabilă. Dar când văzu câte trunchiuri erau aici!... Depășea orice imaginație.

Acum se introduceau forțat sub cocă bucăți mari de stâncă. Niște

oameni loveau în ele cu trunchiuri de copaci, pe care-i foloseau ca berbeci, alții apăsau pe niște pârhii lungi, din alte trunchiuri întregi de copaci, iar un copil de vreo zece ani bătea într-o cratiță de metal ritmul în care acei sărmani, ce abia se mai țineau pe picioare, trebuiau să se opintească. Era clar că încercau să ridice nava, ca să poată suda plăcile din partea de jos.

Nebunie! Nebunie curată! Lex își încleștă pumnii. Se gândise la multe lucruri neplăcute când se întreba ce-i așteaptă aici. Dar realitatea era infinit mai cumplită decât cele mai pesimiste presupuneri ale lui.

Cardevant mergea în fața lor încruntat, cu pași mari, ca un om plin de importanță. Prea îngrozită de ce vedea ca să se mai poată stăpâni, Minty exclamă, privind spre Lex:

— Lex, n-o să reușească în nici un caz să termine până la iarnă! Și dacă nu se pregătesc în nici un fel, o să...

Cardevant se răsuci pe călcâie, atât de repede că Minty nu avu nici măcar vreme să clipească, și o lovi cu palma peste față.

— O să rezistăm și iarna ce vine, tot așa de bine cum am rezistat și iarna trecută! declară el. Și dacă o să moară niște slăbănogi, nu-i nici o pagubă, s-a-nțeles?

— Îndrăznești să dai în femeia mea? strigă Aykin.

În ciuda staturii sale era foarte agil, și greutatea aparatului de radio pe care-l căra în spate părea să nu-i încetinească deloc rapiditatea mișcărilor. Pumnii lui plecaseră înainte ca Lex să poată interveni, și Cardevant se trezi brusc pe spate, cu picioarele în sus.

Dinspre partea lui nu mai era nici un pericol, dar însoțitorii... Lex aprecie instantaneu care dintre ei era cel mai dispus să facă uz de armă și se aruncă asupra lui. Lovi brațul omului exact la momentul oportun, astfel încât impulsul armei, în loc să se îndrepte spre Aykin, se pierdu sfârșind în înaltul cerului.

— Cardevant! se răsti Lex la el, continuând să-l țină de încheietura mâinii pe omul care trăsesese. Ar fi bine să ai grijă să nu ni se întâmple nimic, *s-a-nțeles*? Nu uita că noi avem peste opt sute de oameni, bine hrăniți și bine adăpostiți, pe când voi nu dispuneți decât de cel mult patru sute, care mai sunt și morți de foame!

— Defetist împutit! ripostă Cardevant, ridicându-se cu greu în picioare.

După cum remarcase deja Lex, cuvântul ăsta – „defetist” căpătase un substrat politic în toată regula.

— Bine hrăniți și bine adăpostiți, da? Da' cu setea cum stați?

Lex îl privea fără să zică nimic. Văzu că în câteva secunde furia omului se calmase, deși continua să vorbească pe același ton aspru:

— OK, poate că n-ar fi trebuit s-o lovesc pe prietena asta cu gură mare a ăstuia. Da' să știți că voi sunteți grași, frumoși și locuiți

confortabil pentru că ați renunțat la orice speranță. Pe când noi, nu! Muncim din greu să scăpăm de pe bulgărele ăsta de noroi, al dracului de greu. Și n-o să lăsăm pe nimeni și nimic să ne oprească din drum!

Căpitanul Gomes stătea sub un baldachin improvizat din niște cearșafuri, pe o buturugă care ținea loc de scaun, și se uita peste niște note, scrise pe bucăți rupte de hârtie. Era clar că oamenii ăștia habar n-aveau de planta pe care o foloseau ei ca înlocuitor, acasă. Lângă căpitan mai era un bărbat, pe care Lex își amintea că-l cunoscuse anul trecut, ofițerul secund, Probian.

— Bună treabă, Cardevant, zise Gomes, lăsându-se pe spate atunci când cei șapte captivi fură împinși în fața lui.

Era un om gras. Nu avea decât un șort pe el, și pieptul lui păros lucea de sudoare. Silueta lui contrasta izbitor cu a celor din jur.

— Deci ăștia sunt bandiții care voiau să ne dărâme nouă barajul? Să nu lase pe nimeni să demonstreze că are mai multă vlagă ca ei!

Lex și ai lui tăceau.

— Le-ai căutat în bagaje? continuă Gomes.

— Nu, sir. Mi-am zis că e mai bine să și le care ei până aici.

Gomes chicoti:

— Ei bine, atunci fă-o acum. Haide, dați-vă bagajele jos!

Își încrucișase brațele pe piept.

— Armele lor sunt la noi, domnule căpitan, spuse Cardevant, pe când cotrobăia prin bagajul lui Lex. Aveau câte una de căciulă.

— Șapte arme! Gomes ridicase din sprâncene. Și voi nu aveți decât una singură, nu? Bun! pare să fi fost o investiție rentabilă! Și un aparat de radio pe deasupra, nu-i așa, Probian?

— Da, sir.

Probian controla bagajul lui Aykin.

— Cu un acumulator în cea mai bună stare. O să ne prindă foarte bine.

— Mult mai bune o să fie armele, mormăi Gomes.

Dacă asta era părerea lui sinceră, se gândi Lex, atunci orice altă explicație despre ce se întâmplă în locul ăsta e inutilă.

— Cred că aici au materiale medicale, murmură Cardevant, care trecuse la bagajul Zanicei.

Le scoase pe toate afară: câteva tuburi cu tablete, câteva pansamente sterile, câteva instrumente, un borcan cu o cremă regenerantă și câteva alte nimicuri de care se putuse dispensa Jerode. Și...

— Ce-i asta?

Ținea în mână un borcan plin cu antialergenul sintetic al lui Bendle, cu ajutorul căruia puteau mânca liniștiți o serie de plante. Substanța arăta foarte ciudat. Era o pulbere cristalină purpuriu-vineție

cu granulație mare – o sare de mare, modificată și colorată artificial.

Toți se întorseseră, către Lex, așteptând lămuriri. După ce se gândi un moment, le spuse:

— E un antialergen. Se pune pe un pansament umed și se utilizează la tratarea inflamațiilor produse de iarba-de-foc.

Ceea ce, de altfel, era perfect adevărat, otrava din frunzele acesteia fiind similară cu substanța din cauza căreia nu puteau fi consumate direct plantele indigene.

— Poate că voi nu-i spuneți așa plantei ăsteia. E o plantă târâtoare, care pișcă atunci când o atingi. Arată ca...

— Ho! Nu vreau să aud nimic despre plantele voastre blestемate! îl întrerupse Gomes. N-o să mai rămânem aici prea mult timp, să ne facem griji din cauza lor!

Lex tăcu, ascultător.

— Acolo ce-i? îi zise brusc Probian lui Cardevant, văzându-l că scoate o pungă de plastic transparentă, plină cu frunze verzi-gălbui. Am găsit și eu una la fel.

— Eșantioane botanice! mugi Gomes, începând să râdă de propria-i glumă.

Dar, gândindu-se că, dacă tot era câte una de om, ar putea conține ceva interesant, Cardevant deschise o pungă. Se linse reflex pe buze.

— Surpriză, e mâncarea lor!

Drept răspuns, Gomes se aplecă înainte și-și puse mâinile pe masă. Însă Probian, văzând turtele de sintetizator, oftă și începu să desfacă grăbit punga pe care o ținea în mână. Turtele erau învelite în frunze de copac-de-salată, pe care le privi cu suspiciune.

— Astea pentru ce sunt? întrebă el. Să nu se usuce turtele? Nu sunt periculoase? Nu știi niciodată ce ți se poate întâmpla, dacă mănânci așa ceva!

— Nouă nu ni s-a întâmplat niciodată nimic, murmură Lex, uluit de atâta neștiință.

Probian îl privi neîncrezător și, după o clipă, aruncă toate frunzele și puse turtele pe masă. Câteva firimituri i se lipiseră pe mâini. Le linse cu poftă.

— Mai e ceva, zise Probian.

Ajunsesse la bagajul lui Baffin.

— Explozivi!

Scosese patru blocuri extrem de prețioase, recuperate din caseta de dezastru a navei lor. Încărcăturile erau proiectate pentru a scoate în afara razei de acțiune a unei explozii a sistemului de propulsie – sau a oricărui alt gen de catastrofă – un înregistrator de zbor și o baliză de semnalizare funcționând în benzi subterice special rezervate. Puterea lor explozivă era suficientă pentru a putea degaja cursul râului, chiar dacă ar fi fost astupat de un munte. Dar acum erau dezamorsate și te

puteai juca liniștit cu ele, fără nici un pericol.

Lex își reproșa tot timpul faptul că acele încărcături rămăseseră în navă până la asolizare. Fusesse așa de zăpăcit de atmosfera din ce în ce mai săracă în oxigen, îl dureau atât de tare capul pe când erau încă pe traiectoria de apropiere, încât și el, și toți ceilalți, neglijaseră să lase baliza pe orbită. Când își adusese el aminte, nu mai avusese timp să calculeze nici o traiectorie de lansare.

Explozivii fură, la rândul lor, aduși și depuși ca o ofrandă pe masa din fața căpitanului.

— Asta e tot? se interesă Gomes.

— Tot ce era interesant.

— Păcat. Totuși, nu e chiar rău. Mă întreb ce alte chestii valoroase mai au acolo la ei...

Gomes își frecă obrazul bărbos. Pe Zarathustra se obișnuia ca pilozitățile faciale să fie extirpate. Dar nu i se putea cere lui Gomes – un cosmonaut, un om al spațiului – să se conformeze obiceiurilor de pe Zarathustra.

— Opt sute de oameni bine hrăniți și perfect sănătoși, răspunse Lex.

Ce neșansă formidabilă că nu-i putuseră lua pe toți cu ei până aici, să vadă cu ochii lor! Acum își dădea seama de tot ce se întâmplase aici. Nu fusese nimeni capabil să facă niște planuri raționale pentru o ședere îndelungată – dacă nu definitivă – pe această planetă, și atunci se lăsaseră în seama lui Gomes, iar acesta, în loc să-i îndrume, începuse să dea ordine. Și, cum Gomes era cosmonaut, nu putea concepe altceva în afara ideii de a-și repara nava. Fie că-și dăduse sau nu seama că asta e imposibil, mizase totul pe această idee și depășise de mult stadiul în care ar mai fi fost în stare să renunțe. La ora asta, probabil că ideea se transformase în obsesie. Și, după toate aparențele, era chiar contagioasă. Iar cei care i se împotriviseră (și, judecând cât se bucurase Gomes când auzise de arme, erau mulți) fuseseră forțați să muncească.

Ca urmare, nu se întreprindea nimic util pentru salvarea oamenilor!

— Da, zise Gomes. Opt sute de oameni, care nu mai au nici o navă!

— De unde știi tu? ripostă Minty.

— De la voi, evident! replică Gomes. Aveam intenția să vă cerem ajutor, să cooperăm și să ne reparăm navele. Chiar dacă nu puteam parcurge tot drumul până într-o zonă civilizată, am fi putut măcar să le ridicăm pe orbită, și apoi să emitem pe benzile subterice către expedițiile de salvare care trebuie să fi fost trimise în zona noastră. Nu credeți?

Întrebarea asta fusese întoarsă pe toate fețele în așezarea de pe malul mării. Nu-i răspunse nimeni. Nu aveau cum să știe. După decolare, toate navele care evacuasera Zarathustra emisesea aproape

continuu. Dar aveau o viteză atât de mare – singura șansă de a scăpa de novă – încât probabil că semnalele erau distorsionate într-un hal fără de hal, și se confundau cu zgomotul de fond.

Și oricum, emitea și nova, în toate benzile, și radio și subeterice, cu o putere fantastică.

— Și...? zise Lex.

— Ei bine, imediat ce a venit dezghețul, ne-am montat repede antena și, ce să vezi? Sau, mai exact, ce să auzi? O femeie care se tot văicărea la microfon și zicea că nava voastră a ajuns pe fundul mării!

Gomes hohoti cinic.

— Ah, mi-ar fi plăcut să-l văd la față pe Arbogast, după tot ce mi-a zis despre asolizarea *mea*! Mare păcat că nu l-ați adus și pe el!

— Nu-l mai putem aduce, spuse Lex mohorât. S-a sinucis.

— Păi, dacă ar fi trebuit să țin piept unei șleahțe de defetiști, fără urmă de șira spinării, ca voi, cred că și eu aș fi făcut la fel! zise Gomes. Au vrut și aici câțiva să renunțe, să se simtă ca acasă... animalele! Dar am pus capăt ideilor ăstora, încă de la început. Ha! I-am pus s-o asculte pe femeia aia. Îți întorcea stomacul pe dos cu miorlăielile ei! De aia nu v-am răspuns. Nu era să lăsăm niște idioți, care-și lăsaseră nava să se rostogolească în mare, să profite ca niște paraziți de a noastră, pentru care noi am plătit și cu sudoare, și cu sânge!

— N-ați mâncat decât turtă de sintetizator? se interesă Lex.

Gomes clipi din ochi. Apoi, dându-și seama că realitatea este, oricum, evidentă, răspunse răstit:

— Bineînțeles! Suntem pe jumătate morți de foame. Și am avut și boli și degerături, dar, în ciuda tuturor necazurilor, ne continuăm treaba!

— Cum stați cu elementele-trasoare? își continuă Lex interogatoriul și, cu colțul ochiului, văzu cum Zanice începe să dea viguros din cap. N-aveți nici un doctor sau biolog pe aici, nu-i așa? Sintetizatoarele nutriționale nu trebuie folosite decât în cazuri extreme. Un om poate rămâne în viață circa doi ani dacă nu mănâncă decât turtă de sintetizator, dar, după șase luni, începe să aibă deficiențe de nutriție. Și, din clipa în care se golesc containerele, turtele nu mai au nici o valoare nutritivă, sunt apă chioară. Poți mânca în neștire, că tot mori de foame.

— Morți de foame?

Gomes părea să nu-l fi ascultat.

— Da, ne e foame tot timpul, dar de murit, n-o să murim. Și uite ce putem face noi!

Se ridică pentru prima dată în picioare, și Lex se uită atent. Gambele îi erau umflate și decolorate, iar în jurul genunchiului stâng avea înfășurată o zdreanță. Când se mișcă, șchiopăta. Dar când arătă

spre navă, avea ochi strălucitori.

— O s-o punem noi pe orbită! O să punem comunicațiile subterice în funcțiune ș-o să cerem ajutor! O să dureze ceva, da' o să reușim! Și asta o să vă folosească și vouă, defetiști afurișiți! O să trageți foloase, fără să fi contribuit cu nimic la asta!

— Dar unde ți-e docul antigravitațional? spuse Lex calm. Unde-ți sunt aparatele de sudură cu plasmă? Și unde-ți sunt electrozii de crom, de care ai nevoie? Dacă o să astupați fisurile cu lut, o să crape, la fel cum o să crape și barajul ăla al vostru.

— N-o să crape! O să ne furnizeze energie electrică! Ha... nu s-a gândit nici unul dintre voi la așa ceva?

Gomes aproape țipa.

— Acum construim turbinele și generatoarele.

— Noi am făcut generatoare eoliene, zise Lex. Am avut suficientă energie electrică toată iarna. Și nici n-am furat râul de la alții.

O clipă crezu că Gomes o să-l lovească. Nu-l îngrijora perspectiva, căpitanul era atât de lent din cauza malnutriției și atât de extenuat, încât ar fi rezistat ușor unei lovituri de la el. Dar acesta, furios, se întoarse cu spatele la ei, urlând:

— Minte! Minte! Li s-a făcut rușine de ce facem noi aici, pe când ei s-au resemnat să rămână aici pentru totdeauna! Cardevant! Probian! Luați-i pe defetiștii ăștia revoltători din fața mea. Legați-i și puneți pe cineva de pază lângă ei. Dacă-mi mai apar azi în fața ochilor, precis că fac o congestie!

— Ce să se fi întâmplat? zise Jerode pentru a douăzecea oara.

Elbing își ridică, obosit, capul.

— Doctore, trebuie să repeți întrebarea asta la nesfârșit? Mă termini! Pe o planetă necunoscută se poate întâmpla *orice*! Țasta e unul din motivele pentru care preferam să le vizitez cât mai scurt timp posibil și să mă întorc în spațiu cât mai repede.

— Iartă-mă.

Jerode se șterse pe față și se lăsă să cadă pe un scaun. Privi din nou la aparatul de radio, care tăcea cu obstinație.

— Nu e posibil să li se fi defectat antena, sau ceva de genul ăsta?

— M-ai mai întrebat deja și asta, murmură iritat Elbing și se aplecă să-și frece piciorul amputat.

Dar peste o clipă adăugă:

— Te rog să mă scuți.

Și își desfăcu proteza de lemn, punând-o pe masă.

— Iar ți s-a iritat? întrebă Jerode, amintindu-și brusc de responsabilitățile lui de doctor.

— Ce? Ah, nu... nici vorbă. Pielea se întărește frumos. Ai făcut o treabă formidabilă, ținând cont că n-ai auzit de amputări din cauza degerăturilor decât din cărți. Nu, e mai degrabă un fel de mâncărime.

Elbing zâmbi amar:

— Nu o mâncărime adevărată, una psihologică. Pentru că am ajuns în halul ăsta, nu mă mai pot plimba de colo-colo când sunt agitat. Cloncănitul lemnului ăstuia mă scoate din minți.

Jerode se forță să chicotească scurt în loc de răspuns și continuă să stea cu ochii ațintiți la aparatul de radio, de parcă ar fi vrut să-l facă să prindă viață printr-un efort de voință.

— Doctore?

Prin perdeaua ce acoperea ușa se auzea o voce ezitantă de femeie. Recunoscând-o, Jerode tresări.

— Da, Delvia. Sunt aici.

Își făcu apariția ca un animal sfios, strecurându-se pe ușă și privind cu un gest reflex peste umăr. Era trasă la față, încordată și avea

picioarele pline de iritații maronii făcute de iarba-de-foc, până pe pulpe. I-o pusese cineva sub pătură. Nu descoperiseră cine.

— Am venit... am venit să te rog să-mi acorzi azil, zise ea, străduindu-se să vorbească pe un ton nonșalant. Doctore, nu mai pot rămâne încă o noapte în clădirea aia. Parcă e un spital de nebuni.

— Delvia, nu cumva te gândești să te muți în clădirea bărbaților? spuse Elbing tărăgănat. Ai fi binevenită acolo!

— Elbing! se răsti Jerode.

Ridicându-se în picioare, se uită la Delvia.

— Te doare, nu-i așa?

— Din când în când.

Se strâmbă și își ridică un picior, începând să se frece pe el.

— Și mai sunt și petele astea tâmpite.

— Amețeli?

— Nu... cam de pe la prânz n-am mai avut.

— Te-a ajutat cu ceva unguentul?

— Da, bineînțeles. Foarte mult. Dar am încasat o doză al dracului de masivă.

— Să fii convinsă. N-a mai avut nimeni parte de atâta. Și când mă gândesc că a fost ceva deliberat!

Jerode își încleștă pumnii.

— Ce n-aș da să aflu cine a făcut-o!

— Nu-ți pierde timpul de pomană. Chiar și cele care n-au făcut-o cu mâna lor, tot s-au uitat liniștite cum mi-o face cineva. Ce bine ar fi fost s-o fi lăsat pe Naline în grija lor tandră. Și-ar fi dat seama repede că nu e genul de copil pe care și-l închipuiau ele.

Vocea ei era plină de amărăciune.

— Ea cum se mai simte?

— Până dimineață o s-o țin tot sedată, spuse Jerode. Vreau să se mai întremeze puțin înainte de a afla că și-a pierdut, practic, un ochi.

— Dar cu cealaltă pacientă a dumitale cum e? interveni Elbing. Mă refer la Ornella.

— Ah, despre Ornella îți pot spune eu destule! exclamă Delvia. Probabil că s-a repus în circulație și... Nu, nu trebuie să vorbesc așa!

Bătu cu piciorul în podea.

— Doctore, ai vreun tratament cu care să împiedici pe cineva să ajungă o ticăloasă vindicativă? Pentru că în curând asta o să fiu, și nu vreau. Dar pur și simplu nu mă pot stăpâni, pentru că sunt împunsă tot timpul. Deși știu că nici ele nu se pot stăpâni să nu facă asta.

Elbing o studia gânditor, înainte ca Jerode să poată zice ceva, exclamă:

— Hei, Del! Da știi că ești plină de surprize?

— Așa să fie?

Se mișcă țeapănă, se așează pe scaunul de pe care se ridicase Jerode

și își încrucișă picioarele, ca să-și poată freca din nou inflamațiile.

— Nu știu decât că am ajuns să mă simt ca o străină față de mine însămi. Doctore, poți să-mi dai un pat în infirmerie sau ceva de genul asta? Am mare nevoie de un pic de odihnă.

Elbing scoase o exclamație trădând nemulțumire.

— Și tu? sări Delvia. Crezi că Naline a încercat să se sinucidă din cauza mea? Nu-i nevoie să-mi răspunzi, ți se vede pe față. Dar spune-mi un lucru!

Vorbea din ce în ce mai înfierbântată:

— Cum îți explici că a luat o armă despre care știa perfect că nu e încărcată? Mai erau alte trei acolo, încărcate ochi! Le încărcasem sub ochii ei!

— Nu știu, zise Elbing mohorât, decât că nu-mi place să i se întâmple ceva rău unui copil, indiferent din ce cauză.

— Tu...!

Dar, extenuată, Delvia abandonează orice replică. Privi spre Jerode, cu umerii căzuți:

— Vezi doctore? Asta e genul de atitudine în fața căreia nu mai ai nici un argument. Cred că și, asistentele medicale gândesc la fel, așa că ideea mea de a dormi în infirmerie nu e prea bună. Poate că ar fi mai bine să mă duc undeva, afară, sub cerul liber. Trebuie să mă odihnesc cumva, altfel mă prăbușesc.

Dădu să se ridice. Jerode o opri, apăsând-o cu mâna pe umăr.

— Stai puțin aici, îi zise el. Până găsesc o soluție. Și tu, Elbing, să taci din gură. Sunt convins că Delvia spune adevărul, așa că, dacă ai chef de discuții, cu mine trebuie să te cerți, însă și tu trebuie să fii îngăduitoare cu el, Del. Lex nu ne-a mai chemat de la prânz și suntem foarte îngrijorați.

Se auzi o bufnitură pe acoperiș și tresăriră toți. Apoi se liniștiră, privindu-se parcă rușinați de propria lor nervozitate. Probabil fusese o pasăre-pescar, care se ușurase. Se obișnuiseră deplin cu prezența oamenilor, ba chiar unele începuseră să le fie de un oarecare folos, ciugulind din gunoaie. Dar trebuiau să termine repede cu asta, pentru că, altfel, probabil că în curând vor începe să fure de la bucătării.

— N-ar fi trebuit să insiste atât să plece, zise Jerode, vorbind mai mult cu sine însuși. Dacă-l pierdem, suntem...

Își dădu seama că vorbește cu voce tare și că nu e singur, și tăcu brusc. Dar Delvia ascultase atent:

— Doctore, cu Lex e ceva foarte deosebit, nu-i așa? spuse ea aplecându-se spre față. Ce anume? Am observat și eu ceva!

— Ei...!

Jerode își trecu limba peste buze.

— Ei bine, doar e cel mai inteligent și mai capabil dintre tinerii care sunt cu noi, nu crezi? E-n stare să rezolve cele mai multe

probleme parcă din instinct!

— Să fie vorba doar de instincte? murmură Delvia.

Jerode, ca să-i abată atenția, își frecă palmele și zise brusc, aparent preocupat:

— Nu-mi place deloc cum arată încă iritațiile tale. Hai cu mine la infirmerie să-ți mai dau niște unguent și să vedem dacă nu-ți pot face rost de un pat acolo. Elbing, poți să mai rămâi puțin lângă aparat? O să trimit imediat pe cineva să te schimbe.

Cosmonautul dădu din cap. Întorcându-se spre aparatul de radio, acționă plictisit comutatorul principal, să fie sigur. Dar nu era vorba de o pană de curent.

Lex și însoțitorii lui fuseseră duși într-un fel de fundătură despicată printre stâncile de la marginea platoului, la o oarecare distanță de navă și de bordeiele nenorocite în care locuiau oamenii. Era clar că, cel puțin în parte, fuseseră izolați pentru ca oamenii de aici să nu-i vadă și să nu le compare înfățișarea cu halul de înfometare și de slăbiciune în care se găseau ei înșiși.

Se simțise și mai îngrozit când apăruseră lanțurile cu cătușe, cu care fuseseră legați. Astea nu făceau parte din echipamentul standard al unei nave și, cu certitudine, nici nu fuseseră aduse la bord în timpul pregătirilor pentru evacuare. Deci fuseseră făcute aici! Cum puteai aprecia o situație în care asemenea lucruri erau considerate ca fiind mai importante decât hrana, hainele, casele? Un mic grup își impusese o hotărâre fanatică și îi conducea pe ceilalți utilizând niște metode de neconceput pe nici o planetă, a lumii civilizate, pe care omenirea le abandonase de mii de ani. De unde oare luase Gomes ideea cătușelor, unde oare o găsisese?

Ca și cum lanțurile nu ar fi fost de ajuns, lângă ei stătea un paznic înarmat. Până la apusul soarelui fusese unul dintre cei care îi capturaseră, stătea în vârful unei stânci și-i privea amenințător. Apoi fusese înlocuit de un bărbat tânăr, cu păr aspru, care avea un dinte lipsă în față. Acesta pusese lângă el o lanternă care-i lumina în plin. Nu li se adusese mâncare, nici apă, nici sacii lor de dormit.

— O să ne lăsați să dormim așa, sub cerul liber? îl întrebă Baffin pe noul lor paznic.

— Nu aveți de îndurat nimic în plus față de noi! îi răspunse omul, răstit. Și, pe aici, nu e prea sănătos să umbli cu tot felul de văicăreli, că tot nu obții nimic! S-a-nțeles?

În ultimele ore, Lex fusese atât de necăjit că nu scosese aproape nici o vorbă. Dar se gândise mult. Acum, sesizând niște inflexiuni ciudate în tonul noului lor paznic, deveni alert.

— Probabil că are dreptate, îi spuse el lui Baffin pe un ton indiferent. Gomes îi face pe oameniiăștia să sufere în mod deliberat,

probabil că speră că cei mai mulți dintre ei vor muri, dar el, împreună cu câțiva, vor reuși să se întoarcă în lumea civilizată.

— Dar, și cu foarte puțini oameni la bord – Baffin se prinsese imediat în jocul lui Lex – nava aia n-o să zboare niciodată fără reparații serioase, care nu se pot face doar cu niște prăpădite de scule manuale.

— Exact, zise Lex.

Ceilalți se apropiară unul de altul, zăngănindu-și lanțurile și se pregăteau să intre în discuție.

— Ceea ce înseamnă că...

— Gura! Nu vreau să aud nimic din vorbăria voastră defetistă! strigă paznicul.

Se conformară, privindu-se cu subînțeles. Se apropia lumina unei alte lanterne, și, din modul în care se mișca, puteai deduce că se află în mâna unui om care șchiopăta. O clipă mai târziu paznicul sări în picioare.

— Bună seara, domnule căpitan, spuse el respectuos.

Răspunsul mormăit al lui Gomes se auzi cu o clipă înainte de a-l putea vedea și ei. Era însoțit de Probian și de Cardevant.

— Așa-i mai bine, zise el satisfăcut. Peste o zi sau două s-ar putea să fie chiar doritori să muncească, dacă vor să mănânce ceva. Nu ne-ar strica niște bărbați sănătoși și solizi. Și femeile or să ne fie utile, ale noastre au ajuns cam osoase.

— Am impresia c-o să mai punem mâna pe câțiva, când o să sosească expediția de salvare trimisă în căutarea ăstora, zise Cardevant rânjind. Să vadă de ce nu a început râul să curgă din nou!

— Ți-am spus deja, îi răspunse Lex. O să înceapă să curgă când o să se rupă barajul, în cel mult trei zile!

— Gura!

Paznicul își îndreptă arma spre el cu un gest smucit.

Gomes îl privi aprobator.

— Așa trebuie să vorbești cu ăștia, Hosper. Noapte bună. O să trec pe aici în zori, să văd cum s-au distrat peste noapte.

— Noapte bună, sir.

Dinspre Zanice se auzi clănțănit de dinți. Aggereth se dădu mai aproape de ea și-i puse un braț încătușat pe după umeri. Lex așteptă până când dispăru orice zgomot de pași, după care i se adresă din nou paznicului:

— Ei bine, Hosper, nu avem dreptate?

Paznicul privi nervos de mai multe ori în jur. Ceilalți se încordară, crezând că omul înnebunise brusc. Dar Hosper se aplecă spre ei, punându-și arma lângă el.

— Bineînțeles că voi aveți dreptate! Maniacul ăla și echipajul lui ne-au transformat pe toți în sclavi. De ce credeți că am găsit așa de

repede lanțuri să vă legăm? Lanțuri, biciuri, arme... asta e limba pe care o vorbim noi aici zi de zi! Eu nu m-am dat de partea lor decât... ei bine, pentru că am o fată. Ei îi e ceva mai ușor dacă eu sunt unul dintre... dintre boși. Dar noi doi am făcut absolut tot ce puteam face noi doi, singuri. Dacă nu ne ajută cineva, suntem pierduți!

— Cum au reușit să vă încalece în halul ăsta? Întrebă Aykin.

— Tu cum crezi? ripostă Hosper. În afara echipajului de cosmonauți, nu s-a găsit nimeni în stare să preia conducerea. Când am asolizat, eram pe jumătate nebuni, disperați, înfometati. Când a apărut expediția voastră, astă toamnă, am crezut c-o să fie mai bine, că avem pe cineva să ne ajute. Dar a venit brusc iarna și nu s-a mai putut face nimic. Singurul nostru adăpost era nava. Am început să ducem lipsă de energie electrică. Chiar dacă dormeam înghesuiți câte șase sau câte opt laolaltă, să ne mai încălzim, tot au murit oameni degerați. A fost mai rău ca-n iad. Gomes și oamenii lui dădeau ordine și impuneau ascultare cu arma-n mână, deoarece spiritele erau foarte încinse. Și au dat afară doi bărbați – singurii doi oameni care aveau, într-adevăr, vlagă în ei – să moară în frig și-n zăpadă.

Vocea omului începuse să tremure.

— Nu știu dacă eu am fost isteț sau laș pur și simplu. Eu nu sunt cosmonaut, eram administratorul navei, mai mult om de afaceri. Dar mi-am dat seama repede încotro bate vântul și m-am dat de partea lor. Îmi era așa de rușine... Totuși, așa am putut s-o ajut un pic pe Jesset. Fata mea.

Înghiți cu greutate în sec și se luptă să-și recapete controlul.

— Înapoi la Epocile Întunecate în numai câteva luni! murmură Lodette sumbru. Până acum nu mi-am dat seama nici o clipă cât de norocoși am fost noi.

— Ei bine, acum puteți să vedeți pe viu, insistă Hosper. Trebuie să scăpăm de aici, s-o luăm pe râu în jos până la ai voștri, să le spunem și să-i aducem aici, să scăpăm de Gomes, și de Cardevant, și de cei de teapa lor.

Linște mormântală. În cele din urmă Lex zise:

— Legat de asta, sunt două probleme, în primul rând, nu aveam decât exact șapte arme. Le-am luat pe toate cu noi. Pe coastă nu e nevoie de ele, ca aici.

— Ah, nu!

Hosper își mușca buzele. Apoi continuă cu înflăcărare:

— Dar sunteți opt sute de oameni, sănătoși și puternici, pe când aici nu mai sunt decât niște schelete ambulante. Nimeni n-o să-i țină partea lui Gomes... doar vreo douăzeci!

— Dar cu armele... zise Aykin încet. Aveți multe?

— Tot câte aveți și voi, spuse Hosper mohorât. Șapte.

— N-am putea ajunge la un aparat de radio? se interesă Lex.

— Nici o șansă. Gomes și camarazii lui locuiesc în navă. Și nu e nici un aparat de radio afară, ar fi prea periculos pentru ei. Cineva a încercat să ia legătura cu voi, dar l-au prins, și Gomes a pus să fie biciuit până a leșinat.

Lui Hosper i se frânse o clipă glasul, apoi continuă:

— Toate armele stau în navă. Cu excepția ăsteia și a celei de la Probian. El e de gardă la „cuiburi”. Așa le zicem noi bordeielor în care dorm oamenii.

— Totuși tu ai ceva în cap, insistă Lex.

— Nu prea mare lucru...

Hosper se apropie și mai mult de ei.

— Uite ce e. Am cerut să fiu eu primul schimb de pază la voi. Și o să mă schimb Jesset. Gomes are încredere și în ea, și în mine. Sunt puțini oamenii pe care crede el că se poate baza, și, din cauza voastră, a fost nevoie să se dubleze gărzile. Când o să vină Jesset, o să vă ardem lanțurile cu arma. Cheile sunt la Cardevant, doarme cu ele. Și poate că vom putea să-l doborâm pe cel care păzește „cuiburile” – acum e Probian, v-am zis, și nu știu cine-l schimbă, trebuia să-l schimb eu, dar m-am oferit să vin aici. Mă gândeam că, după ce sunteți liberi, să-i sculăm pe toți ceilalți și să năvălim peste Gomes, dar nu e posibil să facem asta înainte să audă ei și să pună mâna pe arme.

— Nu, nici nu se pune problema, încuviință Lex. Dar restul nu-i rău. Ți-aș propune să ne strecurăm până la o anumită distanță pe râu în jos și să ne ascundem. După aia eu o să mă întorc și o să sparg barajul. E o bagatelă, nu-i nevoie de explozivi. Și după aia... știm drumul. N-o să ne ajungă nimeni din urmă până pe coastă.

— Noaptea? zise Baffin cu îndoială în glas.

— Trebuie, răspunse Minty. Nu avem altă soluție, nu-i așa, Lex?

Se auzi zgomotul unei pietre ce se mișcase de la locul ei. Se încordară toți, privind în beznă. Dar Hosper șopti sigur pe el:

— E Jesset! I-am recunoscut pașii.

Prizonierii se relaxară. Erau țepeni din cauza orelor de așteptare și obosiți. În plus, aici, pe platou, noaptea, era mult mai frig decât pe țărmul mării. Se uitară curioși la fata care apăruse lângă Hosper în lumina lanternei. Era o ființă cu o siluetă felină, cu față feciorelnică, cu păr negru tuns scurt și ochi mari, negri și strălucitori. Era foarte slabă, și, sub sâni mici, i se vedeau coastele. Nu avea pe ea decât o pereche de pantaloni scurți, jerpeliți.

Hosper o împinse în față și-i explică grăbit că Lex fusese de acord cu planul lor. Acum trebuia să le taie lanțurile și să-l doboare pe paznicul de la adăposturile muncitorilor.

Jeset zâmbi, arătându-și dinții ascuțiți, ca de animal tânăr:

— Ce crezi că am făcut eu în ultima jumătate de oră? Nu ți-ai dat seama că am întârziat? Și ce crezi că s-a întâmplat cu bluza mea?

Dădu la vedere mâna dreaptă, pe care până atunci și-o ținuse la spate și, o dată cu ea, o armă.

— N-am avut cum să vorbesc cu tine despre asta, îi zise ea lui Hosper. Dar mi s-a părut că e mai bine așa. Pe Probian trebuia să-l schimbe Cardevant, așa că m-am dus la el. Evident, a trebuit să mă culc cu el. Dar a meritat, în noaptea asta n-o să ne mai dea nici o bătaie de cap.

— Ce i-ai făcut? o întrebă Hosper cu glas stins.

— L-am strâns de gât. Doar cât să leșine, adăugă ea repede, ca o scuză. După aia l-am legat cu fâșii din bluza mea și i-am astupat și gura cu o bucată mare. Dar poate că tot o să reușească să se desfacă, așa că mai bine să nu mai pierdem timpul. Tu ia-o din partea asta, eu de dincolo.

Mai mult decât impresionați de ferocitatea acestei tinere femei cu înfățișare nevinovată, prizonierii își mișcară cu grijă lanțurile, încercând să nu facă nici un zgomot, pentru ca cei doi să le taie cu cât mai puține impulsuri.

La lumina stelelor, platoul li se părea cel puțin straniu. Se strecurau cu grijă, temându-se la fiecare pas să nu audă vreo mișcare în navă, să nu vadă vreo lanternă sau vreo armă îndreptată spre ei. Dar Hosper și Jesset îi asiguraseră că atât Gomes cât și ceilalți sunt într-o stare de toropeală adâncă – se pare că nici măcar ei nu mai aveau alte resurse în afara voinței de a continua – așa că ajunseră la râu fără nici un fel de probleme. La baraj nu era nici un paznic.

— Rămân aici, le spuse Lex, dându-se în lături. Coborâți vreo doi kilometri, până ce-o să vedeți un luminiș pe malul stâng. Mai ții minte unde e, Baffin? Vara trecută am făcut acolo un popas, pe când veneam înapoi. Am observat că nici acum nu e vegetație prea multă acolo.

Baffin dădu din cap.

— Așteptați acolo până ce auziți că se sparge barajul, după aceea porniți la drum. Eu o să vă ajung în cel mult șapte minute. Înaintați cât puteți mai repede, eu o să vă prind oricum din urmă. Sper să punem cam doi kilometri între noi și urmăritori și să păstrăm distanța asta până ce ajungem la țarm. Astfel încât nici măcar să nu ne poată zări vreunul, nu să ajungă să tragă spre noi. Drumul o să fie greu. Mi-e teamă că o să bem apă din râu, filtrată prin haine și n-o să mâncăm decât frunze de copac-de-sală, când îl găsim. Dar sunt convins că o s-o scoatem la capăt.

La lumina lanternei, al cărei fascicul era acum aproape tot atât de subțire ca un creion, văzu îngrijorare pe fața Lodettei. O prinse protector cu mâna de umăr.

— Nu mai fă mutra asta atât de nenorocită! Tu ești oricum mai plinuță decât ceilalți, așa că o să rezști cel mai bine. Bine? Hosper, vrei te rog, să-mi dai arma ta?

Hosper i-o întinse. Păru că vrea să-i mai spună ceva, apoi se răzgândi. Dispăru împreună cu ceilalți în beznă.

Lex rămase o vreme pe loc, să se asigure că vederea i se adaptase complet la întuneric. Vederea lui în infraroșu fusese îmbunătățită artificial, așa că acum putea să se descurce în întuneric mult mai bine decât un om normal. Dar adaptarea completă dura cam cinci minute după ce privea orice urmă de lumină artificială, cât de mică. Se depărtă în liniște de malul râului și se adăposti în spatele unor stânci, de unde putea cerceta și fața barajului pe care nu o văzuse până atunci.

Despre șansele pe care le aveau ei să ajungă pe coastă, nu era tocmai sigur. Dacă ar fi putut măcar să facă rost de ceva mâncare și de vreun vas cu apă... Dar proviziile erau tot atât de păzite ca și armele. Hosper le spusese că fuseseră atâtea încercări de furturi, încât, în cele din urmă, Gomes decretase pedeapsa cu moartea pentru asemenea delikte. Și nimeni nu se îndoaia că va trece și la fapte.

Lex se simțea copleșit de enormitatea forțelor împotriva cărora lupta. Până acum nu auzise de oameni care, din disperare, reveniseră la primitivism, decât din cărți. O idee care-i fusese predată la un curs oarecare, fără precedent în istoria recentă. Acum însă o văzuse ca realitate crudă și-l îngrozise. Și pe coastă s-ar fi putut întâmpla același lucru. În loc de adunări și discuții, Arbogast promulgând noi și noi decrete, despre ziua de lucru obligatorie de cincisprezece ore pentru a putea primi o bucată de turtă, oameni recalcitranți biciuiți la cel mai mic protest...

Fără să vrea, atunci când se gândi la recalcitranți, în minte îi apărură figura Delviei.

Le lăsase destul timp celorlalți. Zărea apa din spatele barajului – era încă puțin mai caldă decât solul – ca și cum ar fi fost niște cărbuni arzând mocnit, ascunși sub un strat de cenușă. Ochi cu grijă, sprijinindu-și cotul pe stâncă, și trase – un singur impuls, exact în punctul pe care-l simțise ca fiind cel mai slab.

Nu mai așteptă să vadă ce se întâmplă. Știa că nu greșise. Se întoarse și începu să fugă pe albie-n jos, cu câțiva pași în fața unui firicel de apă.

Lutul cu care fuseseră acoperite împletiturile de nuiele fusese spălat. Cel care fusese aruncat peste pietrele de la bază se impregna cu apă, devenea alunecos și începea să acționeze pe post de lubrifiant. Cronometrând în minte procesul de distrugere, Lex fugea ca un cerb, fără să se uite înapoi. Patru minute de sprinturi și sărituri. Cinci. Presiunea apei îndoia acum din ce în ce mai tare împletiturile, le scotea de pe stâlpi.

Șase minute... Lex se năpusti afară din albie, pe mal, zdrobind la întâmplare plante necunoscute, sperând din toată inima să nu dea peste vreo tufă de iarbă-de-foc. Primele valuri ale viiturii purtau cu ele împletituri rupte, bețe, frunziș și fel de fel de alte resturi. Pietrele, izbite una de alta, gemeau ca niște animale rănite. Deasupra cascadelor se înălțau nori de picături fine de apă, pe măsură ce râul își relua în primire cu furie vechiul lui curs.

De pe înălțimile din spate se înălța un fel de murmur. Încercă să-și încordeze auzul și să-și dea seama dacă erau cumva țipete omenești, dar nu reuși și nu avea timp de pierdut. Mergând ca pe o altă lume, în care totul se vedea ca prin ceață, în care solul era gri-închis și apa gri-deschis, începu să-și croiască drum prin vegetația de pe mal.

Încă două minute și-i prinse și pe ceilalți din urmă. Nu mai avansaseră prea mult din locul în care le spusese el să aștepte trecerea viiturii. Le ignoră felicitările, își închise ochii să nu vadă cumva lumina lanternei și se strecură printre ei, ca să ajungă în frunte.

— Țineți lumina aia departe de mine, le ceru el. Am vederea

complet adaptată la întineric și așa trebuie să-mi rămână, până în zori. Nu contează cât zgomot facem, nu contează decât să mergem cât mai repede. Lodette, uită-te după iarbă-de-foc. Jesset, dă-i arma ta lui Baffin. Cu excepția mea, el e singurul care a mai făcut drumul cu râul curgând și o să poată să fie ceva mai atent la alte pericole. Să mergem!

Se aruncă înainte.

Însă câteva minute mai târziu din spate începu să se audă gălăgie. Acum, că râul curgea aproape normal, se auzeau clar strigăte puternice, deși nu se puteau distinge încă cuvinte. Din spate, Hosper strigă, la rândul lui, că văzuse un impuls de armă.

— Mergeți mai repede! răspunse Lex laconic.

Spera din toată inima că Gomes nu va fi atât de aiurit încât să le ceara oamenilor lui să-și croiască drum prin vegetație cu ajutorul armelor. Bateriile ar fi repede secătuite, dar urmăritorii ar avea avantajul unei viteze sporite, care se putea dovedi decisiv. În fond, lor nu le trebuia decât să ajungă să-i aibă pe fugari în bătaia armelor, ca să-i doboare pe toți.

Înaintau așa de repede încât drumul deveni un fel de coșmar, în care ramuri se arcuiau și-i izbeau peste față și peste picioare, frunze tari le tăiau pielea sau îi urzicau, și animale – infinit mai îngrijorătoare, pentru că nu le vedeau – se strecurau pe lângă ei, lipite de pământ. Gâturile li se uscaseră, piepturile îi dureau, respirau gâfâit și, din spate, zgomotul făcut de urmăritori se auzea din ce în ce mai tare.

— Lex! strigă Jesset alarmată. Au început să folosească armele ca să-și deschidă calea!

În loc de răspuns, el începu să meargă încă și mai repede, dar știa că nu asta e soluția. Nu se punea problema să folosească și ei armele ca să-și taie o potecă – nu aveau decât două, nici măcar complet încărcate – pentru că urmăritorii ar fi ajuns, la rândul lor, la poteca aceea și ar fi folosit-o și ei, de-a gata.

— Au, au, *auu!*

Fusese un țipăt de spaimă, dar stăpânirea de sine a omului îl transformase într-un geamăt. Suna însă ca o sentință de condamnare la moarte. Lex se răsuci pe călcâie, amintindu-și că trebuie să închidă ochii.

— Ce este?

— Îmi pare rău, Lex.

Aggereth făcea eforturi să vorbească normal, luptându-se cu durerea.

— Glezna mea. Am călcat într-o groapă. Totuși cred că pot merge mai departe.

— Zanice! ceru Lex. Repede, vezi ce are!

O scurtă pauză, timp în care femeia palpa rana.

— E grav, spuse ea oftând. O întindere serioasă, mușchiul e rupt. O să fie foarte dureros, Aggereth.

— Mă doare deja destul, recunosc el printre dinții încleștați.

Ce era de făcut? Nu-l puteau abandona. Dar nici nu-l puteau căra în spinare, dacă voiau să înainteze la fel de repede... O adevărată catastrofă!

Și totuși...! Lex își deschise ochii mari și privi vegetația din jur. Își reamintea vag de ceva. Tufele astea! Tufele astea semănând cu un asparagus, pline de inflorescențe!

— Zanice, poți face ceva pentru el pe loc? Întrebă Lex.

— Îl pot bandaja strâns. O să poată să meargă șontăcând. Poate rupem o creangă mai groasă, drept baston.

Unde era? Lex se mișca în dreapta și-n stânga, dând la o parte plantele mai înalte, ca să poată să vadă solul. Era acoperit de un fel de mușchi, formând un covor spongios, și detaliile nu puteau fi distinse decât foarte greu. Aproape se hotărâse să folosească lanterna și să-și sacrifice, pe moment, adaptarea ochilor, când fluieră uimit. Era unul enorm! Aproape trei metri în diametru, *sub* covorul de mușchi, dar totuși vizibil, pentru că era o idee mai cald decât solul. Și nu numai unul, ci încă unul și încă unul, ca niște semne de boală a pământului.

Vorbi spre ceilalți, străduindu-se din greu să-și ascundă ușurarea din glas:

— Bine că ți-ai ales măcar loc bun să te accidentezi, Aggereth! Baffin, ia uită-te aici.

Închise ochii și Baffin se apropie cu lanterna în mână.

— Dar sunt cinci, șase... Oare câți dracu' sunt?

— Destui! zise răstit Lex. Aykin! Ia-l pe Aggereth și du-l peste râu...

— Aici? exclamă Baffin.

— Da, aici! Luați o prăjină să sondați fundul și fiți foarte atenți unde puneți picioarele. Asigurați-vă că pe malul celălalt nu sunt alți monștri din ăștia și depărtați-vă vreo câteva sute de metri. Zanice, îi legi glezna dincolo. Hai, dați-i drumul! Toți! Rămâneți pe loc și ne așteptați, pe Baffin și pe mine.

— Ce-ai de gând să faci? Întrebă Hosper.

— O să vezi.

Ceilalți îl ascultară, fără alte întrebări. Imediat ce îi văzu în siguranță, pe celălalt mal, Lex începu să rupă ramuri și să le arunce pe jos, ca să acopere și mai bine gurile monștrilor. Baffin făcu întocmai ca el.

— Destul, spuse Lex în cele din urmă. Flăcăii se apropie. O să ardem nițel vegetația, să creadă că am început să intrăm în panică. Și apoi o luăm și noi în jos.

Armele urmăritorilor aruncau impuls după impuls, din ce în ce mai

aproape. În tăcere, ținându-și respirația de încordare, Lex și cu Baffin îi văzură apărând în capul falsei poteci pe care o deschisese războinicii propriile lor arme. Se opriseră nesiguri și priveau nedumeriți.

— Mergeți înainte, dobitocilor! urlă cineva – Cardevant, cu voce încă răgușită din cauza „drăgălășeniei” pe care i-o arătase Jesset. Ați uitat că noi avem douăsprezece arme, și ei nu au decât două?

Lex se întoarse și trimise un impuls scurt spre un punct situat undeva, la vreo sută de metri mai jos, pe malul pe care se aflau ei.

— Uite-i! urlă Cardevant și urmăritorii se năpustiră înainte.

Dar, sub picioarele lor, solul păru să se deschidă, flămând. Patru... cinci... șase dintre ei dispărură până la brâu. Cei aflați imediat în spatele lor se opriră brusc și începură să țipe. Cei căzuți în capcane urlau de spaima morții. Dinspre râu se auzi un bolborosit – unul dintre carnivore înghițea apa de care avea nevoie pentru digestie.

Cei scăpați trăgeau de brațele captivilor, dar nu reușeau să-i clinească. Dăduseră la o parte crengile pe care le aruncaseră ei pe jos pentru camuflaj și începuseră să tragă în îngrozitorii saci negri. Unul dintre cei smulși astfel își pierduse un picior din cauza fasciculului armei care-l eliberase. Altul fusese regurgitat de animalul intrat în agonie, dar era deja mort.

— Nu... nu mai pot suporta să mă uit, șopti Baffin, alb la față ca un mort.

— Nici eu, zise Lex.

Cu un rânjet ca de călău pe buze, se întoarse și-l conduse pe Baffin către ceilalți, pe celălalt mal.

În curând gemete și țipete se estompară undeva, în urmă.

— Am fost un tâmpit, spuse Cheffy cu amărăciune. Am considerat că dacă echipa lui Lex n-a mai luat legătura cu noi, nici n-o să reușească să dea drumul la apă, pe râu. Așa că azi-noapte, când a venit viitura, ne-a luat o mulțime de scule, de țevi și de alte lucruri gata pregătite, la care muncisem din greu și pe care le lăsasem în albie.

— Nu se mai poate face nimic, spuse Jerode, aruncând o privire în jurul mesei comitetului. Cel puțin revenirea apei i-a mai potolit nițel pe pescuitorii noștri în apă tulbure.

— Te referi la mine? zise Ornella, de la celălalt capăt al mesei.

Deși era convins că face o prostie, cedase rugămintilor ei de a participa și ea la întâlnirea comitetului. Părase să-și fi revenit după căderile ei nervoase, dar, până acum, contribuția ei la discuții fusese total neconstructivă, și, pe deasupra, avea tendința să considere orice remarcă, drept o insultă personală.

— Te referi la mine? repetă ea mai tare, atunci când încercară să o ignore. Sau de fapt speră că, dacă a venit apa, oamenii n-or să mai facă ce trebuie făcut pentru Naline?

— Despre Naline am spus tot ce aveam de spus, o dată pentru totdeauna, i-o tăie Jerode scurt. Acum discutăm cu totul alte probleme. Deci, după cum vă spuneam: o serie de oameni cer să se întrunească o adunare generală, să discutăm despre revenirea apei și despre dispariția lui Lex și a echipei lui.

Fritch trânti cu palma în masă.

— În curând n-o să mai facem nimic decât să ne certăm, în loc să ne vedem de treabă! Mă opun.

— Mi-e teamă că de data asta nu prea contează dacă *noi* suntem sau nu de acord, spuse Aldric. Aceste câteva zile fără apă, efectele psihologice ale vremii închise și tot restul... Se pare că oamenii au început să se lămurească nițel că nu avem în fața noastră doar ceva muncă mai dură, ci o întreprind *viață* al dracului de dură. Și, mulți, au început să fiarbă. Câțiva dintre cei mai buni lucrători ai mei abia-și mai vorbesc. Cred că trebuie să găsim ceva ca oamenii să-și mai

descarce presiunea acumulată, doctore.

Urmă o pauză, după care Bendle zise:

— Ce să se fi întâmplat cu echipa lui Lex? Să fi fost surprinși de ape? Asta dacă blocajul de pe râu s-a năruit de la sine, evident.

— Nu, mormăi Aldric. Dacă ar fi fost prinși de ape atunci când n-au mai luat legătura cu noi, viitura ar fi trebuit să ajungă aici într-o oră, cel mult două, adică pe înserat, și nu în puterea nopții. E mult mai probabil să li se fi defectat aparatul de radio sau să-și fi scurtcircuitat acumulatorul.

— Nu e oare o adevărată rușine că nu l-am obligat pe Lex să o ia pe Delvia cu el? zise Ornella. Asta ar fi fost o soluție perfectă.

— Cred că aş prefera să te duci la plimbare! se răsti Fritch la ea. Nu vezi că ai început să ne calci pe nervi?

Ornella se năpusti la arhitect de parcă ar fi vrut să-l facă fărâme:

— Ah, dar nici nu mă surprinde, Fritch, că o preferi pe Delvia! Cred că și tu ești unul dintre clienții ei, n-am dreptate? Și cum o s-o plătești? O să-i construiești un mic bordel?

— Taci din gură, Ornella! se răsti și Cheffy.

Jerode începu să bată cu mâna în masă în timp ce toți ceilalți se porniseră să vorbească simultan. Ornella țâșni în picioare, își propti pumnii pe masă și se aplecă înainte, cu ochii în flăcări:

— N-o să mă reduceți la tăcere! exclamă ea. M-am săturat să ascult vorbăria voastră chioară! Toate mizeriile de genul „trebuie să găsim ceva ca oamenii să-și mai descarce presiunea” și „ce să se fi întâmplat cu echipa lui Lex?”. Mi se întoarce stomacul pe dos când vă aud. Eu știu al dracului de bine ce s-a întâmplat cu ei!

— Atunci spune-ne și nouă! strigă Fritch.

Ornella se răsuci spre el:

— Unde erai azi-noapte când a venit apa? Dormeai? Eu nu dormeam. Ieșisem să mă plimb. Nu puteam dormi de grijă pentru sărmana Naline. Trase adânc aer în piept, și pe față îi trecu un zâmbet scurt, oribil. Aici nu mai era înnorat și nici spre înălțimi. Se vedea bine, până departe. Pe râu, în sus, am văzut un fel de străfulgerări.

— Și? interveni Aldric. Erau chiar fulgere!

— Nu erau fulgere. Furtuna se terminase de mult. Erau fascicule de armă. La un moment dat vegetația a luat chiar foc, a ars vreo două minute.

— Ce!? se răstiră răgușit la ea două sau trei voci.

— Eu...

Vorbind parcă împotriva voinței lui, Cheffy se opri și-și trecu limba peste buze.

— Eu am ieșit azi-noapte, imediat ce am auzit apa. Și... m-am uitat și eu în susul râului, și am văzut ceva. Am crezut că sunt fulgere, dar acum, dacă mă gândesc mai bine, ar fi putut fi și descărcări de arme.

Nu sunt sigur. Dar ar fi putut fi.

— *Mul-țu-mesc!*

Vocea Ornellei era mieroasă și plină de sarcasm.

— Cred că ai fost prea preocupat de sculele și de țeștile pe care le-ai pierdut să te mai gândești la asta, nu-i așa? Ei bine, eu n-am fost așa de neglijentă. Și mi-am dat seama care este realitatea. De ce era Lex așa de nerăbdător să plece spre platou? Pentru că voia să dea drumul la râu? Nu cred!

Trase din nou aer adânc în piept:

— Ei nu aveau în cap decât nava cealaltă. N-au mai luat legătura cu noi atunci când trebuia, pentru că și-au dat seama că poate fi reparată. Dar când s-au mai gândit puțin, și-au imaginat că o să trimitem după ei, să-i căutăm. Așa că au încercat să ne facă să credem că s-a zis cu ei. Și au montat acea mică dramă cu armele, să credem noi că i-a mâncat cine știe ce animal feroce. Erau siguri că o să vedem totul, că suntem treji, din cauza zgomotului, pentru că doar ei dăduseră drumul la apă. Iar acum or să ia nava cealaltă și or să plece!

Izul puternic de paranoia din discursul ei îi șoca pe toți. O clipă nu avu în fața ochilor decât guri căscate și figuri îngrozite. Undeva, aproape în subconștient, Jerode începuse să-și facă socoteala de ce are nevoie urgent aici, pentru tratarea nebuniei, când, de afară, auzi un strigăt ce-l făcu să se simtă dintr-o dată ușurat.

Ornella încă mai stătea în picioare și-i privea, interpretându-le exact pe dos reacțiile, convinsă că ceea ce vedea pe fețele lor e uimire și furie provocată de revelațiile ei, când strigătele de afară putură fi auzite clar:

— S-au întors! Lex și Baffin și toți ceilalți! S-au întors cu toții!

Aerul păru să se curețe de ceva greu și întunecat. Săriră în picioare, nerăbdători. Doar Ornella rămăsese împietrită. Fritch încercă să spargă vraja care părea să o fi lovit, dându-i un ghiont către ușă:

— Poate că o să-ți fie învățătură de minte, Ornella, și o să-ți mai ții dracului în frâu gura aia mare și proastă! Hai!

Pe când ceilalți se înghesuiau să ajungă pe verandă, ea se lăsă să pice înapoi pe scaunul pe care șezuse până atunci, își puse capul pe brațe și începu să plângă.

Marea noutate – echipa lui Lex nu numai că se întorsese, ci mai aflaseră și că grupul de pe platou supraviețuise, ba chiar aduseseră doi dintre cei de acolo cu ei – se răspândi ca fulgerul. Oamenii lui Cheffy, care lucrau la rezervoarele de sedimentare, îi văzuseră primii – șchiopătând, murdari, zgâriați, Aggereth șontăcâind, cu o mână pe după umerii lui Aykin. Veniseră imediat la așezare, lăsând baltă treaba, și acum același lucru îl făceau toți, pe măsură ce aflau vestea. Chiar și cei din echipa de scafandri a lui Lex, care erau la navă,

trasând semne pentru tăiere – nu erau încă scule pentru asta, dar Aldric avea în cap o idee nouă și promițătoare – se întorceau acum în grabă.

Nu era însă vorba de o simplă nerăbdare generală. Ci mai ales de zvonul care, ajuns la urechile lui Elbing, îl făcuse să se năpustească imediat în infirmerie, unde Jerode examina atent glezna lui Aggereth, și cei reveniți din expediție erau controlați și pansați.

— Doctore! spuse cosmonautul cu răsuflarea tăiată, apucându-se de tocul ușii. E adevărat că ceilalți încearcă să-și repare nava și să o pună pe orbită?

Lex, pe fața căruia se citea numai slăbiciune, privi spre el din scaunul pe care stătea și mânca, în timp ce una dintre asistentele lui Jerode îi curăța tăieturile de pe picioare:

— Așa e. Întreabă-l pe Hosper. A fost administratorul lui Gomes.

— Atunci sunt nebuni, zise Elbing cu convingere. Căpitanul Arbogast mi-a spus în ce hal era nava, când v-ați întors de acolo, anul trecut. Nu te poți gândi să o pui pe orbită fără o lună de reparații într-un doc antigravitațional. Poți să robotești cât vrei pe lângă ea cu scule de mână, tot n-o să se poată ridica la mai mult de doi kilometri.

Hosper, care stătea într-un colț, ținând-o pe Jasset de mână, privea cu ochii mari la tot ce realizaseră ei. Nu era nici o surpriză că sunt amândoi copleșiți – se gândea Lex – după atâtea luni în care văzuseră cum se chinuiau ei, în zadar, pe platou.

Și, totuși, mai erau atâtea de făcut!

— Ești cosmonaut? îl întrebă el pe Elbing.

Și când acesta dădu din cap, continuă:

— Atunci ascultă. Plăcile din partea de jos a navei sunt toate torsionate. Are o crăpătură care se întinde cam pe trei sferturi din lungimea cocii. Sistemul de propulsie s-a deplasat în feruri³...

— Nu-mi mai zi nimic, spuse Elbing. Sunt nebuni.

Se însera, dar era încă foarte cald când oamenii se strânseseră cu toții la adunare. Lex își dădu imediat seama că situația se înrăutățise în timpul absenței lui. Oamenii se grupau diferit. Cele două facțiuni erau acum aproape perfect distincte. De-o parte cei utili, strânși în jurul celor din comitetul de coordonare – supli, arătând obosiți, foarte bronzăți și degajând un fel de calm responsabil din felul în care vorbeau între ei. De partea cealaltă, focalizarea era total diferită. Nanseltine și Rothers, tot împreună, și soția lui Nanseltine, care arăta foarte furioasă, pentru că fusese repartizată să lucreze la făcut săpun din cenușă și grăsime, și era extrem de nemulțumită, deși, practic, nu exista nici o altă muncă mai ușoară pentru o femeie fără nici o calificare, ca ea.

Asta era de așteptat. Dar noutatea era că lângă Nanseltine stătea

Naline, cu fața pe jumătate ascunsă sub un bandaj care-i acoperea ochiul pierdut. Incredibil, din atitudinea fetei se degaja un aer de satisfacție, ca și cum atenția pe care i-o acordau Nanseltine, Rothers, Ornella – care stătea și ea de cealaltă parte a fetei – și mulți alți oameni ar fi putut fi o consolare pentru faptul că-și pierduse un ochi. Lex citise în istoria psihologiei despre automutilări practicate pentru a atrage atenția și simpatia oamenilor, dar secole de educație reușiseră să eradiceze practic asemenea gen de comportament patologic. Dacă n-ar fi văzut cu ochii lui ce făcuse Gomes, i-ar fi fost greu să creadă că decăderea umană putea fi atât de rapidă și că putea merge atât de departe.

Și totuși era vorba de oameni civilizați și educați. Se schimbaseră ei atât de mult? Nu, doar condițiile în care trăiau.

Grupul care-l avea în centru pe Nanseltine era mult mai numeros decât se aștepta el și, gândindu-se la ce-i spusese Jerode pe scurt, cât timp stătuseră la infirmerie, se simți de-a dreptul descurajat. Dacă el și însoțitorii lui ar fi avut măcar posibilitatea să doarmă câteva ore, după drumul ăla ca de coșmar... Dar începuseră să circule cele mai fanteziste zvonuri și era imperios necesar să fie curmate încă din fașă.

Se încruntă atunci când își dădu seama că lipsește o persoană pe care, inconștient, o căuta. Delvia. Dar o văzu făcându-și apariția, apropiindu-se sfioasă de marginea mulțimii, cât mai departe cu putință de Naline. Câțiva oameni o salutară, dând scurt din cap. Ea rămase tăcută și se așeză, parcă un pic de-o parte, cu brațele încrucișate pe genunchi.

Dinspre Nanseltine se auzi bâzâit de voci, și fostul manager continental se ridică în picioare, roșu la față ca un rac și începu să vorbească pe un ton ostil:

— Doctore Jerode! Din moment ce întârzii cu deschiderea acestei adunări, cred că e cazul ca cineva responsabil să ia această inițiativă. Dorim să fim informați cât mai amănunțit în legătură cu ultimele noutăți.

Alb la față ca varul, Jerode își ridică ochii din notele lui. Dar Nanseltine continuă, înainte de a putea fi întrerupt:

— Ni s-a spus că celălalt grup, în loc să se lase furat de planurile astea neavenite de ședere permanentă care ne-au fost impuse, fac o încercare îndrăznească și hotărâtă, în ciuda unor dificultăți enorme, să-și repare nava și să se întoarcă la confortul și siguranța oferite de civilizație.

Se auzi un val de încuviințări. Așteptă să se facă liniște, după care își reluă perorațiile:

— Am aflat de la o persoană care a fost chemată chiar de tine să se alătore comitetului ăla autonumit al vostru – o persoană care în nici un caz nu poate fi acuzată de rea-credință! – că v-ați hotărât să

recurgeți la orice cale ca să diminueați însemnătatea acestei importante informații. De ce ați hotărât să adoptați un asemenea comportament laș, nu știu. Ori sunteți lipsiți de spirit întreprinzător – aș zice mai degrabă de vlagă – ori v-ați pus în gând să distrugeți cu orice preț toate mijloacele de care dispunem și care sunt de neînlocuit – dă-mi voie să citez în acest sens că echipa pe care ați trimis-o sub conducerea tânărului și neexperimentatului Lex a plecat cu șapte prețioase arme energetice, și nu s-a mai întors decât cu două, aducând în plus o pereche de dezertori din grupul celălalt, care reprezintă guri în plus ce trebuie hrănite, și care a pierdut un aparat de radio, materiale medicale și dracu mai știe ce altceva, și bineînțeles că nu trebuie să uităm munca aruncată pe Apa Sâmbetei atunci când echipamentul pentru uzina de apă potabilă a fost luat de viitură...

Și vorbea, și vorbea... și un număr îngrijorător de mare de oameni păreau să-i aprobe elucubrațiile isterice. Jerode privea ca prostit la Lex, cerându-i ajutor.

Ce era de făcut? Hosper și Jesset erau palizi de furie auzindu-l pe Nanseltine. Să le dea lor cuvântul? Elbing mormăia în barbă. Mai cântărea ceva părerea unui cosmonaut în fața acestor oameni, în starea de spirit în care se aflau? Dintre membrii echipei lui, Baffin și Minty stăteau cu fețele în palme – adevărate personificări ale suferinței – iar pe fața celorlalți se citea cea mai adâncă disperare.

Nu, era inutil să încerci să faci apel la rațiune în fața acestor oameni. Nu vor crede nici măcar niște martori oculari atunci când le vor povesti cum hotărâse Gomes că trebuie să se trăiască pe platou. Probabil că ar fi început să urle la Hosper și la Jesset, cerându-le să tacă. Probabil l-ar fi contrat pe Elbing, spunându-i că nu văzuse nici o clipa nava de care era vorba și că, deci, spunea prostii... Ornella nu mai putea fi considerată ca fiind în toate mințile, și, din păcate, într-un fel, nici oameni ca Nanseltine sau ca Rothers nu erau întregi la cap. Încă mai tânjeau după statutul pe care-l avuseseră pe Zarathustra, și pe care nici acolo nu-l meritaseră.

În ciuda oboselii cumplite, Lex se ridică în picioare. Trase adânc aer în piept și aruncă spre mulțime niște cuvinte care o izbiră cu puterea unui trăsnet:

— Atunci plecați o dată pe platou, toțiăștia deștepții! Și vă doresc o călătorie al dracului de sprâncenată!

Pasiunea din vorbele lui îi uimi pe toți cei de față și-i reduse la tăcere. Chiar și Nanseltine, pierzând șirul din cauza întreruperii, rămase o clipă împietrit.

Jerode era încă și mai mirat.

— Lex, sper că nu vorbești serios! îi zise el încet.

— De ce nu? se stropși Lex la el. Să nu ne mai dăm după deget! Oameni care întorc spatele unicei șanse de supraviețuire pe care o au pur și simplu nu merită să trăiască!

— Jerode!

Nanseltine își revenise și încerca să recapete atenția de care se bucurase puțin mai înainte.

— Jerode, spune-i acestui tinerel prost că nu avem timp de pierdut cu istericale! Noi...

Și exact în acea clipă se întâmplă ceva ce sparse atmosfera încărcată. Ca de obicei, pe acoperișurile din apropiere stăteau cocoțate vreo duzină de păsări-pescar. Una dintre ele, plictisită să tot răsucescă-n creieri ce gânduri era ea în stare să gândească în timpul digestiei, își întinse aripile albe și-și luă stângaci zborul. Iar când trecu pe deasupra lui Nanseltine, dădu drumul unuiia dintre acele gogoloaie negre de găinaț, de care te împiedicai acum la tot pasul.

Gogoloiu, negru și lipicios, îi ateriza lui Nanseltine drept în creștetul capului. Audiența fu străbătută de un hohot de râs enorm, în timp ce el se bâlbâi și-și duse mâinile la cap, încercând să scape de mizeria din păr. Se murdări pe palme, apoi pe frunte și, în cele din urmă, rămase cu materia lipicioasă și urât mirositoare lipită de degete. În câteva clipe ajunsese un biet clown, la vederea căruia mulțimea își descărca tensiunea psihică acumulată îndelung într-un enorm val de ilaritate.

Probabil că el – se gândea Lex – era singura persoană de față care știa că râsul fusese declanșat de acel scurt chicotit pe care se forțase chiar el să-l scoată, fulgerător, imediat după ce se petrecuse hazlia întâmplare.

Nu. Mai era cineva. Văzu ca Delvia nu râdea. Se uita fix la el. Și,

când observă că o privește, își ridică, întrebător, o sprânceană.

Simțea cum îl părăsește furia și cum este cuprins de o hotărâre lucidă. Trebuia – acum sau niciodată – să-și stabilească un ascendent definitiv asupra lui Nanseltine, a lui Rothers, a Ornellei și a tuturor celor ca ei, să se asigure că toată lumea își dădea seama de stupiditatea ideilor promovate de aceștia, astfel ca nimeni să nu-i mai trateze, de acum încolo, decât cu disprețul și complezența pe care le meritau din plin.

Iar un moment în care liderul facțiunii celor *mai puțin* ajunsese subiect de distracție pentru toată lumea nu era o ocazie de neglijat, deoarece nu știa când și dacă va mai întâlni vreuna similară.

Din marea de râsete începură să se ridice strigăte – lui Lex i se păruse că primul care începuse fusese Cheffy – care erau preluate și repetate de tot mai mulți:

— Liniște! Tăceți din gură! Stați jos!

Așteptă până ce intensitatea strigătelor cresc, și hohotele aproape că se stinseseră, apoi vorbe repede, ridicându-și o mână, pentru a atrage atenția asupra lui:

— Gata, calmați-vă. Totuși, nu mă pot împiedica să nu vă spun că aș considera oportun ca acea pasăre-pescar să fie cooptată în comitetul nostru de coordonare. Pentru că știe clar când aude o tâmpenie, și nu se sfiește deloc să o sancționeze cu comentariile de rigoare.

Se produse un nou val de chicote și captă complet atenția mulțimii din față. Se suise pe verandă, se așezase pe un colț al mesei la care stătea Jerode, cu un picior atârând și legănându-se în aer, exultând autoritate în toate felurile în care fusese învățat că se poate face asta.

Continuă pe un ton confidențial, ca și cum ar fi căutat o înțelegere – de la om la om – de la fiecare membru al audienței:

— Cred că a sosit momentul să lămurim ceva ce trebuia lămurit de multă vreme. Au existat totdeauna oameni care iau hotărâri înainte de a ști exact pe ce fapte se bazează. Pe Zara, sau pe oricare altă planetă civilizată, asemenea oameni pot fi tolerați. Cea mai mare parte din timp se trăiește departe de mediul înconjurător și de realitatea lui imediată. Există zeci de niveluri de izolare, de la locuințe automatizate la haine de unică folosință, de la fabricile de hrană la stațiunile cu climat controlat și condiționat, toate gândite exact pentru a ține cât mai departe de noi asprimea naturii. În asemenea condiții cineva care visează numai la proiecte imposibile poate fi tolerat, deoarece există totdeauna niște calculatoare și niște oameni cu mai mult bun-simț, care să le explice respectivilor că se fac de râs, ceea ce-i privește, dar că nu li se poate permite să-i târască și pe alții după ei.

— Aici însă, pe această planetă, e cu totul altfel, suntem în contact permanent și direct cu mediul în care trăim. Iar realitățile acestui mediu sunt aspre și potrivnice nouă. Aici oamenii care confundă visele

din capetele lor cu realitatea sunt o povară. Dacă ați fi studiat istoria timpurie a Pământului, v-ați fi dat seama ce handicap au fost astfel de oameni pentru umanitate. Și v-ați fi dat seama imediat cât de repede a avansat civilizația noastră, după ce am scăpat de dominația lor. Dar asta nu s-a întâmplat decât după ce niște oameni de bun-simț și-au dat seama că toți acești „vizionari” uzau de un truc banal – încurcau lucrurile, divizau oamenii și-i făceau să se încaiere, în loc să-i lase să-și vadă liniștiți de treabă.

— Uitați-vă la voi – la noi toți – și vă veți da seama că așa e. Pentru că pe sub nasul nostru, al tuturor, acum și aici, exact asta se întâmplă, se folosește asupra noastră exact acest truc. Am fost azvârliti de soartă pe o planetă ostilă nouă. Și, ce facem noi? Ne dirijăm toate eforturile pentru a ne face viața suportabilă, lucrând umăr lângă umăr, ca o comunitate unită? Nu prea cred. Deoarece chiar acum, în această adunare, se disting clar două facțiuni. Și una dintre ele nu face decât să se străduiască din răspuț să o tragă înapoi și pe cealaltă.

În centrul mulțimii, un număr de oameni – satisfăcător de mare – începură să privească stânjeniți în jurul lor și să se miște ușor, pentru ca linia de separație dintre ei să nu mai fie atât de evidentă.

Ei bine, era cel puțin un început.

— Cred că vă întrebați deja de ce îndrăznesc să vă vorbesc astfel, ce drept am să fac asta. Ei bine...

Lex își cronometră pauza cu mare grijă:

— Acum câteva minute l-ați auzit pe Nanseltine încercând să mă reducă la tăcere, sub pretext că sunt tânăr, lipsit de experiență, nepotrivit să conduc nici măcar o echipă de șase oameni, care întâmplător m-au acceptat de bunăvoie în această calitate. N-am fost deloc surprins să-l aud vorbind așa, eram prevenit. Este unul dintre primele lucruri asupra căruia ești prevenit în decursul pregătirii de polymath.

Ultima propoziție o rostise cu mare grijă, articulase clar fiecare cuvânt, astfel ca toată lumea să audă și să priceapă complet ce spusese, să nu se mai poată îndoi de nimic. Chiar și așa, șocul afirmației nu putea fi resorbit pe loc. Și profită de asta, căutând să discearnă câteva dintre reacțiile-cheie care-l interesau.

Jerode: ușurare și relaxare, ceva ce s-ar fi putut traduce ca: „În sfârșit, s-a hotărât să dea lucrurile pe față!” Hosper și Jesset: „Nu-i de mirare că au realizat atâtea aici, dacă au și un polymath cu ei!” Nanseltine: groază în stare pură, dându-și seama în ce hal se făcuse de râs. Delvia: dădea gânditoare din cap, cu buza de jos prinsă între dinți. Aldric, Cheffy, Fritch, Aykin, Minty și mulți, mulți alții: uimire moderată, ușurare și nerăbdare.

Era inevitabil să nu fie contrazis de cineva. Cea care-l atacă fu Ornella, țâșnind în picioare, cu mâna întinsă acuzator spre el:

— Minți! țipă ea. E un complot pe care l-ai pus la cale cu Jerode, să mușamalizezi ce i-ai făcut Nalinei.

O apucase pe față cu mâna liberă și o scutura convulsiv de umăr.

— Dacă ești un *polymath*, de ce n-ai zis asta de la bun început? E o minciună, o minciună nerușinată.

— N-am spus nici un moment că sunt un *polymath* pentru că nici nu sunt așa ceva, o corectă Lex. Am fost un *polymath* în *pregătire*, și asta e cu totul altceva, chiar dacă am beneficiat de modificări fizice complete. Să lămurim de la-nceput ce e un *polymath*, deoarece, dacă tu nu știi, îmi închipui că sunt și mulți alții în aceeași situație. Un *polymath* este un bărbat sau o femeie – deci un om obișnuit – pregătit până la vârsta de patruzeci de ani pentru a îndeplini o anumită sarcină, pe o anumită planetă. Nu e un superman, nu e un calculator cu picioare, nu e decât un om obișnuit, cu o misiune specială, asupra căruia a acționat o vastă echipă de experți din punct de vedere fiziologic, chirurgical și intelectual... Nu vă puteam spune asta de la bun început, pentru că v-ați fi așteptat imediat să fiu capabil de minuni. Și așa ceva nu pot face, ca și voi, de altfel. Oricum, era obligatoriu să mă cunoașteți mai întâi ca om, să vă obișnuiți cu mine ca persoană umană, nu credeți? Altfel m-ați fi privit ca pe o mașină.

— Și încă ceva. Chiar și după ce pregătirea lui s-a încheiat, un *polymath* trebuie să mai stea încă douăzeci de ani pe planeta ce-i este repartizată, pentru a o cunoaște în cele mai mici detalii, înainte de a prelua conducerea. Și, ca să zic așa, cred că planeta pe care ne aflăm noi acum a fost deschisă pentru colonizare oarecum în grabă.

Zâmbete acre. Le estima cam la patru sute. Asta însemna că are deja jumătate din comunitate de partea lui. Trebuia să-i tragă și pe ceilalți.

— Sarcina *polymathului*, după ce parcurge toată această pregătire minuțioasă, este de a supraveghea și de a coordona activitatea primilor manageri continentali, de a avea grijă ca aceștia să nu o ia cumva razna, începând să se comporte ca niște tâmpiți.

Na! Lui Lex îi era aproape scârbă de transparența afirmației și de adresa precisă pe care o ghicea toată lumea, dar nu avea ce face, era esențial să bată fierul cât îl avea cald. În schimb Nanseltine, încă ștergându-se pe față cu o cârpă, încerca să se facă cât mai mic cu putință, să treacă neobservat. N-avea nimic cu el personal, dar omul trebuia expus și despuiat, o dată pentru totdeauna, de pretențiile lui de autoritate.

— Aproape cel mai important lucru pe care-l învață un *polymath* – și care-i este repetat cu obstinație, tot timpul, pe parcursul întregii lui pregătiri – este că există un risc teribil, pe care el trebuie să-l evite și de care trebuie să-i ferească pe ceilalți. Este exact fenomenul care are loc acum, aici, la noi: divizarea oamenilor, în ciuda faptului evident că

„îmblânzirea” unei planete nu poate fi decât rezultatul unui efort unitar, al întregii comunități. Sunt profund dezamăgit că *managerul* Nanseltine – când rostise titlul avea vocea încărcată de cel mai amar sarcasm – nu este, la rândul său, conștient de acest risc. Probabil că asta se datorează faptului ca n-a lucrat niciodată cu un polymath.

Simțea că ultimele fraze ale lui pătrunseseră adânc în conștiința tuturor celor de față. Și acum trebuia să se ocupe de Ornella, să scape și de ea. Ura atacul calculat pe care-l gândise, dar era eficient și le economisea cel mai prețios bun al lor la ora actuală: timpul.

Își aducea aminte de un proverb preistoric, ceva de genul: „Te faci frate cu dracu' până treci lacu'”. Și, dacă pe această planetă exista vreun drac, el se găsea cu siguranță în mințile celor care refuzau să-și deschidă ochii, și să privească în față lacul – mai degrabă oceanul – de probleme ale realității pe care trebuiau să o înfrunte.

— Dar ceea ce se-ntâmplă aici nu-i nici pe departe cea mai periculoasă divizare de pe urma căreia are de suferit prezența umană pe această planetă. Există una mult mai adâncă și mai periculoasă, cea care ne separă de tovarășii noștri întru supraviețuire de pe platou. Cred că mulți dintre voi v-ați întrebat ce i-a făcut pe acei oameni să nu mai răspundă la apelurile noastre prin radio, ce i-a făcut să nu ni se alătore, pentru a munci împreună. Ei bine, cred că oamenii cei mai potriviți să vă vorbească despre asta sunt cei doi străini de aici, Hosper și Jesset, care au venit cu noi. Vă rog să-mi dați voie să le pun câteva întrebări.

Hosper se ridică, sprijinindu-se de unul din stâlpii pentru făclii. Se întunecase aproape complet, dar încă nu aprinsese nimeni torțele. Lex îi șopti lui Jerode să trimită pe cineva să facă asta.

— Hosper! continuă el tare. Căpitanul Gomes ne-a spus de ce a refuzat să reia legătura radio cu noi. Ești bun să-i informezi și pe cei de față ce-a spus?

Arătând obosit, pe punctul de a se prăbuși, omul începu să vorbească pe un ton monoton, lipsit de orice fel de emoție:

— Când a venit dezghețul, ne-a ordonat să reparăm antena și am crezut că vom putea să apelăm la voi, să ne ajutați să scăpăm de el, pentru că nu mai e-n toate mințile, după cum de altfel cred că ați și aflat.

Rostea vorbele una după alta, aproape fără urmă de inflexiune în glas:

— Dar la aparatul de radio am auzit o femeie, văicărindu-se cât e de rău aici la voi, că v-ați pierdut nava, care se rostogolise în mare, și că erați toți pe moarte, din cauza foametei, a bolilor, și multe altele de genul ăsta. Așa că lui Gomes i-a intrat în cap că o să năvăliți cu toții peste noi, să-i furați nava, și atunci n-a mai lăsat pe nimeni să ia legătura cu voi, nici măcar să vă spunem că suntem încă în viață. N-

am crezut nici o clipă că asta era adevărat, și acum, că am văzut de ce ați fost voi în stare – părea, în sfârșit, că vocea lui prinde un pic de viață – nici nu mai sunt sigur dacă femeia aia transmitea chiar de aici, sau dacă n-a fost un truc al lui Gomes, ca să ne lase fără nici o speranță.

— Transmisia era chiar de aici, zise Jerode, și vorbele lui sunau acuzator.

În voce i se deslușea o ușoară uimire, ca și cum abia atunci își dăduse seama de ceva grav.

— Am găsit-o pe Ornella plângând la microfonul aparatului de radio și-mi aduc aminte că am fost obligat să o pun pe tranchilizante, pentru că era aproape isterică.

Capete întoarse. Toți cei opt sute de oameni priveau spre Ornella și privirile erau acuzatoare.

— Se afla acolo de trei zile, adăugă Jerode.

— Vrei să spui că *asta* ne-a făcut-o?

Lângă Hosper se ridicase Jesset și arăta spre Ornella, spre care erau îndreptate toate privirile. Slabă-moartă de foame, cu ochii negri arzând de ură, arăta exact ca o fiară sălbătică de suferință.

— Din cauza *ăsteia* a trebuit să fim noi biciuiți, înfomețați, legați în lanțuri? Să nu îndrăznim să stăm nici măcar o clipă locului, de frică să nu fim loviți de supraveghetori? Să fim amenințați cu armele dacă ne odihneam fie și numai o clipă? Din cauza *ăsteia*!

O clipa Lex se temu să nu sară la Ornella, să o strângă de gât, așa cum îl strânsese pe Cardevant. O întrebă răstit:

— Jesset! Pe platou! Unde dorm oamenii?

— În bordeie murdare, pe pământul gol!

— Gomes și ofițerii lui?

— În navă, la adăpost!

— Cât se muncește?

— Din zori până-n noapte, sănătos sau bolnav!

— Ce mâncați?

— Turtă de sintetizator! Două pe zi!

— Ce beți?

— Apă de râu! Fiartă în aer liber, în oale de pământ!

— Dacă refuzi să muncești?

— Ești pus în lanțuri și forțat s-o faci!

— Dacă ești prea bolnav să te ții pe picioare?

— Ești bătut până te ridici!

— Dacă nu te poți ridica?

— Ești lăsat să mori!

Apoi brusc fața i se schimonosi și începu să plângă. Hosper o trase spre el, o luă în brațe și o strânse la piept. Toată lumea îi auzi vorbele:

— Liniștește-te, Jesset! Acum ești în siguranță! Nu mai ai de ce să-ți

fie frică!

Când tăcerea ce se așternuse deveni aproape de nesuportat, Lex vorbi din nou, surprins până și el de tonul grav al vocii lui, ce-i suna nefamiliar:

— Propun să le punem la dispoziție celor ce doresc să se ducă să participe la repararea navei tot ce este necesar pentru drum – hrană, apă, așternuturi și așa mai departe. Doctore, vrei să te ocupi tu de asta? De ajuns acolo, nu e greu. O ții pe lângă râu, până ajungi pe platou. De fapt, coca navei se vede de la o distanță destul de mare. N-am vrut și nu vreau să împiedic pe cineva să urmeze această cale. Dar am considerat ca ar fi bine să știe fiecare la ce să se aștepte la capătul drumului.

Privi spre mulțime. Acel scurt dialog cu Jesset îi dusesese munca la bun-sfârșit. Ferocitatea fetei fusese mai concludentă decât ore-n șir de explicații raționale. Oamenii abia mai îndrăzneau să miște. Totuși, se observa o mișcare de recul. În jurul lui Nanseltine și al Ornellei se căsca parcă un gol. Ei doi fuseseră pomeniți pe nume, așa că acum erau ostracizați. Până și Naline își întorsese unicul ei ochi către Ornella și se uita la ea ca la o străină.

Cândva, cugetă Lex trist, existau niște creaturi sărmane, numite țapi ispășitori. Acum, peste secole și peste parseci, aici, în numele binelui comunității, el crease țapi ispășitori.

Când totul se terminase, se simțea complet stors, drenat și de ultima picătură de energie. Și totuși era încă atât de surescitat, încât nici măcar nu putea să se gândească la relaxare și la odihnă. Reușise să soluționeze, pentru un timp, cea mai gravă problemă cu care se confrunta mica lor comunitate, cea a relațiilor interumane. Și acum, ca și cum până atunci așteptaseră cumiți ca mintea lui să scape de această obsesie ce i-o încetoșa, îi apăruseră în cap o sută de alte probleme. Pe când oamenii se împrăștiau în noapte, se lăsase să cadă fără vlagă într-un scaun și privea în gol, undeva spre infinitul cerului înstelat. Noaptea trecută el și însoțitorii lui merseseră continuu, să ajungă cât mai repede pe coastă, și nici cu o noapte înainte nu avuseseră parte decât de câteva ore de somn. Acum tânjea după puțină odihnă, dar mintea refuza încă să i se odihnească.

Mai mult, membrii comitetului începuseră să se strângă în jurul lui, puțin sfioși, pentru că acel Lex pe care-l cunoscuseră ei se dovedise a fi una dintre acele creaturi aproape fantastice, inuman de supraumane – un polymath. Știa clar că, în ciuda tuturor eforturilor sale, nu va putea scăpa de adulația aproape superstițioasă cu care erau priviți cei cărora li se putea încredința soarta unei întregi noi planete.

Îl izbi faptul că se grupaseră în fața lui, în semicerc, așteptându-i parcă ordinele. Vorbi iritat, fără să se adreseze cuiva anume:

— Mai întâi de toate să lămurim un lucru. Să nu începeți să veniți la mine pentru orice fleac de care vă loviți, e clar? Sunteți toți oameni în toată firea, bine pregătiți. Ați realizat adevărate minuni aici. Dacă n-aveți încă încredere în propria voastră judecată, atunci eu m-am înșelat grav, iar voi nu sunteți cei ce păreați a fi. De exemplu... Bendle!

Puse ochii pe unul dintre ei, la întâmplare:

— Dacă vrei să-ți spun cum să faci analiza structurală a moleculelor proteice, folosind trei oale de pământ și un acumulator, poți să nu-ți mai dai osteneala să întrebi. Nu sunt o cutie magică cu mâini și picioare, îți pui o dorință, apeși pe buton și „plop!” iese ce ți-ai dorit! M-am trezit și eu, ca noi toți, aruncat pe planeta asta. O situație pe

care nu mi-am dorit-o, și numai cu greu pot simți vreo urmă de bucurie la gândul că încă mai sunt în viață. Pentru că, în ceea ce mă privește, asta nu e planeta *mea*. Și să știți, dacă sunt săcâit, pot să fiu la fel de scârbos ca oricine altcineva.

Cei din fața lui priviră unii la alții. După un moment de tăcere, Fritch zise parcă vinovat:

— S-a marcat, Lex. Cred că toți cei de aici vrem ca lucrurile să meargă la fel ca până acum, adică prin consimțământ popular, să nu dea unul singur ordine, ca pe platou.

— Și cred că până acum o mulțime dintre noi nu și-au dat seama ce noroc am avut, și cu asta, și în general, adăugă Bendle. Când mi-a murit băiatul, am fost dărâmat rău de tot. Dar dacă n-aș fi fost prea ocupat cu munca, ca să mai am când să mă frământ și să jelesc, probabil că aș fi sfârșit-o și eu ca Arbogast.

Vorbeau toți cu mult bun-simț, rațional. Pe fața lui Lex apără un zâmbet firav de ușurare.

— Ei... dar acum tot nu scapi de ce ne frământă, continuă Fritch, nu numai pe noi ci și pe mulți alții. Ce facem cu celălalt grup? Câțiva s-au aprins atât de tare, încât se gândesc să organizăm un fel de armată, să-i eliberăm pe oameni din sclavie. Și bineînțeles că Hosper și mâncătoarea aia mică de flăcări, care-i e fată, susțin ideea din răspuțeri. Dar, din câte am înțeles eu, v-au urmărit cu arma-n mână, și probabil că v-ar fi omorât fără nici o ezitare, dacă nu i-ai fi aruncat în gura... mâncătorului ăla subpământean de oameni.

Lex nu zise nimic, doar dădu din cap.

— Dar mie mi se pare, insistă Fritch, că, de fapt, există o problemă mult mai stringentă. Nu cumva ticăloșii ăia or să se hotărască să ne atace? Îmi închipui că atât timp cât credeau ce o auziseră pe Ornella spunând la radio, că viața aici e oribilă, nici nu le-a dat prin cap că ar avea ceva de luat de la noi. Dar acum, că au văzut cum arăta echipa ta, Lex, că au stat de vorbă cu voi și știu că nu mai avem decât două arme să ne apărăm, nu crezi că ar putea încerca să ne jefuiască de ceva echipament și mâncare?

— În orice caz, nu în noaptea asta, mormăi Lex. Au pierdut prea mulți oameni când au căzut în capcana noastră. Hosper spunea că Gomes nu se bizuie decât pe câțiva, doi din ei au murit și cred că alți trei au fost răniți destul de grav. Dar ai dreptate. Trebuie să organizăm paza.

— Și ce-o să facem ca să-i ajutăm pe sărmanii ăia năpăstuiți? murmură Jerode. Nu putem să-i lăsăm așa!

— Dar nici nu organizăm o armată peste noapte! zise Lex oarecum iritat. Da, trebuie să ne gândim la asta, și cred că a venit vremea să redactăm o constituție. Să găsim o cale de a evita ca vreun nebun să ajungă să conducă comunitatea, sau vreo parte din ea! Va trebui să-i

includem și pe ei în planurile noastre și să fim gata să primim și să îngrijim o mulțime de oameni bolnavi și înfometaji și...

Și! Se lovi cu palma pe coapsă și se ridică:

— Dar acum vreau să fac câțiva pași pe plajă, să mă relaxez și să dorm. Altfel risc să spun numai prostii. Noapte bună!

Când ajunsese pe plajă, se opri. La lumina stelelor putea zări siluetele boilerelor și păienjenișul de țevi din jurul lor. Ca niște schelete de antice corăbii, pe jumătate îngropate în nisip. Cineva inspirat inventase un dispozitiv simplu – un flotor în valuri, o sârmă și o bucată de tablă agățată de boilerul principal, de care se lovea la intervale neregulate datorită mișcării valurilor – pentru a goni păsările-pescar de aici, unde găinașurile lor puteau mânji oglinzile. Din apă, dinspre locul în care era scufundată nava, se ridicau la suprafață bule gazoase fosforescente. Un animal marin care se hrănea, eliberând gazul din carcasa unuia dintre târâtoarele de pe fundul oceanului. În ultimele două săptămâni ajunseseră la niște dimensiuni alarmante, și a le evita tentaculele devenise o adevărată problemă pentru cei ce lucrau la navă.

Niște schelete de antice corăbii... Imaginea îi stăruia în minte și simți un fior de gheață pe șira spinării, un fior care n-avea nici o legătură cu briza răcoroasă ce începuse să bată dinspre mare.

Nu recunoscuse așa ceva în fața nimănui dar și el – până când își dăduse seama ce face, de fapt, Gomes – sperase că ar fi posibil ca peste un an, sau peste doi, să fie capabili să pună pe orbită o stație de emisie subterică și o sursă de energie adecvată, pentru a-i înștiința pe cei ce probabil îi căutau că au supraviețuit și că sunt aici.

Dar acum își dădea seama că nu fusese decât o speranță zadarnică. Ce nu se va realiza în nici un caz cât timp va mai trăi el. Pentru prima dată privea realitatea în față și din perspectiva asta. Fără nici un punct de reper și neavând nici un motiv să bănuie că de pe Zarathustra existaseră și alți supraviețuitori, în afară de cei ce părăsiseră planeta suficient de devreme ca să poată înconjura nova, mai mult decât probabil că echipele de cercetare vor presupune că nu mai au ce căuta în zonă și se vor retrage pe planetele de pe care veniseră.

În cele din urmă, în cinci sute sau o mie de ani, marea expansiunii rasei umane va înghiți și această planetă. Dar ce vor găsi echipele de cercetare la sosirea lor? O nouă societate civilizată, stăpânind deplin o planetă domesticită și supusă, ce tindea înapoi, spre stele? Sau...

— Schelete? se întrebă el cu voce tare. Bucăți de metal corodat? Nimicuri de plastic îngropate în nisip?

Din spate auzi zgomot de mișcare. Surprins, se răsuci pe călcâie și, din bezna adâncă de lângă boilerul mare, auzi o voce:

— Lex, tu ești?

— Delvia!... Te rog să mă ierți, n-am știut că...

— Ah, sunt singură, dacă asta te îngrijorează.

Se ridicase la rândul ei.

— Cred că încep să devin o adevărată figură. Stau destul de mult aici, singură cu mine însămi. Și mă gândesc. Uneori chiar și dorm aici.

— Doar ca să fii singură! Atunci cred că e cazul s-o șterg.

— Nu!

Dăduse cu piciorul în nisip. Se auzi cum zuruie pe una din oglinzi, ca niște grăunțe uscate de grâu curgând într-un coș.

— Vin aici mai ales ca să mă uit la Zara, continuă ea. Mi se pare de-a dreptul absurd ca steaua pe care eram obișnuită s-o numesc „soare” să fie încă acolo, strălucind cuminte, când, de fapt, s-a transformat într-un cataclism cosmic. Cam în cât timp vom ajunge să o și vedem Lex? Șaizeci de ani?

— Mai degrabă spre șaptezeci, răspunse el.

Din primele zile de când sosiseră, aproape că uitase sau evitase să-și mai arunce ochii spre steaua primară a Zarathustrei, care strălucea galben pe cerul nopții, laolaltă cu mii de alte stele.

— Deci probabil că *noi* n-o să mai apucăm s-o vedem, zise Delvia.

— Nu. Nu știu dacă trebuie sau nu să ne bucurăm din cauza asta.

— Nu!

Delvia pronunțase cuvântul cu multă convingere.

— Dacă am putea s-o vedem acum, ne-am da seama mai repede care este realitatea. Eu nu sunt încă sigură că o percep în totalitate. Uneori, stând aici și privind cerul, încerc să-mi aduc aminte cum era să trăiești într-o lume civilizată, ordonată și ocrotitoare. Și, pentru că încă văd Zara pe cer, aproape că mă conving de una singură că *aceea* este realitatea, că ce e aici nu este decât un coșmar din care trebuie să mă trezesc odată și odată.

Privi spre el.

— Ești de acord cu mine, Lex, că de aici ni se trag mai mult de jumătate din necazurile noastre? Că încă nu percepem asta ca pe o realitate? Și că – eu, una, așa cred – încă ne mai jucăm? Bineînțeles, muncim ca să ne simțim mai bine aici, să avem hrană, apă, un adăpost. Dar în adâncul sufletului încă mai tratăm totul ca pe o excursie cu cortul, în mijlocul naturii, care *trebuie* să se sfârșească odată.

— Da, cred că ai dreptate.

— Dar, de fapt, are vreo importanță dacă am dreptate?

Vocea ei suna neașteptat de pesimistă.

— Nici măcar în vis nu mi-am imaginat să mi se întâmple vreodată așa ceva, să mă trezesc naufragiind pe o planetă străină, fără nici o speranță să mă mai întorc vreodată la acele lucruri care mi se păreau normale și esențiale pentru viață. Asta mă face să mă simt ca... ei

bine, ca un pușcăriaș. Ca un om condamnat pe nedrept, fără să fi avut nici o vină. Nu te-ai simțit niciodată de parcă universul ăsta imens ne-ar fi condamnat pe nedrept?

Lex ezită, apoi zise cu voce joasă:

— Da, de multe ori.

— Cred că pentru tine e mult mai greu de îndurat, continuă ea. Dar te stăpânești foarte bine. De asta am avut tot timpul impresia că e ceva deosebit cu tine. Sau greșesc? Te-ai adaptat mai bine pentru că știai deja, de ani de zile, că-ți vei trăi viața sub lumina unui alt soare?

— Ah, nu.

Lex chicoti ușor, dar amar.

— Abia de curând am reușit să trec de șocul de care vorbeai tu, și a fost foarte greu. Am încercat tot timpul să mă conving, să mă sugestionez, să-mi imprim în minte că ceea ce facem noi aici nu este numai spre binele nostru. Ci spre binele copiilor ce se vor naște la toamnă și al copiilor lor – sper. Că trăim într-un fel de trecut deja și că avem obligația să construim un viitor, chiar dacă noi înșine suntem lipsiți de prezentul nostru.

— Parcă am fi fost aruncați într-un trecut îndepărtat, zise Delvia. Nu al nostru propriu-zis, aduce mai degrabă cu vremurile când pe fața Pământului începuseră să se răspândească primele triburi sălbatice.

— Nu, nici nu se pune problema unei astfel de comparații. Oamenii aceia nu aveau sufletul sfâșiat, ca noi. Și nici nu aveau propriul lor trecut, și nici nu concepeau ideea de a schimba viitorul printr-un act strict volitiv. Noi suntem unici, Del. De asta e atât de dificilă treaba pe care o avem noi de făcut.

Tăcere. Delvia o porni de lângă boiler și, reflex, începu și el să meargă lângă ea, privind marea.

— Oare avem vreo speranță, Lex? spuse ea, după ce merseseră o bucată bună.

— Să ce? Să ne atingem scopul pe care ni l-am propus aici, sau să reușim să trimitem un semnal spre casă, să vină cineva să ne salveze?

— Orice fel de speranță. Avem nevoie la disperare de asta. Pentru că n-avem nici una reală, de care să ne putem agăța. Dacă reușești să ne dai o speranță, vom fi salvați, indiferent ce se va întâmpla după aceea.

O privi ca și cum atunci o vedea pentru prima oară.

— Te-ai schimbat mult, îi zise el. Sau... nu, stai puțin! Mă întreb dacă nu cumva noi suntem cei care ne schimbăm, pe când tu reușești să fii cu un pas înainte.

— Nu te înțeleg.

Se opri, se întorsese cu fața spre el și acum se scărpină cu un picior pe gamba celuiilalt.

— Îmi aduc aminte, zise Lex, că mă gândeam, nu cu multă vreme

în urmă, că am avea nevoie de ceva mai multe Delvii pe aici și de mult mai puține Ornelle și Naline.

— Sunt de-a dreptul flatată.

Vorbise pe un ton ironic, dar fără vlagă.

— Și, sigur, nu-mi dau seama care e *cauza*, pentru care gândeai așa.

— Până acum nici eu nu mi-am dat exact seama, dar acum cred că încep să mă lămuresc. Tu trăiești *aici* și *acum*, și de asta cred că sunt ceilalți atât de geloși pe tine. Pentru tine faptul că te afli încă în viață a fost un motiv suficient să continui să dorești să trăiești, și când lucrurile au început să se înrăutățească aici. Am văzut cum ți-ai găsit ceva să muncești, de una singură, în timp ce noi încă ne mai certam în legătură cu planurile noastre. Și s-a dovedit a fi o treabă importantă, ceea ce nouă nici măcar nu ne dăduse prin cap.

— Și din cauza asta trebuie să fiu considerată un geniu sau ceva de genul ăsta? Pentru că nu sunt deloc, pe cuvântul meu.

— Și ai continuat să te bucuri de viață, spuse el, ca și cum n-ar fi auzit-o.

— Oare? Nu, îmi închipuiam numai că asta fac. Dar nu m-am ales decât cu nenorociri. A trăi în prezent – dacă asta am făcut eu – nu e deloc nostim. Și, în plus, acum viitorul contează și asta depinde de tine... Lex, ce ai?

Începuse brusc să tremure, se scutura din cap până-n picioare ca o mașină dereglată, gata să se smulgă din locașul ei. Nu se simțea în stare să scoată o vorbă. Avea fălcile încleștate și pumnii strânși, luptându-se din greu să-și stăpânească tremuratul acela oribil. Avusese senzația că vorbele Delviei transformaseră în materie solidă, palpabilă, sarcina enormă ce stătea acum pe umerii lui, așa că trebuia să se lupte din greu să rămână în picioare. Își închise ochii și, o clipă, crezu că o să înceapă să urle. Orice, numai să scape de frica asta oribilă!

Apoi o auzi pe ea, rostindu-i numele:

— Lex, Lex, Lex, Lex...

Și simți brațele ei înconjurându-l. Vag, prin valurile de teroare ce-l dominau, simți că-i atinge pielea. Aruncase de pe ea acel unic veșmânt pe care-l purta, și îi luase mâinile, și i le apăsă pe trupul ei. Un reflex arhetipal îl făcu să se agațe de carnea ei. Iar apoi își aplecă fruntea spre sânii ei, să le perceapă căldura și să-i simtă mirosul de femeie.

Când el încetă să mai tremure, ea, continuând să-i rostească numele, parcă în neștire, îl trase în jos, pe nisip.

În zilele imediat următoare simți de mai multe ori, în fața șirului aparent nesfârșit de probleme ce le ridica viitorul, că este paralizat de aceeași teroare. Și, dacă lui i se întâmpla asta, ce să mai zică de alții? Pentru prima dată înțelegea ce pot simți oamenii copleșiți de ceea ce li se întâmplase, șocați de calamități, întinși până dincolo de limita îndurării, cărora tensiunea nervoasă le înnodea dureros mușchii falcilor, le usca gurile și le făcea ghem stomacurile, dar care totuși reușeau să se stăpânească și să nu se lase cuprinși de accese de agresivitate împotriva unora la fel ca ei, și nici să cedeze în fața circumstanțelor opresive. Sau, cum spusese Delvia pe scurt: simțindu-se ca și cum universul ăsta imens îi pedepsise pe nedrept.

Pentru bărbați era mai rău decât pentru femei. Imperceptibil, obiceiuri ancestrale, vechi de milenii, își croiseră drum prin crusta egalitarismului datorat educației, și aceștia erau acum priviți ca organizatori, conducători și ocrotitori de majoritatea femeilor.

În timpul acelor groaznice clipe de pe plajă, Lex fusese conștient că se afla în pragul nebuniei. Apăruse în el acea slăbiciune de spirit care-l făcuse pe Arbogast să se sinucidă, care-i făcuse pe refugiații de pe platou să se lase dominați și brutalizați ca niște animale, fără să opună nici o rezistență.

Dar Delvia își dăduse seama ce trebuia să facă cu el. Oare realizase asta din „instinct”? (Ea spusese cândva – nu cu mult timp în urmă, deși lui i se părea că de atunci trecuse atâta vreme, că parcă era vorba de o altă existență a lui – că, din anumite puncte de vedere, seamănă foarte mult cu un animal.)

Nu, nu fusese ceva instinctiv. Era vorba de experiență. Lex se întreba – deși nici măcar în vis nu și-ar fi permis să rostească așa ceva – din ce trup, gemând și tremurând, reușise ea pentru prima dată să dreneze astfel teroarea.

Acum nu avea decât extrem de puțin timp liber, să se mai gândească la propria-i persoană. De când preluase conducerea, era ca și cum universul ar fi funcționat diferit. Într-adevăr, tovarășii lui de refugiu nu aveau un prezent, acesta era înlocuit doar de o iluzie.

Trecutul îi făcuse pe câțiva să o ia razna, și pentru restul singura justificare de a-și trăi viața era viitorul.

Într-adevăr, era groaznic de greu să trăiești așa. Cine altcineva, pe parcursul istoriei întregii umanități, mai fusese obligat la așa ceva?

Și așa, în căldura de cuptor a verii, care înfierbânta aerul până ce-l vedeai înălțându-se unduitor spre cerul pe care marea își proiecta, uneori, propria ei imagine răsturnată, totul părea să-i spună și să-i repete cu obstinație:

— Imaginează! Prognozează! *Planifică!*

Planuri imediate, planuri de viitor, planuri pentru situații de urgență. Proceduri de rutină, proceduri normale, proceduri de urgență. Își putea imagina un plan, începea să-l rafineze, și se întâmpla ceva ce demola dintr-un foc toată schema elaborată cu atâta grijă de el. Această muncă necesită această unealtă, și, utilizând-o, poate fi făcută în câteva zile. Din nefericire această unealtă a fost lăsată în albia râului și a fost luată de viitură, împreună cu restul echipamentului pierdut de Cheffy. Era mai rapid să se găsească o metodă alternativă sau era mai bine să fie înlocuită unealta? Pentru asta, Rothers trebuia să topească niște oțel în cuptorul solar, Aldric să o toarne, și una dintre femei să o ascută și să o finiseze cu un polizor împrumutat de la Fritch și acționat de unul dintre panourile colectoare de energie solară utilizate de Delvia pentru a încălca acumulatele, apoi lama trebuia prevăzută cu un mâner, pe care cineva trebuia să-l facă dintr-o creangă tăiată, șmirgheluită și legată apoi strâns, cu sârmă, ceea ce va mai dura o oră. Lipsa polizorului putea afecta ritmul de lucru la noile clădiri, lipsa panoului colector putea reduce numărul acumulatele de schimb încărcate, și oricând se puteau ivi necesități suplimentare în privința acestora, la laboratorul lui Bendle, la uzina de sedimentare, *oriunde!*

Peste tot se vedeau o serie de proiecte de importanță crucială, demarate deja de Jerode. Dar Lex își dădea seama îngrozit că, în ciuda muncii extraordinare a doctorului, în minte îi veneau mereu obiective noi, la fel de importante.

Și tot timpul, mai ales când se întâlnea cu Hosper sau cu Jesset, dar și în rest, era preocupat de soarta celorlalți refugiați, cei de pe platou, conduși de nebuni și care-și risipeau în zadar energia, poate și viața.

Dar era ferm hotărât să nu întreprindă nici un fel de acțiune împotriva celor de pe platou decât după ce vor fi făcut absolut toate pregătirile necesare primirii unui număr de trei până la patru sute de supraviețuitori, cei mai mulți bolnavi sau răniți, toți extrem de slăbiți. Mai mult, dacă – așa cum părea extrem de probabil – spre sfârșitul verii sintetizatoarele lor nutriționale suprasolicitate vor începe să se strice, vor fi obligați să pună cantități mari de hrană la conservat, suficient de mari să le ajungă până la primăvară. Și era de-a dreptul

revoltător să vezi energia utilizată pentru încălzire pierzându-se în aer, din cauza izolațiilor proaste, și, în plus, deși generatoarele lor eoliene funcționaseră uimitor de bine, nu vor mai putea satisface nevoile unei comunități mărite... Și numărul de cupluri căsătorite era în continuă creștere, de aceea Fritch era obligat să construiască tot mai multe locuințe separate, și asta absorbea o cantitate mai mare de materiale și marea și cererea de încălzire, pentru că existau mai mulți pereți exteriori, expuși la vânt... Și, aproximativ în aceeași perioadă în care vor trebui să facă față valului de refugiați „refugiați” de pe platou, vor veni pe lume și primii copii, iar de nou-născuți vor trebui să aibă o grijă practic exemplară, pentru că toți cei patru copii mici care existaseră la sosire muriseră...

Putem neutraliza încă unul dintre alergenii locali, dar pentru a produce compusul pe scară largă trebuie să modificăm unul din sintetizatoare. La posibilitățile noastre, modificările vor fi ireversibile, dar anti-alergenul ne va permite să consumăm cutare plantă de uscat, cutare plantă de mare și cutare animal. Să o facem? *Nu. O să avem nevoie de sintetizatoare la iarnă, când nu vom găsi altceva de mâncare.*

Despre Ornella. A furat o grămadă de țevi de la boilerul principal și a luat-o la fugă cu ele, strigând că o să facă o navă spațială, cu care să ne întoarcem acasă. *Deci până la urmă... Spuneți-i lui Jerode.*

Optsprezece oameni bolnavi la pat, datorită unei diaree însoțite de febră moderată. Printre ei Aykin, Fritch, Zanice și Lodette. Credem că e ceva asemănător dizenteriei amoebice. Se vindecă cu aceleași medicamente, dar nu mai avem decât exact cinci doze. Jesset zice că pe platou e epidemie de așa ceva, caz în care vom avea nevoie de cantități mari. Putem folosi un sintetizator să producem o sută de doze, să ne ajungă mai mult timp? *Da, dar să vă grăbiți. Nu ne putem permite ca o serie de oameni-cheie să fie bolnavi.*

Astăzi avem șaiszeci și cinci de oameni bolnavi. Repetăm cererea de ieri. Fritch se simte deja mai bine, deci suntem pe calea cea bună. *De data asta, nu. Dacă pe platou nu a murit nimeni din cauza asta, n-o să moară nici aici. Treceți-i pe toți pe turtă de sintetizator și pe apă fiartă, să vedem cât timp durează până când se vindecă pe cale naturală. Identificați microorganismul care produce boala și găsiți o modalitate de a-l anihila înainte de a fi introdus în organism.*

În legătură cu cei de pe platou: nu i-am putea elibera dacă... *Îmi pare rău, Hosper. Nu merge din cauza asta și din cauza aia. Nu are sens să facem vreo mișcare, înainte de a fi complet pregătiți.*

Câte sarcini sunt înregistrate până acum? Nu-mi mai aduc aminte. Treizeci și opt. *Ajunge, închideți registrul!*

Cu cât se mărește suprafața locuibilă? Până acum, cu treizeci la sută. *Nu ajunge. Nu mai avem chereștea. Găsiți niște copaci potriviți pe râu în*

sus și coborâți-i încoace pe apă. Plute. Facem și niște cuptoare pentru ars chirpici, și fabricați cărămizi. Utilizați siliciu topit pentru izolații.

Lodette, nu mai avem decât zdrențe pe noi. Cândva, țesăturile se făceau din fibre naturale, obținute din plante, prin putrezire, zdrobire, uscare la soare etc. Vreau să găsești ceva de genul ăsta.

Minty, uite o fibră bună și rezistentă. O roată de tors se folosește așa, o vârtelniță așa, și un război de țesut funcționează în modul ăsta.

Jeset, uite niște pânză țesută. Gândește-te la un soi de haine, care să poată fi croite și cusute în cel mult două ore.

Bendle, țesăturile se pot impregna cu seva unor anumiți copaci, și, cu un tratament termic minim, devin mult mai rezistente și chiar impermeabile. În iarna asta o să avem nevoie de încălțăminte nouă.

Rothers, Jeset o să facă îmbrăcăminte. Am nevoie de ace de cusut și de foarfeci. Uite niște schițe.

Da, Bendle? Ah. Ei bine, ce zici de scoarță de copaci? Paraziți animali? Orice se poate coase sau mula sau tăia în formă de încălțăminte.

Da, Jeset? Vopsele? Bine, dar înainte de a le utiliza, verificați să nu existe cumva reacții alergice.

Da, Minty? Ah, o moară hidraulică! Da, de ce nu? O să fac niște schițe. Vei putea folosi o curea de transmisie făcută chiar din fibrele cu care lucrezi pentru acționarea războiului de țesut.

Cel puțin de idei nu duceau lipsă...

Propunere: să construim un batardou în jurul navei, să pompăm apa afară și să tăiem coca cu reflectorul de la cuptorul solar, în focar sunt trei mii cinci sute de grade. S-ar putea să meargă, Aykin, dar mi-e teamă că nu vom avea timp vara asta.

Propunere: rezervoare hidroponice în toate locuințele, să avem hrană vegetală proaspătă tot timpul iernii. Ideea e bună, dar întrebă-l pe Bendle dacă știe destule despre necesitățile florei indigene, pe Jerode dacă suplimentul de nutriție merită efortul, și pe Aldric dacă poate furniza destulă lumină să întrețină creșterea algelor. De trei oh da, și poți să te apuci de treabă fără să mai dai pe aici.

Propunere: să ne strecurăm pe platou într-o noapte și să-i răpim pe Gomes și pe acoliții lui. Ah, nu mă mai plictisiți!

Propunere: să aruncăm în aer nava cealaltă, pentru ca Gomes să nu mai aibă nici un motiv să-i asuprească pe muncitori. Ai înnebunit?

Propunere: atunci găsește tu o cale să-i ajutăm pe nenorociții aia de pe platou! Promit. Da, da, o s-o facem, jur!

Propunere: ridică-te din scaunul ala și hai să ne plimbăm, pentru că o să te îmbolnăvești dacă nu faci și câte o pauză.

Lex se lăsă pe spate și zâmbi privind în sus la Delvia.

— E cea mai bună idee pe care am auzit-o în ultimele trei zile!

Apoi continuă să o privească atent. Pusese pe ea una din „creațiile”

dintr-o bucată produse de Jesset, o tunică fără mâneci până la jumătatea coapsei, cu buzunare mari și folositoare, făcute prin întoarcerea în sus a materialului din partea din față. Iarna, la asta se va mai adăuga o pereche de pantaloni încheiați pe șold și un palton. Cei mai mulți își schimbaseră cu mare plăcere hainele uzate, deși încă nu se aruncase nimic ce se mai putea dovedi cât de cât util.

Avea părul decolorat de soare – aproape alb – și era extrem de bronzată, la fel ca toți cei ce munceau în aer liber. Legătura dintre ei devenise repede cunoscută – era imposibil să se ascundă, și nici nu vedeau de ce ar face-o – și, deși unii păreau puțin nedumeriți, cei mai mulți trăseseră singura concluzie logică posibilă, anume că poate o judecaseră greșit. Acum situația ei era mult mai bună și scăpase de aerul de sălbăticiune hăituită de mai înainte.

Lex își împinse scaunul în spate și le spuse celor două femei care-i erau secretare că revine într-o jumătate de oră. Apoi o luă pe Delvia de braț și ieșiră.

Porniră spre râu. După ce merseră vreo sută de metri, Lex zise îngândurat:

— Ai dreptate, trag cam mult de mine. Dar știi ce e, de fapt, înfiorător?

Ea scutură din cap.

— Numărul de articole disparate de care avem nevoie. Săpun, chereștea, adevizi, cuie, ciocane, ace, mosoare pentru ață, oale de gătit, cazmale și lopeți, prosoape, lenjerie de pat, pături, bandaje, încălțăminte... Am calculat că, până la sfârșitul verii, va trebui să începem să fabricăm peste o mie de articole.

— Ca să putem trăi confortabil, zise ea.

— Ca să putem trăi pur și simplu, o corectă el. Aici, unde nu dorește să trăiască nici unul dintre noi.

Tăcu o clipă, după care schimbă brusc subiectul discuției:

— Naline a început să vorbească cu tine? Am auzit că e mult mai... calmă.

— Da. Pare că și-a dat seama ce prostie a făcut. Cred că o să se maturizeze repede și, până la urmă, va deveni un om rezonabil. Aș dori să pot spune la fel și despre Ornella. În cazul ei nu mai e nici o speranță?

Lex dădu necăjit din cap.

— Doctorul zice că e peste posibilitățile noastre de aici. A ajuns să fure tot ce-i pică-n mână, pune toate lucrurile grămadă și zice că vrea să facă o navă, să ne întoarcem acasă cu ea.

Ezită un moment și adăugă cu voce joasă:

— N-am dat niciodată ochii cu nebunia incurabilă până acum. E oribil.

— Nici nu cred că mulți oameni din ziua de azi au avut ocazia să

vadă așa ceva, zise Delvia. Dar cred că și mai puțini oameni își dau seama ce înseamnă să faci – pornind aproape de la zero – tot ceea ce este necesar pentru viața de zi cu zi a unei comunități, chiar așa restrânsă cum este a noastră – practic un sat. Eu, una, nu făceam cu certitudine parte dintre ei. Dar, Lex... vreau să te întreb ceva... Nu știu... ori sunt eu foarte proastă ori întrebarea mea are, totuși, un sens. Mă tot întreb și mă minunez dacă n-am putea să lansăm o baliză subterică pe orbită. Cred că dacă am reuși, atunci asta...

Arată spre mica așezare pe care o lăsaseră în urmă.

Lex se gândi o clipă apoi o întrebă:

— Ai un ceas?

— Da. Dar nu-l mai port pentru că... doar știi! Nimeni nu mai poartă ceas aici.

— Crezi că un aparat pentru comunicații subterice e mai simplu?

— Bineînțeles că nu!

— Ei bine... În orice ceas modern, măsurarea timpului este asigurată cu ajutorul vibrației unui cristal de cuarț pe frecvența de rezonanță, prelucrat în niște toleranțe extrem de strânse, moleculare. Pentru a ajusta un asemenea cristal la durata zilei locale de aici am avea nevoie de... și începu să-și îndoie pe rând degetele: scule de tăiere cu ultrasunete, pe care nu le avem; microscopie, pe care nu le avem; un interferometru de suprafață, pe care nu-l avem; un calibru cu precizie de o miliardime de micron, pe care-l avem, dar este îndoit; o incintă de lucru sub vid; un ceas etalon; aproximativ cinci ani de observații astronomice permanente, pentru a calibra ceasul etalon. Acum, pentru o sculă așchietoare cu ultrasunete ai nevoie de...

— Bine, bine, îmi ajunge!

Zâmbind, Delvia își astupase urechile cu mâinile.

— Dar uite ce e! Aparatura de comunicații subterice o avem... adică o aveam în navă. N-am putea s-o luăm și să o lansăm pe orbită, cu o înregistrare și un panou solar?

— Ba da, am fost chiar pe punctul să ne apucăm de treabă, răspunse Lex. Aldric s-a gândit o vreme la asta, imediat după ce am sosit. Dar, din păcate... Se gândea să facem un lansator utilizând materiale din caseta de dezastru a navei, un fel de tun. Încărcăturile erau suficiente să putem pune cincizeci de kilograme pe orbită. Dar accelerația de la lansare ar fi fost atât de mare, încât orice sarcină utilă ar fi fost zdrobită, făcută piftie.

— Atunci de ce n-am lăsat o baliză pe orbită, înainte de a asoliza? insistă Delvia.

— Pentru că eram epuizați, morți de foame și pe jumătate sufocați când am ajuns, răspunse Lex răstit. Ai uitat?

— Bineînțeles că nu, dar mă gândeam că tu...

— Am încercat, zise Lex. Dar eram într-un asemenea hal, încât a

trebuit să renunț. Iar dacă o să spui cuiva una ca asta să știi... că n-o să-ți mai spun o vorbă toată viața mea.

Mărturisirea părea să fi pus un nor între ei. Ajunseseră pe malul râului și priveau către uzina de sedimentare, ce începuse să prindă rapid contur. Îi puteau vedea pe oamenii lui Cheffy cum montează manual conductele din lemn și, din când în când, îi auzeau cum strigă.

Dar, brusc, ritmul muncii lor fu perturbat. Unul dintre paznicii care supravegheau râul spre amonte – și de care Lex aproape că se străduise să uite pentru că problema celuiilalt grup ajunsese să fie obsedantă – cobora în fuga pe mal, dând din mâini și strigând:

— Vin oameni pe râu în jos! Vreo doisprezece. Am văzut un impuls de armă. Alarmă! Alarmă!

Lex inspiră adânc și uită instantaneu de orice altă preocupare. În cele din urmă, erau forțați să acționeze când încă nu erau complet pregătiți. Era evident că Gomes nu mai putuse sta în expectativă. Nu-și putea permite ca niște fugari să dispară cu arme cu tot, pentru a doua oară! Deci era exact atacul pe care-l așteptase și de care se temuse atât.

Abia își mai amintea cum găsisse timpul necesar sa dea niște dispoziții atât de amănunțite. Dar reușise să o facă, și toate îi fuseseră duse la îndeplinire cu conștiinciozitate. În plus față de posturile de pază din copaci – de unde fusese descoperit grupul care se apropia – hotărâse să pregătească, pentru eventualii intruși, un fel de capcană de avertizare. La vreo doi kilometri în aval de posturile de pază, într-un loc unde paznicii vedeau ca-n palmă, se săpaseră peste douăzeci de găuri pe malul râului, amplasate în așa fel încât oricine venea spre așezare dinspre platou era imposibil să le evite, și care fuseseră acoperite cu folie neagră de plastic, folosită și atât de uzată încât nu mai era bună decât de aruncat la gunoi. I se găsisse însă această ultimă utilizare, iar locul acela arăta acum ca și cum ar fi adăpostit un număr impresionant de carnivore subterane de care era plin malul râului.

Cum Cardevant și grupul pe care-l condusesese el în timpul urmăririi descoperiseră pe propria lor piele cât de periculoși erau monștrii subterani, Lex se gândise că oricine ar fi fost trimis de Gomes pe râu în jos va intra în panică la vederea unui „cuib” atât de mare. Și, oricât de precaut s-ar fi apropiat oamenii lui Gomes până în acel punct, nu-și vor ține firea și vor „arde” cu armele monștrii imaginari. Astfel încât, până să-și dea ei seama că au în față o sperietoare, impulsurile armelor le vor trăda prezența.

Capcana își făcuse perfect datoria. Avea marele avantaj că nu depindea nici de existența unui aparat de radio, ale cărui transmisii puteau fi interceptate și de intruși, nici de cea a unui telefon, pe care nu-l puteau instala, din cauză că nu dispuneau de cablul necesar. Și, ca urmare, putuse s-o trimită pe Delvia la așezare, să dea alarma, cu mult înainte ca grupul care se apropia venind de pe platou să poată auzi că se întâmplă ceva și să ajungă aproape imediat la postul de pază de pe malul drept, pe când ceilalți abia-și dădeau seama că fuseseră trași pe sfoară

La acel post de pază se găsea Elbing. Suferea din ce în ce mai mult din cauza infirmității lui și se oferise bucuros voluntar pentru a sta de pază, eliberând astfel de această grijă pe cineva care era în stare să

face o muncă mai utilă decât el. Pe când Lex se cățara lângă el, în cușca adăpostului, făcută din crengi groase, care-și mai păstrau frunzele pe ele, îi zâmbi în semn de salut.

— Încă nu ți-au dat seama ce-i acolo, zise el. Vrei să arunci o privire?

Se dădu la o parte din fața telescopului navei, care fusese adus aici.

Mulțumindu-i, Lex se aplecă spre ocular. Telescopul nu fusese conceput pentru a fi întrebuințat la distanțe atât de mici, așa că măsura atât de mult, încât abia putea vedea în întregime un om stând în picioare. Dar acest dezavantaj era compensat din plin de faptul că se puteau distinge absolut toate detaliile, astfel încât fețele intrușilor îi apăreau ca și cum s-ar fi aflat la doi pași.

— Gomes! exclamă el. Și Probian! Poate că totuși nu au de gând să ne atace. Poate că au ajuns la disperare și au venit să poarte tratative.

— Sper să ai dreptate, mormăi Elbing. Dar au toți arme, iar noi nu avem decât două.

Adevărat, observă Lex. Oamenii lui Gomes încă mai stăteau grămadă pe celălalt mal. Probian ridicase supărat o bucată de plastic zdrențuită și înjura modul în care fuseseră păcăliți, în timp ce ceilalți vărau cu grijă bețe în gropi, încă neîncredători.

Erau unsprezece oameni cu toții, îi număra el. Numărul era neobișnuit, dar asta însemna că pe platou nu mai rămăsese decât o singură armă. Pe cine oare lăsase Gomes la conducere în absența lui? După ce Hosper și Jesset dezertaseră, probabil că-i era foarte greu să mai aibă încredere în cineva. Era și Cardevant acolo? Lex privi fiecare figură pe rând și văzu că nu era. Deci probabil că el rămăsese pe platou ca șef dacă nu cumva murise între timp, sau dacă nu era prea bolnav să mai poată umbla.

— În primul moment, zise Elbing, am sperat că poate i-au gonit de pe platou și vin încoace să ne ceară un fel de azil politic. Dar când am văzut că au toți arme... Tu ce crezi, Lex?

— Ei bine, am impresia că cea mai plauzibilă explicație ar fi că Gomes începe să se simtă depășit de evenimente. Dar dacă pe platou lucrurile au început să meargă într-adevăr rău, probabil că-i e frică să-și trimită vreunul dintre locotenenți încoace – nici chiar pe Probian – de teamă să nu se trezească fără el. Probabil că e mai puțin îngrijorat la ideea că și-a părăsit baza decât să-și permită să mai piardă fie și un singur susținător.

— Totuși, de ce-o fi având nevoie în asemenea hal, încât s-a simțit obligat să vină personal până aici?

— Ei... poate să fie vorba de o mulțime de lucruri... Mâncare, medicamente, date tehnice...

Lex dădu din umeri.

— Crezi că o să încerce să ia ceea ce are nevoie amenințându-ne cu

arma-n mână?

— Posibil. Dar, dacă ar mai avea ceva minte-n cap, n-ar trebui să facă asta. Ar putea susține că e pe punctul să-și termine de reparat nava, sau fie și numai să lanseze pe orbită o baliză subterică, și că are nevoie de ajutor să termine treaba. Și va lăsa ca armele să vorbească prin simpla lor prezență.

— Deci tu crezi că mai are vreo urmă de bun-simț în el? Din ce-am auzit eu, nu pare deloc să mai fie-n toate mințile!

— Dacă ar fi pur și simplu nebun, probabil că până acum s-ar fi găsit vreunul dintre acoliții lui să-i ia locul. Nu, cred că încă n-a luat-o razna, excepție făcând obsesia lui de a-și repara nava și tendința spre brutalitate.

Lex se îndepărtă de telescop.

— Și sunt convins că e aproape disperat. Nici nu poate fi altfel, în fine... Aș vrea ca grupul să ajungă la așezare într-o stare cât mai proastă, pe punctul de a le ceda nervii. Sunt cu siguranță și obosiți și destul de bolnavi... Ai ceva pe aici cu care să-i „înviezezi” puțin?

Elbing rânji, arătând spre o serie de corzi legate de una din crengi.

— Avem vreo douăzeci sau treizeci legate prin tufișuri. Pot mișca oricând ramurile, să nu se vadă decât cu colțul ochiului. Dacă pun mâna pe arme și trag, corzile or să fie retezate, or să se strângă ca un elastic, retrăgându-se către mine, și ei tot n-o să poată afla ce a provocat mișcarea.

— Perfect. Și noi o să le pregătim un spectacol de întâmpinare. Vreau ca prima impresie pe care or să și-o facă aici să-i copleșească, bine de tot. Încearcă să-i întârzii cât mai mult cu elasticele tale, bine? O să dureze ceva până organizăm noi totul.

Se lăsă să alunece peste marginea cuștii și sări pe pământ.

Gomes și însoțitorii lui ajunseseră la uzina de sedimentare a apei, acum pustie. Se opriă să se sfătuiască, aruncând priviri nervoase în jur. Pe ultimii doi kilometri vegetația se mișcase aproape imperceptibil, dar continuu, pe lângă ei, parcă prinsese brusc viață. Se simțeau supravegheați. Și, de fapt, chiar și erau. Muncitorii lui Cheffy se ascunseseră în apropiere și erau cu ochii pe ei.

Apoi, înaintând încă puțin, ajunseră într-un loc de unde puteau vedea așezarea: clădiri solide de lemn, cu ferestrele acoperite de obloane, acum deschise pentru aerisire; fum ridicându-se vesel din coșurile de chirpici; zgomot de ciocane, de ferăstraie, de securi. Priviră spre locul de unde fuseseră doborâți primii copaci, acum curățat de buturugi și plantat cu copaci-de-sală în rânduri drepte, ordonate. Văzură oameni sănătoși, bine hrăniți, îmbrăcați cu haine curate și funcționale ce păreau aproape noi și-și dădură seama că ei erau împuțiți, slabi și plini de bube.

Oamenii pe care-i vedeau nu pădură să-i bage prea mult în seamă, le aruncau o privire și-și vedeau mai departe de treaba lor. „Întâmplător” se distribuia mâncare pentru muncitori – porții mari, mirosind apetisant în farfurii mari și adânci, și rații de apă din bidoane mari.

Priviră câteva minute așezarea din fața lor, neștiind ce să facă. Apoi, din tufișurile de lângă ei, își făcură apariția oamenii lui Cheffy și intrușii se răsuciră spre aceștia, înjurând și amenințându-i cu armele.

Cheffy se apropie calm de Gomes și-i zise:

— Vă așteptam. Haideți cu noi, vă ducem la polymathul nostru.

— Ce? Cuvântul plecase din gura lui Gomes ca și cum i-ar fi smuls buzele. Aveți voi un polymath aici? Asta n-o mai cred! Nimeni n-a...

— Domnule căpitan! zise Probian aproape în șoaptă, punându-și mâna pe brațul lui Gomes.

Făcu un semn către mica așezare din fața lor și nu mai zise nimic.

Privind atent la confuzia din mintea lui Gomes, oglindită aproape în amănunt de fața lui bărboasă, Cheffy îi vorbi din nou:

— Vă puteți păstra armele. Ni s-a spus că nu vă simțiți prea siguri fără ele. Dar n-o să aveți nici un motiv să le folosiți. Pofțiți pe aici.

Nu mai așteptă să-i vadă cum reacționează, le întoarse spatele și începu să coboare panta. O dată cu el se puseră în mișcare și oamenii lui, înconjurându-i pe ai lui Gomes, ca și cum aceștia ar fi fost o turmă de animale nemaîntâlnite, pe care le duceau la paradă, să le vadă toată lumea. Oamenii care lucrau la clădirile în construcție de la marginea așezării se străduiau să întărească această impresie, improvizând, conform ordinului lui Lex: „Faceți-i să se simtă ca niște barbari, exact asta sunt!”

— Salut, Cheffy! strigă Zanice, strângând bucați de săpun din tăvile în care fuseseră preparate. Arată cam rău tipii ăștia, nu crezi?

— Cam îpuțiți! încuviință Cheffy.

Gomes strânse din dinți și degetele i se încleștară pe patul armei.

— ăștia sunt indivizii? întrebă Minty strâmbând din nas, pe când împărțea supă caldă pe scara de la clădirea femeilor celibatate muncitorilor ce puneau pereți despărțitori înăuntru. Am impresia că nu le-ar strica o masă bună... dar numai după o baie zdravănă, cu săpun mult.

Unul dintre oamenii lui Gomes înghiți în sec, atât de sonor, încât zgomotul răsună ca o împușcătură și-l făcu pe Probian să se răsucescă pe călcâie spre el, privindu-l ca și cum ar fi vrut să-l strângă de gât.

O ținură tot așa pe tot drumul până la clădirea birourilor – nimic agresiv, doar niște remarci personale, niciodată adresate direct străinilor, simple comentarii legate de faptul că erau murdari, că puteau, că erau slabi-morți, într-un cuvânt că arătau ca vai de lume –

în timp ce oamenii lui Cheffy erau tot timpul cu ochii pe Gomes, să nu cumva să-și piardă controlul.

Dar acesta rezistă. Era însă la limită. Așa cum sperase Lex, când străinii ajunseră în fața clădirii unde-i aștepta el nu erau doar furioși. Erau pur și simplu copleșiți.

Din locul în care stăteau acum, puteau zări instalațiile de pe plajă – boilerele, distileriile, cuptorul solar și toate celelalte – și puteau să-și facă o idee completă de cât de multe se realizaseră aici, în timp ce ei se luptau nebunește să repare nava.

Lex îi lăasă să aștepte în soare cam un minut. Apoi dădu la o parte perdeaua ce acoperea ușa și ieși pe verandă.

— *Tu?! zise Gomes abia audibil. Tu ești polymath?*

— În pregătire, îi răspunse Lex, privindu-l de sus și până jos.

De la prima privire observă ceva ce nu văzuse prin telescop: cea de-a douăsprezecea armă se găsea în vârful raniței grosolane legată cu sfoară în spinarea lui Gomes. Deci ori dezertaseră din tabăra lor, ori născociseră o altă armă, cu care să-i țină pe sclavi sub ascultare pe timpul absenței lor. Interesant!

— Ei bine, ce vreți? E evident că aveți nevoie de o baie bună, de mâncare și de haine curate, continuă el, amușinând aerul și strâmbându-se exagerat.

Gomes își înăbuși o înjurătură și zise supărat:

— Ce drac de idee ați avut să săpați gropile alea pe malul râului?

— Ce? Ah, gropile! Sunt sperietori pentru animalele care se dau la grădina noastră. Toate ierbivorele sunt îngrozite de monștrii ăia subterani. V-ați speriat și voi? Din cauza unuia din ăsta ați mai pierdut un om pe drum?

Gomes îl privi furios, fără a da vreun semn că avea de gând să-i răspundă. Dar unul dintre însoțitorii lui, pe care Lex își amintea că-l văzuse cu Cardevant, când fuseseră ei luați prizonieri la baraj, făcu un pas înainte și-l întrebă nedumerit:

— De unde știi, cum ai aflat?

— Tacă-ți gura, Dockle! se răsti Gomes la el. Nu vorbește nimeni în afară de mine, ai înțeles?

Cu o privire enigmatică pe față, încercând să sugereze că el însuși pregătise capcana în care-și găsisse moartea cel de-al doisprezecelea om al lor, sau cel puțin că asistasă la eveniment, Lex îi supraveghea atent fiecare reacție. Era într-o situație extrem de delicată. Trebuia să le submineze însoțitorilor lui Gomes încrederea în șeful lor, și totuși nu putea împinge lucrurile până la a risca să se facă uz de arme. Chiar dacă acestea erau mai mult descărcate, așa cum bănuia, tot mai puteau face mult rău, distrugând destule vieți omenești și clădiri ridicate cu multă trudă.

— Nu tac deloc din gură! zise Dockle aproape isteric. Oamenii ăștia

au un polymath cu ei, și uită-te cum sunt! Sunt flămânzi, bolnavi, murdari cum suntem noi? Sunt...?

— Am zis să taci din gură!

Gomes își ridicase arma, și mâna i se crispase pe patul ei.

— Gomes, disputele voastre nu ne privesc și nici nu ne interesează, zise Lex calm. Dacă ai ceva de spus, spune. Dar grăbește-te, am treabă, sunt foarte ocupat.

— Ticălosule! izbucni Gomes. Dacă aș fi știut asta când erai în mâna mea, pe platou!

— Dacă ai fi știut că sunt polymath? De ce să-ți fi spus? Ai fi vrut să te ajut la proiectele tale absurde, să fii de acord cu brutalitatea cu care-ți tratezi tu sclavii? Nu, m-am hotărât să aștept până o să ajungi în halul în care ai ajuns acum. Să nu mai poți controla lucrurile acolo sus, pe platou. Pentru că oamenii se întreabă cine o să mai fie în viață când or să sosească echipele de salvare, *dacă* or să sosească vreodată, presupunând că o să fii în stare să lansezi măcar o baliză subterică pe orbită. Au ajuns să pice de-a-mpicioarele în timp ce muncesc, de oboseală, din cauza malnutriției și de boală. Ai venit aici să cerșești ajutor – hrană, medicamente, păături, orice – pentru că în fiecare seară ți-e frică să nu te trezești dimineața cu gâtul tăiat.

Expresia de pe fața lui Gomes îi confirma lui Lex că fiecare vorbă rostită de el era adevărată. Așa cum le ceruse, oamenii se strânseseră în jurul grupului lui Gomes, și acum vedeau și auzeau tot ce era de văzut și de auzit. O ocazie în plus de a-și întări autoritatea. Nu îndrăzneau să rateze nici una.

— Sunt căpitanul acelei nave! urlă Gomes. Știu bine că poate fi reparată!

— Eu nu prea cred! Îl contrazise Lex cinic.

— Tu nu ești cosmonaut! Nu te pricepi...

— Pe parcursul pregătirii de polymath înveți o mulțime de lucruri, zise Lex categoric. Și acum, ascultă-mă! Nu putem accepta propunerile tale. Însă vreau să te gândești la ce-ți propunem noi. Suntem nerăbdători să-i ajutăm pe tovarășii noștri de naufragiu – fraza asta o rostise Arbogast, își reaminti el – dar resursele noastre sunt încă limitate și este în joc și propria noastră supraviețuire. Vom pune la dispoziția supraviețuitorilor de pe platou hrană, îmbrăcăminte, locuințe și absolut tot ce e strict necesar. În schimb veți preda armele acum, pe loc. Iar *tu*, Gomes, *tu*, Probian și o serie de alți indivizi – se vor găsi probabil sute de martori care să-i numească – veți fi judecați formal, conform Codului Galactic Unificat sub diverse acuzații: omor cu premeditare, utilizarea muncii sclavilor, violență față de persoane fizice, cruzime și aplicare de pedepse ilegale, exercitarea ilegală de autoritate. Ei bine?

— Ticălosule! zise Gomes aproape în șoaptă. Ești...!

Își ridicase arma și o îndreptase drept spre pieptul lui Lex. Din mulțime se ridică un murmur de teamă.

— Condițiile *mele* sunt astea, continuă el: ori ne dați ce vrem, ori te omor și dau foc și orașelului vostru împuțit, în chip de rug funerar pentru tine. Noi avem arme. Douăsprezece. Voi nu aveți decât două. *Mișcați-vă!*

Pentru tot restul vieții, Lex își va aduce aminte de acel moment ca fiind clipa în care, pentru el, cunoașterea *despre* sine se transformase în cunoaștere *de* sine. Îl presaseră toți, din toate părțile, să facă ceva împotriva lui Gomes și să-i elibereze pe ceilalți refugiați, fie conducând o armată a răzbunării, fie o grupă de comando. De fapt, de când se întorsese de pe platou, nu trecuseră decât vreo douăzeci de zile.

Și totuși lui i se părea că trecuseră ani, pentru că oamenii veneau la el cu tot soiul de propuneri, care de care mai fanteziste. Le respinsese pe toate, uneori arătându-le autorilor și care sunt punctele slabe, alteori refuzând, pur și simplu să discute, dacă era prea ocupat și nu avea timp. Însă undeva, în subconștient, începuse să se simtă vinovat, știind că fiecare zi de întârziere însemna o altă viață sau alte vieți pierdute datorită cruzimii lui Gomes. Dar a te năpusti împotriva unor nebuni bine înarmați însemna sinucidere curată, cel puțin pentru câțiva dintre atacatori.

Însă acum, dintr-o dată, își dădea seama că avusese dreptate să stea în expectativă, nu numai din cauza pierderilor ci și dintr-un alt motiv, mult mai subtil și mai dificil de sesizat la prima vedere.

Hotărârea lui în privința asta putea influența întreg viitorul prezenței umane pe această planetă.

Nu se temea pentru propria lui viață, nici chiar acum, cu arma lui Gomes îndreptată spre el. Pe parcursul pregătirii lui ca polymath, viteza de reacție îi fusese crescută mult, artificial, și un bătrân bolnav, pe jumătate mort de foame, nu reprezenta un pericol pentru el. În zecimea de secundă de care avea nevoie Gomes ca să apese pe trăgaciul armei pentru a declanșa impulsul distrugător, putea să se ferească în lături și apoi să sară la căpitan, să-i smulgă arma și să-l facă prizonier, înainte ca vreunul dintre însoțitorii acestuia să apuce să schițeze cel mai mic gest.

Dar obiectivul pregătirii de polymath nu era salvarea vieții individului care beneficia de ea.

Până acum reușise să întocmească planuri pentru numeroase

proiecte, unele intraseră în execuție, altele își așteptau rândul, astfel ca această mână de naufragiați să ajungă, în cele din urmă, să devină o societate înfloritoare. Dar nici ăsta nu era obiectivul final al pregătirii lui. Fără să stea să cugete prea mult, presupusese că ăsta este. Dar greșise.

Totuși, cum putea fi un om potrivit pentru a i se încredința soarta unei întregi planete, nouă-nouță? Ce anume facultate putea îndreptăți un om să-și asume o asemenea responsabilitate? Nici reacțiile ultrarapide, nici superioritatea fizică, nici cunoștințele enciclopedice. Oricine putea dispune de oricare dintre ele. Și, în ceea ce privește cunoștințele, existau biblioteci și bazele de date ale calculatoarelor, înmagazinând mult mai mult decât orice creier omenesc.

Nu. Facultatea care se cerea de la un astfel de om era capacitatea de a avea întotdeauna dreptate.

Întrebat care este rezultatul exact al operației doi plus x, un om obișnuit răspundea că soluția este nedeterminată. Polymathul era un om care dădea un răspuns clar la această întrebare. Și corect.

Fiind dată o planetă complet neexplorată și o navă cosmică deteriorată, polymathul zicea: „Domesticiți planeta”. Omul obișnuit zicea: „Reparați nava”. Planeta putea fi îmblânzită. Nava nu se mai putea repara.

Fiind date două personalități puternice în conflict, astfel încât ajungeau să pericliteze siguranța refugiaților, polymathul zicea: „Asta e valoroasă, asta reprezintă un handicap”. Omul obișnuit zicea: „Ar fi multe de spus în favoarea amândurora...” Personalitatea valoroasă lucra de parcă ar fi fost posedată. Cealaltă înnebunea și ajungea o povară pentru întreaga comunitate.

Lex nu parcursese decât destul de puțin din pregătirea de polymath. Dar ceea ce învățase îi fusese destul ca, asociat cu realitățile cotidiene, să-l ducă la cristalizarea ideii de existență a acestei calități ca o necesitate indispensabilă pentru un conducător – realitățile cotidiene și confruntarea cu ceea ce se întâmplă atunci când omul aflat la conducere o ia razna.

Deci, în cazul de față: fiind dat un nebun, care domina patru sute de oameni cu arma-n mână, omul obișnuit zicea: „Trebuie să-i eliberăm pe oprimați, chiar dacă o să moară câțiva dintre noi și încă și mai mulți dintre ei”. Dar polymathul zicea: „Un om care poate greși atât de grav se va spânzura cu mâna lui”.

Și în fața lui se găsea acum un om care greșise atât de grav, încât consecințele propriilor lui acțiuni îl împingeau inexorabil să-și vâre singur gâtul în laț.

Calm, foarte încet, Lex începu să zâmbească.

În primul moment ceilalți crezuseră că e o prostie să-i spună lui Gomes că poate lua tot ce vrea. Apoi crezură că încearcă să câștige

timp, astfel încât, din cauza oboselii și a încordării, ceilalți să nu mai fie destul de atenți la armele lor și să poată fi atacați prin surprindere. Apoi, când realizară că nici una dintre aceste explicații nu corespunde realității, începură să se întrebe dacă nu cumva îi era frică.

Îi îndeplineau dispozițiile... dar începuseră să se întrebe.

Frica de care dădeau continuu dovadă Gomes și însoțitorii lui era de-a dreptul de compătimit. Nu putuseră refuza o baie fierbinte cu săpun din belșug – un adevărat lux, de care ei nu mai avuseseră parte de luni de zile pe platou. Dar refuzaseră să intre în cabinele de baie. Ceruseră să le fie adusă apa afară, în căzi, astfel încât să se poată păzi reciproc.

Lex le spuse oamenilor să facă exact ce li se ceruse.

Nu putuseră refuza o masă bună, dar refuzaseră ca mâncarea să le fie adusă gata preparată. Intraseră bănuitori în bucătării, verificaseră că reglajele sintetizatoarelor sunt normale, și, când unul din băieții din echipa lui Bendle aruncase niște antialergen pe o salată de verdețuri indigene, îl obligaseră să guste, ca să se convingă că nu le otrăvise mâncarea.

Nu putuseră să refuze niște injecții cu polivitamine, care să-i ajute să scape de dermatitele de care sufereau toți (abia când se dezbrăcaseră să se spele văzuseră în ce hal erau, plini de pete și de bube). Dar, și aici, insistaseră ca Jerode să-și injecteze personal prima doză.

Însoțindu-i dintr-un loc într-altul, Lex nu îndrăznea să lase să i se vadă pe față că în adâncul lui jubila. Era îngrijorat ca nu cumva oamenii să nu înțeleagă care-i erau adevăratele intenții. Părea însă că reușise să câștige în suficientă măsură încrederea comunității și nimeni nu îndrăzni să i se opună pe față.

Hainele voastre sunt într-un hal fără hal. Vedeți dacă vi se potrivesc astea... Vă vin bine? Luați-le!

Sacii voștri de dormit sunt sub orice critică, rupți și murdari. Noi ne-am făcut pături. Luați câteva.

La întoarcere drumul o să fie greu. Noi avem destulă mâncare. Poftim!

Reveniți la „birouri”, Gomes privea satisfăcut la cele ce-i fuseseră date. Încă mai ținea arma în mână. Privind la Lex, începu să vorbească, gesticulând cu ea:

— Cred că ar fi trebuit să aduc mai mulți oameni cu mine, să putem lua mai multă marfă cu noi! zise el pe un ton batjocoritor. În cele din urmă, se pare că e adevărat ce se spune, că o armă valorează în medie cât zece oameni, dacă nu și mai mult, cu puțin noroc.

Scuipă cu dispreț în praf și continua:

— Deci tu ești un polymath. Dar poți să mori la fel ca orice alt om.

Așa că suntem egali.

Lex era perfect conștient că mulți, foarte mulți ochi sunt ațintiți asupra lui. Toată lumea părăsise lucrul și venise să asiste la groaznicul spectacol oferit de Gomes și de oamenii lui, care se pregăteau să plece încărcăți cu bunuri aparținând comunității. Spre regretul și îngrijorarea lui, păreau să nu fie în stare să gândească dincolo de asta, nici măcar Jerode, Fritch, Aldric sau Cheffy nu-și puneau întrebarea ce însemna în realitate această „pradă” pentru Gomes.

Dar nu mai fu deloc surprins să vadă că Delvia, care stătea la umbră lângă clădire, zâmbea ironic atunci când n-o privea nici unul din oamenii lui Gomes.

— Nu mai avem nevoie decât de încă două lucruri, spuse Gomes. Doar două. Voi mai aveți două arme energetice, Lex. După cum merg treburile acum, cred că nouă ne vor fi mult mai folositoare decât vouă. Dați-le!

— Nu! Nu, nu se poate!

Din primul rând de privitori se desprinsese Hosper, oprindu-se în fața lui Gomes, palid și cu pumnii strânși.

— Tu! zise Gomes. După ce mi-ai făcut, ar trebui să folosesc arma asta pe tine!

Își țuguie buzele.

— Dar de ce să iroiesc o încărcătură?

Și, întorcând arma, îl lovi pe Hosper cu patul ei în plină față.

Un țipăt, și Jesset încercă să se repeadă după tatăl ei. Dacă ar fi ajuns la Gomes, probabil că i-ar fi scos ochii. Dar se găsi cineva să o prindă, să o țină și să o convingă să se calmeze.

Delvia.

Dacă s-ar face o evaluare a potențialului de supraviețuire al tuturor celor prezenți, se gândi Lex, probabil că Delvia ar fi cel mult pe locul doi, după el însuși.

Gomes privi la Hosper, întins pe pământ în fața lui, apoi la Jesset, care se zbătea, ținută bine de Delvia de mâini.

— Dă-mi armele alea, spuse el, sau îi ard pe ăștia doi.

— Dă-i drumu’! urlă Jesset la el. Oricum, e o moarte mai ușoară decât ce le faci tu oamenilor de pe platou!

— La cine sunt armele? spuse Lex calm. Aldric, la tine? Dă-i-le!

— Mulțumesc, zise Gomes, pe cât de sarcastic era el în stare, ștergându-și sudoarea de pe față. Aveai gura foarte mare când am sosit, domnule polymath! Dar se pare că armele astea ți-au băgat mințile în cap, nu-i așa?

În tăcere, aruncându-i lui Lex o privire ca și cum l-ar fi considerat un trădător, Aldric așează cele două arme peste unul din pachetele pregătite pentru oamenii lui Gomes.

— În regulă, asta e aproape tot ce doream, spuse Gomes. Acum să

lămurim un lucru. Să nu cumva să ne urmăriți. Să nu încercați să veniți pe platou. Acum, că avem toate armele, ne putem permite să facem serios de pază. Și, fiindcă am văzut că v-ați gospodărit bine aici, văd că merită să ne întoarcem. Așa că ne vom întoarce, cu arme și cu tot ce trebuie, și o să luăm tot ce vrem, când vrem. Data viitoare probabil că vom lua mai multe. Și când o să ne punem nava pe orbită, s-ar putea să fim destul de amabili să spunem că mai sunt și alți refugiați pe bulgărele ăsta mizerabil de noroi. Depinde de cât de frumos vă purtați. S-a-nțeles?

Chicoti bine dispus. În clipa aceea Hosper, care-și revenise după lovitura primită, încercă să se arunce din nou asupra lui, să-l apuce de picioare. Dar Probian se mișcă mai repede. Picioarul lui îl izbi în plin, și Hosper căzu din nou la pământ, ținându-se cu mâinile de față și gemând.

— Mulțumesc, Probian, zise Gomes dând din cap. Văd că am reușit să-l fac pe Hosper să capete o urmă de vlagă-n el, chiar dacă voi,ăștilalți, nu sunteți în stare decât să vă păziți pielea și să vă îngrijiți de confortul vostru atât de drag.

Se întoarse spre însoțitorii lui:

— Gata, luați bagajele. Plecăm, trebuie să ne îndepărtăm înainte de a se înnopta.

Se conformară toți și se apropiară de pachete – cu excepția lui Dockle. Acesta rămăsese pe loc, ca împietrit. Era foarte tânăr, aproape un băiețandru, bronzat și firav. Totuși acum îl privea hotărât pe Gomes.

— Asta te privește și pe tine, Dockle, se răsti căpitanul.

— Eu nu mai plec, zise băiatul. Nu sunt nebun.

Deși era foarte cald, atmosfera deveni brusc ca de gheață. Toate privirile se întoarseră spre Dockle.

— Eu nu mai plec! repetă băiatul mai tare, cu voce răgușită, ca și cum ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi. Nu vreau să mă mai întorc în iadul ăla al vostru! N-o să reparați niciodată nava! Am muncit luni de zile pe lângă ea, și n-am reușit decât s-o ridicăm de la pământ, ca să vedem cât de rău e avariata. Chiar dacă o să lucrăm la ea tot restul verii, n-o s-o putem repara, și dacă nu ne pregătim deloc pentru iarnă, o să murim toți de frig. Eu nu mă mai întorc acolo!

Se simțea că mulțimea e cuprinsă de furie. Și Lex știa că furia asta e îndreptată împotriva lui. Cum mai putea el să împiedice un atac sinucigaș asupra grupului lui Gomes, după cele spuse de Dockle? Deși, chiar și acum, era convins că raționamentul lui fusese corect. Și că acest raționament evita tocmai ca opt sute de oameni, lipsiți de orice armă, să fie masacrați de unsprezece indivizi cu arme energetice în mână.

Și atunci, exact când începuse să se îndoiască de capacitatea lui de

a avea dreptate, pe care și-o descoperise cu nici două ore în urmă, Gomes îl scoase din încurcătură.

— Ridică-ți pachetul, Dockle, zise el cu voce joasă, amenințătoare. Pentru că, începând de azi, viața n-o să mai fie așa veselă pe aici. Evident că e greu să repara o navă, fără dotările corespunzătoare. Dar se zice că un polymath poate ține loc de aproape orice.

Se răsuci pe călcâie și-și îndreptă, din nou, arma către Lex.

— Tu! Vino aici! Ești o marfă prea prețioasă să nu te luăm cu noi!

De data asta mulțimea părea cuprinsă de disperare. Lex așteptă o clipă, să fie liniște. Voia să vadă toată lumea și să înțeleagă exact – toți, cu excepția lui Gomes și a oamenilor lui – în ce mod înțelegea el să dea ascultare ordinului.

— Foarte bine, zise el. Dacă ești sigur că asta vrei... Dar să știi că nu răspund de consecințe.

— Atunci nici eu nu răspund de viața ta! se răsti Gomes la el. O să ai tot timpul doi oameni înarmați lângă tine, să faci ce ți se spune. Și să știi că pe platou nu mai sunt alții d-alde Hosper. Am făcut curățenie serioasă.

Îl privi pe Dockle și-i făcu un semn, smucindu-și capul. Reticent, dar incapabil să mai reziste ordinului, băiatul își ridică pachetul și și-l puse în spate.

Probian avea o frânghie la el. În timp ce ceilalți țineau mulțimea la distanță cu armele, o fixă pe încheieturile lui Lex, legându-i-le strâns la spate, după care luă capătul liber în mână, ca pe un fel de lesă.

— Mișcă! ordonă scurt Gomes, și adăugă imediat cu glas tare: Dacă încercați să ne opriți, primul care o să aibă de suferit e Lex. Dați-vă la o parte! Toți!

Neajutorată, mulțimea îi urmări până la ieșirea din așezare, sperând tot timpul ca Lex să le facă un semn cât de mic, pe care l-ar fi urmat fără nici o ezitare, în ciuda amenințării armelor. Dar Lex mergea liniștit printre cei ce-l luaseră prizonier, fără să se uite înapoi.

Strângându-și pumnii, pradă unui acces de furie neputincioasă, Fritch izbucni primul:

— Ce l-o fi apucat? N-o să-l mai eliberăm în veci de acolo! Am impresia că și-a pierdut mințile!

— Știe foarte bine ce face! îl contrazise Delvia, răsărind lângă el.

— Cum poți fi așa de sigură? se răsti Fritch la ea.

— E doar un polymath!

— Polymath sau ba, e foarte tânăr. Și nu-și terminase pregătirea.

— Exact, zise Rothers de la câțiva metri de ei. Mai mult, se pare că ține prea mult la viața lui ca să mai fie în stare să opună vreo rezistență, când vede o armă îndreptată spre el.

— Cred că greșești, replică Cheffy. A văzut cu ochii lui cum se trăiește pe platou. Tu doar ai auzit – de la Hosper, Jesset și ceilalți – și știi că e de preferat să mori, decât să cazi în mâinile lui Gomes. Eu cred că s-a gândit el la ceva!

De undeva, din spatele mulțimii, Nanseltine își croia drum spre ei, împingând în stânga și-n dreapta. De când fusese făcut de râs de Lex, nu prea se mai auzise de el. Dar acum, după maniera în care se mișca, părea că e gata să-și ia revanșa, mai ales în lipsa adversarului.

— Bineînțeles că s-a gândit la ceva! exclamă el. Din păcate, nu cred că ne va fi nouă de vreun folos! Și dacă Gomes reușește totuși să-și repare nava, cu ajutorul lui Lex? O să decoleze bine mersi, cu Gomes și echipajul lui, și noi...

Își termină vorbele cu un țipăt de durere, după care se trase înapoi câțiva pași, ducându-și mâna la obrazul care începuse deja să i se înroșească. Lângă el stătea amenințătoare Delvia, cu mâna ridicată, gata să-i administreze și a doua palmă:

— Nu-l acuza pe Lex de una ca asta, doar pentru că exact de asta ai fi tu în stare! Și nici altcineva să nu îndrăznească să o facă!

Se răsuci pe călcâie, întorcându-se spre membrii comitetului de coordonare, care o înconjuraseră:

— Și voi sunteți practic la fel ca și asta. I-ați pus toată răspunderea lui Lex în cârcă, și acum, dacă face ceva mult mai inteligent decât puteți voi pricepe, intrați imediat în panică!

O clipă se făcu liniște. Apoi Aldric îl întrebă pe Jerode:

— Doctore, crezi că Delvia s-ar putea să aibă dreptate?

— Nu știu, zise Jerode, trecându-și mâna peste chelie. Dar trebuie să vă spun că mi se pare greu de crezut ca Lex să fi cedat așa, pe toată linia, fără un motiv anume, bine întemeiat. Însă oricum, am impresia că a intrat într-un fel de joc disperat și, sincer să fiu, n-am nici cea mai vagă idee ce are de gând să facă.

— Eu vă pot arăta cel puțin un motiv foarte bine întemeiat pentru ca Lex să procedeze așa cum a făcut-o, spuse Delvia. Să zicem că am fi încercat să-l atacăm pe Gomes și pe oamenii lui. Ar fi omorât cincizeci dintre noi ușor și, probabil, câțiva dintre ei ar fi scăpat bine-mersi. Ne-ar fi făcut praf echipamentul, ar fi dat foc la clădiri – acum am fi fost într-un bucluc de mai mare dragu'! Lui Lex îi pasă foarte mult de ce se întâmplă cu noi. Încă nu știți asta? Și la fel de mult îi pasă și de cei de sus, de pe platou! Nu vă vine să credeți? Doar pentru că a refuzat să discute niște planuri făcute de unele capete de găină, care n-ar fi dus, oricum, la nici un rezultat?

Captase atenția întregii mulțimi. Continuă să vorbească furioasă, cu glas sonor:

— Gomes zicea că a făcut curățenie pe platou, că i-a eliminat pe toți trădătorii! Dar n-ați văzut cu ochii voștri cum s-a purtat Dockle cu Gomes? Dacă oamenii lui îl urăsc pe Gomes în halul ăsta, ce-o să se întâmple când s-o întoarce cu „prada” pe care a luat-o de aici? Credeți ca ăla are de gând s-o împartă cu toată lumea? Da? Or să-l urască toți chiar mai mult decât înainte! Și cu Lex acolo, în mijlocul lor...

— Dar nu e decât el singur, spuse Fritch îngrijorat.

— Lex nu e un om obișnuit, insistă Delvia. Baffin, nu v-a condus el încoace noaptea, pe toți, opt oameni dintre care unul rănit, cu oamenii lui Gomes după voi?

— Așa e, încuviință Baffin. Zicea că poate vedea pe întuneric.

— Mi-a spus și mie asta, întări Jerode. Este una din modificările lui de polymath.

— Ei bine, atunci! Delvia se adresează mulțimii. Gomes nu trebuie să facă față unui om obișnuit, ca noi toți. Are lângă el o adevărată bombă cu efect întârziat, pe punctul de a exploda! Și habar n-are ce-l așteaptă! Eu cred că, cel mult într-o săptămână, Lex o să pună lucrurile la punct pe platou.

— Pledezi de minune cauza băiatului tău minune, Delvia, mormăi Fritch. Dar, așa cum zicea și Gomes, Lex e o marfă mult prea

prețioasă. Nu-l putem lăsa să se descurce de unul singur.

— Eu zic că putem și că exact asta ar trebui să facem, ripostă Delvia răstit.

Jerode se gândi o clipă. Apoi se hotărî:

— Mi-e teamă că Fritch are dreptate, zise el. Trebuie să trimitem o echipă după el. Ce-or să poată face oamenii ăștia fără nici o armă, nu știu, poate cel mult să încerce să-i surprindă pe ceilalți în timp ce dorm. Dar cel puțin vom ști ce se întâmplă. Baffin, tu ai mai făcut drumul, de mai multe ori. Alege-ți oamenii!

Hosper, cu fața plină de vânătași, făcu imediat un pas înainte și, după el, Jesset. Fritch îi urmă imediat, apoi Aykin, Cheffy, Aldric și alții.

— Baffin, îl rugă Delvia, fă tot ce poți, dar nu interveni cu nimic!

El dădu din umeri, fără să-i răspundă.

Le mai luă ceva timp până să se pregătească, așa că echipa nu plecă decât după-amiaza, târziu. Baffin porni imediat într-un ritm susținut. Trecură pe lângă posturile de pază, apoi pe lângă ingenioasa capcană a lui Lex, care-i forțase pe oamenii lui Gomes să-și dezvăluie prezența.

Puțin după aceea, Baffin scoase un strigăt și arătă în față.

— Ce e? întrebă Fritch.

— Am văzut un impuls de armă, murmură Baffin. Mai repede! Hai!

Cu gurile uscate de teamă, cu inimile bătând să le spargă pieptul și cu plămânii în flăcări, se străduiau să țină pasul cu el prin vegetația deasă care li se agăța de haine. Mai avură de mers încă aproape trei kilometri înainte de a găsi cadavru.

Dintr-un tufiș se zăreau două picioare ieșind prin frunzișul des. Picioare goale, pe care începuseră deja să umble diverse insecte.

Îngroziți, se opriră. Baffin dădu la o parte ramurile și recunoscură imediat despre cine era vorba.

— E băiețandru, zise Fritch, înghițind în sec.

Dockle fusese despicat de un impuls de armă, de la gât până-n talie. Fusese despuiat de tot ce purta, cu excepția cămășii zdrențuite. Și gura îi încremenise într-un strigăt mut de groază.

— Să nu mai pierdem timpul! zise Hosper cu violență. Hai să punem mâna pe ei, următorul probabil că va fi Lex!

Dar Baffin continua să se uite la cadavru, încruntat și gânditor.

— M-aș... mira, spuse el în cele din urmă. Știi, nu cred că o să fie chiar așa. Încep să-mi dau seama ce voia, de fapt, să spună Delvia.

Necazurile începuseră mult mai devreme decât îndrăznise Lex să spere. Imediat ce așezarea pe care o părăsiseră se pierdu din vedere, oamenii lui Gomes se scindaseră în două grupulețe distincte. Gomes, Probian și majoritatea celorlalți, avându-l la mijloc pe Lex, mergeau în frunte, Probian ținând mai departe în mână frânghia-lesă. Dar Dockle

și alți doi, cei mai tineri din grup, rămăseseră ceva mai în spate, vorbind cu voce scăzută.

Gomes se răstise de mai multe ori la ei, să țină pasul și să nu mai rămână în urmă. Totuși Dockle rămânea din ce în ce mai mult în urmă, până când, într-un loc unde vegetația era deosebit de deasă, dispăru complet din vedere.

Încă douăzeci de pași, și Gomes înțelese ce se întâmplă. Aruncă o privire înapoi, își dădu seama că Dockle dispăruse, se întoarse și, cu o înjurătură, trecu pe lângă Lex, ridicându-și arma. Pachetul greu pe care-l avea în spate se agăța de crengi, îndoindu-le, și, după ce trecea el, acestea reveneau la poziția inițială, şuierând prin aer ca sfichiuri de bici.

Nimeni n-a văzut ce s-a întâmplat, dar de auzit, au auzit toți: Gomes strigă după Dockle, înjurându-l și spunându-i să se întoarcă. Tânărul îi răspunse urlând isteric, și apoi se zări fulgerarea armei.

O clipă după aceea, Gomes se întorsese lângă ei.

— Duceți-vă și luați-i bagajele, le zise el, gâfâind, celor doi tineri care merseseră lângă Dockle. Dați-i-le lui Lex să le care. Și uitați-vă bine la Dockle. Asta o să vi se întâmple și vouă, dacă o să faceți ca el.

Cei doi se supuseră, deși arătau ca și cum ar fi fost gata să vomite.

Unul doborât, zece încă în picioare. Ar fi de dorit să mai dispară unul înainte de a se însera, calculă Lex, rece. Ar fi preferat ca Dockle să trăiască, pentru că avusese curajul să-l înfrunte pe Gomes nu o singură dată, ci de două ori. Dar știa destule despre situația de pe platou, ca să-și închipuie ce trebuie să fi făcut Dockle, pentru ca Gomes să-l treacă printre apropiații lui. Totuși, acum nu se gândea la răsplată și la răzbunare. Viitorul omenirii pe această planetă era mult mai important.

După această întâmplare, o bună bucată de vreme nimeni nu mai scoase o vorbă. Continuau să înainteze în tăcere. Drumul era mai ușor decât ultima dată când îl parcursese el. La venire, Gomes arsesse mult din vegetație, și aceasta nu avusese timp să crească la loc, deși era atât de luxuriantă încât, în cel mult o săptămână, va fi refăcută.

La o oră de mers de așezarea lor trecură pe lângă resturile sfârtecate ale unui monstru subpământean, probabil cel care le omorâse un om la venire. Erau uimitor de numeroși. Probabil că, până la urmă, va fi nevoie să facă ceva pentru a-i feri pe oameni de ei, deși nu se punea problema eliminării lor – funcția lor ecologică era mai mult decât evidentă: împiedicau ierbivorele să se înmulțească prea mult și să copleșească vegetația. Următorul monstru nu era decât cu vreun kilometru mai sus. Auzul ultrasensibil al lui Lex identifică imediat o bolboroseală venind dinspre râu și privi atent la oamenii din jur, încercând să-și dea seama dacă aceștia știau ce înseamnă acel zgomot. După toate aparențele nu știau. Și nu știau nici să se ghideze

după inflorescențele tufelor acelea verzi-albăstrii, așa cum descoperiseră ei. La venire, probabil că reușiseră să evite animalul fără să-și dea măcar seama de existența lui, ascuns cum era sub stratul de pseudomușchi ce acoperea solul. Poate că avuseseră norocul să treacă pe lângă carnivor imediat după ce acesta se hrănise și nu-l mai interesa o nouă pradă. Dar acum...?

Nu Gomes. Nu Probian. Fără să pară că face ceva deosebit, Lex pășea repede, dar cu atenție, printre gurile animalului, și, pentru că erau în linie cu el, Gomes și Probian scăpară de pericol. Dar omul din spatele lor păși un pic alături, și piciorul păru să-i dispară brusc într-o groapă.

Izbucniră imediat țipete, și armele intrară în acțiune. Și era absolut normal ca Lex să sară speriat într-o parte, ca toți ceilalți de altfel, și sărind, să-l smucească pe Probian, care ținea încă de frânghia cu care era legat el, astfel încât impulsul pornit din arma acestuia arse nu numai monstruoasa gură neagră semănând cu un sac, ci și piciorul și pânțelele omului prins în ea.

Când începu să se lase întunericul și se opriră, oamenii lui Gomes erau într-o stare aproape deplorabilă. Arseră vegetația cu armele pe o suprafață destul de mare, apoi făcură focul, nu atât din cauza frigului cât pentru protecție.

Bombănind, Probian îl legă pe Lex cu restul de frânghie, lăsându-i mâinile așa cum erau, adică la spate. Nu i se dădu nimic de mâncare, doar o gură de apă, măsurată cu grijă. Ceilalți mâncau fără să vorbească, aruncându-și din când în când priviri înspăimântate. Și nimeni nu îndrăznea să se uite spre Gomes.

Bine!

Gomes stabili ordinea plantoanelor pentru paza lui Lex. În fața lui, până-n zori, urmau să stea permanent câte doi oameni, cu armele în mâini. El – Gomes – nu făcea de pază, iar cei doi tineri, care merseseră o vreme cu Dockle, nu erau în același schimb. Știa de ce, și ei, și toți ceilalți. Și mai bine! Cu cât le treceau prin cap mai multe gânduri legate de ideea de a-l părăsi pe Gomes, cu atât mai bine.

Lex observă atent care dintre paznicii săi vizitară tufișurile, să se ușureze înainte de a se culca. Unul n-o făcuse, ba chiar băuse îndelung din bidon înainte de a se arunca obosit sub pătură.

Perfect. Era vorba de un om care va face de pază cu Probian, imediat după miezul nopții. Lex se lăsă pe spate și ațipi ușor.

Așa cum își închipuise el, cei doi oameni din primul schimb erau mult prea nerăbdători să se culce ca să-l lase pe omul lui să se ușureze, înainte de a-și lua postul în primire. Din ce în ce mai presat, omul se foi neliniștit, cu arma în brațe, până când îi auzi sforăind și pe cei doi pe care-i schimbase. Lex se prefăcea ca doarme adânc.

În sfârșit, omul păru să nu mai poată îndura chinul. Îi spuse ceva lui Probian, îi întinse arma și dispăru din cercul de lumină al focului care încă mai ardea.

La adăpostul întinericului, Lex își frecase fără nici un zgomot legăturile, slăbindu-le. Acum, smuci o dată de ele și se aruncă asupra lui Probian. Omul nu avu vreme să scoată nici măcar un sunet. Capul i se smuci scurt și violent spre spate, după care se prăbuși, inconștient, la pământ.

Morala, se gândi Lex, în timp ce se strecura după cel de-al doilea paznic: o frânghie ordinară nu poate ține prea mult în loc un polymath.

Deși putea servi admirabil pe post de ștreang.

Cel de-al doilea paznic, surprins de asaltul neașteptat din spate, nu i puse nici o problemă. Nu făcuse aproape nici un zgomot, și ceilalți oameni din grup erau prea obosiți să se trezească ușor. Și continuă să doarmă liniștiți sub păturile lor, chiar și atunci când Lex trecu de la unul la altul, luându-le toate armele, în afară de cea a lui Gomes, și legându-le cu frânghia lui.

Apoi dispăru în noapte, ca o fantomă. Auzise niște zgomote, venind de undeva, din spate. Erau slabe, abia le sesizase. Probabil că Jerode sau altcineva trimisese o echipă de „salvare” după el. Trebuia să ajungă rapid la ei, să-i oprească înainte de a se apropia prea mult pentru a-i trezi pe Gomes și pe ai lui.

Atunci când descoperiră cel de-al doilea cadavru, în parte ars de armă și în parte digerat de monstrul rănit, echipa lui Baffin era deja pregătită moral să accepte că Delvia avusese dreptate. Nu puteau să-și imagineze cum de reușea Lex să facă una ca asta, dar își dădeau seama că încearcă să-i demoralizeze pe cei care-l capturaseră, astfel încât, până la urmă, Gomes să piardă controlul.

Văzuseră, pe înserat, cum ceilalți își pregătiseră locul de popas cu ajutorul armelor. Apoi cum aprinseseră focul, ale cărui flăcări se reflectau pe frunzele copacilor de lângă ei. Baffin se hotărâse să nu le urmeze exemplul ci să-și continue drumul, cu mare atenție, sperând să se poată apropia suficient de ceilalți, ca să-i atace prin surprindere.

Însă, pe când ei se strecurau cu greu prin noapte, în fața lor răsări Lex, zâmbind larg și ținând la vedere armele pe care le capturasese, și care erau înșirate pe frânghia lui ca niște pești pe o ață.

Fuseseră atât de surprinși încât, o clipă, au rămas fără grai. Fritch își reveni primul și rupse tăcerea, murmurând cu sinceră admirație:

— Ești dracu' gol! Cum ai reușit să faci așa ceva?

Lex le povesti pe scurt ce se întâmplase, împărțindu-le armele pe când vorbea. Acum avea aproape fiecare om arma lui.

— Nu le-ai luat pe toate? întrebă Baffin după ce le numără atent.

— Nu, i-am lăsat una lui Gomes, răspunse Lex. Dintr-un motiv bine întemeiat, nu te neliniști. Acum, ascultați-mă cu atenție. Probabil că celor de pe platou o să li se dărâme toată șandramaua, și noi trebuie să fim pregătiți să salvăm ce mai e de salvat din ruine. Vreau ca vreo câțiva să vină cu mine – Hosper, tu și Jesset, pentru că știți amplasamentele de pe platou, și tu, Aldric și tu, Cheffy. Baffin, restul rămâneți aici, pe loc, faceți popas și așteptați. Imediat după ce-o să se facă ziuă, or să-și dea seama și ăia ce s-a întâmplat. Gomes s-ar putea să-i termine, pentru că va fi nebun de furie. Dar, cel mai probabil, unii dintre ei vor scăpa, vor fugi și o vor porni la vale. Așteptați aici, până sosesc la voi. Când ajung, îi luați în primire și îi duceți la așezare, sub pază. Și-i spuneți lui Jerode să organizeze imediat o grupă de salvare mare, din care să facă parte obligatoriu toate asistentele medicale care

nu sunt însărcinate. Și s-o pornească imediat ce e posibil spre platou, cu pături, haine, mâncare și tot ce se poate căra în spinare. Când vor ajunge ei acolo, o să fie nevoie disperată de orice vor fi în stare să aducă. Și să se pregătească să facă față la cel puțin două sute de bolnavi și răniți, și să aibă în vedere că absolut toți cei de pe platou sunt extenuați.

Chicoti scurt și trist:

— Când a plecat spre coastă, situația lui Gomes probabil că era apropiată de dezastru total. Vă imaginați ce se va întâmpla, când se va întoarce cu o singură armă și, aproape sigur, cu un singur însoțitor.

Îi răspunseră zâmbetele celor cărora li se adresase.

Făcu un semn cu capul spre oamenii pe care-i numise să-l însoțească, întorcându-se spre ei:

— Veniți după mine. Să nu faceți zgomot. Ne apropiem, să vedem ce se întâmplă când o să se trezească Gomes.

Gomes se răsturnă pe spate, mormăind, deschise ochii, și clipi des. O secundă după aceea era în picioare, cu arma în mână, urlând din toți bojocii. Abia se crăpase de ziuă și lumina era încă slabă, gri-apoasă. Probian zăcea întins pe spate, respirând zgomotos. Cel de-al doilea paznic nu se vedea nicăieri, iar ceilalți șase oameni dormeau încă tun. Iar prizonierul, bineînțeles, dispăruse.

De la două sute de metri, din vârful unui copac, Lex urmărea atent ce se întâmplă, mulțumit că modificările auzului și vederii îi dădeau posibilitatea să observe totul în detaliu. Pe parcursul ultimei ore liniștea fusese aproape mormântală. Acum, tăcerea diminuea era întreruptă de glasurile furioase ale celor ce-l capturasera cu o zi în urmă. Urlau toți o dată. Gomes își ieșise practic din minți de furie. La început strigase că omul lipsă e un trădător, ca și Dockle, apoi, când îl găsiseră zăcând, la rândul lui, pe jos, că și el și Probian erau niște idioți, lipsiți de orice urmă de competență.

Îl treziseră pe Probian aruncând apă pe el, dar omul era încă atât de zăpăcit, încât nu era în stare să le spună ce se întâmplase. Incoerența lui îl făcu pe Gomes să explodeze. Se năpusti și-l pocni în plină figură. Dar un altul sări la el, pe la spate, prinzându-l în brațe și întrebându-l dacă avea de gând să-i trateze pe toți chiar ca pe niște animale.

Tovarășii lui îi împărtășeau părerea. Urlând isteric, Gomes îi amenință cu arma, numindu-i defetiști vânduți celor de pe coastă. Oamenii schimbă priviri speriate între ei. Unul singur trecu lângă Gomes, mai mult din pricina armei decât din convingere.

Apoi Gomes încercă să-și convingă oamenii să se întoarcă pe coastă și să-l captureze din nou pe Lex, susținând că acesta, oricum, nu putea să fi ajuns prea departe. Nici nu știe câtă dreptate are, își zise Lex

zăbind. Dar, pentru oamenii lui, ordinul se dovedi picătura ce umplu paharul.

Se depărtară de el ca și cum ar fi intenționat să-i dea ascultare și începură să-și strângă lucrurile. Apoi unul dintre ei, trecând pe lângă foc, apucă o creangă ce încă mai ardea și o aruncă spre căpitan. Aproape descărcată, arma acestuia nu mai era capabilă să emită decât o străfulgerare, care nu-i făcu nici un rău celui ce-l atacase, orbindu-l numai, pe moment, însă ceilalți săriră la căpitan, doborându-l.

Urmă o discuție scurtă între ei. Nu mai aveau nici urmă de curaj. Erau bolnavi și se saturaseră să-l mai tot slugărească pe Gomes, chiar și cei care până acum îi îndepliniseră cu scrupulozitate ordinele. Acolo, pe coastă, era un polymath, și, dacă scăpase de sub ochii unei perechi de oameni înarmați, în timp ce alți șapte dormeau lângă ei, probabil că putea să facă orice, probabil că avea o capacitate fără nici o limită.

Îi lăsară pe Gomes, pe Probian și pe paznicul pe care-l strangulase Lex să zacă acolo unde se găseau, și luară arma descărcată cu ei. Apoi începură să coboare spre țarm, în șir indian.

Perfect.

Cei șase dezertori fuseseră de mult făcuți prizonieri de grupul lui Baffin, când Gomes începu să-și revină. Era o zi senină și călduroasă. Omul se ridică, clătinându-se, în picioare, își dădu seama că acum nu mai avea decât doi însoțitori și-i înjură pe oamenii care-l părăsiseră. Se duse împleticindu-se până la râu, își dădu cu apă pe față, apoi îl stropi și pe Probian, care aproape că intrase în comă.

Cu lovituri și cu înjurături, îi făcu, în cele din urmă, și pe ceilalți doi să se pună pe picioare, își strânseseră bruma de lucruri ce le mai lăsaseră dezertorii și porniră pe râu în sus.

Lex și oamenii lui îi urmau, ascunzându-se cu grijă, ajungând doar rareori să-i vadă și orientându-se, în majoritatea timpului, după zgomot.

După-amiază, omul care fusese strangulat se prăbuși și, cu toate strigătele și insultele lui Gomes, nu mai fu capabil să se ridice în picioare. Gomes și Probian îl abandonară, iar Lex îl desemnă pe Aldric să-l îmbărbăteze, să-i lase mâncare și apă și să-i spună că va fi cu siguranță salvat de grupa ce urma să vină după ei. Dar că asta nu se va întâmpla decât mâine.

Ajunseseră în porțiunea în care vegetația se închidea ca un tunel deasupra râului. Susținuți doar de disperare, Gomes și Probian continuau să înainteze, cu echipa lui Lex la câteva sute de metri în spatele lor. Când se lăsă noaptea, ajunseseră într-un loc pe care-l curățiseră la venire. Erau atât de extenuați, încât nu mai erau în stare nici să bea, nici să mănânce. Se prăbușiră pe jos și adormiră pe loc. Tortura la care-i supuneau pe cei doi începu să-i tulbure pe oamenii

lui Lex. Chiar și Jesset, care la început susținuse cu ardoare că nimic nu era prea rău pentru asemenea diavoli cu chip de om, era acum tăcută, văzând în ce hal ajunseseră cei doi.

Privind neîndurător spre luminișul în care dormeau aceștia, Lex le spuse tovarășilor săi:

— Dacă o să-i sculăm pe la miezul nopții, putem ajunge pe platou exact când se crapă de ziuă. Hai să apucăm câteva ore de somn. O să-i duceți foarte curând dorul, vă promit.

În puterea nopții, se strecuraseră până la Gomes și la Probian, trezindu-i cu lanternele în ochi. Erau mult prea slăbiți să le mai opună vreo rezistență. Le dăduseră să mănânce, să bea, apoi îi legaseră și o porniseră din nou la drum. Curând după aceea ajunseseră pe înălțimile stâncoase din apropierea platoului și continuaseră să înainteze, cățărându-se la lumina stelelor, conduși de Lex, trăgând uneori prizonierii peste stânci ca pe niște baloturi. Dar au reușit să înainteze totuși bine, așa că în zori se găseau la intrarea pe platou, în apropierea barajului inutil și de tristă amintire al lui Gomes. Râul curgea liber și destul de zgomotos ca să acopere câteva cuvinte rostite încet.

— Eu mă ridic primul, șopti Lex. După aia împingeți-i pe Gomes și pe Probian și urcați și voi, cât de repede puteți.

Ceialți dădură din cap. Hosper o trase grijuliu pe Jesset spre el cu mâna dreaptă, și cu cealaltă își scoase arma.

— Și nu folosiți armele decât dacă nu mai aveți încotro, ordonă Lex.

Se cățără peste treapta de stâncă și ajunsese la același nivel cu barajul dărâmat. Se gândise că trecerea de aici era păzită și avusese dreptate. Pe când se întorcea să-l tragă pe Gomes lângă el, auzi respirația unui om, apoi cineva zise tare:

— Hei, se pare că s-a întors domnul căpitan!

Își făcu apariția fasciculul unei lanterne – abia se distingea prin lumina crepusculului – ce se îndreptă spre Gomes și spre Probian, care stăteau parcă amețiți pe marginea stâncii. O clipă după aceea apărură doi oameni, înarmați cu arcuri făcute din fâșii elastice de tablă.

O chintesență a întregului fenomen ce avusese loc aici: atâta energie și ingeniozitate cheltuită pentru a face arme...

Lex așteptă o clipă, considerând că e mai bine să ajungă și ceialți sus, lângă el, înainte de a întreprinde ceva. Dar greși. Gomes își trecu limba peste buze și strigă:

— Înapoi! E o cursă!

Îl lovi în spatele genunchilor, făcându-l să cadă la pământ. Probian se năpustise înainte, încercând să scape. Îl prinse de mână, îl răsuci și-l aruncă și pe el jos. Datorită acestor mișcări rapide, evită o săgeată cu

vârf de metal, care pornise din arcul celui mai apropiat dintre paznici.

Treburile nu mergeau așa de simplu cum sperase Lex să meargă. Dar ar fi putut fi și mai rău.

Pe jumătate cățarat și el peste treapta de stâncă, Cheffy ochea cu grijă și era pe punctul de a trage în paznici. Lex îl lovi ușor, făcându-i semn să stea cuminte.

— Ce dracu' e asta? zise el tare și parcă ofensat, sperând că, datorită semiîntinericului, paznicii nu-și vor da seama exact despre ce e vorba. Căpitanul a luat-o razna! L-a omorât pe Dockle! Și am mai și pierdut... hei, da' veniți o dată încoace, să-mi dați o mână de ajutor!

Aplecându-se, le șopti lui Hosper și fiicei lui:

— Voi rămâneți un moment pe loc! Aldric, Cheffy, veniți repede lângă mine, dar aveți grijă să nu vă vadă ăștia prea bine la față!

Nedumeriți, cei doi paznici se apropiau, obișnuiți să dea ascultare când li se vorbea pe un ton autoritar. Ca să nu-l recunoască, Lex se aplecase peste Gomes, murmurând ceva despre necazurile avute pe drum.

Când ajunseră destul de aproape, le făcu vânt, dezechilibrându-i.

Ca și cum ar fi repetat îndelung o asemenea schemă, Aldric și Cheffy îi mai împinseră și ei, astfel încât să treacă peste marginea treptei săpate în stâncă și, imediat după ce căzură, Hosper și Jesset îi loviră, lăsându-i inconștienți.

— Nu așa de tare! se răsti Lex la ei. Nu uitați că am venit să punem capăt exact unor asemenea brutalități!

Puțin rușinați, cei doi își lăsară victimele întinse pe jos și se urcară lângă ceilalți. Îi legară fedeleș pe Gomes și pe Probian, după care îi duseră într-o crăpătură între stânci, unde nu puteau fi văzuți de nimeni.

Apoi, în șoaptă, Lex le spuse ce aveau de făcut:

— Hosper, Jesset, voi cunoașteți locurile. Unul din voi merge cu Aldric, unul cu Cheffy. Imobilizați paznicii de la „cuiburile” unde dorm muncitorii. Nu trageți decât dacă nu mai aveți absolut nici o altă soluție. Paznicii de acolo s-ar putea să fie alarmați de zgomotul de aici, dar nu prea cred, a fost acoperit în mare parte de tumultul apei. Să nu vă apropiați de navă, o să am eu grijă de cei de acolo. Apoi îi eliberați pe muncitori, cât mai mulți, imediat. Am înțeles că ne putem bizui pe cei care sunt ținuti în lanțuri, nu-i așa, Hosper?

Acesta îi răspunse, râzând amar:

— După ce stai un timp pe aici, poți uita până și de existența cuvântului „încredere”! Dar singurii oameni care sunt de partea lui Gomes sunt acum baricadați în navă, încă mai dorm.

— OK, zise Lex. Dați-i drumul. Și să nu faceți prea mult zgomot.

Nu era decât un fel de speranță pioasă. Profitând de lumina încă slabă a crepusculului, Lex începu să înainteze către navă. Se mai

avansase ceva cu ridicarea ei. Acum era așezată pe patru grămezi de bolovani, învelișul nu mai atingea deloc solul, dar se vedea perfect cât era de crăpat. Chiar când ajunsese într-un loc de unde putea acoperi cu arma ușa principală a navei, folosită de echipaj, se auzi un țipăt, și evenimentele se precipitară.

Începu să bată un clopot de alarmă. Ușa pe care o avea în față se deschise larg. Dinspre „cuiburi” se ridică o rumoare teribilă, și peste platou începu să se reverse, ca un roi de viespi înfuriate, mulțime de bărbați și femei, scheletici, cu încheieturile de la mâini și de la picioare roase de cătușele pe care le purtaseră. În ușa navei își făcu apariția Cardevant și un alt bărbat, înarmat cu un arc. Amândoi aveau bice. Văzând muncitorii care se năpusteau spre ei, șovăiră o clipă, apoi făcură la unison un pas în față, ca și cum ar fi fost hotărâți să se apere cu orice preț.

Lex ținti cu grijă și arse biciul din mâna lui Cardevant. Reglase atât de bine distanța, încât impulsul abia dacă lăsă o urmă vizibilă pe învelișul navei, din spatele omului.

Asta însă îi zdrobi moral brusc pe cei doi oameni, îngroziți, se aruncară înapoi în navă, la adăpost, și trântiră ușa după ei. Splendid. Puteau rămâne să se coacă acolo cât doreau.

Abia acum Lex se ridică în picioare, privind numai cu coada ochiului la navă, pentru orice eventualitate, și se întoarse către muncitori, băgându-și arma în holsterul de la centură, în semn de pace. Dând din mâini, ca să atragă atenția, strigă către mulțime:

— Am venit să vă salvăm! Suntem de pe coastă! De-acum încolo sunteți liberi! S-a terminat! Vă aducem hrană, medicamente, haine! Gomes e prizonier! Nu mai aveți de ce să vă fie frică!

Clătinându-se, încă uimiți, oamenii îl înconjuraseră și-l priveau cu ochi lipsiți de expresivitate. Unii se uitau la încheieturile mâinilor, parcă nevenindu-le să creadă că au scăpat de lanțuri. Nu erau puțini cei care plângeau.

Tocmai credea că se poate relaxa puțin, că lucrurile vor intra acum rapid pe un făgaș normal, când, din spate, Lex auzi cel mai înfricoșător zgomot ce-i fusese dat să audă vreodată, mult mai oribil decât șuieratul vântului prin deschiderile navei lor. Era zgomotul făcut de motoarele cu fuziune ale navei, intrând în funcțiune.

Nevenindu-i să creadă, deși toți oamenii începuseră să țipe, se întoarse. Ca să vadă cum nava începe să se înalțe încet de la sol.

Părea că întreg universul devenise, dintr-o dată, amenințător, plin de lumini care se roteau și clipeau cu furie. Totuși, încă mai era stăpân pe sine și știa ce avea de făcut. Începu să fugă, depărtându-se de navă și strigând din toate puterile, pentru a se face auzit prin mugetul infernal al sistemului de propulsie:

— La pământ! Jos! Închideți ochii! Deschideți gura!

Condiționați de luni de ascultare oarbă, muncitorii auziră și se lăsară să cadă la pământ, ca grâul în fața secerii. El continua să fugă și-i văzu pe Hosper și pe Cheffy ieșind dintr-un bordei, în urma ultimilor oameni eliberați din lanțuri. Furios, Hosper se pregătea să tragă în navă.

— Hosper! *NU!* strigă Lex.

Iar Cheffy își apucă imediat camaradul de mână.

— Nu-i putem lăsa să scape! țipă Hosper.

— Crezi că vor putea? îi răspunse Lex urlând. *La pământ!*

Se aruncă și el pe solul stâncos și-și deschise larg gura, în timp ce zgomotul îi chinuia urechile. Acum nu mai vedea decât pietricelele și praful din fața lui. Zgomotul continua să crească în intensitate.

Oare vor reuși? Printr-o minune de necrezut, vor reuși, oare? Simți că pe față începe să-i curgă transpirația și că are mâinile umede. Fie ca oamenii ăia să reușească! Fie ca ei să ajungă pe orbită! Fie ca Gomes să fi avut dreptate! Fie ca el să fi greșit și să-și fi condamnat inutil camarazii la a crede că șederea lor pe această planetă e definitivă când, cu un pic de hotărâre, ar fi putut cere ajutor, și acesta s-ar fi îndreptat imediat spre ei, cu viteză mai mare decât viteza luminii...

Peisajul era acum inundat de o lumină a cărei strălucire era de nesuportat. Lex vedea cum, în fața lui, fiecare fir de nisip părea să arunce câte o umbră minusculă dar netă. Nu îndrăznea să se uite spre navă.

Zgomotul începu să scadă. Peste ei trecu o rafală de vânt. Direcția umbrelor se schimba rapid. Își acoperi ochii cu mâna, se rostogoli pe-o parte și riscă să arunce o privire printre degete. Strălucind ca o stea, nava se înalță spre cer. Își dădu seama că și alți oameni de lângă el

priveau. Auzi pe cineva plângând, i se păru că e Jesset, apoi suspinele fetei fură acoperite de sute de gemete.

Și după aceea...

Se ridică în genunchi și privi fără să-și mai ferească ochii. Nava era la o înălțime de doi kilometri... trei kilometri... continua să se înalțe și să accelereze către albastrul cerului. Peste platou se așternuse liniștea, abia se mai auzeau câteva gemete. Priveau acum toți, cu emoție, dorindu-și din tot sufletul ca nava să se înalțe, *voinde* să o vadă înălțându-se. Fără nici o reținere, Lex își dorea același lucru.

Ca purtată de speranțele lor, lumina continua să se înalțe spre cer. O pată, un vârful de ac. Un fir de praf.

Un... un vârful de ac? O... o pată? O mizerie!

Părea că cerul albastru al dimineții pedepsea îndrăzneala navei, aruncând-o înapoi, dar nu de unde plecase, ci undeva departe, în largul mării. Iar nava cobora, ca un Lucifer alungat din ceruri. O strălucire formidabilă, un glob de flăcări, un bubuit înfundat, ca de tunet, și marea se izbi multă vreme de țărături, neliniștită.

Având încă în ochi imaginea navei ce se înălța, Lex își dădu seama, puțin câte puțin, că lovea în neștire cu pumnii în pământ și că suspina dureros, fără să plângă.

Mai târziu, când veniră să-l întrebe ce să facă cu nenorociții pe care-i eliberaseră, victime aproape dezumanizate ale tiraniei lui Gomes, nu răspunse nimic. Se ridică și se duse să stea printre stânci, singur, cu capul aplecat.

— Lex! Lex!

Tresări și își ridică ochii din pământ. Delvia se opri în fața lui, sfioasă, cu părul blond dat pe spate și cu o armă în mână. Îl privea tristă. Lex făcu un efort să revină la realitate, uimit că trecuse atât de mult timp de când stătea acolo. Se întoarse spre platou, așteptându-se să-și vadă tovarășii – grupa de salvare – la lucru, dar nu era decât o mână de nou-veniți, asaltați din toate părțile de epavele umane pe care le eliberaseră ei puțin mai înainte.

— Asta-i tot ce-a trimis Jerode? Întrebă el, sărind în picioare.

— Nu, nu! Îl apucase de braț. Suntem cincizeci cu toții! Dar, când am văzut că decolează nava, câțiva dintre noi s-au gândit că ar fi bine să o luăm înainte, să te ajutăm, dacă-ți scăpaseră cumva lucrurile de sub control. Și...

— Ce e?

— Voiam să ajung cât mai repede la tine, Lex. Îmi imaginez ce ai simțit... Nu așa repede cum credea Gomes, dar în cinci sau zece ani poate că am fi putut repara nava, sau am fi putut face ceva cu ajutorul ei.

Vorbea repede, ca și cum s-ar fi temut să n-o întrerupă cumva:

— Iar tâmpiții ăia au distrus până și șansa asta infimă pe care o mai

aveam și ți-au pus ție în spinare definitiv toate necazurile unei planete întregi, nu-i așa?

Îi tremurau buzele și avea lacrimi în ochi.

— Dar o să reușești, sunt sigură că vei reuși. O să ne înveți cum să trăim pe planeta asta și vom face copii, pe care-i vom învăța tot ce știm noi, și vom găsi minereuri și o să ne facem unelte și ne vom face ferme și vom clădi orașe, și într-o bună zi vom reuși să trimitem un mesaj către ceilalți oameni, să le spunem că suntem aici, iar când vor veni la noi și ne vor vedea, vor spune că ești cel mai minunat om care a trăit vreodată, deoarece ți-ai dat seama că nu trebuie ca istoria noastră pe această planetă să înceapă cu armate, războaie, omoruri...

Vorbele i se pierdură printre suspine.

Lex rămase o clipă nemișcat. Apoi o luă în brațe și o sărută duios pe păr.

— Nu trebuie să mă plâng, am măcar pe cineva care înțelege, murmură el. Dar ai uitat un lucru, care este, poate, cel mai important. Ai dreptate cu armata, cu războiul... dar, mai presus de orice, trebuie să nu ne mai amăgim cu speranțe deșarte. E mult mai rău decât să nu avem nici o speranță.

Simțea cum teroarea care îl stăpânise atât de mult timp dispare. Acum avea vocea calmă și hotărâtă.

— Știi ceva? Când Gomes a venit la noi, mi-am dat seama care este, în realitate, misiunea unui polymath. Trebuie să aibă dreptate. Totdeauna, fără nici o excepție.

— E ceva teribil, șopti ea.

— Da, așa e. Și mi-a fost atât de teamă că, de fapt, greșisem... Dar, cel puțin, acum nu mai putem apuca decât într-o singură direcție, așa că nu mai pot face nici o alegere greșită. Hai, Del. Să mergem și să ne facem ordine în casă.

Pe fața lui mai stăruia o umbră, în ciuda veseliei din glas.

Acum era ceva definitiv, fără nici o urmă de dubiu: casa lor. Tot ce aveau pe lume. Unde se vor naște copiii lor și unde vor fi ei îngropați.

Dar până la urmă vom reuși să ne facem o lume bună!

Nu avusese intenția să rostească vorbele cu glas tare. Văzând-o pe Delvia zâmbind, își dădu seama că, totuși, așa făcuse. Și, bineînțeles, vorbele rostite trebuiau să fie adevărate, în fond, un polymath trebuie să aibă totdeauna dreptate.

O luă de braț și porniră împreună înainte.

RĂZBUNĂTORII DIN CARRIG

Anul ăsta prima noapte cu lună plină din primăvară pica devreme. Prin trecătorile munților drumurile erau încă acoperite cu gheață. În timpul zilei, răsuflarea oamenilor și a animalelor de povară continua să se învălătucescă în nori de abur, în timp ce picioarele celor mai puțin norocoși amorteau în cizme grosolane, umplute cu paie, din talpa cărora răsăreau, de obicei, măcar câteva cuie, gata să-și ia tributul în suferință, de regulă, în cele mai accidentate locuri de pe drum. Seara, când caravana se oprea, singura apă pe care o aveau la dispoziție era zăpada, pe care o topeau tremurând de frig în jurul unor focuri plăpânde. Izvoarele de pe înălțimi erau încă înghețate, și pe drum nu se găsea alt combustibil în afară de cel pe care-l cărau cu ei.

Dar, chiar dacă aveau promoroacă pe sprâncene, oamenii continuau să înainteze cu voință și nu se plângeau de nimic. Se considerau de-a dreptul norocoși să fie sub conducerea Neguțătorului Heron, stăpânul caravanei. Totdeauna, în nopțile aspre, cu vântul suierând și împrăștiind zăpadă înghețată de pe vreun povârniș, cu lumina lunii dezvăluind un peisaj ca un schelet pictat în alb și negru, ce părea că-i înconjoară amenințător, se găsea câte o voce care să aducă vorba de pericolul pe care-l reprezentau bandiții, înfometați și aflați acum, la sfârșitul iernii, într-o situație de-a dreptul disperată. Dar se găsea și vocea care să se întrebe ce bandiți, slăbiți de foame, ar fi atât de nebuni să atace un convoi precum al lor: sute de animale de povară, o mie de oameni și, pe deasupra, garda înarmată a Neguțătorului Heron, de strajă în timpul nopții!

Dar vremea unor astfel de griji trecuse, în sfârșit, și cei mai slabi de înger erau bucuroși că avuseseră destul curaj să se aventureze în călătorie. Pentru că a ajunge în orașul Carrig înainte de vânătoreade-rege însemna, pentru fiecare, un câștig suplimentar serios, fiindcă venirea primăverii părea să dezghețe baierile pungilor orașenilor, la fel cum dezgheța și munții ce le înconjurau orașul.

Trecuseră granița și se găseau deja pe domeniile orașului Carrig. Se întâlнисeră cu străjeri de iarnă, care coborau din forturile lor de pe

înălțimi, ba făcuseră chiar și câteva mici negustorii cu țărani, care plecaseră de la fermele lor acoperite cu troiene și izolate tot timpul iernii, iar acum mergeau la oraș, să participe la petrecerile prilejuite de vânătoarea-de-rege. După drumurile stâncoase din munți, cele de pe platou, late și bine bătătorite, păreau adevărate șosele acoperite cu perne de puf, așa că – simțindu-se în siguranță și datorită faptului că nimeni nu-și amintea să fi auzit vreodată de bandiți care să îndrăznească să intre pe teritoriul Carrig-ului – neguțători, conducători de animale, pierde-vară și soldați, deopotrivă, se simțeau relaxați și, mărșăluind voioși, își manifestau bucuria în hohotele de râs și în cântecele ce păreau să înconjoare caravana ca într-o aură de bună-dispoziție în această ultimă etapă a călătoriei.

Iar Neguțătorul Heron nu avea nici un motiv să simtă mai puțină mulțumire decât tovarășii săi de drum. Era un bărbat corpulent, cu o figură jovială, mult mai afabil decât marea majoritate a celor care dispuneau de o putere și o influență comparabile cu ale lui. Datorită caravelor – pornind totdeauna în cele mai profitabile direcții comerciale, și atât de bine organizate și echipate, încât îi aduceau un profit net de cincizeci până la sută la sută din investiție, în timp ce alți stăpâni de caravane trebuiau să se mulțumească cu zece procente – renumele lui ajunsese să-i deschidă orice ușă, pe mai bine de jumătate de continent. Și totuși, chiar și celor mai aprigi rivali ai săi, neplăcută le era îndemânarea lui în afaceri, nu omul în sine. Heron avea câte o casă și câte o nevastă în fiecare dintre cele patru orașe între care se deplasau, de obicei, caravanele sale, fără să se poată stabili în vreunul din locuri: era tot timpul pe drumuri, avea tot timpul nevoie să facă ceva. Iarna trecută și-o petrecuse într-o călătorie spre Oceanul de Vest, în care se vărsa și fluviul pe care era așezat Carrig-ul, și se întorsese cu mai puțin de o lună în urmă, când era practic imposibil – speraseră rivalii – să-și pregătească o caravană spre Carrig. Însă, cum părea să nu fie nevoie decât să pocnească din degete ca oamenii să vină alergând la chemarea lui, reușise.

Acum stătea în spinarea uriașului său graat de călărie ca o întrupare a voioșiei, cu borul pălăriei ridicat de pe ochi și cu cele douăzeci de pliuri ale mantalei sale de drum căzând în jurul lui ca acoperișurile unei pagode. În timpul zilei regula era ca toată lumea să mănânce în mers, hrană rece rămasă de seara, când fiecare își pregătise câte o turtă într-o tigaie de aramă sau – cei mai săraci – pe pietre înroșite în foc. Iar astăzi, deși nu era încă vremea amiezii, și Carrig-ul se vedea din ce în ce mai aproape, puterea obișnuinței îi făcea pe toți să respecte aceleași reguli, chiar dacă era ultima zi a călătoriei, și Heron se conforma aceluiași imperativ, luând din mâinile servitorilor lui personali bucați mari de turtă îndulcite cu sirop, pe care le mesteca în ritmul mișcărilor animalului de sub el.

Privea gânditor turnurile ce străjuiau orașul, întrebându-se ce-l mai așteaptă aici anul ăsta. Când vizitase ultima dată orașul, atmosfera îi păruse tensionată. E adevărat că, după apăsarea și neplăcerile unei ierni aspre și lungi, oamenii sunt parcă tentați să dea frâu liber sentimentelor și, într-o asemenea situație, ura se poate întinde printre ei precum cangrena într-un picior degerat. Dar, pentru că tot își adusese aminte de degerături...

Își scutură energic firimiturile de turtă din barbă și-l chemă pe unul dintre oamenii lui de arme, poruncindu-i să aducă în capul coloanei un băiat, care avea degetele de la picioare degerate și care trebuia să intre cât mai repede în oraș, ca să fie consultat de un doctor.

Și fiindcă tot se gândea la suferințele provocate de frig, privi înapoi, să vadă cum o duc cei doi bărbați din sud, cu care fusese în relații oarecum amicale în timpul călătoriei. Îi văzu, ca de obicei, la numai câțiva pași în spatele lui. Era ceva absolut obișnuit ca oameni din sud să se alăture unei caravane pentru a ajunge la Carrig. Cel mai adesea era vorba de neguțători având cu ei vreo marfă nouă și exotică, sau de meșteșugari, care auziseră că meseria lor era la mare preț în orașele din nord. Unii erau mercenari, alții, puțini, erau fugari, având chiar sânge pe conștiință, condamnați la cinci sau zece ani de exil. Mai erau și actori în căutare de auditoriu nou și, mai ales vara, se mai găseau și câțiva pelerini îndreptându-se spre sanctuarul nordic, deși numărul lor părea să scadă în fiecare an.

Cei doi oameni care călăreau în spatele lui nu păreau să aparțină nici uneia dintre aceste categorii, și asta-l făcuse pe Heron să-i remarce imediat printre ceilalți din caravană. Manierele lor sofisticate – chiar arogante – îl făceau să creadă că originea lor socială era înaltă, impresie întărită și de modul elevat, demonstrând o educație aleasă, în care-și manifestau curiozitatea față de ținuturile prin care treceau. Totuși nu păreau să fie niște oameni avuți, bunurile lor se limitau la câte doi graați de călărie de căciulă, pe care încălecau prin rotație, iar în spinarea celui care rămânea liber își puneau, fiecare, tot bagajul pe care-l avea cu el. Și nu aveau nici un servitor cu ei. Se numeau Belfeor și Pargetty, dar, cum aceste patronimice erau printre cele mai comune în sud, nu-l puteau ajuta cu mai nimic pe Heron în dorința lui de a desluși mai multe despre ei. În sinea lui era aproape convins că erau doi fii mai mici, renegați de niște familii nobile, care aleseseră calea aventurii cu speranța unei sorți mai bune decât cea care-i aștepta acasă.

Cei doi îi stârniseră un interes cu totul deosebit pentru că seara, stând de vorbă în jurul focului, se dovediseră – atunci când terminau cu lamentările, inevitabile pentru unii din sud, legate de gerul aspru – de un scepticism și de o inteligență rațională foarte rară printre oamenii locului, în general extrem de superstițioși, mergând până la a

se îndoi de dreptul divin al zeilor de a dispune de viețile oamenilor conform bunului lor plac. Heron spera să nu le piardă urma o dată ajunși în Carrig, pentru că dorea să le cunoască mai îndeaproape părerile despre lume în general.

De la întemeiere, orașul Carrig crescuse continuu, ca de la sine, aidoma unei păduri. Ținutul din jur, aflat la poalele Colinelor Fumegânde, al căror lanț se întindea la nord, era deosebit de fertil, pentru că lava se transforma rapid într-un sol rodnic, dând hrană în surplus.

Cu numai câțiva kilometri mai sus de oraș, un torent năvalnic, plin de cascade și de vârtejuri, se preschimba într-un fluviu larg și calm – un drum de apă ce ducea direct spre ocean. Nimic mai firesc, deci, decât întemeierea unei așezări în cel mai înalt punct navigabil. Iar pe parcursul unei generații sau două conducătorii acesteia – descendenți de plutași și de marinari de apă dulce – se îmbogățiseră rapid, datorită taxelor și negoțului cu legume, pește sărat și carne în saramură. Și, spre propriul lor folos, cheltuiseră o parte din profituri construind un port fluvial bun, având, la început, debarcadere de lemn, și, mai apoi, cheiuri de piatră, și angajaseră mercenari, pentru a-și apăra depozitele de mărfuri de atacurile bandiților.

Între timp orașele din sud începuseră, la rândul lor, să devină prospere, iar grupurile răzlețe de aventurieri și pelerini urmând calea de la sud la nord ce ducea, printr-o trecătoare din Colinele Fumegânde, spre sanctuarul nordic – aflat pe vremea aceea la mare cinste – se transformaseră în caravane impozante, de ordinul sutelor de oameni și de animale, având puternice escorte înarmate ca apărare împotriva acelorasi bandiți. Și era absolut normal ca asemenea convoaie să se oprească la Carrig. Iar pentru a-i încuraja, conducătorii orașului construiseră un pod, scutindu-i astfel pe călători de neplăcerea de a traversa râul prin vad. În cele din urmă, Carrig-ul evoluase cu încă o treaptă, trecând din rolul de haltă de etapă în acela de cap de linie. Astfel încât acum numai o caravană din patru își continua drumul mai departe, spre nord, și, chiar și acestea, în scopuri strict religioase, după ce rămâneau fără nici un negustor, fără nici un meseriaș, fără nimeni altcineva în afară de pelerini și de rarii paznici înarmați însoțind vreo ofrandă deosebit de prețioasă, a vreunui bogătaș din sud, care încă mai respecta credințele strămoșești. Dar sanctuarul nordic începuse să-și piardă magnetismul pe care-l exercitase atâta vreme asupra oamenilor, iar religia lor inițială începuse să fie înlocuită de culte noi.

Carrig-ul era dominat de o înălțime stâncoasă, o ultimă rămășiță din roca dură prin care-și croia drum râul de lângă oraș, cu puțin mai sus. Pe această adevărată acropolă fusese clădită o fortăreață și un

templu. Fortăreața era din piatră obișnuită, din partea locului, pe când templul fusese înălțat dintr-o piatră rozalie, ce fusese adusă pe râu în sus, în barje cu fundul plat. Însă cea mai mare parte dintre casele orașului, ce se întindeau cam la întâmplare la poalele citadelei, erau construite din lemn.

Tot din lemn era și podul în fața căruia caravana trebuia să se oprească, pentru a fi controlată de vameși, care trebuiau în același timp să se asigure că nu se îngheșuie lumea pe pod și că acesta nu este traversat decât de cel mult doi graați o dată. În ciuda reparațiilor foarte îngrijite de la sfârșitul verii trecute, pe structura podului se vedeau din plin urmele înghețului din iarna ce tocmai se terminase, deoarece apa reușise să se infiltreze în crăpăturile unora dintre piloni și, înghețând, despicasă, în cele din urmă, trunchiurile groase cât omul pe toată lungimea lor.

În capul procesiunii, Neguțătorul Heron trase de frâul graatului său. Răbdător, animalul cu cap mare se opri, mârâind și mormăind, ca și cum ar fi purtat o conversație fără sfârșit cu sine însuși. Din cazarma gărzii, aflată pe celălalt mal al râului, ieșiră în fugă mai mulți ofițeri, pe care îi cunoștea. Unul dintre ei îl chemă pe gonaciul care adusese vestea sosirii caravanei pe teritoriul Carrig-ului, îi dădu liber, și omul, salutând, se îndreptă mulțumit spre casă.

Heron însă nu era la fel de mulțumit de situație. Doi câte doi, graaților le va lua o zi întreagă să treacă de cealaltă parte a podului, și el personal nu simțea nici o plăcere să stea și să se uite la asta, ba, mai mult, avea o sumedenie de motive să nu facă așa ceva. Dacă de doisprezece ani tot venea aici de câte patru ori pe an, n-ar fi putut, oare, vameșii să lămurească detaliile cu supraveghetorii lui și nu cu el însuși?

Aplecându-se din șa, se adresă șefului acestora:

— Cred că știți că, dacă nu obținem o audiență la *sir* Bavis Knole înainte de apusul soarelui, vom fi obligați să așteptăm toată săptămâna cât ține vânătoarea-de-rege fără licență! Ne puteți permite – mie și celor aflați sub ocrotirea mea – să intrăm imediat în oraș?

— Bineînțeles! îi răspunse ofițerul. Vă rog, doar, să lăsați aici destui oameni, ca să poată manevra animalele după ce terminăm controlul vamal, și cred că nu va mai fi nevoie de prezența dumneavoastră, domnule Neguțător!

— Vă mulțumesc din suflet! îi răspunse Heron, scoțându-și pălăria și încercând să facă o plecăciune, mișcare aproape imposibilă datorită atât corpolenței sale, cât și faptului că se afla în șa.

Cu un semn din cap, chemă la el unul dintre supraveghetori și îi porunci ca ofițerul atât de amabil să fie răsplătit cu un dar potrivit, apoi se întoarse spre Belfeor și spre Pargetty. Cei mai mulți dintre oamenii din sud, care se alăturaseră caravanei, se îngheșuiau deja cât

mai aproape cu putință de pod, privind neliniștiți soarele.

— Din motive religioase, timp de o săptămână de la apusul soarelui din seara primei zile cu lună nouă din primăvară se întrerupe orice activitate a oficialităților, le explică Heron. Și, fără să ne punem sub protecția autorităților, solicitând drepturi cetățenești, nu ni se permite nici să facem negustorie, nici să vindem sau să cumpărăm ceva în locurile publice, nici să căutăm ceva de lucru. Și nici nu vom beneficia de protecția poliției. Trebuie să ne grăbim să ajungem la fortăreață, să intrăm în audiență la regent, *sir* Bavis Knole.

Se întrerupse un moment, privind atent la fețele interlocutorilor săi, în așteptarea unei reacții, dar nu sesiză nimic de genul acesta. Așa că se hotărî să continue:

— Ei bine, vă rog să mă credeți pe cuvânt, a sta în Carrig fără să ai cetățenia poate fi extrem de neplăcut, fie că vrei sau nu să faci ceva anume. Dacă ți se fură – să zicem – punga cu bani, poliția nici nu se va uita la tine, darămite să te mai și ajute cu ceva!

Belfeor, brunet și solid, schimbă o privire cu blondul Pargetty, tovarășul său, și răspunse:

— Atunci putem să mergem împreună cu dumneata, să obținem această audiență?

— Exact asta voiam să vă propun și eu, încuviință Heron, dând din cap. Ne întâlnim de cealaltă parte a râului. Grații de povară nu au voie să treacă decât câte doi o dată.

Și când se întâlniră – urmași de un întreg grup de alți oameni, care nu înțelegeau de ce ar trebui cei doi să se bucure de vreun privilegiu – Belfeor vorbi din nou:

— Mai devreme ai pomenit ceva de religie, zise el.

Heron sesiză că Pargetty îi aruncă prietenului său o privire neliniștită și parcă prevenitoare, fără să-și dea seama din ce cauză.

— Din câte am înțeles, această vânatoare-de-rege nu este mai degrabă o problemă de politică, prin care se decide, de fapt, cine va conduce orașul?

— În Carrig, astea două sunt uite-așa!

Heron ridică mâna dreaptă, cu arătătorul și mijlociul încrucișate.

— Obiceiurile de aici sunt tare ciudate.

— În ceea ce mă privește, zise Belfeor dând din umeri, consider că nici o manifestare umană nu poate fi etichetată ca fiind ciudată.

Heron se întoarse să-i arunce o privire mai atentă. Din partea unuia ce venea din sud, o asemenea afirmație era cu totul remarcabilă! Și aproape de negândit din partea unui locuitor din Carrig. Nu mai avea nici un dubiu: merita din plin să cultive relația cu Belfeor și cu tovarășul său. Așa că, pe un ton neutru, spuse:

— În ceea ce mă privește, eu sunt un călător și trebuie să mă port peste tot pe unde mă duc așa cum se cere. Și evident, mie personal mi

se pare că atitudinea dumatăle este cât se poate de corectă.

Ajunseseră deja în orașul propriu-zis. Acesta nu era înconjurat de ziduri, pentru că în zilele de demult, când bandiții încă mai bântuiau prin partea locului, toată populația așezării își găsea adăpost în fortăreață, iar acum, când nici douăzeci de cetățui nu i-ar fi cuprins pe toți, bandiții erau ținuți departe, la frontiere, la distanță de o zi de marș. Se vedea clar că oamenii se pregătesc de sărbătoare. Pe ușile caselor și ale prăvăliilor erau puse însemne ale clanurilor, iar la colțuri de stradă și în vasta piață aflată aproape pe malul apei se întinseseră mese, la care se făceau pariuri. În spatele fiecărei asemenea mese erau table de lemn, pe care erau scrise cu cretă numele concurenților și cotele lor curente. Anul ăsta, în fruntea tuturor listelor se afla același nume: Saikmar, fiul lui Corrie, din Clanul Twywit. Heron, care venise doisprezece ani consecutivi pe aici în timpul vânătorii-de-rege, nu mai văzuse niciodată o cotă atât de scăzută pentru un concurent și o asemenea unanimitate. Într-adevăr, la unele mese, pentru a-i descuraja pe cei ce doreau să mizeze pe el, cota era de o mie la unu pentru Saikmar.

— Pariază pe succesul concurenților? zise Belfeor, pe un ton mirat. Asta e ceva ce mă surprinde.

— Ai putea zice că e chiar o lipsă de respect, încuviință Heron. Dar vedeți, a existat un inter-regnum de optsprezece ani și, conform legilor, în perioada asta orașul a fost condus de Clanul Parradil care, datorită înrudirii lor prin totem cu regele, nu au dreptul să ia parte la vânătoare. Unii chiar susțin că pariurile au fost încurajate pentru a face să scadă statutul clanurilor competitorilor în ochii oamenilor de rând.

— Ei bine, eu unul nu mi-aș risca vreun ban pariind pe rezultatul acestei întreceri, spuse Belfeor și izbucni într-un hohot straniu de râs.

Atent, Heron avu impresia că deslușește un fel de rânjet de încuviințare pe fața lui Pargetty, dar poate că nu era decât o reacție de dispreț față de un obicei straniu, al unui ținut străin.

La picioarele peretelui stâncos al citadelei trebuiau să descalece de pe animalele lor. Urmați de cei mai iuți dintre însoțitorii pedestri ai caravanei, care probabil că-i mituiseră pe vameși pentru a fi lăsați să treacă așa de repede, porniră să urce panta abruptă a drumului ce ducea la fortăreața în care regentul Carrig-ului își ținea ultima audiență înainte să înceapă sărbătoarea vânătoarei-de-rege.

2

Sir Bavis Knole i-ar fi aruncat cu mare plăcere pe toți cei ce-l asediau, în această zi cu totul deosebită, cu fel de fel de probleme în cel mai mare și cel mai adânc dintre vulcanii Colinelor Fumegânde. Asta fie și numai pentru simplul motiv că a începe un an nou, având în spate probleme neterminate din cel precedent, aducea ghinion. Iar el se simțea neputincios în fața propriului său destin, care-i fusese, de fapt, trasat la un mod practic inexorabil, nu creat de el însuși, și pe care simțea că nu îl poate modifica în nici un fel. Deoarece, deși fusese conducătorul Carrig-ului vreme de optsprezece ani, nu era, de fapt, rege. Nu era decât un regent. Regele dormea liniștit într-una din peșterile calde din munți, unde aveau să-l caute mâine oamenii trimiși să-l trezească.

De aceea, cu pânțelele fremătându-i pe sub tunică precum supa dintr-un castron, când e agitată de lingura gospodinei, *sir* Bavis încerca să găsească soluții tuturor problemelor ce-i erau prezentate, folosindu-și la maximum ultimele rezerve de răbdare de care mai dispunea.

Avea în față șaisprezece țărani care-și părăsiseră fermele în grabă, datorită unei erupții neașteptate, ce acoperise câmpurile fermelor lor cu un strat de cenușă și de piatră ponce. Se simțea încă în hainele și în trupurile lor nespălate mirosul de sulf, care părea să se impregneze în toți cei ce locuiau pe aproape de Colinele Fumegânde și pe care aceștia reușiseră să îl aducă până în marea sală de audiențe. Erau niște oameni simpli, fără educație, a căror singură virtute – dacă așa putea fi numită – era încăpățânarea împinsă dincolo de orice limită. Cazuri ca ale lor apăreau de cel puțin două sau trei ori pe an, unele familii reușiseră chiar „performanța” de a fi alungate din casele lor și de a-și vedea toate bunurile înghițite de lavă de zece ori în cel mult tot atâtea generații, și, totuși, se întorceau totdeauna și-și reclădeau locuințele la poalele înălțimilor, ca și cum vaporii de sulf ar fi fost un drog, față de care deveniseră dependenți.

Sir Bavis oftă și-și stăpâni impulsul de a le recomanda cu căldură să

se arunce într-un vulcan și să-l lase pe el în pace. În această perioadă a anului se ținea cont de cele mai mărunte semne cerești, iar ajutorarea sărmanilor era considerată ca sursă de importante beneficii spirituale. Brusc, porunci să se găsească adăpost oamenilor, celor bolnavi sau răniți să li se dea medicamente și îngrijire, iar pentru cei valizi să se găsească de lucru. La auzul ultimelor lui cuvinte văzu neplăcerea întipărintu-se pe fețele lor și fu atât de dezgustat, încât abia dacă băgă de seamă când ieșiră din sală.

După o asemenea întâmplare, era de-a dreptul o plăcere să-l vadă apărând în fața lui pe Neguțătorul Heron, un bărbat care, deși își alesese ca ocupație vulgarul comerț, era un om curat, educat și inteligent, cu alte cuvinte un oaspete binevenit oriunde. Spre dezamăgirea funcționarilor săi, care încercau din răspuțeri să grăbească mersul lucrurilor, *sir* Bavis îi acordă lui Heron o întrevedere de douăzeci de minute, petrecute parte în conversație, parte în schimburi reciproce de daruri. Heron adusese mirodenii deosebite și stofe fine, ba avea la el și câteva săbii de fier, pe care dorea să le ofere în schimbul îngrijirii câtorva dintre grații săi, până ce aceștia vor fâta, iarna viitoare. Grații erau animale originare din sud, și planul era riscant, dar, după cum spunea Heron, dorea să încerce să-i aclimatizeze în nord, pentru ca prima lui caravană de primăvară să poată trece prin munți spre Carrig mai ușor și, poate, chiar mai devreme.

Sir Bavis chicoti, încântat de idee, și-i acordă imediat permisiunea să și-o pună în practică. Era ca o glumă plăcută, venită la momentul oportun, și-i mai schimbă puțin dispoziția mohorâtă. Pentru că ideea lui Heron de a încerca să ajungă la Carrig încă și mai devreme decât îi stătea în obicei avea și ceva amuzant în ea, și, pentru o clipă, în mintea lui *sir* Bavis apăru imaginea corpolentului negustor, îngropat până la brâu în nămeții de zăpadă, iar când fantasma se șterse, se găsi întrebându-se la ce i-ar folosi lui Heron să înfrunte asemenea greutăți și cum ar putea el obține un profit de pe urma lor.

La sfârșit, așa cum cerea obiceiul, toți călătorii sosiți din sud sub oblăduirea lui Heron jurară credință orașului, pentru a primi astfel dreptul de cetățenie temporară. Notarii scriseră numele tuturor celor de față, pe cât puteau mai bine, pe listele lor, după care înmănară fiecăruia dintre ei certificatele de porțelan, niște plăcuțe albe, mari cât palma.

Printre solicitanți, *sir* Bavis remarcă imediat doi, care păreau deosebiți de gloata obișnuită de meseriași, actori, negustori și aventurieri. În loc să stea respectuos în picioare, în timp ce Heron vorbea, aceștia se așezaseră lângă el și, din faptul că neguțătorul nu avusese nici o obiecție la acest gest, era clar că îi considera niște oameni cu o oarecare poziție socială. Nu le rostise numele, dar asta nu

era nici surprinzător, nici o dovadă de impolitețe: până când nu-și primeau certificatele de cetățeni, nici unul dintre cei de față nu exista în mod oficial în Carrig. *Sir* Bavis ascultă atent când cei doi își rostiră numele în fața notarilor și se strădui să nu uite – nici el nu știa de ce – că brunetul era Belfeor, iar cel blond Pargetty.

Pe când îi privea cum se retrag, avu ciudata senzație că Belfeor nu se uită la el, ci mai degrabă în el, în căutarea unor secrete pe care *sir* Bavis ar fi preferat să le știe doar ale lui. Ideea în sine era, bineînțeles, lipsită de orice bază logică. Dar sentimentul nu era mai puțin neliniștitor.

Marile uși ale sălii de audiențe se închiseseră. Nu mai era nici o pricină de rezolvat, munca se terminase. Imediat apărură servitorii și începură pregătirile pentru adunarea din seara aceea, trăgând băncile și așezându-le în grupuri, pentru fiecare dintre clanuri, apoi grăbindu-se să schimbe resturile de torțe rămase în suporturile lor de aramă din seara trecută cu făclii proaspete. Deși scârțâitul băncilor pe dalele de piatră îl deranja și-l făcea să se încrunte, *sir* Bavis nu se clintise din tronul lui.

Măine...

Brusc, simți o durere ascuțită în piept, o durere pe care nu o putea localiza exact, nu era nici la suprafață, ca după o lovitură, nici din interior, ca după o tăietură de sabie. Avea impresia că se scufundă cu totul în această durere. Își simți inima încetinindu-și ritmul și având ca o ezitare, apoi întreaga sală păru să se cufunde în întuneric. Ca un om care se luptă după o gură de aer atunci când simte că e pe punctul de a se îneca, tot așa reuși și el să se agațe cu disperare de viață, gemând și reușind să-și revină.

Privi în jurul lui neliniștit. Nimeni nu părea să-i fi remarcat clipa de slăbiciune. Privit din exterior, *sir* Bavis părea la fel ca de obicei, ceva mai bătrân, bineînțeles, și cu ceva mai multe riduri pe frunte, datorate multelor sale griji, dar altfel un om tare ca stânca și încă verde. Totuși, o mână de zeu se ridicase, pătrunsese în trupul lui și i se strânsese în jurul inimii, avertizându-l.

Sir Bavis Knole, șeful Clanului Parradil, domnise peste Carrig vreme de optsprezece ani, pentru că în tot acest timp nimeni nu fusese în stare să-l doboare pe rege. Cu fiecare an ce trecea, regele devenea mai mare, mai puternic și mai viclean. Și *sir* Bavis trebui să recunoască faptul că avusese vanitatea să creadă că același lucru se întâmplă și cu el.

Ce alt avertisment mai clar decât umbra morții pe care tocmai o văzuse i-ar putea trimite zeii, pentru a-i atrage atenția că greșise?

Da, într-adevăr: *judecase* greșit și *făcuse* greșeli și rău. Avusese impresia că își asigurase acești optsprezece ani de supremație doar datorită machiavelismului său, doar datorită eforturilor sale, când, de

fapt, nu era decât o manifestare a voinței zeilor. Iar acum domnia lui luase sfârșit. Inutil să încerce să și-o mai prelungească.

O dată faptul admis, simți cum durerea din piept i se potolește și cum inima începe să-i bată în ritmul ei normal. Oh, un asemenea semn divin... era greu să nu-i pătrunzi înțelesul. Fie deci ca anul acesta vânătoarea-de-rege să nu fie tulburată de nici o influență a sărmanelor furnici omenesti, chiar și dacă se zice că, aproape sigur, Saikmar, din Clanul Twywit, va reuși să-l omoare pe rege. Așa să fie! Fie ca voința zeilor să se arate și ca mascarada să înceteze!

Sir Bavis, cu capul limpede și liniștit de hotărârea pe care o luase, se ridică de pe tron și ieși majestuos din sală.

Heron călărea încet pe străzile aglomerate din vecinătatea pieței, avându-i alături pe cei doi străini din sud. Pe fețele acestora se întipărise o expresie de dezgust, care nu corespundea deloc toleranței față de orice manifestări umane mărturisită în vorbe de Belfeor. Își dorea să se lămurească mai serios în privința acestora doi, pentru că-l nedumureau profund. Bineînțeles, se trăgeau din niște ținuturi prin care el nu prea trecea de obicei, în drumurile lui, dar, cu toate astea, era ceva în ei ce suna fals, niște contradicții, ba chiar unele paradoxuri...

Se decisese deja ce să facă, și aștepta momentul potrivit să-și pună intenția în practică.

Ajungând în piață, o aflară plină de graați și de stăpânii lor, veniți cu caravana. Oameni și animale se amestecau de-a valma, și, printre ei, supraveghetori îngrijorați și neliniștiți încercau să dea de urma mercenarilor ale căror contracte stipulau că trebuie să stea de pază la noapte lângă încărcăturile prețioase, și care aveau tendința firească să se facă nevăzuți spre cârciumile aflate în imediată apropiere. Proprietari de hanuri își urlau din toți bojogii ofertele, care erau acceptate parcă din zbor de oamenii care aveau mărfuri pe care intenționau să le vândă a doua zi, și care doreau să locuiască pe cât de aproape cu puțință de piață. Dar și cei care nu aveau nimic de vânzare preferau să-și găsească un culcuș cât mai în centrul orașului, ca să nu fie obligați să meargă până la periferie peste noapte, așa că se încinseseră câteva dispute serioase.

Heron se dădu jos din șa și intră în chiar inima zăpăcelii. Cu gesturi bruște și câteva sudălmi plasate la momentul oportun, reuși să impună un pic de ordine, apoi se întoarse lângă Belfeor și Pargetty, cu o mină satisfăcută.

— Ei bine, domnilor! exclamă el. Ce aveți de gând să faceți acum? Belfeor dădu din umeri:

— O să ne căutăm un loc unde să putem sta, răspunse el.

— În apropierea pieței nu mai aveți deja nici o șansă, toate paturile

sunt ocupate de oamenii din caravană. Și, pe deasupra, aproape toată suflarea din împrejurimi vine la oraș, să asiste la vânătoarea-de-rege. Așa că, și dacă veți găsi cumva vreo cameră cât de cât decentă, un proprietar mai hrăpăreț s-ar putea să insiste s-o împărțiți cu vreo familie de țărani, încărcați cu fel de fel de bagaje, pe care nu vor să le piardă din ochi. Uite ce e: eu am aici o casă, mică dar confortabilă, și, dacă puteți dormi amândoi într-o singură cameră, mi-ar face plăcere să fiți oaspeții mei.

O clipă avu impresia că Pargetty o să refuze, dar Belfeor zâmbi și-i răspunse, înainte ca prietenul lui să aibă timp să scoată vreo vorbă.

— Suntem mai mult decât bucuroși să acceptăm invitația, zise el. Trebuie să-ți spunem că ne-a făcut mare plăcere compania dumitale și n-am dori să ne despărțim înainte de a fi obligați să o facem. Sper că asta este valabil și pentru dumneata.

— Dar... zise Pargetty.

— Treburile noastre nu vor avea nimic de suferit din cauza asta, îl întrerupse Belfeor. La asta te gândeai?

Pargetty dădu din cap, și Heron își zise și mai intrigat: *Deci au, totuși, treabă aici! N-au pomenit nimic de asta până acum!*

Se întreba cam despre ce ar putea fi vorba. Cu siguranță, nu de ceva obișnuit.

— Ce se va întâmpla în seara asta, legat de vânătoarea-de-rege? îl întrebă Belfeor, trecând lângă Heron, după ce ieșiră din piață.

— Ei, dacă îmi aduc bine aminte, când o să răsară luceafărul de seară, *sir* Bavis trebuie să declare deschisă vânătoarea-de-rege. Apoi va avea loc o adunare a tuturor clanurilor, și fiecare dintre ele își va prezenta competitorul desemnat. Aceștia vor fi apoi consacrați și vor trebui să stea de veghe toată noaptea, până în zori, în timp ce restul nobililor participă la o mare petrecere în fortăreață. Cel puțin așa mi s-a spus că se desfășoară lucrurile – vă dați seama că totul are un caracter sacru, și nimeni dintre cei direct implicați nu este prea dornic să divulge asemenea chestiuni unui străin ca mine. Măine vor trimite să-l trezească pe rege din cuibul lui, pe Colinele Fumegânde. Uneori poate dura o zi sau două până când găsesc peștera pe care acesta și-a ales-o pentru hibernare, deși, de obicei, aceasta este marcată cu un an înainte. Iar apoi, în curenții ascendenți de aer cald de deasupra vulcanilor, concurenții se luptă cu regele, până când îl doboară, sau până când doboară el toate planoarele. Se spune că unii concurenți deosebit de buni au reușit să rămână în aer până la trei zile și trei nopți consecutiv, până când regele, obosit și cu mișcările încetinite, a fost nimerit de o săgeată. Dar asta probabil că a fost cu o generație în urmă, sau poate chiar mai demult.

— Și ce onoruri îl așteaptă pe cel ce reușește să-l doboare pe rege? îl întrebă Belfeor.

— Clanul său conduce orașul, din acea zi până în prima zi cu lună nouă din primăvara următoare.

— Așa a devenit regent și bătrânul la care am avut audiență?

— Ah, nu! Heron își ridică mâna. În prezent Carrig-ul este într-o perioadă de inter-regnum, și puterea este preluată de Clanul Parradil, căruia, vă dați seama, îi este interzis să-l omoare pe rege. Toate celelalte clanuri au acest drept, și mâine vor putea chiar să atace toți o dată. Dacă ar fi fost altfel, dacă puterea ar fi fost în mâinile unui alt clan, atunci cel care l-a doborât pe rege anul trecut ar fi avut dreptul să atace primul, singur, având astfel șansa să-și reînnoiască isprava. Ceea ce de obicei și reușește, pentru că regele mai bătrân, care a fost doborât înainte, are grijă să-și alunge toți rivalii din preajmă, așa că adesea un rege nou este tânăr și nu prea experimentat. Dar acesta de acum, după ce a reușit să supraviețuiască timp de optsprezece ani, este mai puternic decât oricare dintre predecesorii săi.

— Dumneata l-ai văzut? se interesă Belfeor.

— Numai de la o distanță serioasă, răspunse Heron. În ce mă privește, nu m-aș apropia de bunăvoie de el la mai puțin de o zi de marș rapid.

Nevasta lui Heron era o femeie din Carrig, iar gospodăria lui era condusă după obiceiurile locului, ceea ce pentru el însemna că, atât timp cât se găsea în oraș, era tratat ca un adevărat monarh. Și să fi vrut n-ar fi putut s-o facă pe femeie să procedeze altfel, pentru că așa știa ea că „se cade” și nimic n-ar fi clintit-o din ale ei. Femeia avea patru copii, și el era convins că nici unul nu era al lui, dar nu se plânsese vreodată de asta – o femeie stearpă era privită cu suspiciune de cei mai mulți oameni din partea locului, iar el rar stătea în Carrig mai mult de două luni pe an. Și, pe deasupra, era foarte plăcut ca, după un drum lung și greu prin munții înghețați, să se lase în voia plăcerilor pe care această femeie – singura dintre cele patru neveste pe care le avea – știa să i le ofere.

Poruncise unor servitori să stea la dispoziția lui Belfeor și a lui Pargetty, considerând că acestora le va face plăcere să facă o baie fierbinte, un masaj, să se bărbierească și să-și schimbe hainele cu unele noi și curate. De aceea, fu extrem de surprins să-i vadă pe acești servitori revenind la el, în mai puțin de jumătate de oră. Îi întrebă imediat ce se întâmplase, aplecându-se în față, ca să-i vadă mai bine prin norul de aburi ce se ridica din cada de lemn în care se afla, și murmurând, în același timp, scuze față de nevasta care-i pieptăna părul.

— Oaspeții dumneavoastră, domnule, îi răspunse unul dintre servitori, ne-au spus că au mai întâi de gând să înalțe rugăciuni de mulțumire zeilor, pentru călătoria încheiată cu bine, în fața unui altar

portabil, pe care-l au la dânsii, și ne-au poruncit să-i lăsăm singuri și să nu-i deranjăm în timp ce fac asta.

Heron simți o furnicătură la ceafă. Îi reveniră fulgerător în minte discuțiile din jurul focului pe care le avusese cu cei doi cu numai câteva zile în urmă, când, atât Belfeor, cât și Pargetty, își mărturisiseră remarcabilul lor scepticism, în privința zeilor și a voinței lor divine.

— Asta nu se potrivește deloc! murmură el și ieși din cadă atât de brusc, încât vărsă pe jos aproape o găleată de apă.

La întrebările nevastei neliniștite, nu răspunse decât:

— Dă-mi un prosop!

Și, înfășurându-și-l în jurul trupului, o porni în picioarele goale pe culoarul care lega apartamentul lui de partea casei în care se găsea camera pe care le-o dăduse oaspeților. Cu toata corpolența lui, mergea fără să facă nici un zgomot, amintindu-și reflex fiecare scândură care scârțâia și evitând să calce pe ele.

Fără să-i ia în seamă pe cei câțiva dintre servitori care îl urmaseră – și care cu mare greutate reușeau să-și ascundă amuzamentul – își apropie ochiul de o crăpătură fină din perete. Fereastra camerei dădea spre vest, așa că, deși soarele aproape apusese, și obloanele erau aproape închise, era încă destulă lumină ca să vadă ce făceau misterioșii lui oaspeți. Și să vadă perfect „altarul” lor portabil. Pe care-l recunoscă imediat. Pentru că avea și el unul identic.

Era un comunicator subteric.

Se dădu un pas înapoi și lateral, așezându-se în fața ușii. Le porunci scurt servitorilor să-l urmeze. Nu mai era timp pentru altele, trebuia să treacă la fapte, și încă rapid. Se aruncă înainte.

Zăvorul de lemn al ușii nu fusese gândit să reziste unei mase de aproape o sută cincizeci de kilograme, năpustindu-se cu hotărâre asupra acesteia. Se rupse, ușa se izbi de perete, iar Heron se trezi față în față cu cei doi „oameni din sud”, care-l priveau surprinși. Din sud pe dracu! Nici o mirare că nu reușise să-i încadreze printre localnici. Pentru că nu erau de pe această planetă!

Exceptând rapoartele sale trimestriale, Heron nu mai vorbise galactica de când fusese trimis aici, la post. Dar era limba lui maternă, și acum, de emoție și de uimire, o folosi în mod reflex:

— Gata! Închideți imediat aparatul! Sunteți amândoi arestați!

Pargetty, care se găsea lângă aparat, părea absolut înmărmurit. Dar Belfeor, mișcându-se ca și cum se așteptase exact la o asemenea întâmplare și se pregătise de săptămâni pentru asta, apucă un alt obiect aflat pe masă, lângă comunicator. O armă energetică. Una veche, dar care funcționa încă foarte bine.

Impulsul orbitor îl tăie pe Heron în două, lăsându-l mort pe loc. Servitorii, crezând că străinul slobozise un fulger spre stăpânul lor, se răsuciră îngroziți pe călcâie și, ținând, o luară la goană, să scape cu

viață.

3

Când *sir* Bavis își pierdu pentru a treia oară firea cu valeții care – într-o încăpere micuță, cu pereți de piatră, aflată aproape în vârful turnului cel mare al fortăreței – îl îmbrăcau pentru ceremonie, își dădu seama că toată iritarea inutilă pe care o simțea și pe care și-o descărca asupra lor risca să-l întârzie și să piardă, astfel, clipa răsăritului luceafărului de seară. Așa că reuși să se stăpânească cu un efort violent și ceru să vină un muzicant, ca să-și mai potolească nervii încordați.

Artistul apăru în scurt timp, se înclină zâmbind în fața lui și-l întrebă ce ar fi dorit să asculte.

— Cântă-mi *Balada lui Red Sloin*, îi porunci *sir* Bavis.

Muzicantul se înclină din nou, se așeză pe un scaun acoperit cu catifea roșie, își dădu pe spate părul lung și negru și mângâie corzile harpei. Apoi, cu voce sonoră de tenor, începu să cânte:

*Vă cânt despre onoare și renume
Ce măriră-al Carrig-ului nume
Când prima oară Clanul Parradil...*

— Stai! exclamă *sir* Bavis, atât de brusc încât valeții, deja speriați de izbucnirile sale de furie anterioare, săriră de lângă el. Nu varianta asta! Cânt-o pe cea veche!

Până și el își auzea încordarea din voce.

Muzicantul era la fel de uimit ca toți cei de față. Spuse nesigur:

— Dar, *sir*, varianta veche este...

— Ai uitat-o? îi tăie *sir* Bavis vorba.

— *Eu sir?* Artistul avea aerul că fusese insultat. *Eu*, care-mi amintesc până și cântecele mamei mele, de pe vremea când abia începeam să merg? Voiam doar să spun...

— Atunci, dacă o știi pe cea veche, în numele tuturor zeilor, fă ce-ți spun și cânt-o! mugi *sir* Bavis la el.

Pălind, muzicantul dădu din umeri și începu din nou:

Vă cânt un erou de renume,
Red Sloin pe-adevăratu-i nume,
Un străin, dar un bărbat puternic...

Ascultând, *sir* Bavis simți un fior de satisfacție amară. Era ca și cum, la modul simbolic, și-ar fi încheiat socotelile cu zeii. *Balada lui Red Sloin* era atât de veche, încât nimeni nu-și mai amintea când fusese compusă. Povestea despre primul inter-regnum care apăruse în Carrig. Pe vremea aceea erau nouă clanuri, nu opt ca acum, iar șeful celui de-al nouălea, Clanul Graat, era un intrigant și un trădător notoriu, urât de toată lumea. Dar fiul său era cel mai bun pilot de planor din acele zile și, pe măsură ce se apropia vânătoarea-de-rege, lumea era tot mai convinsă că el va fi cel ce va reuși să-l doboare pe rege, și astfel clanul său va lua puterea și va vinde orașul unui trib de bandiți, care-i asediaseră deja trei veri la rând.

Dar, de undeva din sud, apăruse Red Sloin, un bărbat puternic, ce se adresase adunării care avea loc înainte de vânătoarea-de-rege. Deși nu făcea parte din nici un clan, nici măcar nu se născuse în oraș, toți erau atât de disperați, încât ar fi fost în stare să se agațe de cel mai firav fir de pai în căutarea salvării, așa că adunarea încuviință ca el să participe împreună cu ceilalți concurenți la vânătoarea de a doua zi... chiar dacă nimeni nu-și imagina că are vreo șansă să câștige.

Dar omul își zdrobise planorul, intrând în gâtul regelui, și căzuse împreună cu acesta în craterul unui vulcan, deschizând astfel calea spre putere șefului Clanului Parradil. Acesta luă conducerea orașului și, înainte de orice, distruse Clanul Graat, măcelărindu-i pe adulți și împărțindu-i pe copii între celelalte clanuri. După asta bandiții fuseseră alungați și se instaurase pacea și liniștea.

Pe parcursul celor optsprezece ani de domnie ai lui *sir* Bavis, muzicanții – poate dintr-o dorință exagerată de a-l flata – modificaseră balada, micșorând partea dedicată lui Red Sloin și mărindu-o pe cea a Clanului Parradil. Dar în această clipă lui *sir* Bavis i se părea imperios necesar ca lucrurile să revină în făgașul lor inițial și ca vechea versiune originală să fie repusă în drepturi.

Mintea continua să-i hoinărească, în timp ce valeții, terminând cu îmbrăcatul, începuseră să-i pieptene și să-i aranjeze barba cu pastă de ulei și cu negreală, pentru a ascunde vederii faptul că începuse să încărunțească. Întorcându-se cu imaginația în timp, încerca să-și închipuie cum o fi fost în vremurile de demult, pe timpul când oamenii abia învățau să adune numărul zilelor într-un an și când fuseseră pentru întâia dată conștienți de prima zi cu lună nouă din primăvară. Fără nici un dubiu, probabil că se strânseseră toți laolaltă și-l aleseseră pe cel mai potrivit să-l atace pe rege prin aclamații. Nu așa cum se întâmpla astăzi, când toate clanurile își petrecuseră toată

iarna pregătindu-se pentru vânătoare, supunându-și reprezentanții unor antrenamente necruțătoare, îmbunătățindu-și planoarele și perfecționându-și mai ales săgețile, făcându-le să zboare cât mai departe și cât mai drept și să se înfigă cât mai adânc, în așa fel încât cu mult înainte de adunarea tradițională știau deja toți, aproape cu certitudine, cine este destul de bine pregătit pentru a-l doborî pe rege.

Totul degenerase într-un ceremonial. Totul se stilizase, se formalizase, devenise un fel de rutină rituală. Și totuși, chiar și așa, ritualul închidea în el adevărul original, tot așa cum o mică sămânță uscată închide în ea un copac falnic și viguros...

Muzicantul articula ultimele note ale cântecului, când ușa încăperii se deschise și intră grăbit Ambrus, unicul fiu al lui *sir* Bavis.

— Respectele mele, tată, zise el, făcând o plecăciune formală și continuând înainte ca tatăl său să-i răspundă la salut: Aș vrea să știu dacă *ceea ce trebuie făcut* se va face acum, sau dimineată.

— Ce? zise *sir* Bavis împietrit, privindu-l pe tânăr din cap până-n picioare.

Se întrebase uneori, văzându-l pe acest fiu al său, brunet, deșirat, cu gura încremenită într-o expresie veșnic posacă, având întipărită pe chip o mândrie deșartă și nici urmă de subtilitate, dacă soția lui îi fusese totdeauna credincioasă. El personal, deși era considerat de ceilalți puternic precum unul din pilonii fortăreței și tare ca o stâncă, nu folosise niciodată forța brută atunci când putuse doborî un obstacol săpându-l la rădăcină și era un intrigant abil și răbdător, capabil să-și calculeze mișcările pe ani de zile.

Nu este mai puțin adevărat că asemenea calități numai cu greu se transmiteau de la o generație la alta. Poate că unul dintre strămoșii săi, sau ai soției sale, îl pricopsise pe Ambrus cu atâtea defecte. Dar asta era, și băiatul trebuia să-și poarte crucea.

Neînțelegând reacția tatălui său, Ambrus îl privea nedumerit, holbându-se prosteste. Insistă:

— Știi ce vreau să-ți spun... *ceea ce trebuie făcut!*

Înăbușindu-și un oftat de exasperare, *sir* Bavis se lăsă pe spate în fotoliul în care stătea și întinse mai întâi un picior, apoi pe celălalt, pentru ca vaeții să-i poată lega șireturile ghetelor de ceremonie. În cele din urmă zise:

— Ambrus, spune-mi te rog, cine cred oamenii că are cele mai mari șanse pentru mâine?

Tânărul se luminează la față. În sfârșit începuse să înțeleagă. Totuși *sir* Bavis se simțea obligat să-l îmboldească în continuare, deși doar un tâmpit nu și-ar fi dat seama că gura unui servitor poate fi deschisă cu mijloace care n-ar putea nici măcar clinti gura unui nobil, iar cei doi vaeți care-l serveau pe el acum erau tot servitori, în fața cărora nu poți pomeni de secrete de stat, nici dacă vorbești voalat despre ele.

— Nu se vorbește în mod deosebit, continuă *sir* Bavis, de Saikmar, fiul lui Corrie, din Clanul Twywit?

— Într-adevăr! confirmă Ambrus, mimând un fals entuziasm. Se spune că este cel mai bun din ultimii patruzeci de ani!

Dincolo de cuvintele rostite, se simțea și ceea ce rămăsese numai gândit: *Deși nici măcar asta nu-l poate ajuta să-și schimbe soarta!*

— S-ar putea, deci, ca înainte de sfârșitul acestei săptămâni, murmură *sir* Bavis, clanul lui să domnească în această fortăreață.

Vorbea calm, privindu-l atent pe Ambrus, ca să-și dea seama de reacția lui. Și o văzu imediat: o invidie oarbă.

Și, o clipă mai târziu, simți el însuși o durere atât de acută în piept, încât fu obligat să închidă ochii. Un alt avertisment din partea zeilor, asta trebuie să fie, ca un pinten înfipt în coasta unui graat, care obligă animalul încăpățânat să meargă în direcția în care acesta nu are nici un chef să se îndrepte.

Subiectul real al ciudatei discuții pe care o purta cu fiul său era un anume vas de porțelan care, bine astupat, se odihnea într-un scrin încuiat, aflat în camera de alături. Conținea o fiertură specială de ierburi și ciuperci, cu puternic efect somnifer. Douăzeci de picături puteau doborî și cel mai solid bărbat din lume. De șaptesprezece ori până acum *sir* Bavis le trimisese celor mai valoroși concurenți câte o cupă cu vin, însoțită de urări de noroc... iar vinul era dres cu un pic de drog din acest vas.

Însă anul acesta, ori de câte ori se gândea la așa ceva, mâna unui zeu se strângea cu cruzime în jurul inimii sale.

Deschise ochii și privi cu asprime la servitori.

— Ați terminat? îi întrebă el.

Cei doi dădură din cap speriați.

— Atunci plecați!

Ascultară de poruncă, dispărând înfricoșați, ca niște hoți surprinși asupra faptului. Rămase numai Ambrus. Ridicându-se în picioare, *sir* Bavis începu să se plimbe în sus și-n jos prin încăpere, dorindu-și din tot sufletul să nu-și fi fost făcut părtaș fiul la secretul lui. Când o făcuse, își zisese că venise timpul ca Ambrus să învețe ce înseamnă strategia puterii și conducerea statului, dar, de fapt, fusese o minciună. Abia acum își dădea seama care-i fusese adevăratul motiv: faptul că singurul lucru pe care fiul său era în stare să-l admire la un om mai în vârstă – indiferent că era sau nu tatăl lui – era o duplicitate mai mare și o viclenie superioară celor la care avusese el personal timp să ajungă.

Brusc, zise:

— Lui Saikmar nu-i vom trimite nici o cupă cu vin!

Ambrus făcu o jumătate de pas înainte, cu vorbele fierbând pe buze:

— Dar, tata, dacă reușește...!

— Tăcere!

Porunca îl opri pe Ambrus în mijlocul frazei, ca și cum ar fi fost o lance. *Sir* Bavis continuă, alegându-și cu grijă vorbele:

— Fiule, poate că te-am făcut să ai... o impresie cam ușuratică în privința puterii zeilor. Am fost tentat să... schimb ordinea lucrurilor, să le aranjez după dorința mea, nu după cea a zeilor. Cel puțin așa credeam eu că fac. Dar acum îmi dau seama că totul n-a fost decât o iluzie, pentru că zeii își împlinesc totdeauna voia, iar oamenii nu sunt decât niște simple instrumente în mâna lor. Clanul nostru a prosperat și a stăpânit multă vreme, dar nu datorită deșteptăciunii mele, ci numai și numai datorită îndurării *lor*. Iar răbdarea și îndurarea *lor* a ajuns acum la capăt.

Îi venea foarte greu să descrie niște sentimente mult mai adânci decât cuvintele, sentimentul de a vedea moartea cu ochii și, dincolo de moarte, genunea fierbinte și întunecată a Colinelor Fumegânde. Nu avea la-ndemână decât simple cuvinte.

— Ambrus, supraviețuind timp de optsprezece ani, regele a ajuns neînchipuit de puternic. Poate că am ajutat și eu cu ceva. Poate că fără... cupele de vin pe care le-am trimis în fiecare an concurenților, ar fi fost doborât până azi. Acum însă, a venit vremea să ne dăm la o parte. Trebuie să-i încredințăm destinul nostru și să nu ne biziim decât pe puterea și pe viclenia lui.

Putea vedea furia și revolta în ochii lui Ambrus, atât de intense, încât vorbele nu erau în stare să le exprime. În cele din urmă Ambrus reuși să spună:

— Dar ca puterea să fie luată de la Clanul Parradil de către acest efeminat Saikmar este... este de neimaginat!

— Dacă așa ne e scris, așa să fie! răspunse hotărât tatăl său.

— Dar *nu trebuie* să se întâmple una ca asta!

Ambrus bătu din picior.

— Ah, de ce mi-a fost dat să mă nasc în Clanul Parradil, căruia nu-i este îngăduit să conducă decât atunci când alții dau greș?

— Ești lacom! se răsti *sir* Bavis. Lacom de putere și invidios! Mi-e rușine de tine. Oare nu se roagă toți oamenii, în clipa morții, să le fie dat să se reîncarneze ca membri ai acestui clan, pe care tu-l disprețuiești atât? Oare nu suntem noi destul de onorați și de respectați, pentru că avem pe totem cel mai nobil dintre animale?

— Ah, ție îți convine să vorbești așa! replică Ambrus. Dar cum crezi că mă simt eu, văzând că îmi este smulsă orice speranță de a mă bucura, la rândul meu, de puterea pe care tu ai avut-o timp de optsprezece ani?

— Prin felul în care vorbești și te porți acum, nu dovedești decât că ai fi nepotrivit să te bucuri de cea mai mărunță urmă de autoritate

asupra cuiva!

Pentru o clipă, Ambrus rămase fără grai. Ochii i se îngustaseră. Aflându-se în fața unei mese, își propti pumnul în ea și se aplecă înainte. Și zise:

— Cum aş putea să-ți dovedesc cât de mult te înșeli? Să-mi pregătesc, oare, planorul și să pornesc mâine, împreună cu ceilalți, împotriva regelui? Pentru că prefer să-l dobor eu, cu mâna mea, decât acel... acel slăbănog de Saikmar!

Furia și groaza îl făcură pe *sir* Bavis să-și recapete, într-o clipă, toată vigoarea lui obișnuită. Se îndreptă spre fiul său, își încleștă degetele pe urechea acestuia, ca și cum ar fi fost niște gheare de parradil, și strânse și răsuci, până când durerea îl făcu pe tânăr să se aplece din talie. Apoi – gest pe care nu-l mai făcuse de când Ambrus avea doisprezece ani – îl lovi de câteva ori, cu toată puterea, la spate.

— Dispari! spuse el cu greutate, după ce-i administrase corecția. Du-te și-ți purifică gura, înainte de a îndrăzni să vorbești din nou cu mine, sau cu oricine altcineva! Va trebui să ispășești pentru sacrilegiu!

Furia lui Ambrus se transformase în frică, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama de enormitatea vorbelor sale, și nu îndrăzni să facă nici un gest împotriva tatălui său. Cu gura mișcându-i-se fără să scoată un sunet, se întoarse orbește spre ușă și ieși. *Sir* Bavis rămase singur, zguduit până în adâncul sufletului. Propriul său fiu să fie în stare să vorbească de luptă împotriva regelui – el, un membru al clanului regelui! Cât mai era de aici până la a vorbi despre moartea unui văr... sau chiar a propriului său tată?

În ciuda amorțelii datorate dezamăgirii, în mintea lui devenea din ce în ce mai clară o idee importantă: dacă Ambrus fusese în stare să ajungă la blasfemie, ce mai era pentru el neascultarea? Și băiatul știa de vasul de porțelan din camera de alături!

Sir Bavis se strecură până în fața ușii camerei cu pricina și privi spre ambele capete ale coridorului, ca un hoț în propria-i casă. Nu se vedea nimeni. Grăbit, alese cheile de care avea nevoie, din cele multe care-i atârnavă la centură, intră în cameră și deschise scrinul. Vasul de porțelan era acolo, neatins, din fericire, de anul trecut. Îl luă și se duse repede la cea mai apropiată fereastră. Afară tocmai trăgea un ropot de ploaie. Răsturnă conținutul vasului în apa căzută din cer și, pe măsură ce otrava se scurgea, se simțea din ce în ce mai liniștit, într-un gest de exaltare nestăpânită, aruncă vasul gol cât mai departe cu putință și-l auzi spărgându-se de unul dintre acoperișurile fortăreței.

Reveni în camera din care plecase cu doar câteva clipe înainte ca ajutorul său șef să vină și să bată la ușă, cu sceptrul de ceremonie, pentru a-l vesti că soarele va apune în curând. Zâmbind mulțumit, *sir* Bavis își luă sceptrul din mâna omului și apoi îl urmă pe scara abruptă, ce ducea la cea mai înaltă platformă a celui mai înalt turn de

veghe al fortăreței. Undeva, departe, se auzea, confuz, zgomotul făcut de nobilii care veneau la adunarea ce va începe imediat după ritualul de la apusul soarelui.

Înșind pe platforma din vârful turnului, găsi totul în ordine – ajutoarele sale în robe de ceremonie, slujitori, înțelepți și propriile sale rude, care purtau cu mândrie pe veșminte simbolul clanului, silueta stilizată a parradilului înaripat, regele lor. Când trecu prin dreptul lor îi salută scurt, țeapăn.

Ajunse, în sfârșit, lângă parapetul dinspre apus și privi spre cele două ruguri din zare – soarele apunând și vulcanii Colinelor Fumegânde. Discul solar începuse deja să dispară sub orizont și abia se mai zărea prin aerul fierbinte și tremurător de deasupra înălțimilor. Și vântul probabil că bătea chiar din direcția aia, pentru că simțea în nări...

Nu. Mirosul de ars era de undeva de aproape. Privi în jos, spre oraș, și văzu o coloana de fum, semn că o casă luase foc. Din fericire, era aproape de râu, așa că oamenii aveau destulă apă ca să apere clădirile învecinate. Cât despre casa în flăcări, era atât de mult fum și atât de dens, încât era clar că nu mai putea fi salvată.

Din curiozitate, chemă la el unul din slujitori, un tânăr ales tocmai pentru agerimea ochilor săi.

— Uită-te acolo! îi spuse, arătând spre incendiu. Poți să-mi spui a cui e casa care arde?

Băiatul îi răspunse, ezitant:

— S-ar putea să fie a Neguțătorului Heron. Dar e prea mult fum ca să pot fi sigur!

Casa Neguțătorului Heron! Ce dezastru se abătuse oare pe capul lui, în chiar ziua întoarcerii sale la...

Sir Bavis privi spre cer și își dădu seama că, în timp ce el își îndreptase atenția spre oraș, luceafărul de seară răsărise, și acum strălucea precum un diamant pe cerul roșu-negru. Uită instantaneu de orice altceva, în afară de cuvintele rituale, își ridică sceptrul de ceremonie și-l îndreptă spre steaua de pe firmament:

— Măine legea îngăduie să fie doborât regele!

Saikmar, fiul lui Corrie, mergea ca prin vis să-și ocupe locul printre ceilalți membri ai Clanului Twywit, în sala de audiențe. În venele lui sângele vuia, ca apa unui torent de munte. Se simțea ca și cum și-ar fi privit propriile gesturi de la o oarecare distanță, ca un bețiv căruia alcoolul îi retezase orice legătură între minte și trup, fără însă a diminua capacitatea de percepție a celei dintâi. Își dădea totuși seama, chiar și cu redusa lui experiență în materie, că asemănarea cu beția se oprea aici. Și că, de fapt, starea lui putea fi catalogată mai degrabă drept extaz.

Cei de pe lângă el – mama lui, unchiul lui, care-i fusese tutore de la moartea tatălui său, surorile lui, mătușile, verii până la al treilea grad – toți erau mândri de el și, pe măsură ce trecea pe lângă ei, spre locul lui din față, îl băteau pe umeri sau îi adresau vorbe de îmbărbătare. Dar el nu era deloc mândru de sine-însuși. Extazul lui nu avea nici o legătură cu mândria. De fapt, el nici nu era cu totul prezent în sală. Parte din el era afară, departe, deasupra Colinelor Fumegânde, pilotându-și planorul prin aerul turbulent – pierdut în mâine...

Uriașa sală de audiențe semicirculară era plină de banchete așezate în grupuri separate, în formă de pană, lățindu-se treptat, de la cele din primul rând, pe care abia se puteau înghesui trei oameni, până la cele de lângă perete, pe care puteau sta comod douăzeci de oameni. Ordinea în care se așezau clanurile se trăgea la sorți. Și se nimerise ca în acest an Clanul Twywit să stea chiar în centru, astfel încât, ajungând la locul lui, Saikmar se trezi chiar în fața tronului pe care urma să stea *sir* Bavis, prezidând adunarea.

Era vag conștient că majoritatea privirilor erau îndreptate spre el, dar nu voia să le ia în seamă. Ochii care-l priveau puteau vedea un adolescent aproape tot atât de înalt ca un bărbat, ciudat de subțirel, și cu toate oasele, chiar și cele ale craniului, mici și ușoare – *oase de pasăre*, cum spuneau oamenii din popor. Cu câțiva ani înainte, nimeni n-ar fi văzut în el un potențial reprezentant al clanului său, pentru că-și petrecea cea mai mare parte a timpului studiind, dansând, cântând

și urcându-se în copaci de unul singur, departe de vânzoleala copiilor de vârsta lui. Dar acum, la optsprezece ani, învățase să-și folosească și să-și exprime grația de dansator prin intermediul unui planor, ale cărui comenzi știa să le mânuiască la fel de delicat ca pe un instrument muzical, și aceste calități, împreună cu constituția lui fizică și cu reflexele extraordinar de rapide, îl făcuseră să fie considerat cel mai bun din generația lui.

Șchiopătând ușor (amintire a unei căzături de pe un graat, în urma căreia rămăsese cu un picior mai scurt) unchiul lui, *sir* Malan Corrie, șeful clanului, veni să se așeze lângă el, pe când mama lui lua loc de cealaltă parte. Mama lui avea o înfățișare maiestuoasă și, deși îmbătrânea, știa să-și mențină o ținută de o prestanță regală.

Se auziră sunete de gong și, o dată cu ultimele reverberații, în sală se așternu liniștea. Ușile din spatele estradei se deschiseră și își făcu apariția *sir* Bavis, înconjurat de ajutoarele sale și de slujitori, toți îmbrăcați în splendide veșminte de ceremonie. Ochii lui Saikmar se pironiră fascinați pe figura încadrată de o barbă neagră și bogată. Să fie oare adevărat ce șoptesc bârfitorii, că acest nobil cap al celui mai nobil dintre clanuri îi drogase an după an pe concurenți, ca să fie sigur că regele nu va fi doborât? Ah, așa ceva nu era de crezut! Vocea aceea sonoră, care rostea acum invocații adresate zeilor, suna aidoma unui clopot al sincerității, iar Saikmar o simțea vibrându-i până-n măduva oaselor...

O dată invocațiile terminate, se trecu la strigarea concurenților. Saikmar simți cum inima începe să-i bată mai repede. Se răsucă să privească spre primul dintre rivalii săi, care se ridică și-și spuse numele notarului, pentru a fi trecut pe listă. Evident, concurenții fuseseră aleși cu săptămâni – unii chiar cu luni de zile – înainte. Dar, conform tradiției, notarul trebuia să-i audă rostindu-și personal dorința de a se lupta cu regele și să-i treacă pe lista de onoare. Pentru unii dintre ei, care dispăreau în craterul vreunui vulcan, acel rând pe o bucată de pergament era unicul mormânt pe care aveau să-l aibă vreodată.

În vremuri de demult, ziceau legendele, ritualul nu era așa de rigid ca acum. Numărul concurenților nu se reducea la unul de clan, și puteau să participe chiar oameni ce nu se născuseră în Carrig. Unul dintre aceștia fusese chiar Red Sloin, eroul faimoasei balade. Așteptând să-i vină rândul, Saikmar parcă auzi aievea câteva din versurile cântecului.

Apoi unchiul lui îi făcu semn să se ridice și reveni, tresărind, la realitate, încercând să-și îngroașe pe cât putea mai bine vocea – o avea încă foarte clară și parcă prea subțire, doar o idee deosebită de cea a unui copil, și fusese deseori tachinat din cauza asta – își rosti numele, clanul și hotărârea de a lupta împotriva regelui.

O clipă după aceea uitase iar de toate, nu mai avea în cap decât vedenii ale zborului și ale vânătorii de mâine. Mâine...

Nu reveni la realitate decât după ce ultimul dintre concurenți își rostise numele, și atunci într-un mod ciudat și cu totul neașteptat. Puțin mai devreme se auziseră uriașele uși din spatele sălii deschizându-se și închizându-se la loc, dar nimeni nu se întorsese să vadă ce se întâmplă, pentru că se gândiseră că trebuie să fie servitorii, veniți să aprindă făcliile, sau cu vreo altă treabă de genul ăsta. Dar acum, de undeva din întunecimea din spate, răsună o voce profundă, de bas:

— Și eu! Vreau și eu să-l vânez pe regele vostru!

Uimiți – și *sir* Bavis era, poate, cel mai uimit dintre toți cei de față – toți nobilii se întoarseră să vadă cine vorbise. Ieșind din obscuritate, acesta se dovedi a fi un bărbat de cel puțin treizeci de ani, poate chiar mai în vârstă, solid și brunet. Era îmbrăcat în portul celor din sud, cu o cămașă largă, strânsă în centură, și cu pantaloni la fel de largi, care-i fluturau pe picioare. Cu mâinile înfipte-n brâu, înfrunta sfidător privirile ostile ale celor de față.

După o clipă de liniște mormântală, indignarea împotriva intrusului izbucni precum o viitură ce reușește să rupă un zăgaz, iar *sir* Bavis se văzu obligat să poruncească purtătorului celui mai mare și mai sonor gong să bată cu putere, de multe ori, în el, înainte de a putea domina, cât de cât, tumultul. Când se instaură o oarecare ordine în sală, strigă:

— Arată-te și spune-ți numele!

Cu figura lipsită de orice expresie, străinul înaintă pe culoarul de lângă Clanul Twywit, și Saikmar, cu inima bătându-i puternic, se întreba dacă presimțire e oare faptul că în cap continua să-i răsună insistent *Balada lui Red Sloin*.

Sir Bavis, pe jumătate ridicat din tronul lui, îl privea cu ochi mari pe străinul ce înainta.

— Dar... ai fost în audiență după-masă, împreună cu Neguțătorul Heron... Te recunosc! Ești omul din sud, te cheamă Belfeor!

— Corect! răspunse sarcastic străinul. Dar vă rog, să nu-mi spuneți că, din cauza asta, nu pot să-l vânez pe rege. Nici Red Sloin nu era din Carrig, și nu vă cer altă favoare decât cea care i-a fost acordată și lui!

Ținând cont prin ce trecuse de când sosise în oraș, se gândea Belfeor cu o satisfacție amară, avea senzația că-și făcuse o intrare cât se poate de impresionantă. Dintre toate ghinioanele cu puțință, să dea tocmai peste cel mai mare, adică peste un agent galactic, ba să se mai și trezească în chiar casa acestuia! Și când te gândești că pe toată planeta dacă sunt o duzină, deși probabil că numărul lor nu e nici pe jumătate.

Totuși, până la urmă, lucrurile nu merseseră chiar prost de tot. Deși

Pargetty fusese la început cuprins de panică, trebuise să fie de acord că, dacă Heron – sau cum l-o fi chemând în realitate – dăduse buzna peste ei, neavând pe el decât un prosop, ba mai mult, se pierduse într-atât cu firea încât să li se adreseze în galactică, probabil că nu avusese nici o bănuială că musafirii lui sunt de origine extraplanetară. Ceea ce însemna, în primul rând, că deghizarea lor fusese foarte reușită. Și, în plus, se putea deduce că, aproape sigur, nu reușise să raporteze superiorilor lui despre prezența lor. Ceea ce însemna că nu era încă nimic pierdut. Cu condiția să acționeze rapid.

Servitorii intraseră în panică doar datorită utilizării armei energetice. Dacă le mai dădeau câteva minute, furioși din cauza morții stăpânului lor, probabil că cei mai curajoși ar fi revenit. Așa că înșfăcaseră comunicatorul și-l puseseră la loc, în cutia lui de lemn, „altarul” care-l masca – o ascunzătoare cât se poate de normală, pentru că multe din cultele indigene venerau diverse relicve ancestrale, iar acoperământurile acestora erau protejate împotriva hoților de blesteme lungi și amenințătoare – își strânseseră puținele lucruri pe care le aveau cu ei și care le erau absolut indispensabile și părăsiseră în grabă camera. Pe când ieșeau, Belfeor mai trase două impulsuri spre trupul Neguțătorului Heron și observă că podeaua de sub cadavru începuse să ardă.

— O să dăm foc la casă! îi spuse el răstit lui Pargetty. Probabil că nimeni n-o să creadă povestea servitorilor, cel puțin până mâine lumea o să-i ia de nebuni, iar de mâine încolo, dacă ce mi-ai povestit tu se dovedește a fi adevărat, nu o să se mai poată atinge nimeni de noi.

Pargetty, alb la față, dădu din cap și-și scoase propria-i armă de sub cămașă. Țintind spre celălalt capăt al culoarului pe care se aflau, incendie și acolo podeaua, cam în dreptul ușii de la apartamentul lui Heron. Pe când coborau scara exterioară, ca să ajungă în ograda din spate, își completară opera cu încă două impulsuri, trase la întâmplare prin ferestre, și văzură cum din acoperiș încep să se reverse vâlătuci de fum.

— Asta o să le dea suficient de furcă, spuse Belfeor cu răutate. Lemnul e uscat bine, în câteva clipe o să fie totul un adevărat rug. Și acum, cred că e cazul să ne pierdem urma prin oraș.

Se răsuciră pe călcăie și începură să se depărteze cu pași mari și grăbiți, mergând la întâmplare prin mulțimea de ulițe lăturalnice din apropiere. Atâta vreme cât putea vedea creasta citadelei stâncoase care domina Carrig-ul, nu exista nici un risc să se rătăcească.

— Cât mai e până la adunarea aia din fortăreață?

Pargetty răsufla greu, luptându-se să țină pasul cu tovarășul său.

— Începe imediat ce răsare luceafărul de seară, mi se pare că în sistemul ăsta sunt chiar doi. Afurisit să fie Heron că ne-a întrerupt!

Voiam să-mi potrivesc ceasul după cel al navei!

— Cam peste cât timp crezi că or să înceapă cei de sus să fie neliniștiți?

— Cred că deja își fac fel de fel de probleme, fir-ar să fie! Primul lucru pe care-l ai de făcut este să cauți un loc unde poți instala comunicatorul, să iei legătura cu ei și să le explici ce s-a întâmplat. Și să-i liniștești, să nu cumva să intre în panică. Accentuezi că Heron n-a avut nici o posibilitate să comunice ceva despre noi și că nu există nici un motiv să nu continuăm conform planului. Probabil că Heron se folosea de călătoriile lui cu caravanele ca acoperire pentru un itinerar de patrulare regulată. Deci tu ai avut dreptate, nu există un agent permanent în Carrig. Și, până o să ajungă cele întâmplate lui Heron la urechile unui alt agent de pe planetă, o să treacă luni de zile, în care avem suficient timp să ne fixăm aici.

Pargetty dădu din cap, cu o oarecare ezitare.

— Dar, parcă Heron trebuia să înainteze imediat un raport. Nu crezi că Patrula o să înceapă imediat investigații, dacă nu-l va primi?

— *Tu* întrebi asta? ripostă Belfeor. Credeam că *tu* trebuie să răspunzi la asemenea întrebări!

Și, înainte ca Pargetty, care începuse să se înroșească, să-i poată răspunde, continuă:

— Oricum, ăsta e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Stai, cred că am mers destul împreună. O să mă întâlnesc cu tine la noapte, la... nu, n-o să ne putem întâlni. Dacă mă acceptă să concurez, așa cum presupun că vor face, cred că o să fiu obligat să trec prin toată parodia aia a lor, veghea de peste noapte și tot restul. Deci, ești pe cont propriu. Ne vedem după vânătoare. Vezi să nu faci tâmpenii!

După aceea nu mai avusese nici o problemă, nici măcar să intre în fortăreață. Pentru asta se folosisese de o poveste atât de stupidă, încât aproape că îi fusese rușine să o rostească, deși fusese asigurat, din surse de prima mână, că se va bucura de succes. Le arătase gardienilor o mică amuletă din sud și le spusese că este aducătoare de noroc și că vrea să i-o dea lui Saikmar. Probabil că toți pariaseră din gros pe el și-i doreau tot norocul din lume, așa că îl lăsaseră să treacă.

Și, dacă legenda despre Red Sloin se va dovedi la fel de eficace – cine-o fi fost și Red Sloin ăsta – era sigur că-și va putea duce la bun sfârșit jocul gigantic în care intrase.

De când strigătele zguduiau sala, Saikmar îl privea nedumerit pe intrus. Părea *bătrân*. Cel puțin în calitate de *concurrent* era bătrân. Și solid bine, dacă nu chiar corpolent. Era greu să-ți imaginezi un astfel de om pilotând un planor printre vârtejurile din Colinele Fumegânde. Dacă nu făcea exact ce făcuse și Red Sloin în legendă – adică dacă nu-și zdrobea planorul de gâtul regelui – cum putea spera un asemenea

om să triumfe? Saikmar știa foarte bine cât de mici erau propriile lui șanse de reușită, chiar dacă avea avantajul reflexelor tinerești și al anilor de antrenamente zilnice, întrerupte numai în cele mai aspre luni de iarnă.

Totuși, acest Belfeor nu avea aerul unui om dornic să moară.

Era absurd, trase Saikmar concluzia. *Trebuie* să fii și tânăr, și foarte agil, ca să-l poți doborî pe rege, chiar dacă aveai de-a face cu unul nou și neexperimentat. Era un postulat, asupra căruia căzuseră de acord toate autoritățile în materie. Și, în toată istoria orașului, nici un concurent nu reușise să-l doboare pe rege mai mult de patru ani consecutiv. După douăzeci și cinci de ani începeai deja să înțepenești, să devii prea lent pentru a face față furiei dezlănțuite a unui parradil mascul.

Auzi o mișcare bruscă în spate. Se ridicase în picioare Luchan, reprezentantul de anul trecut al clanului său – al cărui planor se prăbușise după o lovitură de aripă primită de la rege și care, în urma accidentului, rămăsese fără o mână și fără un ochi – și începuse să urle la *sir* Bavis:

— E mâna ta aici! O intrigă de-a ta, ca să rămână puterea în mâinile Clanului Parradil!

Imediat strigătele se întețiră, și Saikmar simți zgomotul vocilor bătându-i în cap ca niște lovituri de pumn. Dinspre celelalte clanuri începură să fie aruncate și alte acuzații, iar invectivele începuseră să zboare ca niște sulițe. În cele din urmă Saikmar nu mai putu rezista și sări în picioare, urlând să se facă liniște.

Deoarece el era concurentul cu cele mai mari șanse de reușită, cei de față îi îngăduiră, rușinați, să vorbească. Nu-și pregătise deloc cuvintele, ele păreau să țâșnească de-a dreptul din adâncul lui când strigă:

— Nu mai are nici unul dintre voi nici un pic de judecată? L-ați privit pe omul ăsta, ce-și zice Belfeor? V-ați întrebat ce șanse are el în fața regelui? Pretinde că astăzi vine pentru prima dată în orașul nostru – indiferent cât de bun pilot de planor este, ce șanse are el, prin vârtejurile din Colinele Fumegânde?

Adevărul din vorbele lui îi izbi pe toți. Văzu cum tot mai multe fețe devin gânditoare.

— Luchan! Dacă ai fi în locul lui *sir* Bavis și ai avea vreun plan murdar în minte, ți-ai alege un asemenea om să-l trimiți să lupte împotriva voinței zeilor? Habar n-am ce-l face să vrea să ia parte la vânătoare, dar sunt convins că nu-și dă seama la ce pericole se expune. Cred că riscă totul nebunește, doar din dorința de a obține puterea. Ei bine, fie! Dacă se crede Red Sloin, așa sa fie! Va dovedi mâine dacă este tot atât de curajos ca Red Sloin. Iar dacă nu, nu va avea parte decât de o moarte lipsită de orice demnitate. Eu spun că,

dacă omul ăsta ține cu tot dinadinsul ca regele să-i frângă gâtul, atunci e binevenit!

Răsuflând greu, Saikmar se așează la locul lui, uimit și el de cele ce le rostise. Mama lui se aplecă, șoptindu-i un compliment la ureche. Dădu din cap neatent, așteptând să vadă ce-o să se mai întâmple acum.

— Dar e împotriva obiceiurilor... se auzi o voce neliniștită, de undeva din stânga sălii.

— Împotriva obiceiurilor, poate.

Sir Bavis părea să-și fi recăpătat aplombul și vorbea cu autoritatea lui obișnuită:

— Dar nu împotriva legii. Cred că Saikmar, fiul lui Corrie, a vorbit bine. Și declar înaintea tuturor celor de față, și mai ales pentru Luchan – a cărui limbă pare să fie mult mai slobodă decât când ne-am întâlnit ultima dată aici – că, înainte de seara asta, nu l-am mai văzut pe acest străin, Belfeor, decât o singură dată, azi, după-masă, când a venit să se pună sub protecția autorităților orășenești, împreună cu Neguțatorul Heron și ceilalți oameni veniți cu caravana acestuia. În afară de asta, nu știu absolut nimic despre acest om!

În tot timpul dezbaterii Belfeor nu mai spusese nimic. Rămăsese în picioare, în aceeași atitudine sfidătoare, cu mâinile înfipte în centură. Acum vorbi din nou:

— Deci sunt acceptat?

— Ești acceptat, împotriva voinței mele, împotriva voinței tuturor celor de față, doar pentru că legea nu interzice asta, îi spuse *sir Bavis* cu amărăciune.

— În regulă! spuse Belfeor, întorcându-se rânjind spre nobilii din preajmă. Să știți, prieteni, că nu sunt aici ca să-mi frângă gâtul regele vostru, cum a spus tânărul de mai înainte. Și sper ca, într-o zi sau două, toate surâsurile astea disprețuitoare cu care mă priviți acum să dispară!

Văzând siguranța de sine a omului, Saikmar avu ca o presimțire rea. Dar era ridicol să-ți imaginezi că un asemenea om poate reuși! Și totuși... atâta încredere nu se poate să nu aibă și o bază undeva.

— Omul e cu siguranță nebun, îi șopti unchiul său.

Posibil, gândi Saikmar. Dar îi era teribil de teamă ca străinul să nu știe ceva ce oamenii din Carrig nu cumva nu cunoșteau, și ca acest secret să nu-l ducă la izbândă.

Nu era numai un străin, mai era și necredincios pe deasupra – zeii nu vor permite, cu siguranță, ca un asemenea om să triumfe asupra regelui! Într-o capelă laterală întunecoasă a templului cel mare, la multe ore după ce fuseseră rostite, vorbele lui Belfeor încă mai răsunau în mintea lui Saikmar. Conform obiceiului, fiecare dintre concurenți trebuia să-și petreacă noaptea stând de veghe, în capela în care se găsea simbolul clanului său și statuile zeilor – săi protectori. Cum nu aparținea nici unui clan, intrusul îi pusese pe preoți într-o mare dilemă în privința locului în care putea să stea de veghe.

Și, pe deasupra, Belfeor rostise, pe un ton voios, așa cum nu trebuie niciodată să vorbești, când te afli într-o incintă sacră:

— Nu vă faceți probleme pentru mine. E bun orice loc cât de cât confortabil, unde să pot trage un pui de somn, dacă o să simt nevoia.

Lăsându-se pe spate în scaunul lui tare, dăltuit dintr-un singur bloc de stâncă, Saikmar privi gânditor spre statuile zeilor și spre twywitul care era simbolul clanului său. Dacă Belfeor va fi omorât în timpul vânătorii, asta va fi, evident, o răsplată meritată pentru impietatea de care dăduse dovadă până acum. Dar dacă supraviețuia, ba, mai rău, dacă cumva reușea asta în detrimentul regelui...

Alungă cu hotărâre ideea asta absurdă din minte. Dar era conștient că admiterea intrusului între concurenți pusese o responsabilitate aproape de neîndurat pe umerii lui. Citise asta în ochii tuturor, înaintea și în timpul consacrării ce precedase veghea: în ai mamei lui, în ai unchiului său, în ai preoților și ai ajutoarelor lor... *El* era cel de care depindea soarta Carrig-ului în fața amenințării reprezentate de intrusul străin.

Ca să nu se mai gândească mereu la asta și în speranța că va găsi, astfel, o încurajare, începu să mediteze la natura twywitului, animalul care-i simboliza clanul. Era o sălbăticiune aproape tot atât de renumită ca și parradilul: agilă, vicleană și extrem de crudă. Avea aproape greutatea unui bărbat, iar picioarele din spate erau puternice și musculoase și le folosea din plin, când se arunca asupra prăzii, sau

când avea nevoie să sară peste vreun obstacol – un râu, de pildă – situație în care își lipea de piept etichetele din față, înarmate cu gheare. Dar mersul lui normal era pe toate cele patru labe, un fel de fugă țopăită și iute. Avea capul aplatizat în partea de sus, cu fălci scurte, înzestrate cu colți mari și puternici, în partea de jos. Blana îi era deasă și mătăsoasă, în nuanțe mergând de la bej-deschis pe cap, până la maroniu-roșcat pe pânțele și maro-negru pe spate. Și nu avea coadă.

Din alte puncte de vedere, era, însă, destul de nepotrivit ca simbol al unui clan: cu câțiva ani în urmă fuseseră decimați de o mare epidemie, și acum doar cu greu mai vedeai câte unul prin ținut, spre marea ușurare a fermierilor, care pierduseră multe vite, și chiar copii, în fălcile lui, și spre dezamăgirea celor care-l aveau ca simbol al clanului lor.

Să fie oare bine să susții că te înrudești – fie și numai prin totem – cu un animal de pradă? Saikmar nu-și mai pusese niciodată până acum o asemenea întrebare, dar acum, amintindu-și de copiii omorâți de twywiți, aceasta îi răsărise în minte aproape de la sine. Și nu era deloc bine să te îndoiești de înțelepciunea zeilor acum, când numai mâine atât viața lui, cât și viitorul orașului Carrig, depindeau de mila lor!

Privi spre statuia lui Maige, zeița vitezei și a vântului, încercând să se concentreze asupra virtuților întruchipate de ea, dar mintea îi refuza asta, continuând să hoinărească împotriva voinței lui. Cândva existase și un Clan Graat – era pomenit în Balada lui Red Sloin – și, pentru prima dată, îl izbi o ciudățenie: graatul era un animal de călărie și povară, domesticit și util, în timp ce twywitul, parradilul, coșivorul și toate celelalte animale aflate pe totemurile clanurilor erau fiare sălbatice, cele mai multe extrem de crude.

Să fi fost, oare, în zilele în care clanurile își aleseseră simbolurile, și graații animale sălbatice? Era o idee cu totul nouă și neliniștitoare, dar deloc lipsită de sens.

Saikmar simți că-l trece un fior – nu din cauza frigului, deși, sub plafonul înalt al templului, la această oră târzie din noapte, era departe de a fi cald – ci datorită neașteptatului rezultat spre care-l îndreptaseră introspecțiile sale. De obicei, nimeni pe lume nu se gândește la schimbări revoluționare. Sigur, anumite schimbări se petrec tot timpul, dar, de obicei, sunt mărunte: o îmbunătățire a profilului aripii de planor, sau a structurii ei, noutăți importate din sud, modă schimbătoare în privința hainelor și manierelor. Dar, de fapt, nu în privința lucrurilor cu adevărat importante.

Totuși, dacă te gândești că și graatul ar fi putut fi, odată, un animal sălbatic... Și asta s-ar fi putut să fi fost pe vremea când pe locul Carrigului nu era nimic, nici măcar o cocioabă...

Să presupunem că Belfeor îl doboară pe rege. Neavând clan, oare ce

va face el, după aceea? Va alege să fie adoptat de unul dintre clanurile existente, sau va crea un clan nou, al său? Și, dacă va alege această ultimă soluție, ce animal își va alege drept simbol al clanului său?

Supărat, Saikmar încercă din nou să-și stăpânească gândurile. Era ridicol să te aștepti ca Belfeor să aibă succes. Mai bine să continue să se gândească la ideea, mult mai neliniștitoare, că, la un moment dat, în trecut, unele lucruri se schimbaseră brusc și dramatic și că era foarte posibil ca așa ceva să se întâmple și în viitor. Avusese totdeauna înclinații intelectuale, și studiul îl atrăgea, așa că știa, aproape pe dinafară, cele mai multe povești și legende despre venirea omului pe lume. Diverse detalii variaua de la una la alta, dar, în esență, toate susțineau același lucru. Cândva, spuneau poveștile, omul fusese aidoma zeilor și trăia într-o lume mult mai bună decât asta, de acum. Dar devenise arogant. Văzând asta, zeii suflaseră în soare, astfel că acesta începuse să ardă de o sută de ori mai tare ca de obicei, ca un cuptor atunci când suflă aer cu foalele în el. Și cei mai mulți dintre acei oameni aroganți fuseseră nimiciți. Doar puțini – și aceia numai datorită îndurării divine – reușiseră să scape de furia dezlănțuită a soarelui. Aceștia reușiseră să fugă cu o corabie peste un ocean extrem de întins – înțelepții spuneau că e vorba de Oceanul de Vest – și o bună bucată de vreme fuseseră obligați să trăiască într-un loc ca și pustiu. Iar când avuseseră voie să se mute iar în ținuturi mai ospitaliere, fuseseră preveniți să nu cumva să uite suferințele prin care trecuseră. Căci, dacă vor mai îndrăzni să-i insulte vreodată pe zei, vor fi distruși până la unul, o dată pentru totdeauna.

Mai departe, legendele ziceau că obiceiul vânătorii-de-rege fusese stabilit chiar de către zei, pentru ca în fiecare an omul să-și aducă aminte că este o ființă fragilă și imperfectă, din moment ce o creatură precum parradilul – care, totuși, nu era decât un animal – era destul de puternică pentru a-l omorî și destul de viclean pentru a scăpa din toate cursele și capcanele pe care i le întindea. Dar aici puteai argumenta că sunt destule ținuturi în care acest obicei nu există și să susții că vânătoarea-de-rege fusese inventată chiar de oamenii din partea locului, pentru a fi siguri că numai cei mai isteți și cei mai puternici dintre ei ajung să ia puterea în Carrig, conferind astfel clanului conducător acele calități fizice și comportamentale care erau admirate mai mult la parradili. Dar, ajuns în acest punct, orice raționament începea să interfereze și să se piardă în teologie, iar teologia era domeniul exclusiv al Clanului Parradil. Saikmar avea puține cunoștințe în materie.

Dar, oricum ai fi privit problema, un lucru era sigur: acesta era obiceiul în Carrig și, în numele acestui obicei, mureau oameni în fiecare an. Și nu era deloc potrivit ca un străin, lipsit de orice urmă de respect, să intre cu picioarele lui murdare pe acest tărâm sacru, așa

cum încerca să facă Belfeor. Saikmar se întoarse spre cealaltă statuie ce flanca twywitul, cea a lui Orie, zeul tuturor lucrurilor ascuțite – colți, gheare, săgeți, sulite – și-l imploră să tocească vârful armelor lui Belfeor, așa ca să nu mai poată străpunge nimic în acea zi.

O dată cu zorile, pe străzi răsunară gonguri, vestind plecarea patrulei care, într-un fel, avea o misiune poate chiar mai periculoasă decât concurenții înșiși, deoarece oamenii aceia trebuiau să scotocească prin peșterile de pe înălțimile vulcanice, pentru a-l trezi pe rege din somnul lui de peste iarnă. În peșterile calde iernau foarte mulți parradili, nu numai regele și exista riscul să nimerească peste vreo femelă cu pui, care nu hibernase peste iarnă, și care i-ar fi atacat imediat ce i-ar fi văzut. Regele însă era încă moale și leneș și, imediat după ce se trezea, prima lui grijă era să se înfrupte din proviziile pe care și le strânsese astă toamnă, și abia după aceea se arăta la lumină, astfel încât le lăsa destul timp oamenilor să se poată retrage în siguranță.

Când sunetul gongurilor se pierdu în depărtare, preoții veniră să-i ia pe concurenți și să-i ducă în templu, unde, în numele lor, urmau să se facă sacrificii pe altarul cel mare. După aceea, până când se trezea regele, fiecare era liber să-și petreacă timpul după voie. Cei care nu erau prea nervoși puteau încerca chiar să doarmă, pentru a-și reface forțele după noaptea de veghe, lungă și obositoare. Și, spre marea lui surprindere, exact asta făcu Saikmar: dormi toată dimineața pe o grămadă de mantale, în timp ce servitorii lui îi verificau planorul, schimbând bucățile de kautsuk elastic cu care se lansau săgețile și încercând fiecare centimetru al corzilor comenzilor, pentru a fi siguri că sunt în bună stare și nu se vor rupe cumva în aer.

Nu mai știa ce se întâmplase cu Belfeor. Când se trezi și întrebă de el, își dădu seama că nimănui nu-i prea păsa de soarta acestuia.

Fiecare clan avea propriu-i loc de lansare a planoarelor. Cel al Clanului Twywit era cel mai apropiat de oraș, așa că grupul care-l însoțea pe Saikmar putea pleca aproape cu o oră mai târziu decât toate celelalte, fără a risca să-și diminueze șansele de reușită. Când ajunseră la platoul acoperit cu iarbă, aflat între colinele vulcanice, era aproape amiază. Priviră spre înălțimi, în căutarea vreunui semn de viață. Saikmar cunoștea locurile astea mai bine decât curtea casei în care locuia, pentru că zburase peste și printre cratere de sute de ori, și fiecare dintre vulcani îi devenise ca un fel de prieten personal, unul era oricând gata să-i dea o mână de ajutor cu un curent ascendent, altul, când avea nevoie, îl adăpostea în spatele unui nor de fum negru... Și totuși, în timp ce servitorii fixau planorul pe rampa de lansare, își dădu seama că tremură.

— Emoționat? îl întrebă Luchan.

Ca fost reprezentant al clanului, avea dreptul să fie prezent la locul de lansare, deși Saikmar ar fi preferat să nu-l știe acolo – brațul lui lipsă și ochiul închis pentru totdeauna îi arătau într-un mod prea brutal ce era în stare să-i facă regele-parradil unui concurent prea îndrăzneț.

— Puțin, recunosc Saikmar.

— Sper că nu ai consumat nimic venit din partea lui *sir* Bavis, murmură Luchan. Nici o cupă de vin, nici altceva!

Saikmar scutură din cap:

— Nu mi-a trimis nimeni nimic, spuse el.

Mai vorbise cu Luchan despre asta, despre acuzația scandalooasă că *sir* Bavis ar fi avut obiceiul să-i drogheze pe concurenți.

Luchan dădu din umeri și zâmbi trist.

— Eu am făcut-o! Și cred că n-am făcut bine... Dar, din moment ce ție nu ți-a trimis nimic, și mie îmi lipsește orice probă pentru a-mi susține acuzația, în afară de faptul că știu că după ce-am băut cupa de vin trimisă de el parcă nu mai eram eu însumi, hai, mai bine, să nu mai vorbim de așa ceva într-o zi ca asta. La ce te gândeai adineauri?

— La străin, la Belfeor, răspunse Saikmar. Îmi dă o senzație ciudată... parcă amenințătoare.

Luchan îl apucă de umăr cu mâna sănătoasă:

— Azi nu trebuie să fii îngrijorat decât de rege, prietene, nu de un străin nebun și arogant! M-am interesat pe la oameni, nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu el de când a plecat de la templu. Nimeni nu l-a văzut venind înapoi cu vreun planor, nimeni nu are habar dacă și-a instalat pe undeva vreo rampă de lansare, sau dacă are vreun servitor să-l ajute... Credința mea e că și-a schimbat hotărârea, că a renunțat și că nu va mai îndrăzni să-și arate vreodată fața prin Carrig!

Saikmar tocmai se pregătea să răspundă că nu e de acord cu cele spuse de Luchan, când pândarul cu ochi ageri, de la marginea platoului, scoase un strigăt ascuțit:

— Flutură steagul galben! L-au găsit pe rege!

Imediat se dezlănțui o activitate febrilă. Unchiul său sări să-l îmbrățișeze pe Saikmar și să-i ureze noroc. Servitorii stăteau pregătiți lângă greutatea și scripetii lor, în timp ce el se înghesuia în cabina fragilă a planorului, își lega de trup corzile de siguranță și-și așeza landemână cuțitul, pentru a le putea tăia rapid, la nevoie. Apucă manșa și o puse în poziția de decolare, împingând-o mult în față, pentru a intra în picaj imediat ce depășea platoul, înainte de a se înălța cu ajutorul curentului cald ascendent creat de cel mai apropiat dintre cratere. Apoi toți începură să aștepte, o așteptare care păru că ține o veșnicie.

— Vine! strigă, în sfârșit, pândarul, iar servitorii dădură drumul greutateilor.

În clipa următoare, ochii tuturor erau ațintiți spre rege, dar Saikmar nu îndrăznea încă să-și întoarcă privirile într-acolo. Era prea preocupat să-și stăpânească planorul prin sumedenia de curenți înșelători dintre cratere și să caute curentul ascendent ce urma să-l poarte într-o poziție sigură, la peste trei sute de metri deasupra regelui. Când dădu, în sfârșit, de el, își permise să privească. Și simți că i se taie răsuflarea. Indiferent de câte ori zboară cineva deasupra Colinelor Fumegânde, cugetă el, nimic nu se poate compara cu senzația pe care o ai când împărți prima dată văzduhul cu regele-parradil.

Acesta tocmai sărise leneș în aer. Era clar din ce peșteră ieșise – coada lui țepăună era îndreptată drept spre ea, ca o săgeată indicatoare. Regele, colorat în negru și în albastru și în auriu, strălucea în lumina soarelui. Sub pielea netedă, mușchii aripilor se mișcau ca valurile unei mări de ulei. Nimeni nu-și aducea aminte să fi auzit de un rege care supraviețuise atât de mult. Și nimeni nu-și amintea să fi auzit de unul care ajunsese atât de... *mare!*

Văzându-i dimensiunile, Saikmar fu atât de uluit, încât planorul aproape că-i intră în vrie. Până astăzi nu mai zburase niciodată lângă rege, îl privise numai de la sol, studiindu-i obiceiurile. Corpul parradilului, de la umeri la rădăcina cozii, era de cinci ori mai lung decât înălțimea unui om, având forma unei chile de corabie în partea de dedesubt, plat și lat deasupra. Coada și gâtul dublau lungimea trupului. Iar în vârful gâtului curbat se înălța capul bătrân și înțelept, în formă de ciocan, care se răsucea, privind spre adversarii ce se înălțau în aer, pentru că acum decolaseră toate planoarele. Parcă sfidător, regele își deschise fălcile enorme într-un căscat roșu-sângeriu, apoi se lăsă pe aripa stângă – avea pe puțin douăzeci de metri acum, că era complet întinsă! – și țâșni în sus, împins de curentul ascendent creat de un vulcan.

Înainte ca Saikmar să-și dea seama ce se întâmplă, regele ajunsese la aceeași înălțime cu el și continua să se înalțe.

Unii ziceau că parradilii copiaseră tehnica asta de la oameni și de la planoarele lor. Saikmar credea că afirmația e prostie curată, susținând că nici o creatură zburătoare, care-și face cuibul pe Colinele Fumegânde, nu poate să nu descopere secretele aerului prin care zboară. Și totuși, privind eleganța cu care regele se înălța în aerul fierbinte, înțelese de ce unii oameni puteau avea impresia că este vorba de o dibăcie învățată, așa cum învață și oamenii.

Regele părea să fie încă mahmur, pentru că nu făcu decât să arunce o privire către planorul lui Saikmar, apoi se avântă într-un picaj, dând din aripi, ca să scuture din ele amortăala iernii. Liniștit, pentru că dorea să mai aștepte puțin înainte de a întreprinde primul său atac, Saikmar se hotărî să continue să ia înălțime, și, în timpul ăsta, să vadă

unde erau ceilalți concurenți.

Le recunoscuseră planoarele destul de ușor. Fiecare clan avea culorile lui, și aparatele erau vopsite corespunzător. Al lui era decorat în maro-negru deasupra și maro-roșcat dedesubt. Celelalte erau vopsite în roșu aprins, în verde, dungate sau în pătrățele...

Dar nici un planor nu trebuia să fie alb.

Își dădu seama chiar în clipa în care-l văzu decolând – chiar dacă mintea i se revolta în fața informației transmise de ochi. Nici un planor nu putea urca așa – la mai bine de un kilometru de cel mai apropiat curent ascendent! Și totuși era acolo, cățărându-se în cer cu un duduț asurzitor și...

A avut impresia că timpul se oprește în loc. Trecură multe minute până reveni la realitate și se trezi că-și manevrează planorul cu mișcări mecanice, spiralând spre terenul de aterizare, cu săgețile la locul lor, neatinse. Pentru că pe cer nu mai era nici o țintă în care să le tragă.

Asistase, neputincios, la cea mai teribilă catastrofă care se abătuse vreodată asupra oamenilor și asupra orașului lor, iar amintirea acestei întâmplări nu-i va ieși din cap până la sfârșitul zilelor pe care le avea de trăit. Planorul care n-ar fi trebuit să fie acolo, cel alb, se înălțase cu insolentă să-l înfrunte pe rege și scuiase ceva ce, cu tot cerul senin, păru ca un fulger. Peste o clipă regele – el care până atunci fusese numai majestate, înțelepciune și amenințare întruchipate – nu mai era decât o biată epavă, rostogolindu-se prin aer, fără o aripă, spre craterul vulcanului de sub el.

Iar Belfeor, străinul insolent, intrusul din sud, lipsit de orice respect față de zei, devenise conducătorul legiuit al Carrig-ului.

Era cel mai ridicat salariu cunoscut pe parcursul întregii istorii, și plata se făcea în ani de viață. Dar, pentru că remunerația era atât de ridicată, condițiile erau foarte stricte. În alte domenii ale serviciilor publice proporția câștigului era de patru la unu, sau șase la unu, sau chiar șapte la unu. Raportul ajungea la zece la unu doar în cazul Corpului Galactic. Mai direct spus, pentru fiecare an lucrat în cadrul Corpului, ți se *garantau* zece ani de viață suplimentară, în condiții de sănătate perfectă și de vigoare tinerească.

Dacă supraviețuiai până când venea momentul revendicării plății.

Și dacă aveai ce face cu anii ăștia în plus.

Și, mai presus de orice, dacă reușeai să te integrezi în cadrul Corpului și să faci față. Durata minimă a contractului de angajare era de zece ani, și, dacă te retrăgeai sau dacă erai dat afară înainte de termen, îți pierdeai orice drept, pentru totdeauna. Nimeni nu-ți mai oferea o a doua șansă de a te încadra într-un serviciu unde salariul era plătit în tratamente de longevitate.

Singură în anticamera biroului comandantului, Maddalena Santos se gândea la exact aceste detalii și, brusc, simți că i se face frică. Avea douăzeci și cinci de ani. Abia începuse să realizeze ce înseamnă viața – ce putea însemna o *viață de om*. Și era înspăimântată că, din neatenție, găsise cea mai bună soluție să-și arunce orice șansă pe Apa Sâmbetei.

Sub cupola bazei – aflată pe o planetă lipsită de atmosferă, ca toate bazele Corpului, pentru ca navele hiperfotonice să poată ieși din subspațiu cât mai aproape de suprafața ei – nu era niciodată frig, dar Maddalena simți că o trece un fior. Existau puține motive pentru o convocare la biroul comandantului, și, practic, toate erau de rău augur. Mai ales că tocmai asolizase o navă revenită după o lungă misiune de patrulare la frontieră, care era programată să se îndrepte spre Pământ, pentru schimbarea echipajului și pentru reparații. Acesta era modul în care corpmenii erau dați afară: erau trimiși pe Pământ sau pe planeta lor de origine. Deși, în aceste zile, doar puțini erau cei

de pe Pământ care se înrolau.

Și asta se încadra perfect în necazul ei.

Își încheștă convulsiv mâinile pe brațele fotoliului în care stătea, și buzele i se mișcară în tăcere. Rostite cu voce tare, cuvintele ar fi sunat cât se poate de potrivit cu momentul:

— N-am avut intenția să mă port în halul ăsta!

Poate că nu... Dar oamenii au cam prea des obiceiul să facă lucruri pe care nu au nici o intenție să le facă.

Rememorându-și amintirile, își dăduse seama că, atunci când sosise aici, proaspătă absolventă a celei mai renumite universități de pe Pământ, mândră ca tot spațiul de diplomele și de calificativele ei, trebuie să le fi părut acelor corpmeni, mai în vârstă și mai experimentați, cu care începuse să lucreze, extrem de arogantă și plină de tupeu. Își dădea seama că în prezența lor nu avea senzația că se află în fața unor corpmeni autentici. Realitatea era departe de idealurile romantice. Și atunci, inconștient, începuse să-și trateze colegii de parcă ar fi fost niște coloniști ignoranți, care trebuiau să fie epatați de sofisticatul produs al Pământului însuși, reprezentat de persoana ei.

Era, doar, evident că maniera pământească era cea mai bună, în orice privință. Iar Maddalena era absolut la curent cu această manieră de a gândi. Și, din cauza asta, era superioară tuturor. Fără urmă de dubiu!

A durat aproape un an până când și-a dat seama cât de neplăcut le era colegilor să lucreze cu ea. În cazul unora, sentimentul era chiar mai apropiat de ură decât de o simplă și benignă neplăcere. Și încă șase luni – adică până acum – ca să afle cauzele. Și abia ajunsese să-și dea seama de cele întâmplare. Și începuse să-i fie rușine de comportamentul ei, să se crispeze doar amintindu-și de vocea ei ridicată, în sute de momente diferite, mereu plângându-se de câte ceva:

— Aici nu e nimic distractiv de făcut! Nu te poți gândi tot timpul numai la muncă! Pe Pământ nu m-am simțit niciodată plictisită, găsești totdeauna ceva de făcut, ceva drăguț, ceva nostim și distractiv!

Sau, dacă subiectul nu era monotonia vieții, atunci era mâncarea, sau locuințele standardizate, sau mirosul curentului de aer de la vreun ventilator, sau incompetența manifestată de cineva, în vreo problemă care nu o privea câtuși de puțin pe ea... sau orice altceva la-ndemână.

În fiecare perete al anticamerei se găsea câte un multipanou. Atinse comenzile celui mai apropiat de ea și îl fixă pe oglindă, își simțea fața arzând. Și, privindu-și imaginea reflectată, văzu că roșise, de jenă în fața prostiei de care dăduse dovadă. Nu cu multă vreme în urmă s-ar fi simțit îngrozită până și la ideea de a roși din cauza cuiva. Dar acum era convinsă că ăsta e un semn bun. Ca un fel de febră, care

demonstra că organismul ei începuse să se apere împotriva bolii.

Pe când se privea, își dădu seama de încă ceva: poate că acorda prea mare importanță acestui trup și acestei fețe. Aici, la o bază a Corpului, la mai bine de doi parseci de cea mai apropiată planetă civilizată, un trup nu era privit decât ca un vehicul, capabil să transporte o minte din loc în loc. Importantă era totdeauna mintea. Prima, ultima și singura armă de care dispunea omul în fața universului. Și ea-și dorea – simțea nevoia – să ajungă să-și perceapă cât mai curând frumusețea ca pe un dar al naturii, nu ca pe un scop în sine.

Chiar dacă... era vorba de un dar ceva mai substanțial, își întoarse puțin capul într-o parte. Roșeața din obraji se dusesse, și tenul îi revenise la normal: imaculat, puțin bronzat, cu o ușoară tentă de măsliniu, care venea parcă de dedesubt. Ochii îi erau mari și negri, cu gene lungi, naturale. Părul bogat și negru era tuns scurt (și la asta protestase și se plânsese în stânga și-n dreapta!) deoarece, dacă are lungime mai mare de doi centimetri și jumătate, se poate prinde în garnitura de etanșare a căștii costumului spațial, atunci când e nevoie să te echipezi rapid, în caz de pericol, sau dacă se dă vreo alarmă. Dar asta nu făcea decât să accentueze ovalul aproape perfect al capului. Un cunoscut de pe vremea facultății, student la arte antice preatomice, îi spusese că parcă ar fi fost sculptat de Brâncuși. Umerii îi erau ușor lăsați, talia subțire, iar picioarele erau cu centimetri buni mai lungi decât ar fi trebuit să fie, respectând proporția normală în raport cu trunchiul, dându-i un aer de înălțime și de fragilitate.

Își dădu, brusc, seama că se săturase până peste cap și de aparența aceea de fragilitate. Probabil că, de fapt, nu era decât o autosugestie – excepționalul produs al Pământului, prea fin pentru a-și freca coatele laolaltă cu coloniștii ăștia grosieri!

Și, mulțumită acestei autosugestii idioate, avea toate șansele să-și fi aruncat deja pe Apa Sâmbetei mult-doritul secol de viață suplimentară.

Din peretele de lângă ea se auzi o voce impersonală:

— Practicant Santos, poftiți în biroul domnului comandant!

Reflex, se ridică în picioare. Se gândi: *Practicant!* Și asta o irita profund. Se așteptase să fie confirmată în grad de locotenent – așa cum se întâmpla în covârșitoarea majoritate a cazurilor – după un an. Și, când evenimentul nu avusese loc, începuse să se plângă în fața oricui o asculta, zicând că asta nu e din cauză că nu face față muncii ce i se încredințase, ci pentru că oamenilor nu le place de ea. Nu credea în cele spuse. Vorbea doar ca să se afle în treabă.

Dar s-a întâmplat să dea peste cineva care și-a pierdut în cele din urmă stăpânirea de sine, care i-a răspuns că are perfectă dreptate, și abia atunci, îngrozită, și-a dat seama că *a fi o prezență plăcută* făcea

parte din munca ei, ba, mai mult, că acestei sarcini de serviciu nu-i făcuse *deloc* față. Și, din *acel* moment, începuse adevărata ei educație.

Dar, aproape sigur, *acest* moment, de acum, va însemna sfârșitul procesului.

Pătrunse pe ușa de la biroul comandantului pe cât de elegant era în stare, dar, când raportă, simți că vocea îi tremură ușor. Comandantul Brzeska păru să nu observe asta și îi spuse pe un ton perfect neutru să ia loc. Se execută, gândindu-se: *Nu e singur, mă întreb dacă asta e un semn bun sau rău!*

Îl cunoștea pe bărbatul care stătea lângă comandant, e drept, doar din vedere. Era un bărbat cu o figură parcă veșnic obosită, cu părul încărunțit prematur, fapt care probabil se întâmplase în timpul vreunei misiuni de patrulare, când nu avusese la-ndemână tratamente de longevitate. Nava lui asolizase ieri. Când își dădu seama de primejdia implicită pe care o reprezenta prezența acestui om, simți că toate speranțele ei s-au spulberat.

Totuși... să fie oare în stare Brzeska să-i comunice că o dă afară, în prezență unui străin?

Nu vorbea nimeni, doar comandantul de patrulă se uita la ea din cap până-n picioare. Avea o privire neplăcut de pătrunzătoare, ca și cum ar fi fost în stare să-i evalueze toate posibilitățile doar pe calea asta. În cele din urmă se întoarse către comandant și își ridică întrebător o sprânceană. Brzeska dădu din cap și începu să vorbească.

— Practicant Santos, dânsul este maior de patrulă Langenschmidt.

Maddalena reuși cu greu să-și aștearnă un zâmbet forțat pe figură și așteptă să audă ce urmează. Comandantul părea să aibă dificultăți în privința alegerii cuvintelor. Trecu, poate, mai bine de o jumătate de minut, înainte ca el să continue:

— Ei, bine, Santos! O să-ți spun tot ce am de spus în prezența domnului maior Langenschmidt, pentru că este cinstit și necesar ca el să audă totul. Cred că nu e nici o noutate dacă-ți spun că ești cea mai detestată persoană care a pus vreodată piciorul în această bază, atât sub comanda mea, cât și a oricui altcuiva. Îți dai seama de asta?

Adunându-și tot curajul de care mai dispunea, Maddalena răspunse aproape șoptit:

— Mi-am dat seama, nu cu mult timp în urmă. Și mi-am dat toată silința, încercând să corectez acest fapt.

— Sunt bucuros să te aud vorbind astfel, continuă Brzeska cu sarcasm. Deși, până acum, n-am remarcat să fi avut prea mult succes. De fapt... te rog să citești asta.

Apucă un raport din fața lui, de pe birou, și i-l întinse. Ea îl luă și începu să-l citească, de parcă era în transă:

„Atât datorită incapacității congenitale de a colabora cu corpmenii mai experimentați, cât și datorită prejudecăților adânc înrădăcinate,

practicant Santos pare absolut necorespunzătoare ca ofițer de carieră.”

Continuă să privească cuvintele scrise pe hârtie mult timp după ce acestea îi fugiseră din fața ochilor, dispărând ca într-un fel de ceață.

— În regulă, acum dă-mi-l înapoi, zise Brzeska, luându-i hârtiile din mână și mototolindu-le.

După care le aruncă în coșul de gunoi, unde dispărură imediat, transformate într-un norișor de fum, și se lăsă pe spate în scaun.

— Ăla era raportul pe care voiam să-l trimit pe Pământ, cu nava domnului maior, și pe tine cu el o dată. Îți dai seama care ar fi fost consecințele?

Trebuie să mă și torturezi? Dar Maddalena avea gura prea uscată ca să poată scoate vreo vorbă, așa că se mulțumi să dea din cap.

— Hrmhîi! Dar se întâmplă că dispui de un atu important, în situația de față. Conform dosarului dumitale, pe care l-am studiat destul de des – de fiecare dată când mă întrebam cum dracu' ai fost selecționată pentru angajare la noi și, cred că-ți dai seama, asta s-a întâmplat *foarte* des! – ai o aptitudine deosebită pentru limbile străine, corect? Și, în timpul facultății, principala dumitale activitate secundară a fost arta dramatică în contact direct cu publicul, actoria, cum era numită, da?

Maddalena dădu din nou din cap.

— De altfel, am senzația că jumătate din problemele dumitale, zise Brzeska oftând, se datorează faptului că dramatizezi, că te imaginezi jucând un rol, în loc să iei realitatea așa cum e și să-i faci față direct. Ei bine, datorită lipsei acute de personal operativ de la ora actuală, ai șansa să verifici dacă aceste capacități de care dispui te îndreptățesc să beneficiezi, în totalitate, de statutul pe care se pare că-l consideri al dumitale de drept.

Se întoarse spre Langenschmidt:

— Gus, spune-i despre ce e vorba!

Ușor ezitant, maiorul începu să vorbească.

— Cred că ești la curent cu principala sarcină a Patrulei în acest sector, zise el.

Crezi că sunt absolut imbecilă? Vorbele își croiau drum furioase către buze, dar, cu un efort serios, Maddalena reuși să și le-nghită. Și să răspundă cuminte, ca o școlăriță:

— Căutați planete pe care s-au stabilit refugiați de pe Zarathustra, le țineți pe cele deja descoperite sub supraveghere, introduceți și retrageți agenți, pe acele planete care sunt încă izolate de restul comunității galactice.

— Perfect. Ei bine, de aproape doi ani nu am mai primit nimic de la unul dintre cei mai valoroși agenți planetari ai noștri. Conform zvonurilor, care ne-au fost transmise de alți agenți, omul nostru a murit, dar nimeni nu știe exact în ce fel. În general totul nu ar fi decât

o treabă de rutină – este vorba de o planetă înapoiată din cele mai multe puncte de vedere, și, în asemenea condiții, nu au loc schimbări dramatice de la o generație la alta. Dar, într-unul din orașele aflate pe teritoriul supravegheat de fostul nostru agent, se întâmplă niște lucruri foarte ciudate. S-ar putea să fie vorba de o descoperire tehnică excepțională, ducând la un salt cultural deosebit, sau poate a avut loc o revoluție, sau puterea a fost luată de un cuceritor. Nu știm despre ce e vorba. Tot ce-am aflat este, în cel mai bun caz, la a treia mână, deformat de transmisia orală și de exagerările inerente într-un nonsens absolut. Pentru a crea o acoperire solidă unui agent permanent, care să acționeze în aceeași zonă, vom avea nevoie de cel puțin un an, dacă nu chiar doi, și asta s-ar putea dovedi un interval periculos de lung. I-am înaintat domnului comandant o propunere de acțiune imediată, și dânsul a fost de acord să trecem la fapte.

— Și uite-așa se face Santos că, dumneata fiind singurul membru al personalului operativ de care mă pot dispensa, chiar cu plăcere, ai de ales. Considerând că sufletul dumitale gingaș a fost destul și profund ofensat că are obligația de a tolera prezența pădurarilorăștia înapoiți care bântuie pe aici, dacă refuzi această misiune n-ar fi decât o dovadă de consecvență. În fond, pe planeta de care vorbim oamenii nu sunt numai neciopliți, ci de-a dreptul nespălați, nu numai nesofisticați, ci de-a dreptul incuți.

Sub avalanșa vorbelor sarcastice ale comandantului, Maddalena începu să tremure. Era obligată să-și utilizeze toată voința ca să-și păstreze cât de cât stăpânirea de sine, zicându-și că, după felul în care se comportase de când sosise aici, merită din plin să i se vorbească astfel.

— Evident, continuă Brzeska, dacă refuzi, voi reface raportul pe care l-am aruncat, exact în termenii pe care i-ai citit. Și te trimit pachet, cu raport cu tot, pe Pământ. Și rămâi fără plata aceea de un secol.

— Definitiv, spuse Maddalena.

Nu avusese intenția să scoată vreo vorbă.

— Definitiv, confirmă Brzeska.

În timp ce-l asculta pe comandant, Langenschmidt arăta din ce în ce mai îngrijorat. Acum interveni, pe un ton nesigur:

— Pavel, ai utilizat niște termeni destul de tari la adresa practicantului Santos. Te cunosc destul de bine și sunt convins că motivele pentru care ai făcut asta sunt cât se poate de întemeiate. Dar, dacă așa stau lucrurile, poate că ideea în sine nu poate fi pusă în practică. Într-un loc ca ăla, un – hm – agent neadecvat ne-ar face mai rău chiar decât absența unui agent.

Maddalena trase adânc aer în piept.

— Domnule maior, spuse ea, acum un an și jumătate, când am sosit

aici, nu eram decât un fel de păpușă, mică și proastă. Credeam că, fiind născută pe Pământ, mi se cuvine totul și știu orice, despre orice subiect. Acum mi-am dat seama care e realitatea – complet. Și aș dori să profit de orice posibilitate, pentru a încerca să-mi răscumpăr prostia de care am dat dovadă. Nu pot face mai mult decât să-mi utilizez la maximum toate posibilitățile de care dispun, dar cred că oamenii aceia, care m-au găsit aptă pentru Corpul Galactic, nu s-au înșelat în totalitate. Sunt hotărâtă să aflu dacă există ceva bun și util în mine și sunt gata să accept orice misiune mi s-ar încredința, indiferent cât de dificilă, în spațiu, pe o planetă, oriunde.

— Sper că-ți dai seama, murmură Langenschmidt privind nu la ea, ci în jos, spre mâinile lui mari și osoase, că este posibil să pierzi nu numai secolul dumitale de viață suplimentară, ci chiar și restul duratei dumitale naturale de viață, da? Pe Planetele de Refugiu Zarathustra viața e foarte aspră!

— Dacă refuz această misiune, nu credeți că va trebui să suport pe tot restul *duratei mele naturale* o senzație oribilă, de rușine de mine însămi? Iar asta este o eventualitate care nu mă tentează chiar deloc!

Brzeska fornăi scurt și înăbușit în scaunul lui.

— Santos, iar dramatizezi, oftă el. Pe vremea când arta dramatică era încă practică de actori profesioniști, exista o legendă, despre un actor tânăr și necunoscut, care devenea faimos peste noapte, pentru că vedeta din rolul principal se îmbolnăvea, și el, sau ea, trebuia să-i ia locul. Trebuie să înțelegi că misiunea ta nu are nimic măreț în ea, că nu te așteaptă nici un fel de glorie la capătul ei. Ești, pur și simplu, pe post de dop. Te trimitem acolo ca să astupi o gaură. Trebuie să te duci într-un anume loc, să afli ce se-ntâmplă acolo, și *nimic altceva*. Iar când vei părăsi planeta, vom fi cu atât mai mulțumiți cu cât vom ști că de existența ta au aflat cât mai puțini oameni. N-o să devii vedetă și n-o să ai parte de urmă de glorie. Clar?

— Am înțeles, răspunse Maddalena pe un ton înțepat.

— Bine. Nu mai rămâne decât să și dovedești că așa e. În regulă, Gus – de acum o las pe mâna ta.

Langenschmidt se ridică în picioare.

— Urmează-mă, Santos, spuse el. Începem imediat.

Gus Langenschmidt era convins că, într-un fel, el se afla într-o poziție mai bună decât comandantul Brzeska, sau decât orice alt ofițer legat de o bază planetară a Corpului. De exemplu, la o bază îți dădeai repede seama că rareori existau mai mult de jumătate din oameni cărora să le pese cu adevărat de munca lor, să fie pasionați de ceea ce făceau. Restul nu făceau decât să-și îndeplinească conștiincios obligațiile de serviciu, adunând grijulii câte zece ani de viață pentru fiecare an al contractului de muncă, și atât. Pe când, la bordul unei nave a patrulei, munca era făcută din pasiune, de *toți* oamenii echipajului. Era obligatoriu. Dacă ar fi fost altfel, ar fi înnebunit, pur și simplu, cu mult înainte de a ajunge să îndeplinească și un singur angajament pe zece ani.

Și mai avea un avantaj față de comandant: misiunile îl făceau să meargă dintr-un loc într-altul. Pe parcursul unui singur tur de patrulare puneai, de obicei, piciorul pe cel puțin zece sau douăsprezece planete diferite – evident, în condiții de conspirativitate absolută – în timp ce Brzeska rămânea pironit sub cupola acestui dom.

Dar, dintr-un anume punct de vedere, fundamental, comandantul beneficia de o situație mult mai bună. Dacă s-ar fi întâmplat să ia ceva o întorsătură într-adevăr proastă, ar fi fost angajată *sine die* responsabilitatea lui Brzeska, în calitate de ofițer comandant al acestui sector galactic. Dar *greșeala* i-ar fi aparținut, nominal, lui Gus Langenschmidt.

O condusesese pe Maddalena în biroul care-i fusese repartizat pe perioada cât urma să rămână la bază și tocmai se lăsa într-un fotoliu.

— Ia loc, zise el, făcând un semn cu mâna, fără a indica ceva anume.

Ea se execută nervoasă, iar el o privi din nou, scrutător.

Era departe de a fi de acord cu modul de gândire al lui Brzeska. Pe scurt, comandantul îi spusese ceva de genul:

„Să fii sigur că nu pe ea aș alege-o pentru o misiune ca a ta, dacă aș avea, într-adevăr, posibilitatea unei alegeri. Dar, dacă este îndrumată

cum trebuie, cred că va face față. Fata a descoperit de curând cât de importantă este opinia celorlalți colegi despre ea, o chestie pentru care nu și-a închipuit vreodată până acum că va trebui să-și dea vreo osteneală, să o cultive. Când a venit aici, credea că trebuie s-o privim toți extaziați, doar pentru că e frumoasă și pentru că e originară de pe Pământ. Ne-am dat toată osteneala să-i facem praf și pulbere ideea asta, și acum încearcă să-și reclădească toată structura internă de respect față de sine pe niște baze solid fundamentate și valabile. Așa că este în căutarea unei provocări. Poate că misiunea ta este cu o treaptă, sau poate chiar două, mai dură decât ce aveam eu în cap să-i ofer în sensul ăsta, dar, cel puțin, sunt sigur că este în formă din punct de vedere psihic și că va aborda orice va face cu hotărâre.”

Ei bine, te poți face frate și cu dracu' până treci de lac...

Începu să vorbească, surprins să-și dea seama că vocea îi era aspră și guturală:

— Care e părerea ta despre munca îndeplinită de patrulă? Despre agenții noștri planetari și despre tot ce se întâmplă, legat de munca noastră, în ungherul asta de galaxie, uitat de lume?

Luată prin surprindere, ea tresări și începu:

— Ei bine... cred că...

— Te rog să mă scutești de citatele de manual de la cursurile de pregătire, pe care încerci să ți le amintești. Ce obișnuiai să spui despre munca noastră?

Maddalena își mușcă buza, dar își săltă capul și-l privi drept în ochi.

— La început, imediat după ce venisem, spuneam că nu înțeleg de ce trebuie să ne irosim o grămadă de timp valoros, pentru a supraveghea treburile unor degenerați, care se bălăcesc în nămol, ca porcii. Nu mai cred că o asemenea concepție este valabilă. Dar nici nu am avut timp să-mi formez o alta, care s-o înlocuiască.

— Pare un răspuns cinstit, dădu Langenschmidt din cap.

Nu dorea să se vadă că era mult mai mulțumit de sinceritatea ei decât se așteptase să fie.

— Deci, din punctul ăsta de vedere, suntem chit. Tu nu-ți poți da seama ce-i împinge pe niște oameni ca mine să facă ceea ce fac, iar eu nu-mi pot da seama cum pot crede niște oameni ca tine că fac, într-adevăr, ceva. Am văzut că te uitai nedumerită la părul meu cărunt – nu, nu încerca să negi.

Ridicase mâna, oprindu-i vorbele înainte de a fi rostite.

— Ți se citea pe față exact ce gândeai: „Dacă e destul de în vârstă să fi ajuns să încărunțească, înseamnă că a adunat la activ multe secole de viață – de ce nu s-o retrage?” Ei bine, trebuie să recunosc, sunt înrolat de *ceva* vreme, dar nu mă retrag pentru că nu-mi imaginez o utilizare mai bună pentru secolele mele de viață suplimentară decât

tot munca pe care o fac acum. OK! Am impresia că, deși în căpșorul ăla frumos al tău sunt multe noțiuni teoretice legate de activitatea Patrulei, nu reușești să stabilești o legătură directă între acestea și realitate. Așa că o să începem pregătirea de la zero, și, dacă te simți tentată să-ți pierzi interesul pe parcurs, pentru că ai mai auzit vorbele mele pe undeva, *să nu cumva să îndrăznești să faci asta*. Eu nu-ți spun povești teoretice, eu am văzut tot, cu ochii mei, am pipăit și am mirosit lucrurile de care vorbesc, și, ceea ce-ți spun acum, s-ar putea să-ți salveze chiar viața într-o bună zi.

Întinse mâna, apăsă pe un buton, și biroul se cufundă în întuneric. Pe unul din pereți prinse să strălucească o hartă stereoscopică a sectorului galactic în care se găseau. Luând în mână un indicator luminos, Langenschmidt începu să arate cu el pe hartă, în timp ce vorbea.

— Sistemul ăsta are o planetă locuită. Și ăla. Și ăla. Toate cele șase din nucleul de acolo. Alte două de după ele, și, suntem aproape siguri, și alte câteva mai îndepărtate. Cel puțin, ultima dată când le-am vizitat, erau încă locuite, dar, pe unele planete, populația se lupta cu niște condiții așa de vitrege, încât nu puteam risca să plasăm vreun agent permanent printre supraviețuitori. Așa că, la ora actuală, s-ar putea ca una sau două dintre ele deja să nu mai fie locuite de ființe umane, datorită vreunei epidemii, mai ales. Misiunile mele de patrulare n-au ajuns atât de departe până acum.

— Cred că nu ți-a scăpat motivul pentru care sunt grupate aceste planete locuite în zona asta, la o asemenea distanță de cea mai apropiată planetă civilizată, ce zici?

Maddalena își aminti că va trebui să suporte încă al dracului de multe împunsături de aici încolo, așa că răspunse cât mai calm cu putință:

— Zarathustra.

— Exact. Acum șapte secole și jumătate, covârșitoarea majoritate a navelor cu refugiați de pe Zarathustra s-a îndreptat în direcția acestor sisteme solare – nave pline cu oameni smulși de pe planeta lor natală când cerul acesteia era în flăcări și când mările și oceanele începuseră, practic, să fiarbă, din cauza noiei. În panica lor, oamenii fuseseră mulțumiți să-și scape pielea. Așa că au ajuns – aceia care au mai apucat să ajungă în vreun loc – doar cu ceea ce aveau pe ei. A fost o realizare fantastică faptul în sine, că au reușit să evacueze atât de mulți oameni: aproximativ două milioane și un sfert de suflete, imbarcați în vreo trei mii de nave. O bună bucată de vreme am fost convinși că nu a supraviețuit decât mâna de oameni care au reușit să ajungă pe Alfa Baucis, pe partea dinspre Sol a Zarathustrei. Descendenții celorlalți supraviețuitori nu au reușit să reia legătura cu noi decât cu o sută douăzeci de ani în urmă, și abia atunci am aflat cât

de multe alte nave reușiseră să ajungă pe planete locuibile.

— Până atunci, evident, dezvoltarea acestor societăți fusese în voia sortii. Poate că, în cazul tău, ideea nu este încă valabilă – înțeleg că ești foarte tânără – dar, pentru majoritatea oamenilor, în subconștientul cărora s-a înrădăcinat adânc existența tratamentelor de longevitate, un secol de viață nu este un interval prea lung. Măsurat în generații – o noțiune mai apropiată de modul de gândire al oamenilor – un secol înseamnă patru până la șase asemenea unități. Dar treizeci de generații este un interval de timp suficient de lung pentru ca galactica să evolueze pe aceste planete izolate mai întâi în dialecte, apoi în limbi distincte, astfel încât un individ din nord ajunge să nu se mai poată înțelege cu cel din sud. Țsta e unul dintre aspectele care nu e niciodată îndeajuns subliniat în amfiteatrele alea confortabile de pe Pământ, unde se țin cursurile de pregătire: ce groaznică prăpastie poate interveni în comunicare, datorită unei limbi lipsite de unitate!

— Și încă ceva ce nu e explicat, de obicei, cum trebuie. Când ești obosit și bolnav – din cauza unui microb local extrem de neplăcut – și, pe deasupra, și flămând ca toți dracii, pentru că sulița ți s-a rupt în animalul pe care încercai să-l vânezi, când focul ți-e stins de la ruperea de nori de marțea trecută, așa că, și dacă ai fi doborât animalul cu pricina, tot n-ai fi avut la ce să-l gătești, atunci dai dracului toate poveștile lui tata-mare despre zboruri între stele și despre orașe cu milioane de oameni și nu le mai consideri decât halucinații senile ale unui bătrân nebun. Nu te mai preocupă decât probleme practice, stringente pentru supraviețuire. Nici nu-ți mai dai măcar osteneala să citești, pentru că ți se pare mai folositor să exersezi trageri cu arcul și cu săgețile decât să-ți pierzi timpul cu asta. Cât despre scris – cui să-i scrii? Dacă urli un pic mai tare, te faci auzit de toată suflarea umană de pe planetă!

— Ca urmare, atunci când am început să cercetăm planetele pe care se găseau refugiați de pe Zarathustra, am găsit unele pe care oamenii nu mai erau decât niște sălbatici – mai ales datorită bolilor provocate de deficiențe nutriționale în timpul copilăriei. Dar pe alte planete începuseră, deja, să se dezvolte niște civilizații extrem de promițătoare. Evident, nu din punct de vedere tehnologic, nici nu se poate pune problema. Chiar dacă într-un grup de refugiați se găseau specialiștii necesari, e o cale foarte lungă de la vâna de minereu de fier la oțelul aliat de înaltă rezistență. Și încă și mai lungă de la zăcămintul de oxid de uraniu la reactorul atomic!

— Ei bine, printre altele, Patrula are sarcina să supravegheze aceste planete. Una din lecțiile pe care omenirea nu le-a învățat decât cu foarte mare greutate este aceea că nu știm, și nici nu vom ști vreodată, totul. Mai mult, în opinia anumitor oameni, societatea galactică pare să fi intrat într-o epocă de stagnare apatică, și oamenii nu mai au nici

o motivație să caute direcții noi de dezvoltare. Și, din câte am aflat până acum, nu este imposibil ca societatea de pe vreuna dintre aceste planete să descopere ceva ce nouă ne-a scăpat – să perfecționeze mai mult decât noi științele umaniste, de exemplu, sau să dezvolte biochimia la un nivel similar celui la care noi am adus electronica. Așa că nu am interferat deloc în dezvoltarea acestor lumi, nici nu ne-am făcut cunoscută prezența, n-am făcut nimic altceva decât să observăm.

Maddalena simți undeva, în adâncuri, cum drăcușorul din ea se revoltă. Până acum Langenschmidt nu-i spusese nimic ce nu auzise deja, în perioada de pregătire pe care o parcursese înainte de a veni aici. Și totuși... într-un fel *era* o mare diferență. Vorbele nu veneau din partea unui conferențiar complet detașat de fapte, ci de la un om care era suficient de pasionat de subiect, încât să-i dedice viața sa suplimentară, pe care și-o câștigase muncind din greu. Așa că se forță să continue să-l asculte cu atenție.

— Observarea și supravegherea este, însă, imperativă. Din două motive, în primul rând pentru că aceste civilizații ne relevă niște noutăți absolute în sociologia evoluției umane. Studiind, timp de un secol, planetele pe care s-au stabilit refugiații de pe Zarathustra, am aflat mult mai multe despre modul în care marile invenții, sau descoperirile epocale pot afecta o civilizație, decât am fost în stare să deducem după un mileniu de analiză atentă a istoriei terestre. Al doilea motiv este că oamenii Corpului și ai Patrulei nu sunt singurii interesați de aceste planete.

— Planeta Sclavilor, rosti Maddalena.

— Exact. Planeta Sclavilor. Asta ți-a spus-o cineva, sau ai dedus-o de una singură?

— Cred că mi-a spus cineva, murmură ea.

— Nu mai fă mutra asta spășită. Important e faptul că ți-ai adus aminte de asta în contextul potrivit. Bine! Evident, Planeta Sclavilor nu era una dintre planetele colonizate în panică de zarathustrani. Locuitorii ei erau răpiți sistematic de pe planetele lor natale și obligați să se stabilească pe această planetă, cândva nelocuită, pentru a constitui o forță de muncă ieftină, destinată exploatării resurselor fantastice de metale ușoare de la fața locului. Iar schema a funcționat timp de două sute doisprezece ani, până când s-a format Patrula și am aflat ce se întâmplă acolo.

Langenschmidt se foi în scaun, încercând să se așeze cât mai confortabil.

— În ciuda faptului că se știe că Patrula stă de veghe, există permanent riscul ca un grup, de pe vreo planetă civilizată, să încerce să beneficieze de posibilitatea de a domina o populație superstițioasă și înapoiată cultural, de pe o planetă bogată și aproape virgină, în scopul obținerii unor profituri, evident, enorme. Tentația e mare, și, în

cazul de care ne ocupăm acum, acest risc este deosebit de acut. Dacă așa stau lucrurile, intrușii nu se vor putea mișca după bunul plac prea mult timp. În fond, planeta în cauză este pe itinerarul meu de patrulare și mai am încă cinci agenți acolo. În cel mult zece ani am pune mâna pe ei. Dar, cum majoritatea cultelor și legendelor locale au la bază ideea zborului interstelar, simpla cunoaștere a faptului că există oameni dincolo de cerul planetei ar fi aproape o catastrofă. În unele societăți, în care revenirea la barbarism n-a fost niciodată completă – și cea la care mă refer se găsește exact într-o astfel de situație – mentalitatea oamenilor nu este afectată foarte tare de superstițiile locale. Dar apariția unor intruși din spațiu ar putea dezlănțui un val de isterie religioasă fără precedent, care probabil că le-ar marca și încetini profund evoluția socială.

— Uite, ăsta e sistemul despre care vorbesc.

Își mișcă indicatorul, fixându-i fasciculul strălucitor pe un sistem solar aflat la circa douăzeci și cinci de parseci de bază.

— PRZ – Planetă de Refugiu Zarathustra – numărul paisprezece. Populația totală – localizată pe un continent și pe insulele mai mari din imediata vecinătate a acestuia – depășește cu puțin două milioane de suflete. Pe planetă n-a asolizat decât o singură navă, cu opt sute de refugiați la bord. Climatul este foarte favorabil. Și este o planetă de clasă A, pe care ființele umane pot consuma fără probleme o serie de plante și animale indigene. Cel mai mare oraș de pe planetă se numește Carrig și este situat la intersecția principalei căi comerciale nord-sud cu un râu navigabil, care face legătura cu Oceanul de Vest. Carrig-ul are șaptesprezece mii de locuitori și domină un teritoriu suficient de mare ca să poată fi categorisit drept oraș-stat sau, dacă vrei, drept un mic stat național. Acolo a murit agentul nostru, sau a fost omorât, încă nu avem idee ce s-a întâmplat. Din nefericire, nu mai înaintase un raport de destul de multă vreme, deoarece era deghizat ca stăpân de caravane și nu putea utiliza comunicatorul subteric în timpul călătoriilor decât cu mare dificultate.

— Carrig-ul – cel puțin așa susțin socio-geografii noștri – are o asemenea poziție, încât este, practic, condamnat să devină capitala întregului continent, atunci când comunicațiile vor evolua suficient, pentru a permite extinderea guvernării spre coaste, în toate direcțiile. Până atunci, vor trece probabil printr-o serie de războaie, dar, cu puțin noroc, poate vor scăpa de ele înainte de a inventa alte arme, în afară de arcuri și catapulte. Deși, din nefericire, locuitorii din Carrig dispun deja de planoare extrem de manevrabile, pe care le construiesc dintr-un lemn ușor – ceva asemănător bambusului, doar că mai rezistent – peste care întind piei de animale bine tăbăcite, și, dacă îi dă cuiva prin cap să arunce din ele lichide incendiare, sau să tragă cu săgeți otrăvite... Scuză-mă, m-am depărtat de subiect. Dar vreau să-ți

descriu cât mai bine realitatea de la fața locului. Unde rămăsesem?

— Vorbeai despre poziția orașului Carrig, îndrăzni Maddalena.

— Așa e. Și mai voiam să adaug că pe Paisprezece au avut loc niște fenomene orogenetice destul de târzii. Deriva continentală este încă serioasă și, la nord, nu departe de Carrig, există un sistem extrem de complex de falii geologice, cu o activitate vulcanică corespunzătoare.

— Și întreaga zonă colcăie de elemente grele. Pe scurt, geologia are pur și simplu grijă ca, atunci când oamenii locului vor reinventa tehnologia nucleară, Carrig-ul să dispună de cea mai mare rezervă de combustibil atomic de pe întreaga planetă, chiar sub nas.

— Planeta Sclavilor? zise iar Maddalena.

— Ei bine, pentru o bandă de aventurieri ar fi tentant, nu crezi? Și, dacă se hotărăsc să treacă la fapte, ar dispune și de toată forța de muncă de care ar avea nevoie.

Maddalena ezită.

— Dar există vreo dovadă că cineva încearcă să...?

— Absolut nici una. Nu voiam decât să-ți arăt de ce considerăm zona asta ca deosebit de sensibilă și de ce avem nevoie urgent de prezența unui agent acolo. În materie de informații sigure nu dispunem de prea multe date. Știm că în Carrig societatea este organizată într-un sistem de clanuri – șapte clanuri egale și rivale, plus unul nominal neutru și deasupra intereselor politice, un fel de ordin preoțesc. Succesiunea la conducere este stabilită printr-o competiție anuală, un duel aerian fantastic între oameni pilotând planoarele de care am pomenit mai înainte și un animal înaripat, numit parradil, care este sacru și care simbolizează calitățile regalității. Clanul câștigătorului ia puterea și, ca să zic așa, formează cabinetul, pe durata anului care urmează, preluând atât administrația cât și strângerea impozitelor. Teoretic, oricine poate lupta împotriva regelui-parradil, cu condiția respectării unor anumite formalități, dar, de o bună bucată de vreme, participarea a fost restrânsă la câte un reprezentant din partea fiecărui clan.

— Însă, conform unor rapoarte pe care le considerăm sigure, recent, la acest ritual, a participat un intrus și *a câștigat*. Poveștile spun că, pentru asta, a utilizat un *fulger*! Slee, agentul nostru cel mai apropiat de Carrig, are impresia că s-ar putea ca cineva să fi inventat praful de pușcă, deoarece în regiunea vulcanică sunt multe zăcăminte de sulf, iar guano-ul de parradil este foarte bogat în nitrați de sodiu și de potasiu – exact substanțele de care ai nevoie pentru a fabrica niște explozivi simpli. Iar dacă acea persoană și-a imaginat cumva și vreun procedeu de a face niște bombe, sau, și mai rău, rachete, intrusul s-ar putea hotărî să lanseze Carrig-ul într-o serie de războaie de cucerire.

— Și vrei ca eu să mă duc acolo și să aflu despre ce e vorba în realitate?

— Exact, spuse Langenschmidt. Și îți doresc mult noroc. Dar te rog să mă crezi pe cuvânt, norocul, oricât de mult, n-o să-ți fie nici pe departe suficient!

Faptul că, timp de douăzeci și cinci de ani, ești un anume gen de om nu poate fi schimbat peste noapte, oricât de mult ți-ai dori asta. Așa că, pe parcursul pregătirii intensive la care era supusă, în vederea misiunii ei pe PRZ 14, Maddalena dădu de multe ori frâu liber vechilor ei nemulțumiri și firii ei rebele. În cele din urmă, reuși să-l facă până și pe Gus Langenschmidt să se piardă cu firea și s-o întrebe răstit:

— În fond, ce dracu' te-a îndemnat să te înrolezi în Corp?

— Plata! ripostă ea.

— Și la ce dracu' o să folosești un secol de viață suplimentară, dacă nu ești în stare să utilizezi cum trebuie nici măcar ce ai de la natură?

Insulta directă o potoli. Și, după un timp, reuși să-și ceară chiar scuze, iar lucrurile începură să meargă mult mai bine. Dar era clar că o reformă totală a caracterului ei urma să-i ia mult timp și că nu era deloc o problemă simplă.

Ceea ce o ajuta cel mai mult în timpul pregătirii era faptul că, în ciuda firii aparent posace și a sarcasmului, Gus Langenschmidt se dovedea mai aproape de ideea preconcepută asupra corpmanului ideal, pe care și-o formase ea pe Pământ decât oricare din cei cu care lucrase până acum, de un an și jumătate, de când fusese trimisă la post. În subconștient ajunsese să fie convinsă că munca administrativă, pe care o efectuase ea de când sosise la bază, este unica misiune avută vreodată de Corp. Și descoperi, oarecum rușinată, că Langenschmidt este, virtual, un polymath, capabil să redea oricând din memorie frânturi de fraze în limbile vorbite pe Paisprezece, reguli privind relațiile reciproce ale acestora, atât între ele cât și în raport cu limbamamă din care evoluaseră, etimologii în raport cu galactica și cu Irani, cea de-a doua limbă vorbită pe Zarathustra înainte de catastrofă... După cum spusese el însuși, nu fusese pe Paisprezece decât de trei ori. De două ori dusesese comunicatoare unor agenți, care și le distruseseră pe ale lor. Iar o dată însoțise un student la analiză sociologică, ce dorea mai multe detalii despre ritualurile religioase decât îi putea

furniza agentul rezident, care nu era specialist în materie. Cu toate astea, probabil că știa mai multe despre Paisprezece decât cei mai bine informați băștinași de pe planetă.

Maddalena era foarte mândră de abilitatea ei lingvistică și se considera cel puțin dotată în materie de etimologie. Dar diferența între a analiza o limbă pe hârtie și a învăța să vorbești trei limbi străine – fiecare cu patru sau cinci dialecte locale – suficient de bine ca să poți fi luat drept băștinaș, oricare dintre ele ai folosi-o, i se părea enormă.

Situația devenise și mai proastă după ce se îmbarcase la bordul crucișătorului lui Langenschmidt, pentru călătoria până pe Paisprezece. Jumătate din echipaj trebuia să fie schimbat și să intre într-un lung concediu de refacere. Și, de data asta, deși nici unul dintre ei nu era născut pe Pământ, aleseseră ca nava să fie reparată și reechipată pe Pământ și ca ei să-și petreacă concediul acolo. Zece ani în Patrulă îi uzase până la limita suportabilului, și acum permisia le fusese amânată, ca să o ducă pe ea pe Paisprezece. Nimeni nu-și rostea gândurile cu voce tare, dar acestea erau atât de evidente, încât parcă se materializau, plutind, în atmosfera navei: *Ar fi bine să-ți dai toată silința în misiunea asta, să merite într-adevăr osteneala pe care ne-o dăm cu tine...*

Privit din exterior, echipajul o trata ca pe absolut orice alt agent care era dus la destinația sa, cu o politete fără cusur, dar, din cauza asta, îi era încă și mai greu să îndure situația.

Din fericire, era obligată să-și petreacă cea mai mare parte a călătorie recapitulând cunoștințele asupra tipurilor de societăți de pe planetă și perfecționându-și conversația în diversele limbi vorbite acolo. Iar asta o ferea, în mare măsură, de obligația de a purta discuții politicoase cu echipajul, pe care simțea că aproape nu le-ar fi putut tolera.

Petrecea ore în șir rulând, în mod deosebit, benzile dezinhibatorii pregătite de psihologii de la bază. Când venise momentul să detalieze motivele implicite care făcuseră ca pentru această misiune să fie aleasă o femeie, Langenschmidt fusese brutal de direct, și cât se poate de explicit. Îi spusese că, la fel cu multe alte culturi de același nivel, Carrig-ul era dominat de bărbați, femeile aflându-se într-o poziție socială secundară. Totuși o femeie are întotdeauna la dispoziție o armă cu ajutorul căreia poate domina un bărbat: trupul ei. De aceea era recomandabil ca, pentru a-și asigura o poziție cât mai sigură, o dată sosită în Carrig, să devină urgent amanta uneia din notabilitățile locale, de preferat un șef de clan. Așa că trebuia să se elibereze rapid de dezgustul ei instinctiv față de reprezentanții masculini ai populației de pe Paisprezece, să nu-i mai privească drept barbari. Erau nespălați, adevărat. Erau barbari, iarăși adevărat. Deci, pentru a se putea împăca

cu soarta asta, era nevoie de o restructurare profundă a prejudecăților în personalitatea ei.

N-a descoperit cât de adânc înrădăcinate erau aceste prejudecăți decât după ce i s-a spus care urma să-i fie acoperirea. Faptul că, din punct de vedere rațional, era evident că aceasta o puneă într-o poziție atât convenabilă cât și sigură, se izbise permanent de platoșa ideilor ei preconcepute. Și chiar și acum, când nava se apropia de destinație, avea încă destule dificultăți în a-și accepta rolul.

Acoperirea fusese sugerată de agentul planetar staționat cel mai aproape de Carrig, Slee, a cărui proprie acoperire era meseria ce, local, era numită „manager de hetaire”, dar pe care o exprimare mai verde ar fi categorisit-o, fără ezitare, drept „proxenet”. În teritoriile de la sud de Carrig se dezvoltase un sistem al femeilor de consumație, ce părea o încrucișare între sistemul japonez al gheișelor și sistemul amantelor oficiale din Grecia antică: curtezane de înaltă clasă, instruite atât în domeniul muzicii, al dansului și al conversației, cât și în arta practicării amorului, erau parte integrantă din viața oricărui om bogat. Iar cei care nu-și puteau permite serviciile permanente ale unei hetaire erau deserviți de „manageri” având încheiate contracte cu mai multe fete. Această profesie – de altfel perfect respectabilă și către care părinții erau încântați să își îndrume fiicele, în special datorită educației, altfel inaccesibilă, de care aveau posibilitatea să beneficieze – se impunea pregnant pentru necesitățile misiunii ei. Fetele lui Slee erau deja fără să știe, o sursă permanentă de informații pentru el, permițându-i să fie la curent cu noutățile și cu bârfele de pe aproape tot continentul. De altfel, puținele informații despre evenimentele din Carrig fuseseră furnizate chiar de el, prin intermediul fetelor.

Destul de recent, raportase Slee, apăruse și în Carrig moda închirierii hetairelor. Ce putea fi, deci, mai normal decât să o trimită pe Maddalena la Carrig, în calitate de angajată a sa, însărcinată cu „testarea pieței”, în vederea deschiderii unei filiale a întreprinderii sale? În plus, între Carrig și teritoriile din sud comunicațiile erau destul de reduse, așa că ar fi putut pune, fără nici o problemă, toate eventualele stângăcii de limbă și de maniere pe seama originii ei, presupusă din sud.

Până la urmă fusese și ea obligată să se încline în fața logicii și avantajelor oferite de acest plan. Dar, pentru a fi în stare să îl și accepte, era obligată să ruleze de câteva ori pe zi benzile pregătite de psihologi.

Singura mea mulțumire adevărată, își zicea Maddalena, stând în fața oglinzii din cabina ei și verificându-și costumația pe care urma s-o poarte, este că mi-a crescut părul. I se injectaseră trichogibereline în pielea scalpului și, de când plecaseră de la bază, părul îi ajunsese

aproape la umeri, așa cum era obișnuită să-l poarte. Acum îl avea strâns și acoperit cu un fel de năframă din dantelă albă. Trupul îi era prins într-un corsaj din aceeași dantelă albă, la care se adăuga o pereche de chiloți din dantelă roșie – o lenjerie surprinzător de plăcută la atingere. Pe deasupra avea o tunică și pantaloni largi, negre și brodate cu galben și verde, împreună cu un fel de capă galbenă, cu un motiv verde, brodat. Pentru mers pe stradă, sau în călătorii, avea o manta foarte largă ale cărei poale puteau fi ridicate cu niște șireturi în locurile noroioase, cu o glugă ce o apăra de ploaie. În picioare avea papuci roșii, și, pentru exterior, un fel de galoși enormi, din lemn și piele, căptușiți cu un soi de buret.

Pregătirea garderobei o făcuse pentru prima dată să-și dea seama – *să simtă* – de enormele resurse ale Corpului. Mai întâi fusese propunerea lui Slee, transmisă prin comunicator, de a se deghiza în hetairă și de a poza în „funcționară” a lui. Propunerea fusese aprobată. Apoi se luase legătura cu biblioteca. În mai puțin de zece minute Langenschmidt avea în mână o bandă cu eticheta: „ZRP 14 – Teritorii Colonizate Sudice – Costumație feminină Grup 3: Grupuri Sociale Nemeștesugărești”.

Iar o oră mai târziu îi fuseseră deja aduse hainele propriu-zise, care i se potriviseră perfect, fără cea mai mică modificare, de la prima probă.

Se depărtă de oglindă și începu să-și verifice și restul bagajului. Un cufăr din lemn autentic, de pe Paisprezece – evident, materialul era sintetic, dar specificațiile de fibră fuseseră preluate de pe o altă bandă din bibliotecă, pe care erau stocate informații referitoare la esențele lemnoase utilizate pentru lucrări artistice în lemn, astfel încât, exceptând analize chimice avansate, putea fi confundat cu un produs local. În cufăr se mai găseau încă cinci sau șase costume similare cu cel pe care îl purta, cosmetice, un comunicator subteric ascuns sub fundul dublu și o cutie cu unguente preparate din plante.

Plus un instrument muzical asemănător unui nai culcat, pus în funcțiune de un burduf ca de cimpoi. O altă bandă le furnizase nu numai schițele instrumentului și instrucțiunile de utilizare, ci și treizeci de melodii populare interpretate cu ajutorul lui și versurile unei duzini de cântece tradiționale, toate foarte lungi, cu care însă nu avusese nici o problemă, memorându-le în timpul somnului, sub hipnoză.

Plus o pensulă, un calup de cerneală și un caietel de hârtie aspră, deoarece, ca hetairă, trebuia să compună catrene flatante pentru clienți.

Plus o cutie decorată cu intarsii – foarte bine încuiată – și cu ideograme religioase pe capac, invocând o soartă groaznică asupra oricui ar fi îndrăznit s-o deschidă fără a i se permite deoarece, așa cum

declarau ostentativ inscripțiile, conținea moaștele strămoșilor ei – în fapt adăpostind o armă energetică foarte bine încărcată care, în caz că cineva ar fi forțat, totuși, încuietoearea, s-ar fi topit pe loc și s-ar fi transformat într-o masă amorfă de metal amestecat cu plastic.

Apucă instrumentul – se numea „piap'r” ceea ce, în traducere, însemna pur și simplu „piper”, după lemnul din care era făcut – și-i umflă burduful, începu să cânte o melodie scurtă și tristă. Dar pe la jumătate trebui să se oprească, pentru ca începuse să tremure așa de tare, încât nu-și mai putea controla mișcările.

Era îngrozitor de speriată.

Ei bine, doar de asta existau pe lume tranchilizantele. Dar de încordare nu va scăpa, va rămâne în adâncul ei, dacă nu acută, măcar mascată, până când va ajunge pe planetă și se va convinge că tot scenariul, și, mai ales, identitatea ei se dovedeau fără reproș în fața cercetărilor localnicilor. Se luaseră toate măsurile de prevedere posibile, se mersese până acolo încât se analizase și comportamentul și antecedentele fiecăruia dintre clanurile din Carrig, pentru a se stabili care dintre ele era înclinat spre idei progresiste și, prin urmare, mai susceptibil să adopte obiceiul din sud, de închiriere a hetaielor.

Și totuși, ori de câte ori își repeta toate astea, ca să-și facă mai mult curaj, nu putea scăpa de o apăsătoare senzație de dezastru iminent.

Gândurile deprimante i-au fost întrerupte de un apel al lui Langenschmidt, care-i cerea să vină pe puntea de comandă a crucișătorului, spre care o porni imediat, chiar în costumul în care era îmbrăcată. Când intră, maiorul își ridică ochii de pe o bandă care tocmai sosise și dădu din cap aprobator, dar, totuși, parcă absent, preocupat de altceva.

— Din câte îmi pot eu da seama, arăți perfect intrată în rol, spuse el. Te descurci foarte bine chiar și cu mersul, e perfect. Ei bine iartă-mă că te-am deranjat chiar înainte de asolizare, dar am primit comunicarea asta de la Slee și cred că ar fi bine să o auzi și tu.

Introduse caseta în fanta unui lector. Imediat pe ecranul acestuia apărură Slee, cu o înfățișare extrem de exotică în costumul lui, aproape la fel de împopoțonat ca și cel purtat de Maddalena. Spre deosebire de Heron, având o locuință stabilă, își putea permite să mențină și o legătură video, nu numai audio. Și părea neliniștit.

— Gus, am vești noi și îngrijorătoare. După cum știi, am încercat să aflu cât mai multe în legătură cu moartea lui Heron. Casa lui a ars din temelii, ceea ce a fost un adevărat noroc, fiindcă astfel a fost distrus și comunicatorul, dar și un ghinion teribil, pentru că a dispărut orice urmă, orice dovadă palpabilă, ori în foc, ori atunci când a fost curățat locul. Așa că nu ne putem bizui decât pe relatările servitorilor lui, iar aceștia sunt înfiorător de speriați de ceea ce s-a întâmplat. Și Carrig-ul

este, oricum, prea departe, astfel că la mine nu ajung decât zvonuri.

— Dar s-a auzit ceva, strâns legat de străinul ăla, Belfeor, care a devenit conducătorul Carrig-ului. Îți aduci aminte, se zicea că l-a doborât pe regele-parradil cu ajutorul unui fulger, și eu am interpretat asta ca fiind un fel de rachetă primitivă, propulsată cu praf de pușcă.

— Ei bine, după spusele unui fost servitor al lui Heron, eliberat recent din balamuc, unde a fost închis după moartea stăpânului său fiindcă nimeni nu-l mai credea întreg la minte, Belfeor e cel care l-a omorât, ba mai mult, a făcut-o folosind tot un fulger. Se poate presupune că Heron a aflat ceva despre el, și, pentru a-l împiedica să intervină, Belfeor a pus o mină, sau ceva de genul ăsta, în casa lui Heron, aruncându-l în aer cu totul. Nu văd nici o altă explicație plauzibilă. E al dracului de greu să separi faptele reale din fantasmagoriile poveștilor ăstora, chiar dacă ești familiarizat cu modul de gândire al localnicilor. *Trebuie* să plasăm urgent un agent în Carrig, să vedem ce e adevărat și ce nu din toate astea. Încerc să găsesc un pretext să mă duc acolo chiar eu – poate c-o să plec spre nord cu o caravană de pelerini, deși asta i-ar nedumeri profund pe toți prietenii mei, care mă știu drept sceptic incurabil. Mi-aș fi dorit din tot sufletul ca nivelul de civilizație să fie ceva mai ridicat și ca oamenii ăștia să fi inventat, deja, noțiunea de turism!

Langenschmidt opri lectorul. Privi la Maddalena.

— Se pare că e mare nevoie de tine acolo jos, murmură el. Ești gata? Revenim în curând în spațiul normal, acum efectuăm manevrele necesare pentru a intra pe orbită pe partea întunecată a planetei.

Maddalena încuviință, dând din cap. Iar avea gura prea uscată ca să poată scoate vreo vorbă.

— Atunci pune-ți costumul și du-ți bagajele în navetă. Vin și eu, în cel mult un minut.

— O să mă duci chiar tu jos?

— Am făcut-o de multe ori, mormăi Langenschmidt. Hai, șterge-o!

Așezată în spatele lui în naveta prelungă, semănând cu un ac, ce urma să-i coboare neobservați pe suprafața planetei, Maddalena se foia, încercând să-și aranjeze cât mai bine ciudatele-i veșminte în interiorul costumului spațial și asculta discuția dintre Langenschmidt și pilotul crucișătorului, care parcurgeau *checklist*-ul obligatoriu înainte de orice lansare. Era interzis personalului să utilizeze navele de asolizare fără costumele spațiale – era prea riscant.

O dată verificarea terminată, pilotul trecu echipajul în starea de alarmă ce preceda orice revenire în spațiul fizic real și amândoi se încordară, în așteptarea acelei combinații speciale de fior-convulsie, care însoțea totdeauna revenirea la viteze sub-luminice. O clipă mai târziu se auzi din nou vocea pilotului, pe jumătate gătită de uluire:

— Pe toți...! O navă pe orbită!

Maddalena simți că îngheață. Langenschmidt se răsti în microfon:

— O navă? Ce fel de...?

Nu reuși să mai continue. Se auzi o bubuitură formidabilă, urmată de un scrâșnet metalic, și, înainte de a leșina, Maddalena mai apucă să se gândească doar că, probabil, va muri.

Saikmar, fiul lui Corrie, refugiat fără un ban în buzunar, o porni pe coridorul lung și bântuit de curent al sanctuarului, spre ușa deformată, prin care vântul sufla deja cu putere, vuind uneori. Pășea hotărât, deși era foarte atent, să nu fie cumva atacat prin surprindere.

Apropiindu-se de ieșire, calea îi fu tăiată de bătrâna preoteasă Nyloo și de însoțitoarea ei permanentă, o fetiță de vreo șapte sau opt ani – unul dintre acei copii născuți de o femeie venită în pelerinaj și lăsat la sanctuar, ca ofrandă. Copila avea ochii rotunzi și mari, plini de un fel de înțelepciune, mai degrabă prematură decât precoce. Saikmar se simțea întotdeauna neliniștit în prezența unor astfel de copii.

Bătrâna preoteasă i se adresa în dialectul antic, cu accent ciudat, pe care-l vorbeau toți preoții, și pe care abia de curând reușise și el să-l înțeleagă cum trebuie:

— Vrei să ieși afară, Saikmar, fiul lui Corrie? Afară s-a făcut deja foarte frig. Nu peste multă vreme va trebui să construim zidul de zăpadă la ușă, ca să ne apărăm de frig peste iarnă.

Saikmar depășise de mult stadiul în care se adresa slujitorilor sanctuarului cu deferență. Așa că îi răspunse pe un ton aspru:

— Și ce-ți pasă ție, dacă o să îngheț cumva acolo? N-o să aveți o gură mai puțin de hrănit peste iarnă?

Nyloo îl privea ținută. Era foarte, foarte bătrână. Pielea de pe craniul ei, aproape chel, părea uscată și gata să crape la orice mișcare, ca un pergament de proastă calitate. Zise:

— Pui prea tare la inimă învinuirile oamenilor de aici. Nici eu, nici vreun alt preot sau preoteasă, nu te acuzăm a fi cauza faptului că, peste vară, n-am primit nici un fel de tain. De mai multe generații decât își poate cineva aduce aminte, ne slujim semenii, dând adăpost și azil celor fugari în fața nedreptății și tiraniei, cum ești și tu, sperând, doar, că vom primi, în fiecare vară, din ținuturile mai fertile, suficiente bucate ca să avem cu ce ne umple pânțele în timpul lungii nopți din iarnă. Anul ăsta n-a venit nimic din Carrig... totuși, cum poate fi una ca asta considerată vina unui fugar?

Dădu din umeri și continuă:

— Cei bătrâni și cei slabi, care și-au trăit viața, vor trebui să se resemneze, pentru ca cei tineri și puternici să poată vedea o nouă vară.

— Ai de gând să mori în iarna asta, bunicuțo? întrebă fetița, privind în sus, spre bătrână, cu ochii ei mari.

Saikmar profita de întrerupere, își înfășură mantaua pe el, își băgă capul între umeri, ca atunci când te arunci asupra unui adversar, și ieși grăbit în aerul înghețat al după-amiezii.

Cu răsuflarea tăiată din când în când de rafale de vânt, care-i aruncau în față zăpadă înghețată, spulberată de pe lespezi, începu să se cațere pe stâncile colțuroase ce înconjurau sanctuarul. Luase obiceiul să se urce în fiecare zi pe versanții abrupti și plini de peșteri din împrejurimi, până când ajungea pe vreo creastă care domina cu înălțimea ei cupola strălucitoare ca argintul a sanctuarului, ca să poată vedea peste aceasta și dincolo de peisajul din imediata apropiere – se mai vedeau încă stânci reușind să străpungă stratul de zăpadă, dar în curând totul va fi alb, oriunde te-ai fi uitat – și să privească țintă, încremenit de durere, spre sud, spre Carrig-ul pe care probabil că nu-l va mai revedea niciodată.

Privind, își amintea, își amintea cum Belfeor, cu blestemații lui ciraci – oameni care pretindeau că se trag din sud, dar unii dintre ei nici măcar nu erau în stare să vorbească vreo limbă de acolo – cu femeile lor, la fel de rele și de arogante ca bărbații, avuseseră pretenția de a fi recunoscuți drept un nou clan și de a domni peste Carrig. Cum li s-a opus, la început, rezistență, dar cum ei au reușit să reprime, în cele din urmă, orice împotrivire, folosindu-și din plin puterile magice pe care le aveau. Cum îi puseseră pe oameni să facă niște munci nemaiauzite, pe Colinele Fumegânde, forțându-i permanent, cu multă cruzime și omorând mulți dintre ei. Cum își pierduse, în cele din urmă, și *sir* Bavis Knole mințile, de durere că trebuia să admită că Belfeor luase domnia respectând legea, și, după ce Ambrus, fiul lui, intrase în cârdășie cu Belfeor și cu clanul lui blestemat, se aruncase din tumul cel mare al fortăreței și-și găsisse moartea zdrobit pe stâncile citadelei...

Simți cum îl trece un fior și își strânse mantaua mai tare pe trup, rămânând în vârful stâncii pe care se cățăraseră. Cerul, deși era doar după-amiază, era întunecat, în acest anotimp. În curând se va lăsa întunericul, vor intra în noaptea lungă, ce dura jumătate de an. Trecuse deja printr-o asemenea noapte, și nu-și putuse imagina una ca asta, până când nu văzuse totul cu ochii lui, până când nu simțise totul pe propria-i piele, întunericul! Singurătatea! Afară urletul vântului, înăuntru incantațiile preoților, înălțând rugi pentru ca soarele să răsară din nou, aducând vara.

Va mai fi în stare să îndure încă o asemenea iarnă? Nu era prima dată când se gândea să urmeze exemplul lui *sir* Bavis. O săritură cu capul înainte, din vârful stâncii pe care stătea, i-ar fi frânt, cu siguranță, oricărui om oasele, i-ar fi crăpat capul și i-ar fi eliberat astfel spiritul de suferință. Dar își izgoni hotărât asemenea idee din minte. Dacă ar fi fost de datoria lui să-și caute moartea, și-ar fi putut-o găsi deja de multă vreme, acasă, la Carrig, atunci când cei care i se opuseseră cu hotărâre lui Belfeor fuseseră trecuți prin sabie.

Dar atunci toți îl sfătuiseră – mama lui, unchiul lui, verii, toți, într-un singur glas – să fugă la sanctuarul din nord, înainte de a fi înhățat de oamenii lui Belfeor, să-și salveze viața și să aștepte, până când va fi posibil să lupte. Sanctuarul acorda azil fugarilor din vremuri imemoriale. Drept răsplată, orașele care se bucurau de acest privilegiu trimiteau, în fiecare vară, prin intermediul pelerinilor, butoaie cu pește uscat, legume sărate și carne uscată la soare și afumată. Fără acest supliment de hrană la slabele recolte pe care preoții sanctuarului le obțineau pe pământurile lor sărace, în timpul verii scurte, cei de aici erau condamnați să piară de foame în timpul iernii.

Vara trecută, deși mai puțini ca niciodată, tot mai ajunseseră aici o mână de pelerini, pe care-i întrebaseră de vești de acasă. Toate știrile erau rele, dar, cel puțin, erau o legătură cu căminul lui. Dar în vara asta, care tocmai se sfârșea... nimic. Nici măcar o singură caravană nu mai trecuse spre nord, dincolo de Carrig.

Saikmar privi în jos, spre picioare. Buzele i se încordară atunci când simți că-i revine tentația sinuciderii. Avea în față o prăpastie de cel puțin douăzeci de metri, cu fundul plin de sfărâmaturi ascuțite de stânci. Un singur pas l-ar elibera de soarta asta nemiloasă. Mai bine așa, evident, decât să ajungă ca ceilalți refugiați pe care-i găsisese la sanctuar, cerșetori mizerabili, târându-se umili pe culoare, fără mândrie, fără speranță. *Acela* nu era un sfârșit demn de Saikmar, fiul lui Corrie! Un nobil trebuie să înfrunte moartea cu curaj, înainte ca povara sorții să-i încovoie spatele.

Ah, da! Mai bine tăcerea și întunericul și așteptarea îndelungă dinaintea unei reîncarnări, decât încă o iarnă sub privirile acuzatoare ale preoților și ale preoteselor și ale copiilor aceia teribil de înțelepți, cu care-și împart misterele. Un singur pas...

Își îndreptă umerii și își dădu capul pe spate, să arunce o ultimă privire lumii, dar, pe cerul întunecat, văzu o minune! Pentru prima oară în viața lui era sigur, fără nici o îndoială, că zeii îi trimiseseră lui, personal, un semn.

Acolo, rotindu-se încet în lumina de amurg, dar imposibil de confundat, mai ales de un om care-și petrecuse ani buni studiind obiceiurile speciei, era o creatură de care nimeni nu mai auzise până atunci să fi ajuns atât de departe, în nord. Strălucind splendid –

bleumarin, verde și galben – în lumina soarelui apunând, plana un tânăr parradil mascul!

Tremurând – de data asta de emoție, nu din cauza frigului, de care uitase – Saikmar îl văzu intrând în picaj, apropiindu-se de versantul plin de caverne, aterizând pe o lespede, strângându-și aripile și dispărând în peștera din fața lui.

În dimineața următoare – abia închisese ochii din cauza nerăbdării – Saikmar părăsi din nou sanctuarul. Din clipa în care zărise parradilul, știuse ce are de făcut: se va duce la el și se va lăsa în voia sorții și a zeilor. Ce era parradilul în pustietatea asta, dacă nu tot un fugar? Dacă ajunsese atât de departe, spre nord, înseamnă că sacrilegiul lui Belfeor atinsese niște culmi de neimaginat – probabil că vânașe și izgonise toți parradilii de pe Colinele Fumegânde!

Creatura ar fi putut, desigur, să-l omoare, să-l arunce din gura peșterii și să-și găsească astfel moartea pe stânci. Dar ce conta? Mai bine așa decât sinuciderea, ar fi avut șansa unei reîncarnări mai bune. Pe de altă parte, s-ar putea ca animalul să fie deja amorțit de frig, gata să intre în hibernare, în care caz probabil că nici n-o să-l bage în seamă. Dar, cel puțin, îi putea saluta sosirea și-i putea aduce o ofrandă.

Când începu să se cațere pe versantul stâncos, spre peștera parradilului, parcă delira. Nici nu era de mirare. După o noapte de nesomn și de frământare, nici măcar nu mâncase. Nici aseară, nici de dimineață. Toată mâncarea pe care o primise – o mână de grăunțe și fructe uscate – era într-o pungă atârnată la centură, ofrandă pentru parradil.

Urcușul până la peșteră era foarte dificil. Parradilul nu avea nici o problemă: putea ajunge oriunde avea destul loc să-și țină aripile întinse, până când găsea un punct de sprijin pentru picioare. Dar Saikmar trebuia să se cațere pe lespezi acoperite cu gheață – uneori trebuia chiar să-și sape o adâncitură cu cuțitul, ca să se poată prinde cu mâinile de ceva – iar vântul puternic i se învârtejea în mantaua pe care i-o putea umfla oricând, ca pe o pânză de corabie, smulgându-l de pe peretele abrupt. În multe din peșterile pe lângă care trecuse văzu că gerul din noaptea trecută așternuse un strat gros de gheață. Cum o putea un parradil, obișnuit cu peșterile calde din Colinele Fumegânde, să îndure iarna de aici? Până-n primăvară nu va mai fi decât un cadavru neînsuflețit!

Era hotărât să facă tot ce era posibil să ajute creatura să trăiască, riscându-și, la nevoie, propria lui viață. Cochetase, la un moment dat, cu ideea de a-i spune preotesei care era responsabilă cu cămara că avea de gând să se sinucidă, și că voia ca ea să-i dea parradilului rația pe care ar fi consumat-o el, pe timpul iernii. Dar renunțase. Probabil

că femeia i-ar fi răs în nas. Pentru oamenii de aici nu era vorba decât de o sălbăticiune din sud. Nu exista nici un loc aparte pentru parradil în cultul practicat la sanctuar. Ba mai mult... Simți că se înfioară când își dădu seama de asta. S-ar putea să se hotărască să încerce să vâneze parradilul, să-l omoare și să-i păstreze carnea în gerul iernii – un supliment valoros de hrană pentru o cămară aproape goală.

Nu, mai bine să nu pomenească nimănui de asta.

Îi veni o altă idee: să-i aducă mâncarea lui aici, cât de mult timp o putea. Dar asta însemna încă o săptămână, cel mult zece zile, după care ușa sanctuarului urma să fie închisă cu zidul de zăpadă și nimeni nu va mai ieși afară, până la primăvară. Iar după două sau trei zile, în care nu va mânca nimic, el, Saikmar, va fi, oricum, mult prea slăbit, ca să poată să mai urce stâncile și să-i aducă mâncarea.

Ce să facă?

În sfârșit ajunsese la lespede pe care se lăsase parradilul, fără gheață pe ea, aflată în fața unei peșteri joase, unde trebui să se aplece, ca să poată intra. Se găsi imediat într-o penumbră adâncă, deși tot versantul pe care urcase era luminat din plin de soarele reflectat de zăpadă, așa că trebui să se oprească, așteptând ca ochii să i se adapteze la întuneric, înainte de a distinge ceva. Adulmecă aerul și își dădu imediat scama că se găsește în peștera pe care o căuta. Mai simțise și înainte miros de parradil, nu era cu totul neplăcut, aducea pe departe cu rășinile pe care le ardeau preoții în templul cel mare, de acasă.

Deschise punga și își puse câteva grăunțe și fructe în palmă. Apoi, cu mâna întinsă înainte, începu să înainteze în peșteră.

Făcuse deja cinci pași înainte de a-și da seama că e goală.

Împietrit, lăsă mâncarea să-i cadă din palmă. Dar mirosul de parradil era de neconfundat! Pe toți zeii, unde s-o fi dus creatura?

În primul moment avusese impresia că, într-o zonă ceva mai întunecată din fundul peșterii, e gura unui tunel care ducea mai departe, în stâncă. Dar nu era nimic de genul ăsta. Ciocăni disperat toți pereții peșterii. Peste tot stâncă solidă. Parradilul plecase, cu siguranță.

După exaltarea de până atunci, dezamăgirea fu așa de profundă, încât aproape că începu să plângă. Pe jumătate orbit de lacrimi, se împletici spre gura peșterii, cu capul ținut în mâini. Era așa de necăjit, încât nici nu auzi bătaia aripilor parradilului și nu-l simți apropiindu-se, până ce curentul de aer stârnit de acesta nu-l izbi în plină față.

Își luă alarmat mâinile de la ochi, dar nu mai avu timp să facă nici o mișcare, creatura era deja acolo, lângă el, pe aceeași lespede, dând arar din aripile pe jumătate strânse, ca să-și mențină echilibrul. Îl privea bănuitor, cu capul ridicat, ținând în gură ceva ce i se părea familiar la vedere. O bucată de stofă! O bucată de stofă groasă, de

felul celor țesute de oamenii din ținutul de la est de Carrig, din păr de graat!

La ce i-o fi folosind, oare, unui parradil o bucată de stofă? Răspunsul la întrebarea asta putea să mai aștepte, problema urgentă era dacă animalul îl va ataca sau nu. În fond, de generații în șir, oamenii îi omorâseră strămoșii, în cursul vânătorii rituale anuale.

Dar poate că – ideea asta însă îi venise lui Saikmar doar mult mai târziu – parradilii nici nu făcuseră vreodată vreo legătură între oameni și planoarele lor, poate că le considerau pe acestea din urmă tot ființe vii, ca ei înșiși. Oricum, celui pe care îl privea nu-i trebuia mai mult de câteva secunde ca să-și dea seama că Saikmar nu reprezintă un pericol. Deși nu avea mai mult de patru sau cinci ani și deci nu putea fi considerat matur decât peste încă doi sau trei ani, era deja mai mare ca un om, mai greu și cu mult mai puternic.

Dădu drumul bucății de stofă pe care o ținea în gură și începu să o împingă cu botul spre peșteră. Abia atunci observă Saikmar că ținea în gheare ghemotoace mari de păr de graat, care foșneau când se mișca, de parcă ar fi fost un om umblând cu niște papuci prea mari pentru el. După ce băgă stofa în peșteră, lăsă să-i cadă și părul din gheare și începu să împingă totul spre fundul peșterii.

Să-și facă, oare, un cuib pentru iarnă...?

Saikmar nu-și putea imagina nici o altă explicație. Dar nimeni nu mai auzise de un parradil care să-și facă cuib!

Continuând să împingă bucata de stofă pe podeaua peșterii, parradilul dădu peste grăunțele și peste fructele pe care le lăsase Saikmar să cadă. Limba lui trecu umedă peste piatră și le înghiți pe loc. Încurajat și amintindu-și că parradilii sunt niște mâncăi fantastici, pentru că zborul le cerea un consum de energie foarte mare, Saikmar mai scoase o porție din pungă și i-o întinse, cu mâinile tremurând. Parradilul o privi bănuitor, apoi, convins că era la fel cu cea pe care tocmai o îngurgitase, deschise gura. Saikmar își întoarse palma și lăsă bucățelele să cadă în gura sângerie.

Parradilul fornăi mulțumit și mirosi punga. O apucă și o întoarse cu fundul în sus. Tot conținutul acesteia nici măcar nu-i umplu bine gura. Părând oarecum dezamăgit, mai șterse o dată punga cu limba, să fie sigur că nu i-a scăpat nici o firimitură, lăsând o dâră umedă pe ea, apoi trecu pe lângă el și ieși pe lespedea din fața peșterii, îl văzu luându-și zborul și pornind-o repede spre sud.

Saikmar începu să râdă. Râse până când simți că-l dor coastele și că aerul rece îi irită dureros gâtul, se opri o clipă, apoi începu iar să râdă.

Întorcându-se în ziua următoare, își dădu seama că parradilul umpluse pe jumătate peștera cu felurite materiale uscate și călduroase – bucăți de stofă, păr de graat, ierburi uscate, chiar și piei întregi de

animale, pregătite pentru tăbăcit. Din tot amalgamul ăsta se ițea, de-a dreptul caraghios, capul creaturii, care mârâia amenințător, arătându-și colții. Dar asta nu dură decât o clipă, apoi, recunoscându-l, se liniști imediat.

Saikmar îi oferi iar mâncare, dar fu refuzat, și creatura parcă voia să-i explice că mâncase bine, pentru că-și deschise gura și-i suflă în față, făcându-l să simtă izul de carne crudă din răsuflarea lui.

Așa că rămase încă puțin lângă parradil, să-i țină de urât. Era singura lui legătură cu căminul pe care-l părăsise. Și, între timp, dacă tot fusese refuzat, mănă ce adusese în pungă.

În zilele următoare, întâlnirile astea păreau să se transforme într-un fel de obicei, până în ziua în care oamenii începură să construiască zidul de zăpadă, pregătindu-se să închidă ușa sanctuarului. În acea ultimă zi se stârnise un viscol puternic o dată cu zorile și ținuse până la amiază, încât Saikmar fusese înspăimântat la ideea că nu va mai putea ajunge să-și ia adio de la prietenul lui înaripat, pentru că zilele erau foarte scurte. Iar drumul era atât de dificil, încât nici nu te puteai gândi să cobori de la peșteră pe întuneric.

Așa că plecă grăbit, imediat ce se opri ninsoarea.

Parradilul, care de acum era deja obișnuit cu prezența lui, îl salută cu un mormăit, chiar în clipa în care-și vâră capul în peșteră. Și, pe când el intra, pășind cu atenție, pentru că înăuntru era destul de întuneric, se răsuci în cuibul lui mare și călduros și își ridică o aripă, astfel ca Saikmar să poată vedea ce era ascuns acolo.

O ființă omenească, dormind...

După aceea, Maddalena și-a dat seama că fusese conștientă în timpul dezastrului, mult mai mult decât își închipuise în primul moment. Când își revenise și se trezise pe trei sferturi îngropată într-un nămete de zăpadă, nu-și mai amintea, practic, nimic, era doar mirată că e încă în viață. Dar asta se datora șocului și vitezei cu care se succedaseră evenimentele. Puțin mai târziu, în minte începuseră să i se lege imagini disparate, ca de vis, și în curând era deja în stare să reconstituie ce și cum se întâmplase.

Fusese mai întâi strigătul pilotului, auzindu-l cum anunță uimit prezența unei alte nave pe orbită, în jurul lui Paisprezece și răspunsul neterminat al lui Gus Langenschmidt. Și, imediat după aceea, bubuitura. Probabil că pe nava străină se sesizase apariția de paraziți în comunicatoarele spațiale și, bănuind că se apropie un crucișător al Patrulei, erau deja pregătiți, în stare de alarmă. Și imediat ce temerile le fuseseră confirmate, întâmpinaseră nava nou-sosită cu un proiectil bine țintit. Putea să fi fost vorba de un proiectil-rachetă, construit special în acest scop, dar putea să fi fost și o simplă bucată de metal, propulsată de un motor rachetă. Își aducea aminte că auzise cândva – nu mai ținea exact minte cu ce ocazie – că un motor rachetă, propulsând o tonă de metal solid, putea străpunge blindajul de protecție antimeteoritică al oricărei nave inferioare celor de clasă Sirius, iar un crucișător al Patrulei dacă era pe jumătatea unei asemenea nave. Un asemenea proiectil, lovindu-l cu o viteză de trei până la cinci sute de kilometri pe secundă, îi putea deschide coca la fel cum deschide o gospodină o păstaie de fasole.

Apoi își aminti și imagini, ca niște instantanee, de mai târziu, din navetă. Gus Langenschmidt luptându-se din greu cu comenzile, pentru a o desprinde de nava-mamă. O a doua bubuitură asurzitoare. Șocul resimțit când, privind spre spatele cabinei, văzuse o gaură în cocă, ale cărei margini se înroșeau, iar metalul topit începea să curgă în picături strălucitoare, pe măsură ce intrau în atmosfera rarefiată a planetei. Apoi din nou Langenschmidt, dându-i ordine insistente, pe care ea le executa mecanic, deși abia îl auzea prin urletul curentului

de aer ce pătrundea prin spărtură. Convingerea că sare spre moarte sigură când, după ce Langenschmidt reușise să reducă suficient viteza, se strecurase prin gaură și se aruncase cu capul înainte în noaptea tot atât de neagră ca și spațiul cosmic, având impresia că stelele sunt jos și solul înzăpezit deasupra capului. Reflexul condiționat care o făcuse să acționeze maneta de activare a frânelor aerodinamice, și apoi să lovească butonul de pornire al micului altimetru-calculator, care controla jeturile reactive. Combustibilul de frânare terminându-se cam la șase metri de sol, din fericire deasupra nămetelui de zăpadă, în care se prăbușise fără să se rănească.

Zăcea acolo de aproape o oră, incapabilă de vreo mișcare, până când, cu toată izolația costumului, simți că încep să-i amortească degetele de la mâini și de la picioare. Avusese nevoie de timpul ăsta ca să revină la realitate, mai întâi să își dea seama că e încă în viață, apoi să se convingă că avea sens să se ridice și să se pună în mișcare, chiar dacă era singură, pe o planetă necunoscută, fără alte resurse materiale decât cele pe care le avea asupra ei, plus inteligența.

Nu-și putea închipui ce se alesese din Langenschmidt. La început, nici măcar nu-și mai amintise dacă mai văzuse naveta, după ce se parașutase. Cel mai probabil, se zdrobise de sol. Poate că Langenschmidt reușise să sară și el cu parașuta, înainte de a fi prea târziu. Poate că nu o făcuse. Cu siguranță, cu viteza pe care o aveau în momentul în care sărise ea, el se depărtase cu multe sute de kilometri, chiar dacă o urmase imediat. Era sigură că ea sărise... și atât.

Frigul și disperarea parcă îi blocau mintea. Trebui să se lupte multă vreme până când reuși să rezolve simpla problemă pusă de nevoia de a se smulge din zăpada în care căzuse și în care era îngropată până la umeri. În cele din urmă își dădu seama că, adoptând mișcări ca de înotător, reușea să înainteze fără să se mai scufunde în zăpadă și, după vreo sută de metri, ajunse pe stâncă solidă. Privi în jur. Greu de imaginat că trăia vreo ființă umană pe planeta asta. Nu vedea decât pustiu dezolant.

Simțea că aproape o cuprinde isteria pe când își încorda din răspuțeri privirea, căutând în obscuritate o cât de mică urmă de speranță de care să se agațe. Bruma de lumină pe care o vedea era de la lună și de la un grup destul de dens de stele, care se vedeau printr-o spărtură în norii ce acopereau cerul. De asemenea, undeva, în depărtare, se vedea o lumină difuză, reflectată de nori, în direcția în care privea ea. Probabil o auroră boreală.

Disperarea i se mai potoli puțin când își dădu seama că, văzând stelele, avea măcar posibilitatea să mai restrângă necunoscutul care o înconjură, de exemplu să afle încotro e nordul. Pe parcursul instruirii văzuse multe fotografii ale firmamentului. Era, oare, vreuna din constelațiile distincte pe care le memorase, în acel mic petic de cer

senin?

Un moment lung se temuse că erau, totuși, prea puține stele, ca să fie convinsă că nu greșea. Apoi, cu un fior, se simți, dintr-o dată, ușurată. Vedea două din cele trei stele care alcătuiau Triunghiul Nordului pe firmamentul acestei planete – niște stele absolut de neconfundat, pentru că, exact la jumătate, între ele, strălucind palid, se găsea un nor globular – o combinație unică pe cerul acestei emisfere.

Așa, măcar putea cala girocompasul costumului. Bâjbâind cu mâna înmănușată, găsi clema care-l ținea blocat când nu era utilizat, o eliberă și auzi imediat zumzetul slab care dovedea că aparatul intrase în funcțiune. Era acționat de energia calorică degajată de organism, în interiorul costumului, și nu mai avea nevoie de nici un fel de reglaje ulterioare.

Era clar că singurul lucru pe care-l avea de făcut era să o ia spre sud, fără să țină cont de imensitatea acestui deșert înghețat. Nava cu care ajunseseră aici refugiații de pe Zarathustra asolizase în regiunea arctică, faptul fusese stabilit cu certitudine. Relicva devenise punctul central al unui cult mistic. Când descendenții refugiaților începuseră să migreze, singura direcție logică pe care o puteau urma era spre sud, spre pământuri mai fertile. Deci, dacă se afla de aceeași parte a polului și mergea în aceeași direcție, exista o probabilitate rezonabilă să dea, în nu prea mult timp, peste vreo așezare.

Oricum, nu avea nici un rost să stea pe loc. Se gândise la un moment dat să aștepte să se facă ziuă, dar își adusese aminte că era către sfârșitul verii în emisfera nordică și nu știa exact dacă, la această latitudine, nu începuse deja noaptea polară. Și dacă nu avea de așteptat aproape șase luni până în clipa în care va vedea lumina soarelui.

Își aminti să comute alimentarea cu aer de la rezerva costumului la aer filtrat din exterior, își blestemă părul, care crescuse parcă prea lung și, după ce scăpase din năframa de dantelă în care fusese prins, îi intra tot timpul în gură, apoi se puse în mișcare.

La început se agățase de ideea de a-și îndeplini misiunea, pentru a-și dovedi că începe să pună în aplicare hotărârea de a deveni un alt om. Nu avea nici un dubiu că se trezise azvârlită în mijlocul unei crize, mult mai acută decât cele mai negre presupuneri ale lui Slee, o criză în care era implicată și o navă spațială neidentificată, staționând pe o orbită care ar fi trebuit să fie pustie, și al cărei echipaj fusese atât de îngrozit la apariția Patrulei, încât trăsese fără nici o somație. Pentru ea, asta însemna că are în față un caz de cel puțin aceleași dimensiuni cu Planeta Sclavilor. Încerca să-și imagineze cum va reuși să-i învingă pe conspiratori cu mâinile goale, cum va fi decorată și promovată și...

Dar gerul și efortul considerabil reclamat de mersul prin zăpadă proaspătă, dar densă, o făceau să vadă toate aceste fantezii ca pe niște posibilități tot mai puțin credibile. Așa că, în cele din urmă, renunță cu totul la ele, în favoarea unei preocupări mult mai stringente: ce să facă atunci când va reuși să ajungă într-o zonă locuită. Va trebui să se dezbrace și să distrugă costumele, fiindcă era prea ciudat și avea o aparatură prea sofisticată pentru a fi văzută de băștinași. Și mai trebuia să inventeze și o poveste convingătoare despre prezența ei acolo... Ce anume? Ar fi putut spune că a fost răpită de bandiți? Pe Paisprezece existau, într-adevăr, bandiți, din cauza lor stăpânii de caravane, ca Heron, aveau nevoie de gărzi înarmate puternice, care să le apere. Dar, oare, sălășluiau ei atât de departe, în nord? Probabil că nu, nu prea vedea nimic de jefuit prin preajmă. De fapt, nu vedea nimic prin preajmă. Punct.

Trebuie să mă gândesc la o minciună mai bună...

Încetul cu încetul, pe măsură ce era tot mai obosită din cauza mersului, simțea cum i se lenevesc și gândurile, și mintea. Se ridicase un vânt aspru, bătându-i din față, care-i îngreua și mai mult înaintarea. La fiecare câteva clipe, de cască i se lipea zăpadă spulberată, orbind-o, până când o ștergea cu mâneca. Casca avea un ștergător mecanic, dar acesta fusese proiectat să șteargă doar finul praf spațial, nu fulgii lipicioși de zăpadă și, oricum, mișcarea lui ar fi avut un puternic efect hipnotic ce, combinat cu slăbiciunea, ar fi scos-o urgent din funcțiune.

Mergea de mult timp și era atât de obosită, încât tot ce-și dorea era să se arunce pe pământ și să doarmă. Singurul lucru care o împiedica să facă asta era faptul că ar fi trebuit să se oprească și să ia o hotărâre, și-i era mai simplu să nu ia nici o hotărâre. Își dădu seama că jumătate din cer devine ceva mai luminoasă, în timp ce jumătate rămâne, mai departe, întunecată. Un timp fu complet nedumerită de asta. În cele din urmă își dădu seama că soarele răsărise de undeva din stânga ei, dar, din partea cealaltă, continuau să înainteze armate de nori negri. Vântul devenise și mai violent, avea parcă senzația că merge pe loc pe o bandă rulantă ergonometrică, incapabilă să înainteze.

Călca pe o bucată de gheață și căzu cu capul înainte. Inspiră brusc, icnind și, o dată cu aerul, simți cum îi intră în gură și o șuviță de păr.

Asta a fost picătura care a revărsat paharul. Orice încercare de a se stăpâni era inutilă, așa că, timp de câteva minute, nu făcu decât să plângă și să blesteme și să înjure – Corpul, pentru că o momise cu promisiunea unei vieți prelungite, pe Brzeska, pentru că nu o trimisese pachet pe Pământ, și, mai ales, pe Langenschmidt, pentru că nu zdrobise naveta de sol, ca să termine amândoi cu toate necazurile. Urmară apoi porții bine împlinite la adresa echipajului misterioasei nave de pe orbită, care trăsesese asupra crucișătorului, și, mai ales, la

adresa ei însăși, pentru că era o proastă lipsită de voință.

În timp ce-și revenea din criza de isterie, constatând că, paradoxal, plânsul și urletele îi făcuseră bine, calmând-o și limpezindu-i mintea, furtuna se năpusti din nou asupra ei. Se ridică cu greu în picioare, simțind că o doare totul, fără excepție, din cap până-n vârful degetelor. Dacă rămânea pe loc, viscolul ar fi acoperit-o și ar fi murit, sigur.

Înaintarea îi era mai dificilă ca niciodată până atunci, dar în curând își dădu seama că asta nu e numai din cauză că se lupta cu vântul care continua să-i bată din față. Urca o pantă abruptă, și ultimii metri, până pe culme, păreau imposibil de parcurs.

Începu să vorbească de una singură, își spunea: „Din vârf o să văd un sat. O să văd oameni. O să văd măcar fumul ridicându-se dintr-un coș de casă. Poate că o să vină cineva să mă întâmpine și să mă ajute pentru restul drumului. Poate...”

Privi în sus, și atenția îi fu atrasă de o mișcare. O clipă, înainte să o orbească o nouă rafală de vânt și de zăpadă spulberată, văzu limpede ceva monstruos de mare și înaripat, planând în cercuri, deasupra ei. Așteptând.

În romanele istorice pe care le citise, se vorbea uneori de vulturi, care se apropiau de călătorul pe moarte, rătăcit în vreun deșert de pe Pământ. Și văzuse filme, în care-ți puteai da seama de direcția în care înaintează un rechin-lup, pe mările puțin adânci de pe Cyclops, după cârdul de șorecari Jackson adunați deasupra lui, care se hrăneau cu resturi rămase de la ucigaș. Acum cele două imagini i se contopiră în minte. Creatura aia! Aia de sus! Așteptând până ce se va prăbuși, apoi...

Reuși să ajungă, suspinând, pe creastă.

Când își șterse cât de cât zăpada de pe vizor, își dădu seama că printre nori se strecurau câteva raze de soare. Și că se afla într-unul dintre colțurile unui masiv stâncos ca un patrulater, mult mai înalt și mai abrupt în colțul spre care trebuia să o pornească. Versantul pe care-l vedea era plin de pete negre, parcă ar fi fost guri de peșteri. Dar o rază de soare căzu drept pe o cupolă strălucitoare, pe care zăpada nu reușise să se prindă, fiind spulberată de vântul care continua să bată cu putere. Nu știa decât un singur material care putea avea o astfel de strălucire – aliajul de crom, gros de zece centimetri, al cociei unei nave spațiale!

Văzând-o, își pierdu complet capul. Și se trezi strigând:

— Gus! *Gus!* și făcu încă un pas.

Dar nu mai era nimic solid sub piciorul ei, doar aer.

Jumătate alunecând, jumătate rostogolindu-se, parcurse aproape zece metri. Părul îi intrase din nou în gură, obligând-o să scuipe și să

se scutură, ca să poată să respire. Iar când se rostogoli încă o dată, ajungând cu fața în sus și cu privirea spre cer, văzu că sălbăticiunea aceea înaripată se năpustește asupra ei, cu gura roșie deschisă, cu ghearele de la picioare pregătite de atac.

Zburătoarea fu asupra ei în momentul în care se scufunda, complet neajutorată, într-o grămadă de zăpadă viscolită, prinzând-o cu brațele date în lături, strigând inutil după ajutor. Își simți mâinile prinse într-o strânsoare ca de clește, apoi fu smulsă de pe sol. Își dădu imediat seama că e inutil să se zbată – monstrul era fantastic de puternic și, oricât de violent se răsucea ea, își continua imperturbabil zborul, spre versantul stâncos pe care-l văzuse în față.

O pusese jos pe o lespede, în fața unei peșteri, cu atâta blândețe, încât era uluită. Apoi se proțăpise ferm pe picioare, cu aripile deschise, și începuse să-i facă vânt cu botul lui bont.

Vrând-nevrând, intră în peșteră.

Acolo se trezi lângă un soi de cuib, impregnat de mirosul proprietarului, al cărui iz reușise să pătrundă chiar și prin filtrele costumului. Se opri, așteptându-se ca sălbăticiunea să o atace în orice clipă.

În loc de așa ceva, creatura trecu pe lângă ea și se îngropă în cuib. După ce se așeză cât mai comod, își desfăcu pe jumătate una din aripile enorme, o trecu pe deasupra capului ei, și apoi o trase puternic, dezechilibrând-o și obligând-o să se lungească alături, în cuib.

Se simți tremurând câteva clipe. Apoi o cuprinse oboseala, toropind-o, și uită de situația ei groaznică, nu mai știu decât că-i e cald și bine, că nu mai e afară, în vânt...

Gus n-a pomenit de așa ceva, când mi-a vorbit de Paisprezece...

Ăsta i-a fost ultimul gând. Iar când, după multe ore de somn, se trezi, văzu un tânăr, care o privea ținută din gura peșterii, cu gura deschisă de uimire.

De când sosise la sanctuar, Saikmar încercase permanent să se poarte cât mai demn, ca un om aparținând clanului care, acum, ar fi trebuit să domnească peste Carrig, dacă drepturile sale n-ar fi fost uzurpate cu nerușinare. Făcuse permanent eforturi să adopte maniere de om matur, avându-i drept model pe unchiul său, *sir* Malan, și pe defunctul *sir* Bavis.

Dar emoția produsă de sosirea parradilului, și apoi de faptul că se împrietenise cu el, înlăturase crusta aceasta forțată, dând la vedere adevărata lui fire. Pentru că, în fond, abia dacă putea fi considerat un tinerel care, pe deasupra, se mai găsea și într-o situație deosebit de dificilă, singur și fără nici un prieten, într-un ținut deosebit de inospitalier.

De aceea, emoția îl făcu să icnească nu tocmai bărbătește, când fata ce se adăpostea sub aripa parradilului se trezi cu o tresărire, ridicându-se în picioare.

În primul moment crezuse că e moartă și că parradilul îi arată trupul acela ca un avertisment, sau doar dorind să-i transmită astfel că este aprovizionat cu mâncare. Veșmântul cu care era îmbrăcată – țesătura aceea cu strălucire metalică mată și casca sau coiful pe care-l avea pe cap – o făcea să semene atât de mult cu un cadavru, cel puțin în mintea lui. Și adevărul e că nu-și dăduse seama că e vorba de o fată, până ce nu o auzise vorbind, atât de puțin i se putea distinge figura.

Avea vocea răgușită, dar plăcută. La început rostise ceva într-o limbă pe care el n-o înțelegea, apoi se clătinase, ca și cum ar fi fost amețită, dar își revenise repede și i se adresase în limba vorbită în Carrig.

— Cine ești tu? Și cum se numește creatura asta, care m-a adus aici, în peșteră?

Încordându-și privirea, Saikmar făcea în continuare eforturi să-i distingă trăsăturile prin ciudata membrană transparentă care-i închidea partea din față a căștii – tot fără succes, îi răspunse politicos:

— Sunt Saikmar, fiul lui Corrie, din Clanul Twytwit, din Carrig, am

fugit de acasă, și acum am cerut azil aici, la sanctuar. Iar creatura cu care împărți cuibul este un animal nobil, un parradil.

Ea dădu încet din cap, gânditoare. Lângă ea, parradilul, cu aripa încă ridicată, își roti capul pe gâtul lui flexibil și o adulmecă. Apoi privi din nou către Saikmar, parcă întrebător.

— Și tu? o întrebă acesta.

Fata scutură din cap, neajutorată.

— Eu... eu?...

— Ce ți s-a întâmplat? Cum ai ajuns aici?

— Nu... nu-mi aduc bine aminte. Am leșinat.

Saikmar continuă s-o privească, minunându-se. Ce bine ar fi fost dacă parradilul ar fi putut vorbi, se gândea el. Și care era înțelesul acestei întâmplări? Era clar că parradilul o adusese aici pe fată, fiindcă toată ziua viscolul fusese prea aspru ca vreun om să riște să se cațere pe calea pe care o urmase el venind înapoi, iar acesta era singurul mod de a ajunge aici, ca pedestru. Însă, pentru asta, trebuia să vezi bine unde puneai mâinile, și mai ales picioarele. Dar, dacă o salvase din nămeți, atunci se puneau imediat alte întrebări. Ce făcea ea aici, hoinărind de una singură? De ce era îmbrăcată atât de ciudat? S-o fi adus parradilul tocmai de departe, din sud, de pe unde se ducea să-și strângă materialele pentru cuib? Nu mai auzise niciodată de așa ceva. Parradii fuseseră învinuiți, nu o dată, că fură copii și mânji de graat, dar, de obicei, asemenea povești erau localizate „într-o altă țară” și, oricum, una ca asta nu se putea asemăna cu transportul unui adult, la asemenea distanță...

Urletul vântului pe care-l auzea în spate îl făcu să-și aducă aminte că, în curând, se va lăsa întunericul și nu mai îndrăzni să piardă timpul cu alte întrebări.

— Trebuie să te conduc imediat la sanctuar, spuse el. Acolo o să găsești hrană și un adăpost cald. Poți să mergi?

Ea se ridica cu grijă, mai întâi în genunchi, apoi în picioare. Era aproape tot atât de înaltă ca Saikmar. După ce-și mișcase nițel toate încheieturile și se întinsese puțin, îi răspunse:

— Mă simt foarte slăbită, dar odihna mi-a făcut bine. Cred că o să fie totul în regulă. Mai e furtună afară?

— A nins mult ceva mai devreme, dar acum e senin. Totuși, trebuie să plecăm foarte repede. O să se lase noaptea, foarte curând.

Mișcându-se cu grijă, ea ieși din cuib, de lângă parradil, și o porni spre gura peșterii. Privind în jos, arată către cupola strălucitoare a sanctuarului.

— Acolo trebuie să ajungem?

— Da, încuviință Saikmar. Drumul este foarte greu și trebuie să pornim imediat, altfel nu mai ajungem. Azi se construiește zidul de zăpada la ușa sanctuarului, și intrarea se închide peste iarnă. O să te

conduc și o să-ți arăt unde să te sprijini și de ce să te agăți.

Fata nu-i răspunse nimic, ci continuă să privească versantul abrupt. Saikmar n-o putea învinui că ezită. Furtuna acoperise stâncile cu un strat gros de zăpadă și, în lumina care scădea rapid, abia dacă puteai vedea lespezile și crăpăturile.

Se gândea ce încurajări să găsească pentru a o convinge, sau dacă trebuie, într-adevăr, să o ducă la sanctuar. Nu cumva o fi un emisar al zeilor? Auzi brusc un mormăit și un foșnet în spatele lui și parradilul ieși din cuib. Veni lângă ei, pe lespedea de la intrare, și umărul lui enorm îl înghesui zdravăn pe Saikmar.

Puteai să juri care e înțelesul gesturilor făcute de el cu capul, împungând aerul spre sanctuar: *Acolo vreți să ajungeți...*?

Brusc, parradilul păru să-și piardă răbdarea, își deschise aripile și-și luă zborul cu zgomot ca de tunet. Nedumerit, dezechilibrat, pe punctul să cadă de pe lespedea, Saikmar se sprijini cu spatele de stâncă. Bătând aerul ca un înotător apa, parradilul se apropie la trei metri de peretele stâncos, apoi se năpusti la el, cu aripile-i mișcându-se ca niște frâne aerodinamice, și-și încleșta ghearele pe brațele lui.

Apoi se trezi purtat ca o păpușă peste abisul de dedesubt.

Zborul a fost atât de scurt, încât, de uimire, nici măcar nu avusese timp să țipe. Pe când trăgea aer în piept, ca să strige, se trezi depus cu grijă pe un platou, nu departe de sanctuar, iar parradilul se înălță din nou, pregătindu-se să o aducă și pe fată. Stând încă într-un genunchi în zăpadă, Saikmar privi scena cu uimire amestecată cu admirație. Pentru că aveai nevoie de ceva curaj ca să faci ce făcea fata – să mergi până la limita extremă a lespezii, să te întorci cu spatele și să te lași prinsă de ghearele puternice.

Încă o clipă și era și ea așezată cu grijă alături de el. Abia mișcându-și aripile, parradilul plană o clipă deasupra lor, să se convingă că totul este în regulă, apoi se înălță brusc, stârnind un nor de zăpadă, spre cuibul lui cald, din peșteră.

Saikmar simțea un nod în gât. Își mișca frenetic mâna spre silueta parradilului ce se estompa din ce în ce, de parcă și-ar fi luat la revedere de la un bun și drag prieten. Apoi se stăpâni și, conștient că zidul de zăpadă de la ușa sanctuarului era, probabil, pe terminate, o ajută pe fată să se ridice și, fără să scoată o vorbă, o porniră spre adăpost.

Zidul de zăpadă de la intrare era aproape terminat. Pregătirea bulgărilor enormi, bine bătătoriți, care formau partea principală a peretelui, era una din sarcinile care cădeau în seama refugiaților. Crăpăturile și golurile erau astupate, după aceea, tot cu zăpadă, astfel încât, în final, construcția devenea un bloc masiv, perfect rezistent la vânt.

Pe când Saikmar se apropia cu fata, lucrătorii se opriseră să-i privească. Erau o adunătură de oameni înrăiți de suferință, cei mai mulți slabi, cu fețe supte și priviri sălbatice, care, pe moment, sufereau destul de tare din cauza mâinilor, aproape degerate în zăpada cu care lucraseră, și din cauza vântului, care le înroșise nasurile și obraji. Doar puțini aveau haine potrivite pentru o astfel de vreme. Câțiva dintre norocoși, care aveau câte o pătură, și-o înfășuraseră pe trup, ca pe un poncho.

Saikmar știa că ar fi trebuit să ia și el parte la munca asta, deși nimeni nu-i spusese direct așa ceva, și simți că-l cuprinde neliniștea, văzându-l printre lucrători pe un individ numit Graddo, un fel de conducător autodesemnat al refugiaților, care-l detesta din toată inima pe Saikmar, pentru că, spunea el, purtarea tânărului aducea mai degrabă cu cea a unei femei, nu cu a unui bărbat. Dar, oricum, nu putea face nimic altceva decât să înfrunte cu curaj situația creată. Luându-și tovarășa de braț, o porni spre deschiderea încă neastupată din zid, pregătindu-se să intre în sanctuar.

Dintr-un motiv oarecare, banda de nemulțumiți nu făcea decât să mormăie, așa că...

Și aproape că dădu buzna peste motivul acestei atitudini a oamenilor. Sub arcada metalică de la intrare, cu figura calmă și țeapănă de parcă ar fi fost ea însăși un sloi de gheață, stătea bătrâna preoteasă Nyloo.

— Altă gură de hrănit peste iarnă, tu, cel bun la nimic? zise ea, după ce-i privise și pe Saikmar, și pe fată, din cap până-n picioare.

— Femeia asta cere și ea azil aici, răspunse Saikmar răstit.

Nu avea nici cea mai vagă idee dacă asta fusese, într-adevăr, intenția fetei, dar, în pustietatea arctică, nu putea avea altă soluție.

— Așa deci...

Ochii lui Nyloo păreau că ard pe fața îmbătrânită.

— Este o femeie? O femeie în carne și oase? Ha! Cred mai degrabă că, înspăimântat la gândul că o să tremuri de frig de unul singur în noaptea lungă care ne așteaptă, ai invocat un spirit, ca să-ți încălzească așternutul. Nu e adevărat?

— Nu știu nimic despre invocații, spuse Saikmar, simțind că, în ciuda gerului, fața începe să-i ardă. Magia e treaba ta, nu a mea!

— Adevărat! răspunse Nyloo pe un ton aspru. Dar e păcat... mare păcat. Pentru că, fără invocații, de unde oare o să luăm mâncare, pentru a hrăni încă o gură iarna asta? Asta aș vrea să-mi spui tu!

— Sunt șaptezeci de refugiați aici, replică Saikmar. Ce mai contează o gură în plus?

— Contează! ripostă Nyloo.

Simțind că dacă își exprimau resentimentele vor beneficia, de data asta, de aprobare oficială, ceilalți refugiați își lăsasera treaba baltă și

se înghesuiau amenințători în jurul lui Saikmar. În primul rând, în afară de Graddo, îi recunosc pe încă doi bărbați înrăiți de viață, tații unor copii care erau crescuți la sanctuar. Ca și progeniturile pelerinilor, erau inițiați în misterele cultului, fiind destinați a înprospăta rândurile preoțimii, dar, în timp ce pelerinii își ofereau de bunăvoie copiii, refugiații aveau obligația de a face asta – chestiune fundamental diferită, deci.

Saikmar simți cum, din cauza încordării, stomacul i se face ghem, devenind tare ca piatra.

— Și femeia asta! se răsti Graddo, împingând-o în umăr atât de tare, încât o văzu clătînându-se, deși până acum ea nu scosese o vorbă. De unde vine? Dintr-un oraș care și-a căpătat drept de azil pentru cetățenii lui, așa cum au făcut-o orașele noastre, trimițând caravane cu provizii aici?

— Bine zis! strigă un alt om de lângă el, urmat imediat de un cor de aprobări ale celorlalți.

Cercul se strânse și mai mult în jurul lui Saikmar și al fetei.

— Într-adevăr, bine grăit, încuviință și Nyloo. Saikmar, femeia asta – dacă este, într-adevăr, femeie, și nu un spirit, ceea ce ar fi de preferat, pentru că spiritele nu se hrănesc cu mâncare, ca noi – de ce nu-și susține singură drepturile?

— Sunt dintr-un oraș din sud, Dayomar, zise fata cu voce tare, ridicându-și capul și privind-o pe Nyloo drept în față.

— Dayomar? repetă refugiatul care pusese întrebarea. Părea dezamăgit. Ce părere ai dumneata, preoteasă?

— Da, oamenii din Dayomar au drept de azil aici, încuviință mormăind Nyloo. Și l-au menținut tot timpul deși, până acum, nimeni de acolo nu a ajuns să ceară așa ceva.

Saikmar simți că speranțele îi renasc și interveni imediat:

— Atunci dă-ne voie să trecem, bătrâno!

— Nu așa de repede! se împotrivi Graddo.

Era clar că profita de ocazie să-l sâcâie cât mai mult pe Saikmar, poate spera chiar să obțină ceva mai mult din treaba asta, poate chiar să-l gonească de la sanctuar.

— Ea doar zice că e din Dayomar. Am fost și eu odată în orașul ăla, înainte ca nedreptii mei acuzatori să mă oblighe să fug aici. Și n-am văzut nici urmă de veșmânt ca al ei pe acolo!

— Și te aștepti să umble cineva prin zăpadă și prin frig, îmbrăcat la fel ca pe plajele însorite din sud? se răsti Saikmar la el.

Dar argumentul trecu neobservat. Frica de foamete domina mințile refugiaților. Și, datorită încurajării tacite a lui Nyloo, atitudinea lor era din ce în ce mai agresivă.

Începură să urle:

— Dați-o afară! Dați-i afară pe amândoi! El nu e-n stare nici măcar

să dea o mână de ajutor la treabă!

Nyloo își ridică mâna și le porunci aspru să tacă. Iar când se așternu liniștea, o întrebă din nou pe fată?

— Cum ai ajuns aici, tocmai de la Dayomar?

— Nu... nu știu exact cum s-a întâmplat, spuse ea, după o clipă de gândire.

— Am găsit-o într-o peșteră de pe versantul ăla stâncos, exclamă Saikmar. Cea în care și-a făcut cuibul parradilul... probabil că el a adus-o acolo, ca să-i fie cald.

Vocile se ridicară din nou, puse pe ceartă.

— Prostii! Parradili aici, atât de departe în nord? N-au ajuns niciodată până aici! Și, pe deasupra, cine a mai pomenit parradil care să-și facă cuib? Parradilii nu-și fac niciodată cuib! E din Carrig, dar nu știe nici măcar care sunt obiceiurile parradililor... Știam eu că e prost, da nu-mi închipuiam că poate fi *atât* de prost!

Saikmar își încleștă pumnii, întorcându-se spre ei, simțind cum îi fierb vorbele pe buze. Dar, înainte să poată rosti ceva, Nyloo îi veni, neașteptat, în ajutor.

— Voi, ăștia! N-aveți nici măcar mintea și ochii copiilor voștri! Este un parradil pe aici, de-o vreme... mie mi-au spus-o imediat copiii.

În vocea ei se simțea o urmă de îndoială.

— Saikmar! continuă ea. Zici că ai găsit-o pe femeia asta în peștera parradilului, nevătămată?

— Așa este!

— Ești în stare să juri? Să juri pe zeii clanului tău din Carrig, pe parradil și pe twywit?

— Bucuros!

Nedumeriți, simțind că victoria le scapă, refugiații se bâțâiau de pe un picior pe celălalt. Nyloo, cu degetul ei osos, îi făcu semn fetei să se apropie. Și când aceasta, timidă, o făcu, îi pipăi intrigată și încruntată îmbrăcămintea, în cele din urmă spuse:

— E un semn, o minune. Până când o să vedem ce înseamnă, trebuie să te primim în sanctuar. Dar te previn!

Vocea preotesei devenise sonoră:

— Dacă se dovedește că ne-ai mințit – dacă tu, Saikmar, ai jurat strâmb – o să spargem zidul ăsta și o să vă alungăm pe amândoi dincolo de el, să muriți în pustietatea iernii!

Se dădu în lături și făcu un semn smucit cu capul ei aproape chel:

— Intră!

Maddalena fusese slăbită nu numai din cauza oboselii și a lipsei de hrană cât, mai ales, din cauza disperării. Când adormise în cuibul parradilului – numai din cauza oboselii – din orice punct de vedere ar fi privit situația în care se găsea, orice speranță părea să fie pierdută. Deși își găsisese un adăpost în fața furtunii, siguranța ei era, în cel mai bun caz, temporară. Când se va trezi, poate că salvățiunea aceea va fi flămândă și o va ataca, sau poate avea de gând să o țină prizonieră, în vederea cine știe cărui scop al ei...

Dar, în situații extreme,perate, cea mai mică speranță are același efect pe care-l are o licărire de lumină într-o cameră cufundată în întuneric: oricât de firavă ar fi licărirea aceea de lumină, încăperea nu mai e complet obscură. Și, oricât de firavă ar fi fost speranța de care se agățase, a fost suficientă pentru a o readuce pe Maddalena pe linia de plutire, pentru a o face să fie din nou în stare să se gândească la salvarea ei.

Până acum nu avusese, evident, nici o posibilitate de a acționa, se mărginise să accepte pasiv ceva făcut în numele ei și să tragă cele mai mari foloase cu putință din asta. Totuși, era clar că tânărul acesta înalt, care o găsisese în peștera parradilului era dornic să se împrietenească cu ea. Dovadă că fusese în stare să se certe cu femeia aceea bătrână și nu prea binevoitoare, care încercase să-i împiedice să intre împreună în sanctuar. Și ce noroc avusese că Dayomar-ul era printre orașele care își asiguraseră dreptul de azil – ea nu rostise numele ăsta decât pentru că acolo se afla baza lui Slee! Spera să nu se mai afle vreodată la asemenea strâmtoare, cât va mai rămâne pe planeta asta!

Cât despre locul în care fusese primită, își dăduse deja seama că, atunci când văzuse cupola argintie de pe înălțime și strigase numele lui Langenschmidt, avusese și nu avusese dreptate. Avusese dreptate în sensul că forma pe care o zărise era coca unei nave spațiale. Nu avusese dreptate atunci când crezuse că e vorba de naveta de asolizare din care sărise ea cu parașuta. Indiferent de felul în care numeau băștinașii locul – îi spuneau „sanctuar” sau ceva de genul „loc sigur de

adăpost” – ea știa că are în față nava spațială cu care sosiseră cei opt sute de refugiați de pe Zarathustra și care, așa cum i se spusese în timpul pregătirii, era acum un fel de altar al unui cult mistic.

Din cele văzute pe când Saikmar o îndemna să intre și apoi să se grăbească pe culoare, conducând-o spre adăpostul lui, își putea da seama că nava se deteriorase rău la aterizare. Ușa prin care intraseră era, după toate aparențele, o deschidere de acces a uneia dintre navele de salvare, și, datorită șocului de la asolizare ori după aceea, datorită greutății enorme a structurii, era prea deformată pentru a mai putea fi închisă cu panoul ei etanș. De aceea, era nevoie să fie astupată cu zidul de zăpadă. Înăuntru, plasticul durabil care acoperea metalul, protejându-l împotriva coroziunii, fusese uzat de apăsarea nenumăraților pași omenești, și, din loc în loc, podeaua era acoperită cu pete de rugină. Înainte de a ajunge la o a doua ușă, care încă mai funcționa, văzu că toți pereții erau acoperiți cu gheață, în unele locuri chiar destul de groasă. Dincolo de a doua ușă o izbi o căldură fetidă, simbol al oricărui adăpost de ființe umane, care nu dispune de instalații sanitare adecvate. Mirosul era atât de greu, încât Maddalena simți că o trec fiori.

Saikmar o îndemnă să meargă mai repede. La o intersecție de culoare dădură peste niște copii – cam de cinci ani toți – care se jucau cu niște bucăți de material elastic, tăiat în formă de cuburi. Le aruncau în pereții metalici, apoi se străduiau să le prindă, în ciuda faptului că acestea săreau în cele mai neașteptate direcții. Dar, văzând-o pe străină, uitară de orice joacă, oprindu-se să o privească cu ochii mari și gura căscată, pe când Saikmar o conducea pe lângă ei și o luă la stânga.

Zona pe care o parcurgeau părea să fi avut foarte mult de suferit la asolizare. Se vedeau peste tot găuri și crăpături, astupate cu fel de fel de deșeuri, peste care fusese întins un strat de material plastic. Cum pe culoar ușile – mai bine zis cadrele de uși – se succedau la intervale regulate, de circa cinci metri, Maddalena presupunea că se aflau în zona cabinelor echipajului. Panourile glisante fuseseră fie tăiate, fie deschise cu forța în ghidajele lor deformat, unde ruginiseră rapid, astfel încât acum deschiderile respective erau acoperite cu împletituri de nuiel, sau cu draperii din piei de animale.

În spatele unora din perdele se auzeau oameni mișcându-se, și ea își imagină cu ușurință câți ochi o cercetau, prin mici găuri invizibile.

Saikmar se opri, în sfârșit, în fața unei uși, închisă cu ceva mai multă grijă decât celelalte. Deschiderea era acoperită de o foaie de metal lungă de vreo doi metri, ce părea să fi fost blatul unui pat, fixată la locul ei cu ajutorul unei bare de bronz, găurită la ambele capete, ca să intre pe niște știfturi ieșind din perete. În mijlocul barei trona un lacăt rudimentar, enorm, cântărind pe puțin un kilogram, pe care

Saikmar, după ce alesese cheia potrivită din legătura pe care o avea la centură, îl descuie, dădu tot dispozitivul la o parte, apoi se dădu în lături și o invită să intre.

Ea se conformă. Se găsea într-o cabină cu patru paturi – unul din ele fusese tăiat, așa cum presupusese, iar tăblia lui era acum pe post de ușă. Probabil că Saikmar își dăduse atâta osteneală pentru că avea cu el mai multe bunuri decât ceilalți refugiați și mai valoroase. Toate cele trei paturi ce se mai aflau încă la locul lor erau pline cu haine, cu păaturi, cu niște cărți enorme, scrise de mână, din care văzuse și ea câteva exemplare, în timpul pregătirii, cu diverse obiecte metalice – probabil o armură – și cu o serie de alte lucruri despre care nu știa nimic.

Dezordinea îi aminti dureros că ea-și abandonase tot bagajul în navetă, așa că acum era, în mare parte, în voia sorții. Nu avea nici o posibilitate să-și semnaleze prezența la bază, nu avea nici un fel de medicamente – și asta, pe o planetă atât de înapoiată, putea fi cea mai periculoasă lipsă – și nici o altă haină, în afara celor cu care era îmbrăcată. Și, pe deasupra, era cât se poate de clar că sosirea ei aici nu e deloc binevenită, din cauza proviziilor extrem de reduse. Iar în timpul iernii și nopții polare era evident că nu pot sosi provizii proaspete, de nicăieri.

Dar avusese mare noroc să scape cu viață și să ajungă până aici. Și poate că norocul n-o va părăsi nici de aici înainte. Ba, dacă se gândea mai bine, nici n-o părăsise. Realizând asta, își privi atentă costumul spațial. Nava de pe orbită, care trăsese asupra crucișătorului Patrulei, demonstra clar că Paisprezece fusese descoperită de un grup de intruși dintr-un alt sistem solar, care acum îi exploata bogățiile, sau oamenii, sau și una și alta. Iar asta însemna că „fulgerul” cu care fusese ucis Neguțătorul Heron și regele-parradil nu avea nici o legătură cu praful de pușcă, așa cum presupunea Slee – nu era vorba decât de o armă energetică cinstită, mânăuită de un intrus din afara planetei. De aceea fusese tare speriată să nu cumva să-i recunoască cineva veșmântul drept costum spațial și să o considere automat făcând parte din tabăra dușmanilor.

Dar se pare că intrușii nu doreau să producă prea multă dezordine, și de aceea își ascuseseră originea extraplanetară, învățaseră limba locului și adoptaseră costume indigene. Dacă moartea lui Heron nu era o simplă coincidență, își dăduseră deja seama că pierderea unui agent galactic va fi urmată de o anchetă și probabil că doreau să treacă, pe cât posibil, neobservați.

Iar până acum se dovediseră foarte isteți. Durase destul până când să ajungă vreo știre la o bază a Corpului, și încă și mai mult până ce fusese trimis un agent să verifice la fața locului. Și, doborând crucișătorul imediat ce revenise în spațiul real, își asiguraseră un

respiro de încă un an sau doi, dacă ea, sau Langenschmidt, nu ajungea la cineva care avea un comunicator subteric. Dispariția fără urmă a unui crucișător nu era un fapt absolut neobișnuit. De trei sau patru ori într-un secol se mai întâmplau asemenea accidente, și, de obicei, nu era niciodată disponibilă o altă navă, care să cerceteze imediat cauzele catastrofei.

Ăsta era, de altfel, unul dintre motivele pentru care Corpul plătea salarii așa de mari.

Până când va fi trimisă o altă navă spre Paisprezece, intrușii aveau la dispoziție destul timp, pentru a se înrădăcina aici destul de serios, ca să poată da cu tifla Corpului. Deoarece în legătură cu Planetele de Refugiu Zarathustra existau două opinii. Una era cea promovată de Corp și pe care i-o expusese Langenschmidt: aceste planete izolate, trebuiau să se dezvolte fără nici o constrângere din exterior, fără nici o ingerință din partea unor culturi mai avansate. Iar cealaltă era diametral opusă, susținând că aceste planete trebuie deschise imediat pentru trafic și comerț, astfel încât locuitorii lor să poată beneficia de cunoștințele civilizației galactice.

Dacă intrușii se înrădăcinau suficient de adânc, Corpul s-ar fi văzut cu mâinile legate, pentru că ar fi fost imposibil să-i scoată de acolo fără a folosi forța pe față, iar asta ar fi fost în totală contradicție cu propria lor politică, de noningerință. Și, dacă se apela la o autoritate încă și mai înaltă în ierarhia galactică, nu s-ar fi ajuns la o decizie decât în... Chiar, cât ar fi durat? Zece ani? Guvernarea unei federații de două sute șazeci de planete locuite este un proces lent, teribil de lent!

Iar atunci decizia, indiferent care ar fi fost, nu mai avea nici o importanță. Pentru că răul ar fi fost, deja, ireparabil.

Maddalena se simțea în parte îngrozită, în parte exaltată. Ajunsese să fie atât de detestată la bază mai ales pentru că bodogănea tot timpul că treburile acelea mărunte, de rutină, care i se încredințau, erau nesemnificative pentru capacitatea ei. Avea o părere foarte bună despre ea însăși. Dar aici se trezise pe cap cu o sarcină atât de copleșitoare, încât avea uneori impresia că trebuie să lupte de una singură contra întregului univers. Dar reușita depindea în totalitate de ea.

Sau mai exact spus: depinde în totalitate de ea dacă reușește, sau nu, să supraviețuiască acestei misiuni, sau nu!

În cabină, nu era altă mobilă decât paturile. Cândva fuseseră și niște instalații sanitare, dar probabil că nu mai funcționau de când nava se zdrobise de sol. Saikmar goli unul din paturi, puse o pătură pe tăblia metalică și-i făcu semn să se așeze. Ce s-o fi întâmplat cu saltelele de pe paturi? Ah, copiii... Din ele erau făcute cuburile cu care se jucau.

Se așează pe pat și își scoase cu grijă casca, bucuroasă să-și poată aranja, în sfârșit, părul încâlcit. Saikmar privea atent la fiecare mișcare pe care o făcea, dar în ochii lui nu se citea nici ostilitate, nici suspiciune, doar curiozitate. Atunci când îi spusese că este din Carrig, Maddalena nu se gândise că, dacă și-ar fi dat seama că ea e de undeva, din spațiu, și dacă ar fi știut că uzurpatorii din orașul lui sunt tot din spațiu, probabil că tânărul n-ar fi fost nici pe departe așa de prietenos.

Așteptă răbdătoare să zică el, primul, ceva.

Saikmar nu știa ce să facă. Până când Nyloo nu acceptase ideea că sosirea fetei este o minune, nu crezuse asta decât pe jumătate. Într-adevăr, considerase venirea parradilului ca pe un semn al zeilor către el, dar, în fond, în acel moment fusese suficient de deprimat ca să se gândească la sinucidere. Însă mai târziu, gândindu-se mai bine, găsisese o explicație mult mai rațională și mai verosimilă pentru această „minune”, anume că Belfeor și clanul lui comiseseră încă o blasfemie, gonind parradilii din Colinele Fumegânde.

Dar asta era o problemă în care părerea unei preotese avea multă greutate. Și, cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât i se părea mai plauzibil că se află la limita supranaturalului. Misterul prezenței ei aici, felul în care-i coborâse parradilul de pe stâncă pe amândoi – nimeni nu mai auzise vreodată de una ca asta – totul părea strâns întrepătruns, și mintea lui părea să fie din ce în ce mai mult atrasă de ipoteza unei intervenții divine. Și hainele astea, atât de ciudate, cu care era îmbrăcată fata, mai alea casca aia tare, cu partea din față transparentă...

Pe care acum tocmai și-o scotea, dând la iveală o față cât se poate de umană și deosebit de frumoasă.

Saikmar inspiră adânc, hotărât să pună întrebări direct la obiect.

— Ești ființă omenească? Sau vii din partea zeilor?

Fata nu-i răspunse imediat, se gândi o clipă, apoi zise:

— Sunt ființă umană. Dar mi s-au întâmplat niște lucruri tare ciudate.

Asta era evident. El insistă:

— Ai zis că ești din Dayomar. Cum te cheamă?

— Melisma, fiica lui Yull și a lui Mazia, dar ei au murit.

Și făcu un semn, așa cum făceau cei din sud, atunci când pomeneau de morții lor. Până aici, toate bune.

— Atunci cum ai ajuns până aici, tocmai din sud?

Încă o scurtă tăcere înainte de a-i răspunde. Se întreba dacă se gândește să-i spună o minciună, sau dacă nu cumva nici ei nu-i venea să creadă întâmplările prin care trecuse. Vorbele ei îl convinseseră că a doua presupunere era cea adevărată:

— Nu-mi amintesc foarte exact. Poate că m-a adus parradilul... Mie

așa mi se pare.

Deci, fie că era ființă umană, sau nu, prezența ei aici se datora, incontestabil, unui miracol. Era evident că n-ar fi putut ajunge atât de departe, în nord, hoinărind de una singură, la întâmplare. În timpul verii, la sanctuar nu venise nici o caravană. Nu putea s-o fi adus altcineva în afară de parradil.

Simți un fior puternic, din cap până-n picioare, și închise, o clipă, ochii, încercând să se stăpânească. Deci zeii nu-l uitaseră! Asta era o minune de netăgăduit, adresată lui personal, și dacă Nyloo va încerca să-i descopere un alt înțeles, o să-i ia pur și simplu capul bătrân de pe umeri, chit că era preoteasă!

— Locul ăsta... spuse fata gânditoare, privind în jur. Aici e sanctuarul nordic?

— Da.

— Iar tu cred că spuneaai că ai cerut azil aici. De ce? Ce te-a gonit de acasă?

— Mă trag dintr-o familie nobilă din Carrig, spuse Saikmar, cu amărăciune în glas. Acolo, după cum probabil știi, în fiecare an vânătoarea-de-rege stabilește cine va urma la conducere. Eu, care ar fi trebuit să-l dobor pe rege în numele Clanului Twywit, am fost depozat de drepturile mele de niște străini, veniți din sud, posesori de puteri stranii. Dacă n-aș fi fugit, acum aș fi fost probabil mort, pentru că străinii ăia, cu care s-au înhăitat și o serie de trădători din oraș – între ei și Ambrus, fiul lui Knole, fie-i numele în veci blestemat! – i-au ars pe toți cei care li s-au împotrivit, cu fulgerele lor.

Fata îl asculta din ce în ce mai uimită. Apoi exclamă:

— Dar asta înseamnă că ești chiar *acel* Saikmar care...

Chiar atunci tăblia de la ușă fu împinsă cu putere și căzu în lături. Iar în cabină intră Graddo, în spatele căruia se puteau vedea o mulțime de refugiați, cei mai mulți bărbați, care lucraseră la zidul de zăpadă, dar și câteva femei printre ei.

— Am venit să va spun că sunteți niște tâlhari mincinoși, zise Graddo scurt, care, chiar dacă ați reușit să păcăliți o femeie bătrână cu vorbăria voastră despre minuni, pe noi nu ne-ați dus. Avem puțină mâncare, pentru că probabil că orașul tău, Carrig, a oprit toate caravanele de astă vară și-au ținut totul acolo, numai pentru ei. Ne-am gândit cu toții, și asta-i singura explicație că n-am primit nimic. Și atunci am hotărât să vă gonim din sanctuar, să vă duceți la Carrig, dacă o să reușiți!

Zâmbi cu răutate, pe când ceilalți îi aprobau vorbele, strigând. Saikmar văzu cu teamă că erau câțiva înarmați cu bâte și cu cuțite, și că fețele tuturor erau pline de ură.

Pentru o clipă se lăsă o tăcere grea, tensionată, ca o frânghie vibrând, înainte de a se rupe. Saikmar căută din ochi sabia, pe care nu îndrăznise să și-o ia cu el, când o pornise spre adăpostul parradilului. Era atât de departe, încât putea să nici nu considere că o avea, atârnată pe peretele cel mai îndepărtat de el. Probabil că Graddo ar fi fost peste el, mult înainte să apuce să o ia de acolo. În cabină nu puteau intra mai mult de doi sau trei atacanți, dar el se îndoia că avea suficientă forță să se împotrivească, fie și dacă erau cel mult doi. Totuși, cu sau fără sabie, se hotărî el, trebuie să încerce.

— Mișcă! se răsti în cele din urmă Graddo, pierzându-și răbdarea.

— Graddo! strigă cineva de dincolo de ușă. Împinge-i până la noi. Dacă nu vor să plece de bunăvoie, o să-i dăm afară cu forța!

— Așa o să fac!

Și, trecând la fapte, făcu o jumătate de pas spre Saikmar, încercând să-l apuce de braț. Saikmar nu văzu bine ce se întâmplă în clipa aceea. Se pregătea să se aplece, ca să se strecoare pe sub mâinile lui Graddo și să încerce, după aceea, să-l arunce la pământ, când Graddo îi dispăru brusc din fața ochilor. Când se dumiri, îl văzu întins pe spate, cu multă uimire întipărită pe față, având-o deasupra pe fată, pe Melisma.

— Am impresia că fac pe nebunii, zise unul din refugiații de la ușă, un bărbat cu o bătă în mână pe care nici lunile de austeritate nu reușiseră să-l facă să pară prea slab.

Omul păși înăuntru, pe când Graddo încerca să se pună pe picioare, înjurând. Saikmar consideră că, pe moment, fata aceea extraordinară se poate descurca foarte bine singură cu Graddo și, pe când noul intrat se pregătea să se arunce asupra lui, se încordă, concentrându-se, gata să pună în joc toată agilitatea și rapiditatea în mișcări pe care și le dezvoltase, încă din copilărie, ca dansator.

Iar când noul atacator încercă să-l lovească, nu mai era nici el în locul în care așteptase lovitura. Sărise înapoi, suficient de departe ca, propulsat de propria-i mișcare, cel care-l atacase să-și prindă glezna de a lui Graddo, doborându-l din nou pe acesta din urma. Urmă o

bubuitură teribilă, în clipa în care cei doi se izbîră de peretele de metal, ce făcu să răsune toată cabina.

Înainte ca omul cu bâta să se poată ridica, Saikmar, dându-și seama că vremea cavalerismului trecuse, se aruncă asupra lui și-l pocni, din nou, cu capul de perete. Apoi, mulțumit că, măcar pentru un timp, omul era amețit, se răsuci pentru a-l întâmpina pe un altul, care apăruse prin ușă. Fentînd, se prefăcu a se arunca direct peste el. Dar în ultima clipă se trase în lături. Omul se lăsă păcălit, se poticni, și pumnul lui Saikmar îl prinse în spatele urechii, spre ceafă. Așa că, vrînd-nevrînd, continuă să înainteze, prinzându-se de fată ca să nu cadă.

Dar aceasta îl apucă repede cu o mână de încheietură, ținându-l strîns. Iar cu cealaltă îl apăsă scurt, undeva pe omoplat. Omul urlă ca un animal înjunghiat! Apoi căzu, gemînd, pe unul dintre paturi. Și când încercă să-și miște brațul lovit, urlă din nou, de durere.

O așa femeie, se gîndi Saikmar cu admirație, ți-o poți imagina foarte bine simțindu-se ca acasă în viziunea unui parradil.

Dar se pare că Graddo nu-și încasase porția. Încerca din nou să se ridice în picioare. Pierzându-și răbdarea, Melisma făcu un pas spre el și-l atinse cu cizma exact în plexul solar. Nu l-a lovit, propriu-zis, a fost mai degrabă o mișcare de împingere, puternică. Dar bărbatul se încovoiasă, tușind de durere, strângându-și pîntecele cu amîndouă mâinile.

Fata ridică repede bâta abandonată de omul cu umărul dislocat, iar Saikmar profită de pauză și se repezi să-și scoată sabia din teaca ei. Gîfîind, se lipiră umăr lângă umăr în mijlocul camerei, gata să-i înfrunte pe cei de la ușă.

Dar entuziasmul acestora părea să se fi răcit binișor. Nimeni nu se mai arăta dornic să urmeze exemplul lui Graddo. În plus, din cauza celor trei bărbați deja întinși pe podea, și să fi vrut, era greu să pășești fără să calci pe vreunul din ei.

— Scuzele mele, Melisma, zise Saikmar încet, din colțul gurii. Deși acum probabil că o să-i învingem, corbii aștia cu două picioare or să stea tot timpul la pîndă, încercînd să se răzbune, așa c-o să avem o iarnă mizerabilă.

— Cred că mai degrabă eu trebuie să-mi cer scuze, răspunse ea la fel de încet. Dacă n-aș fi apărut și eu aici, la sanctuar, probabil că lucrurile n-ar fi mers atît de departe.

— Ei, pînă la urmă tot aici s-ar fi ajuns, oftă Saikmar. Nu era decît o problemă de timp.

Sesizînd o mișcare printre refugiați, se încordă imediat, crezînd că aceștia își fac curaj să se năpustească din nou, dar, uimit, îi văzu întorcându-și capetele și privind undeva, în lungul coridorului. Brusc răsună o voce poruncitoare, și mulțimea începu să se dea la o parte,

făcându-i loc lui Nyloo. Ba unii dintre refugiați avură bunul-simț să arate chiar că sunt rușinați de cele făcute, în timp ce alții mormăiau supărați.

Ajungând în dreptul ușii, preoteasa aruncă o privire înăuntru și începu să dea încet din cap, înțelegând perfect ce se întâmplase. Lângă ea, ținând-o strâns de mână, era fetița aceea cu figură de bătrân înțelept, tovarășa ei permanentă. De altfel, ea o chemase pe Nyloo acolo. Și ei i se adresa mai întâi bătrâna preoteasă:

— Zici că Graddo i-a convins pe ceilalți să facă una ca asta?

Fetița dădu din cap, privind-o ținută.

— Graddo! rosti preoteasa pe un ton teribil de aspru și de rece, de parcă ar fi vorbit un ghețar.

Încă încovoiat din cauza durerii, omul își ridică înspăimântat privirea spre ea.

— Ai comis o blasfemie, continuă Nyloo. Sanctuarul refuză să te mai adăpostească. Vei fi alungat în întunecimea iernii, și, de aici înainte, numele tău va fi blestemat.

Graddo se făcu alb ca varul și încremeni. Când auziră groaznica sentință cei din spatele lui Nyloo, cineva oftă. Saikmar se relaxă și-și șterse transpirația de pe frunte. Ei bine, asta *era* o adevărată ușurare!

Dar simți cum îl cuprinde din nou neliniștea când, la numai o clipă, o auzi pe Melisma întrebând:

— Ce-o să se întâmple cu el?

Nyloo o privi scurt.

— Tu ce crezi c-o să se întâmple? O să-l gonim din sanctuar și va trăi, sau va muri, după cum va fi voia zeilor.

— Să nu faceți asta din cauza mea, zise Melisma. Nu din cauza mea!

— O facem pentru că a profanat sanctuarul, nu pentru că v-a atacat pe voi, răspunse scurt Nyloo. Nimeni nu poate judeca cine are și cine n-are dreptul să se adăpostească aici! Nimeni în afară de preoți! Doar noi avem acest drept. Graddo! Asta e ultima dată când numele tău va fi rostit în acest loc. Fii blestemat! Pleacă!

Și scuipă pe podea, în fața ei, apoi puse piciorul pe pata umedă, răsucindu-l de mai multe ori.

Graddo se ridică în picioare, cu gesturi ca de mașinărie stricată, împleticindu-se, traversă cabina spre ușă. Restul refugiaților se dădură în lături, de parcă ar fi văzut o stafie. Aruncând o ultimă privire în încăpere, Nyloo și fetița o porniră după el, apoi dispărură și ceilalți doi, care îi atacaseră, tremurând de spaimă și de ușurare, că numai Graddo fusese pedepsit și că nu fuseseră alungați și ei.

Melisma vru să iasă și ea, dar Saikmar o prinse de braț.

— Exact asta voiau și ei să ne facă! De ce să te împotrivești sorții?

Umerii i se lăsară în jos, dar nu răspunse nimic. După încă vreo

câteva secunde, în care păru să-și revină și să-și recapete stăpânirea de sine, se întoarse cu spatele la ușă, depărtându-se de ea. El ridică tabla de pe jos și o fixă bine la locul ei și, când se uită din nou spre ea, o văzu dezbrăcându-și ciudatul veșmânt pe care-l purta pe deasupra hainelor. O privi surprins, dându-și seama că e suplă ca o dansatoare și că este îmbrăcată extrem de elegant.

Dar nu mai apucă să-și rostească în vorbe admirația, deoarece chiar atunci se auzi un gong sonor, reverberând prin pereții metalici, urmat imediat de zgomotul unor picioare de copii, alergând pe coridoare. Ea-l privi nedumerită, lăsând să cadă veșmântul greu pe cel mai apropiat pat.

— Ce-a fost asta?

— Semnalul pentru masă. Ți-e foame?

Ea dădu din cap.

— Atunci, hai să mergem.

Maddalena-Melisma încerca să nu ia în seamă privirile dușmănoase ale celor ce stăteau la coadă în fața ușii prin care se răspândeau mirosuri de mâncare caldă și gustoasă. Acum însă mormăiau mai ales femeile, văzând-o îmbrăcată atât de elegant, atât de sănătoasă și de frumoasă. Femeile refugiaților, deși în cea mai mare parte destul de tinere, erau îmbătrânite prematur, de griji și de lipsuri. Doi sau trei tineri o priveau destul de insistent, până când Saikmar făcu un pas spre ei, și atunci își întoarseră grăbiți privirile în altă parte.

— Poți să-mi spui ce au pățit oamenii ăștia, de sunt aici? îl întrebă Maddalena cu voce joasă.

La fel de încet, astfel încât era obligată să-i privească atentă buzele, ea să înțeleagă ce spune, Saikmar îi răspunse:

— Ca și mine, oamenii ăștia și-au reclamat dreptul de a-și găsi adăpost aici, pentru a scăpa de vreo acuzație nedreaptă, de vreo pedeapsă din cauza unor datorii, sau pentru că au fost exilați din orașele lor și nu știu nici o meserie, cu care să se poată întreține într-o țară străină.

— Și de ce sunt așa de... înrăiți?

— Pentru că nu mai au nici o speranță, nici un viitor. Nu se mai pot aștepta nici măcar să fie onorați cum se cuvine de copiii lor, pentru că preotesele îi învață, încetul cu încetul, pe cei mici să uite de părinții lor, și după aceea îi inițiază în misterele sanctuarului. Copiii sunt singurii care pot fi recrutați ca preoți, pentru a asigura astfel continuitatea cultului. Preotesele trebuie să fie și să rămână virgine, iar preoții... hm... nu mai au echipamentul necesar pentru a face copii.

Probabil că uimirea se citea cu ușurință pe fața ei. Dar chiar atunci coada începuse să înainteze, și Saikmar îi făcu semn să se miște și ea.

— O să înțelegi despre ce e vorba când intrăm în sală, adăugă el.

Și, într-adevăr, a înțeles, încăperea era plină de aburi și luminată mult mai slab decât în rest, dar își dădu imediat seama că era vorba chiar de cantina navei. Dincolo de o tejghea de metal, ciupită de rugină, se aflau niște personaje grase, îmbrăcate în robe, care turnau în gamelele întinse de refugiați niște fiertură, lângă care adăugau câte o bucată de pâine uscată și câte o felie de pește, pe care se vedeau din abundență granule strălucitoare de sare. Personajele acestea se răsteau din când în când supărate la copiii care se foiau, plictisiți de așteptare, și, când vorbeau, glasul le suna ciudat, extrem de ascuțit și parcă pus pe hartă.

Preoții care nu mai au echipamentul...

Răsucind în cap situația asta complet nefirească, găsi aproape imediat o explicație a barbarului obicei. Pe vremea când refugiații părăsiseră Zarathustra, era încă interzis membrilor echipajelor de pe navele spațiale – bărbați și femei deopotrivă – să dea naștere unor copii. Încă nu fuseseră puse la punct metode eficiente de a ecrana radiațiile, așa că singura modalitate legală prin care acești oameni puteau avea copii era să recurgă la o bancă genetică, în care să depună ovule și spermatozoizi, înainte de intrarea în serviciu activ. Iar aici probabil că vreun tiran local mărunț, care nu avea nici cea mai vagă idee de motivele care stăteau la baza interdicției, o instituționalizase, utilizând mijloacele rudimentare pe care le avea la îndemână. Un proces de gândire similar, de altfel, cu acela prin care nava avariata fusese transformată într-un sanctuar inviolabil. Pentru niște oameni pe care această navă îi salvase de furia unei stele, devenită novă aproape peste noapte, distanța psihologică dintre *navă-egal-salvare* și *navă-egal-siguranță* fusese, probabil, foarte mică și ușor de parcurs.

Privind prin cantină, pe când coada continua să înainteze destul de neregulat, realizează că, în loc să se așeze la mese, refugiații părăseau încăperea imediat ce își primeau mâncarea, probabil pentru a se întoarce în camerele lor. De ce nu mai erau mese? Ah... tejgheaua nu mai era la locul ei. Fusese împinsă spre intrare, și astfel spațiul rămas devenise insuficient pentru ca oamenii să mai mănânce acolo.

Dincolo de preoții care serveau mâncarea se găseau niște oale mari, enorme, care fierbeau bolborosind. Prin aburul ce se ridica din ele, Maddalena abia că putea zări pereții și plafonul – table îndoite, crăpate și, pe deasupra, găurite din loc în loc. Iar prin găuri treceau țevi care se pierdeau în întunecimea de dincolo de foile de metal.

Implicațiile acestei descoperiri o preocupau cu atâta intensitate, încât rămăsese pe loc, ca împietrită, și numai un ghionț ușor al lui Saikmar o făcu să-și dea seama că era rândul ei să-și ia o gamelă și să o întindă, pentru a-i fi umplută. Mulțumind în grabă, îl întreabă:

— Dincolo de pereții ăia... oare ce-o fi acolo?

Saikmar ridică din umeri.

— Presupun că e vorba de ceva magic, legat de misterele sanctuarului. Și despre astea nu știu absolut nimic.

— Totdeauna e așa de cald aici?

— Oh, da! chiar și în toiul iernii, și se găsește tot timpul o fiertură, sau un borș, sau măcar niște tchai, ca să-ți poți potoli golul din stomac.

Tchai-ul, își reaminti ea cele învățate în timpul pregătirii, era o infuzie, preparată din niște frunze uscate, ce conțineau un stimulent, oarecum asemănător cu *coca*, dar cu efect mult mai slab. Tot atunci aflase și cum se prepară băutura – apă în clocot, peste care se aruncă ceva frunze – era una din îndatoririle căreia trebuia să-i facă față în rol de hetairă, așa cum se presupusese că va acționa.

Așadar acolo, în întuneric, încă se mai găsește o sursă de energie! Evident, nu era vorba de generatoarele principale ale navei – acestea fuseseră distruse cu certitudine la aterizare, de asta își putea ușor da seama, din ceea ce văzuse până acum. Ba, chiar, era aproape o minune că aceste generatoare nu explodaseră, distrugând astfel complet nava. Probabil că supraviețuitorii reușiseră să improvizeze ceva în loc, să poată să treacă de prima iarnă pe care o petrecuseră aici. Orice ar fi fost *acel ceva*, important era că încă mai funcționa.

Era clar că trebuia să cerceteze și să afle despre ce era vorba, la prima ocazie ce i se va ivi.

Îl urmase pe Saikmar în cabină, să mănânce. Mâncarea avea un gust ciudat, dar era fierbinte, iar pâinea aceea uscată era foarte sățioasă. Dar peștele uscat, deși era sărat bine de tot, era fad și, după ce gustase puțin, renunțase să încerce să înghită restul bucății.

— Spune-mi, te rog, zise ea, în timp ce ștergea cu o bucată de pâine ultimele picături de mâncare, ce-a vrut să spună Graddo...

Saikmar își aruncă mâinile în sus, îngrozit.

— Să nu mai rostești niciodată numele ăsta! șopti el. E blestemat!

— Oh, pentru...!

Își reveni rapid. Nu-și putea permite să încalce atât de flagrant obiceiurile localnicilor. Docilă, își reformulă întrebarea:

— Ce-a vrut să spună omul acela care ne-a atacat, când a acuzat orașul tău că a oprit caravanele și că a reținut proviziile?

Saikmar îi spuse despre ce e vorba, recunoscând că, din câte știa el, învinuirea era cât se poate de întemeiată, dar insistând asupra unui alt aspect care era, cu certitudine, tot atât de real: că nu era tocmai corect să fie considerat orașul lui, sau oricare dintre clanurile din Carrig, ca fiind responsabil de una ca asta. Dacă era cineva vinovat, atunci era vorba numai de Belfeor și de ai lui, o hoardă de bandiți apăruți ca prin minune – probabil dintr-o ascunzătoare de prin munți – pentru a

sprijini cu arme ciudate și teribile dreptul șefului lor la conducerea orașului.

O dată ajuns aici, continuă cu o tiradă plină de amărăciune la adresa lui Belfeor, pe care Maddalena o ascultă cu mare atenție, reținând informațiile demne de interes. Se simțea și dezamăgită, și îngrozită: îngrozită deoarece era clar că oamenii din Carrig fuseseră obișnuiți cu o viață îndeșulată și sigură, cu schimbări care se produceau lent, dacă se produceau, și, într-o asemenea societate, își făcuse apariția un individ necruțător, care poate că produsese deja un rău ireparabil; și dezamăgită, deoarece Saikmar nu-i putea spune nimic nou, tot ce știa el se întâmplase cu mai bine de un an în urmă, și, din datele pe care le avea la dispoziție, nu-și putea da încă seama dacă are de-a face cu o bandă de aventurieri dornici să se joace un timp de-a despoții, sau dacă era vorba de un grup bine organizat, hotărât să se înstăpânească în Carrig și să profite de bogatele lui resurse.

Totuși, nu avea sens să se plângă de soarta ei. Avusese destul noroc să dea peste Saikmar, și nu peste Graddo, atunci când sosise aici, și o asemenea diferență nu era de neglijat. Dar se întreba tot timpul cum va fi în stare să supraviețuiască peste iarnă, fără ca moralul să i se prăbușească complet, știind că, pe măsură ce trece timpul, pumnul lui Belfeor se strânge tot mai tare în jurul victimelor lui.

Timpul trecea. Impunându-și ferm să nu se frământa fără rost, Maddalena începu să descopere realitățile miciei societăți închise și izolate în mijlocul căreia nimerise. Încă nu putea spune dacă cele ce se petreceau se datorau iernii care se apropia, sau dacă la fel fusese și anul trecut. Dar cea mai mare parte a refugiaților păreau să fi intrat într-un fel de hibernare, erau treji, dar atât de lipsiți de vitalitate, că ți se păreau tot timpul apatici. De două ori pe zi bubuitul marelui gong anunța distribuirea mâncării, și, în privința celor mai mulți dintre oameni, acesta era singurul eveniment demn de a fi luat în seamă. Chiar și copiii – de obicei foarte jucăuși la patru sau cinci ani – păreau să fie lipsiți de vlagă, ca și cum vitalitatea le-ar fi fost sistematic suptă de cineva, astfel încât, când ajungeau la vârsta de opt sau nouă ani, deveneau un fel de caricaturi, de parodii ale preoților. Iar unii dintre ei, ca fetița ce o însoțea permanent pe Nyloo, puteau fi considerați de-a dreptul bătrâni.

La puțin timp după a doua masă a fiecărei zile, lumina în sanctuar începea să se diminueze, scăzând până la un fel de clar-obscur. Iar la două treimi din intervalul care despărțea ultima masă de prima a zilei următoare, intensitatea luminoasă revenea la normal. Ea era atât de obișnuită cu iluminatul artificial, încât prezența luminii nu-i dovedea decât că există o sursă de energie care funcționează, și atât, dar Saikmar îi atrase atenția asupra ei, adăugând că este un exemplu, care demonstrează că misterele sanctuarului trebuie luate, într-adevăr, în serios.

Ei bine, dacă numai așa era posibil să convingi niște oameni să se îngrijească de niște aparate timp de peste șapte secole...

În ciuda nerăbdării ei, se reținea și își impunea o maximă prudență în comportament, reamintindu-și mereu că aici, la sanctuar, ea nu era decât o persoană tolerată. Restul refugiaților încă mai mormăiau ori de câte ori apărea la cantină, și încă nu aveau certitudinea că jurământul lui Saikmar fusese destul pentru a o determina pe Nyloo să îi permită să stea. Așa că, până când nu era absolut sigură că nu va fi prinsă, nu îndrăznea să se aventureze în nici o acțiune riscantă, cum

ar fi fost să se strecoare în cantină și să arunce o privire dincolo de pereții găuriți.

Iar între timp, trebuia să se mulțumească exclusiv cu compania lui Saikmar. La început ideea asta o cam îngrijorase, dar, după o zi sau două, începuse să-i facă plăcere. Tânărul era departe de ceea ce-și închipuise ea, atunci când se gândea la barbarii pe care-i va întâlni aici. Era de o politețe fără cusur, permanent atent și curtenitor, niciodată încercând să-i impună ceva, totdeauna departe de aroganța dominatoare cu care profesorii ei încercaseră să o facă să creadă că va fi tratată. Nu a durat prea mult timp să-și da seama că asta se datora faptului că Saikmar avea, față de ea, un sentiment aproape de adorație. Băiatul nu era prea sofisticat, personalitatea lui nu strălucea prin complexitate, singurul lucru adânc înrădăcinat în conștiința sau subconștiința lui erau superstițiile, și, mai presus de orice, cele referitoare la parradili.

Dacă și ceilalți refugiați o respectau, sau dacă izgonirea lui Graddo îi înfricoșase destul ca să-i facă să gândească ceva mai rațional, încă nu avea de unde să știe, cele câteva încercări de a intra în vorbă cu unii din ei se soldaseră cu un fiasco total. Cândva considerase că atmosfera unei baze a Corpului e apăsătoare, dar aici era de-a dreptul groaznic. După spusele lui Saikmar, nimeni în sanctuar nu avea destulă minte și imaginație pentru a inventa ceva care să facă timpul să treacă mai ușor. O dată zidul de zăpadă ridicat la ușă, nu mai rămânea practic nimic de făcut, toată lumea dormita tot timpul, mormăia sau se certa. Și, de multe ori, zgomotul unei bătai, deși spărgea urechile tuturor refugiaților, era o adevărată binefacere, care mai puncta monotonia cotidiană.

Obișnuit el însuși de acasă cu o viață activă, Saikmar se străduia să facă trecerea timpului cât mai plăcută pentru Maddalena, pe cât de plăcută îi stătea în putință. Imediat ce aflase că știe să citească – o însușire deosebit de rară, își dădu ea seama, printre femeile din Carrig – scoase, dintr-un scrin încuiat, cele câteva cărți pe care reușise să le ia cu el. Dar, deși enorme ca dimensiuni, paginile acoperite cu scris de mână ale tuturor acestora, luate împreună, nu conțineau nici măcar cantitatea de informație înmagazinată curent pe o singură rolă de bandă, așa că, în câteva ore, ajunsese să le știe pe dinafară întregul conținut. Două din ele conțineau poezii, împreună cu indicații pentru acompaniament de harfă adecvat; alte două erau niște cronici ale orașului Carrig; iar ultima era un fel de breviar al practicilor religioase din zona Carrig-ului, care, cu ajutorul unui calendar extrem de complicat, indica datele diverselor sărbători, cum era, de exemplu, chiar vânătoarea-de-rege.

Chiar și pregătirea sumară de care avusese ea parte la bază îi furnizase incomparabil mai multe date – și mai amănunțite – decât

aceste cărți scrise la fața locului.

Alarmată de propria ei stare de slăbiciune și dându-și seama cât de ușor ar putea ajunge să clacheze, dacă era obligată să rămână aici luni de zile, până la sfârșitul iernii, Maddalena încerca tot timpul să găsească o cale de salvare. Însă cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât ajungea să i se pară până și ideea în sine absurdă. În ciuda feluritelor aparate încorporate în costumul ei spațial, acestea fuseseră proiectate, în primul rând, pentru a asigura supraviețuirea omului în spațiu, sau pe asteroizii lipsiți de atmosferă. Busola era, practic, o excepție de la regula asta, ba chiar putea fi considerată un exces de zel. Dar era singura excepție. Evident, în sanctuar nu părea să fie lipsă de apă – era, poate, unul din puținele lucruri ce existau din abundență – dar, chiar dacă ar fi reușit să o descompună prin electroliză și să comprime hidrogenul astfel obținut în niște rezervoare, numai greutatea acestora ar fi fost o sarcină mult prea mare pentru tracțiunea dezvoltată de micile motoare-rachetă cu care era dotat costumul, deoarece acestea nu fuseseră gândite decât pentru a stabiliza și a încetini căderea ocupantului costumului, nu pentru a-l ridica de la sol și, cu atât mai puțin, pentru a-l purta peste munți și văi. Tehnologia de producere a pastilelor de hidrogen condensat fusese dezvoltată încă înainte de explozia de novă a Zarathustrei, dar nu știa dacă aceasta le era cunoscută și zarathustranilor. Și, chiar și dacă printr-o minune ar fi găsit așa ceva în vreun ungher uitat, nu ar fi fost în nici un caz în stare să transfere pastilele respective în magazia costumului. Pentru că imediat ce ar fi fost scoase din capsulele hipermagnetice în care erau păstrate de obicei, imediat ce erau scoase din câmpul energetic, acestea ar fi suferit o expansiune fantastică – factorul de condensare/expansiune uzual era de circa opt mii – și, pentru a le condensa la loc, ar fi avut nevoie de toată energia generată de un reactor cu fuziune, nu chiar micuț.

Dar, fiindcă veni vorba de reactoare cu fuziune...

Mereu ajungea la aceeași concluzie: trebuie să se strecoare în zona rezervată preoților, dincolo de cantină, și să afle ce mașinării erau încă în funcțiune acolo. Dar nu îndrăznea să aducă o asemenea idee în discuție în fața lui Saikmar. Pentru el, asemenea probleme țineau de magie și fusese obișnuit, de mic, să se țină cât mai departe de ele. Cât despre speranța ca vreunul dintre preoți sau vreo preoteasă să-i spună ceva de bunăvoie, era de-a dreptul ridicol. Aceștia își păzeau secretele cu mai multă înverșunare decât și-ar fi păzit propria lor viață.

Așa că și-a întocmit planul cu multă grijă. Mai întâi l-a convins pe Saikmar să o conducă peste tot prin sanctuar, pe unde aveau acces refugiații, estimând astfel că zona respectivă reprezintă cam o treime din volumul inițial al navei. O altă treime – poate chiar mai puțin – era destinată personalului, adică preoților. Aici erau educați copiii

recrutați cu sau fără voia părinților; se studiau scrieri antice, ale căror litere nu mai erau înțelese de nimeni, dar cărora li se atribuiau înțelesuri simbolice, legate de experiența vieții și a mediului înconjurător; și se celebrau ritualurile religioase obligatorii. Cultul sanctuarului nu era centrat pe un zeu anume, află Maddalena. Termenul de „zei”, împământenit pe întreaga planetă, se referea, de fapt, la o serie de concepte filozofice abstracte: creație, viteză, originea furtunilor, căldură, lumină. Nu exista ideea că ar trebui îmblânziți, trebuiau doar ascultați și respectați, pentru că aceasta era natura întregului univers. Și se pare că, cu cât se îndepărtau de locul în care asolizaseră strămoșii lor, cu atât uitau mai repede localnicii de pe Paisprezece și tradițiile moștenite, astfel încât, la ora actuală, orice legătură între acest cult și, să zicem, religia din Carrig era, practic, aproape imposibil de recunoscut.

Cât privește ultima treime a navei, aceasta ori fusese distrusă complet la asolizare, ori fusese atât de deteriorată încât acum, după sute de ierni, era de neutilizat.

De aceea, resursele pe care le bănuia și pe care spera să le găsească, trebuiau căutate undeva la limita zonei ocupate de preoți.

Deși Saikmar dormea de obicei adânc, somnul îi era uneori agitat de vise, în care – cum îi spusese chiar el – re trăia amintiri despre ceea ce-l văzuse făcând pe Belfeor. Cel mai adesea visa scena în care-i fusese uzurpat dreptul legitim de a-l doborî pe rege. În concordanță cu rolul de femeie superstițioasă din sud, pe care-l juca, auzind de puterea pe care o avea uzurpatorul, anume de a arunca fulgere, Maddalena făcuse gesturile cu semnificații religioase și scosese exclamațiile reclamate de situație, și, în parte, nu era vorba de actorie. Pentru că-și putea imagina ușor impactul pe care-l poate avea o armă energetică asupra unor ființe ignorante și complet nepregătite să-i facă față.

După un astfel de vis – observase Maddalena cu multă atenție – de obicei Saikmar cădea într-un somn adânc, din care nu-l mai putea trezi aproape nici un zgomot. În consecință, la câteva zile de la sosire, așteptă liniștită în lumina ca de amurg din cabină, până când îl auzi frământându-se în ghearele coșmarului, apoi încă puțin, până când respirația tânărului deveni din nou regulată și adâncă. După care se răsuci în așternut, până când dădu de lanterna de pe casca costumului, și o deșurubă fără nici un zgomot din locașul ei. Lanterna putea funcționa luni de zile fără ca bateriile să fie reîncărcate, iar fasciculul luminos putea fi îngustat până la diametrul unui creion – un accesoriu ideal pentru plimbarea nu tocmai ortodoxă pe care se pregătea să o întreprindă.

Era dificil să ieși din cabină fără să faci nici un zgomot, datorită foi

de tablă de la ușă. Dar reuși să rezolve problema, culcând tăblia metalică pe o pătură întinsă pe jos, și se strecură pe coridor. Undeva se auzea un copil, plângând supărat, dar în rest domnea liniștea. Probabil că aproape toți refugiații dormeau: visele erau singura evadare din realitate pe care o aveau la-ndemână.

Nevăzând și neauzind pe nimeni, Maddalena începu să înainteze pe drumul arhicunoscut ce ducea la cantină. În apropierea acesteia încă mai stăruia în aer miros de mâncare și, simțindu-l, se trezi brusc cu gura plină de salivă, fapt ce-i reaminti că și pentru ea, ca și pentru toți ceilalți refugiați, rațiile asigurau eventual supraviețuirea și că, în marea majoritate a timpului, senzația ce le domina existența era cea de foame. Aici aerul era mai cald decât în cabina din care tocmai ieșise.

Ușa cantinei era una din puținele care încă mai funcționau. Era – normal – închisă ba, mai mult, părea să fie încuiată pe dinăuntru. Pentru că, oricât de tare smucea ea de panoul glisant, acesta nu putea fi clintit din loc. Dar se așteptase la una ca asta, așa că venise pregătită. Structura metalică a navei era atât de deformată, încât orice ușă care încă mai funcționa juca teribil în ghidajele ei, pe când cele ce nu mai funcționau erau înțepenite definitiv în ele. Îndreptând fasciculul luminos al lanternei spre ușă, își dădu imediat seama că presupunerea ei fusese corectă. Între panoul glisant și perete se căsca o fantă destul de largă, prin care trecea ușor cuțitul de la costum, pe care-l luase cu ea.

Și, după cinci minute de moșmondeală, reuși să apese zăvorul lacătului în lăcașul lui, să deschidă și să intre.

Ascultă atent o clipă, dacă nu cumva se auzea vreun sforăit sau vreo respirație, trădând prezența unui paznic de noapte în această încăpere caldă, apoi începu să înainteze în liniște, trecând dincolo de teighea. Aruncă o privire la oalele în care se pregăteau supele sau fierturile ce constituiau felul principal de mâncare al refugiaților. Pe moment erau reci, dar modul în care erau încălzite era cât le poate de clar: erau conectate la un sistem de țevi – corodate ca vai de lume! – etanșate la îmbinări cu același material care fusese folosit și pentru a astupa crăpăturile din pereții exteriori, prin care trecea abur încins. Și toate țevile dispăreau prin niște găuri în peretele din spatele încăperii. Examinând cu atenție aceste găuri, își dădu seama că fuseseră făcute de mult, probabil imediat după ce asolizase nava: pentru a le feri de rugină, toate marginile metalice fuseseră acoperite cu material plastic. Iar cu vremea acest material îmbătrânise și nu mai rămăseseră din el decât porțiuni mici, negre și sfărâmicioase.

Deci undeva, dincolo...

Îndreptă fasciculul lanternei spre cea mai mare dintre găuri, destul de mare să se poată strecura prin ea, și văzu că de cealaltă parte a

peretelui se află un compartiment conținând fel de fel de mașinării. Și, brusc, se hotărî să se strecoare dincolo.

Se asigură încă o dată că nu doarme nimeni acolo – ținând cont de spaima superstițioasă pe care o arătau refugiații față de *misterele* preoților o asemenea măsură de prevedere era inutilă, dar nu se știe niciodată – apoi se târî cu multă grijă pe lângă țevi și trecu în cealaltă încăpere.

Când reuși să privească ceva mai bine echipamentul aflat acolo, se simți brusc alarmată. Toate instalațiile păreau să emane un aer de improvizație împinsă până la extrem, aproape de neimaginat. Reuși să se calmeze, gândindu-se că dacă totul a funcționat atâtea secole, n-o să explodeze chiar atunci, cât timp era ea acolo, și, dacă se întâmpla una ca asta, tot nu putea face nimic. După care începu să examineze amănunțit tot ce se afla în încăpere, la lumina lanternei, având grijă să nu atingă nimic.

Probabil că cei ce ocupaseră inițial nava adunaseră aici toate aparatele pe care reușiseră să le salveze și care le puteau face existența ceva mai suportabilă. În centru se găsea un reactor de fuziune – un model depășit, de cel puțin patru ori mai voluminos decât modelele actuale de aceeași putere. De la reactor pornea o țeava groasă, care ieșea afară – acolo se punea zăpada ce era topită, rezultând astfel apă cu o compoziție destul de apropiată de apa pură, filtrată. O cantitate mică de apă era descompusă prin electroliză, și astfel se obținea hidrogenul cu ajutorul căruia funcționa reactorul, iar restul era transformată în abur supraîncălzit, cu ajutorul căruia era încălzit sanctuarul și care puneă în funcțiune un mic turbo-generator, care producea energia electrică necesară pentru iluminat. Sistemul de încălzire al oalelor pentru gătit era alimentat cu abur printr-un robinet, care acum era închis și strâns bine.

Până aici, totul clar! Mai era ceva interesant de văzut? Lărgi fasciculul lanternei și-l mișcă la întâmplare în jur. Și, o clipă după aceea, crezu că o să leșine – aparatele aflate în funcțiune nu erau singurele din încăpere. Lângă perete, acoperite de un strat gros de praf, de parcă nu mai fuseseră atinse de secole, se găseau și alte aparate. Iar ea recunoscuse aproape instantaneu unul dintre ele.

Își reveni repede, dar încă mai tremura de emoție, pe când ștergea praful de pe el și deschidea capacele de vizitare deoarece, din câte își dădea ea seama, aparatul era în perfectă stare de funcționare. Cu condiția să-l poată conecta la rețea...

Căută din priviri un cablu de alimentare și găsi un colac de vreo șapte metri, aruncat în spatele unei alte mașini, care nu merita să fie examinată, pentru că mare parte din componentele ei fuseseră demontate, pentru a fi, probabil, folosite ca piese de schimb, și, oricum, habar n-avea despre ce aparat e vorba. Găsi o priză liberă

chiar pe panoul turbo-generatorului, se încruntă o clipă realizând cât de vechi era acel model, potrivește ștecherul cum trebuie și-l împinse la locul lui.

Inspirând adânc, apăsă un buton de lângă placa prin care descoperirea ei putea fi identificată drept un sintetizator nutrițional Tip 4, construit pe Zarathustra, cu aproape o mie de ani în urmă. Containerele etanșe cu elemente trasoare erau mai mult de trei sferturi pline, doar cele cu fosfor, calciu și fier erau parcă un pic mai goale, dar aveau destul pește uscat și carne sărată... Simțea cum gândurile i se încălecau unul peste celălalt în cap, din ce în ce mai repede, parcă imposibil de strunit, în timp ce mașinăria din fața ei intra în funcțiune și, șuierând ușor, începu să absoarbă din aer bioxid de carbon, azot și hidrogen, cu alte cuvinte cele patru elemente absolut indispensabile existenței vieții. Pe care apoi le combina într-un mod pe care ea nu-l înțelesese decât destul de vag, deși în cadrul cursurilor de pregătire, după ce fusese admisă în Corp, învățase și cum se pot repara aceste aparate – uneori singurul obiect care se interpune între un astronaut izolat în spațiu și moarte.

Fiind atât de veche, mașina funcționa zgomotos, dar nu-i mai păsa de asta. Când auzi cum se deschide smucit o ușă, undeva de cealaltă parte a reactorului, mai întâi deschise containerul de ieșire al aparatului și abia după aceea se întoarse, să vadă cine intrase. Era Nyloo, cu fața palidă de furie și cu o torță fumegândă în mână. Era evident că secretul măririi intensității luminii se pierduse și nu mai era în funcțiune decât timer-ul care controla ciclul zi-noapte.

Dar, înaintând spre Maddalena să vadă ce vrea ea să-i arate, simți cum furia o părăsește, și vorbele de mânie ce-i stăteau pe buze rămaseră nerostite: avea în față o turtă umedă, succulentă, de culoare maronie, cam la fel de consistentă ca și pâinea proaspătă, care – dacă mașina funcționase cum trebuie – conținea proteine, grăsimi, zaharuri și o serie întreagă de vitamine.

După o lungă clipă de uimire, încă nevenindu-i să-și creadă ochilor, Nyloo își lăsă trupul bătrân să cadă în genunchi, apoi își aplecă fruntea, până când atinse podeaua.

După aceea, singura problemă fusese să născocească la iuțeală o minciună suficient de convingătoare, cu care să poată explica cum de reușise ea să pună în funcțiune mașinăria, ce nu mai fusese atinsă de secole. Avea impresia că fiecare preot și fiecare preoteasă erau specializați într-un anumit domeniu de activitate necesar funcționării sanctuarului, iar în timp aceste specializări deveniseră atât de stricte și de înguste încât, în multe cazuri, o serie întreagă de cunoștințe dispăruseră o dată cu cel ce le deținea – datorită unei îmbolnăviri subite, sau vreunui accident fatal – înainte ca un copil să poată fi inițiat în acel domeniu anume al misterelor.

Din fericire, Nyloo nu se arătase prea insistentă în această privință. Era atât de copleșită de emoție, încât se năpusti imediat spre camerele celorlalți preoți, să-i trezească și să vadă și ei, cu ochii lor, minunea. Și, înainte ca aceștia, împreună cu o serie de refugiați, care fuseseră treziți de larmă, să-și revină din uimirea ce-i cuprinsese, Maddalena avu destul timp să se gândească la o poveste plauzibilă. Le spuse că, pe vremea când era copil, găsisese în casa bunicii ei niște documente străvechi, care aveau și niște imagini, iar bunica îi povestise o serie de legende de familie, referitor la conținutul acestora. În continuare, nu fusese obligată să dea prea multe detalii. Toată lumea era prea ocupată să guste din turta de sintetizator, iar Nyloo nu contenea să-și preamărească înțelepciunea de care dăduse dovadă, atunci când o primise pe Maddalena în sanctuar.

— Semnele s-au adevărit! striga bătrâna, emoționată, la fiecare câteva cuvinte.

Doar Maddalena își dădea seama că mașina nu reprezenta decât o soluție temporară în privința hranei. Cu peste o sută de guri de hrănit, containerele cu elemente-trasoare se vor goli destul de repede, și, într-o lume atât de înapoiată, cum le puteai, oare, umple la loc? Unde puteai oare găsi, de exemplu, cobaltul pur de care aveai nevoie pentru a produce o cianamina de cobalt – vitamina B12? Nu îndrăzneă să vorbească despre așa ceva, să arate că știe prea multe amănunte în legătură cu modul în care funcționează mașina, dar era hotărâtă să

găsească un moment favorabil și să o prevină pe Nyloo că nu trebuie să se bizuie doar pe asta când e vorba de hrană și de provizii. Din fericire, una din comenzile ce controlau gustul era puțin dereglată, și turtele – având, în mod normal, un gust delicios, în stare să stimuleze apetitul unor oameni ajunși apatici de disperare – erau fade, aducând cu niște cartofi nesărați.

Dar pentru refugiați descoperirea era o adevărată mană cerească. Câțiva dintre copii nu știuseră, până în seara aceea, ce înseamnă să mănânci pe săturate și, pentru prima dată în viață, dormiră fără să plângă de foame. Tensiunea indusă de spectrul foametei dispăru, oamenii zâmbeau mai des, și fețele morocănoase și încordate se vedeau din ce în ce mai rar. Și, mai presus de toate, preoțimea o privea pe salvatoarea lor cu un deosebit respect. Îi dăduseră imediat o cabină în care să stea singură și, o dată cu asta, o droaie de bucăți de pânză și de stofă, ba chiar și diverse mobile, din propriile lor încăperi. Cât despre refugiați, ostilitatea lor în ceea ce o privește dispăruse cu desăvârșire. Când Maddalena venea la cantină să-și ia mâncarea, toată lumea se dădea la o parte și aștepta până când era ea servită, iar dacă se întâmpla să o întâlnească cineva pe vreun culoar, persoana respectivă se înclina adânc în fața ei, de parcă s-ar fi aflat în fața unui nobil din naștere.

Toate astea erau însă departe de camaraderia de care avea ea nevoie și după care ajunsese să tânjească aproape cu disperare. Și singurul om de acolo pe care-l putea considera prieten, Saikmar, părea să fie și singurul nemulțumit de noul curs al evenimentelor. Timp de câteva zile o evitase complet, mergând până acolo încât venea la cantină în ultimul moment, ca să fie sigur că nu se întâlnește cumva cu ea. Maddalena, dezamăgită de purtarea lui, ajunsese la concluzia că singura soluție este să-l abordeze direct și să-l întrebe deschis ce se întâmplase cu el.

Îi plăcea de el mult mai mult decât își imaginase vreodată că va ajunge să-i placă de cineva, născut pe această planetă înapoiată. Era, evident, un om inteligent, și avea o educație foarte aleasă, cel puțin în conformitate cu nivelul normal din Carrig. Dacă era superstițios, doar cu greu puteai considera asta ca fiind vina lui. Însă, ceea ce era de cea mai mare importanță, era un om civilizat pur și simplu prin firea lui, cu un foarte puternic simț al responsabilității, și fără nici măcar o urmă din aroganța care, după cum își imaginase ea, ar fi trebuit să-i caracterizeze pe majoritatea barbarilor nobili de acolo. Din lungile lor discuții, putuse să-și dea seama că era, de departe, mult mai preocupat de soarta pe care trebuiau să o îndure oamenii din Carrig sub aspra cârmuire a uzurpatorului, decât de faptul că pierduse ocazia de a câștiga puterea în numele propriului sau clan. Dacă ar fi fost învins cinstit, în timpul vânătoriei-de-rege, ar fi fost dezamăgit, dar s-ar fi

resemnat și ar fi respectat voința manifestă a zeilor, însă acțiunile lui Belfeor aprinseseră în el o furie și o ură cumplite care, într-o bună zi, atunci când va sosi momentul potrivit, vor exploda cu siguranță, cu o violență devastatoare.

După patru zile de răceală mai mult decât evidentă din partea lui, Maddalena nu mai rezistă, într-un impuls de moment, aruncă bucata de stofă pe care o avea în poală și din care, ajutându-se cu o foarfecă enormă și cu un ac de alamă coclit, încerca să-și croiască niște haine noi, și o porni grăbită pe coridoarele ce duceau spre cabina lui Saikmar.

Cu pumnul strâns, gata să bată în peretele de lângă ușă, avu o ezitare. Și dacă – în ciuda tuturor bunelor ei intenții – reușise să-l jignească cumva, fără să-și dea seama, pe Saikmar, iar acesta ajunsese să o deteste, la fel cum se întâmplase și cu colegii ei de la bază, din cauza lamentărilor ei continue? Deși nu-și putea, în nici un chip, da seama ce anume din comportamentul ei ar fi putut fi considerat jignitor de Saikmar, trebuia, totuși, să țină cont de faptul că gândirea unor oameni de pe o planetă atât de înapoiată, cum era aceasta, nu funcționa în maniera pe care ea o considera normală.

Cu un an în urmă, chiar cu o lună în urmă, ideea de a-și cere scuze în fața unui barbar i s-ar fi părut de-a dreptul de neconceput. Dar acum era hotărâtă ca, la nevoie, să se și umilească în fața tânărului. Avea nevoie de un prieten mai presus de orice altceva, și, în afară de Saikmar, nimeni nu putea juca un asemenea rol.

Bătu, îl auzi ridicându-se – după zgomotul mișcărilor avea impresia că e nemulțumit că e deranjat – și îndepărtând tăblia metalică de la ușă. În clipa în care dădu cu ochii de ea, înlemni. Dar își reveni repede și, cu multă demnitate, o întrebă:

— Cu ce vă pot fi de folos, Melisma?

Utilizase cel mai formal mod de adresare, cel folosit doar în prezența unor rude foarte în vârstă, a unor persoane de origine extrem de nobilă sau atunci când se înfățișau rugămintă înșiși zeilor. Dar tonul era lipsit de orice urmă de politețe, și vocea era tăioasă, ca o lovitură de bici. Maddalena se înroși toată. Reușind, cu eforturi, să-și păstreze vocea cât de cât calmă, întrebă, la rândul ei:

— Pot să intru?

El se dădu în lături și făcu un gest, invitând-o să intre, deși – evident – dorea să fie clar că făcea asta împotriva voinței lui. Înăuntru nu era nimic schimbat. Mai mult, Maddalena avea impresia că, de când se mutase în cabina ei, cele mai multe din lucruri nici nu fuseseră atinse, ceea ce însemna că Saikmar stătuse, mai tot timpul, întins, probabil privind în gol.

Rămase în picioare, nesigură, așteptându-l să închidă ușa. Când termină cu asta, se întoarse cu fața spre ea și, pentru o clipă, masca de

indiferență ce o avea întipărită pe figură păru să fie îndepărtată. Iar în ochii lui mari și negri se putea citi cea mai adâncă disperare.

Nu durase decât o clipă, dar, pentru ea, fusese destul ca să-i piară din cap orice alte gânduri, în afară de milă și de recunoștință. O fi fiind el barbar, dar, mai presus de orice, era o ființă umană, care, pe deasupra, o mai și ajutase, riscându-și propria-i viață, și care acum era pradă celei mai negre disperări din cauza ei!

Înainte de a realiza exact ce face, își ridică mâinile și-l luă în brațe. Și, aproape imediat, îi simți trupul scuturat de suspine adânci, și obrazul lipit de al ei fu plin de lacrimi.

Scoțând sunete guturale, îl duse spre patul de pe care se ridicase, făcu loc să încapă amândoi, apoi îl forță să se întindă lângă ea. Și, mângâindu-l pe păr, îi sărută lacrimile de pe față, așteptând să se liniștească.

În scurt timp el își reveni destul ca să-și poată da seama ce se întâmplase și se înroși imediat, rușinat de halul – inadmisibil pentru un nobil din Carrig – în care-și pierduse stăpânirea de sine, dar, înainte ca el să apuce să spună ceva, Maddalena îl opri.

— Oh, Saikmar, mi-a fost așa de teamă că ești supărat pe mine! De ce mă eviți, de atâta timp?

Cum el nu răspundea, continuă:

— Nu cumva crezi și tu, ca toată prostimea de aici, că sunt o ființă supranaturală, și nu o simplă fată, în carne și oase? Uite, atinge-mă, nu sunt ființă omenească?

Îi luase palma și i-o apăsa pe obrazul ei.

Aproape inaudibil, Saikmar spuse.

— Nu, eu am fost un prost. Am fost de-a dreptul copilăros! N-ar fi trebuit să fiu mulțumit că toți cei care m-au învinuit că te-am adus aici, că am mai adus aici încă o gură în plus, au ajuns să mă binecuvânteze, mângâindu-și pânțelele pline și înclinându-se adânc în fața mea, când mă văd!? Iarna asta o să am o viață mult mai liniștită decât acum un an!

— Dar searbădă! ripostă Maddalena. Decât să n-am un prieten lângă mine, aș fi preferat să mor în zăpadă și să nu fiu obligată să trăiesc zi de zi numai cu gânduri triste, de când mă trezesc până când adorm la loc. *Ei* vorbesc numai de semne, de minuni, și consideră venirea mea aici ca un adevărat miracol! Dar eu nu știu nimic despre miracole și nici nu-mi pasă de ele! Nu știu decât că am ajuns într-un ținut străin și înfricoșător, și singurul om care a fost prietenos cu mine a început să fugă, *să se ascundă* de mine! De ce, Saikmar, de ce!?

Saikmar ezită, în cele din urmă, zise:

— Dar nu sunt *eu* singurul om de aici.

— Dar nimeni altcineva nu mă tratează ca pe o femeie în carne și oase! Tuturor le e frică de mine, nu îndrăznesc nici să-mi vorbească –

și refugiații, și preoțimea – de parcă așa fi... ei bine! un fel de idol trezit la viață de zei!

Își încleștă degetele pe mâna lui și strânse, aproape violent:

— Dar nu sunt un idol, Saikmar, sunt om ca toți oamenii!

— Da, bineînțeles ca așa e, încuviință el. Și totuși... Nu, ar fi o prostie să mă gândesc la așa ceva!

Brusc, înțelese ce se întâmplase. Și îl privi tristă, cu ochii mari:

— Oh, nu...! șopti ea. Cum de nu m-am gândit la una ca asta? Tu chiar sperai că sunt o ființă supraomenească, nu-i așa? Pentru că m-ai găsit în cuibul parradilului, iar în Carrig parradilul este un animal sacru! Sperai să fii un mesager al zeilor, venit aici anume ca să te ajut să te întorci acasă!

Saikmar nu spuse nimic o bucată bună de vreme, apoi dădu încet din cap.

Maddalena era uluită. Avusese tot timpul în fața ochilor motivul răcelii manifestate de el, și nu-l sesizase. Era absolut normal ca Saikmar să considere tot ce era legat de parradili – simbolul regalității în Carrig – ca privindu-l personal, și, atunci când bănuielile lui, cum că sosirea ei era un semn divin, fuseseră confirmate de Nyloo, probabil că speranțele de a-și îndeplini, în cele din urmă, ambițiile i se înălțaseră până la cer. Iar când, după aceea, bătrâna preoteasă declarase sus și tare că fusese anume trimisă, ca să-i salveze de foamete pe loialii adepți ai cultului practicat la sanctuar, probabil că suferise o lovitură cumplită, cel puțin din punct de vedere psihologic.

Vorbind mai mult în vânt, încercă să-i sugereze că, dacă prezența ei nu s-ar fi dovedit atât de providențială, poate că ura celorlalți refugiați față de el ar fi atins, în cele din urmă, punctul culminant și, ca urmare, el ar fi fost fie atacat brutal, fie chiar izgonit din sanctuar, și atunci, cum oare și-ar mai fi putut el salva orașul? Dar argumentul nu era plauzibil nici măcar pentru ea. Deoarece era convinsă că nu el era singura speranță a Carrig-ului și, după toate aparențele, nici el nu credea așa ceva. Ideea asta nu fusese decât un pretext, ca să aibă un motiv cât de cât întemeiat pentru a continua să trăiască.

Poate că în vreo câteva zile, se gândi ea, după ce o să se mai potolească și o să fie în stare să se gândească mai limpede la cele întâmplate, o să aibă din nou nevoie de prezența ei. Și, cum tot se simțea practic de prisos, după încă vreo câteva minute plecă, dar, în loc să se întoarcă în cabina ei, o porni la întâmplare pe coridoare, mergând dusă pe gânduri, abia băgând de seamă unde se găsea sau cu cine se întâlnea.

În cele din urmă ajunse la intrarea principală, acolo unde zidul de zăpadă despărțea sanctuarul de întunericul și de rigorile iernii nopții arctice, și unde copiii care erau pregătiți de preoți trebuiau să petreacă o oră sau două în fiecare zi, stând singuri, ca să învețe să se

stăpânească și să se concentreze. Înainte de a-și da seama cât de disciplinați erau acești copii, Maddalena încercase să stea de vorbă de câteva ori cu ei, cât timp se găseau acolo, însă se izbise de o tăcere ca de piatră. Dar Saikmar îi explicase despre ce era vorba, așa că, de data asta, deși se oprise, aruncă doar o privire, să vadă ce copil era de veghe acolo.

Era însoțitoarea lui Nyloo, fetița aceea cu ochi de înțelept, pe care aflase că o cheamă Pettajem – „Mica Bijuterie”. Pettajem era de obicei foarte stăpână pe sine, mai ales pentru vârsta ei, dar acum Maddalena văzu, uimită, că fetița plângea, deși făcea eforturi să-și stăpânească lacrimile, sau măcar să și le înghită, atunci când părea să nu le mai poată controla aproape deloc.

Maddalena uită pe loc de răceala cu care o întâmpinaseră ceilalți copii, când li se adresase cât timp erau de veghe, și fugi spre ea.

— Pettajem! Ce s-a întâmplat?

Gura fetiței se mișcă fără să scoată vreun sunet; își ridică ochii mari către ea, dar tot fără să vorbească. Maddalena oftă. Probabil că ar fi fost mai bine să nu intervină deloc, își zise ea, și tocmai se pregătea să plece de acolo, când auzi un zgomot ciudat, ca un râcâit. Părea să vină de dincolo de zidul de zăpadă, și singura presupunere logică era că cineva, de afară, încerca să-și croiască drum și să intre.

Maddalena se uită din nou la Pettajem. Dacă vreo sălbăticiune încerca să ajungă la ei, oare nu trebuia făcut ceva? îi zise:

— Te-ai speriat de zgomotul ăsta?

O ezitare, apoi fetița dădu din cap.

— I-ai spus lui Nyloo despre asta?

Copila ieși din tăcerea încăpățânată ce și-o impunea și-i răspunse, printre lacrimi:

— D... da! Spune că este făcut de cel-ce-a-fost-blestemat, care încearcă să se întoarcă aici!

Maddalena mormăi nemulțumită. Graddo era probabil mort de mult, cât despre stafii, nu se va preface a crede în așa ceva nici de dragul tuturor sanctuarelor de pe Paisprezece! Dincolo de zid se găsea „ceva”, cât se poate de real și de alarmant, care râcâia în peretele de zăpadă, după cum își putea da ea seama, din ce în ce mai tare și mai aproape.

— Aici, în nord, există și animale sălbatice mari? o întrebă pe Pettajem.

Fetița scutură din cap.

— În ținutul ăsta nu poate trai nimic mai mare ca un quet, și, în timpul iernii, queții dorm!

Indiferent ce-o fi și quetul ăsta...

Dar, brusc, îi veni o altă idee. N-ar fi putut fi omenească ființa ce producea zgomotele acelea? Mai exact, n-ar fi putut fi Gus

Langenschmidt care, supraviețuind ca prin minune prăbușirii navei, reușise să-și croiască drum până aici? Fu atât de copleșită la acest gând, încât se apropie de zid și – fără să țină seama de strigătul de groază al lui Pettajem – bătut de trei ori în suprafața tare. Zăpada fusese bătătorită bine atunci când fusese ridicat zidul, așa că nu înăbușea sunetele.

Și imediat îi răspunseră tot trei băți. Fără nici un motiv rațional, trase concluzia că presupunerea ei era adevărată și se răsti la Pettajem:

— Du-te și zi-i lui Nyloo că nu o stafie încearcă să intre peste noi!

După care, fără să se uite dacă fetița o ascultase sau nu, își scoase cuțitul – pe care acum îl avea tot timpul asupra ei, pentru orice eventualitate – și începu să scoată bucăți mari de zăpadă din perete. Urlând terorizată, Pettajem dispăru în fugă.

Săpătorul necunoscut, aflat de cealaltă parte a zidului, muncise cu sârg, pentru că, în numai câteva clipe, reuși să străpungă ceea ce mai rămăsese din zid, făcând o gaură prin care se năpusti pe loc vântul puternic de afară, orbind-o câteva secunde. Gâfâind din cauza aerului rece care-i irita gâtul și aproape că-i tăia respirația, sări într-o parte. În jurul găurii începură să se desprindă bucăți mari de zăpadă înghețată, cântărind mai mult de zece kilograme, deoarece intrusul continua să-și croiască viguros drum spre interior.

Maddalena se șterse la ochi și privi din nou spre spărtura ce se lărgea, apoi, după o ezitare de o clipă, pentru că nu-i venea să creadă ce vedea, izbucni în râs. Încă mai râdea când apărură primii oameni pe culoar și se îndreptară în grabă spre ea – Nyloo, alți preoți și câțiva refugiați, alarmați de strigătele de ajutor ale lui Pettajem, ba chiar și Saikmar se trezise din letargia lui.

Și chiar lui i se adresă Maddalena:

— Ți-a sosit *semmul* tău, cel care ți-e destinat ție, și numai ție! Uite-
l!

Saikmar dădu din cap și zâmbi, parcă împotriva voinței lui. Și nici nu puteai fi serios dacă priveai la intrus – chiar dacă era masiv bine – atât de nenorocit părea să fie: avea pielea acoperită cu promoroacă, gâtul căzut, iar umerii, care începuseră să se arate prin spărtură, îi tremurau de frig.

Era prietenul lor, parradilul.

Au fost mai puține proteste la primirea parradilului decât atunci când sosise Maddalena. Pe de-o parte refugiații își aduceau bine aminte ce pășise Graddo, și, pe de altă parte, de când intrase în funcțiune sintetizatorul nutrițional, nimeni nu se mai putea plânge de lipsă de mâncare. Dar, mai presus de toate, și preoții și refugiații erau zguduiți profund de succesiunea rapidă de evenimente miraculoase – pentru ei – și se resemnaseră să le accepte, pur și simplu, ca atare. Și, cu siguranță, purtarea prietenoasă a parradilului – despre care cei mai mulți știau că e o sălbăticiune periculoasă – și afecțiunea cu care îl tratau Maddalena și Saikmar, îi făcea să creadă că la mijloc sunt vrăji puternice.

Saikmar care, ca orice potențial concurent la vânătoarea-de-rege, studiasse în detaliu obiceiurile parradililor, spusese imediat că acesta nu putuse rezista frigului, cu tot cuibul – alt lucru fără precedent – pe care și-l făcuse, iar Maddalena îl descususe în amănunt, încercând să afle cât mai multe despre specia în sine. Iar Saikmar, a cărui deprimare părea deja uitată, îi răspunse cu multă sollicitudine. Evident, spusele lui nu aveau caracter științific și nici nu erau organizate ca atare. Dar toate afirmațiile lui se bazau pe observații directe de lungă durată, și cunoștințele ei de biologie și ecologie, chiar dacă erau sumare, îi îngăduiră să obțină în final o imagine destul de completă asupra creaturii.

Era ușor de bănuț – ajungea să-i privești – că parradilii aveau un metabolism foarte activ. Cantitatea de energie pe care o cheltuia un animal ce atingea la maturitate o anvergură a aripilor de circa patruzeci de metri, și care reușea, totuși, să decoleze dintr-o singură săritură, de pe loc, fără nici un alt elan, și să parcurgă după aceea în zbor o mie cinci sute de kilometri, fără nici o oprire, depășea, evident, orice imaginație. Deci, logic, parradilii mâncau des și foarte mult. O dată cu venirea iernii, deși erau omnivori, nu mai găseau destulă hrană, decât cu mare greutate, și organismul lor nu mai putea funcționa cu maximă eficiență. Ca urmare – cel puțin cei din varietatea care trăia în preajma Carrig-ului – hibernau timp de patru

sau cinci luni, cu excepția mamelor cu pui. Acestea trebuiau să rămână treze, pentru a-și apăra progeniturile, și de aceea își aprovizionau cât mai bine cuibul cu hrană, pe care o consumau însă cu multă grijă, mai ales când vreun necaz le forța să-și utilizeze firavele resurse de energie din trup.

Dar un asemenea animal nu putea sta amorțit și nemișcat multă vreme fără a suferi niște traumatisme ireversibile, la fel ca și oamenii în situații similare. De aceea, parradilii trăiau, de obicei, în zona ecuatorială, însă acolo se găseau destule carnivore pentru care nimic nu era mai gustos decât un pui de parradil. Din cauza asta rasa căreia îi aparținea parradilul-rege din Carrig luase obiceiul să-și facă cuibul pe timpul iernii în Colinele Fumegânde, unde solul era totdeauna cald. În acest fel se puneau și la adăpost de geruri și de degerături și reușeau să micșoreze cantitatea de hrană de care ar fi avut nevoie, pentru a-și menține temperatura corpului la valoarea ei normală.

— Am fost foarte mirat, zise Saikmar, când am văzut că parradilul asta și-a făcut cuib!

Privea la Maddalena, stând lângă parradil și mângâindu-l, absent, pe cap. Creaturii părea să-i placă. Dar ea păli brusc.

— Ți-e cumva rău? o întrebă el imediat.

— N... nu, deloc, se forță Maddalena să răspundă.

Dar încă o dată, în scurtul interval de când sosise pe această planetă, îi venea să-și tragă palme de una singură, pentru că nu sesizase ceva ce era evident. Saikmar mai pomenise și cu alte ocazii de cuibul parradilului, insistând că era vorba de un unicat, însă ea nu fusese atentă decât pe jumătate, fusese totdeauna preocupată de altceva, poate și din cauză că însuși Saikmar, când relata despre acei oameni ce credeau că parradilii învățaseră să utilizeze curenții ascendenți de deasupra vulcanilor de la piloții planoarelor cu care se luptau, susținea că o asemenea idee era prostie curată. Pentru că era cât se poate de rațional ca o făptură zburătoare, trăind în acel ținut, să descopere totul de una singură.

Totuși, să născocești ideea de cuib și să-l și faci...! Dacă creatura asta din fața ei reușise să-și dea seama de una singură că, în acest climat aspru, avea nevoie de o izolație pentru a se proteja împotriva pierderii de căldură, atunci specia avea cel mai înalt grad de inteligență întâlnit vreodată până acum la o făptură neomenească!

Își recapătă, dintr-o dată, stăpânirea de sine și începu să dea ordine, ascultate mai ales pentru că toți cei de față erau încă atât de uimiți de venirea parradilului, încât nu mai avea nimeni puterea să le conteste. Va fi destul timp, mai încolo, pentru teste și răspunsuri la fel de fel de întrebări. Pe moment, creatura trebuia adăpostită undeva.

Chemă la ea trei oameni, care avuseseră inițiativa să repare zidul de la intrare fără să le-o ceară nimeni – împinseseră la loc blocurile de

zăpadă căzute și turnaseră apă deasupra, ca să astupe crăpăturile. Cu ajutorul lor găsi o cabină goală, lângă cantină, care, pe când nava era încă în funcțiune, fusese probabil magazie de alimente, dar care acum nu mai era folosită, fiindcă unul din pereți era spre exterior și era crăpat. Porunci să se aducă un panou de nuiele care să fie presat în crăpătură și acoperit cu materialul acela ca o rășină, utilizat pentru etanșare, și îi explică unui preot cum să tragă o țeava nouă de la reactorul cu fuziune până aici, prin care să circule abur. Omul avu ceva obiecții, dar ea-și impuse rapid punctul de vedere. După care aruncară pe podea o grămadă de zdrențe și o saltea ce scăpase să fie tăiată de copii, apărută de undeva, dintr-un ungher uitat, ca să aibă pe ce se întinde parradilul. Acesta părea, de altfel, foarte mulțumit de tot aranjamentul.

— Parradilii sunt animale foarte curate, o preveni Saikmar. Nu-și murdăresc niciodată cuiburile, trebuie să avem grijă și de asta.

Sesizând ideea, Maddalena fu năpădită de o senzație ciudată, de parcă trăia un moment ireal. Totuși spuse fără ezitare:

— Atunci, hai să vedem dacă ăsta, de aici, nu e cumva în stare să folosească instalații sanitare de-ale noastre!

Maddalena credea că Nyloo era prea bătrână și că văzuse prea multe în viața ei ca să o mai zdruncine ceva. Dar, când parradilul dădu de înțeles că pricepuse despre ce e vorba, ba chiar și exemplifică – totul nu durase mai mult de un minut – bătrâna preoteasă rămase ca prostită în colțul ei, repetând în neștire aceleași cuvinte:

— Minune după minune, bolborosea ea. Am ajuns s-o văd și pe asta!

Saikmar, încă palid la față de emoție, cu ochii mari și strălucitori, scutura mereu din cap, nevenindu-i să creadă. Iar când o privea pe Maddalena, expresia era amestecată, jumătate frică, jumătate adorație.

— Dar cum poate un parradil să facă una ca asta? izbucni el. A învățat să se poarte în numai câteva ore! Acum, chiar și copiii se pot apropia de el și-l pot mângâia pe picioare! Astea să fie acele sălbăticiuni mândre, pe care le vânam noi în aer, de cine știe câtă vreme?

Maddalena se lasă pe spate, pe patul din cabina lui, în care dormise în primele zile după ce sosise, și îi răspunse calm:

— Spune-mi, Saikmar, oamenii de la voi au vânat vreodată parradilii pentru că sunt carnivori, sau pentru că atacă oameni?

Saikmar se așează și el și dădu din umeri.

— Asta... niciodată! Cel puțin nu în Carrig. Twywiții – animalul de pe totemul clanului meu – da, sunt vânați pentru asta, fiindcă omoară mânji de graați, ba uneori chiar și copii sau țărânci bătrâne. Pentru noi, parradilul e altceva. Vânătoarea-de-rege e o ceremonie rituală.

Noi respectăm parradilii și-i admirăm, chiar dacă încercăm să-i doborâm. Pentru noi el e o întruchipare a nobleței! Și, cred că tocmai acest respect ne-a dat nouă, în Carrig, ideea vânătorii-de-rege, când îl înfruntă cei mai buni și mai nobili dintre tinerii noștri.

Asta, cugetă Maddalena, este un exemplu de analiză socială extrem de precisă, pentru cineva care nu are o privire de ansamblu, detașată, asupra întregii probleme. Dar îi spuse:

— Saikmar, nu cunosc orașul tău, nu știu mare lucru despre el. Tu vrei să spui că, la voi, parradilii nu sunt doborâți pentru că ar fi o amenințare pentru oameni, ci deoarece, printr-o asociere magică, se consideră că noblețea lui trece asupra celui ce reușește să-l doboare?

Saikmar ezită un moment, în cele din urmă răspunse:

— Da. Da. Cred că asta e adevărul. Deși, în Carrig, magia și religia sunt prerogative absolute ale Clanului Parradil, cum aici țin exclusiv de preoțime, așa că nu prea mă pricep la așa ceva.

— Dar sunt, *într-adevăr*, parradilii o amenințare pentru oameni?

— Ei bine, rasa de parradili care-și fac cuiburile în Colinele Fumegânde, este cea având cea mai mare talie dintre toate cele cunoscute. Se crede că spre vest, dincolo de ocean, mai există multe alte rase, undeva, într-un ținut în care încă n-a călcat picior de om – sau, după cum spun legendele, poate că e vorba de ținutul din care zeii i-au izgonit pe oameni din cauza aroganței lor. Și pescarii care navighează pe mările din vest povestesc, uneori, de parradili care se năpustesc asupra bărcilor lor, de care au reușit să scape numai pentru că a existat în echipaj câte un arcaș foarte bun, care a reușit să doboare creatura. Odată am văzut chiar o piele a unuia din asta. Are aceeași formă cu al nostru, dar culorile sunt diferite. Și mai există și rasele din sud, care nu vin decât rareori în Colinele Fumegânde, pentru că regele își apără cu grijă drepturile lui și alungă orice intrus. Sau, mai bine spus...

Încleștă pumnii, înghiți greu nodul ce i se pusese în gât, și continuă:

— Mai exact, *era*. Pe bătrânul rege, doborât de Belfeor, îl știu de când m-am născut. Și nu-mi pot imagina un altul în locul lui. Te rog să mă scuzi, începusem să-ți răspund. Da, despre parradilii din sud s-a auzit destul de des că atacă graați, și câțiva au răpit și niște copii. În sud nu sunt considerați ca fiind sacri... dar sunt convins că asta nu e ceva nou pentru tine. În jurul Dayomar-ului nu sunt parradili?

Să fi fost? Maddalena habar n-avea. Așa că nu răspunse direct:

— Normal că am văzut parradili, dar pe noi nu ne interesează creaturile astea într-un mod mai deosebit.

— Da, normal.

Spre ușurarea ei, tânărul nu era într-o dispoziție bănuitoare, era prea emoționat.

— Însă am auzit că în sud sunt vânați serios, unora chiar le place carnea lor... e adevărat?

— Dar... da!

Maddalena rostise afirmația absolut la întâmplare. Dar subiectul o interesa, dorea să afle cât mai multe amănunte. I se părea că se apropie de ceva important, încruntându-se ușor, continuă:

— Dacă am fost atentă la ce-ai spus tu, parradilii de la voi sunt cea mai mare rasă, deci și cei care mănâncă cel mai mult. Nu cumva îi jefuiesc pe fermierii voștri?

— Niciodată. Saikmar o privea clipind des. La fiecare fermă se găsește un petic de pământ unde pot veni parradilii, și unde nimeni nu-i tulbură. Și atunci când se taie vreun animal, se pune ceva de-o parte și pentru ei. Iar la vămuirea caravelor, a douăzecea parte din carnea și peștele uscat pe care îl transportă este percepută ca taxă, și mâncarea este dusă pe Colinele Fumegânde, pentru parradili. E un obicei străvechi, iar parradilii sunt foarte mulțumiți, cel puțin eu așa cred.

— Nu se plânge nimeni, niciodată, că le dă prea mult? Nici în anii cu recolte mai proaste? insistă Maddalena.

Undeva, într-un ungher al minții ei, începuse să se ivească o idee extraordinară, pe care încerca s-o conștientizeze. Și-i era teamă că va dispărea înainte de a fi clară.

— Ei, oamenii mai mârâie, zise Saikmar, ridicând din umeri. Dar nu cred că ar fi vreodată în stare chiar să nu le dea porția lor. Nu-i mai bine așa decât ca în sud, unde parradilii sunt obligați să fure ce pot, fără să mai ceară voie de la nimeni?

— Se pare că oamenii și parradilii au reușit să ajungă la o înțelegere reciproc avantajoasă, zise Maddalena.

Și-n clipa aia ideea ce o chinuia deveni limpede ca lumina zilei! Aproape că sări în sus de emoție.

— Saikmar! Există vreun motiv pentru care oamenii și parradilii n-ar putea depăși această toleranță reciprocă, devenind *aliați*?

— Ce!?

— Pe mine, parradilul m-a ajutat...

Își reveni rapid. Nu povestise că o scosese din nămeții de zăpadă, ci că, prin inspirație divină, o adusese până aici tocmai din sud, și nu-și dorea să cerceteze cineva prea atent chestia asta. Așa că încercă să repare ce-i scăpase pe negândite:

— Te-a ajutat și pe tine și pe mine, ne-a ajutat pe amândoi, atunci, când ne-a coborât de la cuib până aici, la sanctuar. Și, în schimb, acum îl ajutam noi, dându-i un adăpost cald și hrană. Este, evident, o creatură capabilă să înțeleagă multe, și să nutrească sentimente puternice, mergând până la recunoștință. De ce n-am încerca să-l îmblânzim de tot, în așa fel încât, la primăvară, să ne ducă pe

amândoi până la Carrig?

Saikmar închise ochii și se foi nițel în patul lui. Ideea unei schimbări atât de mari depășea capacitatea lui de înțelegere. Zise moale:

— Nu!

— De ce nu? insistă Maddalena.

— Nu! Parradilul este un animal nobil... să transformi un *rege* într-un fel de graat zburător ar fi ceva nedemn...

Restul vorbelor îi muriră pe buze.

Graat...! Îi veniră în cap, ca de la sine, versurile *Baladei lui Red Sloin*, își aduse aminte și de cugetările lui, din noaptea de veghe de dinaintea fatalei vânători-de-rege, în urma căreia Belfeor ajunsese cârmuitor în Carrig. Conform baladei, existase, cândva, și un alt clan, Clanul Graat. Se gândise atunci că, din moment ce toate animalele de pe totemurile clanurilor sunt fiare sălbatice, probabil că odinioară fuseseră și graații tot sălbatici, înainte de a deveni animale de povară.

Deci o schimbare de acest gen nu era, cel puțin, fără un precedent. Totuși, nu putea scăpa de sentimentul că așa ceva ar fi degradant pentru parradil. Și se exprimă ca atare.

— Dar nu degradează nenorocitul de Belfeor parradilii în fiecare clipă? ripostă Maddalena. N-ai spus tu că parradilul nostru a fost obligat să vină atât de departe, în nord, pentru că, probabil, oamenii lui Belfeor i-au izgonit pe toți cei care sălășluiau pe Colinele Fumegânde?

Saikmar dădu din cap, și gura i se mișcă ușor, fără o vorbă. Maddalena își dădu seama că atinsese o coardă sensibilă, așa că insistă:

— Atunci de ce n-ar lupta oameni și parradili împreună, pentru a-și recâștiga drepturile pierdute?

Saikmar oftă. După o clipă de gândire, spuse:

— Dacă așa pui problema, pare rezonabil. Și totuși... cum? Ce poate face un bărbat refugiat, și un parradil în aceeași situație, pentru a-l răsturna pe Belfeor, pe tovarășii lui și pe toți oamenii lipsiți de onoare din Carrig care au urmat exemplul lui Ambrus și i s-au alăturat?

Excelentă întrebare! Ca să ascundă că încă nu se gândise așa de departe, Maddalena ripostă tot cu o întrebare:

— Există vreo șansă să mai găsim și alți parradili prin apropiere? Cam cât de mulți trăiau pe Colinele Fumegânde?

— Puțini. Totdeauna erau puțini. Deși în alte părți parradilii se înmulțesc rapid, cei de lângă Carrig nășteau mare parte din pui morți, nu se știe de ce. De aceea, unii ajunseseră să susțină că și parradilii au fost blestemați de zei, dar una ca asta n-am putut-o crede niciodată.

Pentru Maddalena, cauza era evidentă: nivelul ridicat de radiații din zona Colinelor Fumegânde, datorat zăcămintelor de elemente

grele care, fără nici o îndoială, erau și atracția lui Belfeor. Probabil că intrase în funcțiune un mecanism de selecție naturală, care favoriza doar apariția unor indivizi excepțional de rezistenți. Poate că și parradilul cu care se împrieteniseră ei era unic – un mutant de o inteligență excepțională, care apare doar o dată la un milion de indivizi. Și, până la proba contrarie, asta era ipoteza de la care trebuia să plece. Se gândi concentrată un timp, cântărind diverse eventualități și, dintr-o dată, se pocni cu palma pe genunchi. Într-o clipă totul era, iarăși, clar!

— Ascultă, Saikmar! zise ea pe un ton febril. Cred că știu cum te poate ajuta un parradil să-ți recâștigi drepturile în Carrig!

În Dayomar, orașul din sud, venirea iernii nu aducea viscole și zăpezi, ca în Carrig, ci o succesiune oribilă de ploaie, burniță și cețuri. Dacă nu cădea zăpadă – rareori apa căzută din cer putea fi numită lapoviță, și atunci numai exagerând nițel – și străzile murdare nu erau acoperite de mantia albă a acesteia, însă noroiul devenea și mai adânc, iar oamenii extrem de morocănoși.

Agentul Galactic Slee avea baza în Dayomar de la începutul misiunii sale, cu aproape opt ani în urmă. Sperase să se poată adapta atât la clima locului, cât și la restul ambientului, totuși încă mai cădea victimă puternicei depresiuni de iarnă pe care o resimțise când văzuse pentru prima dată norii ploioși atingând, aproape, acoperișurile caselor, și zidurile acestora confundându-se cu valurile neîntrerupte de ceață.

Exceptând asta, se adaptase însă foarte bine rolului pe care-l juca, și numai rareori îl apuca dorul să viseze cu ochii deschiși la lumile civilizate pe care, temporar, le părăsise. Se bucura de tot luxul și confortul pe care i-l putea oferi civilizația locului... și, în fond, misiunea lui doar n-o să dureze o veșnicie.

Dar, recent, existența lui confortabilă, fără prea multe probleme, ba, se putea spune, chiar confortabilă, fusese zguduită de o serie de evenimente din exterior, pe care nu le putea controla. Spre nord, și mai ales în Carrig, lucrurile luaseră o turnură proastă, iar el nu avea nici urmă de informații demne de încredere, pe care să poată pune bază, și nici nu va obține așa ceva până la sfârșitul iernii, când se topeau zăpezile în trecătorile munților, și caravanele își puteau croi din nou drum spre acel oraș. Dacă va mai fi vreo caravană în vara viitoare. De când ajunsese la cârmuire acest misterios Belfeor, negustor după negustor, care de obicei făceau afaceri foarte profitabile cu orașul din nord, se întorcea acasă roșu de furie, din cauza aroganței cu care fuseseră tratați de noii cârmuitori, și jura să nu mai calce pe acolo.

Și, pe deasupra, mai era și problema ridicată de dispariția crucișătorului ce trebuia să-i aducă agentul temporar, pe Maddalena

Santos. Nu era imposibil ca o navă să dispară fără urmă – un pilot prea îndrăzneț putea ușor face greșeala să iasă din hiperspațiu în atmosfera unei planete, și, într-o asemenea situație, supraîncălzirea urmată de explozie erau, practic, de neevitat – dar aceea fusese nava lui Gus Langenschmidt, și Gus pur și simplu *nu permitea* apariția unor astfel de erori!

Se putea să fi fost, totuși, un accident. Până la proba contrarie, dispariția trebuia să fie considerată un accident. Ideea că localnicii ar fi putut detecta nava pe orbită, ba mai mult, s-o și doboare, era de-a dreptul absurdă, nici măcar enunțul nu putea fi luat în considerare. Dar, indiferent ce se întâmplase, el rămăsese fără ajutorul pe care-l solicitase și de care avea mare nevoie. În privința asta comandantul Brzeska își exprimase regretele, dar fusese cât se poate de ferm: nu mai putea detașa pe nimeni din personalul subordonat, pentru că nu mai avea pe cine. Se întâmplase ca Maddalena Santos să fie disponibilă doar pentru că fusese pe punctul să o dea afară și s-o trimită acasă, pe Pământ, și acum nu era lipsit numai de serviciile ei, ci și de cele ale unui întreg echipaj de crucișător, care dispăruse în cursul misiunii încredințate, inclusiv cel mai experimentat maior de Patrulă aflat în subordinea sa. Până nu va găsi cu cine să-l înlocuiască pe Langenschmidt – itinerarul de patrulare al acestuia acoperea douăsprezece sisteme planetare – până nu va sosi un alt crucișător de pe Pământ, Slee trebuia să se descurce cu resursele pe care le avea la fața locului.

Atâta că el *nu avea* nici urmă de resurse.

Pe parcursul verii trecute, tabloul evenimentelor din Carrig se întregise cu știri ce-i ajunseseră la urechi din toate părțile. Uzurpatorul Belfeor și banda lui de bandiți – oamenii ziceau că se poartă mai degrabă ca niște bandiți decât ca niște oameni cumsecade, și se știa că în câmpiile din est sălășluiau încă destule bande de nomazi – dădea toată rânduiala orașului peste cap. S-a auzit că oamenii din Carrig erau obligați să muncească la niște săpături pe Colinele Fumegânde, iar asta se încadra perfect în teoria lui Slee referitoare la descoperirea prafului de pușcă. Deci, într-un an, cel mult doi, erau de așteptat războaie de agresiune din partea Carrig-ului, împotriva orașelor-stat cu care se învecina și, foarte probabil, acesta își va stabili, astfel, supremația asupra întregii zone vestice a continentului. Idee nu tocmai plăcută pentru Slee, deoarece una era să admiți – conform extrapolărilor experților – șansele de realizare, la o dată neprecizată, a unei asemenea eventualități, și cu totul altceva să te trezești în linia-ntâi a frontului de luptă.

Mai mult, dacă Belfeor îi asupra pe oameni în halul în care se zvonea că o face, exista riscul ca vreunul dintre ei să-și ia lumea-n cap, să fugă și să vândă secretul fabricării explozivelor rivalilor

acestui, ceea ce ar face ca războaiele ce erau de așteptat să devină mult mai sângeroase și mult mai puțin decisive.

În concluzie, perspectivele de viitor erau chiar mai întunecate decât ziua asta mohorâtă de iarnă în acest oraș deprimant.

În momentul în care – pentru a nu știu câta oară – Slee evalua situația, întorcând-o pe toate fețele, era după-amiază și mergea cu greu pe o stradă largă, dar plină de gropi și de noroi, întorcându-se de la o întâlnire de afaceri cu un negustor bogat, care dorea să cumpere contractul uneia din cele mai bune hetaire ale lui și să o așeze la casa ei. Negocierile fuseseră îndelungate, dar fără nici o finalitate. Din pricina asta, în drum spre casă, privind atent pe unde pășește cu pantofii cu talpă masivă de lemn, înaltă de vreo cincisprezece centimetri, Slee nu era într-o dispoziție prea bună. Trebuia să fie mereu atent, pentru că tălpile acelea nu degeaba erau așa de înalte, uneori bălțile erau atât de adânci și de înșelătoare, încât noroiul putea trece pe deasupra. Lângă el mergea un servitor ce ținea bățul unui fel de acoperiș portabil, folosit pe post de umbrelă. Fiind un simplu servitor, omul nu purta pantofi, și picioarele i se afundau adânc în noroi, la fiecare pas.

Tocmai treceau prin dreptul porticului de la intrarea unei case, când se auzi o voce rostind:

— Slee!

Uimit, tresări și se răsuci în loc. Din întunecimea porticului sări un cerșetor nenorocit – imagine absolut normală în Dayomar – îmbrăcat în zdrențe murdare, ude și mânjite de noroi, dar a cărui dantură albă și strălucitoare era dezvelită de un zâmbet larg. Scoțând la iveală vasul în care aduna, de obicei, banii, cerșetorul începu să se încline și să țopăie, scoțând strigăte oarecum melodioase și vorbind cu înflorituri, așa cum procedau toți cerșetorii.

— Nobil și preafericit domn, norocul ce-mi surâde astăzi este aidoma soarelui răsărit la miezul nopții, care înlătură o mare întunecime! Domnia voastră își aduce, fără îndoială, aminte – pentru că memoria vă este, ca și alte calități, minunată și perfectă – că sora acestui umil cerșetor, Melisma, fiica lui Yull și Mazia, a fost în serviciul dumneavoastră. Va binevoi, oare, domnia voastră să-i fie milă de un om care nu este prea prosper în meseria de cerșetor, dar care ar învăța bucuros o meserie și ar sluji cu credință în gospodăria unui stăpân generos?

Unul dintre servitorii din spatele lui Slee vru să se repeadă și să-l dea la o parte, dar stăpânul lui îl opri cu un gest scurt:

— Zici că ești frate cu Melisma? spuse el. Atunci urmează-ne, o să găsec ceva de făcut pentru tine... poate la bucătărie.

— Domnia voastră sunteți cel mai bun dintre oamenii ce au văzut vreodată lumina soarelui! strigă cerșetorul și trecu în coada alaiului,

topăind de bucurie, ca un dansator în extaz.

— Da' ce dracu cauți *tu* pe străzile Dayomar-ului, deghizat în cerșetor? Întrebă Slee, lăsându-se pe un scaun moale și confortabil. Vorbește liniștit, să n-ai nici o teamă că te-ar putea auzi cineva. Țsta e apartamentul meu personal, și toți servitorii știu că, dacă se învârt pe aici, riscă să fie biciuiți, așa că se țin departe.

— Hmm! mârâi Langenschmidt prin aburul ce se ridica din cana de tchay din față. Se pare că te-ai adaptat chiar prea bine la obiceiurile locului! În fine, n-are importanță. Ei bine, mi-a fost al dracului de greu să ajung până aici, mi-a luat peste două luni și, de multe ori, n-am fost sigur c-o să reușesc, însă, înainte de orice altceva, știi că pe orbită, în jurul acestei planete, se află o navă, și probabil că nu e singura?

Slee tresări, aplecându-se în față.

— Da, e adevărat, în momentul în care crucișătorul meu a ieșit din subspațiu, ne-au doborât... asta dacă erai cumva îngrijorat de soarta noastră. Din fericire, eu eram deja în naveta de asolizare, pregătindu-mă să o aduc aici, jos, pe Maddalena Santos, și am reușit să mă desprind înainte să explodeze crucișătorul. Ția au tras a doua oară și mi-au avariat naveta – probabil că și-au închipuit că nu o mai pot controla – dar am reușit să intru în picaj în atmosferă, cu ampenajul încins la roșu, încât cred că arăta ca și cum am fi luat foc. Oricum, Ția n-au mai tras încă o dată. Maddalena a sărit cu parașuta undeva, în regiunea Arcticii. Poate că a reușit să ajungă în vreun sat, dar, chiar dacă a scăpat întreagă, o să fie blocată pentru tot restul iernii, din cauza zăpezilor. Dar mi-e teamă că n-a reușit să găsească adăpost, regiunea aceea este foarte puțin populată. Nu știu ce impresie ți-ai făcut tu despre fată din cele spuse de Pavel Brzeska, dar, sub masca aia a ei, cred că se ascundea un potențial agent al Corpului extrem de competent.

— În fine... Eu am abandonat naveta deasupra Oceanului de Vest, am sărit cu parașuta în momentul în care am ajuns la coastă. Din fericire era noapte, așa că naveta a fost, probabil, luată drept un meteorit. Eu am șterpelit niște haine de prin partea locului, mi-am distrus costumul și am pornit-o cerșind spre Dayomar, să iau legătura cu tine. Am ajuns aici azi dimineață. Pe drum, am fost o dată în pușcărie, o dată biciuit și dat afară dintr-un oraș, am fost de câteva ori bolnav și, cum nu aveam medicamente la mine... acum am ajuns, sunt flămând și obosit mort. Scuză-mă. Divaghez. Țți mulțumesc că te-ai prins așa de repede când ți-am vorbit pe stradă.

— A, simplu! Doar mi-ai spus „Slee”, nu-i așa? Și nimeni din Dayomar nu mă cunoaște sub acest nume. Dar nava aia de pe orbită, care v-a doborât! Asta înseamnă...

— Asta înseamnă că s-a ales praful de toate teoriile alea istețe ale tale, cu inventarea prafului de pușcă. Belfeor-cel-ce-aruncă-fulgere e

un individ din afara planetei, având în mână o armă energetică! Și, mai mult decât probabil, avem pe cap un caz gen Planeta Sclavilor, în care, de data asta, e implicată populația Carrig-ului, obligată să exploateze zăcămintele de materiale radioactive din Colinele Fumegânde, în folosul intrușilor. Corect?

Slee se ridică repede în picioare.

— Comunicatorul! rosti el.

Pe planeta fără atmosferă unde se găsea baza Corpului era noapte, dar comandantul Brzeska, cu ochii cârpiți de somn, răspunse imediat. Fu mai mult decât încântat și bucuros văzându-l pe Langenschmidt viu și nevătămat, dar abia începu maiorul să vorbească, și luă o mină gravă.

După ce ascultase povestea lui Langenschmidt, la care Slee adăugase câteva detalii, aparent ne semnificative, dar care dădeau dimensiuni noi problemei, o dată ce era clar că Belfeor este un intrus de pe altă planetă, Brzeska dădu din cap gânditor.

— Cu o asemenea bază, putem trece imediat la acțiune, zise el. Nici nu se mai pune problema dacă este sau nu o ilegalitate. O dată ce au atacat și au doborât un crucișător de Patrulă, s-au ars. Gus, o să transmit, evident, toate informațiile la calculatoare, imediat, dar până atunci... n-ai nici o bănuială de unde au răsărit ăștia?

— Cel mai probabil de pe o planetă care duce mare lipsă de elemente radioactive, și care nu este suficient de bogată pentru a trece la tehnologia de fuziune. Ceva gen Cyclops, de exemplu.

— O să verific, zise Brzeska, dând din cap. Dacă tu ai dat peste o navă pe orbită, sunt șanse mari să mai aibă una, probabil că fac cu schimbul, transportând minereul. O să verific toate înregistrările zborurilor subspațiale, să vedem dacă nu putem stabili o direcție exactă. Va mai lua ceva timp până să le stabilim, fără nici un dubiu, originea, dar, din acest moment, problema o să capete prioritate maximă, cinci stele. Slee, au avut un an și jumătate să se înrădăcineze acolo... Cât de rău crezi că au reușit să dea peste cap cultura locală?

Slee se aplecă spre aparat.

— Ei bine, ultimele știri care au ajuns la mine – evident, înainte de sosirea lui Gus – datează de dinainte de căderea zăpezii și blocarea trecătorilor. Până atunci cred că au fost destul de precauți. Probabil că au recurs în egală măsură și la mită, și la forță. Dar, când și-au dat seama că au atacat o navă a Patrulei, s-ar putea să fi dat dracului orice prevedere și să se fi hotărât să extragă și să transporte cât mai mult minereu cu putință, indiferent de brutalitatea necesară pentru asta.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că s-ar putea să fi avut o reacție exagerată, pentru că sunt sub presiune. Foarte probabil. În care caz zona aia cred că e pur și simplu împânzită de înregistrări de zboruri

subeterice. În regulă, dacă nu intervine nimic neprevăzut și mai acut decât asta, pun în mișcare toată mașinăria noastră. Așa că ar fi bine să vă gândiți la o cale de a-l da pe Belfeor afară de pe planetă, cu cât mai puține suferințe pentru localnici. N-o să fie simplu, dar trebuie să evităm cu orice preț o desfășurare spectaculoasă de forțe... Gus, tu cum te simți? Vrei să trimit să fii adus înapoi?

Langenschmidt scutură obosit din cap.

— Echipajul meu s-a dus, spuse el după o scurtă pauză. Nu mă mai simt în stare să-mi reiau itinerarul de patrulare cu un nou echipaj – parcă mi s-ar rupe sufletul. O să rămân aici. Sunt convins că Slee o să aibă nevoie de ajutor. Și, după ce o să se termine afacerea asta a Carrig-ului, probabil că o să trec în rezervă. Doar știi bine că am depășit demult limita maxim admisă.

— Cum vrei, zise Brzeska pe un ton neutru. Și... mult noroc acolo!

Trecură douăzeci și șapte de zile, lungi cât o eternitate, înainte să-i cheme din nou, dar, când o făcu, veștile erau excelente.

— Ai fost inspirat, Gus, bănuiala ta e întemeiată! exclamă el. Tipii sunt de pe Cyclops. E o planetă de jefuitori, exact genul de civilizație care se poate preta la asemenea fapte. De un an și jumătate, cineva a început să pună pe piață minerale radioactive, răspândind zvonul că au dat o lovitură într-un sistem planetar nelocuit. Au fost scoase la vânzare până acum șase încărcături întregi. Pare că indivizii sunt foarte dornici să țină prețul cât mai ridicat, și de aceea nu dau la iveală decât câte puțin. Dar au făcut atâtea zboruri de pe Paisprezece, încât au bătătorit practic șosele prin continuumul subspațial. Numai în ultimele două săptămâni am detectat două zboruri. De aici se deduce că au un depozit pe undeva, pe aproape de Cyclops. Poate că au chiar de gând să o șteargă de acolo în curând și doresc să utilizeze ascunzătoarea ca pe o pușculiță, din care să ia ori de câte ori au nevoie de bani.

— Cine sunt ei, de fapt? întrebă Langenschmidt. Există vreo personalitate – hm – intangibilă în spatele lor?

— Bună întrebare, încuviință Brzeska dând din cap. Cum stau treburile pe Cyclops, nu m-ar surprinde să aibă vreo legătură la nivel guvernamental. Din fericire, din cele aflate până acum, par să nu fie decât o simplă bandă de aventurieri, pe cont propriu. Cam o sută cu toții.

— Se potrivește cu informațiile noastre, confirmă Slee. Ai vreo idee cum au aflat despre planeta asta? Din câte știu eu, noi nu prea avem obiceiul să facem publicitate în legătură cu resursele PRZ-urilor.

— Nu suntem tocmai siguri, dar suntem pe urmele unui fost practicant din Corp, numit Menard, care a dispărut cam în perioada aceea. Nu este înregistrat ca decedat, nici n-a emigrat, dar nu l-a mai

văzut nimeni de aproape doi ani, iar cei care l-au văzut ultima dată, confirmă că era însoțit de un individ având semnalmenteale lui Belfeor.

Brzeska aruncă o privire pe notele din fața lui.

— Ah! Uite și răspunsul la una din probabilele voastre întrebări. Aveți idee cum scot ei minereurile de pe planetă?

— Ne-am contrazis destul pe tema asta până acum, încuviință Slee. Greu de crezut că ar avea îndrăzneala să utilizeze o navă spațială pe față, la sol. Nu cumva utilizează planoarele acelea din Carrig?

— Într-adevăr, așa e. Avem un satelit de supraveghere foarte bine ecranat, deasupra Marelui Deșert de Est. Minereul vine în planoare, prevăzute cu un fel de motoare-rachetă rudimentare, și, când localnicii s-au depărtat destul, asolizează o navetă, încarcă totul și urcă pe orbită.

Comandantul se lăsă pe spate.

— Ei, acum e rândul vostru. Cum o să-l putem da pe Belfeor afară, fără ca localnicii să-și dea seama că există o ingerință din exteriorul planetei?

— Singura idee valabilă până acum este că oamenii din Carrig *trebuie* să aibă impresia că forțele naturii – cu alte cuvinte zeii – sunt împotriva lui Belfeor. Evident că, și dacă n-ar exista, putem crea neliniște în oraș, dar eu unul fac pariu că asta există deja. Și după aia... Ei bine, în Colinele Fumegânde există niște vulcani sănătoși și bine crescuți.

Încă furios din cauza disprețului pe care-l citise în ochii celor cu care vorbise cu numai câteva minute înainte, Ambrus – care nu se mai putea recomanda drept „fiul lui Knole”, deoarece își dezonorase clanul – intră în apartamentul regentului Carrig-ului, aflat la parterul marelui turn de veghe care domina fortăreața. Cândva intra și ieșea de aici după voie, ca un stăpân... dar se terminase. Nu fusese oare tatăl său cârmuitorul orașului? Acum trebuia să se furișeze, așteptându-se în orice clipă ca o voce poruncitoare să-l întrebe ce căuta acolo.

Rușinea îl ardea ca un cuțit răsucit în pânțe.

Regreta pe zi ce trece decizia lui. Când își legase soarta de nou-veniți, se crezuse mai deștept și mai clarvăzător decât covârșitoarea majoritate a rudelor și concetățenilor lui. Oare nu făceau Belfeor și tovarășii săi minuni peste minuni, și-n stânga și-n dreapta, cu aceeași ușurință cu care o torță arunca scânteii? Și armele lor miraculoase! Și mașinăriile uimitoare pe care le construiseră pe Colinele Fumegânde! Fusese atât de sigur că avea dreptate încât, chiar și când tatăl său își aflase moartea, aruncându-se de pe platforma turnului, nu se simțise vinovat cu nimic, nu simțise decât milă în fața principiilor rigide ale unui om bătrân, incapabil să se adapteze la schimbările lumii.

Însă acum...

Până acum o oră sau două încă mai sperase, așteptându-se ca nou-veniții să-și dea seama ce mare sacrificiu făcuse el, să-l primească din tot sufletul în mijlocul lor și să-l acopere cu daruri, pentru a-i tenta și pe alții să-i urmeze exemplul. Dar, în loc de așa ceva, toți acei intruși, până la ultimul bărbat și până la ultima femeie, ceea ce era chiar și mai rău – nici un nobil din Carrig nu era obișnuit să fie dominat de o femeie! – îl disprețuiau, îi porunceau să nu le mai stea în cale și, în cele din urmă, ajunseseră să-l ignore de tot. Așa că era îngrozitor de singur. Și nici nu-și va mai găsi vreodată vreun prieten.

Până acum o oră sau două încă mai sperase, atunci când fusese anunțat că o serie de nobili din fostul său clan, Clanul Parradil, doresc să stea de vorbă cu el. Se gândise că poate doreau să-și mai înmoaie asprimea cu care îl tratau, să-i arate milă și să-l primească la loc, în

rândurile lor. Cătuși de puțin. Deși i se adresaseră cu o politețe rigidă și fără cusur, respectul pe care i-l arătau era plin de sarcasm, iar în ochii lor se citea dezaprobarea. Nu i-ar fi adresat nici măcar o vorbă, dacă n-ar fi fost mânați din urmă de nevoie.

— Anul acesta, zisese *sir* Gurton Knole, cel care preluase șefia clanului după moartea tatălui său, prima lună nouă din primăvară cade târziu.

Sir Gurton era unchiul lui Ambrus, fratele mai mic al defunctului *sir* Bavis, și, cândva, între ei existase o prietenie plină de afecțiune.

Dar se terminase și asta. Iar acum omul care-i vorbea era rece ca un sloi de gheață.

Ambrus, prudent, dăduse din cap. Nu dăduse prea mare atenție educației preotești specifică exclusiv clanului său, dar și ultimul dintre țărani știa că prima lună nouă din primăvară cădea *târziu*, *devreme* sau *la mijloc*, conform unui ciclu trienal.

— Avem un nou cărmuitor, continuase *sir* Gurton, cu o figură acră. Anul trecut pregătirile pentru vânătoarea-de-rege s-au desfășurat normal, dar el, fără să-și mai dea măcar osteneala să urce într-un planor, l-a doborât pe rege cu fulgerele lui direct de pe pământ. Toată întrecerea a fost o bătaie de joc. Totuși, într-un fel, formalitățile au fost respectate.

Ambrus își aducea și el aminte foarte bine de rușinoasa ceremonie. Încă mai era convins că procedase cu multă istețime și râsese de mormăielile oamenilor. Dar anul ăsta nu mai era deloc sigur pe el.

— Până acum, reluase *sir* Gurton, am încercat de mai multe ori să aflăm intențiile lui Belfeor în legătură cu vânătoarea-de-rege, dar n-am primit nici un răspuns. A poruncit ca toți posibili concurenți să lucreze pe Colinele Fumegânde și să lase baltă zborurile de antrenament cu planorul – mulți dintre ei ar fi făcut, oricum, exact așa, crezând că, la fel ca anul trecut, Belfeor va sta frumos pe pământ și-l va doborî pe rege fără nici un efort. Oamenii zic – și, Ambrus, este o problemă pe care trebuie să o subliniez, pentru că, deși tu ne-ai dezonorat, ai fost născut în Clanul Parradil, și nimeni nu se poate sustrage obligațiilor datorate nașterii sale – că Belfeor își bate joc de zei, la fel cum făceau și strămoșii noștri, înainte de Marea Pedepsă în urma căreia am fost alungați și forțați să trăim aici. Și mai spun – iar eu nu pot decât să îi aprob – că dacă o va ține tot așa, zeii se vor înfuria și vor face din nou soarele să ardă, în așa fel încât, de data asta, vor arde toți oamenii din lume, fără picior de supraviețuitor.

Auzind vorbele acelea teribile, rostite pe un ton atât de grav, Ambrus se alarmase.

— Cu ce vă pot ajuta eu? întrebuse el.

— Du-te la Belfeor. Întreabă-l ce pregătiri s-au făcut anul ăsta pentru vânătoarea-de-rege. La întrebările noastre n-a catadicsit să

răspundă, dar poate că *ție...* nemulțumirea lui *sir* Gurton răzbătea clar în vocea sa... poate ca tu vei reuși să vorbești cu el.

Acesta fusese mesajul pe care Ambrus se trezise că este *obligat* să-l transmită.

Primăvara promitea să fie neobișnuit de caldă. Zăpada se topise deja pe tot teritoriul Carrig-ului, și primele caravane sosiseră din sud cu două săptămâni înainte de data la care soseau în mod normal – nu erau nici pe jumătate așa de mari ca acelea pe care le conducea Neguțătorul Heron, dar el murise, fusese prima victimă a rapacității lui Belfeor. Totuși, nu din cauza căldurii se trezi Ambrus transpirând, în timp ce bătea în peretele de lângă ușa care dădea în biroul personal al regelui. Cândva, acolo lucra propriul lui tată.

Nu auzea nici o voce dincolo de ușă, dar trebui să mai bată o dată, mult mai tare, înainte ca Belfeor să-l invite, cu un mormăit acru, să intre.

Înăuntru, în afară de Belfeor, mai erau Pargetty, bărbatul blond și nervos care îl însoțise din primele zile de când sosise aici, și o femeie, Yanna, cu o gură roșie, strălucitoare și cu ochii ca două fărâme de piatră, care-i condusesse pe ceilalți tovarăși ai lui Belfeor, atunci când veniseră din presupusul lor sălaș de bandiți din munți și se instalaseră în Carrig. Pe masa la care stăteau se găseau o serie de documente și avu impresia că-i întrerupsese dintr-o discuție importantă, legată de ele.

— *Ce mai este!* se răsti Belfeor. Sper să fie ceva important... nu-mi place să fim întrerupți tot timpul!

Ambrus își îndreptă umerii, încercând să imite demnitatea răposatului său tată, și-l privi pe uzurpator drept în ochi.

— Vin în calitate de trimis al fostului meu clan, Clanul Parradil, spuse el. Am fost însărcinat să aflu ce pregătiri ați făcut pentru vânătoreea-de-rege, ca să respectați legea și obiceiurile.

— Pleacă de aici și nu mă mai plictisi cu asemenea prostii, mormăi Belfeor și se întoarse cu spatele la Ambrus.

Nervos, ca de obicei, Pargetty își dresă vocea și spuse.

— Ah... Belfeor, știi... asta nu cred că e prea bine. Dincolo de respectarea tradițiilor locului, cred că ar trebui să...

Vocea i se stinse.

— Anul ăsta n-o să fie nici o vânătoreea-de-rege, spuse Belfeor.

Ambrus făcu un pas spre el, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Cum!? izbucni el.

— Exact cum ai auzit, i-o reteză Belfeor. Ce tot pierdem timpul cu vânătoreea asta? Și, oricum, parradilii ne deranjau la muncă, așa că astă toamnă i-am gonit pe toți, până la unul, de pe coline, ori i-am omorât, ori și-au făcut bagajele. Șterge-o și nu-mi mai pomeni de

superstițiile astea prostesteți.

— Atenție! strigă Yanna alarmată.

Belfeor se răsuci în scaun, la timp ca să-l vadă pe Ambrus, cu fața schimonosită de furie și de teroare, pregătindu-se să-l apuce de gât. Sări în picioare și-și smulse arma energetică de la centură.

— Afară! strigă el. Dacă nu vrei să te prăjesc, cum i-am prăjit și pe iubiții tăi parradili.

Distrus, Ambrus se răsuci pe călcâie și se târî cu greu afară din încăpere.

Tot restul zilei gândurile îi fuseseră dominate de panică. Ce-o să se aleagă de Carrig, dacă ritualul legiuit nu va mai fi respectat? El nu era un om foarte inteligent – durase multă vreme până să-și dea seama de asta, dar acum trebuia să recunoască și faptul că tatăl lui avusese dreptate, când îi spusese că nu e bun de regent. Nici măcar propria lui viață nu și-o putea conduce cum trebuie, darămite soarta întregii populații a orașului! Și tatăl lui mai avusese dreptate și când zisese că nici un om nu se poate rupe de îndatoririle impuse de zei – nu asta era cauza propriei lui decăderi, faptul că părăsise clanul în sânul căruia zeei îi hărăziseră să se nască?

La fel, existau îndatoriri ale întregului oraș, iar dintre acestea prima, cea mai importantă, era vânătoarea-de-rege. A le neglija, însemna să-i înfrunți pe zei. Și toată lumea știa ce pățiseră, cândva, oamenii, din cauza aroganței lor.

Răzbunarea zeilor poate că nu se va arăta pe loc, dar va veni cu siguranță. Iar el, care îl ajutase și îl ascultase pe Belfeor... cum mai putea el să speră că va scăpa de mânia zeilor?

Înainte de venirea serii se hotărâse ce avea de făcut. Sosiseră deja în Carrig, pentru sărbătoare, nu numai oamenii din cele două mici caravane, ci și o mulțime de țărani din satele învecinate. Aceștia erau oameni simpli, fără școală, care nu știau să se descurce tocmai bine cu calendarul. Pentru ei, sosirea primăverii însemna că venise și vremea vânătorii-de-rege, și, în anii când prima lună nouă cădea târziu, începeau să sosească cu o săptămână sau două mai devreme și, după asprimea iernii, erau bucuroși să aștepte sărbătoarea lenevind prin oraș. Fuseseră mai puțin afectați decât orașenii de apariția lui Belfeor, în primul rând pentru că acesta îi lăsase mai mult în pace, deoarece de ei depindea aprovizionarea orașului cu hrană, ei erau cei ce arau, semănau și apoi strângeau recolta. Așa că, exceptând faptul că fuseseră obligați să furnizeze cu regularitate un contingent de lucrători pentru minele lui Belfeor – iar pentru asta nu făcuseră decât să mormăie, așa cum ar fi mormăit și în cazul unui nou impozit – practic nu remarcaseră în mod deosebit apariția uzurpatorului. Pentru că erau obișnuiți să facă ce le cereau cârmuitorii Carrig-ului. Deoarece acești

cârmuitori le ocroteau viețile, în fața atacurilor bandiților; soldații din Carrig puteau fi chemați să vâneze acele fiare sălbatice care le amenințau turmele și copiii; iar dacă se întâmpla ca ogoarele să le fie distruse de vreo erupție vulcanică, tot cârmuitorii din Carrig le dădeau un acoperiș sub care să se adăpostească. Așa că, de ce să pună ei la îndoială înțelepciunea acestui ultim conducător al orașului?

Dar vestea că Belfeor refuza să țină vânătoarea-de-rege, ba chiar că mersese până acolo încât izgonise *toți* parradilii de pe Colinele Fumegânde, ei bine! *asta* îi va stârni bine de tot, era absolut convins!

Așa că în seara aceea făcu ceva ce nu mai îndrăznise să facă de multe luni: se aventurează în oraș de unul singur. Era obligat să meargă singur. Unul câte unul, *toți* servitorii săi personali îl părăsiseră, mai ales de când tatăl său se sinucisese, astfel încât singurele porunci pe care le mai putea da el erau numai în numele lui Belfeor, și acestea nu erau ascultate decât dacă erau însoțite și de amenințarea unei arme energetice.

Ah, pe *toți* zeii! Cât de mult se schimbase Carrig-ul!

Dar pe el încă nu-l uitaseră oamenii, așa cum sperase el să se întâmple. Îl știau chiar și copiii de pe străzi, care fugeau după el, strigându-i numele și aruncând cu bulgări de noroi. Abia mersese un pic mai mult de un kilometru când își dădu seama că scopul pe care și-l propusese nu putea fi atins ba, dacă persista în ideea lui, putea să fie surprins pe vreo alee mai dosnică și omorât în bătaie. Se întoarse să fugă de un grup de copii, care începuseră să arunce în el nu numai cu noroi, ci și cu pietre și, orbit de niște mizerie care-l lovise drept în față, se izbi în plin de un om, care tocmai ieșise dintr-o tavernă.

— Ușurel! zise străinul, ținându-l să nu cadă.

Apoi se răsti la copii, spunându-le să se ducă acasă.

— Dar *ăsta-i* Ambrus, trădătorul! urlă cel mai rășărit dintre copii.

Străinul își luă mâna de pe brațul lui Ambrus și-l apucă pe băiat de ureche.

— Ai auzit vreodată vorba aia: „Cine zice *ăla* este?” Șterge-o de aici și du-te acasă, înainte să-mi scot sabia și să-ți măsoar spinarea cu latul ei!

Ștergându-și murdăria ce-i intrase în ochi, Ambrus văzu că salvatorul său era un om solid, puternic, cu toate că avea părul alb și fața plină de riduri. Deși printre copii se numărau și câțiva adolescenți, deși erau douăzeci la unu, aceștia ezitară o clipă, apoi se întoarseră și începură să se îndepărteze. Până ajunseră la colțul străzii, se tot uitară înapoi, dar străinul continua să-i privească sfidător și, în cele din urmă, se făcură nevăzuți.

— Nici nu știu cum să vă mulțumesc, *sir!* spuse Ambrus umil. Și totuși, nu copiii sunt adevărații vinovați de *asta*. Sunt absolut convins că părinții i-au învățat să mă numească trădător.

Vorbele erau tare amare, dar trebuia să le rostească.

— Deci dumneata ești Ambrus? zise omul cu părul cărunt. Da, am auzit și eu vorbindu-se multe pe seama dumatăle. Dar a numi pe cineva „trădător” este cam tare, chiar dacă nu știu prea multe despre cauza care a dus la asta, deoarece sunt venit de curând în acest oraș, cu una dintre caravane. Când e vorba de trădare, eu, unul, vreau să am în fața ochilor dovezi serioase, înainte de a mă alătura mulțimii și a începe să arunc cu pietre. Da, serioase! Totuși, spune-mi, te rog, dacă știai că concitadinii dumatăle te tratează cu atâta asprime, ce te-a făcut să te arăți printre ei, de unul singur? Nu faci parte dintr-o familie nobilă? Nu ai servitori și oameni de arme care să te apere?

Mirat să găsească atâta înțelegere și compasiune din partea unui om pe care nu-l mai văzuse în viața lui, Ambrus îi explică despre ce era vorba.

— Nu se mai ține vânătoreala-de-rege?

Omul cărunt părea nedumerit, dar Ambrus avu impresia că deslușește și o inexplicabilă urmă de mulțumire în tonul lui. De ce ar fi putut fi mulțumit un asemenea om de o atare veste? După purtare și îmbrăcăminte, Ambrus avea impresia că este un negustor prosper, iar noutatea ar fi trebuit mai degrabă să-l supere, pentru că pierdea ocazia unui câștig serios. Dar nu era momentul speculațiilor pe tema asta. Salvatorul lui dorea să se întoarcă în taverna din care tocmai ieșise și insista ca Ambrus să vină cu el.

Ambrus încercă să se împotrivească, zicând că dacă se aventurează într-o tavernă, sigur se va găsi vreun necioplit care să se ia de el. Dar celălalt nu vru să audă de așa ceva și-i înlătură scurt obiecțiile:

— Nu, aici nu va face nimeni așa ceva! Cei mai mulți dintre prietenii mei, care au venit cu aceeași caravană, sunt aici. Și, dacă va fi nevoie, te vom apăra cu toții. Hai, intră!

Și-l trase pe Ambrus înăuntru.

Și, o dată intrați, făcu exact ce promisese. Deși câțiva clienți începuseră să strige când l-au recunoscut pe noul-venit și săriseră ca arși, gata să se năpustească asupra lui, la un semn al bărbatului cărunt fiecare din ei se trezi cu câte doi oponenți în față, fapt care îi potoli repede de tot. Ambrus se întreba cine mai era și acest om, pe care abia-l cunoscuse, de sar atâția oameni să-i asculte ordinele, fără nici o discuție.

— Acolo sus, pe masă! porunci omul, făcându-i semn cu mâna. Spune-le și celor de față ceea ce mi-ai spus mie!

Bâlbâindu-se, dar hotărât să facă față cu îndrăzneală situației, Ambrus se conformă. Nu încercă să ascundă de fel faptul că, la început, i se alăturase lui Belfeor, dar susținu că în nici un caz nu avea de gând să comită un sacrilegiu. Spuse ca el considerase de la sine înțeles că uzurpatorul, care luase puterea legal, doborându-l pe rege,

va continua să respecte vechile lor obiceiuri. Dar acum, când aflate că acesta alungase parradii de pe Colinele Fumegânde, se căia pentru ce făcuse și nu voia să mai aibă cu nimic de-a face nici cu Belfeor, nici cu banda lui.

Când tăcu, urmă un moment de liniște solemnă. Care fu întrerupt de omul cu păr cărunt, care bătu din palme, zicând că ascultasera cu toții recunoașterea cinstită a unei greșeli. Peste tot în tavernă oamenii dădeau din cap a aprobare, chiar dacă încă reticenți, iar câțiva începură să blesteme, chemând mânia tuturor zeilor asupra capului lui Belfeor, ceea ce stârni strigăte de aprobare. Căroră, pentru a-și dovedi sinceritatea spuselor, li se alătură și Ambrus, cu fervoare.

— Bravo! zise omul acela cărunt. Dar mi-e teamă că povestea asta nu se termină aici pentru dumneata, prietene Ambrus! Ai fost prea adânc vârat în mizerie, pentru a te putea spăla așa de ușor pe mâini. Însă toată această implicare a dumitale poate că ar putea fi întoarsă spre propriu-ți folos. Hai să ne sfătuim și să vedem cum ai putea exploata mai bine încrederea pe care Belfeor încă o mai are în dumneata.

Nedumerit, Ambrus îl întrebă:

— *Sir*, spuneți că sunteți străin de acest oraș... Ce vă face să fiți atât de interesat de problemele noastre?

— Sunt un om care urăște nedreptatea, oriunde o întâlnește, îi răspunse omul. Stai jos, să bem un pahar și să vedeam ce ar fi de făcut.

— Dacă nu te dădeai la timp la o parte, spuse Yanna, jur ca barbarul ăla te-ar fi strâns de gât!

— Ambrus?!

Belfeor se lăsă pe spate în scaun.

— Ambrus nu e decât un laș, mic și prost. Nu seamănă nici pe departe cu tatăl lui, care era regent pe vremea când Pargetty și cu mine am sosit aici. Bătrânul *sir* Bavis Knole avea destulă vână-n el să mai dea și la alții! Se spuneau fel de fel de murdării despre el, mai ales că ar fi măsluit vânătoarea-de-rege ca să rămână la putere timp de optsprezece ani, dar nimeni nu a îndrăznit vreodată să-i spună „laș” sau, dacă a făcut-o cineva, n-a mai apucat s-o repete. A încercat chiar să-mi poruncească și mie – *mie!* Bineînțeles, când și-a dat seama că amenințările lui cu mânia divină mă lasă rece, s-a aruncat din turn, dar vi-l puteți imagina pe Ambrus dând dovadă chiar și de acest curaj deplasat?

— Cred că ești pe punctul să ne bagi într-un necaz de toată frumusețea! spuse Pargetty, ușor ezitant.

— Necaz? îl îngână Belfeor sarcastic. Ce necaz? Totul merge ca pe roate! Extragem destul minereu pentru a...

— Nu despre minereu vorbeam eu, îl întrerupse Pargetty. Poți să râzi tu cât vrei de amenințarea cu mânia divină, dar pentru oamenii ăștia e o realitate cu care s-au născut. Și, așa cum sunt concepute superstițiile locale...

Belfeor fornăi nemulțumit:

— Tu și ideile afurisitului ăluia de Corp al tău! Acum o să-mi spui cu câtă grijă se ferește Corpul să intervină pe aceste planete barbare.

Pargetty se înroși. Spuse parcă apărându-se:

— Doar știi cum m-a tratat Corpul! Și asta doar pentru că m-am ridicat și am spus ce credeam eu despre atitudinea lor față de PRZ-uri, despre faptul că lăsau zeci de planete locuibile la cheremul unor barbari ce se târăsc în mocirlă. Dar există o idee universal valabilă, anume că nu trebuie să cauți necazurile cu tot dinadinsul, nu crezi? Ești foarte nerăbdător să mă ascuți când îți vorbesc despre resursele

nectartografiate ale acestei planete, dar când încerc să-ți atrag atenția cum să te porți cu oamenii de aici, mă scuipi drept între ochi!

Vocea i se ridicase și sfârși de vorbit aproape strigând. Uimit de această ieșire a lui Pargetty, atât de diferit în mod normal, Belfeor dădu din umeri:

— OK, spune ce ai de spus și despre oameni!

Pargetty inspiră adânc.

— Uite ce e! Chiar dacă datorită Corpului oamenii ăștia au fost ruși de restul civilizației galactice și au ajuns într-un asemenea hal încât numai cu greu mai pot fi considerați ființe umane, asta nu înseamnă că nu au și ei propriile lor speranțe, credințe, ambiții și aspirații, și de astea trebuie ținut cont.

— Ia te uită unde-mi era predicatorul! zise Belfeor ironic. N-am știut nicicând că ești atât de preocupat de soarta sălbaticilor ăștora, Menard!

— Nu rosti numele ăsta pe această planetă! izbucni Yanna.

Era rândul ei să devină nervoasă. Privi în jur, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă pe cineva care trăsesese cu urechea.

— Tu stai deoparte, se răsti Belfeor la ea. Prietenul nostru Pargetty tocmai și-a început conferința asupra localnicilor. Să-l lăsăm să termine... până acum n-au fost decât vorbe goale și ar fi bine să nu o țină tot așa, dacă nu vrea să mă facă să-mi pierd timpul de pomană.

— Gândește-te la situația în care ne găsim aici! exclamă Pargetty. Suntem doar o sută doi oameni, într-un oraș cu șaptesprezece mii de cetățeni. Deja mulți dintre țăranii din împrejurimi au venit în oraș, pentru sărbătoare, satele sunt aproape pustii. Cum vor reacționa toți oamenii ăștia, dacă vor afla că nu se mai ține vânătoarea-de-rege? Suntem depășiți numeric în proporție de cel puțin o sută șaptezeci la unu! Și ce-o să zică oamenii veniți cu caravanele? Vor fi, fără nici o îndoială, furioși și nemulțumiți, ei sunt atrași încoace tocmai de vânătoarea-de-rege și nu vor accepta să fie lipsiți de dreptul lor de a face negoț. Te-ai gândit măcar un singur moment la toate astea, Belfeor?

Plictisit, Belfeor își scoase cu un gest neglijent arma energetică, cu care îl amenințase mai înainte pe Ambrus.

— Una d-asta are destulă energie în acumulator pentru a frige o sută șaptezeci de oameni, spuse el. Asta dacă stai liniștiți cât timp e nevoie, și nu intră-n panică și nu o iau la fugă, cum au făcut până acum! Fir-ar să fie, Pargetty, ce te-a apucat de ți-ai schimbat în halul ăsta părerile? Mințeați atunci când mi-ai zis că, dacă devin stăpânul legitim al Carrig-ului, pot să fac ce vreau, fără să întâmpin nici o opoziție?

— N-ai ascultat cu atenție *chiar nimic* din cele ce ți-am spus eu? se zborși Pargetty. Ai devenit „regentul” Carrig-ului, nu „stăpânul” lui! În

fața localnicilor, conducătorii acestui oraș nu sunt decât viceregi, guvernând în numele zeilor și, pentru a dovedi că zeii sunt încă de acord ca ei să rămână la conducere, trebuie să îndeplinească diverse ritualuri și acțiuni simbolice, cum ar fi și doborârea parradilului. Ei cred că existența lor se încadrează într-un complex universal de forțe divine, care trebuie respectate de conducătorii lor așa cum le respectă și ei.

Belfeor îl privi cu răceală.

— Ha! Țsta nu prea e cântecul pe care-l cântai pe vremea când pregăteam operația de aici, n-ai impresia? Insistai că planul e ireproșabil, că e imposibil să ratăm. Și insistai că localnicii vor asculta orbește, de oricine se conformează mascaradei ăleia de la început, ca treburile să pară că respectă legea!

Pargetty se lăsă pe spătarul scaunului.

— Credeam că e de la sine înțeles pentru oricine că nu poți încerca să schimbi peste noapte superstițiile unei mase de oameni, replică el. Tu nu ești în stare să înțelegi chiar nimic, când e vorba de niște mentalități primitive?

Yanna spuse încet:

— Belfeor, cred că Pargetty are dreptate în privința asta. Ar trebui să faci cum zice el. În fond, până acum, a avut dreptate pe toată linia!

Belfeor își trânti palma deschisă pe masa din fața lui.

— Acum o să mă ascultați voi pe mine! Pargetty, mă întrebai dacă m-am gândit vreo clipă la situația în care ne găsim. Pot să-ți pun și eu aceeași întrebare. Ai uitat că dobitocii ăia de la bordul lui *Rechin-lup* au doborât o navă? Nu știm ce navă era – a intrat în atmosferă și a ars – dar ce ar fi putut fi, dacă nu un crucișător de Patrulă, venit aici să schimbe vreun agent, sau poate chiar să aducă pe cineva în locul lui Heron? Bineînțeles, putem să ne bazăm un timp pe faptul că resursele Corpului sunt suprasolicitate, așa că nu vor putea dispune de o navă pe care să o trimită imediat aici, pentru cercetări, dar, mai devreme sau mai târziu, tot o vor face.

— Înainte de a se întâmpla una ca asta, vreau – *vrei, vrem cu toții* – să strângem destule materiale radioactive, ca să putem să trăim în lux și bunăstare pentru tot restul zilelor noastre. Doar ăsta e scopul întregii noastre operații, nu? Ba mai mult, avem nevoie de destul de mulți bani pentru a ne putea finanța, la nevoie, dacă va trebui să facem față și vreunui proces, în cazul în care vreo gură mare începe să latre ce nu trebuie, sau dacă descoperă cineva unde anume am dat noi lovitura. Și toate astea înseamnă că *trebuie* să-i mănăm serios de la spate pe localnici și să menținem producția minelor cât mai ridicată. Până acum, abia dacă suntem chit: cumpărarea celei de-a doua nave ne-a epuizat tot profitul pe care l-am obținut anul trecut... te-ai gândit până acum la asta? Când o s-o ștergem de aici, cu un depozit plin de

materiale grele la dispoziție, din care ne putem alimenta buzunarele ori de câte ori este nevoie, putem râde în nasul oricui încearcă să ne ia la întrebări! Putem zice absolut orice vrem despre locul în care am găsit minereul. Putem trăi pe picior mare și, cu puțin noroc, vom fi în stare să ne permitem chiar și tratamente de longevitate. Doar asta-ți doreai, nu? Ți-ai ratat șansa de a câștiga un secol în plus de viață atunci când ai fost respins din Corp, și asta e singura ta ocazie de a-ți lua revanșa! Așa că, pentru numele galaxiei, de ce vrei să ne pierdem timpul cu niște superstiții prostești, când tot ce avem de făcut este să săpăm și să transportăm, să săpăm și să transportăm, folosind fiecare minut pe care-l avem la dispoziție?

— A organiza vânătoarea-de-rege pentru a-i liniști pe băștinași nu e o pierdere de timp! ripostă Pargetty. E... e pur și simplu o asigurare!

— Atunci du-te și organizează-o tu! În halul în care ești, nici nu-mi poți fi util pentru altceva. Du-te și pune în scenă comedia asta pentru localnici... tot nu ești bun la altceva. Deși n-am nici cea mai vagă idee unde o să găsești vreun parradil pentru vânătoarea asta. I-am gonit pe toți de pe coline. Ți-am spus asta.

— Ar fi trebuit să-l întreb și pe Pargetty înainte de a face asta, zise Yanna. Dar de ce ai făcut-o?

— Erau o adevărată pacoste! răspunse Belfeor. Prospectorii se împiedicau de ei peste tot – aproape nu era o peșteră în care să nu dai de ei – și, mai mult, pur și simplu îi sărăceau pe fermieri, mâncau cam o cincime din recoltă. Cred că ar fi mai potrivit să-i cheme paraziți, nu parradili!

Pargetty era palid la față, de parcă ar fi fost bolnav.

— Oh... probabil că ne-am dus pe copcă, spuse el, ridicându-se în picioare. Ai spulberat practic cea mai sensibilă dintre tradițiile locului, ca ultimul dobitoc. Mă duc la *sir* Gurton Knole, să pregătesc vânătoarea-de-rege. Poate o să mai obținem ceva timp. Dar nu pot promite nimic. Sunt aproape sigur că, datorită tâmpeniei și incompetenței tale, o să ne trezim cu o revoltă pe cap!

Belfeor era atât de surprins de vehemența lui Pargetty – de obicei un om absolut inofensiv – încât rămase cu gura căscată și nu apucă să mai scoată vreo vorbă înainte ca acesta să iasă din încăpere, trântind ușa după el.

— Vești bune, spuse Gus Langenschmidt în comunicator.

— Atunci spune-mi-le, îl invită Brzeska.

— Vorbesc dintr-o tavernă din Carrig, pe care practic am rechiziționat-o. Slee ne-a aranjat să ajungem aici cu o caravană de la Dayomar. Modul în care a organizat acoperirea pentru șaiszeci de oameni, într-un interval atât de scurt, a fost un adevărat model de eficiență și cred că îi datorăm o mențiune de merit la dosar pentru

asta. Am călătorit ca soldați, angajați în paza unei caravane. Slee a lansat un zvon insistent, despre existența unor bandiți foarte agresivi în zona Dayomar-ului, și în câteva zile s-a instaurat panica, în așa fel încât nici un stăpân de caravană nu se mai putea gândi să pornească la drum fără escortă. Și, după aceea, am putut imediat să ne angajăm.

— Am ajuns aici acum douăzeci de zile. Am avut noroc și că anul ăsta prima lună nouă din primăvară cade târziu, așa că am putut să ne punem foarte bine la curent cu situația actuală. Nu știu dacă Belfeor își dă seama, dar stă pe un butoi de pulbere, gata să explodeze. Deși, dacă unul dintre consilierii lui a fost practicant de Corp, ar fi trebuit să o știe al dracului de bine. A încălcat obiceiurile locului atât de flagrant, încât până și oportuniștii de aici, care i se alăturaseră, au început să-l părăsească. Acum câteva seri, ieșind din tavernă, am dat peste Ambrus, pe care-l băteau niște copii cu pietre. Știi despre cine e vorba?

Brzeska dădu din cap.

— Fiul renegat al fostului regent, corect?

— El. Ei bine, tocmai auzise chiar din gura lui Belfeor că anul ăsta vânătoarea-de-rege nu se va mai ține și era speriat de moarte, atât de speriat încât se hotărâse să iasă de unul singur în oraș, riscându-și viața, ca să le spună și oamenilor vestea asta. Așa că l-am adus înăuntru, l-am suit pe o masă și m-am îngrijit ca absolut toți cei de față să audă tot ce avea el de spus.

— Este exact ce ne trebuia nouă. Acum tot orașul este în fierbere. Toți așteaptă să vină luna nouă. Apoi, dacă Belfeor n-o să proclame vânătoarea-de-rege deschisă, așa cum a spus Ambrus, o să se arunce asupra lui și o să-l facă bucăți, cu toate armele lui energetice. O să fie o poveste cam sângeroasă, dar așa, orice intervenție a noastră o să fie redusă la minimum.

— E posibil ca Belfeor să-și fi dat seama care e reacția oamenilor și să se fi răzgândit... nu știu. Oricum, cu o zi sau două în urmă *sir* Gurton Bavis, actualul șef al Clanului Parradil, a primit ordinul să organizeze, totuși, vânătoarea. Dar e deja prea târziu. N-o să fie decât o farsă, și toată lumea e perfect conștientă de asta. De obicei, cei mai buni piloți de planoare din toate clanurile se pregătesc luni în șir, înainte de a îndrăzni să atace parradilul și să-l doboare cu săgețile alea ale lor, mari și ascuțite. Săgețile se trag dintr-un fel de arcuri, cu ajutorul unor fâșii elastice, făcute din seva uscată a unui copac din partea locului, numit kautschook. Când ai timp, studiază nițel etimologia cuvântului... e interesant.

— După cele întâmplate anul trecut, când Belfeor nici măcar nu s-a urcat într-un planor, s-a suit, pur și simplu, pe o colină și, plictisit, a doborât cu arma lui energetică un parradil, tinerii și-au pierdut, evident, orice urmă de entuziasm. În loc să-și mai piardă timpul cu

antrenamentele, preferă să complotizeze împotriva lui Belfeor... asta însă numai în timpul liber, când nu sunt obligați să lucreze în minele din Colinele Fumegânde. Din câte știu eu, există deja o mișcare clandestină de rezistență, în afară de ceea ce încercăm noi să stărnim la suprafață. De fapt, sunt convins că nici n-ar fi posibil să nu existe așa ceva.

— Și, fiindcă am pomenit de mine, trebuie să-ți spun că am reușit să plasez doi agenți acolo, și așa am aflat că nu este absolut nici un dubiu în privința intențiilor intrușilor. Au mori de măcinat minereul, băi de sedimentare, fel de fel de echipamente de prospectare și de producție, totul importat ilegal. Rafinează minereul până la o puritate de optzeci și opt la sută, apoi îl transportă, cu planoarele la locul de care vorbeai tu. Mă întreb dacă ați aflat ceva despre ascunzătoarea lor. Trebuie să fie undeva, destul de aproape de Cyclops, probabil chiar în acel sistem solar – dacă au o centură de asteroizi, ăla ar fi locul ideal – și, la ora asta, cred că e destul de plină ca să poată da semnal pe un detector de masă. Producția este de aproximativ cinci tone pe zi, și asta nu-i chiar nimic.

— O să ne îngrijim și de asta, răspunse Brzeska. Imediat ce voi putea detașa un crucișător, îl voi trimite să cerceteze sistemul Cyclops. Cum spuneai și tu, depozitul ăla trebuie că e burdușit bine la ora asta.

— Excelent!

— Și cum stați cu... hm... *intervenția divină*?

— Totul e sub control, zise Langenschmidt. De aceea i-am infiltrat pe cei doi agenți în mină. Probabil că jumătate din Carrig o să se năruiască din cauza erupțiilor, dar Belfeor n-o să se numere printre supraviețuitori.

Indiferent cu cât de multă insistență este repetată o dezmințire, aceasta nu poate niciodată egala impactul pe care-l are asupra oamenilor afirmația care a generat respectiva dezmințire. În timpul zilelor care au urmat, Gus Langenschmidt urmări, cu satisfacție, cât de adevărat se dovedea acest străvechi percept aici, în Carrig.

O dată ce povestea lui Ambrus, cum că vânătoarea-de-rege nu va mai avea loc anul acesta, începuse să se răspândească, Belfeor putea fi sigur că până și cei care speraseră cuminți, până în ultima clipă, să-l vadă revenind la îndatoririle obișnuite de regent, renunțaseră la idee, convinși că ceremonia organizată în acest an va fi mai rău decât o parodie. Deoarece era clar că uzurpatorul acționa astfel din cauza unei presiuni externe, nu din respectul pe care, în mod normal, l-ar fi datorat zeilor. Și, în consecință, până și cel mai ignorant și cel mai docil dintre țăranii prezenți în oraș, așteptând sărbătoarea, ajunsese să fie convins că individul nu mai merită să fie conducătorul legiuit al Carrig-ului, că nu este decât un tiran, un blasfemator care trebuie înlăturat cu orice preț. Bineînțeles că și orășenii avuseseră la dispoziție doi ani bătuți pe muchie pentru a ajunge la aceeași concluzie și, în fiecare casă, în fiecare tavernă, în fiecare han, toată lumea nu mai închina nici un pahar decât pentru căderea cât mai grabnică a lui Belfeor.

Cei sosiți în ultima vreme, care erau nerăbdători să parieze pe concurenți, descoperiră că nu au nici pe cine, nici unde să parieze. Pe toate ușile caselor și prăvăliilor se vedeau însemnele clanurilor, ale tuturor, cu excepția clanului invadatorilor, care uitaseră de mult de totemul pe care Pargetty îi sfătuisese să îl adopte. Cei cu un pic mai mult curaj vopsiseră ghirlandele pe care le atârâaseră la ferestre în negru, ca un simbol de doliu pentru necazurile orașului... dar problema nu se mai limita numai la doliu, ci și la murmurele de nemulțumire care se auzeau pe zi ce trece mai tare.

Printre oameni se răspândea o obidă tot mai înverșunată, încât parcă simțeai până și temelilele orașului vibrând de o mânie surdă.

Și, ca în orice situație similară, apărură o serie de alți factori meniți

să întărească sentimentul, deja general acceptat, că zeii erau profund nemulțumiți. Datorită condițiilor de mediu – în imediata apropiere a zăcămintelor de materiale radioactive din regiunea vulcanică – nivelul normal de radiații în Carrig era cu zece sau douăsprezece procente mai ridicat decât media la nivel planetar. Dar localnicii se adaptaseră și, chiar dacă avorturile spontane erau mai frecvente decât în sud, abia dacă-și mai dădeau seama de asta.

În familiile țăranilor care-și aveau gospodăriile pe Colinele Fumegânde, numărul copiilor născuți morți sau cu malformații congenitale era, totuși, neobișnuit de mare. Dar țăranii se obișnuiseră și cu asta și, de obicei, își îngropau resemnați cam fiecare al doilea sau al treilea copil înainte de a împlini vârsta de un an, ba chiar fără prea mare supărare, pentru că gospodăriile lor nici nu puteau hrăni niște familii prea numeroase. Mai mult, era fapt cunoscut și recunoscut că în ținuturile calde din sud, numărul copiilor morți la o vârstă foarte mică, din cauza feluritelor boli și epidemii, era cel puțin la fel de mare.

Deși majoritatea lor se resemnaseră în fața sortii, existaseră totdeauna un număr de tinere familii de țărani, e drept, foarte mic, ce se strămutau la oraș, în speranța de a aduce pe lume niște copii sănătoși, însă acum, oamenii fiind obligați să muncească în minele lui Belfeor, fără urmă de protecție împotriva radiațiilor, începuseră și familiile din oraș să piardă tot mai mulți nou-născuți și, imediat ce Langenschmidt lansă că ar fi vorba de un blestem al zeilor. Zvonul acesta se răspândi în tot ținutul cu iuțea fulgerului.

Satisfăcut, Gus căuta și alte căi de a accentua în mințile oamenilor ideea de origine diavolească a prezenței lui Belfeor. Și își reaminti imediat că oamenii din Carrig erau foarte sensibili la *semne* din partea zeilor. Și, evident, ar fi fost foarte util dacă s-ar fi ivit ceva de genul ăsta, poate chiar și câteva minuni moderate, la momentul oportun...

În stânca de la picioarele citadelei pe care se găseau templul și fortăreața era săpată o veche statuie a zeului Larso-Veng, stăpânul norocului, ce se bucura de multă considerație din partea localnicilor. După ce încheiau un contract sau o înțelegere oarecare, oamenii aveau obiceiul să vină mai întâi la statuie, să-i mângâie obrazul vesel și bucălat, și numai după aceea să se apuce de treabă. Chiar și străinii sosiți cu caravanele procedau, de multe ori, la fel, și nici un marinăr nu și-ar fi pornit barca pe râu în jos, fără să facă o vizită la statuie.

Într-o dimineață, imediat după ce Langenschmidt ajunsese la concluzia că sosise și vremea minunilor, stăpânul unei bărci, care venise la Carrig special pentru vânătoria-de-rege și care se hotărâse, în cele din urmă, să nu mai rămână, din moment ce totul n-o să fie decât o farsă jalnică, venise, morocănos, să mângâie statuia. Își întinse

mâna către fața de piatră, pe care secolele de mângâieri o șlefuiseră de semăna la atingere cu mătasea, și, spre surprinderea lui, o simți umedă.

Exclamând surprins, omul privi mai îndeaproape și văzu că din ochii zeului curgeau lacrimi.

În aceeași seară, în piață, un graat fu apucat de streche. Animalul stătea liniștit, cu o încărcătură de pânză în spinare, în timp ce stăpânul lui discuta prețul unui balot de postav cu un confrate de-al său, așezat la o tarabă, și arăta destul de docil ca un soldat din garda unei caravane să se apropie de el și să-l mângâie, ca și cum ar fi vrut să-l cumpere. Dar în clipa următoare se ridicase pe picioarele de dinapoi, zbierând ca apucat și lovind în toate părțile, încât a fost nevoie de șase oameni cu frânghii ca să-l stăpânească, înainte de a fi omorât.

Furios, stăpânul animalului încuviință pe deplin spusele soldatului, când încercară împreună să-și dea seama de ce o luase acesta, brusc, razna: Carrig-ul ajunsese să aducă tuturor numai ghinion. Nu începuse până și zeul norocului să plângă, văzând halul în care ajunsese orașul?

Ducându-se la puțul care nu seca niciodată, din curtea din spate a casei de la oraș a Clanului Twywit, unde familia revenea totdeauna înaintea sărbătorii de primăvară, o bucătăreasă brunetă lăsă găleata să cadă în apa aflată șapte metri mai jos, dar... o scoase plină cu sânge! O scăpă din mână și începu să urle înspăimântată, în timp ce o droaie de servitori și de oameni aflați în preajmă se adunau alergând în jurul ei, să vadă ce se întâmplase. Se priviră unul pe altul cu gura căscată, căzând rapid de acord că atâtea minuni, într-un timp atât de scurt, nu puteau avea decât un singur înțeles.

Și, ca unul, își întoarseră toți privirile spre marele turn de veghe al fortăreței. Acolo era Belfeor...

Unul din servitori fu trimis la *sir* Malam Corrie, pentru ca acesta să afle noutatea și să-și dea, la rândul său, seama cât de gravă era situația.

Când povestea minunilor pe care le pusese la cale revenise, cu înflorituri, la taverna în care-și stabilise cartierul general, Langenschmidt constată mirat și încântat cât de mult se îmbunătățise materialul brut, pus în circulație de el, prin transmisie orală. De exemplu, acum se povestea că fântâna din casa Clanului Twywit – în care oamenii lui aruncaseră, pur și simplu, niște colorant inofensiv – nu numai că era plină cu sânge, dar și că se descoperiseră în ea o mulțime de trupuri ciopârțite, ale unor oameni omorâți de tovarășii lui Belfeor, peste iarnă, și aruncate acolo. Se găseau și oameni în stare să jure că graatul apucat de streche din piață, înainte de a fi omorât,

urlase cu glas omenesc blesteme la adresa lui Belfeor. Iar zeul norocului nu numai că plângea – îi băgaseră în ochi niște pungi de plastic pline cu apă, bine ascunse – ci își schimbase complet expresia feței, arătând lumii o figură tristă, nu fața zâmbitoare pe care i-o știau ei.

Lui Langenschmidt i se părea că e pe calea cea bună. Așa că își strânse câțiva colegi și începură să se gândească la o serie nouă de minuni, care să fie văzute de cât mai mulți cetățeni integri, demni de toată încrederea concitadinilor lor. Avea senzația că o să fie ca și cum ar fi turnat gaz peste un foc de lemne uscate ca iasca.

Două zile mai târziu, în ziua de dinaintea nopții cu lună nouă, lucrătorii din mine se revoltaseră. Înainte ca ordinea să fie restabilită cu ajutorul armelor energetice, unul dintre supraveghetori fusese aruncat într-o moară de zdrobit minereu. Și, chiar sub amenințarea armelor, oamenii nu se potoliseră până când nu apăruse însuși Belfeor și nu le promisese solemn că vânătoarea-de-rege va avea loc și că vor fi toți liberi să ia parte la sărbătoare. Dar, conform celor spuse de cei doi agenți ai lui Langenschmidt infiltrați la mină, Belfeor părea supărat foc, și țipase tot timpul la oamenii lui, făcându-i cum îi venea la gură.

Iar în seara acelei zile se auzise că trimisese după *sir* Gurton Bavis, probabil ca să discute despre ritual, dar, în acel moment, Gus Langenschmidt își jucase deja asul de atu: le ordonase tuturor celor șaiszeci de oameni pe care-i avea la dispoziție să pornească prin oraș și să spună tuturor un singur lucru, anume că Belfeor gonise toți parradiii de pe Colinele Fumegânde. Așa că, ce rege mai era de vânat anul ăsta?

După care stătuse cuminte, frecându-și palmele și așteptând ca uzurpatorul să pice în groapa pe care și-o săpase, practic, de unul singur.

Anul trecut Ambrus se simțise încă destul de sigur pe el, pentru a putea sta calm pe această platformă, fără să-și facă probleme că tatăl său pășise în moarte dintr-un punct aflat la nici trei metri de locul în care stătea el.

Dar anul acesta...

Încercă să evite privirea lui *sir* Gurton, unchiul lui, care stătea alături de Belfeor, în ținută de ceremonie, și să-și concentreze atenția asupra soarelui care apunea în spatele Colinelor Fumegânde. Era o seară frumoasă și senină, pe cer nu se zăreau decât câțiva nori, tiviți cu roz de lumina roșiatică.

Dar a privi spre Colinele Fumegânde era totuna cu a privi la lucrarea lui Belfeor. Pentru că peste tot nu mai vedeai decât mașini, duse până acolo cu prețul a nenumărate vieți omenești: macarale,

funiculare, ascensoare de mină și fel de fel de alte echipamente necesare mineritului. Schimbând tabăra, Ambrus, spre deosebire de majoritatea bărbaților din Carrig, scăpase de obligația de a munci în mină, însă auzise destule povești despre felul în care mergeau lucrurile acolo, iar acum, amintindu-și de cele auzite, simțea că i se întoarce stomacul pe dos.

Împotriva voinței lui, privirea i se fixă asupra lui Belfeor și fu mulțumit să vadă că omul își pierduse complet siguranța de sine. Era întunecat la față, se simțea că abia-și mai stăpânește furia și transpira abundent. Lângă el, Pargetty încerca să-l potolească, șoptindu-i ceva, dar asta părea să-l irite și mai rău. În cele din urmă izbucni:

— Cât timp o să mai stăm aici ca niște momâi?

Pargetty înmărmuri. *Sir* Gurton, cu ochii arzând, se întoarse numai pe jumătate spre cel ce vorbise, răspunzându-i răstit:

— Până când va apărea luceafărul de seară!

— Ce... ce mascaradă!

Belfeor își scoase o batistă din buzunar și se șterse pe frunte.

— Prostie, pierdere de timp... Ei, ce să-i faci? Presupun că e obligatorie...

Pargetty încercă din nou să-l facă să tacă din gură, dar nu reuși.

— Și ce-o să fie dacă n-o să găsiți nici un parradil să-l omor, ha? Întrebă el. Ce zice ritualul ăla tâmpit al vostru, în cazul ăsta?

Sir Gurton nici măcar nu-i răspunse. Dar Ambrus își încleștă pumnii. Cum de fusese atât de orb încât să se alăture acestui barbar necredincios? Simțea cum i se înroșesc obraji de rușine. Ca să se depărteze de omul față de care nu mai simțea decât cea mai adâncă repulsie, se dădu un pas înapoi, și sabia care-i atârna la șold zăngăni din cauza mișcării.

Din depărtare se auzea zgomotul făcut de nobilii care se adunau pentru ceremonie. De obicei se auzeau strigăte voioase, se simțea emoția tuturor, ca înaintea oricărei mari sărbători. Acum însă nu se auzea decât zgomotul pașilor și, din când în când, câte o ușă trântită. Slujitorii, ajutoarele, înțelepții, aliniați pe platformă conform obiceiului, își schimbau nerăbdători greutatea de pe un picior pe altul. Ambrus se întreba dacă l-ar fi primit printre ei. Deoarece, dezonorându-și clanul, legal nici măcar nu avea dreptul să participe la ceremonie. Cel mai probabil era că-l băgau atât de puțin în seamă, încât nici nu le păsa dacă el era sau nu de față.

— Cred că se vede luceafărul de seară, șopti slujitorul cu ochii cei mai ageri, privind concentrat către cer.

Se întinsese după sceptorul lui *sir* Gurton, pentru a-l îndrepta în direcția stelei, în cazul în care ochii nu i-ar fi îngăduit bătrânului să o zărească.

Dar, chiar în clipa aceea, de pe coline se ridică ceva întunecat, ce

începu să dea din aripi prin fumul ce ieșea din vulcani. Toți cei aflați pe platformă exclamară într-un singur glas:

— Regele! Regele!

— Da, dar parcă e ceva ciudat cu el! zise Ambrus emoționat. Uitați-vă! Duce ceva în gheare!

Sir Gurton, privi în direcția în care-i arătau ceilalți, ezită, apoi zise:

— Poate să vadă cineva despre ce e vorba?

— Cred, rosti tânărul slujitor cu ochi ageri – și înghiți în sec, cu greutate, înainte de a continua – cred că e un om. Atârnă sub trupul parradilului, într-un fel de harnașament!

Se priviră un timp unii pe alții, nevenindu-le să creadă. Era ceva atât de ieșit din comun, încât până și *sir Gurton* uită să pronunțe cuvintele rituale, prin care anunța deschiderea vânătorii-de-rege. Cuprins de nerăbdare în ultimul hal, Belfeor sparse, în cele din urmă, tăcerea:

— Ei bine, ce importanță are asta? mugi el. Ăla e un parradil... nu asta vă doreați?

Nu-l băgă nimeni în seamă. Parradilul își continua zborul și se apropia din ce în ce mai mult, bătând, din când în când, din aripi, pentru a se menține pe o direcție care-l aducea drept spre fortăreață. Acum era clar că vederea ascuțită a tânărului slujitor nu se înșelase nici de data asta. Sub pânțele parradilului atârna, într-adevăr, un bărbat, stând într-un fel de leagăn făcut din niște corzi solide.

— Ah, m-am săturat de prostia asta! rosti brusc Belfeor. Ăla e un parradil, voi m-ați bătut la cap până mi s-a acrit să omor un parradil, și pentru mine n-are nici o importanță dacă-l omor acum, sau altă dată. Așa că o să termin treaba pe loc, chiar acum!

Și își scoase arma energetică din holsterul de la centură.

În clipele care urmară, Ambrus nu făcu nici o mișcare în mod conștient. Părea că se află sub stăpânirea unei forțe exterioare lui, o forță izvorând din secole de tradiție, sau chiar mai profundă, avându-și originea direct în legea divină. Brațul drept îi țâșni în jos. Palma i se încheștă cu putere pe mânerul sabiei de ceremonie. O scoase din teacă.

Și lama şuieră sălbatic prin aer.

Îl surprinse pe uzurpator chiar în clipa în care-și îndrepta, atent, arma către parradil, despicându-i capul din creștet până la bărbie. Sabia se înțepenise în oasele sfărâmate și, când Belfeor căzu, se smulse din mâna lui Ambrus.

Pargetty țipă ca o femeie și încercă disperat să-și scoată propria armă. Dar Ambrus urlă la el – nimeni nu apucase să facă nici o mișcare – apoi se năpusti asupra lui. Îl izbi cu umărul drept în piept, apoi, din cauza avântului, se loviri amândoi de parapet, trecură peste el și dispărură în gol.

Când țipetele amuțiră, *sir Gurton* făcu un semn simbolic cu mâna

lui dreaptă.

— Și-a spălat păcatele, spuse el grav. Acum sufletul tatălui său poate renaște în pace.

Ca și cum li s-ar fi luat o povară enormă din spinare, toți cei aflați pe platformă își îndreptară umerii și începură să zâmbescă. Numai tânărul slujitor, îngrozit la vederea cadavrului lui Belfeor, se întorsese spre zid și vomită icnind.

— Se pune următoarea problemă, spuse *sir* Gurton peste o clipă: ce e de făcut cu tovarășii acestui... acestui hoit păgân? În câteva clipe oamenii se vor duce să vadă ce a căzut din turn. Și îl vor găsi pe Pargetty mort, cu Ambrus lângă el. În plus, obligația mea e să declar deschisă vânătoarea-de-rege. Din moment ce parradilul care se apropie de noi e mascul, în lipsă de rivali, acesta va fi noul rege. Iar mâine...

Fu întrerupt de slujitorul cu ochi ageri. Revenindu-și, tânărul se întorsese la locul lui, dar acum striga, dând din mâini:

— Priviți! Uitați-vă cine atârnă sub parradil! Este Saikmar, fiul lui Corrie, sunt în stare să jur!

Din ce în ce mai uimiți, priviră în tăcere spre parradilul care continua să se apropie de turn. Iar omul aflat sub el era, într-adevăr, Saikmar. Nu era cu puțință să te înșeli privind silueta aceea cu oase prelungi, fața aceea ascuțită – acum pe jumătate ascunsă de o barbă de om în toată firea – și ținuta aceea atât de maiestuoasă, amintind atât de mult de tatăl lui. Parradilul își încetini zborul și începu să se rotească, bătând încet aerul cu aripile, astfel încât Saikmar să poată să vorbească cu ei.

— Ați proclamat vânătoarea-de-rege deschisă? strigă el.

Nimeni nu se așteptase la o asemenea întrebare. Și lui *sir* Gurton îi luă ceva timp până să găsească un răspuns. Înaintă pe platformă spre parapet și strigă, la rândul lui, că încă nu o făcuseră.

— Atunci nici să n-o mai faceți! răspunse Saikmar. Noi, cei din Carrig, nu-l vom mai doborî niciodată pe regele-parradil. De aici înainte, suntem prieteni și aliați, cu el și cu cei asemenea lui! Nu această nobilă creatură m-a adus pe mine înapoi, pentru a-l detrona pe uzurpator? Sunați semnalul revoltei!

Și, ca și cum i-ar fi așteptat vorbele, în clipa aceea de pe Colinele Fumegânde se auzi un bubuit prelung.

Mai târziu, s-a putut stabili cu precizie că nici măcar un singur locuitor din Carrig n-a pierit datorită erupțiilor. Aproape toți țăranii de la fermele apropiate erau plecați la oraș, la sărbătoare. Nenorocoșii pe care căzuseră sortii să rămână acasă și să păzească gospodăriile de fiare sălbatice o luaseră la fugă imediat ce-au simțit că le tremură pământul sub picioare și, ghinionistii, s-au ales doar cu vreo câteva entorse și ceva arsuri ușoare, din cauza cenușii calde care zbura prin aer. Cât despre lucrătorii de la mine, supraveghetorii lui Belfeor se resemnaseră și le dăduseră tuturor voie să meargă în oraș, conștienți că, dacă n-ar fi făcut-o, oamenii s-ar fi revoltat. În schimb ei rămăseseră pe loc, să pregătească un nou transport de minereu radioactiv.

Și au murit toți, până la unul.

Cei doi agenți ai lui Langenschmidt, dând dovadă de istețime și arătându-se pricepuți – fără exagerare, ca să nu bată la ochi – fuseseră numiți șefi de echipe, și, dacă treaba mergea, oamenii lui Belfeor nu-i controlau decât din când în când. Asta le permiseseră să șterpelească suficient uraniu aproape pur pentru a construi o mică bombă cu fisiune, o improvizație extrem de primitivă, dar adecvată scopului. O pusese într-o peșteră de pe versantul unui vulcan deosebit de activ, unde fusese un cuib de parradil, într-un loc în care căldura rocii arăta că există o vână de lavă aproape de suprafață. Și, înainte de a pleca în oraș cu restul muncitorilor, o amorsaseră, apoi se rugaseră cu fervoare să funcționeze. Probabil că nu mai existase o asemenea bombă în întreaga istorie, până și pulberea neagră care trebuia s-o detoneze, lipind cele două bucăți de uraniu unul de celălalt, fusese fabricată tot la fața locului, din sulf, cărbune pisat și azotat de potasiu extras din excremente de parradil.

Dar a funcționat perfect.

Cea mai mare parte a suflului s-a consumat în gol, aruncând pietre prin gura peșterii ca mitraliile dintr-un tun. Dar explozia a avut destulă putere și a deschis și vâna de lavă aflată dincolo de peretele de stâncă. Așa că vulcanul a bolborosit zgomotos și a început să reverse

mase enorme de rocă topită peste marginile craterului, spre poale.

În scurt timp căldura lavei a plastifiat rocile peste care trecea. Iar presiunea enormă a lavei din craterele învecinate a umflat, mai întâi, rocile, ajunse moi ca lutul, apoi și-a croit drum spre suprafață, mărind și mai mult cantitatea de lavă deversată.

Și pământul a început să se scuture.

La nord de Carrig, în munți, zăpezile încă se mai topeau, așa că râurile și pâraiele erau umflate. În albia unuia dintre râuri au alunecat o sută de mii de tone de stâncă, blocându-i cursul și făcându-l să se reverse peste un fel de fagure de piatră ponce, aflat la baza unuia dintre cei mai mari vulcani din regiune. Gazele suierau prin porii pietrei, în timp ce aceasta se răcea. Dar apa acoperi totul, pătrunse până la o adâncime de peste o sută de metri și, abia atunci, întâlni un strat de materie incandescentă care o transformă instantaneu în aburi și explodă.

Colinele Fumegânde se scuturară ca un uriaș trezit din somn și, o dată cu ele, toată planeta fu cuprinsă de un fior.

După ce Saikmar le spusese ce avea de spus, nobilii din Clanul Parradil adunați pe platforma turnului nu mai pierdură nici o clipă. *Sir Gurton* smulse sabia lui *Ambrus* din craniul lui *Belfeor*, izbi neîndemânatic de câteva ori în gâtul cadavrului, desprinzând capul de trup, apoi înfipse sângerosul trofeu în vârful sceptrului său de ceremonie, ca pe un stindard de revoltă, și o porni în grabă spre marea sală de audiențe, unde erau adunați membrii de frunte ai clanurilor.

Când își făcu apariția, pășind solemn, pe estrada pe care se afla tronul, fu întâmpinat cu urale de triumf. Și, câteva clipe mai târziu, bărbații și femeile, care veniseră atât de morocănoși la ceremonie, se năpusteau cu strigăte de bucurie pe poteca abruptă ce ducea spre oraș.

Vreo douăzeci de tineri – care în mod normal ar fi trebuit să fie printre concurenți la vânătoarea-de-rege – năvăliră în apartamentul lui *Belfeor* unde, de obicei, se învârtteau cinci sau șase dintre oamenii acestuia, și-i luară, pe cei mai mulți, complet prin surprindere. Doi dintre tineri își găsiră sfârșitul, arși de o armă energetică, dar și ucigașul se alese cu o lovitură de sabie în plină față și fu doborât în câteva clipe.

Apoi, cântând un străvechi cântec de biruință, tinerii le legară mai întâi prizonierilor mâinile la spate, după care le legară și picioarele, însă destul de larg, ca să poată merge, dar să nu cumva să poată fugi, și-i mână după cei care o porniseră mai înainte spre oraș, să ridice populația.

Străzile roiau deja de oameni turbați de furie, ce se îndreptau spre piață, și care urlau fantastica veste că *Saikmar*, fiul lui *Corrie*, se

întorsese purtat de un parradil, spre a elibera orașul. Celor mai mulți nici nu le venea să creadă, până când nu ajungeau în piață, unde vedeau că Saikmar e, într-adevăr, acolo, suit pe un fel de estradă înaltă, improvizată din tarabe și, alături de el, ca un înger care se odihnea, era și parradilul.

Însoțitori ai lui Belfeor fuseseră prinși și de alți oameni, în afară de grupul de tineri din fortăreață, și aceștia nu fuseseră prea blânzi. Unul câte unul, își croiau cu greu drum prin mulțime, purtând în brațe trupuri neînsuflețite și însângerate, în uralele concetățenilor lor, până ce ajungeau la picioarele estradei, unde aruncau cadavrele la picioarele lui Saikmar, ca o ofrandă închinată unui zeu. În curând în fața acestuia se strânsese o grămadă de mai bine de douăzeci de trupuri lipsite de viață.

Saikmar, cu ochii arzând, îi întâmpina strigându-le încurajări și aprobări, deși nu se putea face auzit prin zgomotul aplauzelor mulțimii. De undeva din partea din spate a pieței, cocoțat confortabil pe acoperișul unui portic de lemn, Langenschmidt urmărea calm spectacolul. În sfârșit, se terminase! Și avea impresia că rezultatul ar fi fost același, cu sau fără intervenția lui. Ce lovitură de maestru dăduse tânărul ăsta cu parradilul lui împlânzit, care-l adusese în zbor înapoi, în oraș! Numai asta și era destul ca toți oamenii de rând să-l considere un adevărat făcător de minuni!

Și, conform zvonurilor, Belfeor era deja mort... da, uite și dovada: *sir* Gurton arată mulțimii capul uzurpatorului, înfipt în vârful sceptrului său, apoi i-l întinse cu totul lui Saikmar, în timp ce din craniu începură să curgă bucăți de creier...

Reflex, Langenschmidt închise ochii: parradilul își întinsese gâtul și mirosea sângele de pe sceptru, iar el avusese impresia că într-o clipă va înghiți acel jalnic gunoi uman, și nu voia să vadă una ca asta.

Dar parradilul își întoarse capul – parcă strâmbând din nas – și-l împinse ușor în umăr pe Saikmar. Înțelegându-i gestul, tânărul izbucni în râs, îi înapoie sceptrul lui *sir* Gurton și strigă ceva la oamenii de jos. Imediat aceștia începură să-i dea de pe tarabe legume, bucăți de carne sărată, șiraguri de pește uscat și calupuri din acea materie lipicioasă care, în Carrig, ținea loc de zahăr. Apucând câte ceva din toate, Saikmar începu să hrănească parradilul cu propriile lui mâini.

Langenschmidt se așteptase ca uralele să se întetească. Departe de asta: se lăsă o tăcere aproape mormântală, oamenii priveau uluiți, nevenindu-le să-și creadă ochilor! Bineînțeles... un parradil împlânzit era un fapt fără precedent, și localnicii îl priveau ca pe ceva supranatural.

Profitând de liniște, Saikmar porni din nou să strige, în timp ce continua să ducă bucăți de hrană spre botul roșu-sângerieu al parradilului:

— Belfeor, tiranul, a gonit toți parradilii de pe Colinele Fumegânde, ceea ce e blasfemie! I-a mințit pe conducătorii legiuiți ai Carrig-ului, ceea ce e sperjur! Eu și acest parradil, împreună, ne-am întors spre a ne cere înapoi drepturile noastre legitime, și ne-am ajutat până am reușit.

— De aceea poruncesc ca, de azi înainte, nici un om să nu mai îndrăznească a omorî vreun parradil!

Se auzi un murmur de dezamăgire și de dezaprobare de la cei mai conservatori dintre cei prezenți, dar, simțind că Saikmar încă nu terminase ce avea de spus, ceilalți îi obligară să tacă.

— Oare își omoară vreun om cel mai bun prieten? strigă Saikmar. Noi aveam obiceiul de a-l doborî pe regele-parradil pentru ca noblețea și măreția lui să treacă asupra celui ce era în stare de o asemenea faptă. A trecut această noblețe și asupra lui Belfeor? Nu! El era un mârlan păgân și, chiar dacă ar fi omorât toți parradilii din lume, nu s-ar fi lipit urmă de noblețe de el!

Se auziră murmure de încuviințare, întrerupte scurt de un mormăit venind dinspre Colinele Fumegânde, și oamenii priviră neliniștiți spre ele. Langenschmidt își luă ochii de la tânărul vorbitor și se uită să vadă dacă drumul pe care își propusese să dispară mai era încă liber.

— În nord, la sanctuar, acolo unde am primit azil, acest parradil a căutat adăpost sub același acoperiș! Vă spun că ăsta e un semn de la zei, pentru mine și pentru Carrig. Acum, pentru a ne arăta cât de mare este mânia zeilor, Colinele Fumegânde au început să erupă. Până ce pământul nu se va răci, parradilii nu vor mai avea unde să se adăpostească. Dar eu vă cer să le dăm adăpost aici în orașul nostru, pe care ei ne-au ajutat să ni-l recâștigăm! Fie ca, de acum încolo, oamenii și parradilii să fie cei mai buni prieteni!

Pe cer păru să treacă ceva imens și strălucitor, apoi se auzi un zgomot, de parcă un uriaș ar fi bătut din palme. Saikmar nu dădu nici o atenție faptului, dar parradilul se opri din mâncat și își înălță capul. În aer se simțea din ce în ce mai tare miros înțepător de sulf.

Langenschmidt se pregăti să coboare de unde se cățăraseră. Dacă se producea un cutremur serios, n-avea chef să fie prins în îmbulzeală dacă mulțimea intra în panică, mai ales că se lăsase și întunericul.

— Pe viitor, continuă Saikmar, n-o să mai ținem sărbătoarea din primăvară pentru a-l doborî pe rege, ci pentru a-i arăta prietenia noastră. Timp de o săptămână întreagă, planoare și parradili vor zbura cu bucurie împreună, peste Colinele Fumegânde, în pace și prietenie!

Auzind că sărbătoarea se va ține mai departe, mulțimea se însenină și o voce începu să-i implore pe zei, să-l binecuvânteze pe Saikmar. Pe când vocea își continua invocațiile, cutremurul la care se aștepta Langenschmidt scutură ușor orașul, și porticul pe care stătea se înclină, scârțâind. Sări jos și se depărtă în grabă. Dacă urma ceva mai

serios, era de preferat în afara orașului, de cealaltă parte a râului.

În timp ce fugea spre pod, se produse un alt șoc, mult mai puternic. Nu era nimeni în apropierea lui. Chiar și ofițerii de la vamă se alăturaseră oamenilor din piață.

Privind peste umăr, văzu că al doilea șoc avariase turnul de veghe din vârful fortăreței. În parapetul acestuia apăruse o crăpătură, din care zburaseră câteva pietre. Probabil că o să fie mizerie mare în Carrig, mai ales dacă se prăbușea vreo casă și lua foc, dar, la ora asta, practic toată suflarea se găsea în piață, iar aceasta era destul de aproape de râu pentru ca oamenii să-și poată ușor găsi adăpost în fața flăcărilor. Spera ca nici unul dintre agenții săi să nu fie prins pe picior greșit, pentru că fusese prea ocupat toată ziua și nu mai reușise să țină legătura cu ei.

Nu-i plăcea ce făcuse, dar era obligatoriu ca erupțiile să fie destul de violente. Nu atât pentru a-i convinge pe oamenii din Carrig de mânia zeilor lor, cât pentru a distruge cât mai temeinic echipamentul minier adus aici de Belfeor, în așa fel încât să nu mai poată fi reparat cumva.

Se opri lângă cazarma vameșilor – acum pustie – ca să mai arunce o privire spre oraș și, uimit, auzi o voce de femeie rostindu-i încet numele – numele lui adevărat, nu cel pe care-l luase când sosise în Carrig. Se răsuca pe călcâie și văzu venind spre el, din dreptul unei uși, o siluetă pe care o recunoscuse instantaneu, deși nu sperase s-o mai vadă vreodată. Era Maddalena Santos, murdară, cu hainele rupte, cu părul ciufulit, cu picioarele goale, dar cu ochii strălucind ca două stele.

Rămase o clipă împietrit, apoi se repezi la ea și o luă în brațe.

— Maddalena! exclamă el. Ce mama galaxiei faci tu aici?

— Am venit cu parradilul, zise ea, zâmbind larg. Cred că a mers totul bine, altfel n-ai fi plecat înainte să se termine distracția.

— Să meargă? repetă Langenschmidt nedumerit.

— Da! Sosirea lui Saikmar n-a declanșat o revoltă împotriva lui Belfeor, așa cum speram noi?

Langenschmidt o privi, nevenindu-i să creadă.

— Parradilul ăla împlânzit, a fost ideea ta?

— Oh, n-a trebuit, propriu-zis, să-l împlânzim. Dacă ăla e un exemplar tipic, se poate spune că parradilii sunt cea mai inteligentă specie pe care am întâlnit-o până acum, destul de inteligenți ca să poată distinge ființele umane una de alta și ca să-și dea seama care e prietenoasă și care nu. Dar... da! A fost ideea mea că, dacă Saikmar se întoarce în Carrig zburând cu un parradil, s-ar putea să reușească să-l detroneze pe uzurpator. *A mers?*

— Dacă aș fi știut că ești în viață și pui la cale una ca asta... Langenschmidt oftă. De câte necazuri și neplăceri aș fi scăpat! Da,

bineînțeles că a mers! Am văzut cu ochii mei capul lui Belfeor înfipt într-o prăjină, acum câteva minute și... Nu contează, îți povestesc mai târziu. Ultimul lucru pe care mi-l doresc în clipa asta e să ne mai prindă încă un cutremur pe aici. Hai să trecem podul cât mai e întreg!

— Ei bine, acum tabloul e complet, spuse comandantul Brzeska. Shimazi a fost ultimul agent care s-a retras din Carrig, a sosit ieri cu o caravana, la Dayomar. Ne-a raportat imediat, folosind comunicatorul lui Slee. Zicea că erupțiile și-au atins scopul în totalitate – puțurile minelor s-au prăbușit, practic tot echipamentul minier s-a topit sau a fost făcut praf, și totul a fost acoperit cu un strat de câțiva metri de cenușă vulcanică și de piatra ponce. Un râuleț și-a schimbat cursul și vreo cinci sau șase sute de țărani au rămas fără case, dar se pare că singurii oameni care au pierit în timpul erupțiilor au fost tehnicienii lui Belfeor, care rămăseseră în mină și lucrau.

— Ce s-a întâmplat cu restul lucrurilor care le aveau la ei? întrebă Langenschmidt. Trebuie să fi fost și vreo sută de arme energetice.

— Țsta e unul dintre lucrurile de care s-a îngrijit Shimazi, răspunse Brzeska, ridicând din umeri. A șoptit insistent în dreptul unor urechi sensibile că tot ce aparținea lui Belfeor și oamenilor lui este blestemat, așa că Saikmar a dat un decret, poruncind ca toate lucrurile acestora să fie strânse, apoi le-a aruncat în craterul unui vulcan.

Langenschmidt mormăi satisfăcut și se așeză mai comod.

— Presupun că orașul a avut destul de suferit, nu-i așa? Când am plecat eu, chiar și turnul ăla zdravăn al fortăreței părea cam șubrezit.

— Da, mai ales că au fost și multe incendii, care au mărit pagubele. Dar, cum folosesc atât de mult lemnul la construcții, oamenii sunt obișnuiți cu asta. Din fericire pentru ei, acum e vară și, deși se pare că au rămas vreo opt mii de oameni fără adăpost, au destule corturi din piei de graat ca să nu doarmă sub cerul liber. Shimazi spunea că au început să construiască colibe, ca să aibă unde sta la iarnă și că, după părerea lui, toamna viitoare orașul o să arate absolut normal.

— Saikmar a reușit să facă asta? întrebă Maddalena, care stătea lângă Langenschmidt.

— În cea mai mare parte. El și clanul ăla al lui, care pare să aibă o întreagă serie de oameni extrem de capabili, controlau perfect situația când a plecat Shimazi. A fost ideea lui să se rechiziționeze toate pieile disponibile și să se facă corturi pentru cei rămași fără adăpost, și tot el

a organizat imediat aprovizionarea cu hrană și cu apă potabilă. Cred c-o să facă treabă bună în continuare. De început, sigur a început-o bine!

— Cu restul bandei lui Belfeor ce s-a întâmplat? se interesă Langenschmidt. Am văzut vreo douăzeci morți și aruncați în piață, dar mai erau câțiva în viață, legați, au ajuns acolo mânați de la spate, cu biciul.

— Supraviețuitorii au fost tratați... hm... la fel ca și armele energetice.

Brzeska înghiți cu greutate nodul care i se pusese în gât.

— Au fost urcați în planoare și aruncați într-un vulcan. Shimazi a văzut doi dintre ei executați în felul ăsta. Cred că e o pedeapsă tradițională pentru indivizii care profanează templul sau imaginea zeilor.

Langenschmidt aprobă, dând din cap.

— Poate că m-a molipsit și pe mine mentalitatea barbară, dar să știi că nu-mi pare deloc rău după ticăloșii ăia, și-au meritat din plin soarta, fie și numai pentru felul în care s-au purtat cu lucrătorii din mină... Ce ați transmis guvernului de pe Cyclops?

— Că un număr de cetățeni de-ai lor – care nu au putut fi identificați în totalitate – au fost complici sau au contribuit direct la doborârea unui crucișător de Patrulă. Asta le-a închis gura definitiv. Indiferent care e părerea lor despre faptul că PRZ-urile sunt ținute în izolare, asta nu poate fi o scuză pentru asasinarea în masă a echipajului tău. Și când ne-au întrebât dacă le vom preda criminalii, pentru a fi pedepsiți chiar de autoritățile planetare, le-am răspuns că aceștia, după ce au asolizat ilegal pe Paisprezece, au încălcat obiceiuri din partea locului și că au fost judecați sumar și executați de localnici. De fapt, chiar le-am spus că au fost aruncați în craterele vulcanilor, pentru că sperăm că așa vom descuraja orice încercare a cuiva de a repeta povestea asta. Nu se știe cu câți oameni de pe Cyclops a luat legătura Menard și le-a vorbit de zăcămintele de pe Paisprezece, înainte de a ajunge la Belfeor, așa că am lăsat să se înțeleagă că băștinașii s-au descurcat singuri în fața bandei lui Belfeor, fără urmă de ajutor din partea noastră.

— Shimazi a pomenit ceva de parradil? Întrebă Maddalena. Știți, mă atașasem foarte tare de animalul acela!

— Oh, da! Spunea că, spre marea dezamăgire a șefului Clanului Parradil, care dorea să fie tratat ca un fel de relicvă sacră, a ajuns să fie îndrăgit de toată populația orașului. Hoinărește pe oriunde are chef, toată lumea îl mângâie și-i dă să mănânce, ba chiar câțiva copii mai curajoși l-au convins să-i poarte câte o tură în zbor. Părinții lor sunt îngroziiți, dar, până acum, toți s-au întors teferi și nevătămați.

Ea ezită o clipă, apoi, luându-și inima în dinți, spuse:

— Hm... domnule comandant, iertați-mă că-mi permit... pot spera că următorul raport în privința mea va fi ceva mai... favorabil?

— Poți. De fapt, am înaintat deja toate hârtiile necesare pentru a te confirma în Corp, cu grad de locotenent. Ai făcut o treabă extraordinară, în niște condiții excepțional de dificile.

— Felicitări, spuse Langenschmidt sec.

Maddalena simți că se înroșește toată.

— Acum, continuă Brzeska, mi-e clar că aptitudinile dumitale nu se împacă cu munca administrativă. Dacă te interesează, aș vrea să te propun pentru un post de agent planetar. Evident, durata misiunii va fi de minimum douăzeci de ani, așa că te rog să te mai gândești și să-mi dai un răspuns într-o săptămână sau două.

Maddalena își mușcă buza.

— Mi s-ar permite să mă ofer pentru postul din Carrig? întrebă ea.

— Nu ți s-ar permite *în nici un caz*, spuse ferm Brzeska. Motivul e foarte simplu: deși trebuie să recunosc că, în condițiile date, tot ce ai făcut acolo era absolut necesar, nu pot să nu observ și că ai produs ceva senzație, și la sanctuar, și în Carrig. Ca urmare, nu ne putem permite să te trimitem tot acolo, unde te cunosc atâția oameni, pentru că prezența ta a avut un impact prea mare asupra lor. Ar fi trebuit să-ți dai singură seama de asta, de fapt sunt surprins că ai pus o asemenea întrebare, când știai prea bine care va fi răspunsul.

Ea dădu din umeri.

— Vechiul păcat... dramatizăm, din nou, recunosc eu ea. Mă întrebam, cred, cum mi-ar fi stat în calitate de Doamna Melinda.

— Consoarta lui Saikmar?

Brzeska chicoti scurt.

— Înseamnă că băiatul ăsta te-a impresionat serios... tot atât cât l-ai impresionat și tu pe el. Știai că, după cutremur, a trimis patruzeci de heraldi să te caute?

— Păi cred că... nu prea m-am dus la întâlnire. Se aștepta să mă găsească acolo unde ne lăsase parradilul, după ce am venit de la sanctuar. Nici nu vă puteți imagina cât de puternice sunt creaturile astea! În cea mai lungă etapă a călătoriei – prima – a zburat fără nici o oprire trei sute de kilometri, cu noi cu tot... Ei, asta e! Bietul Saikmar!

— În locul tău n-aș fi prea tristă, zise Brzeska cu o urmă de ironie în glas. Din câte cunosc eu culturile astea primitive, e aproape sigur că ai fost deja imortalizată într-o baladă interminabilă de-a lor. Și, crede-mă, toată lumea e mai fericită așa.

Se ridică de pe scaunul lui.

— Să-mi spui ce hotărâre ai luat în legătură cu postul de agent planetar, bine? adăugă el, întinzându-i mâna.

— Cred că o să accept misiunea, răspunse ea.

— Și tu, Gus? Ai de gând să treci în rezervă?

Langenschmidt scutură din cap.

— M-am răzgândit, spuse el. Ce dracu' să fac eu șaptezeci de ani de aici înainte?

Se ridică și el și o privi atent pe Maddalena:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic... Părea uimită. Doar că mă surprinde să-mi dau seama că acum știu de ce pot spune oamenii asemenea vorbe. Probabil că m-am schimbat al dracului de mult și eu.

Ridică din umeri și ieși. Langenschmidt se opri o clipă înainte de a o urma și zise cu voce joasă:

— Pavel, când îmi stabilești noul itinerar de patrulare, vrei să ai grijă să o incluzi și pe puștoaica asta? Cred că într-o bună zi o să facă niște isprăvi formidabile și mi-ar plăcea să fiu și eu atunci pe aproape.

Saikmar urca încet, cu grijă, treptele scării înguste ce ducea la platforma turnului de veghe, pentru că, după cutremure, unele pietre se cam clătinau. Dulgherii și zidarii făcuseră ceva reparații, dar, când dăduse cu ochii de ei și văzuse ce fac, îi trimisese urgent să lucreze la colibe. Asta era problema urgentă. Cât privește turnul, dacă nu exista pericolul să le cada oamenilor în cap, putea să mai aștepte.

Ajunghând în capul scării, ieși pe platformă și se îndreptă spre parapet. Cu mâna streșină la ochi se uită spre coline, încordându-și privirile, să vadă dacă nu se zărește ceva mare, fâlfâind din aripi.

Nici urmă.

Își trânti supărat pumnul în palmă. Ce s-o fi întâmplat cu parradilul? Nu-l mai văzuse nimeni de zile-ntregi! Îi treceau prin cap fel de fel de bănuieli alarmante... probabil vreun idiot – știa, doar, cât de prietenos și de încrezător ajunsese parradilul în ultima vreme – îi dăduse să mănânce ceva ce nu-i priise, așa că acum zăcea pe undeva bolnav, poate chiar mort... Dacă făcuse cineva așa ceva, își promise Saikmar, va avea el grijă ca acelei persoane să-i pară foarte, foarte rău pentru asta!

Brusc, supărarea se schimbă în bucurie. *Uite-l!* tocmai apăruse în zare și, pe toți zeii, nu era doar un parradil, era o gașcă întreagă... patru, cinci... opt... unsprezece! De ce-și făcuse griji? Nu era de așteptat ca parradilul să se simtă cam singur și să plece să-și aducă niște prieteni?

Acum, bineînțeles, vor fi obligați să le dea nume și să-i învețe să răspundă la ele. Pentru prietenul și salvatorul lui – și al Carrig-ului acesta se impunea de la sine. Acel parradil se va numi Sloin!

Chicotind ușurat, așteaptă până când stolul de creaturi uriașe, dar grațioase, se apropie și acestea începură să se învârtă în cerc în jurul turnului, pe când conducătorul lor – proaspăt-botezatul Sloin – veni să se așeze pe parapet, făcând mândru semn cu o aripă către tovarășii lui.

Saikmar îl mângâie cu afecțiune pe capul mare și blând. Apoi încercă să-i ademenească și pe ceilalți să coboare și să se așeze lângă el, dar aceștia erau încă prea serioși.

Sloin făcu un gest de parcă ar fi dat din umeri. Apoi își luă zborul, bătând aerul cu atâta putere, încât aproape că-l aruncă pe Saikmar pe podea, intră în grupul care continua să se rotească și se apropie de o femeie tânără și drăguță, evident perechea lui. Îmboldind-o și mârâind la ea, o obligă să se apropie destul ca Saikmar să o poată mângâia și pe ea pe cap, dar nu reuși s-o convingă să se așeze pe platformă.

— Ei, deocamdată asta e! păru el să spună, apoi, după ce mai dădu o dată din cap către Saikmar, își conduse supușii în picaj spre piață, să primească de mâncare.

Saikmar îi privi cu invidie, în timp ce se depărtau. Noul rege-parradil își găsise și supuși, avea și o consoartă alături și, fără nici o îndoială, în scurt timp, parradilii vor fi la fel de mulți ca înainte să-i gonească Belfeor. Pe când el...

— Oh, Melisma! gemu el, cu glas tare.

Nu era nici urmă de ea, femeia pe care sperase să și-o facă mireasă și egală lui la cârmuirea acestui mare oraș! Uneori se gândea că, la fel de misterios cum îi apăruse în cale, departe, în nord, în cuibul parradilului, tot așa de misterios și dispăruse, atunci când parradilul îi adusese în sud. Dar asta nu era o consolare. Să fi fost ea, într-adevăr, ființă omenească? Îi dăduse multe și minunate dovezi ale feminității ei omenești, dar asta tot nu însemna că n-ar fi putut să fie creația unui zeu prietenos...

Îi veni o idee. Chiar dacă Melisma dispăruse, nu trebuia să fie și uitată. Cel puțin nu atâta timp cât el putea face ceva în privința asta.

Se întoarse și începu să coboare grăbit treptele scării. Când ajunse înapoi, în apartamentul regentului, dădu o poruncă primului servitor care-i ieși în cale, apoi se așeză, așteptând să-i fie îndeplinită.

Nu trecură decât câteva minute și își făcu apariția muzicantul, care se înclină în fața lui cu mult respect.

— Ce ar dori Saikmar să i se cânte? întrebă el.

— Nu vreau să-mi cânti nimic. Nu încă. Vreau să faci o baladă nouă. Se va numi *Balada Doamnei Melisma*, și îți voi spune eu ce anume va cuprinde. Sunt niște întâmplări stranii și minunate, și le vei încifra în versuri aidoma de stranii și de minunate, să se potrivească. Ai înțeles?

Muzicantul se așeză pe scaunul lui tapisat cu catifea roșie.

— Ascult și mă supun, zise el. O să-mi dau toată silința.

— Trebuie să înceapă cu sosirea lui Belfeor, începu Saikmar să povestească, lăsându-și în palmă bărbia ascutită. Când el a uzurpat puterea, zeii s-au mâniat foarte tare, și iată ce au pus la cale...

DEPANATORII DE PE CYCLOPS

Cerul părea să răsună de reverberațiile luminii albe și extrem de puternice a soarelui, ca și cum ar fi fost interiorul unei uriașe tobe albastre. Fața oceanului era încrețită de un vânt tot atât de fierbinte ca răsuflarea unui furnal, iar unduirile apei spărgeau imaginea soarelui într-un șuvoi orbitor de mici bucățele de diamant. Iritat din cauza transpirației, încordat până la durere, Justin Kolb se vedea obligat să-și țină ochii strânși chiar și în spatele vizorului integral ce-i acoperea fața, deoarece capacitatea de răspuns proporțional a sticlei polarizate era depășită net dacă-și întorcea capul direct spre strălucirea apei, iar el s-ar fi trezit în beznă, datorită opacizării complete a vizorului.

Și – parcă pentru a-l înnebuni de-a binelea – primele fâlfâiri de aripi le-a zărit exact în direcția soarelui.

Sperase ca la vederea șorecarilor Jackson tensiunea fără motiv de care se simțea cuprins să se cristalizeze în impulsul acela atât de familiar, ce-i reunea mintea și trupul într-un singur tot extrem de eficient – persoană și armă în egală măsură – despre care era mândru să afirme că este el însuși, Justin Kolb, în formă operativă maximă. Încercase însă de atâta timp și de atâtea ori să plece de unul singur la vânătoare, ca acum – singura plăcere de pe vremuri ce-i mai rămăsese – încât tensiunea datorată îndelungilor așteptări reușise să-i alunge plăcerea cu care anticipa orice vânătoare.

Doar până ce-o să dau cu ochii de șorecari, încercase el să se amăgească pe sine. Și atunci...

Dar dăduse – în sfârșit – cu ochii de șorecari, când era pe jumătate convins că e prea departe spre nord chiar și pentru anotimpul ăsta – miezul verii trecuse de două zile – și clipa de exaltare fusese exact atât, o clipă. Acum se simțea din nou cuprins de starea de încordare care-l înnebunise și ieri, și cu o zi mai înainte. Conștientiza acut căldura sufocantă, strălucirea orbitoare a soarelui, picăturile iritante de transpirație și crampele musculare datorate efortului de a menține hidroglișorul stabil pe direcție, în ciuda undirii valurilor. Își simțea mâinile lunecoase pe comenzi și avea impresia ca tunul pentru

harpoane ocupă de două ori mai mult loc pe punte decât de obicei.

Închise ochii pentru o clipă, dorindu-și din străfundul sufletului să poată da timpul înapoi și să fie din nou apt să se întoarcă în spațiu.

Din păcate, Cyclops era o planeta relativ săracă. Nu putea susține material călătoriile spațiale de lux. Acolo, în spațiu, omul trebuia să fie productiv – lucrând în exploatare miniere pe asteroizi, reparând un releu pentru captarea energiei solare – să facă ceva contra-cronometru, o treabă oarecare, necesitând concentrare absolută, ca de mașină.

Ce dracu mai sunt eu acum? Un gigolo.

Gândul îi trecu prin minte fără să lase resentimente. Fie că gândul acela exprima sau nu un adevăr, realitatea prezentă îi permitea să-și satisfacă setea de distracție și nevoia de exaltare. Pe orice altă cale ar fi apucat în viață, ar fi fost obligat ca în timpul acestei veri splendide să trudească din greu, într-un oraș, la o fermă sau în vreun port pescăresc împutit, înnebunit de avalanșa continuă de cereri din partea oamenilor din jurul lui, de nevoia de a economisi câteva amărâte de credite, de găurile din tălpile pantofilor sau din acoperișul de deasupra capului.

Chiar și înălțimea sa atotputernică e de preferat unei asemenea scârboșenii de viață...

Clipi. Fâlfâirile acelea de aripi apăruseră din nou, și de data asta ca să rămână în vedere, nu să dispară în tremurul aerului înfierbântat sau în pâcla strălucitoare dinspre orizont. Simți cum pulsul i se accelerează, pe măsură ce-i număra: cinci, șase... opt... zece... cel puțin o duzină, posibil chiar mai mulți.

Pentru numele Cosmosului, dar ăsta e un gigant!

O clipă se simți cuprins de o spaimă ce nu-l caracteriza cătuși de puțin. Se îndreptase deliberat spre această zonă situată la extremitatea nordică a regiunii în care erau răspândiți rechinii-lup, deoarece acele exemplare ce reușesc să-și croiască o cărare de sânge până aici – la mai bine de o sută cincizeci de kilometri de caldele și joasele ape ecuatoriale care sunt habitatul lor normal – nu pot fi, cu certitudine, decât cele mai mari și mai feroce specimene, iar el simțea că – după îndelunga așteptare de care avusese parte la Frecity – doar capturarea unui adevărat monstru l-ar putea satisface.

Dar să vezi mai bine de o duzină de șorecari în zbor planat era un adevărat șoc.

Era – probabil – priveliștea ce caracteriza aproape emblematic planeta Cyclops: șorecari Jackson, iuți și cu gheare ascuțite, cu aripi ca de oțel, planând pe urmele unui rechin-lup, care ucidea din pura plăcere sălbatică și nu de foame, astfel încât până și monstruoasele apetituri ale păsărilor erau cu ușurință saturate de măruntaiele victimelor sfărțecate. În această perioadă a anului, în apropierea

ecuatorului, nu era nevoie decât să-ți arunci privirea pe deasupra mării și puteai zări până la cinci sau șase pâlcuri de mâncători de stârvuri urmându-i pe ucigașii însetați de sânge, pentru că oceanul clocotea de viață.

Totuși, rar zăreai mai mult de șase șorecari deasupra unui rechin-lup. Câte doi sau câte trei se săturau și se depărtau bățând greoi din aripi, pe când alții le luau locul, astfel că în aer numărul lor era aproape constant. Și existau niște motive bine întemeiate pentru care acei rechini-lup ce hoinăreau așa de departe în nord nu erau urmați, de regulă, decât de cel mult doi sau trei șorecari: mai întâi că în apa mării se găseau mai puține victime și deci și stârvuri erau mai puține; și, în al doilea rând, pentru că în această perioadă păsările încă își mai hrăneau puii în cuib și nu se puteau depărta prea mult de locurile lor de cuibărit – vastele aglomerări de ierburi de mare ca niște plute, ce nu apăreau decât într-o centură îngustă, imediat lângă ecuator.

Cu toate astea, nu putea nega realitatea ce o avea în fața ochilor: un rechin-lup atât de mare, atât de iute și atât de feroce încât – la mai bine de o sută cincizeci de kilometri de casă – era încă în stare să ucidă în cantități destul de mari pentru a înclina balanța din puțină minte a șorecarilor de partea lăcomiei, în detrimentul grijii față de progenituri.

Kolb își strânse buzele și împinse tunul pentru harpoane mai în față, apropiindu-l de poziția de tragere. Oare va fi suficient un singur proiectil? N-ar fi bine să tragă mai întâi un harpon liber, fără saulă de fixare, ca să-l mai slăbească pe ucigaș, înainte de a risca să tragă un harpon legat de hidroglișor, având de înfruntat astfel pericolul de a fi tras la fund cu totul? Fiara asta enormă din fața lui mai fusese atacată înainte și scăpase – și dacă da, de câte ori? Cu cât o făcuse de mai multe ori, cu atât va sesiza mai ușor apropierea hidroglișorului și cu atât va fi mai înclinat să-l atace imediat, chiar dacă avea altă pradă la îndemână.

Cântărea toate astea cu o jumătate de minte, în timp ce cealaltă jumătate era preocupată de trecerea în revistă a zonei geografice în care se găsea.

Se afla în emisfera marină a planetei Cyclops, dacă diferențierea asta avea vreo semnificație. Mările planetei erau foarte puțin adânci, deoarece satelitul ei natural era de dimensiuni mici și nu era capabil să genereze mișcări de maree puternice nici în crusta planetei, nici în apa oceanelor; chiar dacă acestea existau, se datorau mai degrabă influenței gravitaționale a soarelui.

Adâncimea redusă a mărilor, combinată cu o valoare a volumului total de apă, apropiată de media admisă pentru planetele de clasă A, (acele planete pe care oamenii pot supraviețui fără costum de protecție, pot mânca o parte din speciile vegetale și cel puțin câteva

animale locale) avea drept consecință faptul că uscatul nu era prea întins, iar pe Cyclops era și divizat în secțiuni destul de mici. În emisfera opusă celei în care se găsea el acum se aflau câteva insule destul de mari, ba chiar și un pseudocontinent, format dintr-o serie de insule legate între ele prin istmuri. Dar emisfera aceasta abia dacă era locuită, și singura insulă ceva mai mare pe o rază de sute de kilometri în jurul lui nici măcar nu era pământ cyclopean, ci era o bază de recreere și reparații a Corpului Galactic, având drepturi de extrateritorialitate.

Ceva pescuit; ceva recuperări de deșeuri; câteva ferme de terraformare, pe niște insule suficient de izolate ca să merite să fie menținute ca unități ecologic-pure din punct de vedere uman, fără riscuri mari de contaminare din partea faunei și florei cyclopeene de pe insulele învecinate – cam la atât se reducea prezența umană în această emisferă, în afară de centralele de captare a energiei mareelor și a celei solare, care însă funcționau cu un personal redus la minimum.

Kolb se simți ezitând. Și izbucni într-un hohot strident de râs. Să fie oare posibil ca riscul de a muri singur, departe de orice ajutor, să-l împiedice să vâneze acest rechin-lup, ce promitea să doboare toate recordurile? Dacă se întâmpla una ca asta, simțea că nu va mai fi în stare să-și privească vreodată fața în oglindă!

Mai ales fiindcă acolo sus, în spațiu, dăduse ochii cu moartea nu la sute, ci la sute de mii de kilometri de cea mai apropiată ființă umană.

Pentru o clipă își simți mintea ca întunecată. Nu-i plăcea niciodată să-și aducă aminte de împrejurările ce-i întrerupseseră cariera de om al spațiului cosmic și-i legaseră existența de suprafața planetară, împiedicându-l astfel să combine pasiunea lui pentru pericol cu o muncă utilă. Vânătoarea asta de unul singur nu avea nimic util în ea pentru altcineva în afară de el însuși. Oamenii împărțeau planeta Cyclops cu rechinii-lup de destul de multă vreme ca să știe deja cu precizie limita dincolo de care înmulțirea acestora putea să le dea bătăi de cap, și, la nevoie, exemplarele excedentare erau sacrificate eficient și cu precizie, de echipe specializate, acționând din aer.

De fapt, cugetă Kolb morocânos, cred că sunt al dracului de puține lucruri utile pentru cineva, în tot ce am făcut cu viața mea în ultima vreme. Și cele mai puține se referă chiar la propria-mi persoană...

Încet, pe măsură ce aripile acelea ce fâlfâind se apropiau, urmând o linie ce trecea cam la șapte-opt kilometri de el și care, prelungită, ar fi trecut prin imediata apropiere a insulei pe care se afla baza de reparații a Corpului Galactic, se simți cuprins de un fel de exaltare estompată. Putea deja vedea că șorecarii erau atât de sătui, încât nu se mai aruncau decât de formă spre victimele rechinului-lup și totuși – ca și cum ar fi admirat frenezia ucigașă a fiarei – nici unul nu dădea

vreun semn că ar avea de gând să o pornească-n zbor spre sud, spre cuiburi.

O să doboare toate recordurile. Încă n-am auzit de un asemenea gigant!

Dădu de-o parte harponul fără saulă pe care mâinile lui îl apucaseră reflex, pentru a-l folosi ca prim proiectil. Cu degetele la fel de sigure ca ale unui chirurg ce operează, încărca un harpon legat și împinse tunul în poziție de tragere.

Apoi mâna lui stângă se încleștă pe levierile comenzilor și, fără urmă de ezitare, mări regimul reactorului.

Hidroglisorul țâșni înainte, ridicându-se pe aripile subacvatice cu un fel de urlat strident, care ar fi putut speria un rechin-lup aflat la o distanță chiar de două ori mai mare decât cel din fața lui. În aceeași clipă șorecarii ce se roteau deasupra regurgitară ultimele bucăți de hrană înghițite și se ridicară la mai bine de treizeci de metri înălțime, în siguranță. Kolb le auzea cu greu țipetele speriate peste zgomotul făcut de reactorul ambarcațiunii – parcă erau nechezaturi de cai speriați.

Află imediat răspunsul la una din întrebările pe care și le pusese mai înainte: rechinul-lup mai fusese atacat și de alții, destul de des ca să cunoască bine pericolul ce-l reprezintă un hidroglisor pentru el. Așa că lăasă baltă laborioasa îndeletnicire de a trasa o linie de distrugere pe fața pașnicului ocean și se răsuci în apă, pentru a înfrunta fragila ambarcațiune. Își coborî coada, își întinse înotătoarele și capul i se ridică la suprafață.

Kolb simți că siguranța de sine i se clatină în asemenea hal, încât se văzu obligat să se agațe cu disperare de hotărârea aceea încă nerostită: *nu contează câtuși de puțin dacă mor sau nu!* Pentru că să te gândești la ceva ca fiind enorm și să vezi cât este acel enorm sunt două lucruri complet diferite.

Deci cât era de mare? Șaptesprezece metri dintr-o extremitate în cealaltă a celor două înotătoare ce oscilau în apă ca o manta, cu un trup perfect profilat, adăpostind mușchii puternici ce acționau acele înotătoare. Cea mai mică zvâcnire a acelor mușchi, chiar și o simplă tresărire, puneă în mișcare corpul fiarei cu viteza unei torpile, permițându-i să se năpustească asupra oricărei ființe ce se mișca în apele cyclopeene. Iar fălcile – prin care putea trece un om în picioare, când erau deschise – înfingeau șiruri dese de colți ascuțiți în și *prin* victimă. Mușcătura ucidea, și ucigașul uita de victimă. Vara nu era niciodată flămând, înghițea ce-i rămânea în gură, și asta-i ajungea până ce – câteva minute după aceea – făcea o nouă victimă.

Kolb făcu să amuțească zumzetul clopotelor de alarmă ce-i răsunau în cap și orientă tunul drept spre mijlocul gurii enorme, menținându-i linia de ochire atât de stabil, de parcă era pe un afet de stâncă.

Dar chiar atunci, pe când distanța față de fiară se reducea de la

două sute la o sută cincizeci de metri, se auzi boom-ul.

Care făcu hidroglisorul să tremure. Și care sperie rechinul-lup, făcându-l să tresară. Era zgomotul produs de o navă spațială a Corpului Galactic ce frâna la intrarea în atmosferă, pregătindu-se să asolizeze la baza de reparații.

Cu un gest reflex, pe care nici măcar pericolul de moarte pe care-l înfrunta nu-l putea face să și-l controleze, fostul cosmonaut Justin Kolb privi în sus, iar strălucirea soarelui lovi în plin în vizorul lui, supraîncărcând sticla, care se opaciză complet, încât se trezi în beznă. Scoase un strigat și mâna i se strânse spasmodic pe trăgaciul tunului. Harponul şuieră, trecând pe lângă țintă, și rechinul-lup se năpusti asupra ambarcațiunii.

2

Pe parcursul zborului, Maddalena Santos stătuse cea mai mare parte din timp privind în gol, sucind și răsucind în cap decizia cu care se confrunta acum: să rămână în continuare – sau nu – în Patrulă.

La bord se mai găseau încă trei pasageri – personal de pe o bază lipsită de atmosferă a Corpului situată încă și mai departe spre limitele de explorare ale Galaxiei, în permisie locală și foarte entuziasmați din pricina asta. Doi dintre ei erau bărbați. Iar faptul că acești bărbați nu priviseră spre ea decât o singură dată îi spunea multe de efectul pe care-l avuseseră ultimii douăzeci de ani asupra înfățișării ei.

Una era să știe că avea asigurate încă două secole de viață de acum înainte. Și alta era să-și dea seama – chiar de la prima vizită în lumea civilizată, după atâta amar de vreme – de cât de adânc o marcase impactul celor două decenii petrecute pe o planetă barbară.

Longevitatea ei era asigurată în conformitate cu standardele de plată practicate de Corpul Galactic: într-o Galaxie în care planetele mai vechi erau atât de bogate încât efectiv nu avea nici o importanță dacă un anume individ muncea sau nu, era nevoie fie de o înclinație cu totul deosebită – și absolut accidentală – fie de o momeală extrem de tentantă pentru a se asigura înrolarea numărului de voluntari necesar serviciilor guvernamentale.

Deși, doar cu greu poți numi asta guvern, își zise Maddalena. Seamănă, mai degrabă, cu a mâna o turmă. Una foarte leneșă, pe deasupra.

Proporția plății în alte ramuri ale serviciilor guvernamentale era mai scăzută; doar Corpul plătea în raport de zece la unu, în acea monedă unică numită viață.

Ea servise timp de douăzeci de ani ca agent planetar, trăind printre barbari împruțiți, ce se bălăceau în nămolul lipsei de civilizație, dar acum era îndreptățită să reclame – dacă dorea, putea face asta oricând, chiar și pe loc – cele două secole garantate de viață confortabilă, de om sănătos, pe care le putea trăi oriunde dorea. Putea chiar să se întoarcă pe Pământ, pentru că acolo se născuse.

Privea melancolică prin hublou la negura cosmică, punctată din loc în loc de strălucirea stelelor, întrebându-se ce se mai întâmplase pe planeta ei natală de când plecase.

Pe vremea aia era atât de optimistă... La începutul carierei, când avusese atâtea dificultăți de adaptare la munca în cadrul Corpului și se descurca atât de prost, încât riscase să nu fie nici măcar avansată de la gradul de practicant la cel de locotenent – și astfel să piardă pentru totdeauna șansa de a fi plătită în tratamente de longevitate – reușise să-și salveze situația, ba chiar și să se bucure de o oarecare notorietate la scară locală, datorită unei lovituri reușite, pe care o dăduse pe una din acele planete barbare: una din izolatele Planete de Refugiu Zarathustra, unde își găsiseră adăpost și reușiseră să supraviețuiască fugari din fața iadului dezlănțuit de nova zarathustrană, cu mai bine de șapte secole în urmă.

Dar când i se oferise un post ca agent planetar, să urmărească și să supervizeze progresele acestor izolate și strâmtorate grupuri umane, cum nu i se permisesese să se reîntoarcă pe planeta pe care prezența ei stârnise atâta vâlvă, alesese practic la întâmplare dintre cele patru sau cinci locuri care erau vacante la momentul respectiv.

Și, la foarte puțin timp după ce fusese trimisă la post – unde durata minimă de ședere era de douăzeci de ani – a înțeles că alesese prost.

La început părea că lucrurile vor începe să se miște pe planeta aia pe care și-o alesese – o tranziție de la stadiul de țărani bălăcindu-se în mizerie, în care ajunseseră mulți dintre urmașii refugiaților, la un stadiu de civilizație incipientă și expansivă, cu ceva industrializare și multă, multă interferență între diverse grupuri culturale: un material fascinant de studiat la fața locului.

Dar toată acea dezvoltare depindea exclusiv de capacitatea de supraviețuire a unui geniu organizatoric, ce moștenise conducerea unui oraș-stat aflat într-o poziție strategică de primă mână. Și, la o lună de la sosirea ei, unul dintre geloșii rivali ai acestuia îl asasinase, preluând puterea și condamnând planeta la cel puțin încă o generație de stagnare.

Ei îi era cu desăvârșire interzis să intervină. Și, obligată să stea neajutorată, privind intens cum nu se întâmplă absolut nimic, se plictisise într-un asemenea hal, încât îi era și frică să se gândească la perioada respectivă.

Dar acum, în sfârșit, venise și vremea pentru permisie și pentru detașarea într-un alt post. „Moartea” ei fusese aranjată cu grijă; succesorul ei fusese instruit în detaliu, iar acum se afla la bordul unei nave a Patrulei, ce-l va depune pe suprafața planetei în cel mai strict secret, urmând ca el să-și ia în primire rolul ce-i fusese pregătit în societatea locală... iar ea era în drum spre Cyclops, o planetă despre care nici măcar nu-și imaginase că o va vizita vreodată.

Cu toate astea îi picase bine acel ordin – fără nici o motivație – prin care i se cerea să vină aici înainte de a pleca în permisie. Întârzierea îi punea la dispoziție ceva mai mult timp pentru a putea ajunge la o hotărâre în problema care o frământa, decizie pe care o tot amânase, mereu: să rămână în Corpul Galactic, să-și ceară transferul într-un post unde plata era mai scăzută, sau să-și dea demisia?

Se gândi cu invidie la Gus Langenschmidt, maiorul de Patrulă în al cărui itinerar era inclusă și planeta pe care se afla ea detașată, în perioada de început a misiunii. Îmbătrânea, încărunga, începuse chiar să se și îngrașe când îl văzuse ultima dată, totuși, fiindcă nu-și putea imagina căruia scop să dedice lunga viață pe care o avea în față, continuase să rămână în serviciu activ mult după ce depășise limita de vârstă ce-i permitea să obțină o plată în raport de zece la unu. Creditul maxim admis era de cinci secole. Adică cincizeci de ani de serviciu în Patrulă.

Mai mult decât toți anii pe care i-am trăit eu de când m-am născut, cugetă Maddalena. Ce-o mai fi făcând Gus? Pe unde o mai fi? Îmi era mult mai ușor să îndur șederea aceea când știam că o să-l pot vedea de două sau de trei ori pe an, dar, până la urmă, când a atins limita de vârstă, l-au retras din serviciu activ și l-au trimis să facă altceva, iar de succesorul lui nu mi-a plăcut nici pe departe la fel de mult.

Prin comunicatoare se anunța că urmează asolizarea. Aerul începu să se scurgă pe coca navei, făcând-o să duruie de parcă peste ea ar fi trecut în marș o mulțime invizibilă de picioare omenești. Maddalena se lăsă pe spate și închise ochii, începând din nou lupta cu problema care o chinuia. Abia dacă băgă de seamă că asolizaseră, deși tovarășii ei de călătorie începuseră să discute voioși, glumind și schimbând informații despre Cyclops. O lume foarte aspră, după cum ziceau ei.

Lume aspră, planetă aspră! îi îngână Maddalena în gând. *Încălzitorii ăștia de scaune cu capul în nori ar trebui să meargă puțin în locul ăla de unde vin eu!*

Și totuși...

Mintea ei păru să se întoarcă într-o clipă cu douăzeci de ani în urmă. „O lume rapace...” așa i se spusese despre planetă, când aflase pentru prima dată că în spatele acelei ingerințe în dezvoltarea unei PRZ – la dejucarea căreia contribuisese și ea cu o improvizație inspirată – se găsea un grup de cyclopeeni.

Dar, de fapt, oare ce-or vrea cei de aici de la ea? Pentru numele Galaxiei, de ce sosise mesajul ăla lipsit de orice explicație la baza Corpului – unde ea se chinuia să-și dea seama dacă are chef să se întoarcă pe Pământ pe durata de un an a permisiei – ordonând să fie trimisă pe Cyclops cu primul zbor?

Răspunsul la această întrebare se arată chiar în clipa în care panourile de acces se deschideau spre terenul de asolizare – de fapt

ponton, dacă e să fim corecți. Deoarece – suprafața planetei Cyclops fiind în mare parte acoperită de apă, iar cea a uscatului fiind redusă – navele spațiale erau parcate pe pontoane, nu pe solul prețios. Din locul în care încă mai stătea ea – deși era cât se poate de nerăbdătoare să afle ce și cum, iar ceilalți pasageri se ridicaseră în picioare, așteptând surescitați permisiunea de a părăsi nava – se vedeau mai bine de o duzină de nave parcate, siluete contorsionate de macarale, coci de nave în curs de dezmembrare, șine de poduri rulante – un desen abstract, pictat cu metal strălucitor pe fundalul de un albastru orbitor al cerului.

Nu se așteptase ca lumina să fie atât de puternică. Steaua primară a planetei de pe care venea ea era mai rece decât Soarele Pământului, dar primara cyclopeană era mai albă și mai fierbinte.

Prin deschiderea de acces, încă înainte ca platforma mobilă să fie fixată în poziție, se săltă cu dexteritate un bărbat în uniformă de vară, cu păr tuns scurt, trădând faptul că zbura frecvent în spațiu, unde părul lung era interzis, deoarece putea duce la accidente de etanșare a căștii. Omul privi cu ochii mijiți spre cabina pasagerilor, aflată în penumbră.

— Locotenent-major Santos? rosti el.

Maddalena tresări și se ridică în picioare.

— Domnul comandant al bazei vă așteaptă, continuă omul. Sunteți amabilă să mă urmați?

Ceilalți pasageri schimbau între ei priviri contrariate, pline de resentimente. Mai ales ale femeii, care era evident că avusese permanent la-ndemână tratamente cosmetice moderne, ce făcuseră ca vârsta ei să fie imposibil de bănuț, pe când Maddalena fusese obligată să îmbătrânească natural douăzeci de ani, petrecuți în locul acela unde singurele cosmetice posibile nu erau decât niște paste primitive și pudre chioare.

Fără o vorbă, Maddalena se conformă instrucțiunilor, parcă apatică. Dar în clipa în care ajunsese în dreptul deschiderii de acces și văzu cine o așteaptă jos, în carlinga deschisă a unui glisor de teren, uită de tot, cuprinsă de un val de bucurie sinceră.

— *Gus!* strigă ea, zburând pe pasarelă, sărind treptele câte trei o dată și încolăcindu-i gâtul cu brațele.

— Ușurel, fetiță, ușurel! îi zise el, desprinzându-se din îmbrățișare. Trebuie să mențin niște aparențe de comportament autoritar până și în fundătura asta, chiar dacă nu-mi place. Ia să te văd cum arăți. A trecut ceva vreme.

Maddalena se retrase un pas și-l studie atent pe vechiul ei prieten.

— Tu arăți mult mai bine decât mine, zise ea cu o urmă de invidie în glas.

Și într-adevăr, așa era: părul încărunțit îi fusese tratat, fața îi fusese

netezită și ridurile șterse, talia îi fusese ajustată, căpătând o alură tinerească, în uniforma imaculată de comandant, arăta exact ca una din figurile de reclamă de pe posterele folosite de Corpul Galactic, pentru recrutări.

— Trebuie să mențin niște aparențe, la fel cum și tu ai fost obligată să o faci, mormăi el. Hai, suie, te duc la Cartierul meu General, să bem ceva răcoritor. Bagajele tale o să fie aduse tot acolo. Nu am deseori ocazia să mă folosesc de funcția mea pentru propria-mi plăcere, dar de data asta am făcut-o din plin, așa că vei beneficia de cel mai bun tratament pe care e în stare să-l ofere planeta asta.

— Plăcere? spuse Maddalena, relaxându-se cu un oftat pe capitonajul moale al scaunului rezervat pasagerului. Vrei să zici că m-ai adus încoace, pe sus, doar pentru plăcerea ta?

Langenschmidt, pe când punea glisorul în mișcare, ocolind cu grijă nava ce tocmai asolizase – învelișul de metal al pontonului vibra sub ei de parcă intrase în rezonanță – îi aruncă o privire scurtă, nedumerită:

— Nu ți s-a spus de ce ai fost trimisă aici? Mă așteptam să faci un scandal monstruos că ți se amână permisia pe care ai așteptat-o de douăzeci de ani!

— Nu, pur și simplu am executat ordinul.

Maddalena își îngustase ochii din cauza luminii puternice a soarelui și acum își plimba privirea peste navele spațiale parcate în ordine desăvârșită.

— Hm! Am impresia că te-ai schimbat ceva de când nu ne-am mai văzut, spuse Langenschmidt. Îți stătea în obicei să ai niște izbucniri teribile. Ei bine, eu... Ei bine!

Își trecu mâna peste gulerul jachetei uniforme:

— Cred că e cazul să-ți explic despre ce e vorba, nu? Evident, e ceva legat de PRZ-uri. S-au stârnit din nou proteste serioase împotriva principiului de noningerință – mișcarea plutea în aer de mult, încă de pe vremea când am fost eu retras din serviciul activ și trecut la comandă aici – iar comanda asta mi-a fost încredințată tocmai mie exact pentru motivul că în centrul acestei noi mișcări se găsește planeta Cyclops.

Maddalena, care abia dacă era atentă la ce spunea el, scoase un fel de mormăit care, dacă voiai, putea fi interpretat ca un semn de interes pentru discuție.

Langenschmidt continuă:

— De fapt, asta se datorează în parte și micii noastre afaceri din Carrig. Deși nu s-a plâns niciodată deschis în legătură cu asta, mândria guvernului cyclopean a fost grav rănită de faptul că mai bine de o sută de cyclopeeni au fost aruncați în craterele vulcanilor de niște barbari împuțiți și murdari, iar noi nu am intervenit cu nimic să oprim asta, în

virtutea principiului de noningerință în dezvoltarea unei PRZ. Îți ia ani de zile să stârnești ceva valuri când ai de-a face cu două sute și mai bine – două sute șaiszeci, nu? – de planete care au un cuvânt de spus în conducerea Corpului Galactic, dar o personalitate hotărâtă poate pune, în cele din urmă, lucrurile în mișcare. Iar aici, pe Cyclops, avem de-a face exact cu o asemenea personalitate, extrem de hotărâtă. Doamna Alura Quist. Despre care – dacă guvernul de aici nu ar fi considerat în mod oficial ca fiind un guvern reprezentativ – aş zice mai degrabă că este un fel de dictator. O persoană – hm! – extrem de greu de oprit.

— Cyclopeenilor nu le place deloc să știe baza asta a noastră aici, dar nu prea au încotro, pentru că nu și-ar putea echilibra bugetul planetar fără chiria pe care o încasează de la noi. Așa că, dacă nu ne pot da afară de pe planetă, nu au decât un singur mod în care se pot lua de noi, pentru afacerea din Carrig. Să atace mult-prețuitul nostru principiu de noningerință. Iar în acest scop Quist a organizat o mare conferință pentru dezbaterea subiectului – care se desfășoară exact în perioada asta – cu delegați de pe fel de fel de planete, inclusiv de pe Pământ, și, sincer să fiu, sunt îngrozit când văd ce nume influente a reușit să antreneze în treaba asta.

— Problema e în grădina mea, Maddalena, și sunt teribil de îngrijorat din cauza asta. Am fost pus comandant aici tocmai pentru a bloca toate mișcările doamnei Quist, dar am impresia că nu fac față. Când am auzit că misiunea ta a luat sfârșit, mi-am zis: „Pe tot Cosmosul! Ea-i de pe Pământ – și corpmanii de origine pământeană sunt rari pe aici – ba, pe deasupra, a mai fost și agent planetar, așa că dispune de mărturii direct de la sursă”. Și din cauza asta – și dintr-o serie de alte motive – am sperat că poate vei fi în stare să-mi impulsionezi nițel mintea asta bătrână și ramolită și să mă inspire cumva, să pot s-o opresc pe doamna Quist din ale ei.

Maddalena tresări și-și întoarse spre el capul cu forme sculpturale. Vechea ei aparență de fragilitate se estompase mult, remarcă Langenschmidt, iar ea părea mai dură și mult mai puțin feminină.

— Gus, după ce am stat douăzeci de ani și m-am uitat la o gașcă de refugiați de pe Zarathustra cum se zbat să ajungă nicăieri, mi-e teamă că sunt eu însămi aproape convinsă că e o adevărată crimă să-i lăsăm să-și bată joc de ei înșiși. Îmi pare rău că te dezamăgesc – au trecut doar câteva minute de când ne-am revăzut pentru prima oară după ani de zile – dar ăsta e modul în care gândesc la ora actuală și, dacă vrei să-i convingi pe delegații de la conferința asta că noningerință este un principiu corect, poți să te antrenezi încercând să mă convingi mai întâi pe mine!

Bracy Dyge începu să caute pentru a treia oară printre tranzistoarele ce zăceau pe fundul cutiei cu mărunțișuri, sperând, împotriva oricărei rațiuni, că defecțiunea locatorului său de pești se va remedia de la sine. Se afla la patru zile de drum de port, în traulerul leneș și vechi ce constituia singurul mijloc de subzistență al întregii lui familii, iar el era căpitan și unic membru al echipajului. Era deja de trei zile în zona de pescuit, dar abia noaptea trecută își dăduse seama că nu reușea să localizeze nici un banc de pește-de-untură nu din cauză că aceștia dispăruseră brusc, ci pentru că locatorul era defect.

Dintr-un motiv oarecare, ce depășea net priceperea lui în materie de tehnică, locatorul refuza să semnalizeze orice altceva în afară de fundul mării. Cu o precizie înnebunitoare, trasa pe micul său ecran circular contururile tuturor pietrelor și denivelărilor aflate la o sută de metri sub chilă, dar nu era în stare să sesizeze nici măcar enorma găleată de plastic remorcată de trauler pe post de ancoră plutitoare.

Tranzistoarele erau scumpe și-ți era imposibil să spui despre vreunul că este bun sau nu doar privindu-l. Ca urmare, nici el nu știa dacă cele pe care la recuperase în diverse ocazii, aruncându-le în cutia cu mărunțișuri, erau mai bune sau mai proaste decât cele montate în locator. Singura soluție era să încerce toate combinațiile posibile, până la ultima, și, cum în locator erau folosite șaisprezece tranzistoare, iar în cutia cu piese se aflau încă șapte, treaba era de durată, nu glumă.

Dar, cel puțin, mai scăpa de o serie de piese care nu erau bune de nimic. Două din tranzistoarele din cutie scosese complet din funcțiune locatorul, și băiatul le aruncase urgent peste bord.

Soarele ardea cu putere, iar marea era perfect calmă. Traulerul – hodorogit și cu vopseaua decojită – era singurul semn de viață cât vedea cu ochii. El stătea pe puntea din spate, cu picioarele încrucișate sub el, la umbra unui acoperiș de plastic, folosind capacul frontal al locatorului ca tavă de lucru, în care punea piesele demontate. Era un băiat subțirel, chiar foarte slab, și pielea lui bronzată – destul de închisă la culoare de la natură – bătea bine spre culoarea ciocolatei. Părul îi atârna pe umeri în cozi groase, iar în urechea stângă avea un

inel strălucitor care, chiar dacă era de crom, era ușor corodat de apa de mare. Oricine avea ceva cunoștințe în materie de cultură cyclopeană l-ar fi categorisit instantaneu, fără ca măcar să se mai uite la pânza – cândva albă – ce o avea înfășurată peste șolduri și la sandalele elastice din picioarele lui: un băiat de pescar dintr-unul din porturile emisferei marine, cel mai probabil Gratignol, căruia nu-i mergea prea bine anul ăsta.

Absolut corect. Bracy descoperi cu neplăcere că încă un tranzistor nu era bun de nimic și-l trimise peste bord, după ceilalți doi.

Cel puțin, încerca el să se îmbărbăteze, nu se va întoarce acasă până ce nu va epuiza toate posibilitățile de a se descurca de unul singur. Dar chiar și atunci...

Stomacul îi ghiorăi sonor și simți că i se-ntunecă mintea la ideea de a se întoarce acasă cu cala goală. Era de preferat să meargă la întâmplare, până ce plasele lui vor prinde totuși ceva, la noroc, să aibă familia ce să mănânce, chiar dacă nu va nimeri peste pește-de-untură. În zona asta, peștele-de-untură era singura specie vandabilă, dar pește comestibil se găsea din belșug, oricine putea prinde după pofta inimii dacă-și dădea osteneala să arunce în apă o undiță cu o momeală în cârlig, însă peștii-de-untură trăiau în bancuri mari, de opt până la zece mii de exemplare, și, fiind concentrați, puteai hoinări liniștit pe mare săptămâni în șir fără să dai de vreunul, dacă nu aveai un locator.

Dacă el ar fi făcut parte dintr-o altă familie...! Dacă ar fi fost unul din băieții Agmess, de exemplu – șase frați, doi dintre ei având suficiente cunoștințe tehnice nu numai pentru a repara singuri echipamentul electronic, ci pentru a face același lucru și pentru alte familii de pescari, ba chiar fiind în stare să construiască aparate noi... Dar respectivii își țineau cunoștințele acumulate cu greu sub șapte lacăte, ca orice marfă prețioasă. Așa că el, când va ajunge acasă, va fi obligat să plătească pentru a fi ajutat – pe ei sau pe altcineva – și, după o ieșire lipsită de roade, cum ar fi putut s-o facă? Bărcile familiei Agmess aveau și aparate de radio, și, dacă aveau probleme pe mare, puteau cere imediat ajutor, pe când el era singur-cuc, răspunzător de soarta bărcii ăsteia, cu care trebuia să asigure existența celor patru surori, a bunicii și a fratelui său mai mic, în vârstă de opt ani.

El însuși nu avea decât șaptesprezece ani. Și fusese obligat să-și asume sarcina de a asigura existența familiei cu un an și jumătate în urmă, din iarna în care se înecaseră părinții lui, într-o furtună năprasnică, datorită scufundării unei bărci de salvare lansate pentru a scăpa de la moarte un nerod blestemat.

Tot așa ar trebui să zic și despre mine, își zise Bracy morocănos. Părinții mei ar fi groaznic de rușinați, dacă m-ar vedea acum!

Se opri o clipă din munca aceea plictisitoare și aruncă o privire peste suprafața mării, fără să se aștepte să vadă altceva în afară de apă

și cer. Dar inima îi tresări, pulsul i se accelerează și aproape că răsturnă piesele din tava improvizată ce și-o pusese în poală.

Șorecari Jackson! Atât de departe spre nord... asta nu putea însemna decât un singur lucru: un rechin-lup!

Cu mișcări frenetice strânse repede piesele demontate din locator, le băgă într-o pungă – să fie sigur că sunt toate la un loc – și se ridică în picioare. Mai exista o cale să găsești pește-de-untură, în afară de utilizarea echipamentelor electronice: să te ții pe urmele unui rechin-lup, aidoma șorecarilor, până când te ducea la unul din marile bancuri. Fiara aceea lacomă era în stare să simtă curenții bogați în substanțe nutritive din apa mării, ca orice pește, iar bancurile pe care le căuta Bracy se deplasau exact de-a lungul acestor curenți.

Bineînțeles, nu de-a lungul tuturor curenților de genul ăsta dădea peste bancuri de pește-de-ulei – erau prea mulți. Dar era măcar o idee.

Ezită o clipă, strângându-și ochii din cauza strălucirii soarelui, și-și ridică talpa unui picior ca să se scarpine pe gamba celuiilalt, cum făcea totdeauna când se concentra asupra unei probleme importante. Și erau câțiva factori ce trebuiau cântăriți atent, înainte de a lua o hotărâre. Mai întâi faptul că – dacă fusese în stare să țină atâția șorecari după el – rechinul-lup din fața lui era probabil un monstru. În al doilea rând, faptul că el era plecat deja de patru zile din port, iar un rechin-lup, dacă găsea suficientă pradă, era în stare să ardă gazul într-o zonă anume chiar și o săptămână, înainte de a se pune în mișcare spre ecuator. Și în al treilea rând faptul că *auzise* că un rechin-lup te poate pilota spre bancurile de pește-de-ulei, dar nu *cunoscuse* pe nimeni care să fi făcut vreodată una ca asta – acum, că toți pescarii din Gratignol își puteau permite să aibă locatoare, era un risc inutil.

Și, în ultimul rând – dar nu cel de pe urmă – trebuia să țină cont și de faptul că, dacă un rechin-lup atât de mare se hotăra să atace traulerul, probabil că-l va scufunda fără prea mari eforturi.

Bracy trase adânc aer în piept. Ajunsese la concluzia că era într-o situație care reclama măsuri disperate pentru a o depăși. Așa că se duse să vadă dacă era într-adevăr echipat pentru o asemenea treabă.

Proviziile nu erau o problemă – doar apa – și, dacă vremea nu se strica, putea să se folosească liniștit de pânzele solare. Nici cu energia nu stătea rău – în timpul zilei capta suficientă ca să pună în mișcare barca în ritm de melc, iar noaptea își putea permite să consume nițel din rezerva din acumulatori. Deci putea risca să se țină vreo două zile după rechinul-lup.

Cât privește apărarea – în caz că fiara devenea obraznică – asta era cu totul altceva. Singurele arme de care dispunea erau două cângi pescărești, destul de corodate de apă, pentru că nu erau tocmai noi – una dintre ele arăta chiar prost de tot, probabil că o să se rupă în curând – și năvodul, care nu putea fi folosit la altceva decât la tras

peștele în cală.

Ia stai! Îi venise o idee. În dulapul cu echipament de salvare avea cel puțin șase rachete de semnalizare, iar – pe o planetă cu distanțe atât de mari între centrele populate – asemenea dispozitive erau proiectate să ajungă la înălțimi stratosferice, pentru a fi, într-adevăr, utile. Cântăreau peste treizeci de kilograme fiecare și se amorsau automat, în contact cu apa de mare, la intervale de o oră din momentul în care barca de salvare era lansată la apă.

Îi trebuia cincisprezece minute pentru ca – transpirând și înjurând – să reușească să care două dintre ele la provă, să le fixeze pe balustradă și să așeze lângă ele o găleată plină cu apă de mare, pentru a avea cu ce să le pună în funcțiune. Cu un pic de noroc, și dacă era atent, putea servi chiar și unui monstru de rechin-lup o masă greu de digerat.

După aceea – simțind totuși că-l cam ia cu frig, în ciuda zăpușelii – alimentă reactoarele și traulerul porni în direcția rechinului-lup.

Era cam la un kilometru și jumătate de el când văzu hidroglisorul.

Parcă se materializase din neant. Ambarcațiunea era așa de joasă, încât până și unduirile ușoare ale apei erau suficiente s-o ascundă vederii, așa că n-o zărise decât când s-a ridicat pe aripile subacvatice, aruncând un evantai de spumă la provă. Și parcă nici nu era o ambarcațiune – o platformă cu o protuberanță în față și un om lungit pe ea, cu fața acoperită de un vizor integral, protejându-l de lumina puternică.

Bracy înghiți nodul ce i se pusese în gât. Vânează, oare, fiara...? Da! Omul stătea exact în spatele unui tun pentru harpoane și o rază de soare căzu chiar pe ghearele proiectilului, făcându-le să lucească tare.

Tot atunci zări și rechinul-lup, și-și dori fierbinte să nu se fi apropiat de fiara aceea gigantică, mai mare decât cele mai negre imagini de coșmar ce-i trecuseră prin minte – avea anvergura înotătoarelor mai mare decât lungimea traulerului său.

Tabloul înfruntării dintre omul din hidroglisor și ucigașul acvatic – năpustindu-se unul spre celălalt – dură destul pentru a i se întipări în minte pentru totdeauna. Dar din înaltul cerului detună boom-ul sonic, și tabloul pe care-l privea – și care nu durase mai mult de o secundă – păru să se dizolve într-un haos de stropi de apă amestecați cu spumă și în țipetele șorecarilor înspăimântați, care, după ce vomitaseră la iuțea hrana pe jumătate digerată din stomacuri, se ridicaseră la înălțime.

Hidroglisorul dispăru la fel de brusc cum apăruse, în vârtejul produs de rechinul-lup, și în aer se înlătură zeci de fragmente de ambarcațiune, unele căzând în apă la mai bine de treizeci de metri. Cât despre omul din ea – pe moment Bracy nu zărea nici urmă. Asta se datora în primul rând faptului că nu mai avea timp să se uite după el.

Oprise alimentarea cu energie din pânzele solare și trecuse pe acumulatori – nu spera să poată fugi de monstrul acela, dar cel puțin putea încerca să-i evite atacurile, dacă-și calcula bine momentul manevrelor.

Băiatul aștepta, încordat. Va ignora monstrul prezența traulerului, sau...? Nu, nu avea parte de norocul ăsta. După ce se rotise leneș în cerc, fiara se ridicase din nou deasupra apei, privind peste fața mării.

Nu era doar un monstru, mai era și tâlhar bătrân, pe deasupra. Fiindcă imediat ce zări traulerul se năpusti spre el.

Bracy se trezi urlând din toți bojocii – habar n-avea ce spune, dar probabil că înjura și blestema. Mănat doar de nebunia clipei, alinie la nimereală traulerul pe direcția rechinului-lup, turnă repede apă de mare peste declanșatoarele celor două rachete și se aruncă sub punte, sperând să fie apărat astfel de suflul lor.

O bătaie de inimă, două, trei... timpul trecea intolerabil de încet, parcă aștepta de ceasuri întregi.

În sfârșit! Parcă explodase universul!

Se adună încă amețit, având impresia că trupul pe care-l punea în mișcare nu era al lui, și-și săltă capul deasupra punții. Două din pânzele solare erau sfâșiate, iar acoperișul de plastic sub care se adăpostise mai devreme dispăruse; pe jos se vedeau urme de arsuri, iar geamul de la cabina cârmei era spart.

Dar la douăzeci de metri în fața provei avusese loc o altă calamitate, una ce-l satisfăcea deplin. Era convins de asta chiar înainte de a se uita peste copastie, pentru că șorecarii – care nu se prea sinchiseau din stârvul cui se înfruptă – coborâseră deja, să înlocuiască mâncarea pe care o regurgitaseră mai înainte, când se speriaseră.

Trupul enorm al rechinului-lup era aproape sfârtecat în două, și viața se scurgea din el o dată cu ultimele picături de sânge pe care inima monstrului le pompa în ocean.

Simțindu-se încă lipsit de vlagă, Bracy se prinse cu mâinile de balustradă – dar și le retrase imediat, cu o mișcare zvâcnită. Șina metalică era încă fierbinte din cauza jetului rachetelor. *O adevărată minune că n-am dat foc bărcii*, se gândi el, într-o doară.

Privea apatic spre apă. Pierduse două pânze solare, fusese obligat să-l facă bucăți pe ipoteticul lui pilot spre bancurile de pește-de-untură – totul fără a câștiga ceva.

Se încordă dintr-o dată. Oare ce era acolo, în apă? Ceva ce se zvârcolea, ca și cum ar fi fluturat *o mână*?

Omul din hidroglișor! Încă mai trăia, probabil că se agățase de o bucată din ambarcațiune, ba chiar mai avea putere să și strige după ajutor, deși Bracy abia dacă-l auzea, asurzit de zgomotul făcut de rachete și de țipetele șorecarilor.

Cu un efort fantastic reuși să pună traulerul în mișcare și să-l tragă

lângă omul din apă. Când a ajuns lângă el, acesta era prea slăbit să se poată urca singur pe punte, așa că Bracy l-a tras din apă apucându-l de perechea de bretele ce i se încrucișau pe spate. Și nici nu era de mirare că omul era slăbit: când l-a scos din apă a văzut că-și pierduse un picior, de la genunchi în jos, în colții rechinului-lup.

— Nu fi îngrijorat, îi șopti omul, văzându-l pe Bracy că se holbează îngrozit la rana lui. Costumul... o să oprească... hemoragia.

Ce costum? Bracy privi mai atent. Pielea omului era acoperită cu un fel de film transparent, parcă de plastic, ce se contracta singur, formând un fel de garou în jurul membrului amputat. Carnea se albise deja, iar sângerarea aproape se oprise, nu mai era decât o ușoară scurgere la nivelul capilarelor.

Ei bine, cu asta s-a rezolvat, își zise Bracy încă năuc, pornind-o spre dulap, să ia încă o rachetă – de data asta ca să strige după ajutor, de oriunde s-o putea.

Chiar și pe o planetă mai săracă, precum Cyclops, Corpul Galactic se bucura de tot ce era mai bun. Era o necesitate obiectivă, pentru a compensa măcar în parte sarcinile enorme cărora trebuia să le facă față personalul, însă era și un handicap serios, la fel ca și sistemul de plată bazat pe tratamente de longevitate, născând invidie și atrăgând spre comisiile de selecție pentru admiterea în Corp mulțimi de candidați lipsiți până și de aptitudini elementare pentru o asemenea muncă.

Tipic pentru luxul Corpului era locuința lui Langenschmidt, unde-și avea și Cartierul General – o vilă situată în cel mai înalt punct al insulei pe care le-o închiriasse guvernul cyclopean. Comandantul nu era obligat să fie tot timpul prezent în șantierul de reparații și să fie în permanent contact fizic cu activitățile pe care le conducea – pentru asta exista o rețea electronică de comunicații – așa că omul care-și desfășurase până atunci cea mai mare parte din activitate în ronduri singurate de Patrulă, ce duraseră uneori și zece ani, prefera să ducă o viață retrasă, în liniștea locuinței lui.

Dezamăgirea pe care i-o produsese ră vorbele neașteptate cu care-i răspunsese Maddalena imediat după ce sosise îl redusese la tăcere, și nu mai scosese o vorbă până ajunseseră în camera principală a vilei – o încăpere lungă, răcoroasă, cu plafon jos – prin ferestrele căreia li se desfășura la picioare, ca o hartă, panorama întregii insule și a pontoanelor de pe țărmuri. Iar atunci, după ce adusese câte un pahar de băutură răcoritoare, se lăsase într-un fotoliu confortabil și privise atent la femeia din fața lui, pe care, în subconștientul lui, cu o oră în urmă, o mai vedea ca fiind încă acel agent de înlocuire cu minte înfierbântată de pe vremea afacerii din Carrig, de acum douăzeci de ani.

Ajunsesese să se obișnuiască cu schimbările pe care revenirea la o viață confortabilă și civilizată le produsese asupra lui însuși – înlăturarea efectelor îmbătrânirii, de exemplu. Înfățișarea pe care o afișa Maddalena la vârsta *naturală* de patruzeci și cinci de ani fusese un adevărat șoc pentru el. Osatura ei era încă delicată, capul îi era

încă modelat cu finețe, ca o sculptură abstractă, ochii tot îi mai străluceau ca două pietre prețioase de ambele părți ale nasului regal și ascuțit, simbol al curiozității ei înăscute. Dar tenul și pielea i se aspriseră, la fel și mâinile, iar din ținuta ei, ca și din glas, se degaja un fel de aură de epuizare.

Încercând să risipească răceala ce părea să se instaleze între ei, i se adresa cu o falsă voioșie în glas:

— Ei, Maddalena! Ce-ai mai făcut tu de când nu ne-am mai văzut? Cum ți-a mai mers?

— Prost.

Nici nu atinsese paharul din față, deși luase dintr-o cupă un aperitiv – o bilă uscată și pufoasă, pe care o învârtea absentă între degete.

— Poate-ți amintești – deși știi că, pentru tine, asta n-a fost decât o simplă înregistrare de jurnal – că Marele Șef Cashus a fost asasinat la scurtă vreme după ce mi-am luat eu postul în primire, și o dată cu el s-a dus și orice speranță de progres. Așa că...

Strivi aperitivul între degete, făcându-l zob, și se grăbi să scuture pulberea și firimiturile în farfurioară.

— Așa că am petrecut al dracului de multă vreme observând atent cum nu se întâmplă nimic. Dar tu?

— Ah... Eu am fost obligat să învăț o meserie cu totul nouă pentru mine și am descoperit că nu sunt prea capabil în materie. Cred că s-ar putea numi diplomatie contemporană. Nu pot să spun că am fost obligat să văd cum nu se întâmplă *nimic*, dar, la scară galactică, lucrurile se pun în mișcare așa de greu, încât, până la urmă, *nimic* este o primă aproximație destul de bună.

Langenschmidt ezită o clipă:

— Ascultă Maddalena, adineauri vorbeai serios, sau erai dominată de o oboseală de moment, cum se întâmplă după orice drum?

— Oboseala asta a mea se acumulează de multă, foarte multă vreme.

Gustă, în sfârșit, din băutură, fără să facă nici o remarcă în privința ei, continuând:

— Și... da, vorbeam serios.

— Ai revenit la ideile tale de demult, pe care mi-am dat atâta osteneală să ți le scot din cap – împreună cu Pavel Brzeska – înainte de a pleca spre Carrig?

— Nu. Alea erau idei preconceptionale, de puștoaică tâmpită. A trecut multă vreme de atunci, Gus, chiar și pentru un corpman și... presupun că și eu m-am schimbat mult.

— Ei, uite ce-i! Langenschmidt se aplecase în față: Tu ai fost pe Treisprezece, care abia dacă poate fi considerată planetă de clasă A, iar refugiații trebuie să facă față unor condiții climatice extreme, după ce au pornit de la cea mai proastă bază cu putință, adică fără nici un

conducător cu pregătire superioară. Înțeleg foarte bine că viața unei asemenea comunități primitive de țărani poate doborî moralul oricărui observator. Dar, înainte să treci de cealaltă parte a baricadei în privința noningerinței, gândește-te la Paisprezece și la Carrig – ar trebui să vezi ce spun ultimele rapoarte de acolo, fiindcă veni vorba. Gândește-te la Șapte, unde se dezvoltă tehnici biologice și genetice absolut noi, sau la Optsprezece, unde au avut loc niște schimbări de limbaj care, în final, vor influența și vor modifica radical comunicările interumane.

— Gândește-te și la Cinci, ripostă Maddalena. Dacă nu reușesc să rezolve problema paraliziei cerebrale, comunicarea între supraviețuitori se va reduce la grohăituri ca de maimuțe.

Câteva minute domni tăcerea. Deprimat, Langenschmidt își rodea buza de jos și se uita fix la Maddalena, întrebându-se ce să mai spună.

Problema în sine era recurentă și fusese dezbătută permanent, de un secol și jumătate. Rădăcinile ei erau însă localizate mult mai departe în timp, mai exact cu șapte sute șaptezeci de ani în urmă, când steaua primară a planetei ce se numea Zarathustra se transformase în novă. Timp de șase sute treizeci de ani se crezuse că nu scăpaseră de pe planetă decât o mână de refugiați, care ajunseseră pe Alfa Baucis, pe partea dinspre soare a noiei. Apoi, ca din senin, se recepționaseră semnale radio din direcție opusă. Erau rodul muncii pline de abnegație a multor generații de refugiați – și de urmași ai acestora – care avusese ca punct de pornire doar ceea ce se recuperase dintr-o singură navă spațială și culminase cu transformarea unui întreg asteroid – orientat astfel încât să se comporte ca o antenă parabolică – într-o stație de emisie radio de mare putere, alimentată cu energie solară, ale cărei mesaje se târau spre civilizația-mamă doar cu viteză luminii.

Semnalele veneau de pe planeta lui Lex, cunoscută ca PRZ Unu: prima Planetă de Refugiu Zarathustra care fusese localizată și cu care lumea civilizată reluase contactul. Acum făcea și ea parte din uniunea galactică, fiind privită ca o planetă civilizată.

De la ei se aflase că de pe partea întunecată a planetei – Zarathustra se afla în cadranul îndepărtat al orbitei – reușiseră să decoleze peste trei mii de nave, în care se îmbarcaseră cam două milioane și un sfert de oameni. Iar Patrula, care fusese înființată cu două secole înainte, primise sarcina să depisteze restul supraviețuitorilor, dacă mai existau.

Și se descoperiseră douăzeci și una de planete pe care ajunseseră refugiați. Iar pe unele aceștia nu numai că reușiseră să supraviețuiască, dar, în perioada în care fuseseră izolați de restul civilizației, reușiseră să dezvolte culturi respectabile și cât se poate de interesante. Pe puține planete tehnologia – în înțelesul clasic al

cuvântului – depășise nivele rudimentare de dezvoltare, dar existau alte realizări – de genul celor menționate de Langensmidt pentru Maddalena – ce promiteau să deschidă căi noi pentru evoluția culturală și științifică a umanității.

După discuții îndelungi, pe parcursul cărora se aduseseră o mulțime de argumente, și subiective, și obiective, se formulase principiul noningerinței și se trecuse la aplicarea lui. Dacă PRZ-urile nu reușeau să ia contact cu lumea civilizată prin forțe proprii, evoluția lor va fi lăsată să-și urmeze cursul natural, fără nici o ingerință din exterior. Existau multe motive ce susțineau o asemenea hotărâre. Pe unele planete avuseseră loc schimbări în evoluția indivizilor, datorită condițiilor de mediu. Pe toate se produsese o ruptură culturală serioasă, pe care secolele de înmulțire *naturală* – patru sau cinci generații pe secol – nu făcuseră decât să o accentueze. Dar cel mai important era faptul că civilizația galactică părea să-și încetinească ritmul de dezvoltare, ca și cum distanța între stele ar fi impus – în afara barierei fizice – și o barieră la nivel psihologic, împiedicând sau încetinind dramatic schimburile de idei între culturile planetare. Ca urmare, interesul pentru cercetarea științifică era în scădere, ca și inventivitatea oamenilor, pentru că n-avea nici un rost să te chinui să găsești soluția unei anumite probleme când – pe oricare din cele două sute șazeci de planete locuite de ființe umane – era posibil ca altcineva să fi rezolvat deja problema respectivă.

Așa că se sugerase că PRZ-urile – lăsate în pace – poate că vor reuși să redescopere motivațiile fundamentale ale curiozității umane, antrenând astfel totalitatea rasei după ele.

Deoarece avusese loc un intens proces de uniformizare al nivelelor culturale. Planete ca Pământul încă mai erau privite ca exemple, dar de răspândit nu se răspândeau decât schimbări superficiale, ce țineau de modă, nu și cele profunde, ce stăteau la baza acestora. Ca urmare, la ora actuală lucrurile erau cam la fel peste tot, și starea lor generală nu era cu mult altfel de cea de pe vremurile când se înființase Patrula. Planetele mai înapoiate se zbăteau să atingă nivelul mediu de dezvoltare – unele chiar reușeau – dar planetele cu dezvoltare deasupra mediei erau tot placide și lipsite de inițiativă.

Maddalena se foi în fotoliul ei și-și ridică ochii spre fața întinerită a vechiului ei prieten.

— De data asta cine conduce campania? Presupun că tot PRZ Unu, ca de obicei.

Langensmidt se repezi să-i răspundă:

— Nu, și asta e deosebit de interesant. Moda era ca Unu să urle în stânga și-n dreapta cât sunt de revoltați de modul șocant în care sunt tratați cei asemenea lor, ce sunt lăsați să putrezească în mizerie, în loc să fie salvați și readuși la sânul civilizației-mamă. Dar tradiția asta s-a

cam stins în ultima vreme, cred că din cauză că abia de curând Unu a reușit să se integreze complet în civilizația galactică, și și-au dat și ei seama ce schimbări adânci produsese perioada de izolare în cultura lor. La ora actuală purtătorii de cuvânt de pe Unu își țin gura bine închisă, așa că avem chiar speranțe că, în cele din urmă, vor adera chiar și ei la principiul de noningerință.

— Dar, în locul lor, toba e bătută de Cyclops – părerea mea e că asta se datorează exclusiv afacerii noastre din Carrig – și o droaie de minți caritabile, dar înguste, s-au alăturat campaniei cyclopeenilor, inclusiv – și mai ales – de pe Pământ. Ceea ce nu reușesc indivizii ăștia să priceapă este – zic eu – faptul că luxul de tip Pământ nu constituie modelul perfect de viață umană. Vor să impună acest standard peste tot, fără să ia în considerație că acei cărora vor să-l impună sunt atașați de cultura lor actuală sau că aceste culturi sunt productive, creative.

— Treisprezece nu e, sigur, în categoria asta, murmură Maddalena.

Langenschmidt nu-i răspunse. Își întorsese privirile spre fereastră și făcuse ochii mari, văzând o serie de scântei strălucitoare, ce arătau ca niște paiete cusute pe albastrul cerului.

— Hei! exclamă el. Asta-i o rachetă de semnalizare. Cred că de la vreun pescar cu probleme. Trebuie să-i dădăcim mereu pe localnici – ori câte un pescar care pleacă pe mare cu echipament neadecvat, ori câte un playboy din protipendadă ieșit la vânătoare de rechini-lup, pe care-l lasă nervii în momentul crucial. Dar nu-i chiar rău, mai întrerupe monotonia.

Se îndreptă spre un panou de comunicator – integrat cu discreție în mobilierul extrem de funcțional al încăperii – și întrebă:

— Se ocupă cineva să vadă ce-i cu racheta aia de semnalizare?

Tăcere. Apoi se auzi o voce impersonală, vorbind pe un ton iritat:

— Mă scuzați, domnule comandant, ce ați spus? după care continuă imediat, ca și cum ar fi reazut întrebarea în minte: Ah! Racheta! Da, o să trimit imediat pe cineva să-l ia pe flăcău și să-l aducă la țarm.

— Perfect.

Langenschmidt își îndreptă imediat atenția înapoi, spre Maddalena:

— Știi, am senzația că înainte de a încheia discuția asta și de a ajunge la vreo concluzie, cred că ar fi bine să-ți dau ocazia să vezi mai îndeaproape civilizația galactică – stil Cyclops – ca să-ți aduci aminte ce deșertăciune este asta în realitate. Și putem lua situația creată la ora actuală drept exemplu edificator. Este vorba mai întâi de această doamnă Quist, care conduce totul în maniera în care ți-am spus. Este cu siguranță o femeie foarte capabilă și neînduplecată. Dar a-și limita eforturile la planeta Cyclops – care este atât de săracă încât energia e produsă încă în reactoare cu fisiune, nu cu fuziune – o nemulțumește profund. Și nici nu înțelege de ce personalul Corpului e plătit în

tratamente de longevitate, pe când ea îmbătrânește și e obligată să-și cumpere tocmai de pe Pământ tratamentele cosmetice de care are nevoie. De altfel, am impresia că o parte din ostilitatea ei se datorează exact geloziei. Iar o femeie speriată la gândul că-și pierde înfățișarea din tinerețe e un caz tare trist. Are un amant oficial – unul dintre cei mai chipeși bărbați pe care i-am văzut vreodată – un fel de erou planetar, un fost cosmonaut, rămas invalid în urma unei răni căpătată în niște circumstanțe pe care nu le cunosc, dar despre care am auzit că au fost meritorii, îl tratează ca... ca pe un animal micuț, ca pe o mascotă, îl arată peste tot: uitați-l, faimosul Justin Kolb, amantul meu. Mă urmărești?

Maddalena dădu în tăcere din cap. Auzise toate astea – cu excepția poveștii despre Kolb – încă de pe vremea afacerii Carrig, când un grup de cyclopeeni întreprinzători aflaseră de la un practicant de Corp concediat poziția planetei PRZ numărul Paisprezece și faptul că pe aceasta se găseau depozite importante de minereuri radioactive. Cyclopeenii deschiseseră o mină – folosind ca mână de lucru localnici, față de care se purtau ca și cum ar fi fost sclavi – și o ținuseră în funcțiune o perioadă destul de lungă, până când Patrula reușise să le disloce întreprinderea. De atunci, guvernul cyclopean își afișase în fiecare ocazie durerea pe care o resimțise aflând că o ceată de barbari de pe o PRZ aruncaseră în craterul unui vulcan oameni așa-zis civilizați – pedeapsa tradițională pentru crimele pe care aceștia le comiseră, în raport cu etica și religia locală.

— Sincer să fiu, impresia mea este că pe doamna Quist nici măcar n-o interesează PRZ-urile ca atare, continuă Langenschmidt. Ea nu vrea decât să facă mizerii Corpului Galactic, datorită unei gelozii personale, profitând de fondul de ostilitate creat aici în privința noastră, datorită episodului de pe Paisprezece. Dacă ar fi să abandonăm noningerința din motive bine întemeiate, solide, raționale... asta aș putea s-o înghit – poate că m-aș îneca un pic, dar aș înghiți-o. Dar să accept așa ceva pentru o asemenea...

Vocea aceea impersonală se auzi din nou din comunicator:

— Domnule comandant?

— Da?

Langenschmidt se răsuci pe jumătate în fotoliu.

— Racheta de semnalizare. M-am gândit că vă interesează să știți ce-i cu ea.

— Nu în mod deosebit, dar spune-mi.

— Am găsit un pescar din Gratignol – mai degrabă un băiat, care nu are mai mult de șaptesprezece ani, din câte mi s-a spus. A avut necazuri cu un rechin-lup, vânat de o persoană – hm – o persoană cu o oarecare notorietate. Băiatul a pescuit numita persoană din apă integral, exceptând un picior. Din fericire, numitul purta un costum

medicinal, care a oprit hemoragia, astfel încât, deși e inconștient, nu e mort. Dar cred că v-ar interesa să știți despre cine e vorba.

— Ei bine, spune o dată, mormăi Langenschmidt.

— Este vorba de Justin Kolb, spuse vocea.

Alura Quist era foarte mulțumită de turnura evenimentelor. Nici imaginea pe care o privea în poli-oglină la care se aranja pentru banchetul oficial, programat să înceapă la apusul soarelui, nu-i putea risipi satisfacția înrâncenată pe care o resimțea gândindu-se la delegațiile sosite de pe alte planete.

Bineînțeles, cele de pe planetele bogate – Pământul, de exemplu – aveau o atitudine oarecum condescendentă față de posibilitățile cyclopeenilor – chiar dacă le fusese oferit tot ce exista mai bun aici – dar, cum mobilul tuturor erau intențiile caritabile declarate în sprijinul celor lipsiți de privilegii, de pe PRZ-uri, toți se purtau cât se poate de frumos și nu se înregistrase nici o plângere. Iar ferocitatea de care dădea dovadă reprezentantul lui PRZ Unu – Omar Haust, un bătrân, dar care știa să se exprime cu multă vehemență – contrabalansa pe puțin lipsa de curaj a unei duzini dintre colegii mai slabi de înger. Pentru că el încă mai era adeptul unor idei pe care majoritatea oamenilor de pe planeta lui le abandonaseră, chiar dacă făcuseră asta cu multă reticență.

Banchetul urma să fie magnific. Mâncărurile și băuturile erau atât de scumpe, încât vor trebui să fie tratate ca un articol separat al bugetului planetar pe anul în curs, dar nu conta, pentru că o majorare cu unu la sută a chiriei pentru baza Corpului Galactic va acoperi toate cheltuielile, cu prisosință. După banchet vor urma discursuri, evident – era ciudat cum tradiția continua să dăinuie în anumite zone ale activității umane generație după generație – dar se simțea în stare să îndure până și asta. În vederea reușitei planului la care muncise atâta amar de ani, o să îndure și cele două sau trei ore de vorbărie chioară.

— Noi, cyclopeenii, rosti ea spre oglindă, privind cu atenție cum i se mișcau mușchii gâtului, pe măsură ce pronunța cuvintele, nu facem parte dintre cele mai prospere națiuni ale galaxiei. Totuși nu ne manifestăm egoist în privința puținului de care dispunem. Dimpotrivă, am împărți din inimă acest puțin cu cei mai săraci ca noi. În vremurile pre-galactice – spun istoricii – era o fabulă despre un câine care-și făcuse culcușul în locul de hrană al unui animal de povară, obligându-

l pe acesta, în cele din urmă, să moară de foame.

Făcu o pauză, în primul rând pentru că nu era sigură că această referință literară este adecvată – deși cel ce-i compusese discursul înlăturase cuvintele complet ieșite din uz, precum „iesle” sau „bou” și, în al doilea rând, pentru ca să se privească din nou în oglindă.

Avea silueta încă suplă, pentru că – nervoasă și energică – pe măsură ce trecea timpul, avea tendința să devină mai degrabă uscată, osoasă, decât să se îngrașe. Părul ei, blond, cu o nuanță caldă, era coafat impecabil și-i încadra fața cu trăsături puternice, pe care ochii – albaștri și strălucitori – păreau două safire. Toaleta pe care o purta fusese croită pe Pământ – demodată, evident, în ochii celor originari de pe planeta-mamă – și-i venea atât de bine, încât putea să treacă ușor cu vederea o asemenea opinie minoritară.

Oare cât o să dureze totul? Gura ei păru să se răsucescă într-un zâmbet ranchiunos, care-i distruse instantaneu drăgălășenia figurii, gândindu-se la cei asemenea lui Gus Langenschmidt. După cincizeci de ani în Patrulă, supraveghind barbarii de pe PRZ-uri, avea asigurată supraviețuirea – beneficiind de o sănătate perfectă și de o tinerețe întreținută artificial – până în vremuri în care existența ei se va reduce la note de subsol, în manuale de istorie locală.

Acest fapt cu greu putea fi schimbat. Dar scopul căruia el și cei asemenea lui își dedicaseră viața putea fi golit de conținut.

Mda... discursul ei era destul de bun. Așa că renunță să se mai frământa în privința lui, adresându-se servitoarei ce-i făcea pedichiura și abordând astfel un alt subiect care o îngrijora mult în ultima vreme:

— Vrei să-l anunți pe Justin Kolb că vreau să vorbesc cu el înainte de banchet?

— Va fi și dânsul prezent, stăpână? replică fata.

Quist tresări. I se păruse, sau în vocea aceea reținută se ghicea o urmă de ironie? Nu era nici urmă de așa ceva în ochii negri care priveau drept în ai ei, așa că se relaxă.

— Cum adică? Bineînțeles că va fi și el prezent. De ce nu?

— Stăpână, am înțeles de la valetul dânsului că acum o jumătate de oră încă nu se întorsese.

— Să se întoarcă?

Nedumerită, Quist privi în jos, spre fată. În ultimele două zile, de când sosiseră delegațiile din afara planetei, abia dacă găsisese vreo clipă în care să se mai gândească la amantul ei. Parcă auzise vag că el plecase undeva, dar considerase de la sine înțeles că se va întoarce la timp pentru a-și îndeplini funcția oficială la evenimentul major de astă-seară.

Puse în funcțiune comunicatorul demodat încorporat în toaleta ei și începu să vorbească:

— Justin Kolb încă nu a revenit?

— Sunt valetul său, stăpână, îi răspunse o voce suavă. Nu, dânsul încă nu a revenit.

— Dar unde este? A transmis vreun mesaj?

— Nici un mesaj, stăpână. Dacă doriți, voi încerca să iau legătura cu dânsul.

— Știi unde se află?

Quist își dădu seama că întrebarea risca să-i deterioreze imaginea în fața servitorilor, dar, o dată rostite, cuvintele nu mai puteau fi retrase.

— Doar aproximativ, stăpână. S-a dus la vânătoare de rechini-lup, undeva la limita nordică a zonei de răspândire a acestora.

Timpul părea să se fi oprit în loc. În cele din urmă reuși să șoptească, cu voce răgușită:

— Ia legătura cu el și află... află când se întoarce.

Și când o să vină acasă, continuă ea în gând, *o să-i dau o asemenea lecție, încât nu va mai avea niciodată îndrăzneala să-mi încalce ordinele de a fi într-un anumit loc într-un anumit moment, ca astă-seară.*

De fapt, poate că sosise chiar vremea să se dispenseze de serviciile lui Justin Kolb – să-l trimită în rândul anonimilor oameni de rând, obligat să muncească din răpuleri pentru a-și câștiga o existență mizerabilă, așa cum ar fi ajuns oricum – dacă n-ar fi fost ea – după ce piciorul îi fusese amputat. Economia cyclopeană nu-și putea îngădui luxul de a întreține invalizi neproductivi.

Tocmai făcea niște modificări în așezarea participanților la banchet când comunicatorul emise semnalul de apel. Oare era Justin? Închise o clipă ochii, întrebându-se cum va fi în stare să se debaraseze de acest bărbat, al cărui spirit doar pe jumătate îmblânzit reprezenta una din cele mai mari provocări din întreaga ei viață.

— Stăpână, tot eu vă deranjez, se auzi vocea valetului, îmi pare rău, dar am vești proaste.

Ea nu se simțea în stare să vorbească, așa că așteptă. Fata terminase cu pedichiura și-și strângea instrumentele, pregătindu-se să plece.

— Justin Kolb este în spital, la baza Corpului Galactic. A fost atacat de rechinul-lup pe care-l vâna, și a fost salvat de un pescar. Mi-au spus că va supraviețui, dar...

Valetul ezita.

— Continuă, zise ea pe un ton lipsit de orice expresie.

Apăruse un alt servitor, însărcinat cu pantofii, care îngenunchease la picioarele ei.

— Și-a pierdut piciorul drept, de la genunchi în jos.

Oare nebunul ăla chiar *dorea* să fie invalid? Întrebarea îi trecu în goană prin minte, pentru a fi înlocuită de un val incontrollabil de milă și de compasiune. Dacă n-ar fi fost banchetul, ar fi sărit chiar în clipa aceea și ar fi pornit-o în goană drept spre spital, spre patul lui de

suferință, să-i țină mâinile într-ale ei și să-l îmbărbăteze.

Of, Justin! De unde-și trage focul dragostea asta a ta pentru pericol? Într-o zi asta o să te omoare, și-n ziua aia eu o să mă simt instantaneu bătrână...

Când vorbi, o făcu pe un ton hotărât:

— Fă-mi legătura cu el. Imediat!

— O să încerc, stăpână, se auzi glasul plin de îndoială al valetului, după care comunicatorul amuți.

Reproșurile pe care avusese de gând să le reverse asupra amantului ei se evaporaseră la aflarea veștii despre nenorocirea lui. Îl vedea în minte cum se întoarce acasă și cum îi oferă trofeul, sfidător – pentru că știa că ea se înfurie când el își pune viața în pericol – și totuși sfios, ca un adolescent ce vrea să obțină prețuirea unei fete. Avusese intenția să se întoarcă la vreme pentru a participa la banchet, să-i ofere trofeul acela drept ofrandă, iar ea s-ar fi simțit supărată și încântată în același timp, știind că un asemenea bărbat este amantul ei.

Comunicatorul intră din nou în funcțiune.

— Alura Quist? se auzi o voce pe care ea o recunoscuse imediat.

— Comandant Langenschmidt, zise ea rece. Nu am cerut să vorbesc cu dumneata.

— Nu, dar am crezut că e de preferat să vorbiți cu mine, decât să nu vorbiți cu nimeni. Justin Kolb este deocamdată inconștient, și va mai dura o vreme – cel puțin două ore – până ce-și va reveni. A fost extrem de șocat de accidentul prin care a trecut. Dar doctorii mi-au spus că mâine sau poimâine îl puteți lua de la noi.

Ea se încordă toată.

— Cu piciorul restaurat?

Urmă o clipă de tăcere adâncă. Apoi Langenschmidt chicoti, forțat:

— Mi-e teamă că nu. Unii oameni au idei oarecum exagerate în privința posibilităților medicinei. Regenerarea membrelor umane, practic peste noapte... mi-e teamă că asta trece până și de capacitățile noastre.

Nici nu se așteptase la alt răspuns, dar nu se putuse stăpâni să nu întrebe – cuvintele parcă se smulseseră singure din ea, mâinate de gelozia ce o resimțea față de corpmanii plătiți cu tinerețe și cu sănătate.

Oricum, nu avea importanță. Justin își mai pierduse o dată acel picior, nu numai de la genunchi în jos, ci aproape tot, până la coapsă, din cauza cangrenei de spațiu.

— Vă mulțumesc pentru amabilitatea de a mă pune la curent, spuse ea, fără urmă de căldură în glas. Evident, aș fi apreciat mult mai mult ca asta să se fi produs mai devreme.

— Am fost convins că sunteți preocupată de cu totul alte probleme,

ripostă Langenschmidt calm.

Cu un rânjel tăcut, ce o făcu să se bucure că pe Cyclops legăturile prin comunicator erau limitate la sonor, fără componentă video, Quist se forță să-și păstreze calmul. Și adăugă:

— Dimineață voi trimite mijloace de transport adecvate, să-l aduc acasă. Credeți că este acceptabil?

— Cred că da, dar să trimiteți și un doctor.

Langenschmidt vorbise pe un ton parcă un pic surprins, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să insiste, rugându-l ca piciorul lui Kolb să fie restaurat în spitalul Corpului.

— Evident, răspunse Quist, oprind comunicatorul.

Așteptă o clipă, apoi îl puse din nou în funcțiune, ordonând:

— Găsiți-l pe doctorul Alcazar Rimerley. Urgent!

Când se făcu legătura, doctorul Rimerley admira priveliștea oferită de apusul soarelui. Era unul dintre cei mai bogați oameni de pe Cyclops, iar casa lui ocupa practic toată suprafața și o parte din subsolul unei întregi insule, având circumferința de aproape doi kilometri. Locuința propriu-zisă era clădită chiar pe țărmul oceanului, așa că, dacă avea chef – așa cum se întâmpla acum – putea sta la unul din etajele superioare, ca să privească spre cer, sau, în caz contrar, se putea deplasa la unul din etajele aflate sub nivelul apei, să se bucure de tumultuoasa panoramă a florei și faunei oceanului în plină vară.

Știrea că este căutat i-a adus-o șeful servitorilor săi personali. Își frecă bărbia, mirat. Avusese și el de gând să ia legătura cu Quist, dar încă nu sosise momentul, deși era convins că vor încheia afacerea pe care o avea el în cap, o dată ce simple tratamente cosmetice nu vor mai reuși să stăvilească ravagiile făcute de trecerea timpului asupra ei. Dar chiar și așa, din moment ce ea era cea care-l căuta, putea foarte bine să-i vorbească și acum.

Pe față i se așternu un zâmbet reflex, profesional, chiar dacă ea nu-l putea vedea, și rosti cu multă căldură în glas:

— Draga mea Alura Quist! Ce onoare să-ți pot vorbi, după atâta vreme!

Ea sări repede peste formalisme, intrând direct în subiect:

— Doctore, am încă o problemă pe care vreau s-o rezolvi. Din câte știu eu, ești singurul om de pe Cyclops în stare de asta.

— O să fac tot ce-mi stă în putință, încuviință Rimerley, reprimându-și un zâmbet mult mai sincer decât cel inițial.

— Justin Kolb, și-a pierdut din nou piciorul. La o vânătoare de rechini-lup.

Rimerley clipi. Se așteptase la cu totul altceva, ceva ce ținea de Alura Quist însăși. Așa că vorbele ei îl prinseseră complet nepregătit.

— O să-l aduc la dumneata mâine dimineață. Contez că o să-i faci o

regenerare la fel de îngrijită ca data trecută.

— Ah... o clipă, zise Rimerley stânjenit. Asta nu e genul de problemă ce poate fi rezolvată în numai câteva ore.

Undeva, în minte, începuse deja să facă o serie de calcule: atât pentru a localiza materialul, atât pentru a asigura neutralizarea imunologică a țesuturilor, atât pentru a aduce totul aici...

— Mă îndoiesc că se va putea rezolva mai devreme de două săptămâni, în cel mai bun caz.

— Două săptămâni!

— Asta e doar o primă estimare. Evident, s-ar putea...

— Atunci mai bine îl las acolo unde e acum. O să fie oricum mai bine îngrijit decât în spitalele noastre de mâna a doua.

Rimerley simți un fior pe șira spinării. Și, vorbind dintr-o dată mult mai încet decât normal, abia reuși să articuleze:

— Ah... dar unde este acum?

— La spitalul Corpului Galactic. A fost dus acolo după ce l-a salvat un pescar.

Tăcere mormântală.

— Doctore Rimerley? Întrebă în cele din urmă Quist, pe un ton alarmat.

Dar ea nu era nici pe jumătate atât de alarmată pe cât era Rimerley însuși. Acesta abia dacă mai era în stare să vorbească.

— Dacă... hm... dacă mă gândesc mai bine, poate că ar fi de preferat să-l aduceți aici. Imediat, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Dădu pe gât dintr-o înghițitură băutura pe care o mai avea în pahar – înaintea convorbirii sorbea din el liniștit, relaxându-se înainte de cină.

— Da, sigur, în nici un caz mai târziu de mâine dimineață. Sub nici o formă.

Când întrerupse legătura, sudoarea curgea șiroaie pe doctorul Rimerley.

Soraya lucra ca de obicei la stația de apă și – tot ca de obicei – se dondănea cu Firdausi în legătură cu căsătoria lor – o bătea la cap de când ieșise din pubertate – când auzi pe cineva strigându-i frenetic numele.

Îi făcu semn lui Firdausi să tacă din gură și privi încordată prin pânzele de abur de deasupra cazanului principal, încercând să vadă cine o căuta. Era o voce de copil, dar atât de răgușită din cauza agitației, încât nu recunoștea despre cine e vorba.

Stația de apă era alcătuită din trei părți distincte. Mai întâi fântâna cu cupe, care ridica apa din bazinul natural de colectare: recipiente fixate de un lanț trecut peste două roți mari de lemn, pus în funcțiune de un yorb ce părea foarte mulțumit să se învârtă toată ziua în cerc și să-și primească seara hrana, ca răsplată pentru osteneala lui. Cupele fântânii vărsau apa în cazanul principal, sub care ardea tot timpul un foc puternic, ce făcea să se ridice bule de vaporii în lichidul dinăuntru lui. Deși apa părea perfect limpede și curată, în timp ce fierbea se forma un fel de spumă, iar Soraya și Firdausi se îndeletniceau tocmai cu îndepărtarea acesteia, folosind un fel de linguri mari, de lemn.

După aceea apa era trecută, puțin câte puțin, în rezervorul de răcire – o construcție cilindrică subțire, din pietre legate cu ciment natural – de unde cei din sat o puteau lua în găleți, pentru a o folosi acasă.

— Poți să vezi cine este? întrebă Soraya.

Firdausi coborî de pe scara pe care era cocoțat, ca să ajungă sub norul de abur ce-i înconjura, și-i spuse:

— Pare să fie cel mai mic dintre vecinii tăi – copilul Hakim.

— Oh, *nu!* Soraya își înghiți nodul ce i se pusese în gât și sări jos, flexându-și ușor picioarele lungi.

Ochii lui Firdausi o priveau înfometați. Era de departe cea mai frumoasă din fetele nemăritate din sat: ochi migdalați, piele măslinie, păr negru, lung și picioare suple și grațioase. Își dorea cu o intensitate aproape dureroasă ca părinții lui să nu mai fie preocupați de probleme atât de lumești precum zestrea și să-i dea voie să se însoare cu ea. Era

convins că i-ar fi fost o soție excelentă...

— Copile Hakim! strigă ea, lăsându-se în genunchi și prinzându-l în brațe pe băiatul care se repezise la ea, plângând. Ce s-a întâmplat?

Printre suspine de frică și de oboseală, copilul reuși, până la urmă, să-i spună despre ce e vorba: mama lui Soraya se îmbolnăvisese din nou.

— Tu du-te direct acasă, îi zise Firdausi. Eu îl aduc pe Marouz la voi.

Ea-i aruncă un zâmbet recunoscător și o luă la fugă spre sat.

Acesta era format din două rânduri de case cu pereți din împletitură de nuiele umplută cu lut, așezate față în față, depărtate bine una de alta, înconjurate de grădini mari pentru legume și de țarcuri pentru animale. Din țarcuri o priveau yorbi dințoși, pe când ea trecea în goană pe lângă ei, cu picioarele pleoscăind prin băltoacele rămase în urma ploii din noaptea trecută, și care era pe punctul să înceapă să cadă din nou, în orice clipă. Casa ei era a cincea de pe partea stângă. Trânti poarta de lemn de la stradă și intră în casă tot fugind.

Sora mai mare a lui Hakim, Yana, era aplecată peste patul în care zăcea umbra scuturată de tremurături a unei femei ce părea bătrână. În realitate, mama lui Soraya nu avea decât treizeci și șapte de ani, dar în mediul aspru în care trăiau ei speranța de viață a oamenilor scăzuse cu iuțeala cu care cade o noapte la tropice.

Totuși în cazul ei nu era vorba numai de îmbătrânire – în fond, asta era ceva firesc, și nimeni nu scăpa de ea. Era ceva ce se manifesta la întâmplare, dar mult mai periculos decât bătrânețea. Și care avea și o denumire: friguri. Dar faptul că boala avea un nume nu ajuta la nimic. Era nevoie și de un tratament pentru asta.

Înnebunită de disperare, Soraya privi scurt la Yana.

— E așa de multă vreme?

— Am găsit-o întâmplător, zăcea pe podea, îi răspunse cealaltă fată cu voce scăzută. Uite, are rochia pârlită... a fost un noroc formidabil că am aruncat o privire aici, altfel ar fi ars de vie.

Soraya simți că o trec fiori.

— Când? E mult de atunci?

— Cât i-a trebuit lui Hakim să ajungă la tine, zise Yana, dând din umeri. L-am trimis acolo imediat.

Soraya prinse mâna mamei ei într-a ei, simțind tremurul incontrollabil ce scutura trupul slăbit al acesteia, pe când mintea i se revolta neputincioasă împotriva capriciilor sorții.

— Să mă duc după Marouz? întrebă Yana.

— Mulțumesc, nu-i nevoie. Firdausi era cu mine la stație și s-a dus el. Deși nu ajută la nimic, adăugă Soraya cu amărăciune în glas.

— Nu trebuie să vorbești așa. E cel mai înțelept dintre noi, și cel mai bătrân din sat!

Yana părea îngrozită.

— La ce-i folosește înțelepciunea, dacă nu poate face nimic practic? Ne spune să fim copii ascultători și părinți iubitori, și noi ne dăm toată silința, dar mama mea, care e cea mai cumsecade dintre femei, are friguri.

Soraya își ridică o mână și-și șterse lacrimile.

— Ssst! A sosit, murmură Yana, și se întoarse să se încline, pe când Marouz își lăsa capul cărunț, cu barbă albă, ca să poată intra în încăpere.

— Fie ca onoarea și profitul să binecuvânteze această casă, zise magul dintr-o singură suflare, pe când se îndrepta șchiopătând spre scaunul pe care Yana îl adusese lângă pat. Hmm! Soraya, mama ta a băut cumva apă nefiartă?

— Crezi că aș fi lăsat-o să facă așa ceva?

Soraya sărise în picioare, uluită.

— Eu, care lucrez acolo unde lucrez? Drept cine mă iei?

— Soraya, nu-i bine, zise Firdausi încet.

Intrase imediat după Marouz și-l ținea pe copilul Hakim de mână.

— Nu-mi pasă! În ochii lui Soraya se adunau din nou lacrimi. Nu-mi pasă! Mama mea zace acolo, bolnavă de moarte, și el nu se poate gândi decât că s-ar fi putut să bea apă nefiartă! Și, oricum, ce are asta de-a face cu boala mamei? Tatăl meu a lucrat la stația de apă înaintea mea, și nici el n-a lăsat-o să facă una ca asta – și *totuși* mama are friguri! Ce legătură poate avea apa cu asta?

Figura lui Marouz păru să împietrească.

— Înțelepciunea celor din vechime ne învață că... începui el.

— Și ne folosește asta teribil de mult! izbucni Soraya.

Dar la ultimele cuvinte se prăbuși în genunchi în fața bătrânului, cu umerii scuturați de suspine.

— Ușor, ușor, zise Marouz, bătând-o calm cu palma pe creștet. Asemenea întâmplări ne sunt trimise ca să ne încerce, fiica mea. Noi facem ce și cât putem, dar suntem departe de a înțelege toate misterele vieții. Când o să fii tot atât de bătrână ca și mine – ceea ce-ți doresc din toată inima – o să înveți și ce înseamnă răbdarea în fața inevitabilului.

— Îmi pare rău de ce-am spus, zise Soraya. Dar îmi iubesc mama, și ea a făcut atâtea pentru mine... Nu poate fi ajutată în nici un fel?

— Eu i-aș putea oferi mângâiere spirituală, dar o știu pe mama ta ca pe o femeie cumsecade, cu suflet nobil, care nu are nevoie de sfaturile mele.

Marouz își scutură cu regret barba albă.

— Singurul sfat pe care l-aș putea da este pentru tine. Și tu știi despre ce e vorba, pentru că ți-am mai spus asta.

— Am insistat și eu, interveni Firdausi. Dar ea nici nu vrea să audă.

— S-o iau pe mama din casa ei, și s-o trimit cine știe unde? exclamă Soraya. Mi se pare ceva atât de... așa de lipsit de suflet!

— Ei, ei, fiica mea, încercă Marouz s-o îmblânzească. Toți urâm ceea ce facem împinși de nevoie, dar asta nu ajută la nimic. Primitorii de Bolnavi sunt oameni buni, plini de înțelepciune din vechime și de bune intenții. Nu-i mai bine s-o știi pe mama ta în siguranță, decât să zacă aici, tremurând până la moarte, în patul ăsta îngust și tare?

După întrebarea asta directă se așternu tăcerea, până ce Marouz începu să se foiască:

— Ei bine, mai mult decât am făcut nici nu pot face, zise el, întinzându-se spre Yana, să o apuce de braț ca să se poată ridica de pe scaun. Să te hotărăști repede, Soraya, am auzit că în câteva zile Primitorii ajung în zona noastră, și n-o să se mai întoarcă decât peste multe luni.

Ieși șontăcând, și – reflex – toți cei aflați în încăpere rostiră în urma lui urări de bine, în forma rezervată exclusiv persoanelor având o vârstă foarte înaintată:

— Fie să te bucuri de sănătate până în mormânt.

Firdausi o privi fix pe Yana, iar ea înțelese ce voia el. Traversă podeaua murdară, îl luă de mână pe fratele ei și spuse cu glas tensionat:

— Ei bine, cred că am destulă treabă și acasă. Și, oricum, cred că voi vă doriți mai degrabă să fiți singuri.

Când ea dispăru, Firdausi își trecu brațul pe după umerii lui Soraya:

— Draga mea, de ce te torturezi atâta – și pe tine și pe mama ta?

Ea se scutură din strânsoarea lui și se așază pe scaunul de pe care se ridicase Marouz, privind la maică-sa, cu unghiile înfipite adânc în carnea palmelor, ca și cum ar fi vrut să împărtășească suferința mamei ei, provocându-și durere de una singura.

— Chiar s-o vând ca pe un yorb? se răsti ea. Știi și tu la fel ca și mine că, dacă n-ar fi vorba de plată, n-am lăsa nici măcar un singur ins din satul ăsta în grija Primitorilor! În orașe, unde nu te învață nimeni ce-i dragostea față de părinți, poate că obiceiul ăsta se potrivește, dar pe mine mă dezgustă.

— Poți face mai mult decât Primitorii pentru ea? ripostă Firdausi.

— Dar ei ce pot face? întrebă Soraya. Nimeni nu-mi poate spune nimic despre asta! Ce se întâmplă cu cei ce ajung la mila lor?

— Ar trebui să-l întrebi pe Marouz.

— L-am întrebat, când mi-a sugerat prima dată chestia asta. Dar nu mi-a spus decât că el nu are nici un dubiu – „nici un dubiu” auzi – că soarta lor e mai bună decât cea pe care le-o oferim noi, ignoranții.

— Nu crezi că, decât asta, aproape orice poate fi considerat mai bun? insistă Firdausi. Să zaci neajutorat în pat, printre oameni la fel

de neajutorăți ca și tine?

Se lăsă în genunchi și continuă:

— Te admir că dorești s-o ții pe mama ta cu tine, crede-mă! Dar uită-te la ea, știi bine că nu poți face nimic s-o ajuți... cum poți s-o condamni să sufere în continuare, cine știe câtă vreme? Uite ce-i, de ce nu o întrebi și pe ea, când o să fie din nou în stare să vorbească?

Soraya era foarte palidă la față când murmură:

— Am întrebato.

— Și ce-a spus? insistă Firdausi.

— Că plata – dacă Primitorii acceptă s-o ia la ei – o să fie zestrea mea și că așa aș putea să mă mărit cu tine și să moștenesc și casa.

Rostea vorbele ca și cum fiecare dintre ele i-ar fi lăsat un gust extrem de neplăcut în gură.

— Dar în cazul ăsta...!

Firdausi se lăsă pe călcâie:

— Dacă asta e chiar dorința ei, ce te mai reține?

— S-ar putea să n-o mai accepte, șopti Soraya. Doar nu iau pe oricine, nu?

— Dar tot e o șansă, nu crezi? Pe când dacă rămâne aici ce-o așteaptă, în afară de o moarte lentă, extrem de neplăcută?

Soraya întârzie clipe lungi cu răspunsul, în cele din urmă zise:

— Firdausi, ție nu-ți pasă de altceva decât să mă ții pe mine liberă, să mă mărit cu tine. Presupune că spun că dacă – *dacă* – o duc pe mama la Primitori, asta nu înseamnă că am de gând să mă și mărit cu tine.

Fu rândul lui Firdausi să ezite.

— Cred, zise el încet, că felul în care o ții pe mama ta aici, să sufere inutil, e de natură să mă facă să nu mai țin atât de mult să-mi fii nevastă.

Ea tresări ca și cum ar fi pălmuit-o, și în ochi i se iviră iar lacrimi. Sesizând că se află într-o situație avantajoasă, Firdausi continuă:

— Toată povestea asta are-n ea ceva egoist. Mi-ai spus care sunt propriile ei dorințe, totuși tu te împotrivești mai departe. Dacă asta nu ține de ceva legat de firea ta, de voința ta, atunci nu știu ce să mai zic.

Ea-și mușcă buza de jos, încercând s-o facă să nu-i mai tremure, dar nu fu în stare să vorbească decât într-un târziu. Iar vorbele ei cădeau de parcă erau de plumb:

— Foarte bine. Du-te la Marouz și află unde și când trebuie să sosească Primitorii. O să împrumut un yorb și o căruță, să o duc acolo.

Pe fața lui Firdausi se vedea clar că jubilează, deși glasul lui era destul de sobru când zise:

— Cred că ăsta e, într-adevăr, cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut.

Se răsuci pe călcâie și plecă.

Deci tot o s-o fac, până la urmă, își zise Soraya în gând. Dar n-o să mă mărit, nici cu tine, nici cu altcineva din satul ăsta nenorocit. Dacă or s-o primească, o să ard casa și plata pentru ea o s-o folosesc ca să dispar undeva, unde să-mi pot ascunde rușinea.

Se întoarse brusc spre căldarea cu apă și începu să se spele pe mâini, îndelung, ca și cum s-ar fi străduit să scape de o mizerie invizibilă.

Maddalena și Langenschmidt luau masa de seară împreună, la restaurantul principal al bazei. Sub influența chiar și a unei aproximații a luxului civilizației, de care nu se bucurase atâta vreme – ultima bază a Corpului la care fusese era la fel de spartană ca toate celelalte baze îndepărtate, aflate pe planete lipsite de atmosferă – aerul apatic, de epuizare, al Maddalenei începuse să dispară. Muzica, mâncarea, vinul – toate o făceau să se deschidă ca o floare la atingerea luminii soarelui, așa că încă înainte să-și aleagă vreun tratament cosmetic, începeau să se zărească urme din firea fetei impetuoase pe care o cunoscuse cândva Langenschmidt.

Din nefericire, acum era rândul lui să fie preocupat și să rămână clipe în șir cu privirea ațintită în gol. Trecu ceva vreme până când Maddalena sesiză asta – trăncănise mai tot timpul despre întâmplările prin care trecuse pe PRZ Treisprezece – dar când o făcu, îi zise imediat, cu intenția să-l tachineze.

— Ei, Gus! Așa ai tu obiceiul să tratezi un musafir? Mi-am imaginat că, de când ești aici, ai mai învățat câte ceva despre etichetă și comportament în societate!

— Hm? Revenise la realitate tresărind. Oh, te rog să mă ierți. Simțeam că mă sâcăie ceva, și abia acum mi-am dat seama despre ce e vorba. Te rog să mă scuzi câteva minute. Trebuie să verific.

Maddalena îl privi țință. Brusc, se aplecă înainte și-și puse mâna pe mâna lui:

— Iartă-mă, Gus. N-am avut intenția să mă port așa la prima noastră întâlnire după atâția ani. Ai multe probleme pe cap, și n-ar fi trebuit să uit de ele așa cum am făcut-o.

— Nu, asta n-are nimic de-a face cu tine, nu direct. Cel puțin nu cred că are. Ești amabilă să mă scuzi puțin?

— E ceva ce nu mi-e permis să știu, sau pot să vin cu tine?

— Dacă vrei să vii, cu plăcere. Nu mă duc departe. Mai întâi la un comunicator, apoi la spital, dacă bănuielele mele sunt întemeiate.

— Ceva legat de individul ăla, Justin Kolb?

— Chiar foarte mult.

Ea-și împinse scaunul înapoi și se ridică.

Rețeaua de comunicatoare lega toate punctele de pe insulă precum nervii unui organism viu, astfel încât nimeni având o funcție-cheie nu se putea găsi – și dacă ar fi vrut – la prea mare distanță de un asemenea aparat, în eventualitatea extrem de puțin probabilă a unei stări de alarmă. *Aici, se gândea Maddalena, pe când studia profilul plin de forță al lui Langenschmidt, reliefat puternic pe peretele cabinei comunicatorului din restaurant, stările de alarmă sunt chiar și mai puțin comune decât la cele mai multe din bazele Corpului. Omul asta trebuie să fie un comandant de primă mână: grijuliu, răbdător, cu vederi largi...*

Dar fusese și ofițer de Patrulă de primă mână, și probabil că ar fi fost la fel și în calitate de agent planetar – de altfel și acționase într-o atare postură pe vremea crizei din Carrig și dovedise de ce e în stare.

Oftă imperceptibil, invidioasă pe puterea lui de adaptare și pe pasiunea cu care se dăruia. Prin comparație cu el, ea se simțea extrem de puțin maleabilă, slabă și plină de sine însăși.

Pe ecran apăru semnalul ce arăta că se făcuse legătura cu baza de date a calculatorului principal al bazei – pe Cyclops. În afară de guvern, doar Corpul utiliza în mod curent circuite de comunicații video.

— Justin Kolb, cyclopean, rosti rar Langenschmidt. Cauzele care au dus la retragerea lui din activitatea spațială cyclopeană, vă rog.

Ultimele cuvinte o făcură pe Maddalena să zâmbească. Imaginează-ți, să spui „vă rog” unei mașini! Dar, după o clipă, nu i se mai păru chiar atât de nostim... doar caracteristic omului care le pronunțase.

— Selectați prezentare audio sau video, ceru mașina, iar el alese prezentarea audio, gândindu-se că va fi mai ușor de urmărit pentru Maddalena, care putea doar cu greu să privească în cabină din afara ei.

Mașina rosti o serie de date în conformitate cu un calendar cu care nu era familiarizată, apoi continuă:

— Kolb, Justin. Inginer, specialist în exploatarea miniere pe asteroizi, cosmonaut. Secund pe nava minieră *Sigma*. I s-a decernat Medalia planetei Cyclops pentru eroism, în urma distrugerii accidentale a navei *Sigma*, soldată cu moartea căpitanului și a cincisprezece membri ai echipajului. A suferit o cangrenă de spațiu la piciorul drept, afectat până la jumătatea coapsei, având ca urmare retragerea permanentă de la misiuni în spațiu. Detalii?

Tonul interogativ pe care fusese rostit ultimul cuvânt e o adevărată minune în materie de rafinament ingineresc, dacă stai să te gândești atent, își zicea Maddalena, absentă. Ce urmarea oare Gus?

— Cine i-a făcut regenerarea piciorului? întrebă Langenschmidt.

— Nu dispunem de informații specifice, răspunse mașina.

— Fire-ar să fie! Hm... ce doctor a răspuns de cazul său și de

recuperarea sa finală?

— Doctor Alcazar Rimerley, răspunse mașina.

— M-am gândit eu, murmură Langenschmidt și dădu să se întoarcă. Ezită, dar în cele din urmă rosti încă o întrebare:

— Ce facilități există pe Cyclops pentru regenerări majore de membre umane?

— Spitalul de la baza Corpului Galactic este complet echipat pentru regenerări de membre.

— Alte facilități nu mai există?

— Nu dispunem de informații specifice, răspunse mașina, după o scurtă pauză.

— *Ex-tra-or-di-nar* de interesant, zise Langenschmidt și închise comunicatorul. Hai! adăugă el spre Maddalena. Mergem la spital. Ai înțeles câte ceva?

— Piciorul drept... ambele dăți... adică inclusiv astăzi?

— Nu ești chiar proastă, nu? zise Langenschmidt cu afecțiune în glas, trecându-și mâna pe sub brațul ei, pentru a o conduce pe coridoare.

— Știi, cred că până la urmă tot te bucuri că ne-am întâlnit, chiar dacă ți-am spus ce ți-am spus mai devreme, murmură ea după ce făcuseră câțiva pași.

— Hm? Ah, da, bineînțeles că mă bucur!

— Și chiar ai mai învățat *câte ceva* despre comportamentul în societate, adăugă ea răstit, eliberându-și brațul.

El părea încă nedumerit de ultimele ei cuvinte când au ajuns la spital și s-au oprit în fața unui bărbat înalt, cu barbă, îmbrăcat cu o uniformă albă, autosterilizantă, care-și pierdea vremea cu o problemă de șah în față.

— Dânsul este doctorul Anstey Nole, medicul nostru șef, zise Langenschmidt către Maddalena ca într-o doară. Doctore! Referitor la Justin Kolb. Cum se simte?

— Pe cât de bine te poți aștepta să se simtă, ținând cont că și-a pierdut o jumătate din gambă și laba piciorului, că a suportat garoul automat pe care-l aplică un costum medicinal pentru o durată mare de timp, țesuturile fiind astfel complet lipsite de sânge, și că s-a speriat de aproape că și-a pierdut mințile, din cauza rechinului-lup. Ca să nu mai vorbim că era cât pe ce să fie făcut bucăți când puștiul ăla de pescar a dat drumul la rachetele lui.

— Ce? Am văzut chiar eu una din rachete... mi s-a părut că funcționează perfect.

Langenschmidt clipea nedumerit.

— A! nu e vorba de cea pe care a folosit-o să ceară ajutor. Nu vi s-a raportat cum s-a descurcat cu rechinul-lup? A fixat două din artificii

astea afurisite și mari pe puntea prova a traulerului și le-a dat drumul direct, de la doi pași. Cred că l-a făcut scobitori pe nefericitul ăla de rechin-lup. Un puști teribil de isteț, v-o spun eu. E și el aici, îl tratăm de malnutriție, de lupus incipient și pentru câteva arsuri minore, pe care le-a suferit când a dat drumul la rachete. Și-a pierdut jumătate din păr.

— Lupus? zise Maddalena contrariată.

— Strict medical este incorect, vă asigur, dar ăsta este termenul pe care-l folosim aici. O boală de piele foarte răspândită printre pescari, datorată supraexpunerii la radiația solară și unor iritante secretate de peștii-de-untură în zona cozii. Viața pe o planetă ca asta se poate dovedi, uneori, o afacere destul de neplăcută. Vă rog să mă scuzați că am adus subiectul în discuție.

Nole părea foarte stânjenit.

— Nu-i nevoie să-mi povestești mie despre așa ceva, se repezi Maddalena. Tocmai mi-am terminat o misiune de douăzeci de ani pe o PRZ.

Auzind-o, Nole părea încă și mai stânjenit și schimbă în grabă subiectul discuției.

— Adevărul e că aveam de gând să-l trimit pe puști la dumneavoastră imediat ce-și revine, domnule comandant. Se numește Bracy Dyge. Și își dorește foarte mult să fie primit în Corp. Sincer să fiu, prima dată când l-am auzit am râs. Dar după ce m-am gândit mai bine, mi-am zis: la dracu nu se poate spune despre el că nu are inițiativă!

— Orice mal de apă de pe planeta asta colcăie de puști care-și închipuie că vor să intre în Corp, spuse Langenschmidt pe un ton cinic. Sunt surprins de reacția dumitale, doctore. N-au în minte decât plata.

— Băiatul ăsta n-are habar de plată, ripostă doctorul. Cel puțin din câte mi-am dat eu seama.

— Ce? Bineînțeles că are habar! Oricine...

Nole îl întrerupsese cu fermitate:

— Nu, cât am stat de vorbă cu el nici măcar n-a pomenit despre asta. Nu vrea decât să fie în stare să-și întrețină familia – amândoi părinții lui au murit – mai bine decât o poate face alergând după coada peștilor-de-untură. Fiindcă veni vorba, locatorul lui de bancuri de pești era defect și... am cerut să fie reparat la noi, la atelier. Sper că nu aveți obiecții. Mi s-a părut că măcar atât putem...

— La dracu', n-am venit aici să vorbim despre acest... acest Bracy Dyge! exclamă Langenschmidt. Am venit să vorbim despre Kolb. Mai exact, despre piciorul lui Kolb.

Nole dădu din umeri.

— Cred că v-am spus tot ce se poate spune.

— Eroare. Nici măcar n-ai început. Nici măcar n-ai pomenit că și-a mai pierdut o dată piciorul ăla.

Era rândul lui Nole să fie uluit:

— Nu mi-a pomenit nimeni de una ca asta! Sunteți sigur? Când l-am examinat, mai devreme, mi s-a părut că este un picior absolut natural – cât i-a mai rămas din el, cel puțin.

— Doar nu te așteptai să arate ca unul fals, nu? Numele de doctor Aleazar Rimerley îți zice ceva?

— Nu, nu cred. Să presupun că e vorba de un tăietor de oase din partea locului?

— Poți să-i zici și așa. Cel mai renumit doctor de pe Cyclops... i-a folosit și Quist serviciile, cel puțin o dată. Crezi că ar fi fost în stare să regenereze piciorul lui Kolb?

Nole își strânse buzele și pe chip îi apărură o expresie de neîncredere.

— Nu-i chiar imposibil. Regenerarea unui picior... mda, cu un calculator de jumătate de megabrain poți face o treabă frumoasă de la genunchi în jos. Nu-i de neconceput, dar nu știam că cyclopeenii și-au permis să cumpere calculatoare medicale de asemenea capacitate.

— Nu e vorba de o regenerare doar de la genunchi în jos. Asta a fost de la jumătatea coapsei.

— Atunci nu pot crede așa ceva, zise Nole. E nevoie de un megabrain, dar chiar și așa treaba s-ar putea să nu-ți iasă ca la carte.

Privi spre Maddalena parcă cerându-și scuze și continuă:

— E vorba de încheietura genunchiului, mai ales de membranele sinoviale. Extrem de dificil de programat cum trebuie.

— Și atunci ce mai stai aici? îl întrebă Langenschmidt pe un ton insinuant. Justin Kolb are doi genunchi perfect funcționali, sau nu?

Nole scoase o exclamație – ceva greu de definit – și se răsuci iute pe călcâie.

Maddalena se așezase pe colțul mesei la care stătuse Nole cu șahul în față și-l privea țintă pe Langenschmidt.

— Nu prea înțeleg exact ce semnificație au toate astea, zise ea în cele din urmă. Sunt destule locuri unde se practică în mod curent regenerarea, și, dacă acest domn Justin Kolb este – hm – amantul oficial al lui Alura Quist, crezi că nu l-ar fi putut trimite la tratament pe o planetă mai avansată?

— Dacă așa ar sta lucrurile, în baza de date ar fi existat măcar o referință în acest sens.

Langenschmidt începu să se plimbe prin încăpere.

— Dar nu există nici una. Am primit un răspuns fără echivoc atunci când am întrebat cine a răspuns de recuperarea finală a lui Kolb – a fost pronunțat numele unui doctor cyclopean, probabil foarte bun în sfera lui limitată de activitate, dar care pur și simplu nu poate avea acces la calculatoare medicale de capacitatea necesară pentru

regenerări la o asemenea scară.

Maddalena pâli.

— Dar la ce alt tratament ar fi putut recurge? Kolb și-a recăpătat piciorul, nu? Lui Nole i-o fi scăpat faptul că piciorul respectiv e regenerat, dar, dacă avea în față o proteză, ar fi observat imediat.

— Exact, murmură Langenschmidt, după care amuți.

Au avut de așteptat douăzeci de minute – timp în care nu au mai scos o vorbă – până ce a revenit Nole, alb la față ca un mort.

— Nici nu știu cum pot să vă spun mai bine asta, domnule comandant, începu el, și nici nu-mi dau seama cum de mi-a scăpat...

— Lasă scuzele. Ce-ai aflat acum, că te-ai uitat ca lumea la el?

— Piciorul ăla nu e al lui. Dar nu este vorba de regenerare – în asemenea situații țesuturile nu diferă structural de cele proprii.

Nole își pieptăna barba cu degetele-i agitate.

— Așa că nu mai rămâne decât o singură posibilitate. Este vorba de o grefă. Una de o calitate excepțională, ba mai mult, a fost selectată cu deosebită grijă, ca să facă pereche perfect cu piciorul stâng. Evident, când mi-am dat seama de asta, am prelevat imediat un eșantion de țesut, am făcut o analiză a structurii genetice și am obținut un rezultat extrem de alarmant.

Figura lui Langenschmidt era absolut calmă, de parcă ar fi știut dinainte tot ce le spunea Nole acum. Se mărgini să spună:

— Continuă, te rog.

— Ei bine, e greu să fii absolut sigur, dar, ținând cont de tot ce-am văzut până acum, cât și de analize, aș îndrăzni să afirm că piciorul ăla nu numai că nu e al lui, dar nu e nici măcar de origine cyclopeană. În orice caz, structura genetică rezultată la analiză n-a fost niciodată înregistrată pe Cyclops.

— Poți să-mi spui de unde provine? insistă Langenschmidt.

— Am programat calculatorul să caute, dar s-ar putea să nu obținem un rezultat definitiv.

Nole își pieptăna iar barba cu mâna.

— Domnule comandant, ăsta e cel mai fantastic lucru de care am auzit vreodată!

Ecranul comunicatorului subspațial se aprinsese. Afacerea era cât se poate de profitabilă și, cu timpul, cei doi parteneri ajunseseră să-și permită rafinamente de genul comunicațiilor interstelare cu bandă video. Pe ecran apăruse o figură de bărbat, marcată de o cruzime extraordinară, aducând bine cu un șorecar Jackson. Era îmbrăcat cu venerata robă a Primitorilor de Bolnavi, cu gluga dată pe spate. Părul începuse să-i încărunească, dar era încă bogat, iar cutele ce-i brăzdau fața trădau mai degrabă o concentrare intensă decât o vârstă înaintată.

Acesta era Lors Heimdall, omul de care depindea în totalitate doctorul Rimerley.

— Ce este? mormăi el, scrutând din priviri imaginea doctorului de pe ecranul său.

Undeva în spatele lui, vag, se putea zări un pic din interiorul încăperii în care se găsea, având pe un perete un cuier plin de robe ce atârnavă ca niște lilieci morți și un video-player la care rula o casetă cu o dramă muzicală.

Dacă nu-și dă seama cât de gravă e criza actuală de pe fața mea, se gândi Rimerley, înseamnă că am trecut de punctul maxim al șocului.

Într-adevăr, se și simțea cu mult mai bine decât atunci când luase sfârșit convorbirea cu Quist. În afară de faptul că mai dăduse pe gât încă un pahar cu băutură, își mai făcuse și o injecție, cu un amestec de tranchilizante și stimulente cerebrale pe care-l utiliza de obicei doar atunci când se pregătea pentru o operație dificilă. Dar și problema pe care o avea de rezolvat se putea dovedi o operație extrem de dificilă...

— Două lucruri, zise el răspicat. Mai întâi, iartă-mă că te-am deranjat, dar, când o să-ți spun despre ce e vorba, o să înțelegi și tu că era urgent. Te-am întrerupt de la ceva?

— Nu, aici e dimineața devreme, zorile n-au răsarit decât de o jumătate de oră. Încă nu suntem gata de plecare.

Heimdall era nerăbdător, fără nici o îndoială, dar tonul lui rămăsese aparent tot afabil.

— Unde ești la ora actuală?

— Lucrăm la sud de Capul Idiotului, spre Colinele Taberei. Trebuie

să înțeleg că a apărut vreo comandă specială?

Rimerley dădu din cap.

— Una dublă. În primul rând, ce-ai zice de încă o favoare pentru bunul tău prieten Justin Kolb?

— Iar? zise Heimdall acru. Ticălosul ăla are parte de cam prea multe amputări în viața aia a lui. E drept, dacă n-ar fi fost el și incompetența lui, nici eu n-aș avea situația pe care o am în prezent, dar am reglat o dată conturile cu el, și aș prefera să nu-i mai aud numele. Pe tot Cosmosul, nici măcar nu putea fi considerat o capacitate printre cosmonauți – dacă era de nivel mediu, un fel de cap înfierbântat cu un soi de farmec dubios – și au făcut din el un erou planetar. Mai bine zis Quist a făcut asta. Heimdall mârâi furios: OK, despre ce e vorba?

Rimerley își șterse de pe față un firicel de sudoare care-l irita.

— Zăpușeală mare aici, suntem în plină vară, murmură el ca explicație pentru Heimdall. Ei bine, dobitocul ăla și-a pierdut din nou piciorul. De data asta l-a lăsat în colții unui rechin-lup. Același picior.

— Și – fără nici o îndoială – Quist vrea să-și vadă maimuța favorită vindecată de urgență, încuviință Heimdall ironic. Deci comanda trebuie livrată și repede, ca tipa să-și păstreze încrederea în noi, până în ziua când o s-o avem chiar pe ea de clientă, cu cea mai importantă comandă a noastră. Avem fișa cu specificațiile individului la dosar, așa că o să fie destul de simplu. Altceva?

— Nu-i chiar așa, murmură Rimerley. Vreau să spun că, din punctul tău de vedere, ai dreptate. Dar întâlnirea idiotului ăla cu rechinul-lup a avut și implicații neprevăzute. A fost salvat de un dobitoc de pescar și a ajuns la spitalul de la baza Corpului Galactic, presupun că ăla era cel mai apropiat punct din care au putut primi ajutor.

Fața lui Heimdall se întuneacă precum cerul înaintea furtunii.

— În cazul ăsta plecăm de aici imediat! Înainte ca oala să dea-n clocot, vreau să fiu pe o planetă sigură, la o distanță bună de locul ăsta, cu numele și trasoarele de identitate schimbate.

— Stai! interveni Rimerley cât se poate de calm. Încă nu e cazul, încă mai putem menține totul sub control. I-am zis lui Quist să-și aducă prietenul aici cel târziu până mâine. Sunt șanse foarte mari ca nimeni de acolo să nu fi aflat despre evenimentele scandaloase ale vieții mondene de la noi și să nu cunoască povestea lui Kolb... în fond, între corpmani și cyclopeeni contactele sunt reduse la minimum, după cum știi și tu.

— Dar nu sunt inexistente, și asta e mai mult decât riscul pe care mi-l pot eu asuma, mormăi Heimdall. Chiar crezi că n-o să-i verifice nimeni structura genetică a grefei?

— De ce-ar face-o? ripostă Rimerley. Dacă nu știu povestea lui Kolb, vor presupune că este piciorul lui, de la mama-natură – sper că-

ți aduci aminte că face perfect pereche cu celălalt și, cu ochiul liber, nu se observă nici o diferență între ele. Nu ți-am dat atât de furcă până am găsit-o și nu ți-am respins atâtea exemplare înainte de asta pe care i l-am grefat?

Heimdall dădu din cap, dar arăta tot neliniștit. Rimerley continuă:

— Chiar și dacă îi știe cineva povestea, îl vor lua drept un picior regenerat. În fond, e amantul lui Quist, așa că se va presupune că-și putea permite o călătorie pe o planetă unde să poată beneficia de asemenea tratamente. Nu vor efectua o analiză a structurii genetice decât doar dacă au de gând să-i regenereze piciorul.

— Și sunt șanse să n-o facă? zise Heimdall cu îndoială în glas. Nu-i nici un secret că Quist nu-i iubește deloc și că i-ar plăcea tare mult să-i dea afară urgent de pe insula aia, dacă și-ar putea permite asta. Poate că se vor gândi că reparându-l pe Kolb o pot îmblânzi nițel și pe ea. Un fel de mită.

— Dacă astea le-ar fi fost intențiile, spuse Rimerley cu o încredere exagerată în glas, atunci ea nu s-ar fi oferit, din proprie inițiativă, să-l aducă aici mâine dimineață, nu crezi? De atunci, tipa nici măcar nu s-a mai deranjat să ia vreodată legătura cu mine.

— Mda, cred că ai dreptate, recunosc Heimdall.

— Și, pe deasupra, urmă Rimerley apropiindu-se de ecran, *noi* suntem cei care o să-i oferim mită lui Quist. O mită de o asemenea natură, încât nu va fi în stare să o refuze, chiar dacă pentru asta va avea de plătit un preț ce ne va fi nouă extrem de util, cum ar fi – să zicem – să ordone Corpului să-și abandoneze imediat baza asta de pe Cyclops. Asta le va da mult de furcă și vor fi atât de ocupați, încât nu le va mai da mâna să se mai gândească și la piciorul lui Justin Kolb!

În ochii lui Heimdall se aprinse o scurtă scânteie.

— Dacă ești în stare să aranjezi o asemenea diversiune ca să îndepărtezi furtuna asta, zise el, ești mult mai deștept decât mi-am închipuit eu. Cum ai de gând să faci una ca asta?

— Uite cum, spuse Rimerley și începu să-i explice.

Dineul se terminase destul de repede, dar discursurile păreau să dureze o veșnicie. Alura Quist renunțase să mai asculte cuvintele vorbitorilor de mai bine de un sfert de oră și se adâncise în gândurile ei.

Din când în când privirile i se roteau spre locul din stânga ei, ocupat de reprezentantul senior al delegaților de pe Pământ, care ar fi trebuit să fie ocupat de Justin, ca de obicei.

Mă simt oribil de bătrână, își zicea ea. Iar dacă-și dă cineva osteneala să mă privească mai îndeaproape, mai mult ca sigur că și arăt îmbătrânită. Și când o să mor, ce-o să mai rămână după mine, în afară de lespedea de deasupra mormântului și câteva date din cariera mea, despre care nici

măcar cyclopeenii nu vor învăța în școală?

Chiar și planul ăsta atât de muncit, de a răsturna principiul de noningerință al Corpului, îi lăsa acum un gust amar în gură, pe când îl contempla pe bărbatul aflat la dreapta ei: Omar Haust, de pe PRZ Unu, căruia i se făcuse onoarea de a fi așezat lângă ea pentru că era singurul dintre cei de față ai cărui strămoși avuseseră de îndurat existență oribilă a refugiaților.

Și care acum se manifesta oribil, la rândul lui.

Mai ales că băuse prea mult. La începutul serii afișase un aer ascetic, ce se potrivea perfect cu figura lui, aducând cu a unui sfânt din vechime: mustața căruntă se reliefa puternic pe fața-i smeadă, iar părul alb îi înconjura creștetul chel ca un halou. Dar băuse tot timpul serios, iar apoi, la ultimele feluri servite, renunțase complet la folosirea tacâmurilor, insistând să mănânce cu mâna, într-un gest de solidarizare simbolică cu cei de pe PRZ-uri, cărora li se refuzau binefacerile civilizației. În două rânduri, din mâna unsuroasă, murdărită de grăsimea din mâncare, îi scăpaseră bucăți mari, ce căzuseră pleoscăind în farfurie și-i stropiseră pe toți cei aflați în apropierea lui, inclusiv pe Alura Quist, a cărei mult-iubită rochie făcută pe Pământ era acum plină de pete întunecate. Iar în ultimele minute, de când vorbea delegatul senior de pe Pământ, murmurase continuu insulte la adresa acesteia, în limba lui maternă – un dialect evoluat din galactică, dar care era încă suficient de apropiat de aceasta pentru ca Quist, aflată chiar lângă el, să poată deduce ceea ce nu înțelegea decât pe jumătate.

Dar, de când se adâncise în gânduri, nu-l mai băgase în seamă pe bătrân, preocupată de grijile ei personale.

Se smulse brusc din vârtejul de autocompătimire și optimism în care se afundase – și în care Justin Kolb apărea frecvent – când își dădu seama că răbdarea bătrânului era la capăt. Se ridicase în picioare, pocnind în masă cu paharul, și, la fiecare lovitură, stropi de lichid săreau până departe, în toate părțile. Delegata care avea cuvântul se întrerupse stupefiată, iar Haust începu să urle, cu accentul său înfiorător:

— Mi-e greață! Îmi vine să vomit! Atâtea discuții despre frații și surorile de pe planetele cu refugiați, pe care ne e interzis să-i eliberăm și să-i aducem înapoi, la sânul civilizației – și cine s-a găsit să rostească toate platitudinile astea? Hm? Cine spune toate aceste nimicuri pioase?

Agasați, mesenii își luară privirea de la el, căutând din ochi un spectacol mai puțin stânjenitor decât bătrânul beat, căruia îi curgea saliva din gură, pe bărbie.

— Vă spun eu! mugi acesta în continuare. O gașcă de mincinoși, murdari și ipocriți! Asta sunteți cu toții! Uitați-vă la voi.

Aruncă paharul din mână spre vorbitoarea de pe Pământ – o femeie extrem de manierată, în vârstă de nouăzeci sau o sută de ani, cu o carieră politică plină de distincție pe planeta ei natală – dar, din fericire, proiectilul trecu departe de țintă.

— Uită-te la tine! repetă Haust. Și la pernele de grăsime pământeană pe care le ai pe burtă! Și voi, restul! Sunteți la fel! Cât despre *tine*...

Se răsuci spre Quist, care păru să se scufunde în scaunul ei. Alarmați, chelnerii și servitorii se apropiară imediat de Haust, având totuși încă dubii dacă să pună mâna pe el imediat, sau să aștepte până ce o va lovi efectiv pe stăpâna lor. Dar ea era de-a dreptul înmărmurită, și nu le făcea nici un semn din care să-și poată da seama dacă să intervină pe loc sau nu.

— Tu ești chiar mai rea decât aștilalți! continuă bătrânul. Cine subgu... subju... 'ă pe ai de pe PRZ-uri? Împuțitul ăla de Corp Galactic, chiar ăla, și lacheii lor nenorociți din Patrulă! Și cine le închiriază lor o bază chiar aici, pe Cycloș... Șyclops... pe planeta asta mizerabilă, oricum s-o numi ea! – ăstui Corp de trei ori afurisit? Da, *tu* o faci! Aaah! Mai dați-mi de băut, să mi se ducă scârba pe care o simt când vă văd pe toți.

Se năpusti spre cel mai apropiat pahar, care se întâmplă să fie al lui Quist, îl apucă, dar, pe când încerca să-l ducă la buze, îl scăpă din mână, își pierdu echilibrul și se prăbuși pe podea.

— Sunt convins, spuse următorul vorbitor, că ar trebui să privim și ca pe o lecție ceea ce prea mulți dintre noi au considerat a fi doar un spectacol indecent.

Era un bărbat zvelt, de pe planetele gemene din sistemul Alfa și Beta Globulae, care, fiind binecuvântate cu puține probleme interne, aveau mult exces de energie pe care-l foloseau amestecându-se în problemele celor din alte sisteme.

— Cele auzite mai înainte, continuă el, ar trebui să ne aducă aminte că bunele noastre intenții nu se referă la niște abstracțiuni, ci la ființe umane, cu o anumită capacitate de a îndura suferința și care suferă, într-adevăr, mult mai mult decât noi, copii fericiți ai Fortunei, de pe planete civilizate, fericite și bogate. Într-adevăr, îmi pot imagina fără prea mare greutate de ce se poate simți Omar Haust jignit de prezența bazei Corpului Galactic de pe această planetă – a cărei ospitalitate este evidentă, și a cărei simpatie, la nivel guvernamental, față de cauza noastră nu poate fi pusă la îndoială, dar ale cărei acțiuni, referitoare la anumite aspecte ale atitudinii politice, pot genera îndoieli în privința hotărârii cu care sprijină această cauză.

Asta, își dădu seama Quist cu o strângere de inimă, *reclamă un răspuns*. Și va fi inutil să mărturisească, pur și simplu, adevărul – că

fără venitul rezultat din închirierea insulei, toți delegații ăștia n-ar fi aici, că acest venit era exact factorul care făcea ca Cyclops să poată întreține o flotă interstelară – chiar dacă mică – și multe altele.

Se ridică și privi în jur. Putea să utilizeze foarte bine prima parte a discursului compus pentru această ocazie, se hotărî ea, după care începu să vorbească. Cel care compusese discursul făcuse treabă bună, și, în curând, toți delegații o ascultau cu atenție, aprobând-o, cu excepția bărbatului din Alfa Globulae.

În final, i se adresă chiar lui, cu un aer aproape de disperare:

— Trebuie, desigur, să reamintim că, în perioada în care a fost semnat tratatul dintre guvernul meu – *al nostru* – și Corpul Galactic, nu fusese încă descoperită nici o PRZ. Departe de mine să neg munca extrem de utilă pe care o îndeplinește Corpul, în calitatea sa de echivalent al unei forțe de poliție la nivel interstelar. Mi se pare însă că și-au depășit atribuțiile doar când au intrat în zona de structurare a politicii pe care o aplică.

Capete mișcându-se aprobator, de sus în jos.

— Însă oricum, vă suntem recunoscători pentru sugestia făcută. Voi dispune să fie analizată și, dacă va rezulta că acționând în modul propus de dumneavoastră se vor mări efectiv șansele de a înlătura opoziția Corpului, vom face imediat o declarație oficială în acest sens.

Aplauze. Alura Quist se așază, dorindu-și din toată inima ca Justin să fi fost și el de față, să împartă împreună clipa aceasta de mândrie și de glorie, chiar dacă știa prea bine că totul era forțat.

Doar cerurile ar mai putea ajuta Cyclops, dacă ar fi să pun în practică promisiunea asta absurdă, își zise ea amar, pe când se întorcea să zâmbească spre acei dintre delegați care continuau să-i adreseze complimente.

Nole dispăruse din nou, tot foarte agitat, să vadă dacă ieșiseră ceva rezultate de la calculator, în legătură cu structura genetică depistată în piciorul grefat al lui Kolb.

În biroul unde Maddalena și Langenschmidt rămăseseră să-l aștepte era liniște deplină. În spital nu se auzea decât un murmur estompat, de mașinării în funcțiune, care-ți dădea aceeași senzație de muncă eficientă pe care o aveai ascultând zgomotul dintr-o fabrică cu grad înalt de automatizare. În fond, nici nu era surprinzător, pentru că aici se asigurau reparațiile și întreținerea extrem de complexului mecanism care este trupul uman. De dincolo de pereții albi, răzbăteau până la ei și unele zgomote din atelierele de reparații ale bazei: lovituri în tablele cocilor de nave și sunetul ușor deranjant al sistemelor de propulsie aflate în probe.

Maddalena se uită câteva minute la luna în al doilea pătrar – mică, și de dimensiuni aparente parcă și mai reduse, datorită distanței mari față de Cyclops – înainte de a spune ceva.

— Sunt teribil de multe lucruri în legătură cu situația de aici pe care nu le înțeleg, Gus. Poate că ar fi bine să mă pui la curent.

— Hm? Langenschmidt tresărise, smucindu-și capul spre spate. Oh! Da, scuză-mă, încă mi-a mai rămas în cap presupunerea – falsă – că ai fost informată înainte de a fi trimisă aici, pe Cyclops. Dar din moment ce n-ai fost, presupun că nu știi mai nimic despre planeta asta. În fond, nici nu cred că numele ei a fost vreodată cap de afiș în buletinele de știri galactice.

— Ultima dată – și prima – când i-am acordat o oarecare atenție a fost acum douăzeci de ani. Și, de atunci, probabil că s-au produs destule schimbări.

— Și da, și nu.

Langenschmidt se cocoțase pe colțul mesei din cameră, dar, cum începuse să nu se mai simtă bine stând acolo, se îndreptă spre un fotoliu și se lăsa să cadă-n el, cu o mină absentă, după care continuă:

— Ăăă... dispoziția cyclopeenilor – media generală a atitudinilor umane, la scară planetară – este constantă pe perioade foarte lungi și

aici, ca peste tot. Cum te-am auzit că o califici tu?

— Rapace?

— Exact. Hmmm... De unde dracu' să încep? Langenschmidt se freacă obosit pe față. Clar, de la începutul începuturilor, cred că e cel mai bine. Deci trebuie să încep prin a-ți spune că fondarea planetei nu este supervizată.

Maddalena tresări.

— *Este încă?* Îmi imaginez că asta poate explica multe ciudățenii.

— Sunt convins că da. Dintre cele două sute șazeci de planete civilizate existente până acum, peste două sute s-au conformat metodei standard oficiale – explorare, colonizare selectivă sub conducerea unui polymath pregătit intensiv pentru dezvoltarea acelei planete și numai a aceleia și, în final, deschiderea planetei pentru emigrare. Cyclops e una din cele circa cincizeci care nu s-au conformat acestei metode. Este o ramificație secundară a colonizării planetei Dagon. Îți spune ceva numele ăsta?

— Bineînțeles că da. Maddalena ezită o clipă, apoi chicoti nervos: Dragul meu Gus! Cât de puțin te-ai schimbat! Ai aceeași manieră de lector ca pe vremea când mă pregăteai pentru misiunea de pe PRZ Paisprezece: ești foarte atent și parcă te aștepți în fiecare clipă ca sârmana de mine – fetiță înfumurată de pe Pământ, cu capul în nori – să-ți demonstrez o ignoranță de o profunzime incomensurabilă.

— Te rog să mă scuzi. Langenschmidt îi zâmbi crispat: Deci considerăm că restul a fost studiat. Pe Dagon s-a făcut una din rarele greșeli în alegerea polymathului – a fost selecționat un om care nu a putut face față tensiunii meseriei lui. A avut divergențe extrem de serioase cu unul din managerii lui continentali, care, în cele din urmă, n-a mai putut suporta și a considerat că se poate descurca mult mai bine de unul singur, pe o altă planetă. A părăsit Dagon împreună cu aproximativ patru mii de susținători ai lui și au trecut... la deșțelenirea planetei ăsteia – cred că e cel mai adecvat termen.

— La început probabil că dificultățile au fost aproape la fel de mari ca pe PRZ Unu, sau pe alte PRZ-uri, ceva mai primitive. Și natural, din moment ce toți cei ajunși aici și-au dorit în primul rând eliberarea de sub tendințele autoritare ale unui polymath ratat, primul șef – managerul continental – a insistat să se formeze o structură guvernamentală reprezentativă, și ideea a supraviețuit, dar doar ca o formalitate, la nivelul necesar pentru ca Cyclops să poată fi considerată planetă civilizată în raport cu standardele galactice. Iar legislația lor este pusă în concordanță cu Codul Galactic Unificat. Cel puțin teoretic.

— În realitate, dat fiind că au pornit cu un asemenea handicap, toate problemele astea au fost considerate ca fiind prea formale și au cam fost date la o parte, iar dezvoltarea lor s-a produs având la bază o

filozofie de genul „ce-am în mână, pot băga în gură”, de care n-au reușit să scape nici până acum. Cyclops este una dintre puținele planete civilizate unde cruzimea îți poate aduce putere. Alura Quist, care este șeful *de facto* al guvernului de destul de multă vreme, nu are nici o calificare deosebită pentru această funcție, în afară de cea mai sinceră și pură iubire de autoritate. Îi place atât de mult să dea ordine și să-i fie ascultate, încât depășește în privința asta cu acel procent imposibil de exprimat în cifre – dar semnificativ – pe oricine altcineva de aici.

— Dacă vrei o comparație care să te lămurească mai bine... ei bine, cred că nu poate fi decât din perioada pre-galactică. Primul secol al erei atomice. Zona de pe Pământ ca Spania și unele țări din America Latină și din Asia de Sud. Care erau prea sărace pentru ca economia să poată tolera financiar o structură guvernamentală eficientă din punct de vedere administrativ, și unde totul era dominat de o pătură subțire de indivizi foarte bogați. Jumătate din populație este sub limita sărăciei, o treime este analfabetă, un sfert suferă de diverse boli, dar câțiva – unul din douăzeci? – reușesc să dobândească oarecari succese personale, uzând de înșelătorie.

— Nu știam că ai studiat istoria Pământului așa de atent, zise Maddalena după o clipă de tăcere.

— Adevărul e că nici n-am făcut-o, dar am avut nevoie de lămuriri în privința atmosferei de pe planeta asta, și socio-psihologii noștri mi-au dat exemplele pe care le-am pomenit adineauri.

— Ce produce economia? Și ce populație are acum planeta?

— Nu dispun nici până acum de sisteme eficiente de recensare a populației – e prea scump pentru ei – dar estimările noastre se situează între șapte și opt sute de milioane de oameni. Trebuie să ții cont că speranța medie de viață este scăzută: un copil din opt moare până la vârsta de un an. Cât despre economie: este autosuficientă din punct de vedere al hranei, al asigurării locuințelor – climatul din zona ecuatorială este avantajos, doar niște anotimpuri ploioase blânde, fără ierni propriu-zise – și al câtorva produse de bază, cum ar fi textilele... Și este o planetă sigură, de clasă A, altfel primii coloniști nici n-ar fi putut supraviețui.

— Principalul – și practic unicul – produs de export este untura de pește, care este folosită ca sursă de proteine pentru sinteze ulterioare sau sub formă naturală, ca supliment în alimentație, pe câteva din planetele mai sărace în vitamine aflate în apropiere; și ceva materii prime din centura de asteroizi. Au pe acolo câțiva bolovani de minereu suficient de pur ca să merite să fie exportat la mare distanță. Dar marja de siguranță este extrem de redusă și sunt două produse de export invizibile ce sunt cruciale – pentru ei, existența lor constituie exact diferența dintre „a face față” și „înfometare”.

— Unul dintre aceste produse este o flotă comercială mică, alcătuită din vreo sută de nave interstelare. Iar celălalt este... tot ce-i aici. Langenschmidt făcu un gest ca și cum ar fi vrut să cuprindă toate împrejurimile: Cyclops are o poziție foarte convenabilă în raport cu bazele avansate din acest sector, și noi am închiriat insula asta la scurtă vreme după înființarea Corpului.

— Deși sunt prinși în marasmul lor economic, cyclopeenilor nu le place deloc să ne știe aici. Nu e o vorbă din bătrâni care spune că săracilor nu le place să știe poliția pe aproape? Dar noi stăm bine aici, și ei nu-și pot permite să scape de noi.

Comunicatorul din încăperea emise un semnal de apel, apoi se auzi vocea nervoasă a lui Nole:

— Domnule comandant, puteți veni până în sala calculatoarelor? Am obținut niște rezultate care mi se par absurde și cred că ar fi bine să le vedeți și dumneavoastră.

— Venim imediat! zise Langenschmidt repede și se ridică.

Bracy Dyge își trecu foarte atent picioarele peste marginea patului. Era mult mai depărtat de podea decât se așteptase el. Și, pe deasupra, nu se apropia nici pe departe de obiectul care, în mintea lui, purta numele de pat – de fapt era o instalație terapeutică sofisticată, care parcă emana o aură amenințătoare – iar el ar fi preferat să se știe lungit pe grămada de piei de pește umflate, pe care dormea acasă, la mai puțin de zece centimetri de podea.

I se spusese să stea întins și să doarmă, dar nu fusese în stare. După ce o viață întreagă – chiar scurtă – organismul lui fusese obișnuit să supraviețuiască la limita înfometării, injecțiile cu substanțe nutritive și regenerante care i se făcuseră avuseseră asupra lui efectul unui stimulent extrem de puternic – o problemă de care doctorii ar fi trebuit să țină seama, dar nu o avuseseră în vedere, deoarece erau obișnuiți să-și dozeze tratamentele în raport cu pacienții mult mai sănătoși și mai bine hrăniți pe care-i tratau în mod normal.

Pe scurt, băiatul se simțea în formă maximă. Arsurile pe care i le produsese rachetele fuseseră acoperite cu ceva ce înlăturase durerea și, deși își pierduse jumătate din părul împletit în cozi și câțiva centimetri buni de piele, nu simțea în zona rănii decât o senzație plăcută, răcoroasă, care nu-l deranja cu nimic. Deci nimic nu-l distrăgea de la gândul ce-i domina mintea – faptul că fusese adus pe legendara Insulă a Corpului, pe care accesul localnicilor era strict interzis.

Mâine o să ceară să fie lăsat să plece – era datoria lui față de familie să se întoarcă pe mare și să-și termine treaba pe care o începuse. Se aventurase să-i pomenească doctorului de visul lui – să fie primit în Corp – dar ceva în râsul pe care-l primise în loc de

răspuns îl convinsese că ideea era ridicolă. Cei de la bază îi promiseseră că o să-i repare locatorul, și va trebui să se mulțumească doar cu asta drept răsplată pentru că-l salvase pe vânătorul ăla de rechini-lup.

Dacă măcar ar fi fost un corpman...! Dar era prostie curată să-ți dorești să schimbi trecutul.

Poate că va reuși să obțină și niște pânze solare noi, să le înlocuiască pe cele distruse de rachete... Oricum, mâine va trebui să plece... iar a sta lungit în pat, treaz, fără să profite de ocazie ca să arunce o privire în bârlogul Corpului, era mai mult decât putea îndura el.

Se furișă spre ușă și începu să moșmondească la clanță. Se dovedea extrem de simplu – apăsă pe o umflătură din mijloc și panoul din fața lui alunecă în locașul din perete, dezvăluindu-i în fața ochilor un coridor pustiu.

Ascultă atent dacă se aud pași sau fâsâit de roți – cum auzise mai devreme, când fusese adus aici – apoi se strecură pe culoar și o luă pe după primul colț care-i ieși în cale.

În partea asta, coridorul arăta complet altfel. În locul ușilor pe care abia dacă le zăreai în pereți, apăruseră niște ferestre mari. Care nu dădeau în afară, ca toate ferestrele pe care le văzuse el până atunci, ci dezvăluiau privirii interiorul încăperilor ce mărgineau culoarul.

Se strecură cu grijă până în dreptul celei mai apropiate și se uită înăuntru. La prima vedere nu era decât un talmeș-balmeș de echipamente, care parcă aducea cu interiorul locatorului pe care-l demontase de dimineață, Încercă să-și dea seama de funcțiile îndeplinite de aparatele pe care le vedea, dar nu reuși. Apoi ceva se mișcă parcă de la sine – un braț strălucitor, care se cuplă undeva – și, speriat de mișcare, o luă din loc, trecând la următoarea fereastră.

Aici era mult mai interesant. În încăperea era o femeie goală pușcă.

Era înaltă și foarte frumoasă, chiar dacă pielea ei era mai închisă la culoare decât a lui – semn care, conform prejudecăților din mintea lui Bracy, dovedea că face parte din clasa de jos, fiind prea săracă pentru a-și permite să stea la umbră cât timp soarele ardea cu putere. Zăcea lată pe un cărucior rulant, iar încăperea era plină până la refuz cu fel de fel de aparate care se mișcau încet, încet, îndeplinind niște operații de neînțeles. Ochii lui se plimbau peste curbele voluptuoase ale trupului dezgolit: brațul stâng e aici, peste sân, brațul drept... unde o fi?

Cu un șoc brusc, își dădu seama că brațul drept al femeii se afla între fălcile unui aparat, care parcă îl înghițea, puțin câte puțin, la fel cum își înghițea nefericita pradă și mreana, cu gura ei absorbantă.

Așa cum pățiseră și alți copii de pe Cyclops, fusese și el amenințat că „o să te ia Corpul”, când nu era cuminte. Și, văzând ce se întâmplă

în camera aceea – din neștiință credea că este vorba de cine știe ce tortură îngrozitoare – nervii lui cedară instantaneu, iar el scoase un țipăt de groază.

— Ce-a fost asta? se auzi o voce, depărtată dar distinctă, și el își dădu dintr-o dată seama că fusese atât de fascinat de cele văzute în camera aceea, încât nu auzise pașii care se apropiau.

Incind, se răsuci pe călcâie și dădu cu ochii de un bărbat și de o femeie, care tocmai ajunseseră la intersecția de coridoare din spatele lui.

— Cine...? zise bărbatul. Hei, tu!

Bracy își luă călcâiele la spinare, fugind la întâmplare pe coridoarele cu pereți albi. În spatele lui veneau cei doi urmăritori, strigând, dar viteza lui superioară – substanțial îmbunătățită, datorită groazei ce-l cuprinsese – îi permise să se piardă de ei. Ajuns în dreptul deschiderii unui tub larg, întunecat ca un tunel, se aruncă prin ea cu capul înainte, sperând să-și găsească un adăpost.

— Trebuie să fie băiatul – pescarul care l-a salvat pe Kolb, zise Langenschmidt. Nu-i nimeni altcineva în spital cu o coafură ca aia. Și habar n-am unde dracu' a reușit să dispară. Dar un lucru e sigur – se îndreaptă spre camera de control general și trebuie să-l dăm afară de acolo iute de tot, înainte să facă vreo boroboacă. Vezi vreun comunicator pe undeva? Indiferent ce are Nole să ne arate, poate să mai aștepte.

Aversa de peste noapte transformase drumul într-o mocirlă plină de noroi. Răbdătorul și extrem de puternicul yorb se poticnise de multe ori, fiindcă copitele lui mari alunecau în noroiul clisos, când se opintea din greu, încercând să tragă căruța încărcată peste hopurile mai serioase. Dar, de fiecare dată, Firdausi sărea jos fără să sufle o vorbă, rupea crengi din tufișurile de pe marginea drumului și le arunca în fața roților.

Tot stând cu hățurile umede și alunecoase în mână, Soraya se simți cuprinsă de o adâncă recunoștință față de băiat și, mai ales, pentru tăcerea pe care o păstra acesta. Aproape că era pe punctul să se răzgândească în privința hotărârii de a părăsi definitiv satul dacă Primitorii de Bolnavi o acceptau pe mama ei. Poate că Firdausi într-adevăr se gândea la ea și îi voia binele din adâncul sufletului...

Bătrâna ei mamă zăcea pe grămada de piei moi cu care era pardosită căruța. Din când în când mâinile îi tresăreau în somn. *Mai bine că doarme*, se gândi Soraya. Deși avusese o lungă perioadă de luciditate după ultimul atac – aproape mortal – de friguri, boala o slăbise într-atât încât abia dacă mai era în stare să facă o duzină de pași fără să se așeze sau să leșine, iar pielea îi stătea ca atârnată pe oasele descărnate.

Repetase mereu că e cât se poate de mulțumită că Soraya o să încerce s-o încredințeze Primitorilor, spunând că fusese prea multă vreme o povară inutilă pe capul ei. Dar era oare asta o opinie rațională, sau o consecință a slăbiciunii cauzate de boală? Pentru că, după atâtea crize, oricine ajungea să-și dorească să termine odată cu tot și cu toate.

— Nu mai avem mult, zise Firdausi în șoaptă, încă o colină și o să dăm de drum bun și uscat.

Ea încuviință dând din cap, dar de fapt abia dacă-l auzise.

Deasupra lor, cerul era gri; copacii, cu frunzele lor ciudate, ce semănau cu părul, erau gri-verzui, iar apa ploii se mai scurgea încă din ei. Un decor care se potrivea perfect cu starea ei sufletească.

Și dacă totuși n-or s-o ia? Dacă or să-mi spună că e prea târziu – că,

dacă o aduceam acum o lună, ar fi putut s-o ajute, dar că acum e prea târziu? Nu mi-aș ierta niciodată una ca asta. Niciodată!

Yorbul trecu, în cele din urmă, căruța peste creasta ultimei coline înainte de capătul drumului lor și, așa cum spusese Firdausi, au dat peste drum bun, tare, bine bătut și acoperit cu un strat de pietriș. În fața lor se zărea orașul, mult mai mare decât satul în care locuiau ei. *Trebuie să fie aproape o mie de case*, își zise Soraya.

Era greu de crezut legendele din bătrâni – că oamenii se numărau cândva cu milioanele și că, pe deasupra, călătoreau și printre stele...

Un pic mai departe se întâlneau cu un fermier, care mâna un yorb gras ce trăgea o căruță plină cu rădăcini, care-i salută politicos. Când i-au explicat scopul călătoriei lor, omul le zise, arătând spre oraș:

— Primitorii încă n-au ajuns, dar cred că sunt așteptați din clipă-n clipă. Toți cei din familia mea sunt cât se poate de sănătoși anul ăsta, așa că problema nu m-a interesat. Duceți-vă în piață, o să găsiți strânși acolo și alți oameni necăjiți ca voi.

— Multe mulțumiri, îi spuse Firdausi, îndemnând yorbul să pornească mai departe.

Buzele lui Lors Heimdall se crispară când au apărut primele semne că se apropiau de oraș – mirosul era cât se poate de neplăcut.

Ce prostie pe capul oamenilor ăstora! Murdăria, boala, lipsa oricărei igiene! Cum ar fi putut asemenea ființe să fie considerate oameni, când trăiau ca animalele? Dacă asta era adevărata „stare naturală” a ființei umane, din care numai un îndelungat proces de evoluție tehnologică o ridicase până la strălucirea și curățenia orașelor civilizației galactice, atunci era de mirare că acest progres avusese totuși loc.

Pe planeta asta, omenirea părea să fie lipsită de orice sistem rațional de organizare, făcând tot ce ținea de sănătate numai în virtutea unui soi de pseudo superstiții rudimentare, cărora nu le căutau – și nici nu le-ar fi găsit – nici un înțeles. Fierberea apei de băut, de exemplu – norul de aburi ce plutea deasupra stației de apă a localnicilor se putea vedea până și din locul în care ajunseseră ei. Probabil că ăsta era un fel de *diktat* impus de unul din refugiații ce ajunseseră inițial pe planetă și care-și păstrase capul, în ciuda deznădejdiei de care fuseseră cuprinși majoritatea celor ce scăpaseră de dezastru. Și ar fi avut o anume utilitate, dar numai în contextul unui cod adecvat de igienă. Dar așa, în lipsa unei scurgeri decente, nu era decât un ritual stupid.

Totuși, câteva tradiții incidentale ale culturii locale se dovedeau avantajoase pentru ei, cum era această instituție a Primitorilor de Bolnavi. Probabil că totul pornise din nevoia unei carantine, a unei izolări a bolnavilor pe care mijloacele medicale extrem de sărace ale

refugiaților nu-i puteau ajuta să se vindece. Probabil că se sperase că măcar câțiva dintre ei vor reuși să-și revină pe cale naturală, dar, ca minimă precauție, fuseseră scoși din comunitate și izolați în locuri speciale.

Sistemul fusese aproape abandonat, pentru că acei ce lucrau în zonele de carantină fuseseră, la rândul lor, decimați în repetate rânduri de bolile luate de la cei pe care încercau să îi ajute. Dar Heimdall și oamenii lui reactivaseră acest sistem, găsind că este o acoperire excelentă pentru adevărata lor muncă.

Și, dacă s-ar fi întâmplat vreodată să iasă la iveală ce se petrecea de fapt aici, șansele ca ei să aibă parte de o pedeapsă rapidă, în urma unei judecăți sumare, erau extrem de reduse. Cele mai multe din planetele civilizate recunoșteau dreptul la euthanasie al suferinzilor de boli incurabile, și, în cazul în care aprinsa dezbatere în jurul principiului de non-ingerință era ținută în continuare în fierbere, Corpul nu va avea, în nici un caz, îndrăzneala să treacă la represalii brutale și imediate.

Gândurile astea îl reconfortau pe Heimdall și avea mare nevoie de așa ceva. Pentru că, deși părea hotărât și neînduplecat, i se întâmpla și lui – ca oricărui om – să i se facă frică, iar ceea ce-i spusese Rimerley putea fi considerat, în cel mai bun caz, extrem de alarmant.

Spera că trucul acela ingenios, al doctorului, va reuși, dând bătăi de cap serioase Corpului și distrăgându-le atenția de la mica lor afacere.

Grupul de oameni care-l însoțeau, călărind toți pe yorbi, ca și el – pe planetă nu se cunoșteau alte mijloace de transport, în afară de căruțe – îl urmă pe panta colinei în jos, spre oraș. În urma lor venea căruța, acoperită cu un coviltir de țesătură aspră, întins pe stâlpi groși de lemn, în care se aflau bine-păzitele secrete ale muncii lor. Un grup de notabilități locale îi aștepta la intrarea în oraș și, după un schimb de saluturi într-o atmosferă gravă, porniră cu toții spre piață.

Va trebui să intensificăm propaganda în zona asta, își zise Heimdall în gând, pe măsură ce trecea cu privirea peste oribila mulțime de trupuri suferinde ce candidau la obținerea bunăvoinței Primitorilor. Trebuie să le băgăm bine în cap că un ticălos bătrân, sau un copil subnutrit, sunt cazuri fără speranță, și că noi putem „oferi ajutor” mai degrabă unui tânăr abia ieșit din adolescență, rănit, chiar grav, dar sănătos tun în rest.

Dintr-o dată, chiar când era pe punctul să se întoarcă, o văzu pe fata ce stătea cu prietenul ei – ultima căruță sosită, în capătul șirului, la marginea pieței. Își simți inima tresărindu-i în piept. La prima vedere, părea să fie exact ceea ce-i ceruse Rimerley, așa că se întoarse fără să-i mai dea vreo atenție suplimentară. Bineînțeles, va fi nevoie de o examinare mult mai profundă și mai detaliată, dar șansele păreau atât de mari, încât se trezi zâmbind într-o manieră deloc potrivită cu poza sobră pe care o afișa de obicei în public.

Soraya aștepta nervoasă ca Primitorii să vadă bolnavii. Firdausi ar fi dorit s-o țină de mână, dar ea nu suporta altă atingere decât a mamei ei. Bătrâna se trezise și tot încerca să-și ridice capul, dar nu reușea.

Primitorii ajunseră în sfârșit și la căruța lor, salutară și priviră gravi la trupul epuizat de pe grămada de piei.

— E mama voastră? îi întrebă conducătorul Primitorilor.

— Numai a mea, răspunse Soraya. Acest... hm... tânăr nu e decât un prieten care mă ajută.

— Înțeleg.

Primitorul dădu din cap. Avea o față aproape sinistră – nas mare, coroiat și crud, gură subțire și dreaptă – încât Soraya reușea doar cu greu să admită ceea ce-i spusese Marouz: că erau oameni cumsecade, plini de înțelepciune din bătrâni și de bune intenții.

— Vino cu mine, te rog, zise brusc omul, gesticulând spre Soraya să se dea jos din căruță.

Ea se conformă, tremurând un pic, și fu mirată când Primitorul o porni cu pași mari spre căruța lor.

Urmându-l, ea încerca să-i explice că mama ei are nevoie de ajutor, nu ea. Omul îi ignoră vorbele și nu spuse nimic până ce ajunseră la căruță. Acolo o ajută să se suie, ținând în lături pânza care închidea coviltirul în spate.

Dincolo de pânză se afla o mică incintă, cu o masă plină de fel de fel de ciudățenii: mici tuburi de sticlă, mici bucățele pătrate de faianță albă, din care unele erau pătate cu sânge, borcane și recipiente cu lichide colorate. Și două scaune, unul spre ea și unul de partea cealaltă.

Din spatele pânzei ce separa incinta de partea din față a căruței apărură un bărbat îmbrăcat în roba Primitorilor, cu gluga dată pe spate. Îi spuse să stea jos, luă dintr-o cutie de pe masă un ac ascuțit și i-l înfipse fără nici un avertisment în buricul degetului mare.

Ea tipă speriată, iar Primitorul care o adusese murmură mecanic câteva cuvinte de îmbărbătare.

Urmă un ritual ciudat: sângele ce-i curgea din deget fu supt într-un tub subțire de sticlă, o picătură fu întinsă pe pătrate de faianță albă, iar restul fu pus într-un lichid colorat. Apoi omul îi mai luă puțin sânge – pe care-l stoarse, strângând-o tare de deget – și dispăru spre fața căruței. Imediat se auziră o serie de sunete de neînțeles – bâzâit ca de insecte, zgomot de vase lovite unul de altul, cuvinte murmurate în șoaptă.

Omul cu gluga dată pe spate se întoarse și dădu grav din cap spre cel care rămăsese alături de Soraya. Adusese cu el un alt ac, pe care i-l băgă în carnea antebrațului, tot fără să o prevină.

Cu o privire rugătoare, Soraya cerea fără cuvinte o explicație.

— Pentru mama ta nu se mai poate face nimic, zise omul care o adusese. Am tot repetat că pe oamenii în vârstă nu prea-i putem ajuta. Pentru că boala trebuie învinsă mai ales de bolnav. De aceea, cel mai bine îi putem ajuta pe cei care au tinerețea și vigoarea de partea lor.

Soraya avea deja ochii roșii, injectați de sânge.

— Dar tu te poți considera norocoasă, continuă Primitorul.

— Ce?

Privi în sus, la el, printre lacrimi.

— Ești destul de tânără să poți fi ajutată, și cum stadiul bo...

— Ce? Soraya sări în picioare. *Nu* sunt bolnavă. Eu... eu...

Șuieratul din urechi se transformă în dangăt de clopote. Pereții de pânză care o înconjurau, Primitorul înalt, înveșmântat în negru... totul părea să se învârtă în jurul ei ca apa într-un vârtej.

Soraya se prăbuși.

Firdausi era extrem de neliniștit când îl văzu pe Primitor întorcându-se singur de la căruță. Se uită la mama fetei și văzu că era iar în comă. Dar unde era Soraya?

— Am vești și bune și rele pentru tine, tinere, îi spuse Primitorul, apropiindu-se.

— Nu... nu înțeleg, bolborosi Firdausi.

— Prietena ta a ajuns la noi exact la timp și o acceptăm.

— Dar...!

Își simțea mintea paralizată și căuta o cheie pentru acest mister pe fața Primitorului.

— Ești îndreptățit să încasezi plata pe care o dăm noi de obicei? zise omul în robă neagră, ridicând la vedere o pungă grea, ce se legăna, și în care nu se putea afla decât o cantitate serioasă din metalul care servea ca monedă de schimb aici.

În capul zăpăcit al lui Firdausi lăcomia se lupta cu nedumerirea. Punga părea grea, foarte grea – probabil că era acolo cam zestrea unei fete bogate. Spuse mai mult de formă:

— Și cu mama ei cum e?

— E bătrână, nu mai putem face nimic pentru ea.

Urmă o clipă de tăcere. Apoi băiatul zise, oarecum hotărât:

— Dar Soraya e sănătoasă, nu are nimic.

— Așa crezi? Vino cu mine!

Năucit, îl urmă pe Primitor până în cealaltă parte a pieței, ajungând în spatele căruței acoperite. Și acolo o văzu pe Soraya cărată spre o targa pusă pe sol. Era imposibil să te înșeli asupra tremurărilor ce-i scuturau trupul tânăr și zvelt.

Friguri. Boala ucigătoare o macină și pe ea, la fel ca pe mama ei.

— Dacă rămâne în grija noastră, mai sunt speranțe pentru ea, spunea Primitorul. Și, dacă ții la ea, nu ar trebui să te împotrivești.

Firdausi nu-l mai asculta. Abia dacă simți cum șiretul pungii aceleia grele îi este petrecut printre degetele inerte.

Dar, cum după toate aparențele era singura consolare ce-i mai rămânea, în cele din urmă degetele i se strânsesă și apucă punga.

Lămpile de avertizare pâlpâiau, iar soneriile țârâiau – discret și insistent – în tot spitalul, când Nole sosi în fugă lângă Maddalena și Langenschmidt, în fața intrării în sala principală de control.

— Am alertat toți oamenii de care am putut să dau, zise el gâfâind. Nu prea mulți, evident – în mod normal nu avem tura de noapte aici. Iar situația asta nu e de genul celor pentru care avem pregătite planuri de acțiune. Ce s-a întâmplat exact?

Langenschmidt îi povesti cum dăduseră peste Bracy, în drum spre sala calculatoarelor, și Nole dădu grav din cap.

— Cred că se uita în una din sălile de regenerare – probabil că în ultima. Acolo e o femeie care și-a pierdut mâna dreaptă – un accident la docul principal de reparații, săptămâna trecută. Totuși nu înțeleg sub nici o formă ce căuta băiatul ăla afară din camera lui. Când am fost mai devreme la el – vizita de seară – părea foarte obosit și cuminte.

— Eu aș risca o presupunere, zise Maddalena acru. N-a vrut să rateze ocazia asta unică să arunce o privire prin împrejurimi.

— Asta nu mai contează, interveni Langenschmidt. Important este că a intrat în tunelul ăsta, care duce într-un loc în care ne poate încurca borcanele al dracului de rău.

— Unde duce tunelul? întrebă Maddalena.

— Dar nu ți-am spus? Acolo, jos, e centrala electrică a spitalului, toate comenzile echipamentelor automate, și fel de fel de stocuri – apă activată, oxigen, substanțe nutritive și pentru regenerarea artificială a țesuturilor – toată bucătăria noastră.

— Atunci de ce mama galaxiei lăsați tunelul ăsta așa, deschis? exclamă Maddalena mirată.

— Pentru că, în mod normal, în zona asta nu pot avea acces decât corpmani, căroră nici prin gând nu le-ar trece să se ascundă undeva, mormăi Langenschmidt. O să fiu obligat să-ți tăbăcesc nițel pielea, Nole, cred că-ți dai seama de asta, nu? Să-l lași pe băiatul ăla așa, într-o camera neîncuiată...!

— Da dar...

Nole își dădu seama de inutilitatea scuzelor și renunță să mai spună ceva.

Începuseră să li se alăture bărbați și femei, sosind din toate direcțiile. Unul sau doi purtau uniforme albe, autosterilizante, la fel cu Nole, dar majoritatea erau îmbrăcați așa cum se găseau în clipa în care fuseseră scoși din locuințele lor sau din zonele de recreere.

Langenschmidt îi informă scurt asupra situației curente, și-i văzu schimbând priviri înciudate.

— Există vreun risc să producă pagube în mod intenționat? întrebă unul din primii sosiți.

— Nu, dar probabil că a intrat în panică. A luat-o la fugă imediat ce ne-a zărit. Aveți vreo sugestie?

Urmă o clipă de tăcere. Apoi vorbi o femeie ceva mai în vârstă, care după toate aparențele venea direct din una din camerele de terapie solară, fiindcă nu avea pe ea decât o rochie subțire, scurtă, de muselină:

— Să nu se ducă după el mai mult de doi oameni, echipați cu aparate de respirat autonome. Și să se folosească un anestezic gazos – e mai simplu decât să încercăm să-l facem să judece rațional.

— În regulă, zise Langenschmidt. Hai să...

— O clipă, interveni Nole. Ce facem cu radiațiile?

— Ce? Langenschmidt clipea nedumerit. Nu suntem pe fuziune? De unde radiații?

— Am două cazuri care au nevoie de tratament cu izotopi radioactivi. Așa că se produce iod 131 și potasiu 40. Nu spun că așa va face, dar băiatul s-ar putea apropia prea tare de sursa de bombardament.

— De-a dreptul minunat, zise Langenschmidt amar. Deci nu ne ducem să-l căutăm arătând ca niște monștri, suntem obligați să ne punem costume blindate și să arătăm ca niște ciborgi, ca să fie tacămul complet. Ei bine, dacă tot e s-o facem, s-o facem măcar rapid. Voluntari?

— Eu, murmură Nole. E vina mea.

Bracy Dyge abia dacă mai era în stare să gândească. Efectul groazei iraționale fusese amplificat de multe ori în mintea lui de impactul combinat al medicamentelor și al consumului violent de energie datorat fugii disperate pe coridoare. Și să se trezească dintr-o dată doar printre mașinării – parcă fără număr, peste tot, de la podea până-n tavan – care ar fi putut să-l devoreze în orice clipă, cum o devorau pe femeia aceea dezbrăcată, de dincolo de fereastra prin care privise – era mult mai mult decât putea tolera firava urmă de autocontrol ce o mai avea când ajunsese aici. Gemea și gâfâia, sucindu-se în toate părțile, căutând un colțișor în care să se adăpostească, să se simtă în

siguranță.

Când ajunsese aici fusese întuneric, dar undeva intrase în funcțiune un releu, și acum toată sala aceea enormă era luminată ca ziua, o lumină care părea să vină de peste tot. Chiar nu era nici un colțșor mai întunecat, în care să se ascundă?

Diverse mișcări pe care le sesiza cu coada ochiului îl îngrozeau, lămpi de semnalizare ce intrau în funcțiune îl făceau să sară în sus. Chiar și mirosul intens de ozon – indicând puterea enormă cu care erau alimentate aparatele acelea – era înspăimântător pentru unul ca el, care nu mai intrase niciodată într-o centrală electrică funcționând pe baza reacției de fuziune nucleară.

Gâfâind după aer, se opri cu picioarele pe un panou strălucitor, încastrat în podea, pe care-l simțea cald sub tălpile goale, și chiar în clipa aceea auzi un zgomot în spatele lui. Își smuci capul într-acolo și văzu două siluete albe, masive – parcă ar fi adus a ființe umane, dacă n-ar fi fost de-a dreptul diforme – având asupra lor ceva ce mintea lui înspăimântată crezu că sunt puști. Tipă disperat și se năpusti orbește înainte, la întâmplare, începând un joc mortal de-a prinselea, de-a lungul și de-a latul sălii aceleia enormă.

Nu trecu mult până să observe – cu ultimele fărâme de rațiune – că exista un loc de care urmăritorii lui se fereau să se apropie, îi văzuse de două ori îndepărtându-se grăbiți de o mașinarie mare și neagră, al cărei corp principal era un tub gros de metal, cu diametrul cam cât lungimea brațului său, alimentată prin niște cabluri foarte groase, ce șerpuiau pe podea. De ce evitau să se apropie de ea nu știa, dar de îndată ce avu posibilitatea, se aruncă spre zona aceea și intră sub mașină.

Din nefericire pentru el, cei ce-l îngrijiseră nu-și dăduseră osteneala să-i scoată inelul de crom din ureche, se mulțumiseră să i-l sterilizeze și atât. Așa că, intrând în câmpul electric ce înconjură mașina, metalul a început să se încălzească. A fost o adevărată fericire că cyclopeenii nu erau atât de înapoiați încât să mai folosească încă plombe dentare metalice, pentru că efectul ar fi fost de-a dreptul agonizant. Așa, avu doar senzația că lobul urechii îi fusese prins cu un clește înroșit în foc, urlă și țâșni fără să vrea de acolo, încercând să ajungă la ușă.

Și așa au reușit să pună mâna pe el, gazându-l, dar nu înainte de a încasa o doză de radiații suficient de mare ca să-i distrugă și părul care-i mai rămăsese pe cap.

— Am pus mâna pe el, zise Nole ca să se afle-n treabă, pe când trupul inert al băiatului era pus pe un cărucior rulant, spre a fi dus în rezerva lui. Dar o să fie bolnav cel puțin o săptămână de aici încolo.

— Ești idiot, Nole, zise Langenschmidt pe un ton lipsit de orice expresie. Asta nu e decât începutul necazurilor noastre. Ce facem cu

familia lui, care zicea că-l așteaptă la Gratinol? Acum trebuie să le tritem ceva, un soi de ajutor, și, dacă nu nimerim totul exact la fix, la miligram, o să ne trezim cu jumătate din pescarii săraci de pe planetă pe cap, cerșindu-ne la ușă să le dăm și lor la fel... La dracu', asta-i problema mea, dar poate aștepta foarte bine până mâine. Acum sunt mort de oboseală. Am avut destul de multe pe cap în ultima vreme, și să umblu aiurea, rezolvând stări de alarmă, nu-i cea mai potrivită metodă de a-mi recupera restanțele în materie de somn!

Nole ezită.

— Ah... nu mai vreți să vedeți rezultatele despre Kolb?

Parcă asta se întâmplase anul trecut și nu trecuse doar o oră de când o porniseră spre sala calculatoarelor, să vadă rezultatele alea ciudate. Langenschmidt își trecu o mână nesigură prin păr.

— OK, mai bine să le văd. Deși nu prea are rost, pentru că, până dimineață, tot nu pot face nimic. Și chiar și atunci... oh, mă *clatin!* Hai repede, altfel mă vezi întinzându-mă pe jos și adormind pe loc, liniștit.

Pe când îl urma împreună cu Nole pe culoar, Maddalena se trezi regretând până și ideea că enunțase o opinie contrară cu a lui, când Langenschmidt îi vorbise despre controversa legată de PRZ-uri. Plăcerea resimțită de el revăzând-o fusese o mască extrem de eficientă și nu reușise să realizeze cât era el tracasat de problema asta. Dar acum își dădea seama că dacă pe el îl afecta atât de adânc, nu avea nici un drept să judece situația de ansamblu pe baza propriei ei experiențe – oribilă și descurajantă, dar limitată la o singură PRZ, pe care și-o alesese ea singură, de bunăvoie și nesilită de nimeni.

— Uitați rezultatele, zise Nole cu un fel de nervozitate amestecată cu nerăbdare, poate și din cauză ca încerca să ascundă cât era de stânjenit că-i dăduse băiatului – Dyge – posibilitatea să iasă din cameră și să producă atâta tevdatură.

— Vedeți, continuă el, sunt trei secțiuni. Mai întâi am cerut o identificare pe plan local – adică am căutat o posibilă origine pe Cyclops.

— Și ai obținut probabilitate zero?

Sprâncenele lui Langenschmidt se încruntaseră și parcă își mai revenise puțin din oboseală.

— Exact. Structura genetică în cauză nu este cyclopeană, putem considera asta ca fiind o certitudine. Celălalt picior al lui Kolb, din care am prelevat eșantionul martor, are o structură genetică extrem de răspândită pe plan local, absolut comună.

— Ei, în baza de date există o listă a acelor planete – opt sau zece cu totul, cred – pe care grefarea de organe este încă o practică medicală acceptată. Unele culturi consideră perfect onorabilă ideea să permiți ca părți din trupul tău să fie folosite în continuare, după moarte. Dar nici una nu se găsește la o distanță mai mică de treizeci

de parseci.

— Însă, oricum, am obținut încă o dată probabilitate zero. Așa că am cerut identificare la scara întregii galaxii, și am obținut un nonsens!

Făcu un gest nerăbdător spre foile de imprimantă, și Langenschmidt citi totul foarte încet, cu atenție.

— Cât de multe? Vreo nouăzeci și ceva de planete? mormăi el.

— Nouăzeci și două – dar uitați-vă la probabilități, fir-ar ele să fie! Cea mai ridicată valoare – care nu trece însă de pragul de corelare – corespunde Pământului. Și, de pe Pământ, cine vă puteți imagina că i-ar fi donat lui Kolb un picior, pentru grefare?

— Tu ce zici, Maddalena? întrebă Langenschmidt.

— Dacă lucrurile nu s-au schimbat dincolo de orice închipuire, zise Maddalena încet, nici un individ născut pe Pământ n-ar lua vreodată în considerație nici măcar ideea donării vreunei părți din corpul său, după moarte.

— Dar asta nu e tot, se repezi Nole. După cum vedeți, calculatorul a avut ceva de lucru când a completat lista asta. Factorii de corelare au valori extrem de mici. Iar direcția în care varianta este maximă este de-a dreptul ridicolă. Pot să tipăresc imediat toate datele, dacă doriți, dar abundă în detalii tehnice.

— Te credem pe cuvânt, zise Langenschmidt. Dar te rog să fii ceva mai clar, bine?

— Da... hm... s-ar putea spune că direcția anomaliilor parcă se îndepărtează de rasa umană.

Se lăsă liniștea, iar uimirea parcă plutea în aer. Maddalena sparse în cele din urmă tăcerea:

— N-ar putea fi vorba de o proteză sintetică? N-am auzit niciodată de așa ceva, dar mi se pare o posibilitate destul de rezonabilă.

Nole dădu din cap, impresionat:

— Vă referiți la un membru sintetizat în conformitate cu niște specificații aproximative, în loc să fie regenerat, pentru a fi identic cu perechea lui? Ar putea fi, nu zic nu.

— Dar, după știința ta, a fost dezvoltată undeva o asemenea tehnică? întrebă Langenschmidt.

— Nu... Dar, cu blocajul intervenit în ultima vreme în comunicațiile cu caracter științific, asta nu e deloc concludent. Dacă vreți, pot să mă interesez în privința asta și să vă dau datele până dimineată.

— Așa să faci, zise Langenschmidt oftând. În clipa asta vreau să consider că ziua mea de lucru s-a încheiat. Maddalena, te rog să mă ierți că ți-am stricat chiar prima seară petrecută aici, pentru că am într-adevăr intenția să te simți bine cât stai cu noi.

— Ce? Ah! Era clar că Maddalena nu fusese atentă la ce-i spusese

el. N-are nici o importanță, Gus. Dar, înainte de a pleca, pot să verific ideea care mi-a venit acum o clipă?

— De ce nu?

Maddalena își mută privirea spre Nole.

— Poți să delimitezi o zonă anume de pe Pământ ca loc de origine? Cu alte cuvinte, poți determina zona pentru care probabilitatea de proveniență e maximă?

— Populația Pământului e amestecată bine de tot, zise Nole, privind-o fix. Și, la urma urmei, acolo poți găsi absolut toate tipurile de structuri genetice existente în galaxie, cu excepția câtorva mutații de dată recentă.

— Da, chiar și eu am sânge destul de amestecat, încuviință Maddalena nerăbdătoare. Iberic, amerindian, și cine mai știe de care. Dar vrei, te rog, să încerci?

Nole dădu din umeri și începu să bată la tastele terminalului.

— Probabilitatea e tot sub limita acceptabilă, îi anunță el. Cea mai probabilă zonă este – oare cum s-o pronunța? Să fie Iran?

— Gus, zise Maddalena abia audibil, pe Zarathustra se vorbea o a doua limbă, nu-i așa?

— Bineînțeles! Vorbești de douăzeci de ani un afurisit de amestec de irani și de galactică...

Langenschmidt se întrerupse și se făcu alb ca varul la față.

— Domnule Nole, continuă Maddalena, în operațiile de căutare ai avut în vedere tipurile de structuri genetice existente și pe planetele civilizate și pe cele din afara civilizației? Pun pariu că nu! Și adăugă ușor ironică: Mă refer la PRZ-uri, bineînțeles.

Nole icni sugrumat, și începu să bată cu furie în taste. Aproape instantaneu imprimanta dădu la iveală o nouă filă cu rezultate.

— Probabilitate șaptezeci la sută, plus-minus doi la sută, anunță el. Nu, mi-e teamă că nu aveți dreptate, ceea ce, în cazul ăsta, e o adevărată fericire. Probabilitatea trebuie să depășească valoarea de optzeci la sută pentru a putea fi luată în considerație.

— Chiar dacă se dovedește că avem de-a face cu PRZ numărul Douăzeci și doi? întrebă Maddalena pe un ton insinuant.

Se așternu o tăcere mormântală. Apoi Langenschmidt își pocni palmele una de alta și izbucni:

— Maddalena, cum m-aș fi descurcat eu fără tine, de data asta? Nole, unde dracu' e cel mai apropiat comunicator? Maddalena, ești un geniu – fir-ai tu să fii!

Nole o privea cu ochii mari, având încă un aer ușor nedumerit, în timp ce Langenschmidt aștepta stabilirea legăturii prin comunicator.

— Numărul... Douăzeci și doi, zise el, ca și cum ar fi cântărit afirmația ei, căutându-i niște înțelesuri ascunse. Mă scuzați, dar nu sunt sigur că am înțeles ce vreți să spuneți cu asta.

— Ei, haide! îl luă Maddalena la rost. Dacă nu erai atât de îngrijorat de amenințarea lui Gus, că o să-ți tăbăcească pielea, din cauză că l-ai lăsat pe băiatul ăla să umble hai-hui prin spital, cred că ți-ai fi dat seama de tot înaintea mea. Piciorul ăla al lui Kolb nu e regenerat, și nu e nici originalul. Deci trebuie să fie ori o grefă, ori o proteză sintetică. Mi-ai spus că dumneata n-ai auzit să se fi dezvoltat undeva ultima tehnică medicală, chiar dacă este perfect fezabilă. Deci aproape sigur că avem de-a face cu o grefă.

— Ai mai spus – tot dumneata, repet – că n-ai auzit să se găsească pe vreo planetă din apropiere materiale de grefă disponibile. Mai mult, calculatorul practic elimină orice șansă în privința asta, deoarece structura genetică a piciorului nu apare pe nici o planetă din apropiere, nici pe Cyclops. Dar rezultatele obținute sugerează că originea sursei genetice ancestrale s-ar putea să fie în vechea zonă iraniană a Pământului.

— La data la care s-a produs nova zarathustrană, cam zece-zece la sută din populație era de origine predominant iraniană – destul pentru a se menține o limbă minoritară proprie, cu toată presiunea exercitată de galactică, și să se dezvolte un dialect cu puternice influențe de irani.

Maddalena se opri o clipă, să-și tragă sufletul, apoi continuă:

— Te rog să mă oprești dacă-ți spun lucruri deja cunoscute.

Nole scutură repede din cap.

— Sunt cam inocent în materie, cu toate că cel puțin jumătate din pacienții veniți aici pentru controale majore au fost pe PRZ-uri. N-am studiat niciodată cu atenție evenimentele care au dus la situația actuală.

— Ar fi trebuit s-o faci, zise Maddalena sarcastică. PRZ-urile sunt

cel mai important factor singular din această zonă a galaxiei. Dar n-are nici o importanță, asta o să-mi permită să-mi dezvolt teoria în totalitate, spre satisfacția mea.

— Unde eram? Ah, da! Cunoștințe tradiționale păstrate pe PRZ Unu ne-au permis să aflăm că de pe Zarathustra au reușit să decoleze în timp util – de pe partea întunecată a planetei, fiind protejate astfel de furia noiei mai multe ore, datorită masei planetei – peste trei mii de nave, în care se aflau mai bine de două milioane de oameni.

— Până acum am localizat douăzeci și una din planetele pe care au ajuns refugiați, și pe care oamenii au reușit să supraviețuiască, chiar dacă la un nivel primitiv. Dar asta nu ne-a permis să luăm în evidență decât zece la sută din cele trei mii de nave despre care umblă zvonul că ar fi existat, mai exact trei sute șaisprezece nave. Pe PRZ Unu, de exemplu, știm că au asolizat doar două nave; pe Paisprezece doar una. Pe Treisprezece, unde am stat și eu două decenii, au ajuns aproximativ șaiszeci – cei care au sosit primii au lăsat o baliză subterică pe orbită, și restul s-au ghidat după ea. Și, în final, asta s-a dovedit a fi o greșeală dezastruoasă: pierderile de vieți omenești au atins optzeci la sută în primul an, iar disperarea i-a copleșit pe cei rămași într-un asemenea hal, încât nici până în prezent nu și-au revenit complet din punct de vedere psihologic. Dar am început să divaghez.

— Ideea esențială este alta. De la episodul acela de pe Paisprezece, în care a fost implicat Gus și cu mine, acum douăzeci de ani – o bandă de cyclopeeni, conduși de un practicant de Corp respins, au început să exploateze minereu radioactiv, folosind sclavi localnici ca mână de lucru – am menținut PRZ-urile sub o supraveghere atât de atentă, încât probabilitatea ca niște străini din exterior să reușescă să se infiltreze pe vreuna din ele e practic nulă.

— Dar pe o PRZ încă nedescoperită s-ar putea, și totul s-ar potrivi foarte bine. Structura genetică a grefei corespunde ideii de grup izolat de refugiați, de origine iraniană, iar unul dintre motivele pentru care Corpul întreține baza de aici este că Cyclops are o poziție excelentă în raport cu volumul de spațiu în care sunt răspândite PRZ-urile.

Fața lui Nole era palidă și crispată. Maddalena se întrerupse, aruncându-i o privire întrebătoare.

— Cu alte cuvinte, zise el, crezi că cineva de pe Cyclops folosește o PRZ necunoscută ca... depozit de piese de schimb umane?

— Exact, încuviință ea.

— Dar asta înseamnă crimă!

— Bineînțeles, dacă îiucid pe cei de la care sunt prelevate organele respective. Dar să nu crezi că omorul este tot atât de șocant pentru toate ființele umane ca pentru dumneata! Acolo unde am fost eu în misiune, asasinatul este o armă politică recunoscută, iar aici, pe Cyclops – Gus mi-a spus – un copil din opt moare înainte de a împlini

un an. Când viața este atât de scurtă, poate deveni și ieftină.

Asta era prea mult pentru Nole. Un medic din cadrul Corpului Galactic era, prin definiție cât și prin necesitate, o persoană dedicată trup și suflet ideii de păstrare și de salvare a vieții umane, cu orice preț. Teoria pe care tocmai i-o enunțase Maddalena era atât de cinică și implica atâta răutate manifestată cu sânge rece, încât nu mai putu rezista. Se scuză grăbit și o porni spre cea mai apropiată toaletă, încercând să-și stăpânească greața care pusese stăpânire pe el.

— Unde e Nole? întrebă Langenschmidt, întors de la comunicator.

— După cum arăta la față, cred că s-a dus să vomite! îi răspunse Maddalena dând din umeri. I-am explicat că piciorul lui Justin a fost probabil tăiat din trupul vreunui sărman de pe o PRZ pierdută în spațiu, și asta l-a cam întors pe dos.

— Nu mă surprinde, mormăi Langenschmidt. Deși nu e bun de nimic dacă e vorba de probleme practice – uite ce s-a întâmplat astă-seară din cauza lui – e un om cu suflet de aur și un doctor al dracului de bun. Dar Maddalena, te rog mult și frumos, nu mai bate toba cu teoria asta a ta, bine? Sunt tot felul de alte alternative posibile, și va trebui să le eliminăm pe absolut toate înainte de a acționa pe baza sugestiei tale.

— Cum ar fi? îl întrebă Maddalena acră.

— Ei bine, pe cea mai probabilă ai enunțat-o tot tu – o proteză sintetică. Asta ar fi mult mai ușor de realizat decât o regenerare propriu-zisă – cred că-ți dai seama – și probabil că pe Cyclops se găsesc și calculatoarele medicale de capacitatea necesară pentru a efectua o asemenea treabă. Am dispus să se cerceteze dacă Nole are dreptate susținând că o asemenea practică nu este cunoscută. Și m-ar mira să nu fi greșit el.

— De ce? Numărul planetelor ce nu-și pot permite să recurgă la tehnicile de regenerare e strict limitat, iar dintre acestea al dracului de puține ar recurge la un asemenea paleativ temporar – ar fi mai simplu să recurgă direct la cea mai avansată metodă cât mai repede cu putință.

— Cred că ai dreptate, zise Langenschmidt oftând. Dar, oricum, sunt obligat să verific. Am cerut de asemenea să ne fie transmise cele mai recente informații în legătură cu PRZ-urile. Și am cerut informații detaliat e în legătură cu absolut toate determinările de structuri genetice efectuate de Corpul Galactic până acum.

— Dar, în sinea ta, chiar și tu ești convins că am dreptate, insistă Maddalena.

El tăcu câteva clipe bune. Apoi dădu reticent din cap.

— Sper din toată inima să nu ai dreptate, fir-ar să fie! Încă un scandal pe Cyclops, și n-o să scap de dureri de cap cât o să mai fiu comandant aici, iar dacă vom descoperi că e un caz de vinovăție

colectivă – și vom fi obligați să cerem pedepsirea vinovaților – vom ajunge să trăim aici ca o armată de ocupație.

— Crezi că așa ceva e posibil?

— Și da, și nu. Marea majoritate a oamenilor, atât cât pot ei înțelege problema PRZ-urilor, sunt simpatizanți ai unei cauze care seamănă foarte mult cu a lor proprie. Altfel Quist nu ar fi beneficiat de un asemenea suport popular pentru campania ei împotriva principiului de noningerință. Dar o afacere de o asemenea murdărie doar cu greu poate fi adusă la cunoștința prea multor persoane – dacă n-ar fi așa, probabil că am fi depistat-o deja, de mult.

— Dar Kolb nu poate să fie un caz izolat. Iar aici există acel douăzeci la sută din populație care a ajuns la bogăție și putere, prin rapacitate. Asta ți-am spus-o deja, nu-i așa? Și dacă rapacitatea și cruzimea aduc dividende, atunci e extrem de probabil să consideri că un amărât primitiv, de pe o PRZ este... este o cantitate neglijabilă. Cui dracu' îi pasă ce se întâmplă cu unul ca el, câtă vreme eu mă fac sănătos?

— Atunci există pe undeva niște similitudini cu afacerea Carrig? se hazardă Maddalena. Un mic grup e în posesia tuturor detaliilor, dar, dat fiind că oferta lor e deosebit de valoroasă, cei care beneficiază de pe urma ei nu fac nici un fel de investigații – fac pe orbii, cum se spune.

— Ce?

— Fac pe orbii. E una din vorbele care au supraviețuit pe Treisprezece, unde afecțiunile de vedere sunt foarte răspândite. Ca origine, cred că datează din perioada pre galactică.

— Poate din cea preistorică, așa zice eu, murmură Langenschmidt. Exceptând PRZ-urile, n-am văzut nicăieri vreun individ lipsit de vedere. Văzul fiind un simț de neînlocuit, merită să-ți dai toată osteneala să ți-l păstrezi.

— Hmm... Maddalena își ridicase capul. Ai zis că e puțin probabil ca individul ăsta, Kolb, să fie un caz singular, nu-i așa? Ar fi posibil să afli dacă vreunii din acești „douăzeci la sută” și-au revenit în mod miraculos de pe urma unor răni serioase sau a unor boli grave? Problemele de vedere ar putea fi un punct de plecare extrem de bun.

— Cred că sunt într-adevăr obosit, spuse Langenschmidt. Sau viața pe afurisita asta de planetă mi-a subminat definitiv bruma de inteligență pe care o aveam. Ar fi trebuit să mă gândesc și eu la asta. O să rezolv problema dimineată. Nu cred că mai putem face mare lucru în noaptea asta. E trecut de miezul nopții, îți dai seama?

— În ultimele săptămâni, la baza aceea fără atmosferă de unde m-ai adus aici, m-am conformat orarului Corpului, zise Maddalena. M-am dezobișnuit de alternanța naturală zi-noaptea.

Dar ideea că e târziu o făcu și pe ea să se întindă și să-și reprime cu

greu un căscat.

— Ce ai de gând să faci, dacă teoria mea se dovedește valabilă? O să-l ții pe Kolb aici și n-o să-i lași să-l ducă la doctorul acela al lui... parcă Rimerley îl chema?

— Evident că nu! răspunse Langenschmidt răstit.

— Dar el e singura dovadă de care dispunem...

— Kolb e ca o sabie cu două tăișuri, o întrerupse Langenschmidt. Asta ca să utilizez și eu una din frazele acelea arhaice, care par să-ți placă! Dacă-l țin aici în loc să las să fie dus la Rimerley, se va da imediat alarma. Poți pune pariu că Rimerley e implicat bine în toată povestea asta. Și el va alerta imediat echipa care se ocupă cu recoltarea materialului pe PRZ, aceasta se va retrage imediat, iar noi, și dacă vom localiza planeta, nu vom putea niciodată dovedi că există vreo legătură între ei și Cyclops, cu excepția unor date circumstanțiale, furnizate de structura genetică a țesutului grefat. Și, dacă nu dăm peste resturile donatorului sau peste fratele lui geamăn univitelin, nu vom fi niciodată în stare să aducem povestea în fața unui tribunal.

— Ai perfectă dreptate, bineînțeles, încuviință Maddalena. Ai de gând să aștepti până ce or să aducă o grefă nouă pentru Kolb?

— Dacă vom sesiza momentul. Ceea ce mă îndoiesc. Dar sper să putem localiza PRZ-ul și să prindem echipa în flagrant. Și nu trebuie să-ți spun ție câtă muncă e necesară pentru așa ceva!

— Nici măcar nu văd cum... Maddalena se întrerupse. Ah, da, cred că s-ar putea totuși face ceva. Trebuie să fie posibil să se stabilească zonele de pe Zarathustra unde era concentrată populație de origine iraniană și se pot calcula traiectoriile cele mai probabile ale navelor care au decolat din acele zone. Dar o să fie o problemă a dracului de complicată, și, chiar și așa, căutarea ar putea dura luni de zile.

— Ani, zise Langenschmidt laconic. Fir-ar să fie, căutăm tot timpul PRZ-uri, și dacă până acum n-am descoperit-o pe asta de care e vorba, cine știe prin ce colț uitat de spațiu o fi ascunsă.

— Dar cum crezi că au descoperit-o cyclopeenii?

— N-ar fi mai bine să-i întrebăm chiar pe ei, când o să-i prindem? se răsti Langenschmidt, dar se controlă imediat: Iartă-mă, n-am vrut să latru la tine în halul ăsta.

— Nu, eu ar trebui să-ți cer scuze. În fond, deocamdată nu-i vorba decât de o bănuială, și n-ar trebui să te bat la cap ca și cum totul ar fi dovedit cu probe. Și în plus ești și foarte obosit. O să te las în pace. Vrei, te rog, să mă trezești dimineață, să văd și eu când or să vină să-l ia pe Kolb? M-ar... m-ar interesa.

— Bineînțeles, încuviință Langenschmidt cu un zâmbet reținut, pe care ea i-l întoarse cu multă căldură.

Pe când ea se depărta, el o strigă din nou:

— Maddalena!

— Poftim?

— E încă prea devreme să te întreb despre vreo schimbare a opiniilor tale în legătură cu noningerința?

— Acum cine tratează bănuielile mele ca fapte dovedite?

— Corect. Langenschmidt îi zâmbi din nou, de data asta mult mai natural: Noapte bună. Și... să știi că-mi pare foarte bine că ne-am revăzut, după atâta vreme.

— În ciuda tuturor necazurilor pe care le-am adus cu mine? Sunt de-a dreptul flatată!

— Plecați de lângă fata aia! șuieră Lors Heimdall.

Cei doi oameni din echipa sa, care stăteau aplecați peste Soraya – inconștientă – tresărită și se răsuciră pe călcâie. Îi trăsese ră acoperământul subțire așternut peste ea spre brâu, expunând vederii șoldurile tinere și pânțelele plat și tare, așa că nu aveai nevoie de prea multă imaginație ca să-ți dai seama ce aveau în cap.

— Ce te-a apucat? mormăi cel mai bătrân. De data asta se plătește mai bine pentru virgine? Oricum, în final nu are nici o importanță.

— Ieșiți dracului afară de aici! tună Heimdall, dându-și la o parte pulpana robei, pentru a scoate la vedere patul armei sale energetice.

Cei doi oameni schimbă priviri mirate, dădură din umeri și se conformară ordinului.

Heimdall își aranjă la loc roba și se șterse pe față. Nu îndrăznise să le spună oamenilor săi cât de necesar era ca fata să ajungă la destinație în stare perfectă. Dacă aceștia ar afla de pericolul ce-i păștea de când Kolb fusese dus la spitalul Corpului, probabil că l-ar părăsi pe loc.

Totuși, până acum norocul era de partea lui. Să pună mâna pe fata asta chiar în ziua în care-i ceruse Rimerley, era ceva absolut remarcabil, și asta-i sporise mult încrederea în norocul lui. Evident, tenul fetei era cam închis la culoare – asta era valabil pentru nouă indigeni din zece – dar existau destule mijloace de a elimina melanina ce producea acest efect. Iar în celelalte privințe fata era aproape perfectă: statură potrivită, siluetă bine proporționată, clasă adecvată de reacții imunologice... Rimerley spusese că – dată fiind importanța acestei probleme – era gata să accepte material natural cu mult mai multe abateri față de cerințe, urmând să-l aducă artificial, prin diverse intervenții, la parametrii necesari, așa că putea să nu-și mai facă griji în privința asta.

Se aplecă s-o acopere la loc pe Soraya, și se opri, cu mâinile încheștate pe țesătura subțire. Bineînțeles, era absolut adevărat că, în final, deteriorarea fizică ce ar fi rezultat era lipsită de orice importanță – un minimum nesemnificativ – și, pe orice planetă cu standarde

rezonabile în materie de comportament sexual, asta s-ar fi întâmplat oricum, la un an sau doi de la ieșirea din pubertate.

Își impuse cu hotărâre să-și recapete controlul de sine și aruncă acoperământul peste trupul dezgolit. Apoi traversează încăperea și se așează în fața scrinului de lemn sculptat unde era camuflat comunicatorul.

Rimerley așteptase cu încordare acest apel de când fusese adus Kolb la el și-l examinase. După cum își închipuise și el, omul era într-o formă teribil de bună, dacă țineai cont de întâmplările prin care trecuse cu nici o zi în urmă – la spitalul Corpului se puteau efectua tratamente excelente, la care Rimerley nu putea avea acces, pentru că îi lipsea dotarea tehnică necesară.

Dar ceea ce putea oferi el îi adusese o avere imensă și o putere considerabilă, cu atât mai de luat în seamă cu cât nu se manifesta la lumina zilei. Iar acum sosise vremea să folosească toată această putere pentru a se apăra pe sine însuși.

În clipa în care se făcu legătura, își dădu imediat seama – din expresia de satisfacție ce parcă exulta de pe fața lui Heimdall – că perioada de risc maxim – așteptarea – luase sfârșit și că putea să o abordeze pe Quist și să-i facă propunerea aceea cheie din planul lui.

— Ai găsit ceva? zise el iute, înclinându-se nerăbdător spre aparat.

— Cred că da, zise Heimdall dând din cap. Încă n-am găsit materialul pentru Kolb, dar...

— La dracu' cu el, îl întrerupse Rimerley. O s-o rezolvăm când o să ne pice nouă bine. Dar înainte de asta, trebuie să ne îngrijim să ne fie bine!

Privi spre un colț al ecranului, unde se zărea un trup acoperit, o imagine abia vizibilă – ușor distorsionată – peste umărul lui Heimdall.

— E fata din spatele tău?

— Da, ea e. Am fost obligați să-i provocăm un atac de *friguri* – boala mortală de aici – ca să putem pune mâna pe ea, dar a trecut deja peste punctul culminant al crizei, iar acum e în comă artificială. Date fiind circumstanțele, nu știm prea multe despre antecedentele ei, dar e clar că nu are mult peste șaisprezece ani, și corespunde în raport cu toate specificațiile pe care mi le-ai transmis. Are chiar și grupa sanguină corespunzătoare, o chestie care mă îngrijora destul de mult.

— Da? Asta e chiar minunat!

Rimerley avea impresia că încordarea se scurge din el aidoma aerului dintr-un costum de cosmonaut perforat. Grupele sanguine cele mai răspândite pe Cyclops par să fie destul de rare pe acolo, la tine. Ai de gând să mi-o trimiți imediat?

— Mă întrebam dacă – ținând cont că e urgent – n-am putea risca nițel și să asolizăm nava undeva, prin apropiere. Șansele de a fi

văzuți...

— Nu merită să riscăm atât, i-o tăie Rimerley. Nu, chiar dacă asta ne mai întârzie cu o zi, e mai bine s-o transporti în zona obișnuită de asolizare, între coline. Încă mai există o posibilitate redusă de a fi prinși, iar a facilita un contact direct între localnicii de pe o PRZ și o navă spațială este un pericol inutil, la care nu merită să ne expunem.

— N-am uitat nici o clipă că, dacă pun mâna pe noi, or să ne dea cu Codul ăla Galactic în cap de n-o să ne vedem, mormăi Heimdall.

— Am mai discutat asta de zeci de ori, ripostă Rimerley. Euthanasia voluntară e acceptată pe suficient de multe planete ca să ne putem clădi o apărare solidă pornind de la asta... O clipă! I-ai spus ceva fetei?

— N-am mai vorbit cu ea de când a avut atacul acela provocat!

— Hm... O să trebuiască s-o convingem, ca să salvăm aparențele, că suferă de o boală mortală incurabilă, și că e mai bine pentru ea să accepte un sfârșit demn și liniștit.

— Ai reușit să faci asta de nu mai țin minte câte ori, zise Heimdall cu un zâmbet cinic.

— Da, dar... La dracu', nu știu de ce-mi mai pierd timpul. Mă duc imediat să vorbesc cu Quist. Urează-mi succes.

Mesajul i-a fost transmis lui Quist în timpul celei de-a doua sesiuni de conferințe a zilei. Dr. Alcazar Rimerley dorește să o vadă imediat ce este cu putință.

Fir-ar să fie de om! Și-a și găsit momentul în care să vină – și personal, pe deasupra! Nu putea să rezolve totul folosind comunicatorul!

Alura Quist își mușcă buza, privind spre sala de conferințe, în timp ce servitorul ce-i adusese mesajul aștepta cu discreție în spatele scaunului ei înalt. De dimineață, cele mai acute divergențe de opinii dintre delegați fuseseră aplanate, ajungând la niveluri acceptabile; iar în după-amiaza asta se făcuseră mai multe propuneri – primite cu o furtună de aplauze – pentru acțiuni menite să ducă la răsturnarea politicii statuate de principiul de noningerință. După părerea lui Quist, două dintre ele – un adevărat record – aveau chiar șanse de reușită superioare banalului procent de cincizeci la sută.

Omar Haust nu se arătase la față după spectacolul dizgrațios pe care-l oferise seara trecută. Poate că vioiciunea delegaților era legată și de asta – toți cei ce proveneau de pe planete bogate și avansate se simțeau stânjeniți în prezența unui băștinaș de pe o PRZ.

Vorbitorul care era acum la tribună simți că se întâmplă ceva. Se opri curtenitor, privind la Alura Quist. Și fu imitat de toți cei de față.

Înjurând în gând, dar cu figură impenetrabilă, se ridică de pe scaun.

— Vă rog să-mi acordați o favoare, spuse ea. După cum câțiva dintre dumneavoastră știu deja, un foarte drag prieten al meu a fost rănit ieri grav de un rechin-lup.

Printre participanți se auzi imediat un murmur de compasiune, deși văzu și una sau doua expresii nedumerite, dar vecinii celor care le afișau îi lămuriră rapid pe cei ce nu erau la curent asupra evenimentelor.

— Mi s-a spus că doctorul care-l are în grijă dorește să mă vadă de urgență. Dacă sunteți amabili să mă scuzați câteva clipe...

— Bineînțeles! exclamă cel puțin o duzină de glasuri, iar ea se îndepărtă imediat, după ce se înclină în fața lor.

Rimerley o aștepta într-o cameră de audiențe ai cărei pereți erau acoperiți cu un model argintiu, parcă filigranat. *Decorul e extrem de potrivit pentru unul dintre cei mai buni doctori de pe planetă*, se gândi Quist, pe când iritarea produsă de faptul că fusese scoasă din conferință era înlocuită de grija pentru starea lui Kolb. Dacă Rimerley se deplasase până aici în persoană, asta putea ușor fi interpretat ca semn rău.

— Doctore, îi zise ea, s-a întâmplat ceva cu...?

El o întrerupse brusc:

— Înainte de a discuta orice altceva, vreau să mă asigur că nimic nu poate fi nici ascultat, nici înregistrat.

— Doctore! Dar poți fi sigur...

— Scutește-mă. Știu prea bine că nimeni nu poate ajunge pe înălțimile pe care ai ajuns dumneata, pe o planetă ca asta, fără să fie precaut și fără să vadă departe. Dar tot în numele precauției este necesar ca discuția noastră, legată de problema pe care am venit să ți-o prezint, să fie absolut personală.

Ea îl privi cu atenție. Înainte Rimerley i se adresase cu tot respectul cuvenit rangului ei, ba chiar cu o ușoară slugărnicie. Acum nu numai că i se adresa de la egal la egal – uneori parcă vorbea unui inferior. Ultima afirmație a lui era, de fapt, un ordin: învelit în poleială, dar ordin.

Începu să se înroșească la față și-i răspunse răstit:

— Nu admit să mi se vorbească pe tonul și în termenii ăștia!

— Știu. Dar dacă într-adevăr ții la Justin Kolb, o să admiți.

Se așternu tăcerea. În cele din urmă ea dădu din umeri și traversă încăperea spre peretele din fața ei. Ridicând o plăcuță acoperită cu același model filigranat ca pereții, dădu la iveală un comutator, pe care-l răsuci la nouăzeci de grade.

— În regulă. Înregistrarea este complet ștearsă, nu se mai menționează nici măcar faptul că eu am intrat aici, pentru a mă întâlni cu dumneata. Ce vrei să-mi spui? Ai... l-ai examinat pe Justin,

ai reușit să faci ceva pentru el?

— Nu. Dar în privința lui nu ai de ce să fii îngrijorată, doctorii Corpului au făcut o treabă excelentă și ciotul o să i se vindece repede.

La auzul cuvântului „ciot” Quist avu o tresărire. Pentru a masca această slăbiciune ce nu-i stătea în caracter, ripostă pe un ton aspru:

— Când o să se facă bine? Și de ce – dacă asta e tot ce ai făcut pentru el până acum – l-ai părăsit imediat ce ți-a fost adus spre îngrijire?

— Nu mai pot să fac nimic până ce nu găsim o *grefă* potrivită, zise Rimerley.

Și se opri, lăsând-o să pătrundă bine semnificația cuvintelor.

— *Grefă?*

Quist ce asculta repetând cuvântul și avu impresia că este un zgomot nedefinit.

— Dar eu credeam că te folosești de regenerare. Nu așa se numește?

— Pentru o femeie care conduce totul pe planeta asta de atâta vreme, ești uluitor de ignorantă, răspunse Rimerley. I-aș regenera cu dragă inimă piciorul, dacă-mi cumperi un calculator medical cu o capacitate de un megabrain și plătești Corpului pentru a obține baza de date corespunzătoare planetei Cyclops, necesară pentru asemenea operații. Dar cum nu-ți poți permite așa ceva, Kolb va beneficia de același tratament ca data trecută: o *grefă*, care este mai simplu de implantat și mult mai ieftin.

— Data trecută? Vrei să spui...

— Ajung imediat la ceea ce vreau să spun. Și cum o să fie nevoie de explicații serioase, cred că e de preferat să iau loc.

Rimerley privi în jur după un scaun și se așează.

— *Grefă!* continuă el. Desprinderea unui organ dintr-un trup și implantarea lui în alt trup. Clar? Mi l-ai pus în brațe pe Justin Kolb cu un picior lipsă, pe care i l-am înlocuit cu unul ce face perfect pereche cu celălalt picior al lui, un organ neutru din punct de vedere imunologic, ai cărui mușchi și nervi au fost suturați la trupul acceptor cât mai bine cu putință. Nu suficient de bine pentru ca el să mai poată fi capabil să îndeplinească munci în spațiu, dar asta nu cred că a fost un inconvenient din punct de vedere al – hm – relației duminale cu el.

— Rimerley, zise Quist printre dinții încleștați, nu știu ce vrei, dar...

— Atunci așteaptă până o să auzi despre ce e vorba! zise Rimerley categoric. Ieri, piciorul ăla al lui a fost examinat de medicii Corpului. N-am de unde ști dacă au făcut analize suficient de detaliate pentru a-i determina originea, dar, dacă au făcut-o, ai dat de necaz. După toate aparențele, nu știai că regenerarea membrelor umane depășește capacitatea tehnică de care dispunem noi. Totuși – faptul în sine e de

notorietate publică – se va presupune că ai fost la curent cu tot...

Pe parcursul ultimelor propoziții rostite de Rimerley, Quist își fluturase nerăbdătoare mâna, încercând să-l întrerupă.

— Origine? reuși ea să rostească.

— Da, *origine*. Ce crezi că am făcut, m-am dus să cumpăr piciorul ăla pe un capăt de doc din Gratignol? Nici măcar un pescar mort de foame n-ar fi în stare să-și vândă un membru sănătos, nu crezi? Nu, organul a fost importat. Dintr-un loc în care băștinașii nu pot bate toba despre ce s-a întâmplat, mai exact de pe o PRZ încă necunoscută.

Gura lui Quist se mișca, dar nu reușea să scoată o vorbă.

— Vreau să-ți atrag atenția, continuă Rimerley, că nici un individ cu o brumă de inteligență nu te va crede, dacă vei afirma că n-ai fost la curent, că dumneata, Alura Quist, ai crezut că piciorul ăla e regenerat. Ar fi trebuit să știi că nu e posibil, la noi. Și ce-o să se întâmple cu conferința asta simandicoasă, când o să se răspândească un asemenea zvon?

Perspectiva ca o asemenea informație să ajungă la restul delegaților era înfiorătoare. Mâinile lui Quist se transformaseră în doi pumni osoși, încheștați sălbatic.

— Țasta e șantaj, șopti ea. N-o să reușești să-l duci până la capăt! O să te denunț – nu-mi pasă ce-o să se întâmple cu Justin. Poate că o să conving Corpul să-i regenereze piciorul când o să le spun că...

— Să mă denunți *pe mine*? O să pară că ai intrat în panică din cauza campaniei pe care o duci împotriva Corpului, și n-o să te creadă nimeni! În plus, Corpul o să aibă altele pe cap. După ce o să le faci ce e de făcut!

Ea îl privi nedumerită.

— Corpul *ar putea* – da, ar fi *posibil* – să-l vindece pe Justin Kolb, ca un gest de generozitate, recunosc Rimerley. Dar nu-ți vor oferi și dumitale încă o viață de om în față, așa cum am eu de gând să fac. Ți-e teamă de bătrânețe, nu-i așa? Ți-e teamă de moarte și de noaptea lungă și tăcută care urmează.

Ceva din tonul lui evoca cu atâta forță o teroare formidabilă, încât Alura Quist se trezi dând proteste din cap.

— Ei, atunci am ajuns la obiectul discuției noastre, zise Rimerley. Propunerea pe care ți-o fac, și care ne avantajează pe amândoi. Nici eu nu-mi doresc să iasă la lumină povestea cu Kolb, deși dumneata vei avea mult mai mult de suferit decât mine. Șansele ca indivizii din Corp să fie intrigati de piciorul lui pentru a începe investigații depind direct de gradul lor de ocupare – mai ales dacă le pică pe cap ceva cu totul deosebit – iar dumneata ai exact poziția necesară pentru a le pune pe cap o problemă ce va împinge orice altă preocupare pe planul doi – cu puțin noroc, poate chiar pentru totdeauna. Mai mult, din știrile și reportajele apărute până acum despre conferința asta, cred că

ai și pregătit terenul pentru ceea ce vreau eu să faci.

Rimerley adăugă, condescendent:

— Bineînțeles, Kolb o să-și recapete și el piciorul.

Quist rămase absolut încremenită pentru o bucată bună de vreme. În cele din urmă, pe un ton lipsit de orice emoție, zise:

— Despre ce e vorba?

— Ce-ți ofer? ripostă Rimerley. Ei, nu prea mult. Douăzeci de ani de tinerețe de acum încolo. Poate chiar cincizeci!

Pentru o clipă lăcomia se văzu clar în ochii lui Quist, până când fu ștersă de lacrimi:

— E o glumă crudă! zise ea răgușit. E cea mai nenorocită, cea mai murdară...

— Nu glumesc.

Rimerley se lăsase pe spate în scaun și era atât de calm, încât era tentată să-l creadă.

— Cum?

— Asta n-am în nici un caz de gând să ți-o spun. Am făcut pur și simplu o ofertă. Douăzeci de ani, posibil chiar mult mai mult. O privea atent, cu insolență: Cum mai arată sânii dumitale fără sutien, în ultima vreme? Cam lăsați? Probabil că și mușchii abdominali au început să te lase, în ciuda tuturor tratamentelor cosmetice. Eu te-aș putea *depana*, aș putea *repara* toate astea.

În încăpere se lăsă din nou tăcerea. Și dură, și dură... În cele din urmă o sparse Rimerley, care se ridică de pe scaun, dând din umeri.

— Păcat. Nu m-am așteptat de la dumneata să preferi umilirea publică și probabil și un proces pentru încălcarea legii împotriva interferenței cu PRZ-urile. Ceea ce va fi, de fapt, un foarte ciudat punct culminant al campaniei dumitale, nu crezi?

— Stai! șopti ea. Fir-ai să fii! Știi că la asta nu pot să rezist!

— Bineînțeles, zise Rimerley rânjind.

— Ce... ce trebuie să fac?

El îi spuse – o singură frază, clară răspicată – după care adăugă:

— Astăzi!

După cum fusese stabilit, veniseră să-l ia pe Justin Kolb dimineata, devreme. Maddalena îl văzuse plecând într-un helicopter alb, cu însemne de aparat medical, ce o pornise cu mult zgomot spre sud-vest. Prezența aceluia aparat o izbise, pentru că degaja un aer oarecum vetust, dar, după douăzeci de ani petrecuți într-un mediu în care tehnologia nu depășea stadiul uneltelor prelucrate manual, considerase că încă nu se obișnuise ea cu realitatea tehnică actuală.

— Mi-aș fi dorit tare mult să fi putut să-i implantăm un dispozitiv de reperare, murmurase Langenschmidt aflat alături de ea, în timp ce privea spre pata albă ce se micșora rapid pe cerul albastru.

— Credeam că ați făcut-o!

— L-am întrebat pe Nole ce șanse sunt ca un asemenea dispozitiv să treacă neobservat la o examinare medicală atentă, și mi-a spus, fără nici o ezitare: „Nici una”. Rimerley nu poate fi un medic incompetent – printre pacienții lui se află câteva din cele mai importante personalități de pe Cyclops.

— L-ai întrebat cumva pe Nole și cum s-a întâmplat să-i scape natura piciorului lui Kolb?

— Adevărul e că exact asta l-am întrebat și eu, zise Langenschmidt stânjenit. Am avut o scurtă discuție pe tema asta. Dar recomandarea lui a rămas valabilă: nici urmă de dispozitiv de reperare, ca nu cumva să-i alarmăm pe indivizi.

— Atunci cu siguranță știi unde se duce.

— În principiu nu se poate duce decât pe insula lui Rimerley. Dar aș fi fost mult mai fericit să fiu sigur de asta. Cum ziceai și tu aseară, Kolb este singura noastră dovadă, până acum.

— Sper că ați păstrat măcar câteva eșantioane de țesuturi.

— Nole a recoltat câteva, din locuri unde nu pot fi observate, și le-a pus la păstrare, ca eșantioane-martor pentru analizele de structură genetică pe care o să le facă în continuare. Cel puțin asta o să fie povestea pe care o să le-o spunem, dacă se prind că s-au făcut recoltări.

Helicopterul dispăruse în zare, așa că Langenschmidt zise brusc:

— Ei bine, nu pot să stau aici toată ziua. Am totuși o bază de condus.

— Eu n-am așa ceva, zise Maddalena. Și cum tu m-ai adus pe Cyclops, sper să-mi poți da și ceva de făcut, ca să nu „stau aici toată ziua”.

— De fapt ar fi vreo două probleme... Nu prea mă simțeam în stare să te rog, pentru că nu e tocmai cinstit, din moment ce ești în concediu, dar pentru că tu te oferi...

— Ești un diplomat execrabil, Gus, în ciuda eforturilor ce s-au depus cu tine. Despre ce e vorba?

— Tot timpul liber de care dispun la ora asta mi-l pierd studiind ce se întâmplă la afurisita aia de conferință a lui Quist. Buletinele locale de știri sunt pline – încearcă să prezinte totul ca un act total dezinteresat al planetei Cyclops, în favoarea fraților și surorilor pe care planetele mai bogate și mai lacome i-au dat uitării, etc. etc.... ce să-ți mai spun, îți poți imagina restul și singură. Seara trecută, la un banchet oficial, a avut loc un mic incident – delegatul de pe PRZ Unu s-a îmbătat și le-a trântit câteva adevăruri în față, care i-au pus pe organizatori într-o poziție cât se poate de proastă. Vrei să urmărești tu relatările de la sesiunea de conferințe de dimineață? Și să-mi faci un rezumat în pauza de prânz? Asta ar fi prima problemă. Cea de-a doua ne privește pe noi, direct: te-aș ruga să-i ajuți pe programatori – sunt supraîncărcați – să găsească o poziție cât mai probabilă pentru Douăzeci și doi. Probabil că nu vom putea reuși să reducem abaterea de calcul la mai puțin de o sută de parseci, dar dacă am fi în stare să o coborâm pe la cincizeci, cred că aș reuși să mi se repartizeze vreo două nave de cercetare, să le trimitem în zonă.

Problema era fascinantă și extrem de complicată. Se cunoștea distribuția populației pe Zarathustra la data apariției noiei, astfel încât se puteau determina ariile cu populație densă de origine iraniană care fuseseră în emisfera luminată a planetei și unde oamenii fuseseră exterminați aproape imediat de cataclism. În emisfera întunecată, nu existau decât trei zone unde se vorbea limba minoritară, iar tipul de structură genetică ce fusese detectat în piciorul lui Kolb putea proveni din oricare din aceste zone.

Pornind de la această bază, era necesar să se calculeze mai întâi în care dintre ele – una, două sau toate trei – oamenii avuseseră posibilitatea să ajungă la un spațioport suficient de repede ca navele să poată decola înainte ca mișcarea planetei să le expună furiei noiei. Pentru că doar cele ce reușiseră să rămână în conul de umbră al planetei scăpaseră de furtuna de radiații ce însoțea fenomenul.

Una din aceste zone cheie se afla în întuneric pentru șapte ore, celelalte două pentru ceva mai puțin de jumătate din acest interval.

Luând în considerație cel mai probabil mod de desfășurare a evenimentelor la fața locului, echipa de la calculatoare trebuia apoi să determine ce traiectorie ar fi putut urma navele pentru a rămâne în umbra planetei, dacă ar fi rămas la sol până în ultima clipă; dacă ar fi decolat cu o oră mai devreme; sau cu două ore avans, și așa mai departe, făcând deci fel de fel de ipoteze asupra celor întâmplare pe parcursul acelei teribile nopți zarathustrane. Iar pe baza acestor traiectorii ipotetice trebuia calculat unde ar fi putut ajunge navele respective.

Un timp totul a mers ca uns. Multe traiectorii au fost eliminate rapid, deoarece Corpul explorase zonele spre care duceau până la distanța maximă pe care ar fi putut-o acoperi o navă supraîncărcată cu pasageri, astfel încât aceștia să mai fie în stare să suporte solicitările de la asolizare. Dar după aceea parcă umblau prin noroi adânc și ceață groasă.

Maddalena se conformă rugăminții lui Langenschmidt de a se uita la buletinele de știri locale și de a asculta reportajele despre conferință – niște platitudini, pline de fragmente de discursuri pioase, intercalate cu laude nesfârșite la adresa lui Quist și a nobilei compasiuni a planetei Cyclops față de PRZ-uri. Urmărindu-le, își aminti ce-i spusese Langenschmidt seara trecută, când o întrebase dacă e prea devreme să-i pună din nou problema atitudinii ei față de politica de noningerință.

Nu mai era deloc sigură care era atitudinea ei în privința asta. Și a-și descoperi o asemenea reacție, la atât de puțină vreme după ce ajunsese aici, era cât se poate de deranjant.

Fu cât se poate de mulțumită când se adânci din nou în complexele calcule de navigație interstelară și tocmai lucra la ceea ce părea a fi o presupunere promițătoare, când în sala calculatoarelor sosi un mesaj urgent pentru ea: este amabilă să se prezinte imediat la comandant?

Plecă furioasă, formulând în gând ce să-i zică lui Langenschmidt când va ajunge. Dar protestele îi muriră pe buze când dădu cu ochii de el. De la prima privire își dădu seama că e practic în stare de șoc.

— Gus! exclamă ea. Arăți de parcă ai fi aflat că și steaua asta de aici o să devină mâine novă!

— Nu chiar, dar pe aproape, reuși Langenschmidt să spună, în ceea ce ne privește efectul este același – am fost somați să evacuăm baza.

— Stai jos, o să-ți pun să vezi înregistrarea pe care am primit-o. Nu cred că eu sunt în stare să repet totul coerent.

Apăsă pe o serie de butoane de pe biroul lui și se aprinse un ecran. Maddalena se îndreptă pe băjbăite spre un scaun de unde putea vedea bine și se așază.

Mai întâi nu văzu decât purici și nu auzi decât vocea unui automat, anunțând ora recepției, conform standardelor Corpului. Apoi puricii se

estompară și răsună o voce agresivă, cu puternic accent cyclopean:

— Personal și oficial de la Alura Quist, pentru Comandant, Baza de reparații, întreținere și recreere a Corpul Galactic, Cyclops. Alura Quist!

Pe ecran apăru figura unei femei pe care Maddalena o studie cu atenție. Era prima dată când o vedea pe faimoasa Quist, care era de atâta vreme arbitrul nedisputat al sorții acestei planete. Văzu un cap blond, drăguț, al unei femei care, în ciuda tuturor eforturilor, nu reușea să ascundă complet efectele vârstei.

— Domnule comandant, prin înregistrarea anexată prezentului comunicat veți lua cunoștința de ultima mea cuvântare de la Conferința asupra Non-ingerinței cu Planetele de Refugiu Zarathustra, pe care o prezidez la ora actuală, și de ceea ce vi se cere prin aceasta. Țin doar să adaug că guvernul planetei mele dorește să treceți imediat la aplicarea hotărârii sale.

Femeia dispăru, apoi apăru din nou, de data asta în decorul unei mari săli de conferințe, unde se aflau delegați de pe diverse planete, afișând cel puțin o duzină de stiluri de îmbrăcăminte. Quist li se adresa lor, și era clar că reușise să fie aprobată de toți cei ce o ascultau.

— Vă amintiți, zicea ea, că respectatul reprezentant de pe PRZ Unu – care din păcate este indispus, și nu poate asculta direct această declarație oficială – ne-a sugerat una din căile prin care Corpul poate fi împiedicat să mai fie o forță politică în zonă. Am reflectat adânc asupra vorbelor sale, și concluzia era inevitabilă: idealurile pe care le-am mărturisit și în care credem sunt în contradicție cu tolerarea prezenței Corpului – desfășurând acțiuni contrarii acestora – pe această planetă.

Tăcere mormântală, și pe ecran, și în încăperea în care erau ei doi.

— De aceea doresc să vă informez că astăzi voi cere oficial comandantului bazei să retragă tot personalul Corpului de pe Cyclops și să închidă baza. Evident, o asemenea cerere nu se poate îndeplini peste noapte, dar solicităm să fie dusă la bun sfârșit cât se poate de repede, iar începând din acest moment baza va intra în carantină, și va înceta orice contact între Cyclops și Corpul Galactic, exceptând discuțiile oficiale legate de evacuare. Eu...

Restul declarației fu întrerupt de aplauze furtunoase. Langenschmidt apăsă pe un buton și înregistrarea se opri.

— Ei bine? zise el.

Maddalena scutura din cap, uluită.

— Parcă ziceai că nu-și pot permite să renunțe la baza asta!

— Nu pot. Ceea ce înseamnă că madam Quist a înnebunit. Dar, nebulă sau nu, din punct de vedere legal ea e șeful pe Cyclops, și, când voi primi răspuns de la Cartierul General al Corpului – unde am

trimis tot ce ți-am arătat – sunt sigur că mi se va cere să mă conformez
ordinelor ei.

Pesimistele estimări ale lui Langenschmidt erau justificate. Calculatoarele bazei au fost primele care l-au asigurat că avea dreptate, chiar înainte de sosirea verdictului final de la Cartierul General. Nici o planetă populată nu era obligată să pună ceva la dispoziția Corpului. Pentru a obține facilitățile de care avea nevoie și pe care nu le putea amenaja pe bucățile de rocă lipsite de atmosferă pe care se aflau majoritatea bazelor, Corpul încheia tratate, ca orice altă planetă independentă și suverană. Dar în realitate nu beneficia de toate drepturile decurgând dintr-o asemenea postură, și, ca urmare, în eventualitatea că vreun guvern planetar se hotăra să evacueze un teritoriu închiriat, decizia îi aparținea integral, fiind unilaterală și negociabilă.

Când experții în probleme legale de la CG l-au informat asupra situației, Langenschmidt se repezise la ei, întrebând de ce nu fusese prevăzută o asemenea eventualitate și nu fuseseră luate măsuri să o preîntâmpine. I se răspunsese pe un ton glacial că circumstanțele erau unice, fără nici un precedent, și că, în fond, el – comandantul bazei, la fața locului – se aflate în poziția ideală pentru a prevedea și a preveni.

Furios, Langenschmidt întrerupsese convorbirea.

Dar zgomotul făcut de buton în acea clipă încă îi mai răsuna în cap în dimineața următoare, pe când se îndrepta spre pontonul principal al docului de reparații, pentru a se întâlni cu reprezentantul oficial al cyclopeenilor, a cărui sosire îi fusese anunțată. Acesta era un tânăr foarte înalt, foarte subțire și cu o figură foarte acră, purtând o uniformă de un alb imaculat, care o pornise grăbit pe pasarela hidrogliisorului de mare capacitate cu care venise și, înainte ca Langenschmidt să apuce să scoată o vorbă, își fluturase nerăbdător mâna spre oamenii care se adunau pe puntea navei ce se pregătea să acosteze la ponton.

— Subordonații mei, zise el. Împuterniciți de guvernul cyclopean pentru a supraveghea operațiunea de evacuare a personalului Corpului.

Langenschmidt aruncă o privire spre ei. Erau pe puțin două sute.

Ca multe alte planete a căror economie se afla într-o stare prea precară pentru a asigura ocuparea întregii forțe de muncă, dar era prea săracă și nu putea depăși bariera dincolo de care pentru un anume individ munca nu mai avea importanță, Cyclops alesese cea mai proastă soluție de compromis, întreținând o forță de muncă guvernamentală analogă cu forțele armate ale statelor naționale din perioada pregalactică. Iar oamenii pe care-i vedea erau probabil aleși pe sprânceană din această gloată aflată la dispoziția guvernului.

Erau înarmați – remarcă Langenschmidt cu greutate – cu arme învechite, dar fără nici o îndoială în perfectă stare de funcționare.

— Și materialul? se răsti el la omul din fața lui.

Tânărul cel înalt clipi nedumerit.

— În privința asta instrucțiunile nu sunt foarte precise, răspunse el. Mi s-a ordonat să am grijă ca personalul bazei să fie evacuat într-un interval rezonabil. Neoficial, vă informez că guvernul meu consideră șapte zile ca fiind o durată rezonabilă pentru această operație.

— Șapte zile!

Lui Langenschmidt îi părea rău că-i scăpase această exclamație, dar nu se putuse împiedica să nu izbucnească, pe când trecea îndurerat cu privirea peste imensele instalații destinate reparațiilor și peste clădirile anexe, alcătuind practic un orașel, și dintre care unele – cum ar fi bancul de testare a propulsoarelor spațiale – aveau fundații atât de adânci, încât atingeau stratul de bază al crustei planetare.

— Șapte zile, zise și tânărul ofițer, cu un zâmbet grav, parcă răutăcios. Și un amănunt neesențial: numele meu este Bengt Barly. Și am gradul de maior în Forțele Spațiale Cyclopeene.

— Să te ții bine de gradul ăla, zise Langenschmidt furios. Ești pe cale să-l pierzi în orice clipă.

Se răsuca pe călcâie și făcu semn spre unul din subordonații săi.

— Dânsul este maior Barly, îi spuse omului pe un ton răstit. Fără nici o îndoială că dorește să aibă de-a face cu cineva cu un grad similar. Dinspre partea mea, eu sunt sigur de asta.

Fața lui Barly se făcuse roz aprins, fapt ce-i dădea lui Langenschmidt o satisfacție copilărească, deși lipsită de importanță. Dar, pentru o bucată bună de vreme, era ultima bucurie a lui.

Ce posibilități de acțiune avea, altele decât să se conformeze decretului guvernamental? Superiorii lui spusese că nici una. Se vor detașa nave de la alte baze, iar evacuarea va fi efectuată în cel mai rapid și mai eficient mod permis de resursele existente. Și cu asta – basta!

Își pocni pumnul în palmă, furios foc. Clar, singura modalitate de acțiune era să răstoarne guvernul Quist – dar cum să facă una ca asta? Dacă ordinul ăsta nebunesc ar fi întârziat măcar cu două zile, ar fi avut timp să strângă dovezi concrete în legătură cu piciorul lui Kolb.

Fapt care-i aduse aminte că Maddalena nu se arătase deloc la față în dimineața asta. O căutase o dată, fugar, din ochi, dar ea era de negăsit, și grijile imediate i-o scosese din minte.

Să răstoarne guvernul Quist... Era soluția evidentă. Dar încă din timpul nopții insula fusese înconjurată de nave purtătoare de echipament radar, ba mai mult, decolase și o navă spațială care se plasase pe orbită staționară și care acum supraveghea baza prin detectoare ultrasensibile de la treizeci și șapte de mii de kilometri înălțime, astfel încât era imposibil să încalci izolarea dintre cyclopeeni și Corp fără să fii depistat. Nici chiar un submarin nu ar putea părăsi neobservat baza, ca să caute acele dovezi pe care le sugerase Maddalena și să verifice care dintre cyclopeenii bogați se vindecașeră miraculos în ultima vreme. Pentru că până și pârlitul de trauler al puștiului ăsta, Bracy, avea la bord un locator subacvatic, iar apele litoralului erau probabil deja supravegheate de detectoare mult mai perfecționate...

Traulerul!

Se stăpâni cu un efort teribil să nu se întoarcă spre vasul păărăginit, cu vopseaua decojită și cu velele solare sfâșiate, care chiar atunci erau înlocuite de un robot, căruia nu mai avusese nimeni vreme să-i anuleze programul de lucru.

Hmmm...! Dar nu era decât un germen de idee, ceva foarte vag, și avea destule alte obligații cărora trebuia să le facă față și de la care nu se putea sustrage. Așa că puse problema la păstrare undeva în cap, și-și îndreptă atenția asupra unei alte probleme presante. Care era consecința directă a pledoariei cu care-și însoțise cererea – lipsită de succes – pe care o adresase Cartierului General: rugând să i se permită să refuze ducerea la îndeplinire a ultimatumului dat de Quist, sugerase că e vorba de un complot al cyclopeenilor pentru a pune mâna pe resursele bazei și a le folosi la înființarea unui șantier de întreținere pentru nave spațiale comerciale.

Cei de la CG erau suficient de cinici pentru a ține cont de observația lui. Dar nu-și modificaseră ordinele inițiale. Ci le completaseră: la principalul reactor atomic cu fuziune, îngropat în adâncul insulei, se va instala un detonator, telecomandat prin radio, și imediat ce personalul va fi evacuat integral, totul se va transforma într-un crater fumegând.

Slabă consolare. Oftând, Langenschmidt o porni să-l caute pe inginerul său șef cu probleme energetice.

Maddalena se gândise mult mai devreme la trauler, mai exact în timpul nopții trecute, pe când se foia în pat, încercând să adoarmă. Și luase în considerație și faptul că nu făcea parte din personalul permanent al bazei, și că figura în calculator la rubrica „personal în

permisie”, iar o simplă atingere pe o tastă de calculator îi putea șterge numele din toate evidențele, fără să fie necesară vreo explicație asupra destinației spre care se îndreptase.

O dată astea stabilite, îl cicălise pe Nole o jumătate de oră, până când doctorul, de disperare, îi permisesese să facă ceea ce dorea: să stea de vorbă între patru ochi cu Bracy Dyge.

Când deschisese ușa de la rezerva lui, băiatul se trăsesese înapoi ca un animal speriat. Fără nici o îndoială credea că faptul că-i fusese ras părul din cap – măsură ce ținea de tratamentul reclamat de expunerea la supradoze de radiații – era doar preludiul unor pedepse teribile, pentru temeritatea de care dăduse dovadă noaptea trecută.

Maddalena avu nevoie să facă uz de întreaga ei experiență de diplomat printre oameni primitivi pentru a-l aduce într-o stare în care să o asculte fără să mai tremure de frică. Dar, cum timpul era extrem de prețios, profită imediat de situație.

— Bracy, zise ea pe un ton insinuant, nu-i așa că atunci când ai fost adus aici pomeneai ceva despre visele tale de a lucra în Corp?

Răspunsul băiatului abia dacă putea fi auzit, iar ea fu obligată să insiste minute bune până să-l facă să spună adevărul. Dar și atunci răspunsul lui era complet lipsit de optimism. Așa că-l blestema în gând pe Nole pentru sarcasmul cu care-l tratase pe băiat, care-l făcuse să se închidă-n el mai rău decât o scoică pelagiană.

Se văzu obligată să facă promisiuni extraordinare și să ofere de-a dreptul mită, sub diverse forme – nu pentru băiat, ci pentru familia lui, fapt cu mult mai onorabil – înainte ca băiatul să-i promită că o va ajuta. *Lui Gus n-o să-i prea placă asta*, își zise ea în gând, dar era posibil ca Langenschmidt să nu fie de acord cu planul în sine.

Ușa rezervei se deschise și cel la care se gândea intră în încăpere.

— Mi-ai luat-o iar înainte, nu-i așa? murmură el.

Maddalena îl privi o clipă uimită, apoi izbucni în râs:

— Vrei să spui că și tu...?

— Evident! răspunse Langenschmidt răstit. Te așteptai cumva să mă limitez la supunerea față de ordinul tâmpitei de Quist? Nole mi-a zis că ești aici, și mi-am dat imediat seama de ce mi s-a plimbat toată ziua prin cap numai barca lui Dyge, în ciuda faptului că funcționarii cyclopeeni viermuiesc peste tot prin bază, ca gândacii.

— Dar la ce-ți poate folosi *ție* asta? ripostă Maddalena. Șansele tale de a rămâne pe Cyclops sunt zero.

— Aș putea aranja să...

— Poți *pe dracu'*. Protocolul de evacuare a bazelor Corpului derivă direct din procedura de abandonare a navelor în largul mării, de pe Pământ. Pregătirea mea de bază, de la admiterea în Corp, este mult mai recentă decât a ta, de departe. Iar tu probabil că ai uitat tot ce nu era relevant – cum e și asta – dar, dacă vrei să verifici, uită-te în

regulamente: comandantul părăsește baza ultimul, și răspunde de predarea controlului spre autoritățile succesoare responsabile.

Langenschmidt gemu din adâncul ființei lui.

— Au făcut asta special, să mă scoată pe mine din minți de frustrare! Dar ție la ce-ți ajută barca?

— Dacă mă lași să termin ce-i spuneam tânărului Bracy, o să afli singur.

Și, întorcându-se spre băiat – care ascultase schimbul de cuvinte dintre cei doi fără să priceapă nimic – continuă discuția cu el:

— Deci, dacă ai avea hărți bune, și poate și un aparat de radio, nu te-ai teme să navighezi aproape jumătate din circumferința planetară, nu-i așa?

— Aș naviga și spre stele, dacă aș avea o navă, declară băiatul într-un acces brusc de bravură.

— Te cred. Ești un băiat curajos – un adevărat bărbat. Oricine își poate da seama de asta, dacă află cum ai omorât monstrul ăla de rechin-lup. Iar acum ai încă o șansă de a-ți dovedi curajul, făcând o treabă care va trezi foarte mult interesul Corpului în privința persoanei tale, și-ți va permite să faci rost de velatură solară nouă, de un set de reactoare noi și de un aparat de emisie-recepție pentru ambarcațiunea ta. Maddalena îl privise pe Langenschmidt în timp ce vorbea, și acesta dăduse din umeri: la cât material lăsa Corpul în urmă, nu mai conta dacă-i dădeau lui Bracy câteva mărunțișuri.

Maddalena continuă să flateze, să roage, să lingusească. Langenschmidt, foarte preocupat, se gândea aiurea. Dacă cyclopeenii ăștia ar fi așteptat până se stabilea exact ce era cu această PRZ „nedescoperită”... Să fie doar o coincidență? Da, cu siguranță, nu putea fi altfel! E adevărat, Rimerley era vârat în negoțul cu „piese de schimb” umane până-n gât – nu putea fi altfel, pentru că el îi implantase grefa aceea lui Kolb – dar, cu certitudine, nu dispunea de mijloacele necesare pentru a o obliga pe Quist să acționeze în felul ăsta! Existența unei legături între ei nu era și o dovadă de complicitate criminală. Și, chiar dacă ar fi încercat să o șantajeze, pentru că știa de unde provine piciorul ce-i fusese grefat lui Kolb, doar asta n-o putea face pe femeia aia să dea peste cap bugetul planetei pe o perioadă de timp despre care nu se putea afirma cu certitudine decât că va fi foarte lungă. Și, oricum, imediat ce efectele pe care pierderea venitului încasat de la Corp se vor resimți, ea personal va fi terminată ca om politic. Se va găsi cineva care să răstoarne guvernul și, mai mult ca sigur, noul guvern va invita urgent Corpul înapoi, pe planetă. Caz în care poate că nici n-ar fi bine să arunce baza în aer – una era să repui în funcțiune niște instalații, și cu totul altceva să reconstruiești totul din temelii – progresele din ultimul secol făceau ca o asemenea treabă să fie cam costisitoare.

Conducerea acestei baze nu era la fel de spectaculoasă ca misiunea avută în Patrulă, dar avea satisfacțiile ei, și lui ajunsese să-i placă.

Dacă sunt obligat să plec de aici pentru totdeauna, își zise el în gând cu amărăciune, nu am decât două căi de urmat – fie mă duc la Cartierul General, să servesc de purtător de cuvânt ambulant pentru calculatoare, fie îmi dau demisia din Corp. O a treia alternativă ar fi să sar puțin în spațiu, fără costum!

Își dădu brusc seama că Maddalena i se adresase lui, și își ceru repede scuze că nu fusese atent.

— Te-am întrebat, repetă ea un pic malițioasă, dacă ai minat cumva insula.

— De unde... Mda, cred că e o precauție elementară. Da, am minat-o, dar detonatorul e telecomandat prin radio.

— Nu te grăbi prea tare să apeși pe butonul roșu. Bracy a fost de acord să mă scoată clandestin din zonă și să mergem până la insula lui Rimerley, și, cu ajutorul lui, s-ar putea să te fac să-ți recapeți slujba de aici, dacă guvernul lui Quist va cădea ca urmare a planului pe care-l clocesc eu acum.

— Tu? zise Langenschmidt.

— Da, eu! îi răspunse ea, privindu-l sfidător. Gus, motivul pentru care m-am tot învârtit prin zonă, încercând să mă hotărâsc ce să fac cu concediul ăsta al meu, este foarte simplu. N-am nici un chef „să mă odihnesc”, nici pe Pământ, nici pe o altă planetă. N-am făcut decât așa ceva, timp de douăzeci de ani, și m-am plictisit de moarte. Am nevoie de ceva acțiune, să-mi mai pun sângele în mișcare, iar asta e o ocazie pe care n-am de gând s-o ratez.

— Ce-i... obiectul ăla de acolo? întrebă nesuferitul maior Barly, făcând un gest spre subiectul interesului său.

Langenschmidt se întoarse încet, sperând ca preocuparea sa în legătură cu „obiectul” să nu poată fi sesizată. Soarele cădea strălucitor pe cocile lustruite ale navelor spațiale aflate în docul de reparații, mărinind puternic contrastul dintre acestea și micul trauler murdar acostat la ponton. În jurul bărcii pescărești se foiau mai mulți roboți și ingineri, așa că activitatea de acolo nu putea fi trecută cu vederea și nici ascunsă... decât de un adevăr spus numai pe jumătate.

— Ăla? zise el cât se poate de calm. Ah, sper că știi că Justin Kolb – prietenul lui Quist – a fost salvat după ciocnirea cu un rechin-lup de un băiat, un pescar. Ăla e traulerul lui. Vrem să avem relații cât mai bune cu populația din partea locului, așa că ne-am gândit să-i facem o revizie completă, dacă puștiul tot e la noi, în convalescență.

După mutra ce o făcuse, opinia maiorului Barly în privința asta era cât se poate de clară: doar niște idioți își pot bate capul cu nevoile unui pescar nenorocit și cu epava aia a lui. Dar spuse cu mărinimie că este de acord ca lucrările să continue, câtă vreme nu afectează cu nimic activitatea necesară în vederea evacuării rapide a personalului bazei.

O adevărată fericire, se gândi Langenschmidt, că guvernul ăsta al lui Quist a trimis un dobitoc să supravegheze evacuarea. Poate că în forțele guvernamentale cyclopeene nu se găseau decât idioți, dar în privința asta avea dubii serioase. Un om cât de cât inteligent, își continuă Langenschmidt șirul gândurilor, s-ar fi întrebat imediat ce-l apucase pe comandantul bazei – atât de ostil la prima întâlnire, mergând până la limita bătărbăniei – să devină dintr-o dată extrem de afabil, să insiste să-și petreacă toată ziua de lucru însoțindu-și vizitatorul peste tot prin bază, să se răstească la oricare din subordonații săi care nu se conforma imediat cererilor cyclopeenilor, să-și ceară scuze pentru orice întârziere ce depășea două minute, mă rog, să devină dintr-o dată atât de cooperant, de parcă era un personaj de parodie.

Calculatoarele tipăreau de zor registrele de evidență a personalului

și se făceau apeluri repetate, pentru a verifica prezența la fața locului; de la bazele cele mai apropiate erau chemate nave pentru a staționa pe orbită, până în clipa când va începe îmbarcarea personalului și a bunurilor recuperabile, adică – după planul stabilit – la șase zile de la primirea ultimatumului.

Să fiu afurisit dacă n-am făcut o mare greșală organizând baza asta atât de eficient, își spuse Langenschmidt mohorât. Dacă n-aș fi dat ordine explicite și repetate să nu cumva să se întâmple una ca asta, cred că am fi putut termina toată treaba în exact două zile.

Pe când el se învârtea prin bază, căutând cele mai adecvate căi de a înșela vigilența cyclopeenilor, se desfășurau două activități necunoscute acestora, dar foarte importante. Un prieten, ofițer superior de la Cartierul General al Corpului, serviciul personal, încerca să dea de urma lui Pavel Brzeska, aflat în concediu după ce fusese promovat general, la capătul misiunii sale de comandant de sector în cadrul Patrulei – de obicei Langenschmidt evita să aibă de-a face cu generalii, dar Pavel, fostul lui superior, era o excepție de la regula asta – iar lângă ponton, sub puntea de lemn a traulerului lui Bracy, se desfășura o muncă extrem de interesantă.

Deja în barca aceea se instalaseră atâtea aparate încât ar fi stârnit invidie până și în cea mai bogată familie de pescari din Gragnol, iar dacă se va găsi loc pentru toate echipamentele pe care Maddalena le precizase ca fiind „potențial utile”, va sfârși prin a ajunge visul imposibil de realizat al oricărui yachtman de pe planetă, și nu numai.

Dar era puțin probabil ca vreun yachtman să audă vreodată de ea.

Până în seara «Zilei Doi» – cum o etichetase Langenschmidt în gând – ambele acțiuni fuseseră duse la bun sfârșit. Traulerul urma să plece fără nici o fereală, așa că nici nu se punea problema să-și înceapă voiajul noaptea – se pierdeau câteva ore, dar, oricât de mult i se îmbunătățiseră performanțele, mai ales viteza, tot era obligat să se târască în ritm de melc până ce depășea inelul forțelor cyclopeene staționate în jurul insulei. Maddalena se închisese undeva împreună cu Bracy și-i explica băiatului câte ceva despre aparatele ce fuseseră montate pe ambarcațiune, și pe care trebuia să le utilizeze singur la plecare.

Și Langenschmidt fusese anunțat că-l caută Pavel Brzeska. După ce se asigurase că nici un inspector cyclopeean n-o să dea de el timp de o oră sau două, ceru să i se facă legătura în vila lui.

— Gus! exclamă proaspătul general în clipa în care comunicatorul intră în funcțiune. Chiar acum am auzit despre beleaua de pe Cyclops! Cum ai ajuns să te pună cu spatele la zid indivizii ăia? Ai mai avut de-a face cu ei și mai înainte, nu? În timpul afacerii de pe Paisprezece, dacă-mi aduc eu bine aminte.

— Așa-i, zise Langenschmidt dând din cap. Ca și Maddalena Santos – fiindcă veni vorba, e și ea aici, am chemat-o încoace din cauza Conferinței asupra Noningerinței cu PRZ-urile, care se ține pe Cyclops.

— Am auzit de ea. Cred că e prima dată când numele Cyclops a fost cap de afiș pe bătrâna planetă-mamă, de când s-au separat de Dagon. Avem aici un lobby foarte puternic favorabil lor – fac o propagandă sentimentală ieftină de mai mare dragul, zise Brzeska. Pe Cyclops cum se petrec lucrurile?

— Foarte asemănător – cuvântări pioase, golite de orice conținut. Dar ascultă, Pavel! Am nevoie de tine pentru ceva ce este, mai mult sau mai puțin, legat tot de PRZ-uri, și nu îndrăznesc să utilizez canalele normale. Acționez doar pe baza unor bănuieli, și, deși din punct de vedere moral sunt sigur că am dreptate, nu pot cere sprijin total din partea Corpului fără să dispun de probe ceva mai concludente.

— Explică-te! Îi ceru Brzeska încruntat.

Langenschmidt se conformă. Și la sfârșit spuse:

— Evident, a fost extrem de dificil să efectuăm calculele – tot timpul ne-au stat pe cap inspectorii cyclopeeni, care tot veneau în sala calculatoarelor, după registre de evidență a personalului și după fel de fel de prostii. Dar cu – hm – un pic de fereală, am reușit să reducem zona de căutare în care probabil că se află această PRZ, la o sferă de cincizeci de parseci. Pe cine pot ruga să-mi dea niște nave, ca s-o și găsim?

Brzeska se încruntă și mai tare, de arăta aproape feroce.

— Fir-ar să fie! Ce s-a întâmplat cu Corpul în sectorul ăla de când am plecat eu? Pe vremea aia, dacă se iveau o bănuială ca asta, ți-ar fi fost pusă la dispoziție imediat toată Flota a Patra, fără nici o discuție.

— Dacă n-ar fi ultimatumul ăsta nenorocit, probabil că aș fi putut să înaintez o cerere oficială. Dar așa, în situația de față, cred că se consideră că prezența mea aici a dus la pierderea bazei, datorită incompetenței, lipsei de inteligență și a neîndemânării de care am dat dovadă în relațiile cu guvernul local.

Brzeska îl privi țintă.

— Știu. A pornit spre voi o comisie de anchetă compusă din trei persoane – o să ajungă acolo chiar când o să începeți evacuarea, dacă rămâne valabil acest interval de grație de o săptămână. Și... hm... *chiar* ai încurcat lucrurile în halul ăsta?

— Nu. Am considerat ca sigur faptul că cyclopeenii n-o să-și taie gâtul cu mâna lor. Fără chiria de la noi, bugetul planetar se duce dracului în cel mult doi ani.

— Știu.

— Nu mi-am dat seama că ai studiat problema asta în mod deosebit, zise Langenschmidt cu amărăciune în glas.

— Da, am studiat-o, ripostă calm Brzeska. La încheierea misiunii predecesorului tău, trebuia să se ia o decizie tranșantă – să fie numit un nou comandant sau să fie închisă baza. Iar balanța a fost înclinată *pro* exact de dependența cyclopeenilor de venitul încasat de la noi. Am fost consultat și eu în această privință și am avizat problema favorabil – odată am fost chiar acolo, într-o permisie, la vânătoare de rechini-lup, pe vremea când eram mai tânăr.

— Se pare că am ales cel mai potrivit om cu care să iau legătura, spuse Langenschmidt mulțumit.

— Poți fi sigur de asta. Ei, ia să vedem... Brzeska privi o clipă în gol: Da, clar. Ai nevoie de Keita Bakary, de la fosta mea bază. O să-ți pună la dispoziție imediat tot ce-ți trebuie.

— Îți mulțumesc mult. Am de gând s-o șterg de aici – sub pretextul unei conferințe la nivel înalt pentru redeschiderea personalului evacuat și pentru stabilirea unui nou amplasament al bazei – și, când or să se termine cercetările, sper să fac rost de destulă frânghie ca această infernală Quist să se poată spânzura singură.

Brzeska tresări vizibil.

— Ai uneori niște expresii teribil de neplăcute, Gus. Probabil că se datorează contactului îndelungat cu PRZ-urile. Ei bine, îți doresc succes și o recuperare triumfală a bazei.

Era încă întuneric beznă – zorile urmau să răsară peste o ora – când Maddalena se strecurase pe treptele ce duceau la pontonul unde era amarat traulerul lui Bracy. Pentru ca ea să ajungă acolo în siguranță, și să se strecoare nevăzută sub punte, fusese pus la punct un plan minuțios pentru a abate atenția inspectorilor cyclopeeni – care moțâiau în posturile lor – de la această zonă.

O dată ajunsă, se vârâse în compartimentul secret ce fusese amenajat chiar în fața motoarelor și verificase rapid noile instrumente cu care fusese dotată ambarcațiunea. Totul părea să fie în cea mai perfectă ordine. Își stăpâni cu greu un chicotit de satisfacție și vorbi în șoaptă, după ce pusese în funcțiune microfonul ce fusese lipit de corzile ei vocale.

— Gus! Am ajuns la bord – nici o problemă – și trebuie să-ți spun că inginerii tăi au făcut o treabă formidabilă. Nu știu unde s-a pus totul, dar este încă atâta loc, încât în primul moment am avut impresia că s-a lăsat ceva pe dinafară.

— Dacă chiar vrei să știi – îi răspunse glasul lui Langenschmidt în micuța cască a receptorului pe care Nole i-l implantase în zona urechii, află că au dat afară toată căptușeala bordajului și au înlocuit-o cu materiale sintetice, încorporând toate circuitele necesare. Fiți atenți să nu ștergeți vreo stâncă – un colț de piatră în bord și poți fi sigură că scoți din funcțiune o duzină din șmecheriile alea.

— Și să vrei să lovești ceva, cu aparatura de navigație care e instalată aici n-o poți face decât intenționat, și probabil nici atunci, pentru că automatele ar prelua controlul și ar evita pericolul.

Cu un gest reflex, Maddalena vru să-și dea părul pe spate, dar își reaminti prea târziu că seara și-l tunsese la lungimea regulamentară, adică doi centimetri și jumătate – o măsură de prevedere, pentru a nu avea necazuri cu casca vreunui costum spațial. Nu știa nici ea de ce, dar ceruse ca la bord să fie aduse și două asemenea costume.

— O clipă, îl auzi pe Langenschmidt spunând, și aproape imediat: Era Nole. Bracy s-a trezit, i se face o ultimă vizită medicală. Aseară starea lui părea să fie bună, dar trebuie să fii atentă, să ia în continuare medicamentele contra dozei de radiații pe care a încasat-o. De asemenea, să știi că nu-i place deloc gustul pilulelor noastre cu vitamine superconcentrate. Dar l-am testat cu niște turtă de sintetizator și pare să-i placă, așa că o să vină la bord cu un sintetizator nutrițional portabil – un „cadou de adio” din partea prietenilor lui din Corp.

— Probabil că Barly o să i-l ia, zise Maddalena acru.

— N-are nici o șansă. L-am făcut să aprobe oficial plecarea traulerului aseară, și după aia l-a aranjat Nole – hm – un fel de cântec de leagăn, sub o formă lichidă. O să doarmă buștean până la prânz.

— Ce rușine! În ceea ce mă privește, eu mi-am consumat rația de turtă de sintetizator pe viață în timpul afacerii de pe Paisprezece. Ei bine, cred că acum nu-mi rămâne altceva de făcut decât să aștept.

— Exact, până când o să treceți de toate ambarcațiunile cyclopeene care supraveghează zona asta. Și după aia – călătorie rapidă!

Maddalena chicoti din gât și întrerupse legătura.

Langenschmidt era obligat să recunoască faptul că Bracy Dyge își juca rolul la perfecție. O pornise pe treptele ce duceau la ponton exteriorizând exact amestecul de sentimente ce se presupunea că-l domină – regretul că părăsea luxul de care se bucura Corpul și nerăbdarea de a-și încerca noile pânze solare și locatorul reparat, care, oficial, erau singurele modificări pe care le suferise barca lui.

— Nu era nevoie să vă bateți atâta capul cu puștiul ăsta, îi zise unul dintre inspectorii cyclopeeni, un tip cu o față ca o lămâie, la care Langenschmidt preferase să nu asocieze nici un nume, ca nu cumva să afle vreunul la fel de urât ca mutra aceea. Sunt sigur că Alura Quist va avea grijă să fie răsplătit cum se cuvine.

— Sunt convins, încuviință Langenschmidt sec, fără însă a menționa că, dacă totul mergea cum trebuie, Quist va avea de primit ea însăși o răsplată substanțială, în curând.

Aproape că-și ținea respirația când văzu traulerul pornind spre larg, cu Bracy manevrând mândru noile lui pânze solare. Apoi se relaxă. În

două ore, cel mult trei, barca va trece de absolut toate vasele de supraveghere, și atunci se vor petrece o serie de schimbări absolut remarcabile la ea.

Pânzele solare vor fi strânse, dintr-un compartiment camuflat, de sub chilă se vor deplia o pereche de aripi subacvatice, compactul reactor cu fuziune care înlocuise bateriile de acumulatori va pune în funcțiune turbinele, iar traulerul – trepidând ușor, dar în perfectă siguranță, garantată de specialiștii care-l modificaseră – va porni întins spre insula lui Rimerley, cu o viteză de croazieră de aproape două sute optzeci de kilometri pe oră.

Satisfăcător. *Foarte* satisfăcător. Langenschmidt spera din toată inima să fie în stare să-și șteargă de pe față zâmbetul de mulțumire, în clipa în care va trebui să dea din nou ochii cu Barly și să-l anunțe că pleacă la acea conferință legată de găsirea unui nou amplasament pentru bază.

Călătoria a fost una din cele mai spectaculoase experiențe din viața atât de aventuroasă de care avusese Maddalena parte până atunci. Atârname în ghearele unui parradil, căzuse prin atmosferă fără nimic altceva decât reactoarele costumului spațial care să-i împiedice întâlnirea fatală cu solul, trecuse cu barca peste cascade și călărise pe fel de fel de animale ciudate.

Evident, știrea că un trauler din Gratignol, care fusese văzut ultima oară târându-se cu câțiva kilometri pe oră, depășea în viteză chiar și cele mai rapide hidroglisoare de pasageri ce efectuau curse regulate între insulele locuite, ar fi atras cu certitudine atenția oricui ar fi aflat-o. De aceea, ori de câte ori detectoarele depistau vreo ambarcațiune în apropiere, sistemul de propulsie era scos automat din funcțiune și treceau la navigație cu ajutorul pânzelor solare. În aceste perioade Bracy și Maddalena stăteau leneși pe punte, ca și cum singura lor grijă pe lume era absența peștelui-de-untură din apele în care se găseau. De îndată ce pericolul se îndepărta, pânzele erau strânse rapid, tot de automate, sistemul de propulsie intra iar în funcțiune, și barca țâșnea spre destinația ei în capul unui jet de apă caldă de aproape doi kilometri.

Dar, în câteva ore, Bracy, care fusese extrem de dornic să participe la această misiune și care mai întâi fusese entuziasmat de modificările pe care le suferise traulerul lui, începuse să se plictisească. Maddalena îi arătase cum funcționează fiecare aparat în parte, inclusiv dispozitivele care n-aveau nici o legătură cu navigația marină, ca să-i mențină moralul, dar faptul că mașinăriile preluaseră integral comanda bărcii îl deranja profund pe băiat, pe fața căruia se întipărise o expresie neliniștită. Mai tot timpul privea fix la siajul pe care-l lăsau în urmă și asculta încordat zumzetul motoarelor, care răzbătea până la ei, de sub punte.

Ceea ce-l neliniștea în cel mai înalt grad – reuși Maddalena să-și dea seama în cele din urmă – era faptul că nu mai putea vedea cu ochii lui încotro se îndreptau. Băiatul știa ce e radarul – câteva din cele mai bogate familii de pescari din Gratignol își puteau permite să

aibă pe bărcile lor și radare și locatoare, pe când cele mai sărace trebuiau să se mulțumească doar cu locatoare – dar, din punct de vedere psihologic, micul ecran circular nu era nici pe departe echivalent cu vederea.

Normal, nici prin gând nu-ți putea trece să stai pe punte, la o viteză de aproape două sute optzeci de kilometri pe oră. Nu puteau sta decât cel mult în spatele cabinei, a cărei formă fusese modificată extrem de subtil de ingineri, ca să devină eficientă din punct de vedere aerodinamic la asemenea viteze. Dar, când Bracy a început să dea semne că este neliniștit serios de această cursă orbească, Maddalena consideră că poate risca să treacă un timp pe comenzi manuale, pentru a-i demonstra că responsabilitatea ultimă nu fusese, totuși, lăsată pe seama mașinilor.

Aproape că a fost ultima hotărâre din viața ei. Pe locator și-a făcut apariția o creatură marină monstruoasă – nu un rechin-lup, dar ceva tot atât de mare – și, văzând un asemenea obstacol drept în față, Bracy urlă speriat, trăgând brusc de cârmă. Barca își afundă imediat bordul în apă, deoarece aripile subacvatice nu puteau compensa o manevră atât de bruscă, și, aproape un kilometru, se rotiră în cerc, într-un nor de spumă și stropi.

Când Maddalena a reacționat – smulgându-i băiatului cârma din mână și lăsând barca să-și revină la cursul programat – vietatea aceea ciudată era deja la mulți kilometri de ei. Singurul folos a fost că Bracy s-a convins că a încerca să piloteze manual traulerul la noua viteză maximă pe care o atingea acesta e o dorință la care e mult mai sănătos să renunțe definitiv.

Când apăreau alte ambarcațiuni și erau obligați să încetinească alura de marș, Maddalena avea destul timp să stea de vorbă cu băiatul și, apropiindu-se de finalul călătoriei, ajunsese să afle destule ca să-i placă din ce în ce mai mult de el. Confrunțați cu problemele majore cărora trebuise să le facă el față, mulți tineri – dacă nu și adulți – s-ar fi dat bătăuți. Dar el – orfan, fără alt mijloc de a-și câștiga existența în afara traulerului – se pusese hotărât pe treabă, încercând să suplinească dispariția părinților săi, doi oameni harnici, cu experiență de o viață pe mare. O asemenea hotărâre cerea vână, nu glumă, niște calități care nu aveau nimic de-a face cu faptul că se speriasse de moarte văzând două siluete în costume blindate, ce-l urmăreau prin mulțimea aceea de mașinării care-l îngroziseră. Inițial Maddalena nu se gândise la el decât ca la o unealtă cu ajutorul căreia să scape de supravegherea cyclopeenilor și care s-o ducă până la insula lui Rimerley. Acum, pe măsură ce vorbeau, își dădea tot mai bine seama de calitățile lui – timid, ambițios, în ciuda limitărilor ce-l țineau prizonier, și extrem de mândru.

Deși era încă suferind din cauza supradozei de radiații pe care o

încasase, tot ieșea la iveală din el o tenacitate de excepție, similară cu cea pe care legenda o atribuia culilor din era pregalactică, oameni care pe jumătate flămânzi, pe jumătate degerați, îmbrăcați în zdrențe, reușeau totuși să dea dovadă de o vitalitate de neînvins.

Când insula lui Rimerley a apărut la orizont, obligându-i să încetinească, pentru a nu atrage atenția, ea își modificase substanțial planurile inițiale, și ultimele două ore înaintea căderii întunericului și a debarcării pe uscat și le petrecu instruindu-l pe băiat în privința misiunii ce o aveau de îndeplinit.

O adevărată ironie să putem sta așa, aici, fără nici o fereală, plutind în derivă, duși de curent, se gândea Maddalena pe când cerceta cu atenție domeniul doctorului. Dar nu era rău deloc, pentru că, dacă ar fi fost obligați să aștepte până se întunecă pentru a se apropia, ar fi avut de rezolvat o serie de dificultăți suplimentare.

Studia imaginea insulei cu ajutorul unui periscop puternic, ce fusese instalat în catargul bărcii, care proiecta o imagine foarte clară pe ecranul aflat la baza acestuia. Era evident că Rimerley făcea parte din acei bogați „douăzeci la sută”, cum le spunea Gus Langenschmidt, ba, ținând cont de ceea ce vedea ea, putea foarte bine să considere că Rimerley intra în primii o mie de bogătași ai planetei. Pe insulă se afla o casă enormă – parte din ea intra chiar sub apa oceanului, încât puteai beneficia de o priveliște ce-ți dădea senzația că te găsești într-un imens acvariu, dacă-ți dădeai osteneala să cobori câteva trepte; un debarcader lângă care erau trase două hidroglisoare; un elicopter, parcat în imediata apropiere a casei; iar în spatele acesteia se vedea un drum ce ducea spre cel mai înalt punct de pe insulă – un platou ascuns în spatele unei pânze de copaci.

Dacă toată averea asta e clădită pe negoțul cu „piese de schimb” pentru trupuri umane, probabil că omul ăsta are pe conștiință sute de victime, își zise Maddalena, simțind că i se întoarce stomacul pe dos când își dădu seama de asta.

De sub punte ajungea până la ea o muzică de marș, prea estompată ca să poată distinge cuvintele, dar care suna mobilizator. Bracy se juca din nou cu aparatul de radio. Deși avusese și acasă unul, înainte să moară părinții lui, în timpul foametei din iarna trecută fusese obligat să-l vândă, și oricum, aparatul instalat de oamenii Corpului era de departe superior oricăruia din cele existente în Gratinol.

Maddalena continuă să cerceteze cu atenție insula din față, căutând semne de activitate omenească. Și, într-adevăr, văzu câte ceva: un om care se întorcea de la pescuit, cu niște undițe pe umăr și cu un coș ud, plin cu felurite vietăți marine, în brațe; un altul în salopetă albă – probabil un mecanic – ce trebului puțin pe lângă elicopter, după care dispăru în casă.

— Bracy! strigă ea.

— O clipă! Și, aproape imediat, capul băiatului își făcu apariția din cabină. Poftim.

— Te rog să mă ierți... ascultai ceva?

Buzele băiatului se strânseseră a nemulțumire:

— Un comunicat guvernamental. Tipul care vorbea zicea că închiderea bazei voastre ne va face viața mult mai grea, dar că trebuie să ne gândim și la sărmanii noștri frați de pe planetele alea, cu refugiați. Dar tare aș vrea să știu de ce sunt atât de nerăbdători să facă una ca asta, să aibă grijă de și mai mulți oameni, când nu sunt în stare să ne ofere nici măcar nouă o viață decentă?

Bună întrebare, își zise Maddalena în gând. Tot timpul călătoriei Bracy îi pusese fel de fel de întrebări despre Cyclops și despre alte planete, demonstrând un bun-simț și o capacitate de înțelegere de-a dreptul surprinzătoare. Cel mai probabil, presupunea Maddalena, părinții lui fuseseră relativ școliți față de media pescarilor cyclopeeni, și-și dăduseră toată osteneala ca fiul lor să fie cât mai bine educat.

— Vrei să fac ceva? adăugă băiatul.

— Da. Vreau să vezi dacă se desfășoară vreo convorbire între insulă și vreun alt loc de pe planetă. Printre aparatele de jos e și unul care face treaba asta. Ți-am arătat cum funcționează... crezi că-ți mai aduci aminte?

— Da, cred că da. Dacă nu, o să-ți spun.

Îi zâmbi scurt și dispăru de unde venise.

Ea chicoti și-și mută privirile la imaginea insulei ce se proiecta pe ecran. Dar curând îl auzi pe băiat strigând:

— Nu-i nici un comunicator în funcțiune pe insulă. Cel mai apropiat e undeva departe, spre est – am impresia că este un hidroglisor care anunță o modificare a planului de marș.

— Foarte bine... mulțumesc. Vrei să vezi cum e și cu comunicațiile din interiorul domeniului?

După mai puțin de un minut îl auzi din nou:

— Maddalena! E o conversație pe care cred că ar fi bine s-o ascuți.

Ea se ridică repede și sări prin tambuchiul deschis. Din difuzorul aparatului de interceptare – ce-ți permitea să tragi cu urechea la convorbiri transmise prin fir, dacă te aflai la mai puțin de cincisprezece kilometri de locul de desfășurare al acestora – se auzea o voce:

— ...totul să fie gata la miezul nopții. Nu trebuie să ne întârzie absolut nimic! Știu că spun asta de fiecare dată, dar astă-seară e mult mai important ca-n alte dați. Trebuie să terminăm totul în cel mult o jumătate de oră.

Se auzi o altă voce:

— Cu carantina și cu embargoul ăsta, ce se-ntâmplă dacă se

detectează o asolizare neprogramată și suntem luați drept intruși din Corp?

Maddalena se încordă toată.

— Nici o grijă! răspunse prima voce pe un ton răstit. Asolizarea nu e neprogramată. Nu știi că transportul ăsta e chiar pentru Quist? Am făcut-o să-l programeze oficial. Nu știu cum o fi denumit, presupun că ceva de genul „bunuri de lux pentru consum personal”...

Îi răspunse un râs cinic, și a doua voce se auzi din nou, în șoaptă:

— Foarte bine! *Foarte* bine!

— Asta e! zise prima voce. Mai e ceva?

— Nu, cred că nu.

— Atunci la treabă!

Difuzorul amuți, semn că pe insulă nu mai erau în funcțiune alte aparate pentru comunicații.

— Despre ce era vorba? Întrebă Bracy nedumerit.

— O să sosească ceva din spațiu, pentru Quist, zise Maddalena. Cam pe la miezul nopții. Asta a fost clar, dar despre ce anume e vorba...

Se opri din vorbă, străfulgerată de o idee. Langenschmidt îi pomenise de bănuiala lui, că ar exista o legătură între ultimatum și piciorul lui Kolb – mai bine zis cu riscul de a i se descoperi originea acestuia – dar că nu-și putea da seama ce anume ar fi obligat-o pe Quist să treacă imediat la fapte. Dacă însă nu era vorba de obligație, ci de mită... dacă era și ea pe punctul de a deveni clienta lui Rimerley, pentru a-și schimba o serie de organe ce începeau s-o lase – din înregistrarea de la Conferință, pe care o văzuse, era clar că Quist nu mai era deloc tânără – și Rimerley îi spusese că n-are nici o șansă, dacă oamenii Corpului îi taie calea de aprovizionare cu piese de schimb...

— *Asta* trebuie să fie! exclamă ea și, ignorând figura uimită a lui Bracy, se năpusti spre comunicatorul subspațial ce le asigura legătura cu baza Corpului.

Aparatul funcționa într-o bandă despre care se știa că nu este deloc utilizată de aparatura existentă pe Cyclops, dar, pentru orice eventualitate, în caz că informațiile de care dispunea Corpul erau eronate, i se atașase și un dispozitiv special de codificare.

— Maddalena Santos, spuse ea, imediat ce se stabili legătura. Aș dori să vorbesc cu domnul comandant Langenschmidt.

— Îmi pare rău, i se răspunse. Domnul comandant a fost chemat de urgență în afara planetei, la o conferință în legătură cu redesfășurarea personalului ce urmează să fie evacuat.

— Fir-ar să fie... deja? Atunci dați-mi-l pe înlocuitorul dânsului.

— Ofițerul cel mai înalt în grad aflat acum la bază este domnul doctor Nole, dar e ocupat cu echipa de inspecți cyclopeeni, la spital.

Doriți să vă fac legătura cu altcineva?

— Nu, mulțumesc, zise Maddalena oftând. O clipă! Puteți cumva să înregistrați un mesaj codificat de la mine și să i-l transmiteți domnului comandant Langenschmidt?

— Da, bineînțeles. Așteptați un moment. Se auziră o serie de declicuri, apoi: Puteți să începeți. Înregistrăm.

Maddalena își formulă bănuielile în cuvinte cât mai lipsite de pasiune, și încheie zicând:

— Apropo, Gus! Dacă tot ești convins că o să se renunțe la ordinul de evacuare când cyclopeenii or să afle despre ce e vorba în realitate, de ce nu încerci să-i convingi pe superiori să utilizeze flota strânsă pentru transport ca să caute această PRZ încă necunoscută? Pentru evacuare sunt necesare pe puțin treizeci de nave, iar jumătate din numărul ăsta ar fi suficiente pentru căutare. Dar, cum te cunosc și eu puțin, sunt convinsă că exact asta faci la ora actuală.

Termină mesajul, mulțumi operatorului de la bază și întrerupse legătura. Apoi se întoarse spre Bracy:

— Știi să folosești o armă energetică? îl întreabă ea.

Băiatul scutură din cap.

— Cred că în următoarea jumătate de oră o să te învăț rapid asta. Orice o fi ceea ce se aduce aici la miezul nopții, este ceva de valoare, și, dacă intervenim, s-ar putea să avem și probleme. Bună idee că am luat încă o armă, nu?

Se lăsase întunericul, iar barca, aidoma oricărei alte bărci pescărești ce găsea un curent bogat în substanțe nutritive și în pești, continua să plutească în derivă.

— Asta ne face invizibili cu ochiul liber, murmură Maddalena. E cazul să devenim invizibili și pentru sistemele de alarmă împotriva hoților, și dup-aia putem să plecăm la țarm.

Bracy încercase să înțeleagă detaliile ce se aflau la baza ultimei ei afirmații, dar nu reușise. Își întinse brațul, iar Maddalena îi fixă un mic emițător radio de încheietura mâinii.

Cu puțin înainte, programase un calculator de uz general pentru a-i face invizibili la detectoare electronice – unul din cele mai sofisticate din trucurile la care recurgeau în această misiune. În principiu trebuia consta în a cupla un aparat de interceptare a frecvențelor radio la calculator, care comanda acele mici emițătoare cu bandă ultra îngustă, de la mâinile lor. Aparatul de interceptare urma să determine imediat frecvențele pe care lucrau detectoarele de pe insulă, le transmitea calculatorului, iar acesta făcea emițătoarele să genereze un semnal de bruieră a detectoarelor, care nu vor înregistra astfel decât o prezență difuză, ca un mic banc de ceață. Aveau și avantajul că vara, la această latitudine, imediat după apusul soarelui se lăsa o ușoară pâclă.

— Adu-ți însă aminte, îl preveni Maddalena pe Bracy pe un ton cât se poate de serios, chiar dacă e întuneric beznă și suntem invizibili pentru detectoare, tot putem face vreun zgomot, iar asta ne va da imediat de gol. Așa că fii foarte atent cum te miști.

Bracy dădu din cap, zâmbind. Dar zâmbetul îi dispăru imediat ce privi în jos și dădu cu ochii de patul armei energetice, ce ieșea din holsterul impermeabil de la șold. Maddalena avu o tresărire de îngrijorare – era oare înțelept să-i dea pe mână o armă, când singura instrucție de care beneficiase nu era decât teoretică? Doar cu mare dificultate îl făcuse să nu tragă cu arma, dar nu îndrăznise să-l lase să vadă ce se întâmplă când se declanșa un impuls – armele energetice nu erau genul de armament la-ndemâna pescarilor, iar o descărcare era ceva ce nu putea trece neobservat, mai ales dacă trăgeai în apă,

unde se ridica brusc un perete de aburi înalt de mai bine de cincisprezece metri.

Oricum era prea târziu să se mai răzgândească, nu mai era timp de pierdut, și, cu mult înainte de miezul nopții, trebuiau să termine de explorat casa, terenul din imediata vecinătate a acesteia și platoul acela mai înalt, ascuns în spatele copacilor. Deoarece acolo, după cum credea Maddalena, era singurul loc în care putea asoliza o navă spațială, exceptând cazul în care aceasta ar fi efectuat o asemenea manevră direct pe apă – fapt care nu ar fi putut să nu fie remarcat de oricine se afla relativ aproape, datorită norilor de spumă și de aburi ridicați, cât și datorită valurilor enorme care s-ar fi stârnit.

Așa că Maddalena era aproape sigură că nava va asoliza acolo, după copaci. Și, mergând ca melcul, le va lua pe puțin două ore ca să cerceteze restul, ca să nu mai vorbim de pregătirea diversiunii de acoperire, în cazul în care ar fi fost surprinși de Rimerley sau de vreunul din oamenii săi.

— Ancora! îi spuse ea lui Bracy.

Mișcându-se în tăcere, ca o fantomă, băiatul o lăsă în apă și, când simți că a ajuns la fund, smuci scurt de cablu, să se asigure că e bine fixată. Când îl auzi că-i spune în șoaptă că totul e în regulă, Maddalena se lăsă să alunece peste copastie și, cu mișcări de expert, aproape fără nici un zgomot, o porni înot spre țărm.

În aripa casei ce se întindea chiar pe țărmul apei se zăreau câteva lumini, dar nu se vedea nimeni în încăperea de la parter. Pe o masă, zăceau resturi de mâncare – cel care cinase acolo nu părea să fi avut prea multă poftă de mâncare în seara aceea. Prin ferestrele de la etaj se zăreau mișcându-se niște femei – erau trei, una în uniformă albă, celelalte două în halate verde închis.

Maddalena îl conduse pe Bracy de-a lungul țărmului pe o oarecare distanță, înainte de a se urca pe mal. Avea deja o idee destul de clară în privința planului casei: partea dinspre mare era *rezervată* sefului, iar în cea dinspre uscat erau locuințele servitorilor și diverse birouri și ateliere. Nu se vedea nici urmă de copii – ori Rimerley nu era căsătorit, ori aceștia se găseau într-o altă clădire, ce nu o văzuseră până atunci. Sau, bineînțeles, poate că doctorul era destul de în vârstă, iar copiii lui erau deja mari. Dar Maddalena se gândise tot timpul la el ca la un om tânăr, lacom și crud, și nu ca la un bătrân acru și posomorât.

Mai întâi s-au îndreptat spre debarcaderul unde erau amarate cele două hidroglisoare. Nimeni nu i-a observat pe când se aplecau deasupra celor două grațioase ambarcațiuni. De acolo s-au dus direct la elicopter. Mecanicul tocmai își terminase treaba, se ștergea pe mâini și-și strângea sculele. Au așteptat cinci minute după ce omul a plecat, apoi Maddalena a apropiat un mic obiect de o latură a

aparaturii de zbor. Care s-a lipit ferm de metal, imediat ce l-a atins.

De acum încolo, dacă nu era destul de atent să observe micile obiecte lipite de ei, oricine ar fi încercat să părăsească insula cu hidroglisorul sau cu elicopterul ar fi atras atenția – extrem de nedorită – unei mici rachete ghidate prin radio, cu încărcătură paralizantă.

Dar Maddalena se îndoia că va fi cineva în stare să descopere micile ei balize. Pentru că respectiva persoană va fi, sigur, extrem de grăbită.

— Am închis deci ușile, șopti Maddalena. Acum să ne ocupăm și de ventilatoare.

Privise cu multă atenție de pe trauler instalația de aer condiționat a casei: două prize de admisie-evacuare înalte, prin care aerul era pus forțat în circulație de pompele de sub acoperiș. Bracy o asigurase că el – obișnuit să se lupte cu pânzele solare în rafale de vânt cu totul neașteptate – poate ajunge la prize cu cea mai mare ușurință. Dar asta n-o împiedică să se uite la el cu sufletul la gură și cu mâna pe armă în timp ce se cățăra pe unul din turnuri, unde trebuia să așeze trei canistre de sticlă, legate cu o coardă explozivă, ce avea la fiecare din capete câte un detonator telecomandat.

Avusese ceva bătaii de cap până își dăduse seama care e cel mai probabil loc în care se afla Justin Kolb, dar, când concepuse trucul cu instalația de aer condiționat, își dăduse imediat seama care era cea mai realistă posibilitate. Orice doctor cu bun simț, care primea pacienți în casa lui, nu i-ar fi cazat decât undeva aproape de capătul sistemului de circulare al aerului prin locuința lui, pentru ca nu cumva eventualele infecții să se răspândească în toată casa. Imediat ce Bracy se dădu jos, îi spuse să stea de pază, și se apropie de fereastra camerei aflate chiar sub cele două prize.

Și într-adevăr, Kolb era acolo, într-o încăpere mare, plină cu aparatură medicală: privea înregistrarea unui spectacol muzical și sorbea dintr-un pahar cu vin. În cameră nu mai era nimeni, dar, de ambele părți ale patului în care stătea, se găsea câte un comunicator, iar spre pieptul lui era îndreptat un scanner medical.

Inițial Maddalena avusese de gând să-l găsească pe Justin Kolb, să-l răpească și să-l ducă într-un loc unde Corpul să poată trimite o navă care să-l ia la bord. Dar cele aflate mai devreme o făcuseră să-și schimbe planul. Ceea ce gândise ea inițial era prea simplu de realizat: activează detonatoarele de la canistre, așteaptă zece minute ca să adoarmă toată lumea din casă, sparge fereastra și du-l pe Kolb la barcă.

Soluția actuală era mult mai bună.

Se îndepărtară de casă și o porniră spre terenul mai înalt din spatele copacilor. Mergeau paralel cu drumul, fără să poată fi văzuți de pe el, precauție pentru care Maddalena se felicită călduros când un

glisor de teren rapid porni dinspre casă, dispăru printre copacii din față și se întoarse de unde plecase.

Copacii aveau frunziș bogat, iar frunzele aveau țepi – o specie din partea locului, despre care ea habar n-avea. Și, înainte ca Bracy să-i arate cum să facă să se ferească de ele, se trezi cu o serie de zgârieturi pe față. Pe ultima porțiune de drum au fost obligați să înainteze extrem de încet, dar, în cele din urmă, au ajuns pe micul platou ce domina insula.

Maddalena își strânse buzele. Chiar și numai la lumina stelelor, tot își putea da seama că are în față unul din cele mai bine echipate terenuri de asolizare pentru nave spațiale de care auzise ea vreodată. Platoul era dominat de o clădire joasă, pe acoperișul căreia se găsea o impresionantă pădure de antene, inclusiv una de neconfundat, pentru comunicații subterice pe distanțe interstelare – un adevărat șoc să dea peste asemenea echipament acolo. Până la urmă, poate că guvernul cyclopean chiar *colabora* cu Rimerley.

Dar oare ce urma să sosească la miezul nopții? Un picior nou pentru Justin Kolb? O asemenea dovadă ar fi fost mai mult decât suficientă pentru a obține condamnarea lui Rimerley și a complicilor lui chiar și în fața unei instanțe cyclopeene, să nu mai vorbim de una galactică!

— Ce facem acum? o întrebă Bracy în șoaptă, atingând-o ușor pe braț, să-i atragă atenția.

— O să încercăm să-i luăm prin surprindere pe indivizii ăștia care trebuie să sosească din spațiu și să punem mâna pe ei, îi spuse Maddalena la fel de încet. Nu știu câți or fi, nici câți oameni or să-l însoțească pe Rimerley încoace. Cei care rămân în casă nu sunt o problemă... Ah, fir-ar să fie!

Se lovi furioasă cu palma pe frunte.

— Ce-i? o întrebă Bracy.

Când ea spusese că oamenii din casă nu vor fi o problemă, pe fața lui se așternuse un zâmbet de satisfacție – ideea cu canistrele îi plăcuse în mod cu totul deosebit, mai ales că simțise pe pielea lui efectul gazului anesteziant ce se degaja din canistre când erau sparte, în noaptea când fusese încolțit în centrala energetică de la bază. Dar zâmbetul îi dispăruse imediat ce auzise exclamația ei.

— S-ar putea ca Rimerley să nu vină aici cu un glisor de teren. S-ar putea să folosească elicopterul, și, dacă o face, o să fie paralizat imediat. Trebuie să mă întorc, să iau baliza aia nenorocită de pe el.

— Lasă-mă să mă duc eu, spuse Bracy.

Ea ezită o clipă. Băiatul se dovedise atent până acum și, cum nu prea mai aveau mult timp...

— OK, se hotărî ea. Nu trebuie decât să te apropii și să smulgi baliza... ai văzut unde am pus-o?

— Da. Pot face asta foarte ușor și o să mă întorc repede.

— Succes! spuse ea în urma lui.

Apoi, furioasă pe propriul ei exces de ingeniozitate, porni să înconjoare micul port spațial, în căutare de ascunzători. Să faci prizonier echipajul unei nave spațiale, în doi, nu era prea ușor. Dar în trauler erau o serie de echipamente care făceau treaba posibilă, cu condiția să ajungă acolo, să se întoarcă și să instaleze totul la timp... De ce întârzia Bracy atâta? Era absolut necesar să-l aștepte aici... n-ar fi fost mai bine să încerce să-l întâlnească în drum spre țărm, să economisească puțin timp?

Mai bine nu.

Configurația stelelor de pe cer arăta că se apropia miezul nopții, dar Bracy încă nu se înapoiase. Tresărind, Maddalena își dădu seama că, dacă nu vine imediat, va fi prea târziu ca să mai poată aduce aparatura de la trauler.

Și, într-adevăr, era prea târziu! Dinspre casă se auzi zgomotul motoarelor elicopterului. Pe lângă locul de parcare al acestuia se vedeau lumini de lanterne, acoperite din când în când de siluete ce se mișcau în grabă.

Aparatul începu să se înalțe, și, timp de câteva clipe, așteptă să audă cum își ia zborul racheta cuplată cu baliza ce o lipise de el. Dar nu se întâmplă nimic. Iar elicopterul o porni spre platou.

Auzi un foșnet în tufișurile de lângă ea, și se răsuci pe călcâie, cu mâna pe patul armei.

— Eu sunt! îi zise băiatul, speriat de reacția ei.

Se răsti furioasă la el:

— Ce-ai stat atâta? Nu mai avem timp să ajungem la trauler, să aducem ce ne trebuie!

— Îmi pare rău. N-am îndrăznit să mă apropii. Lucrau mai mulți la elicopter – îi fixau un fel de tavă sub burtă. Când s-a făcut târziu și n-am mai putut aștepta, m-am luat după unul din ei și, când ceilalți nu erau atenți, i-am făcut așa.

Și băiatul își puse mâinile pe gât, icnind sugestiv.

— După aia i-am luat salopeta, m-am dus la mașinăria aia și am luat baliza. Am făcut-o exact la țanc – din casă a ieșit un bărbat, cineva important, să vadă dacă oamenii își terminaseră treaba. Eu m-am întors, l-am omorât pe omul ăla și am scăpat de cadavru. I-am auzit căutându-l un timp, dar nu cred că or să-l mai găsească. În golf e un rechin-lup... I-ai văzut?

— Nu! exclamă Maddalena.

— Este acolo. Nu se hrănea, nu era însoțit de șorecari, dar sunt totdeauna flămânzi, când e vorba de carne de om.

Maddalena încerca să facă față pe cât mai bine cu puțință poveștii băiatului.

— Ce facem acum? insistă Bracy.

Ea dădu din umeri.

— Cred că o să cântăm după ureche.

— Poftim?

— Nu contează. Fii atent, cască bine ochii, ascultă și fă exact ce-ți fac eu semn să faci. Va trebui să ne descurcăm cum putem, doar cu două arme energetice, dar având surpriza de partea noastră.

Îi făcu semn să tacă și să se ascundă. Deasupra copacilor apăruse heliicopterul.

Pe când nava începea să fie scuturată de curenții de aer, reintrând în atmosfera planetară, Heimdall se întreba neliniștit cât crezuseră oamenii lui în explicațiile sale. Le spusese că afacerea asta e atât de profitabilă, încât își pot permite să se întoarcă acasă cu toții – un fel de concediu suplimentar – și, după toate aparențele, în privința asta nu avea să se plângă cineva – localnicii se vor descurca foarte bine o vreme și fără Primitorii de Bolnavi, până la următoarea comandă fermă, când vreun client bogat, temător de moarte, va avea nevoie de o inimă nouă, sau vreun idiot la fel de bogat, ca Justin Kolb, dădea bot în bot cu vreun rechin-lup.

Era însă adevărat că în istoria întreprinderii lor era pentru prima dată când întreaga echipă se retrăgea și revenea acasă *en masse*.

Luase hotărârea asta rațional, cu sânge rece. Dacă întâmplător Rimerley estimase greșit efectele pe care ultimatumul lui Quist urma să-l aibă asupra activității Corpului, și dacă vreun doctor băgăcios se încapățâna să analizeze structura genetică a piciorului grefat al lui Kolb, nu-și dorea câtuși de puțin ca Patrula să-l prindă în capcană pe planeta aia împutită, pentru care nu merita să miști nici măcar un deget.

Pe termen lung, nici nu se punea problema ca afacerea să fie abandonată, evident. În câțiva ani, inevitabil, va deveni el însuși client și va avea nevoie de îndemânarea profesională a lui Rimerley – uneori, după eforturi intense, respirația îi era greoaie, semn că plămânii începuseră deja să-i îmbătrânească. Și, când va veni vremea, de ce să-și cheltuiască bună parte din averea câștigată din greu plecând pe vreo planetă mai prosperă, pentru tratamente medicale, când persoana lui era indispensabilă pentru Rimerley, și deci îl putea convinge pe acesta să-i facă o *revizie* gratuită?

Lăsând toate astea la o parte, se întreba serios dacă oamenii lui nu bănuiau ce se ascunde în spatele ordinului de retragere.

Era un adevărat noroc faptul că drumul dura atât de puțin – în spații restrânse temperamentele se încingeau repede și izburneau ușor.

Și mai era și fata, indiscutabil foarte frumoasă. Cei mai mulți dintre

oameni nu fuseseră în stare să depășească repulsia provocată de mizerie și să se atingă de vreo femeie din partea locului, pe timpul șederii pe acea PRZ. Dar Soraya fusese spălată, dezinfectată, așa că... Mda, călătoria asta scurtă era un adevărat noroc.

— Suntem așteptați la terenul de asolizare, raportă pilotul inutil. O să cobor direct.

— Te-ai uitat după nave ale Patrului? Cu evacuarea asta a bazei Corpului, mă așteptam ca spațiul să colcăie de ele.

— Sunt dincolo de orizontul planetei, mormăi pilotul. La vreo trei mii cinci sute sau patru mii de kilometri de aici.

Așadar nici o problemă. Heimdall simți cum tensiunea de care fusese cuprins începe să-l părăsească.

Totul mergea atât de bine, încât se simțea aproape nemulțumit, gândindu-se că-și irosise atâta energie făcându-și griji inutile. Nava atinse solul cu o ușoară zdruncinătură, abia perceptibilă – pilotul devenise expert în aterizări pe suprafețe planetare neregulate, iar amenajarea terenului de aici nu era depășită decât de porturile spațiale publice. Heimdall era deja în dreptul panoului de acces când se aprinseră luminile ce semnalizau încheierea manevrei de aterizare și acesta se dădu în lături, dezvăluind întunecimea de afară și câteva felinare, la lumina cărora se zărea un helicopter parcat, lângă care stăteau patru oameni.

— Stați o clipă! se răsti Heimdall la cei din echipa lui ce erau nerăbdători să ajungă la sol, după care rosti cu voce tare în noapte: Doctore?

— Sunt aici, îi răspunse Rimerley. Ai avut vreo neplăcere?

— Nu, absolut nici una. Poți să duci fata jos cu elicopterul? Am ținut-o tot drumul în comă.

— Da, am instalat un suport pentru brancarda ei. Scoate-o și o s-o ducem imediat în casă. După aia o să mă întorc să vă iau și pe voi.

— Perfect!

Heimdall se întoarse și făcu un semn scurt, ordonând să fie adusă fata în dreptul deschiderii. Considera că încă nu sosise momentul să-i spună lui Rimerley că va fi nevoie de cel puțin încă trei drumuri cu elicopterul ca să ducă jos toți oamenii care veniseră cu el.

Soraya fu preluată de doi oameni și dusă la elicopter, unde targa ei fu fixată în suportul de sub burta acestuia. Heimdall era lângă targă și, imediat ce treaba fu rezolvată, făcu un semn cu capul spre Rimerley:

— Poți să pleci... dar, te rog, nu întârzia prea mult să trimiți elicopterul înapoi, da?

Rimerley, bănuitor, sesiză o notă falsă în glasul lui Heimdall și-l privi lung. Apoi făcu câțiva pași, ieșind din conul de lumină de lângă elicopter, ca să poată vedea mai bine deschiderea de acces a navei. Și, evident, își dădu imediat seama că prin panoul deschis se zăreau mai

multe capete decât ar fi trebuit să fie în mod normal.

— Heimdall, ai adus toată echipa cu tine? zise el cu voce aspră.

Heimdall trase adânc aer în piept.

— Da. Și nu ne întoarcem acolo până ce nu se mai calmează puțin spiritele.

Nedumeriți, oamenii care-l însoțiseră pe Rimerley se apropiată de patronul lor. Analog, auzind vorbele lui Heimdall și dându-și seama că bănuielile lor sunt confirmate, toți cei care se aflau în navă săriră pe sol, începând să pună frenetic întrebări. Timp de câteva clipe fu o gălăgie teribilă, nu se auzeau decât reproșuri și acuzații, ca și cum s-ar fi rupt un zăgaz, prin care se revărsa teama oamenilor.

Nici că se putea mai bine, se gândi Maddalena. Toți cei din navă sunt afară. Pot să fac pariu că așa e – pur și simplu nu e loc înăuntru pentru mai mulți. Și au pomenit ceva despre o fată pe care au adus-o cu ei. De pe PRZ, fără nici o îndoială.

Îi făcu un semn lui Bracy, iar băiatul se puse imediat în mișcare, îndepărtându-se câțiva pași de ea, și, după ce îl văzu ajuns la locul lui, se ridică și ea în picioare.

Vocea îi răsuna cu o autoritate paralizantă, având volumul amplificat de zece ori:

— Rămâneți pe loc, toți! Sunt ofițer al Corpului Galactic și vă arestez pentru încălcarea Codului Galactic Unificat!

Efectul acestui ordin – vorbele parcă îi izbeau pe cei cărora le erau adresate – a confirmat toate speranțele ei. Treceau secunde bune și pe terenul de asolizare nimeni nu era încă în stare să-și revină din imobilismul care pusese stăpânire pe ei. Iar în acest timp Maddalena apăsase pe butonul unui mic dispozitiv de la centură, activând detonatorul celor trei canistre cu gaz ascunse în sistemul de aerisire al casei, și făcând să se reverse prin ventilatoare o cantitate de anestezic suficientă pentru a adormi o întreagă armată.

Apoi omul pe care-l identificase ca fiind Rimerley – cu mai mult sânge rece decât ceilalți – se desprinsese de restul grupului, pornind în fugă spre helicopter. Gestul lui fu salutat cu urlete, iar cineva cu bun simț spuse chiar:

— Opriți-l!

— Practicant de Patrulă Bracy! urlă Maddalena în porta-voce. Dezafectează helicopterul!

Și, pentru numele galaxiei, fără s-o rănești pe fata aia de dedesubt!

Avu impresia că băiatul nu va executa ordinul și tocmai ducea mâna la arma ei când băiatul trase.

Perfect.

Bracy avusese bunul-simț – extrem de rar – să nu se grăbească la prima utilizare a armei energetice. Își amintise să rămână calm, să

țintească atent, cu brațul ferm și abia apoi să declanșeze impulsul.

Acesta străluci orbitor, luminând întreaga insulă ca un fulger, și reteză rotorul helicopterului exact când Rimerley ambala motorul, făcând ca palele să se transforme într-un disc lucios.

Pe parbriz, în dreptul pilotului, căzu o ploaie de picături de metal topit, opacizând materialul plastic, iar Rimerley țipă ca un animal speriat. Dar era greu de presupus că fata, protejată de corpul aparatului, avusese ceva de suferit.

— Mulțumesc, Bracy, zise Maddalena cu amplificatorul dat la maximum. Ceilalți rămâneți la locurile voastre, și, dacă vreunul din măcelarii ăștia face vreo mișcare sau încearcă să fugă, prăjiți-i. S-a înțeles? Bracy, vino aici și ajută-mă să-i dezarmez.

Violența declanșării unei arme energetice are un impact psihologic deosebit de puternic, chiar și asupra unor oameni născuți și crescuți pe Cyclops, unde violența se întâlnea mult mai frecvent decât pe planetele mai civilizate. Împietriți, cu fețele crispate de groază, oamenii așteptau ca Maddalena și Bracy să se apropie de ei, ca o turmă de vite la abator. Bracy zâmbea cu toată fața, mulțumit de contribuția pe care o avusese până acum la această treabă, și Maddalena trebui să se încrunte feroce la el, ca să-l facă să adopte o mină ceva mai potrivită pentru un practicant aflat în misiune oficială.

Planul pe care-l gândise Maddalena pentru acest moment critic al operațiunii s-a dovedit excelent. Bracy se apropia de fiecare om pe rând, cu arma în mână dreaptă, ținând în stânga o capsulă cu anestezic, la care era atașat un dozator automat, în timp ce-i scotea omului arma din holster – doar patru erau înarmați – îl prindea cu stânga de umăr, lipindu-i capsula de piele. Pe fața omului apărea o expresie de surprindere, după care acesta se prăbușea la pământ, în mai puțin de treizeci de secunde.

Între timp Maddalena se îndreptase spre helicopter, luminându-l cu o lanternă. Rimerley stătea la locul lui, gemând. Sub aparat era fata, zăcând nepăsătoare, cu părul lung și negru atârând peste marginea târgii.

Hmm! Foarte drăguță! Mă întreb dacă aveau de gând s-o... demonteze, pentru a obține piese de schimb!

Dar nu era momentul pentru asemenea gânduri macabre. În spatele ei fulgeră ceva, iar ea se răsuci pe călcâie. Bărbatul acela înalt, cu nas coroiat, care supraveghease transferul fetei de la navă la helicopter – Heimdall, parcă așa îi spusese Rimerley – țâșnise din grupul de lângă navă, și alerga disperat spre adăpostul copacilor. Bracy trăsese după el, dar nu-l nimerise.

Într-o clipă își smulse și ea arma din holster, și nu rată ținta.

Oamenii care erau încă în picioare icniră, apoi – un fel de unison tradițional – se aplecară în față, vomitând. De la o asemenea distanță,

impulsul unei arme energetice transforma un om într-o mână de oase calcinate, dinspre care se ridica un miros delicios și grețos, în același timp, de friptură bine făcută...

Maddalena așteaptă până când se convinse că Bracy controla deplin situația, apoi se întoarce spre Rimerley. Acesta își mai recâștigase ceva din siguranța de sine, și începuse să urle în comunicator, probabil cerând ajutor.

— Nu-ți folosește la nimic, îi spuse Maddalena scurt. Am gazat sistemul de aerisire, și toată lumea din casă o să doarmă buștean-până dimineață. Hai, dă-te jos de acolo!

Rimerley se conformă, mișcându-se aidoma unei marionete manevrată cu stângăcie. Neatent, își suci și glezna când sări pe pământ. La ordinul dat de Maddalena se îndreptă șchiopătând spre tovarășii lui, începând să se plângă de modul în care e tratat.

— Dacă te mai aud zicând ceva, îi spuse Maddalena cu duritate, o să-ți tai un picior, la fel cum i l-ai tăiat și tu nenorocitului acela de la care ai prelevat grefa pentru Justin Kolb. Clar?

Rimerley înghiți nodul enorm care i se pusese în gât, și o luă rapid din loc.

— Țștia sunt toți, zise Bracy mândru, arătând spre grămada de trupuri întinse la pământ. Armele le-am pus acolo.

— Excelent, zise Maddalena. Sinceră să fiu, n-am crezut că o să reușim. Ai fost formidabil.

Îl prinse de umăr, uitând o clipă de ceea ce tocmai le făcuse el acelor oameni întinși pe jos, și fu mai întâi nedumerită, apoi amuzată, când îl văzu ducându-și cu teamă mâna la umăr, să se asigure că nu i se întâmplase nimic și că nu urma să fie, la rândul lui, adormit.

Rimerley, respirând din greu, se lupta să-și recapete demnitatea. Spuse înfipt:

— Vreau să știu cu ce drept...

— Ți-am spus deja, se răsti Maddalena la el. Dacă vrei să cunoști acuzațiile detaliate, probabil că principala va fi cea de omucidere, și, în plus, ingerință cu o PRZ.

Rimerley zâmbi condescendent.

— Guvernul nostru contestă legalitatea principiului de noningerință, probabil că știți. Și dreptul la euthanasie este recunoscut pe foarte multe planete. Dacă presupuneți că am recurs la omucidere pentru a obține grefele pe care le-am utilizat, vă înșelați amarnic. Vă pot arăta câte un act semnat de fiecare donator în parte, prin care acesta își reclamă dreptul la euthanasie, datorită fie unei boli incurabile, fie unei răni grave.

— Inclusiv fata de acolo? ripostă Maddalena și văzu cu mulțumire cum groaza șterge zâmbetul de pe fața doctorului.

— Ce mai facem acum? se repezi Bracy la ea.

— Ei bine, dacă indivizii ăștia tot au fost atât de amabili să ne pună mijloacele necesare la dispoziție, zise Maddalena, cred că putem să plecăm imediat să ne întâlnim cu domnul comandant Langenschmidt. N-am mai pilotat o navă spațială de câțiva ani buni, dar se spune că dacă te învață Corpul ceva, nu mai uiți niciodată. Cum îți surâde o călătorie spațială, Bracy?

Băiatul ezită. Dar imediat mândria i se revoltă, depășind teama, și-și trase umerii spre spate, dând din cap cu vigoare.

— Atunci ajută-mă să duc stârvurile astea la bord, și plecăm imediat, spuse Maddalena.

Nava care-i aducea de pe Pământ pe cei trei membri ai comisiei de anchetă – și care lăsase în urmă parsec după parsec, cu o viteză ce făcea ca lumina să pară un melc obosit pe lângă ea – asoliză în zona de parcare de la baza Cyclops, oprindu-și motoarele. Membrii comisiei de anchetă își făcură imediat apariția: doamna general Lyla Baden – mică de stat dar mare-n glas – și doi colonei – un grad ce trăda faptul că aceștia nu serviseră niciodată în Patrulă, ci avuseseră parte de o carieră exclusiv administrativă.

— Doamna general Baden? spuse doctorul Anstey Nole, făcând un pas înainte spre ei, să-i salute. Mă numesc Nole, la ora actuală sunt locțiitorul domnului comandant al bazei.

Doamna general Baden aruncă o privire în jur, cu ochii ei albaștri, ca de gheață.

— Ați primit un ultimatum ca până mâine, cel târziu, să părăsiți această bază, nu? Unde vă sunt pregătirile de evacuare?

Într-adevăr, chiar și un observator complet neavizat își putea da seama că activitatea la bază se desfășura normal – oameni și roboți, departe de a demonta frenetic diverse instalații, își vedeau liniștiți de munca lor obișnuită – fapt ce-i indispusese la culme pe inspectorii cyclopeeni. Îi făcea să se simtă absolut neajutorați, pentru că o planetă înapoiată, precum Cyclops, nu putea întreprinde nimic împotriva Corpului, dacă acesta se hotăra să refuze să execute ordinele primite.

Maiorul Barly făcu, la rândul lui, un pas înainte din locul în care stătuse, lângă Nole:

— Doresc să luați cunoștință că protestăm în cel mai vehement mod cu putință față de atitudinea sfidătoare cu care suntem tratați de comandantul bazei! tună el. Până ieri a fost cât se poate de cooperant. Apoi, brusc, a contramandat toate ordinele în vederea evacuării și refuză să mă primească și să-mi ofere explicații asupra atitudinii sale.

— Hmm! Doamna general își îndreptă privirea spre el: Dumneata cine ești?

— Vă rog să mă scuzați.

Barly se reculese, luă poziție de drepti și pocni din călcâie:

— Bengt Barly, maior, Forțele Spațiale Cyclopeene, desemnat să supravegheze evacuarea acestei baze.

— Așa deci. Și unde este acum comandantul? De ce nu e aici, să ne întâmpine la sosire?

Tonul doamnei general devenise tăios, glacial.

— Domnul comandant Langenschmidt vă așteaptă la vila dânsului, doamnă general, răspunse Nole calm. Mi s-a ordonat să vă duc imediat acolo.

— Atunci execută ordinul, zise acru doamna general. Vreau să primesc rapid niște explicații... și ar fi bine să fie unele cât mai solid motivate.

Langenschmidt îi salută pe noii veniți cu o figură pe care nu se citea nici urmă de emoție. Nu era singur în încăperea în care-i primise. Mai erau acolo – în afară de șase corpmanii înarmați – un bărbat bătrân, care arăta de parcă ar fi fost bolnav, fără a trăda o suferință anume – poate că era vorba de frică; un tânăr care se ținea la fel de țeapăn ca un corpman, deși era clar că nu era așa ceva, pentru că avea părul complet ras, nu tuns la lungime regulamentară; o fată foarte tânără, cu păr negru și ochi mari, ca de păpușă, plini de teamă; și o femeie în uniforma Corpului, pe fața căreia parcă se ghicea o bănuială de zâmbet.

Doamna general Baden spuse, fără nici o introducere:

— Șeful echipei de inspectori cyclopeeni mi-a raportat că ai contramandat toate ordinele referitoare la evacuare. De ce?

Langenschmidt răspunse fără să clipească:

— Deoarece această bază nu va fi închisă. Mai mult, am intenția să cer ca navele care au fost repartizate pentru transportul personalului nostru – și care au fost eliberate de orice alte sarcini – să-mi fie puse la dispoziție, pentru îndeplinirea unei misiuni speciale.

Se opri o clipă, apoi continuă:

— De fapt, cred că nu va fi nevoie decât de jumătate din ele – restul își pot relua misiunile regulate.

— Ți-ai trimis cumva mintea în permisie, omule? se răsti doamna general, accentuând deliberat pe ultimul cuvânt, ca și cum renunțase de multă vreme să se mai aștepte la manifestări de inteligență din partea indivizilor de sex opus.

— Doamnă general... nu doriți să luați loc? Scaune! ordonă Langenschmidt, iar corpmanii se puseră rapid în mișcare. Cred că nu va fi nevoie decât să mă ascultați câteva minute, ca să vă dați seama că știu și ce, și despre ce vorbesc. Și aș prefera să încep prin a vi-i prezenta pe cei de față, dacă-mi permiteți... Hm... Doamna Maddalena Santos este detașată aici pentru misiuni speciale și o să vă rog ca la întoarcere să-i treceți la dosar o citare pentru comportament

excepțional în timpul serviciului. Dar asta este irelevant, pe moment. Acest tânăr este Bracy Dyge, un pescar cyclopean, născut într-un oraș ce se numește Gratignol, care a făcut cerere să fie admis în Corp, cu statut de practicant, iar comportamentul său recent mă obligă să i-o aprob și să i-o susțin fără nici o rezervă.

Bracy zâmbi din toată inima, apoi își relua ocupația care-i captase și până atunci toată atenția: să se uite lung la fata zveltă și frumoasă care stătea lângă el.

— Dânsul, continuă Langenschmidt, este doctorul Aleazar Rimerley, și nu se află aici sub niște auspicii tot atât de favorabile. De fapt este în stare de arest, pentru încălcarea sistematică și flagrantă a mai multor clauze ale Codului Galactic Unificat, detalii pe care vi le voi prezenta mai târziu.

— Iar această... copilă cred că ar trebui să spun, zise el întorcându-se, se numește Soraya. Nu înțelege mare lucru din ce vorbim noi, ceea ce nici nu este de mirare. Nu vorbește galactica din naștere, limba ei maternă a fost un dialect iranlian, cu influențe de galactică. Adevărul e că – și Langenschmidt o privi ținând pe doamna general Baden, dornic să observe cât mai bine impactul bombei pe care se pregătea să o rostească – ea s-a născut pe PRZ Douăzeci și doi, pe care încă nu am localizat-o, dar a cărei poziție probabilă se află în interiorul unei sfere cu rază de treizeci de parseci, și...

— Douăzeci și doi? repetă doamna general, cu glas găuit.

— Dar... săriră simultan și cei doi colonei.

Fața lui Langenschmidt se relaxă și zâmbi larg:

— Acum îmi permiteți să vă explic motivele ultimelor mele acțiuni și ordine?

În ultima clipă se hotărâse ca sesiunea finală a Conferinței asupra Non-ingerinței cu Planetele de Refugiu Zarathustra să fie transformată într-un eveniment public, un spectacol cu cât mai multă pompă posibilă – limitată doar de capacitatea cyclopeenilor de a face față unor solicitări neprevăzute – intens mediatizat. În centrul atenției urma să se afle Omar Haust, „reprezentantul celor care, pe planete sălbatice, luptau pentru supraviețuire într-un mediu ostil” – cel puțin așa scrisese cel ce întocmise discursul lui Quist, iar ea era prea preocupată ca să mai dea atenție frazei în sine. Mai erau și alte figuri preocupate în publicul din sală, unde câțiva participanți – personalități cyclopeene, convocate în grabă – stăteau gânditori, privind la delegații din afara planetei, așezați la o masă lungă, pe estrada sălii de conferințe.

Quist era tulburată de aceeași problemă pe care i-o aruncase lui Rimerley în față, când îi vorbise despre acea mită irezistibilă: va lăsa – sau nu – Corpul destul material recuperabil în urma sa, pentru a

echilibra bugetul planetar pe anul în curs, până ce vor fi în stare să găsească o sursă de venituri care s-o înlocuiască pe cea pe care o aruncau pe Apa Sâmbetei?

Treptat, în ciuda tensiunii ce pusesse stăpânire pe ea, își dădu seama că zgomotul de afară e tot mai puternic. Tresări, ridicându-și ochii spre fereastra largă, prin care se vedea marea piață de lângă clădirea sălii de conferințe. Mii de oameni urmăreau lucrările, pe niște ecrane uriașe.

Ar trebui să nu mai strige în halul ăsta. Gândul nu-i stăruia decât o clipă în minte, apoi zbură, când sări ca arșă de pe scaunul ei.

Dincolo de cadrul ferestrei înalte apăruse o siluetă enormă, strălucitoare, ce părea că se mișcă precum un pește printr-o apă limpede. O navă spațială. O navă atât de mare, încât abia dacă avea loc să asolizeze în piață.

O văzuseră și alții din sală, iar vorbitorul care se afla la tribună – unul dintre delegații mai puțin importanți de pe Pământ, care nu mai contenea cu laudele la adresa cyclopeenilor, pentru nobilul sacrificiu de sine pe care-l făceau – uimit, își întrerupsese discursul. Strigătele de afară se transformaseră în urlete.

Personalitățile cyclopeene începuseră să se ridice în picioare, murmurând, dar tabloul păru să înghețe sub impactul șocului care urmă.

Înaltele uși principale ale sălii de conferințe fură date de perete – nu alunecaseră în locașurile lor, cum era normal, ci fuseseră pur și simplu scoase din tocuri, datorită unei lovituri cumplite, venită din exterior. Și prin ele, o dată cu duduie de mașinărie puternice, începu să se scurgă ceva ce majoritatea celor prezenți nu văzuseră în viața lor decât în filme documentare istorice: o companie a Corpului Galactic complet echipată de luptă, cu toți oamenii îmbrăcați în armuri suficient de solide ca să nu poată fi străpunse de impulsul unei arme energetice, atât de grele, încât era nevoie de mici reactoare cu fuziune montate în spate pentru a se asigura deplasarea, și cu suprafețele atât de polizate, încât străluceau puternic în toate benzile spectrului luminos. Reflexiile jucau atât de nebunește pe suprafețele metalice, încât era imposibil să-ți focalizezi privirea pe cei ce purtau aceste armuri, și sfârșeau prin a avea impresia că sunt niște închipuiri de coșmar.

Ăsta era și motivul pentru care Gus Langenschmidt insistase să fie purtate armurile. Pentru că nu se așteptase în nici un caz să întâmpine o rezistență care să justifice și altfel utilizarea lor.

Oamenii în armuri începură să ocolească la stânga și la dreapta, pornind să urce podeaua înclinată a sălii și luând poziție astfel încât să înconjoare complet amfiteatrul, iar ultimul care intră fu chiar el, Langenschmidt, care se îndreptă direct spre locul unde stătea Quist,

împietrită, printre delegații din afara planetei.

Dorea să facă prima declarație înainte ca vreunul din tehnicienii transmisioniști să-și recapete în suficientă măsură prezența de spirit și să întrerupă transmisia.

— Alura Quist, spuse el, și fiecare cuvânt suna ca un blestem, sunt comandant Gustav Langenschmidt, ofițer al Corpului Galactic. Te arestez pentru complicitate la încălcarea mai multor prevederi ale Codului Galactic Unificat, după cum urmează: omor din culpă, omor prin neglijență, complicitate la...

Atunci începură țipetele și panica. Langenschmidt se opri din vorbă. Oamenii lui fuseseră instruiți cum să procedeze în asemenea caz. Și n-au avut nevoie decât de câteva minute pentru a reinstaura calmul, cu cyclopeenii de vază albi la față și cu mâinile în poală – ca și cum ar fi dorit să se scufunde în scaune și să se facă atât de mici încât să nu mai fie văzuți de nimeni – cu delegații din afara planetei murmurându-și frenetic unul altuia întrebări ce rămâneau fără răspuns și cu tehnicienii de transmisiuni înlocuiți de corpmani, pentru ca nimeni să nu mai poată întrerupe emisia.

Langenschmidt reluă:

— Complicitate la ingerință cu dezvoltarea autonomă a unei Planete de Refugiu Zarathustra, complicitate cu Alcazar Rimerley, Lors Heimdall și alții la asasinarea numitului Ekim Hakimi și dezmembrarea corpului său și alte acuzații.

Se răsuci pe călcâie, știind perfect că doi din oamenii săi se apropiaseră deja de Quist, apucându-i mâinile, și își îndreptă privirea spre cyclopeenii care stăteau în sală. Consultase lista invitaților, dată publicității de agențiile de știri, și știa că toți cei al căror nume urma să-l rostească se aflau în sală.

— Sophy Alt, te acuz de complicitate cu Alcazar Rimerley, Lors Heimdall și alții la asasinarea numitei Mara Rustum și dezmembrarea corpului ei. Don Ambonine, te acuz de complicitate cu aceiași împreună la asasinarea numitului Ali Quarb și dezmembrarea corpului său. Ved Conakry, te acuz...

Și continuă, rostind fiecare nume de pe lista bogaților clienți ai lui Rimerley și a nenorocitelor lui victime, până când văzu în fața lui mai bine de treizeci de bărbați și de femei tremurând de groază.

Apoi întinse hârtiile oficiale de pe care citise acuzațiile unuia din oamenii săi, își dădu casca pe spate și urcă la tribună. Întreaga suflare a planetei îl privea cu atenție încordată.

— Popor al planetei Cyclops, și mai ales dumneavoastră, delegați din afara planetei, care participați la această conferință pe care ne-am permis s-o întrerupem cu atâta lipsă de delicatețe – aruncă o privire peste sală și văzu că toți cei prezenți îl ascultau cu încordare – doresc să vă explic ce este în spatele scenei șocante la care tocmai ați asistat.

— Știți cu toții de existența Planetelor de Refugiu Zarathustra. Poate că știți și că, față de cele aflate de noi până acum, mai există încă mulți oameni scăpați de nova zarathustrană – probabil că mai mult de un milion – de soarta cărora încă nu știm nimic.

— Ei bine, în ultimele câteva zile am descoperit că refugiații de pe încă o navă au reușit să supraviețuiască, pe o planetă a cărei existență a fost descoperită întâmplător, și nu a fost adusă la cunoștința Corpului. Planeta a fost descoperită de un anume Lors Heimdall, comandantul unei nave de transport, care se ocupa și cu contrabanda, în cursul unei călătorii mai neobișnuite, pe o rută ce nu e deservită de nave de linie regulate, solicitările s-au dovedit prea mari pentru motoarele navei și a fost obligat să asolizeze de urgență pentru reparații pe o planetă de clasă A – o planetă locuibilă – dintr-un sistem solar neexplorat.

— Pe planetă a descoperit descendenții unui grup de refugiați zarathustrani de origine iraniana, care se străduiau, la rândul lor, să se descurce cât mai bine cu putință.

— Atât el cât și echipajul au hotărât să păstreze secretul descoperirii, sperând să existe vreo cale ca să scoată în cele din urmă un profit de pe urma ei. Și nu mult după aceea s-a ivit și ocazia așteptată. Un anume Justin Kolb – personalitate extrem de cunoscută pe Cyclops, datorită rolului jucat într-un accident spațial – avea nevoie să-i fie înlocuit un picior. Deși se afla în grija celui mai renumit chirurg de pe planetă – doctorul Alcazar Rimerley – nu se putea face mare lucru pentru el, deoarece Cyclops nu dispune de aparatura necesară pentru regenerarea membrilor umane, iar deplasarea pacientului pe o planetă mai avansată în același scop era extrem de costisitoare.

— Heimdall a luat legătura cu Rimerley și i-a făcut o propunere. El putea să furnizeze un organ ce-i putea fi grefat lui Kolb – un picior care să se potrivească perfect cu celălalt, sănătos – la un preț mult mai redus decât cel al unei regenerări; Rimerley putea încasa de la clientul său – nu plătea Kolb ci Alura Quist, din bugetul planetar – costul unei operații de regenerare, iar profitul îl împărțeau pe din două.

— Rimerley a acceptat oferta. Iar Heimdall, așa cum promisese, a livrat organul necesar, uzând de o înșelătorie plină de cruzime la adresa sărmanilor locuitori a acelei PRZ pe care o descoperise.

— La începuturile vieții lor pe acea planetă, aceștia instituiseră un sistem de izolare a bolnavilor pe care nu-i puteau trata. Cei care își asumau voluntar această sarcină erau numiți Primitorii de Bolnavi, iar suferinzii le erau încredințați pentru a fi scoși din comunitățile în care trăiau – micșorându-se astfel riscul unor epidemii – și erau îngrijiți până când își reveneau sau mureau.

— Sistemul era pe cale de dispariție – Primitorii fuseseră secerați

de atâtea ori de bolile de care sufereau și pacienții lor, încât sistemul nu mai părea să fie practic, însă Heimdall și oamenii lui s-au deghizat într-o nouă echipă de Primitori, câștigând încrederea localnicilor, dar luând în *îngrijire* nu pe cei într-adevăr bolnavi – la care practic nici nu se uitau – ci pe cei ale căror caracteristici anatomice îi făceau buni să fie folosiți ca furnizori de *piese de schimb* umane.

— Rimerley își dăduse imediat seama că are la dispoziție un depozit de capacitate nelimitată, de unde se putea aproviziona oricând cu material pentru grefe. Pe Cyclops nu sunt mulți oameni bogați, dar cei care sunt, sunt foarte bogați, și își doresc cu aceeași lăcomie și o sănătate perfectă, și bunăstarea materială. După cum ați auzit, mai bine de treizeci de oameni din această sală au beneficiat de talentele de măcelar ale lui Rimerley – membre noi, ochi noi, organe vitale noi!

— Doctorul Rimerley a încercat să susțină că oferea euthanasia unor bolnavi incurabili, practică tolerată atât aici, cât și pe cele mai multe din planetele locuite. Dar nu este adevărat. Cum am stabilit asta?

— Poate că ați auzit că s-a dat ordin ca baza Corpului să fie închisă – s-a spus că este vorba un protest simbolic și ostentativ împotriva principiului de non-ingerință. Ironia cu care rostise ultimele cuvinte nu scăpase celor ce-l ascultau. Poate că ați văzut în asta un gest plin de idealism, întrucât planeta Cyclops nu-și poate permite să renunțe la venitul adus de chiria pentru bază. Sau, la fel de bine, poate că v-ați întrebat ce a apucat-o pe Alura Quist de ne-a remis acel ultimatum.

— Acel ultimatum a fost remis deoarece Rimerley i-a oferit mită: o nouă viață. Doctorul știa prea bine că noi suntem foarte aproape de descoperirea secretului său. Și s-a gândit că așa ne dă niște bătaii de cap atât de serioase, încât nu vom mai avea vreme să efectuăm cercetări doar pe baza unor bănuieli destul de vagi. Momeala pe care a fluturat-o pe sub nasul lui Quist era trupul – întreg și sănătos – al unei fete tinere, pe nume Soraya: o sursă de organe ce urmau să le înlocuiască pe ale ei, îmbătrânite.

— Această fată este în viață – printr-o adevărată minune – sub protecția noastră. Și ne-a povestit cum – fiind perfect sănătoasă – i s-a provocat o criză, astfel încât prietenul ei să creadă că este victima unei boli incurabile și că trebuie să fie încredințată Primitorilor de Bolnavi. Nu era câtuși de puțin bolnavă, și nici nu i s-a oferit o moarte ușoară, sub pretext că suferă de o boală incurabilă. A fost pur și simplu expediată pe Cyclops, pentru a fi măcelărită ca un animal.

Langenschmidt făcu o scurtă pauză, apoi reluă:

— Popor al planetei Cyclops, nu face parte din îndatoririle Corpului să vă spun *eu* ce aveți de făcut. Dar am lucrat aici și am ajuns să vă cunosc, măcar în parte. Și sunt convins că *știți* ce aveți de făcut.

Se întoarse spre delegații la conferință, care-l priveau palizi și

tremurând:

— În ceea ce vă privește, zise el, nici nu știu dacă mai e nevoie să vă precizez că ați văzut ce se întâmplă cu o PRZ care a „beneficiat” de o ingerință. Gândiți-vă bine la asta. Și... duceți-vă acasă.

Multe clipe după ce el terminase de vorbit nu se mișcă nimeni. Apoi bătrânul Omar Haust se ridică și, mișcându-se ca prin vis, se apropie de Quist. O privi ca și cum ar fi fost o mizerie, pe care o descoperi scârbit când ridici o piatră de pe jos. Își strânse buzele. Și o scuipe în plină față.

Langenschmidt își lăsă casca peste față și făcu un semn spre oamenii săi. Aceștia își părăsiră posturile și intrară între spectatori, pentru a-i ridica pe cei ce fuseseră numiți în lungul act de acuzare. Unii dintre ei se supuseră apatici, alții se zbăteau, urlând, dar, în final, au fost scoși toți din sală.

Iar ultima a plecat Quist – cu Langenschmidt pe urmele ei – obligată să suporte până la navă ocările oamenilor aflați în piață.

— Ei, te-ai hotărât cum e cu non-ingerința? o întrebă Langenschmidt pe Maddalena pe un ton de falsă jovialitate.

Răspunsul ei veni pe un cu totul alt ton – deprimat, absent:

— Gus, nu-i cinstit. Cyclops nu e o planetă civilizată tipică, iar Heimdall și Rimerley nu sunt tipici pentru cyclopeeni.

— Garantat.

Privea în jos de la fereastra ce se întindea pe toată lungimea peretelui spre bază, care acum – o dată ordinul de evacuare anulat – opera la întreaga capacitate.

— Pe de altă parte par să fie un exemplu tipic pentru cei ce obțin putere, influență, bunăstare, doar pentru că și le doresc cu lăcomie. Oamenii cu adevărat civilizați nu sunt lacomi după putere. Există... cum să-i spun? un fel de empatie, care-i reține.

— Există și un alt cuvânt, mult mai vechi, zise Maddalena.

— Care?

— Conștiință.

Maddalena se foi, de parcă nu putea să-și găsească o poziție comodă în fotoliul confortabil pe care se așezase.

— Dar privește asta și dintr-un alt unghi, Gus. Tot empatie este ceea ce mă face pe mine să blestem când îmi aduc aminte de sărmanii oameni bolnavi sau invalizi pe care i-am văzut pe Treisprezece – zi de zi, timp de douăzeci de ani. Tu n-ai avut niciodată vreo misiune care să dureze mai mult de câteva săptămâni – cel mult câteva luni – pe o planetă. Ar trebui poate să fixăm o limită, să stabilim că, dacă oamenii ăștia nu reușesc să progreseze cu nimic într-o anumită perioadă, trebuie să reluăm deschis legătura cu ei și să-i ajutăm.

— Dar cum putem noi defini progresul? ripostă Langenschmidt. Totdeauna am considerat că asta e unul din preceptele care se află la baza principiului de non-ingerință. Dacă pe aceste planete așa-zis civilizate suntem în stare să zămislim indivizi precum Rimerley și Heimdall, probabil că am început să ne cam pierdem direcția. Și poate că PRZ-urile vor redescoperi ceea ce am pierdut noi.

— Am mai auzit toate astea, zise Maddalena. Și totuși nu... Ei bine,

să ne mai gândim la un caz din situația actuală. Această biată fată, Soraya, avea un prieten acasă și o mamă bolnavă. Urma să se mărite în curând. Noi aplicăm strict principiul de non-ingerință și-i interzicem să se întoarcă pe planeta ei natală, știind și văzând ce-a aflat și ce a văzut de când a fost răpită de acolo. Chiar dacă asta e aproape nimic, pentru că a fost ținută în comă mai tot timpul. Dar legea e lege. Însă nu pot zice că-mi și place.

— Adevărul e că ai ales un exemplu cât se poate de nepotrivit, mormăi Langenschmidt. Iubitorul ei prieten a acceptat plata pe care i-a oferit-o Heimdall, s-a dus acasă și s-a consolată prompt, alegându-și o altă consoartă dintre fetele de măritat, în mai puțin de o săptămână.

— Ce? De unde știi?

Maddalena îl privea neîncrezătoare.

— Raportul a sosit acum câteva ore. Pe baza informațiilor furnizate de echipajul lui Heimdall, o echipă de-a noastră, deghizată în Primitori de Bolnavi, a ajuns până în satul unde locuia Soraya. Chestia asta – Primitorii – o să fie o acoperire foarte bună pentru agenții noștri permanenți, și cred că poți să consideri că non-ingerința va fi aplicată destul de elastic, dacă te gândești că, din când în când, unii oameni vor fi, într-adevăr, vindecați de suferințele lor. Îi zâmbi malițios: N-ai vrea ca următoarea ta misiune să fie pe Douăzeci și doi? Sau ai de gând să părăsești Corpul?

— Nu... nu cred. Nu încă.

Maddalena zări afară, dincolo de fereastră, două siluete mergând alături: un tânăr și o tânără, amândoi cu păr lung și negru.

— Aia doi sunt Bracy și Soraya?

— N-ai remarcat și tu cât de mult timp stau împreună? L-am luat pe Bracy deoparte, i-am povestit prin ce a trecut ea și i-am ordonat să-i poarte de grijă – prima lui misiune în cadrul Corpului. Deși nu cred că avea nevoie de vreun ordin.

— Dar a îndeplinit o misiune în cadrul Corpului. Împreună cu mine.

— Nici măcar nu făcuse cerere să fie admis ca practicant – i se adresase doar lui Nole, verbal, și aia nu contează. De data asta este oficial: reabilitarea victimei unui act criminal.

Maddalena izbucni în râs. În veselia ei nu era nimic forțat, și asta suna extrem de plăcut în urechile sensibile ale lui Langenschmidt.

— Fir-ai tu să fii, Gus! De ce ești tu un tip atât de cumsecade?

— Chestie de practică îndelungată, ripostă el. Când o să ajungi la vârsta mea...

— Ești tu și cam tâmpițel uneori, dar asta e probabil ceva congenital.

Maddalena se întunecă din nou la față.

— Serios, știi... m-am gândit să cer încă o misiune ca agent

planetar, în ciuda celor ce le-am spus când am ajuns aici. Dar simt că n-aș putea face față unei asemenea sarcini cu obiectivitate. M-am săturat atât de mult să văd în jurul meu mizerie, boli, tâmpenie umană și barbarism, încât sunt în pericol să privesc civilizația galactică aproape ca pe un fel de paradis. Ei bine, cred că într-un anume sens chiar și este, dar nu asta este imaginea *mea* despre paradis. Nu din punct de vedere fundamental.

Se opri o clipă și-l privi drept în ochi.

— Gus, aș vrea să-mi amân permisia. Dacă vreau, pot s-o fac. Nu prea am chef să mă întorc pe Pământ – dacă aș fi fost foarte atașată de planeta mea natală n-aș fi părăsit-o niciodată. Iar de la distanța asta seamănă mai mult cu un vis. Dar planetele precum Cyclops sunt extrem de reale. Ai putea să mă suporti aici, să zicem un an, cât revin eu treptat la realitate?

— Aș fi onorat, răspunse Langenschmidt. Știi ceva? Cândva, demult – nu m-am mai gândit la asta până zilele trecute, când am vorbit cu Pavel Brzeska – am spus despre tine că, până la urmă, o să faci ceva furori în Corp. Ei bine, au trecut douăzeci de ani și n-ai făcut nimic remarcabil. Apoi dintr-o dată îți faci apariția în sectorul meu și, brusc, încep să se întâmple fel de fel de minuni. Aș vrea să-ți mulțumesc pentru asta – că te-ai reținut atâta vreme, până când am fost și eu de față și mi-am văzut proorocirea îndeplinită.

— Ești un scump, zise Maddalena cu glas tandru, întinzând mâna spre a lui.

CUPRINS

POLYMATHUL

1.

2.

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

RĂZBUNĂTORII DIN CARRIG

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

DEPANATORII DE PE CYCLOPS

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

Observații

[←1]

Parsecul (simbol: pc) este o unitate de măsură a lungimii definită ca distanța de la care 1 UA se vede sub unghiul de 1" sau Pământul are o mișcare de paralaxă de 1". Este egală cu 3,26163626 ani-lumină, 206 264,806 UA sau $3,08568025 \times 10^{16}$ m. Denumirea de parsec provine din expresia „paralaxa unei secunde”. [1] Acesta a fost inventat în 1913, la sugestia astronomului britanic Herbert Hall Turner. Un parsec este distanța de la Soare la un obiect astronomic care are un unghi de paralaxă de un arcsecundă.

[←2]

Toc pentru pistol.

[←3]

Ferúrá s.f. Piesă metalică folosită pentru asamblarea elementelor de construcție ale unui avion. [Pl. -ri, -re. / < fr. *ferrure*].